

ΓΡΑΦΕΙΟ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

«Ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπεῖραι τόν σπόρον αὐτοῦ»
(Λουκ. 8, 5)

ΚΑΡΠΟΣ ΕΚΑΤΟΝΤΑΠΛΑΣΙΩΝ: ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΖΩΗ ΜΑΣ

ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟ ΒΟΗΘΗΜΑ

ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ 2018-2019

ΙΛΙΟΝ 2018

**Ιερά Μητρόπολις Κερκύρας
Αγίου Αρσενίου 1, 49100
Κέρκυρα
τηλ. 2661039912, 81184
e-mail: info@imcorfu.gr**

Τα μαθήματα του Κατώτερου συνέγραψαν οι τότε κατηχητές
του Ι. Ν. Αγίων Πάντων πόλεως
π. Θεμιστοκλής Μουρτζανός
πρεσβ. Μαρία Κυτιλή-Μουρτζανού
π. Νεκτάριος Μπόκος
πρεσβ. Τίνα Βλάχου
πρεσβ. Στεφανία Καρύδη
Μαρία Κάλλου
Ευγενία Κουτσούρη
Ευαγγελία Μουρτζανού
Σοφία Κουτσούρη
Οι εικόνες έχουν πηγή προέλευσης το [Διαδίκτυο](#)

Τα μαθήματα των Συνάξεων Γυμνασίου και Λυκείου
συνέταξε ο π. Θεμιστοκλής Μουρτζανός

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.....	5
ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ.....	8
ΘΕΜΑΤΑ ΚΑΤΗΧΗΣΗΣ ΚΑΤΩΤΕΡΟΥ.....	9
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 1.....	13
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 2.....	16
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 3.....	19
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 4.....	22
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 5.....	24
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 6.....	27
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 7.....	30
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 8.....	33
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 9.....	36
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 10.....	39
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 11.....	42
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 12.....	45
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 13.....	48
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 14.....	50
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 15.....	53
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 16.....	55
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 17.....	58
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 18.....	60

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 19.....	63
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 20.....	67
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 21.....	70
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 22.....	73
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 23.....	76
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 24.....	79
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 25.....	81
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 26.....	84
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 27.....	87
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 28.....	90
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 28.....	93
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 29.....	96
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 30.....	99
ΘΕΜΑΤΑ ΚΑΤΗΧΗΣΗΣ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ-ΛΥΚΕΙΟΥ.....	103
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 1.....	105
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 2.....	112
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 3.....	120
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 4.....	128
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 5.....	136
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 6.....	144
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 7.....	152
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 8.....	160
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 9.....	170
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 10.....	181

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 11.....	189
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 12.....	197
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 13.....	205
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 14.....	214
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 15.....	222
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 16.....	230
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 17.....	240
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 18.....	249
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 19.....	257
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 20.....	265
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 21.....	274
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 22.....	284
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 23.....	294
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 24.....	303
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 25.....	311
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 26.....	319
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 27.....	328
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 28.....	336
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 28.....	348

ΘΕΜΑΤΑ ΚΑΤΗΧΗΣΗΣ

ΚΑΤΩΤΕΡΟΥ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΩΝ ΚΑΤΩΤΕΡΟΥ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟΥ
ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ 2018-2019

Θέμα: Μηνύματα από τα Ευαγγέλια

6 και 7.10.2018: Η ανάσταση του γιου της χήρας στη Ναΐν: ο Χριστός απλώνει το χέρι και σώζει τον άνθρωπο από τον θάνατο της αμαρτίας, του χωρισμού από το Θεό, αλλά και από την δυστυχία

13 και 14.10.2018: Η παραβολή του σπορέα: ο Χριστός κηρύττει τον λόγο της αλήθειας και της σωτηρίας και μεταμορφώνει την καρδιά του ανθρώπου, νικώντας όλα τα εμπόδια

20 και 21.10.2018: Η θεραπεία του δαιμονισμένου των Γαδαρηνών: το κακό μας κάνει να απομονωνόμαστε από τους άλλους, να χωριζόμαστε και να ζούμε σα να είμαστε νεκροί. Ο Χριστός μας λυτρώνει και μας δίνει στο νου και την καρδιά την αρχή μιας νέας ζωής

27 και 28.10.2018: Η Μάρθα και η Μαρία: τι είναι ουσιαστικό στη ζωή μας, η σχέση με το Χριστό ή οι βιοτικές μέριμνες. Ποιος είναι αληθινά ο συγγενής του Θεού. Η Παναγία πορεύεται από την μητρότητα στην μεσιτεία για όλο τον κόσμο

3 και 4.11.2018: Ο πλούσιος και ο Λάζαρος: η αιώνια ζωή κοντά και μακριά από το Χριστό. Τιμωρία και επιβράβευση ή επιλογή του καθενός μας;

10 και 11.11.2018: Ο καλός Σαμαρείτης: η αγάπη δε γνωρίζει ξένους και φίλους. Δεν μπορεί να υπάρξει ρατσισμός στην πίστη, αλλά φροντίδα για τη θεραπεία των πληγών όλων των ανθρώπων

17 και 18.11.2018: Ο άφρων πλούσιος: η Εκκλησία και ο πλούτος. Είμαστε διαχειριστές και όχι κάτοχοι. Πού βρίσκεται η αληθινή ευτυχία

24 και 25.11.2018: Ο πλούσιος νέος: η απαίτηση για τελειότητα και η ταπεινοσύνη που χρειάζεται ο άνθρωπος που δεν μπορεί να τα καταφέρει. Η νίκη κατά του εγωισμού μας

1 και 2.12.2018: Ο τυφλός της Ιεριχούς: ο Χριστός ανοίγει τα μάτια της ψυχής μας και μας κάνει να βλέπουμε με άλλο τρόπο τον κόσμο (πίστη, αγάπη, ελπίδα)

8 και 9.12.2018: Η συγκύπτουσα γυναίκα: η αρρώστια της υποκρισίας στη ζωή μας και πώς μπορούμε ως χριστιανοί να την θεραπεύσουμε. Η σύνδεση της υποκρισίας με την απουσία της αγάπης

15 και 16.12.2018: Ο δείπνος: τι είναι αληθινά η Θεία Λειτουργία και ποιοι μπορούν να συμμετάσχουν στη χαρά του Χριστού (ο περισπασμός και η διαίρεση)

22 και 23.12.2018: Το γενεαλογικό δέντρο του Χριστού: οικογένεια και γιορτή. Ο Χριστός τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος. Ο Χριστός έγινε παιδί. Πώς μπορούμε κι εμείς να παραμείνουμε παιδιά όχι μόνο κατά τα Χριστούγεννα, αλλά και μέσα στον κόσμο της κρίσης

12 και 13.1.2019: ο Χριστός κηρύττει τον ερχομό της Βασιλείας μετά την Βάπτισή: το μήνυμα της Βάπτισης αναφέρεται σε όλους τους ανθρώπους, όχι μόνο στους Ιουδαίους, στους δικούς μας, αλλά σε όλο τον κόσμο. Η Εκκλησία δεν είναι μόνο για όσους έχουν γεννηθεί χριστιανοί.

19 και 20.1.2019: Οι δέκα λεπροί: ο σεβασμός και η αναγνώριση και το ευχαριστώ σε όσους μας βοηθούν (γονείς, δασκάλους, φίλους) τιμά εμάς τους ίδιους. Το ίδιο και το «ευχαριστώ» στο Θεό που μας ευεργετεί με πολλούς τρόπους στη ζωή μας

26 και 27.1.2019: Ο Ζακχαίος: υπάρχουν στοιχεία που λείπουν από τη ζωή μας, που μας κάνουν να νιώθουμε μειονεκτικά. Αν όμως πιστεύουμε και έχουμε την ελπίδα και τον πόθο της καρδιάς μας στο Χριστό, μπορούμε να αναπληρώσουμε τις αδυναμίες μας. Το ίδιο και στη ζωή μας

2 και 3.2.2019: Η παραβολή των ταλάντων: ο Χριστός μας δίνει τα χαρίσματα, τα οποία καλούμαστε να τα αξιοποιήσουμε για να τα αυξήσουμε και να τα δώσουμε στην Εκκλησία. Δεν υπάρχουμε μόνο για τον εαυτό μας, αλλά και για τους άλλους

9 και 10.2.2019: Η Χαναναία και η πίστη της: ο Χριστός θέλει να επιμένουμε στην πίστη μας και να μην εγκαταλείψουμε την προσπάθειά μας να συναντήσουμε το Θεό και να παλέψουμε με τους άλλους

16 και 17.2.2019: Ο τελώνης και ο Φαρισαίος: η κακία για τους άλλους που μας χωρίζει από το Χριστό. Η ταπείνωση και η συναίσθηση ότι κι εμείς έχουμε αμαρτίες και η μετάνοια γι' αυτές μας φέρνει κοντά στο Θεό

23 και 24.2.2019: Η επιστροφή του ασώτου υιού: ο Θεός σπλαχνικός Πατέρας που ξέρει να συγχωρεί. Η μετάνοια και η εξομολόγηση, αλλά και η χαρά να είμαστε στο σπίτι του Πατέρα μας που είναι η Εκκλησία

2 και 3.3.2019: Η Δευτέρα Παρουσία: ο κόσμος μας δεν είναι μόνο για το σήμερα, αλλά και για την αιωνιότητα και την ανάσταση. Η αγάπη το κριτήριο για να είμαστε πάντοτε κοντά στο Χριστό.

9 και 10.3.2019: Η νηστεία πνευματικός θησαυρός: με ποιες προϋποθέσεις καλούμαστε να νηστέψουμε (ειλικρίνεια, χαρά, ο θησαυρός της καρδιάς μας, η συγχώρεση προς όσους μας έχουν πειράξει)

16 και 17.3.2019: Η κλήση του Φιλίππου και του Ναθαναήλ: ο Χριστός μας καλεί να θυμηθούμε την αποστολή μας που είναι να μιλούμε γι' Αυτόν σε όλο τον κόσμο που γνωρίζουμε και με τα λόγια και με τη ζωή μας

23 και 24.3.2019: Η θεραπεία του παραλυτικού της Καπερναούμ: πώς μπορούμε να βοηθήσουμε τους ανθρώπους που δεν ξέρουν, δε θέλουν ή δεν μπορούν να πλησιάσουν το Χριστό

30 και 31.3.2019: Ο σταυρός της απάρνησης του εαυτού μας: ο καθένας μας κουβαλά κάποιο σταυρό. Η ζωή έχει δοκιμασίες και δυσκολίες. Η μεγαλύτερη δυσκολία είναι τα πάθη και οι κακίες μας. Να σταυρωθούμε για να αναστηθούμε

6 και 7.4.2019: Το ταγκαλάκι που δεν φεύγει χωρίς προσευχή και νηστεία: τι σημαίνει πειρασμός και πώς ενεργεί στη ζωή, στη σκέψη, στην καρδιά μας από την μικρή μας ηλικία. Πώς μπορούμε να τον ξεπεράσουμε με τη βοήθεια της πίστης

13 και 14.4.2019: Η πρωτοκαθεδρία και η εξουσία: ο Χριστός δεν μας θέλει να τυραννούμε τους άλλους για να δοξαζόμαστε, αλλά να μάθουμε να προσφέρουμε την αγάπη, την υπομονή, τη χαρά. Να έχουμε να δώσουμε για να μπορούμε να πάρουμε. Η εποχή μας

20 και 21.4.2019: Η είσοδος του Χριστού στα Ιεροσόλυμα: πώς μπορεί ο Χριστός να μπει στις καρδιές μας και να μας βοηθήσει να αναστηθούμε

11 και 12.5.2019: Οι Μυροφόρες γυναίκες και η τόλμη τους: Δειλία και τόλμη στη ζωή μας από το παραδεχθούμε την ανάσταση μέχρι να παλέψουμε να είμαστε ο εαυτός μας και όχι υποταγμένοι στους κάθε λογής άρχοντες του κόσμου και του θανάτου σε κάθε επιλογή

18 και 19.5.2019: Ο παράλυτος της Βηθσεδά: η Εκκλησία μία διαρκής αναβάπτιση στην αγάπη του Θεού και νίκη κατά της μοναξιάς.

25 και 26.5.2019: Η Σαμαρείτιδα: Να κάνουμε την αρχή να δείχνουμε ότι πιστεύουμε στον Τριαδικό Θεό στην ζωή μας και ο Χριστός θα μας βοηθά!

1 και 2.6.2019: Ο τυφλός που βλέπει: Με τον Χριστό ανοίγουν τα μάτια της ψυχής μας! Ας Τον βλέπουμε στην ζωή της Εκκλησίας!

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 1

Η ανάσταση του γιου της χήρας στη Ναΐν

Ο Χριστός στην επίγεια ζωή Του έκανε πολλές περιοδείες. Επισκεπτόταν διάφορα μέρη και ανθρώπους, για να κηρύξει το μήνυμα της σωτηρίας από το κακό και την αμαρτία. Ένα από αυτά τα μέρη ήταν και η περιοχή της Ναΐν της Γαλιλαίας. Η Ναΐν ήταν μία μικρή πόλη, χωρίς κάποια ξεχωριστή ιστορία. Μαζί με το Χριστό πήγαιναν και αρκετοί από τους μαθητές του και κόσμος πολύς.

Την ώρα ακριβώς που πλησίαζαν την πύλη της πόλης, συνάντησαν μια νεκροπομπή. Ο νεκρός ήταν μοναχογιός της μητέρας του, κι αυτή ήταν χήρα. Μαζί της ήταν επίσης και αρκετός κόσμος από την πόλη. Όταν ο Χριστός είδε τη χήρα μάννα να κλαίει για το μοναχογιό της την ευσπλαχνίστηκε. Την πλησίασε και της είπε: Μην κλαις! Πλησίασε κατόπιν και άγγιξε τη σορό, κι εκείνοι που κουβαλούσαν το φέρετρο σταμάτησαν. Τότε κοίταξε τον πεθαμένο νέο και του είπε: Νεαρέ, σε σένα λέω: Σήκω! Ένα θαύμα μοναδικό τότε συνέβη. Ο νεκρός τεντώθηκε, κάθισε στο κρεβάτι και άρχισε να μιλάει! Τότε ο Ιησούς άπλωσε το χέρι, πήρε το δικό του και έδωσε το νέο παιδί στη μητέρα του.

Όλους τότε τους κυρίευσε φόβος και δόξαζαν το Θεό λέγοντας: Μεγάλος προφήτης εμφανίστηκε ανάμεσά μας! Και επίσης: Ο Θεός επισκέφτηκε το λαό Του! Και διαδόθηκε η φήμη αυτή για τον Ιησού σε ολόκληρη την Ιουδαία και σε όλα τα περίχωρα.

Ερμηνευτικά σχόλια

νεκροπομπή στην πύλη της πόλης: στα χρόνια του Χριστού οι νεκροί δεν θάβονταν μέσα στις πόλεις, αλλά έξω από τα τείχη τους και τις πόρτες εισόδου σ' αυτές. Οι νεκροί δεν είχαν σχέση με τους ζωντανούς και για λόγους υγιεινής (για να μη μολύνεται το νερό και το χώμα των πόλεων), αλλά και για να έχουν οι νεκροί τη δική τους κατοικία. Οι άνθρωποι θέλουμε να ζούμε και αφήνουμε τους νεκρούς μόνο στη σκέψη των δικών τους συγγενών. Αυτό δεν έχει αλλάξει μέχρι σήμερα. Οι άνθρωποι νοιαζόμαστε για τη ζωή και προσπαθούμε να νικούμε τον πόνο από το θάνατο και την απώλεια.

μοναχογιός μιας χήρας γυναίκας: μεγάλος ο πόνος για τη γυναίκα εκείνη. Να έχει πεθάνει ο άντρας της και να χάνει και το μοναχογιό της. Ο θάνατος την άφηνε εντελώς μόνη. Χωρίς να μπορεί πλέον να δείξει και να προσφέρει αγάπη στους δικούς της ανθρώπους. Γι' αυτό και αρκετοί άνθρωποι συγκινήθηκαν από το δράμα της γυναίκας αυτής και τη συνόδευσαν στην κηδεία του γιου της, δείχνοντας την συμπαράσταση και την αγάπη τους.

Την ευσπλαχνίσθηκε: ο Χριστός στέκεται δίπλα στη μάνα, όπως και γενικά στον πόνο του κάθε ανθρώπου. Δεν μας αφήνει μόνους στις δοκιμασίες και στις δυσκολίες μας και είναι Εκείνος που μπορεί να μας παρηγορήσει, αρκεί να πιστεύουμε σ' Αυτόν. Ο Χριστός μας δημιούργησε. Δεν μας αφήνει, ακόμη κι αν τα πράγματα στη ζωή μας έρχονται δύσκολα.

Μην κλαις: φανταζόμαστε πώς θα αισθάνθηκε η μητέρα εκείνη. Κάποιο ξεχωριστό πρόσωπο, το οποίο όμως η ίδια δε γνώριζε, να της λέει να μην κλαίει. Οι πολλοί μπορεί να παρεξήγησαν το Χριστό. Να είπαν μέσα τους ότι ο Χριστός παίζει με τον πόνο της μάνας. Αυτό συμβαίνει και με μας τους ανθρώπους. Πολλές φορές στη ζωή μας νομίζουμε ότι ο Θεός δεν μας ακούει ή ότι παίζει με τον πόνο μας, τη στενοχώρια μας. Όμως Εκείνος έχει κάποιο σχέδιο για τον καθένα μας και προσπαθεί να μας δείξει την αγάπη Του και τη φροντίδα Του.

σταμάτησαν εκείνοι που κουβαλούσαν το φέρετρο: μπροστά στη δύναμη του Χριστού όλοι νιώθουν αδύναμοι να συνεχίσουν όποιο έργο κάνουν. Περιμένουν να δουν τι θα κάνει. Αυτή η προσδοκία θα ήταν ωραίο να αποτελέσει τη στάση και τη δική μας ζωής, σε όποια ηλικία και να βρισκόμαστε. Να σκεφτόμαστε τι θέλει ο Χριστός από εμάς και να είμαστε έτοιμοι να κάνουμε ό,τι μας ζητήσει, αφήνοντας κατά μέρος τις δικές μας σκέψεις και το δικό μας θέλημα.

Σήκω! ο λόγος του Χριστού είναι ξεκάθαρος! Σήκω, λέει στο νεαρό. Αναστήσου, δηλαδή, νίκησε το θάνατο χάρις σ' Εμένα και το λόγο μου. Ο λόγος του Χριστού μας βοηθά να νικούμε κάθε θάνατο. Πρώτα το θάνατο που προέρχεται από την κακία. Από την αδυναμία να αγαπήσουμε και να συγχωρήσουμε. Από την αδυναμία να διαλέξουμε τι είναι αληθινό και όμορφο στη ζωή μας. Να σηκωθούμε από τον πειρασμό του κακού. Από τα όσα το ταγκαλάκι μας βάζει στη σκέψη και στην καρδιά μας. Να νικήσουμε κάθε σκέψη και κάθε πράξη που μας χωρίζει από το Χριστό και τους άλλους ανθρώπους, τους φίλους, τους συμμαθητές μας, όλους εκείνους που μας πειράζουν και τους πειράζουμε. Και αν έχουμε πίστη στο Χριστό και μαθαίνουμε στη ζωή μας να εφαρμόζουμε το Ευαγγέλιό Του, τότε θα σταματούμε κάθε κακό και θα προσπαθούμε να σηκωθούμε και να σταθούμε στα πόδια μας με τη δική Του βοήθεια. Παράλληλα, με το λόγο του Χριστού θα αναστηθούμε οι άνθρωποι και από το θάνατο του σώματος, όταν θα γίνει η Δευτέρα Παρουσία.

Έδωσε το παιδί στη μητέρα του: ο Χριστός αποκαθιστά τη σχέση ανάμεσα στους ανθρώπους. Ανασταίνοντάς τους από το κακό και το θάνατο, τους δίνει την ευκαιρία να αγωνιστούν στις σχέσεις με τους άλλους, στην αγάπη, στην παρέα, στη φιλία, στη ζωή, σύμφωνα με το Ευαγγέλιο και τη δική Του παρουσία. Αρκεί κάθε στιγμή να ξεκινάμε και να θέλουμε να ξεκινάμε από την αρχή, αφήνοντας πίσω ό,τι μας χώρισε από το Χριστό και τους άλλους.

ο Θεός επισκέφτηκε το λαό Του: το θαύμα που το είδαν όλοι όσοι ήταν μπροστά τους έκαναν να δοξάσουν το Θεό. Αυτό είναι το μήνυμα που προκύπτει και από κάθε θαύμα. Ότι δείχνει την επιθυμία του Θεού να αναστήσει τον άνθρωπο από την αρρώστια, το θάνατο, το κακό, το χωρισμό και να του δώσει την ευκαιρία για μία καινούρια αρχή. Αν ο άνθρωπος ξέρει να λέει «ευχαριστώ», τότε μπορεί και πρέπει να δοξάζει το Θεό για το καθετί που του δίνει. Από την μικρή μας ηλικία λοιπόν ας μάθουμε να πιστεύουμε στο Χριστό, να κάνουμε αυτό που Εκείνος θέλει, για να μπορούμε να ανασταινόμαστε από το θάνατο κάθε μορφής.

Ερωτήσεις

1. Γιατί αρκετοί άνθρωποι συνόδευσαν τη χήρα γυναίκα στην κηδεία του γιου της;
2. Γιατί ο Χριστός ζήτησε από τους ανθρώπους να σταματήσουν την πορεία της πομπής;
3. Μας ξεχνά ο Θεός στις δοκιμασίες μας;
4. Πόσα είδη θανάτου υπάρχουν; Μας ανασταίνει ο Χριστός από όλα;
5. Πώς μπορούμε να ευχαριστούμε το Χριστό που μας ανασταίνει από το θάνατο;

Συμπέρασμα

Ο Χριστός απλώνει το χέρι και σώζει τον άνθρωπο από τον θάνατο της αμαρτίας, του χωρισμού από το Θεό, αλλά και από την δυστυχία.

Ώρα για παιχνίδι,

ΞΓΚΚΞΞΗΗΞΧΡΙΣΤΟΣΚΗΗΓΞΞΚΚΛΜΒΝΑΙΝΚΓΟΠΛΚΠΟΜΠΗΦΓΔΒΩΨΝΧ
ΗΡΑΚΞΗΜΝΓΙΟΠΟΙΚΛΑΙΩΞΗΓΦΔΣΑΣΔΦΓΗΞΝΕΟΣΜΝΒΩΨΧΖΑΣΣΗΚΩ
ΚΞΗΓΦΔΘΕΟΣΚΞΗΓΚΛΜΝΩΧΕΡΙΚΞΗΓΦΔΑΔΟΞΑΖΩΚΞΗ

Βρες στο κρυπτόλεξο 10 λέξεις από την ιστορία που άκουσες και διάβασες. Τις λέξεις θα τις βρεις διαβάζοντας με προσοχή τα γράμματα το ένα μετά το άλλο.

Να ζωγραφίσεις το Χριστό να ανασταίνει το γιο της χήρας στη Ναϊν :

Η παραβολή του καλού σπορέα

Μια μέρα ο Χριστός είπε στους μαθητές Του την εξής παραβολή:

«Βγήκε ο γεωργός για να σπείρει το σπόρο του. Και εκεί που αυτός έσπερνε, άλλα σπειριά πέσανε πάνω στο δρόμο και καταπατήθηκαν από τους διαβάτες και τα έφαγαν τα πουλιά του ουρανού κι άλλα σπειριά πέσανε πάνω στις πέτρες και μόλις φύτρωσαν ξεράθηκαν, γιατί εκεί δεν είχε δροσιά κι άλλα σπειριά πέσανε στα αγκάθια και τ' αγκάθια φύτρωσαν μαζί τους και τα έπνιξαν κι άλλα σπειριά πέσανε στην καλή γη και φύτρωσαν κι έδωκαν καρπό, το ένα εκατό».

Κι επάνω σε τούτα ρωτούσαν οι μαθητές τον Κύριο κι έλεγαν τι να εννοεί αυτή η παραβολή.

Κι εκείνος είπε· «Σε σας είναι δοσμένο να μάθετε τα μυστήρια της βασιλείας του Θεού, ενώ στους άλλους η διδασκαλία γίνεται με παραβολές, για να κοιτάζουν και να μη βλέπουν και να ακούν και να μη καταλαβαίνουν. Κι ακούστε τώρα εσείς τι εννοεί η παραβολή. Ο σπόρος είναι ο λόγος του Θεού. Και δρόμος, όπου πάνω σ' αυτόν έπεσε ο σπόρος, είναι εκείνοι που άκουσαν, ύστερα έρχεται ο διάβολος και παίρνει το λόγο από την καρδιά τους, για να μη πιστέψουν και σωθούν.

Και πέτρες, όπου πάνω σ' αυτές έπεσε ο σπόρος, είναι εκείνοι που όταν ακούσουν, δέχονται το λόγο με χαρά, αλλά αυτοί δεν έχουν βάθος για να ριζώσει ο λόγος· πιστεύουν προς ώρας και στον καιρό του πειρασμού τα παρατούν και φεύγουν. Κι αγκάθια, όπου σ' αυτά έπεσε ο σπόρος είναι αυτοί που άκουσαν το λόγο, αλλά πνίγονται απ' ο τις μέριμνες του πλούτου και τις ηδονές του βίου και δεν κάνουν προκοπή.

Και καλή γη, όπου μέσα της έπεσε ο σπόρος, είναι αυτοί, που άκουσαν το λόγο, τον φυλάγουν σε καλή και αγαθή καρδιά και καρποφορούν με υπομονή».

Λέγοντας αυτά, τόνιζε· όποιος έχει αυτιά για να ακούει, ας ακούει.

(Λουκ. 8, 5-15)

Ερμηνευτικά Σχόλια

Ο σποριάς: είναι ο ίδιος ο Χριστός, αλλά και κάθε άνθρωπος ο οποίος στη ζωή της Εκκλησίας μιλάει για Εκείνον. Ο σπόρος είναι ο λόγος του Θεού. Η Εκκλησία παρουσιάζει το Ευαγγέλιο στη ζωή του κόσμου και των ανθρώπων και ο καθένας καλείται να πάρει θέση. Το Ευαγγέλιο ακούγεται την Κυριακή στη Θεία Λειτουργία, αλλά και σε κάθε δυνατή ευκαιρία, μέσα από το ραδιόφωνο, τα βιβλία, με το χτύπημα της καμπάνας, όταν μελετά κανείς τη ζωή των αγίων, στο κατηχητικό, παντού.

Παραβολές: είναι εκείνες οι διηγήσεις που λέει ο Χριστός, που οι εικόνες τους είναι παρμένες από τη ζωή των ανθρώπων και που αν τις εξηγήσει κανείς αλληγορικά, δει δηλαδή τι κρύβεται πίσω από αυτές, τότε μπορεί να δει το μυστήριο της βασιλείας του Θεού. Οι παραβολές ακούγονται ευχάριστα σ' αυτιά και είναι όμορφες διηγήσεις.

Δρόμος... είναι εκείνοι που άκουσαν, ύστερα έρχεται ο διάβολος και παίρνει το λόγο από την καρδιά τους, για να μη πιστέψουν και σωθούν: Πόσο εύκολα μπορεί να μας πάρει το λόγο του Θεού ο διάβολος όταν είμαστε μακριά από το Θεό; Αν κάποιος δε συμμετέχει στη ζωή της Εκκλησίας είτε γιατί δεν έχει μάθει έτσι, είτε γιατί δεν θέλει, ακόμα κι αν ακούσει το λόγο του Θεού, δεν θα επηρεαστεί η καρδιά του και τελικά θα στηριχθεί στον εαυτό του για να αντιμετωπίσει τη ζωή.

Πέτρες...είναι εκείνοι που όταν ακούσουν, δέχονται το λόγο με χαρά, αλλά αυτοί δεν έχουν βάθος για να ριζώσει ο λόγος: Η αδυναμία έγκειται στο γεγονός ότι η καρδιά μας δεν είναι έτοιμη να στρέψει το νου και την καρδιά της στο Χριστό. Έχουμε μικρότερες ή μεγαλύτερες αμαρτίες, πάθη, κακίες, που ενώ ο λόγος του Θεού

μας ενδιαφέρει, δεν μπορεί να ριζώσει μέσα μας. Για να αντιμετωπίσουμε αυτή την αδυναμία, που μας περιγράφει ο Χριστός, χρειαζόμαστε, πέρα από τη συμμετοχή στη ζωή της Εκκλησίας, πνευματικό οδηγό. Όλοι οι άνθρωποι πέφτουμε και σηκώνόμαστε, αμαρτάνουμε καθημερινά σαν να μην γνωρίζουμε το λόγο του Θεού. Αν όμως έχουμε μάθει να ερχόμαστε στον ιερέα και να εξομολογούμαστε την αδυναμία μας, τότε είναι σαν να στεκόμαστε ενώπιον του Θεού και του λέμε ότι είμαστε αδύναμοι και δεν καταφέρνουμε, για αυτό και ζητάμε τη βοήθεια του, να βγούμε νικητές τελικά από τις πολλαπλές μάχες με την αμαρτία.

Αγκάθια... είναι αυτοί που άκουσαν το λόγο, αλλά πνίγονται από τις μέριμνες του πλούτου και τις ηδονές του βίου και δεν κάνουν προκοπή: Σίγουρα όλοι θα έχουμε ακούσει ή και πει τη φράση: «δεν προλαβαίνω!». Δυστυχώς είμαστε τόσο πλεονέκτες ώστε δε μας φθάνει ποτέ το λιγότερο, με αποτέλεσμα να θέλουμε να γεμίσουμε τη ζωή μας με όλα όσα θα θέλαμε να μάθουμε. Εδώ χρειάζεται λοιπόν να μάθουμε να διακρίνουμε: τι είναι απαραίτητο στη ζωή μας (π.χ. η δουλειά μας ή το σχολείο μας), τι επιπλέον θα θέλαμε να κάνουμε (π.χ. να κάνουμε αθλητισμό) και έπειτα πόσος χρόνος μας μένει να ηρεμούμε, να χαλαρώνουμε και να χαιρόμαστε, αλλά πάνω από όλα πόσος χρόνος μας μένει για το Θεό. Έτσι τα χρόνια περνάνε κι εμείς κάθε βράδυ γυρνάμε σπίτι κουρασμένοι και λέμε «δεν μπορώ να κάνω προσευχή, θέλω να κοιμηθώ» κι ύστερα την Κυριακή λέμε «κάθε μέρα τρέχω, την Κυριακή θέλω να κοιμηθώ μέχρι αργά». Έπειτα, απομακρυνόμαστε από το Θεό και γίνεται σκοπός της ζωής μας η απόλαυση «των ηδονών του βίου», δηλαδή της χαράς της επίγειας ζωής, η οποία όμως δε θα κρατήσει μήτε για αυτή τη ζωή, μήτε για την αιώνια.

Καλή γη: Είναι οι άνθρωποι που μόλις ακούσουν το λόγο του Θεού, ελέγχουν την καρδιά τους για να τη διορθώσουν, πάνε στον πνευματικό να εξομολογηθούν, κοινωνούν το Χριστό ζητώντας τη βοήθεια του κι ύστερα ξεκινάνε από την αρχή τον αγώνα τους να γίνουν καλύτεροι. Είναι αυτοί που συμμετέχουν στη ζωή της Εκκλησίας με το να έρχονται στο ναό, να προσεύχονται, να αγαπούν και να μοιράζονται την καρδιά τους με χαρά ή λίγο διαφορετικά, είναι αυτοί που τηρούν τις δύο μεγαλύτερες εντολές του Θεού, το να αγαπάς το Θεό με όλη σου την καρδιά και τη δύναμη, και να αγαπάς τον διπλανό σου όπως αγαπάς τον εαυτό σου.

όποιος έχει αυτιά να ακούσει ας ακούει: αυτιά έχουμε όλοι. Σημασία έχει να είναι τα αυτιά μας ανοιχτά, ώστε όσα ακούμε, να αλλάζουν τη ζωή μας. Άρα, τα αυτιά αυτά έχουν να κάνουν με την ψυχή μας. Ο Χριστός κηρύττει τον λόγο της αλήθειας και της σωτηρίας και μεταμορφώνει την καρδιά του ανθρώπου, νικώντας όλα τα εμπόδια, αρκεί να είναι η καρδιά μας ελεύθερη να πιστέψει και να χαρεί την πίστη. Κι αυτό γίνεται από την παιδική μας αλήθεια. Αν βρούμε το δρόμο της καλοσύνης, της αγάπης, της σχέσης με το Χριστό, της ελευθερίας της καρδιάς από τα πάθη, μέσα από τη ζωή της Εκκλησίας, τότε ο λόγος του Θεού θα καρποφορήσει στις καρδιές μας, όχι για να μας κάνει καλά παιδιά, αλλά για να μας κάνει καινούριους ανθρώπους, χαρούμενους, με την πίστη και την παρουσία του Χριστού μέσα μας.

Ερωτήσεις

- Α. Ποιον εννοεί ο Χριστός καλό σπορέα;
- Β. Γιατί ο Χριστός μιλούσε με παραβολές;
- Γ. Τι σημαίνουν οι λέξεις: δρόμος, πέτρες, αγκάθια, καλή γη;
- Δ. Τι εννοούσε ο Χριστός λέγοντας «όποιος έχει αυτιά να ακούει, ας ακούει» ;

Συμπέρασμα

Ο Χριστός κηρύττει τον λόγο της αλήθειας και της σωτηρίας και μεταμορφώνει την καρδιά του ανθρώπου, νικώντας όλα τα εμπόδια.

Ώρα για παιχνίδι,

Συμπλήρωσε την ακροστιχίδα:

Σ _ _ _ _ _	Πώς λέγεται αυτός που σπέρνει.
Π _ _ _ _ _	Ο Χριστός μιλούσε με...
Ο _ _ _ _ _	...έχει αυτιά για να ακούει, ας ακούει.
Ρ _ _ _ _ _	...οι μαθητές τον κύριο.
Ε _ _ _ _ _	χρειάζεται να ζούμε τη ζωή της ...
Α _ _ _ _	ο Χριστός είναι...

Σ _ _ _ _ _ Σκοπός μας στη ζωή είναι η ... της ψυχής μας.

Να ζωγραφίσεις το Χριστό να σπέρνει το λόγο του Θεού:

THE SOWER OF GOOD SEEDS:

Η θεραπεία του δαιμονισμένου των Γαδαρηνών

Ο Χριστός στην επίγεια ζωή Του έκανε πολλές περιοδείες με τους μαθητές Του. Κάποτε με το πλοίο έφτασαν στην περιοχή των Γαδαρηνών, που βρίσκεται απέναντι από τη θάλασσα της Γαλιλαίας. Όταν βγήκε ο Χριστός στη στεριά, Τον συνάντησε ένας άντρας από την πόλη, που κατεχόταν από δαιμόνια για αρκετά χρόνια και δε φορούσε ρούχα ούτε έμενε σε σπίτι, αλλά στα μνήματα. Σαν είδε, λοιπόν, τον Ιησού, κι αφού έβγαλε μια κραυγή, έπεσε μπροστά στα πόδια Του και με δυνατή φωνή είπε: *Τι σχέση έχω εγώ μαζί σου, Ιησού, Γιε του Θεού του Υψίστου; Σε παρακαλώ μη με βασανίσεις.* Αυτό ο άνθρωπος το είπε γιατί είχε προστάξει ο Ιησούς το δαιμονικό πνεύμα να βγει από τον άνθρωπο, τον οποίο είχε θέσει στην εξουσία του για πολλά χρόνια. Αυτό το πνεύμα έκανε τον άνθρωπο ό,τι ήθελε και, παρόλο που προσπαθούσαν να το περιορίσουν δένοντάς τον με αλυσίδες και σκοινιά, ο ταλαίπωρος άνθρωπος έσπαζε τα δεσμά του και παρασερνόταν από το δαιμόνιο στις ερημιές. Ρώτησε τότε ο Ιησούς το δαιμόνιο: *Ποιό είναι το όνομά σου;* Κι εκείνος απάντησε: *Λεγεών,* γιατί είχαν μπει μέσα του πολλά. Τότε τα δαιμόνια παρακαλούσαν το Χριστό να μην τα διατάξει να πάνε στην άβυσσο.

Στο μεταξύ, υπήρχε εκεί κι ένα κοπάδι από πολλούς χοίρους, που έβοσκαν στο βουνό. Τον παρακαλούσαν, λοιπόν, τα δαιμόνια, να τα επιτρέψει να μπουने στους χοίρους, κι εκείνος τους το επέτρεψε. Έτσι, βγήκαν τα δαιμόνια από τον άνθρωπο και μπήκαν στους χοίρους. Όρμησε τότε το κοπάδι στον γκρεμό και πνίγηκε στη λίμνη. Κι όταν είδαν οι βοσκοί αυτό που συνέβη, έφυγαν τρέχοντας και το αφηγήθηκαν στην πόλη και στη γύρω περιοχή.

Βγήκαν τότε οι κάτοικοι να δουν αυτό που έγινε και ήρθαν κοντά στον Ιησού, όπου βρήκαν τον άνθρωπο, από τον οποίο είχαν βγει τα δαιμόνια, να είναι ντυμένος, ήρεμος και να φέρεται λογικά και να κάθεται κοντά στα πόδια του Ιησού, και φοβήθηκαν. Τους αφηγήθηκαν ακόμα και οι αυτόπτες μάρτυρες πώς σώθηκε ο δαιμονισμένος. Τότε όλο το πλήθος, που ήταν από την περιοχή των Γαδαρηνών, παρακάλεσε το Χριστό να απομακρυνθεί απ' αυτούς, γιατί τους είχε κυριεύσει μεγάλος φόβος. Κι Εκείνος μπήκε στο πλοίο κι επέστρεψε πίσω. Μα ο άνθρωπος, από τον οποίο είχαν βγει τα δαιμόνια, Τον ικέτευε να μείνει μαζί του. Ο Ιησούς, όμως, τον έστειλε σπίτι του λέγοντας: *Γύρνα στο σπίτι σου και να διηγείσαι τα όσα σου έκανε ο Θεός.* Έφυγε τότε εκείνος διαλαλώντας σε όλη την πόλη αυτά που του έκανε ο Ιησούς.

(Λουκ. 8, 27-39)

Ερμηνευτικά σχόλια

κατεχόταν από δαιμόνια: τα δαιμόνια είναι τα πνεύματα εκείνα που κάποτε ήταν άγγελοι, δηλαδή ήταν γεμάτα φως. Από εγωισμό όμως και από διάθεση να γίνουν θεοί και να φανούν ανώτεροι από το Θεό, χωρίστηκαν από τους υπόλοιπους αγγέλους και έχουν ως σκοπό της ύπαρξής τους να απομακρύνουν τον κόσμο από το Θεό και να τον φέρνουν κοντά τους. Καμιά φορά, ο Θεός επιτρέπει σε ανθρώπους που έχουν πολλές αμαρτίες, δηλαδή που δεν Τον αγαπούνε και κάνουν έργα που είναι φορτωμένα κακό και για τους εαυτούς τους και για τους άλλους ανθρώπους, να μπαίνουν μέσα στην ύπαρξή τους τα δαιμόνια, τα ταγκαλάκια, όπως τα ονομάζει ο γέροντας Παΐσιος, ένας σπουδαίος σύγχρονος ασκητής και γέροντας μοναχός. Τότε ο άνθρωπος

κάνει ό,τι του λέει τα ταγκαλάκια και γίνεται άσχημος, κακός και δεν μπορεί να ζήσει με τους άλλους ανθρώπους. Τα ταγκαλάκια δεν μπαίνουν σε όποιον κάνει αμαρτίες, αλλά σε κάποιους ανθρώπους που ο Θεός επιτρέπει και που χρειάζεται να μετανοήσουν πολύ για τη ζωή τους.

έμενε στα μνήματα: στα μνήματα μένουν οι νεκροί, οι άνθρωποι που δε ζούνε. Εκείνος ο δαιμονισμένος ήταν σα να είχε πεθάνει για τους άλλους ανθρώπους. Έτσι, τα δαιμόνια τον έφερναν στα μνήματα, δείχνοντας ότι όποιος δεν έχει το Θεό και την αγάπη για τους άλλους ανθρώπους μέσα του, στην ουσία δεν ζει, γιατί μένει μόνος του και δεν μπορεί να μοιραστεί τη ζωή του.

Παρακαλούσαν τα δαιμόνια να τα αφήσει να πάνε στους χοίρους: το χοιρινό κρέας ήταν απαγορευμένο εκείνη την εποχή, το θεωρούσαν βρώμικο και δεν επιτρεπόταν να το τρώνε οι άνθρωποι που ήταν Ιουδαίοι. Ήταν κακό λοιπόν να τρώνε απ' αυτό το κρέας. Οι Γαδαρηνοί είχαν τα γουρούνια έξω από την πόλη τους, είτε γιατί είχαν αποφασίσει να παραβούν την εντολή του Θεού να μην τρώνε το κρέας των γουρουνιών είτε γιατί το πουλούσαν στους ειδωλολάτρες που κατοικούσαν στην περιοχή της Γαλιλαίας και που εκείνοι έτρωγαν κρέας. Τα δαιμόνια λοιπόν ζητούν από το Χριστό να πάνε στα γουρούνια, τα οποία συμβόλιζαν τους ανθρώπους που ζούσαν μακριά από το Θεό, μέσα στην αμαρτία. Το γκρέμισμα των γουρουνιών στην άβυσσο, στη θάλασσα, δείχνει ότι όποιος διαλέγει το δρόμο της αμαρτίας πηγαίνει όπου τον πάει ο διάβολος και τα δαιμόνια, χωρίς να έχει τη χαρά να μπορεί να είναι μαζί με το Θεό.

Και φοβήθηκαν: όταν ο Χριστός θεράπευσε το δαιμονισμένο, το λογικότερο θα ήταν να χαρούνε για τον άνθρωπο, να απορήσουν, να θαυμάσουν τη δύναμη του Χριστού. Όμως αυτοί φοβήθηκαν πολύ και θέλησαν να διώξουν το Χριστό από κοντά τους, μοιάζοντας με το λόγο που είπαν τα δαιμόνια στο Χριστό, να φύγει δηλαδή και να μην τα βασανίσει. Οι κάτοικοι ζήτησαν από το Χριστό να φύγει γιατί κατά βάθος κατάλαβαν ότι ο Χριστός, αφού είχε θεραπεύσει το δαιμονισμένο, ήξερε και για τις αμαρτίες τους και για τα γουρούνια και για όλα. Φαίνεται ότι δεν ήταν και πολύ καλοί άνθρωποι, το ταγκαλάκι τους έκανε να ντρέπονται αλλά να μην έχουν το θάρρος και την ταπείνωση να παραδεχτούν το λάθος τους και να ζητήσουν συγγνώμη. Προτίμησαν να διώξουν τον Χριστό από κοντά τους ώστε να μη χρειαστεί να αλλάξουν, να ξεβουλευτούν, να διορθωθούν.

Τον παρακάλεσαν να φύγει: επειδή φοβήθηκαν όμως το Χριστό δε θέλησαν και να Τον διώξουν με άσχημο τρόπο. Σκέφτηκαν ότι αφού άφησε να τρελαθούν τα γουρούνια και τα να πέσουν στο γκρεμό να πνιγούνε, θα μπορούσε να κάνει ό,τι ήθελε και σ' αυτούς που δεν ήταν σωστοί. Κι έτσι Τον παρακάλεσαν ευγενικά να φύγει. Ο Χριστός επισκέφθηκε τα Γάδαρα, όχι για να τιμωρήσει και να μαλώσει τους ανθρώπους. Ήθελε να τους δείξει την αγάπη Του, να τους εξηγήσει τι ήθελε Εκείνος απ' τους ανθρώπους, να τους λυτρώσει από το φόβο, την ανασφάλεια και την ενοχή που ένιωθαν κάνοντας τις λάθος επιλογές. Εκείνοι όμως τον έδιωξαν. Κι ο Χριστός δεν τους χάλασε το χατίρι. Σεβάστηκε την επιθυμία τους και την ελευθερία τους, παρόλο που δεν ήταν για το καλό τους.

ο θεραπευμένος άνθρωπος Τον παρακαλούσε να μείνει: μόνο ένας άνθρωπος στα Γάδαρα βρέθηκε να ζητήσει από το Χριστό να μείνει, ο θεραπευμένος. Ο Χριστός όμως άκουσε την επιθυμία των πολλών και μπήκε στο πλοίο να φύγει. Πριν όμως φύγει, συμβούλεψε το θεραπευμένο να συνεχίσει να λέει σε όλους τους συντοπίτες του το θαύμα που του έκανε ο Θεός. Ουσιαστικά θα λέγαμε ότι άφησε ένα ζωντανό παράδειγμα της αγάπης Του πίσω στα Γάδαρα ο Χριστός φεύγοντας. Τους έδειξε τον τρόπο για την αρχή μιας νέας ζωής. Συγχωρώντας και θεραπεύοντας το δαιμονισμένο, έδωσε τη δυνατότητα σε όλους τους Γαδαρηνούς να συγχωρεθούν, αν το θελήσουν και αν το ζητήσουν. Γι' αυτό και προστάζει το θεραπευμένο να πει το νέο σε όλους τους ανθρώπους, ώστε μαθαίνοντάς το να έχουν την ευκαιρία να ζητήσουν συγχώρεση και να ξεκινήσουν μια νέα ζωή με καθαρή καρδιά.

Ερωτήσεις

1. Γιατί οι Γαδαρηνοί είχαν κρυφά κοπάδια με γουρούνια;
2. Γιατί οι Γαδαρηνοί φοβήθηκαν το Χριστό και του ζήτησαν να φύγει;
3. Γιατί ο Χριστός δεν έμεινε να τους τιμωρήσει γι' αυτό που έκαναν αλλά έφυγε;
4. Αγαπούσε ο Χριστός τους Γαδαρηνούς ή, επειδή είχαν τα γουρούνια, δεν τους ήθελε κοντά Του;
5. Γιατί άκουσε τους πολλούς και έφυγε και όχι το θεραπευμένο που παρακαλούσε το Χριστό να μείνει στην πόλη και γιατί δεν το πήρε μαζί Του;

Συμπέρασμα

Ο Χριστός μας ελευθερώνει από τα λάθη μας και το κακό και μας δίνει την αρχή μιας νέας ζωής στο μυαλό και την καρδιά μας.

Ώρα για παιχνίδι,

ΞΓΚΞΗΗΞΓΑΔΑΡΑΛΚΟΙΧΡΙΣΤΟΣΚΗΗΓΞΚΚΛΜΒΝΜΝΗΜΑΤΑΞΕΡΜΙΝΚΓ
ΟΠΛΚΠΟΔΑΙΜΟΝΙΣΜΕΝΟΣΜΠΞΦΓΔΒΩΨΝΧ

ΣΔΓΟΥΡΟΥΝΙΑΡΟΙΞΗΜΝΓΙΟΠΟΙΚΛ

ΒΝΓΚΡΕΜΟΣΑΙΩΞΗΓΦΔΣΑΣΔΦΓΗΛΕΓΕΩΝΞΒΩΨΧΖΑΗΓΦΔΘΕΚΞΗΓΚΛΘ

ΕΡΑΠΕΙΑΜΝΩΧΕΡΙΚΞΗΓΦΓΑΛΙΛΑΙΑΔΑΔΡΕΤΚΚΞ ΛΙΜΝΗΑΖΩΚΞΗ

Βρες στο κρυπτόλεξο 10 λέξεις από την ιστορία που άκουσες και διάβασες. Τις λέξεις θα τις βρεις διαβάζοντας με προσοχή τα γράμματα το ένα μετά το άλλο.

Να ζωγραφίσεις το Χριστό να θεραπεύει το δαιμονισμένο των Γαδαρηνών:

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 4

Η Μάρθα και η Μαρία

Καθώς πορευόταν κάποτε με τους μαθητές του ο Χριστός μπήκε σ' ένα χωριό, και τον υποδέχτηκε σπίτι της κάποια γυναίκα που την έλεγαν Μάρθα. Αυτή είχε μια αδερφή που ονομαζόταν Μαρία, κι η οποία κάθισε στα πόδια του Ιησού και άκουγε τη διδασκαλία του. Αντίθετα, η Μάρθα δούλευε ασταμάτητα για να τους περιποιηθεί.

Πήγε λοιπόν στον Ιησού και του είπε: «Κύριε, δε νοιάζεσαι που η αδερφή μου με άφησε μόνη να σε περιποιούμαι; Πες της, λοιπόν, να με βοηθήσει». Ο Ιησούς της αποκρίθηκε: «Μάρθα, Μάρθα, ασχολείσαι κι αγωνιάς για τόσα πολλά πράγματα, ενώ ένα μόνο χρειάζεται. Αυτό διάλεξε η Μαρία, και δεν πρόκειται να της το αφαιρέσει κανείς».

Ενώ έλεγε αυτά ο Ιησούς, κάποια γυναίκα από το πλήθος έβγαλε μια δυνατή φωνή και του είπε: «Χαρά στη μάνα που σε γέννησε και σε θήλασε!» Κι εκείνος είπε: «Πιο πολύ χαρά σ' εκείνους που ακούν το λόγο του Θεού και τον εφαρμόζουν!».

(Λουκ. 10, 38-42, 11, 27-28)

Ερμηνευτικά σχόλια

Μάρθα και Μαρία: η Μάρθα και η Μαρία ήταν αδελφές του Λαζάρου, φίλου του Χριστού. Την οικογένειά τους αγαπούσε ιδιαίτερα ο Χριστός και μάλιστα πολλές φορές Τον φιλοξένησαν και τον περιποιήθηκαν. Η Μαρία, μάλιστα, κάποια φορά, από ταπεινή ευγνωμοσύνη και αγάπη, του άλειψε τα πόδια με μύρο και τα σκούπισε με τα μακριά της μαλλιά.

Άκουγαν τη διδασκαλία του Ιησού: Ο Χριστός όσο ήταν στη γη δε σταμάτησε να διδάσκει στους ανθρώπους. Τους μιλούσε για το πραγματικό θέλημα του Θεού και το δρόμο που έπρεπε να ακολουθήσουν για να σωθούν, το δρόμο της πίστης σ' Αυτόν και της αγάπης. Πολλοί άνθρωποι, όπως η οικογένεια της Μάρθας και της Μαρίας, διψούσαν να ακούσουν το λόγο Του.

«Κύριε, πες της να με βοηθήσει»: Η Μάρθα βγάζει ένα παράπονο από την καρδιά της. Αισθάνεται να την έχει εγκαταλείψει η αδελφή της. Είναι αγχωμένη, γιατί θέλει να περιποιηθεί όσο καλύτερα γίνεται τον Χριστό και έτσι έχει πολλά να κάνει. Οι δουλειές είναι πολλές και πρέπει να γίνουν. Η Μαρία όμως δεν τη βοηθά παρά μόνο κάθεται και ακούει τον Κύριο που μιλάει.

«Μάρθα, Μάρθα μεριμνάς... κανείς»: Το παράπονο της Μάρθας είναι λογικό θα λέγαμε, είναι αγχωμένη και θέλει βοήθεια, είναι δύσκολο να τα καταφέρει μόνη της. Ο Χριστός όμως με την απάντησή Του θέλει να τη βοηθήσει να καταλάβει πως Ένα είναι το σημαντικότερο πράγμα στη ζωή όλων των ανθρώπων, αυτό για το οποίο έχει νόημα να αγωνιζόμαστε, η Βασιλεία του Θεού. Αυτό σημαίνει πως ο Χριστός ήρθε να μας μιλήσει και να μας δείξει με τη ζωή του τον τρόπο να ζήσουμε τη χαρά της Βασιλείας του Θεού που είναι η αγάπη! Η Μαρία λοιπόν, έχει καταλάβει τι είναι πιο σπουδαίο στη ζωή και γι' αυτό δε χάνει την ευκαιρία να καθίσει και να ακούσει τον Χριστό να διδάσκει. Το κάνει με την καρδιά της, γιατί το επιθυμεί πολύ, το λαχταράει, το

πιστεύει, γι' αυτό και κανείς δεν μπορεί να της το πάρει αυτό, να της πάρει τη χαρά δηλαδή, να είναι μαζί με τον Χριστό

«Χαρά στη μάνα που σε γέννησε και σε θήλασε»: Οι άνθρωποι θαυμάζουν τον Χριστό ακούγοντάς τον να μιλάει και να τους λέει πως το πιο σημαντικό πράγμα στη ζωή δεν είναι οι δουλειές και οι καθημερινές μας έγνοιες, αλλά η αγάπη για τον Θεό και τους ανθρώπους και μαζί θαυμάζουν και χαίρονται για τη μητέρα Του που έχει έναν τέτοιο γιο. Ο Χριστός όμως δε στέκεται στο θαυμασμό και δε ξεχωρίζει τη μητέρα Του, όπως οι άνθρωποι, γιατί ο ρόλος της Παναγίας έχει αλλάξει τώρα που μεγάλωσε ο Χριστός. Αυτό που θέλει ο Θεός απ' αυτήν και έχουν ανάγκη οι άνθρωποι είναι να μεσιτεύει, να προσεύχεται δηλαδή στον Θεό για όλο τον κόσμο και τη σωτηρία του. Αυτό αγαπά η Παναγία μας ασταμάτητα να κάνει.

«Πιο πολύ χαρά σ' εκείνους... εφαρμόζουν»: Η χαρά της Μαρίας την κάνει να είναι προσηλωμένη στα λόγια του Χριστού. Τη χαρά αυτή μπορεί να την έχει καθένας από μας που θέλει να ακούει το λόγο του Θεού και να προσπαθεί να τον εφαρμόσει στη ζωή Του. Και τη χαρά αυτή τη ζούμε μέσα στην Εκκλησία μας, γιατί είμαστε όχι μόνοι, αλλά μαζί με άλλους που αγαπάμε και μας αγαπούν και κυρίως γιατί δεν ακούμε απλώς το λόγο του Θεού, το Ευαγγέλιο, αλλά μαζί κοινωνάμε και τον ίδιο τον Χριστό, τον έχουμε κοντά μας, μέσα μας, όπως η Μαρία στο σπίτι της.

Η σκέπη της Παναγίας: Κάθε χρόνο, στις 28 Οκτωβρίου εορτάζουμε την προστασία που η Παναγία μας προσέφερε στο λαό μας κατά τον πόλεμο του 1940. Οι Έλληνες έβλεπαν το πρόσωπό της να ενισχύει τους πολεμιστές στα βουνά της Αλβανίας, να παρηγορεί τις ψυχές τους μέσα στις δυσκολίες και να είναι η Υπέρμαχος Στρατηγός του λαού μας. Αυτή η γιορτή μας δείχνει ότι η Παναγία δεν μας ξεχνά. Δεν παύει να είναι πρώτα απ' όλα συγγενής μαζί μας, ως η Μητέρα μας, γιατί είναι άνθρωπος. Η Παναγία όμως έχει γίνει και συγγενής με το Θεό ως μητέρα του Χριστού. Από την μια λοιπόν μας ενισχύει ως η Μητέρα μας και μας σκεπάζει και από την άλλη παρακαλεί το Χριστό για τον καθέναν και για όλο τον κόσμο. Για να γίνει όμως μεσίτρια, η Παναγία έζησε τη ζωή του Χριστού. Δε νικήθηκε από τις βιοτικές μέριμνες, τις αγωνίες δηλαδή για τη ζωή του κόσμου αυτού, αλλά άφησε τη ζωή της στα χέρια του Θεού. Κι Εκείνος της έδωσε την μεγαλύτερη ευλογία που θα μπορούσε να πάρει άνθρωπος. Από την παιδική μας ηλικία λοιπόν ας εμπιστευόμαστε το Χριστό και ας αγωνιζόμαστε να είμαστε κοντά Του, ακούγοντας το λόγο Του μέσα από το Ευαγγέλιο, μέσα από τη ζωή της Εκκλησίας, μέσα από τη χαρά που η πίστη προσφέρει. Και αυτό ας μην ξεχνούμε ότι θα μας βοηθήσει στη σχέση μας με την πατρίδα μας, η οποία στο παρελθόν πάντα εμπιστευόταν την Παναγία και τη φροντίδα της. Σήμερα κάπου έχουμε χάσει αυτή τη σχέση. Ας την ξαναβρούμε.

Ερωτήσεις

1. Ποιες ήταν η Μάρθα και η Μαρία;
2. Τι δίδασκε ο Χριστός;
3. Γιατί παραπονιέται η Μάρθα, έχει δίκιο;
4. Ποιο είναι το σημαντικότερο πράγμα στη ζωή μας για το οποίο θέλει ο Χριστός να κοπιάζουμε;
5. Μπορούμε εμείς να ζήσουμε τη χαρά της Μαρίας; Πώς;

Συμπέρασμα

Να εμπιστευόμαστε την Παναγία και την ζωή που αυτή μας δείχνει μέσα από την πίστη και την αγάπη προς το Χριστό, για να βρούμε αυτό που αληθινά είναι σπουδαίο στη ζωή μας.

Ώρα για παιχνίδι,

Συμπλήρωσε την ακροστιχίδα της Μάρθας με ονόματα Αγίων που γιορτάζουν τον Οκτώβριο:

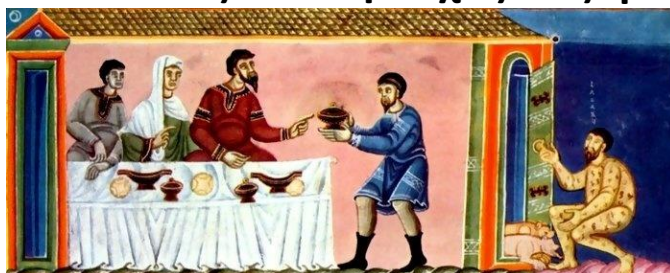
M	_____	25 Οκτωβρίου
A	_____	20 Οκτωβρίου
P	_____	20 Οκτωβρίου
Θ	_____	6 Οκτωβρίου
A	_____	18 Οκτωβρίου

Να ζωγραφίσεις την Παναγία ως σκέπη του κόσμου:

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 5

Ο Πλούσιος και ο φτωχός Λάζαρος

Κάποτε ο Χριστός είχε συζήτηση με τους Φαρισαίους, οι οποίοι ήταν πολύ φιλάργυροι. Εκείνοι θεωρούσαν πως δεν υπάρχει πρόβλημα να αγαπούνε το χρήμα, όμως ο Χριστός τους τόνιζε ότι δεν μπορούν να αγαπούνε και το Θεό και το χρήμα. Και συμπλήρωσε το λόγο Του με μία παραβολή.

Κάποιος άνθρωπος ήταν πολύ πλούσιος και το τραπέζι του κάθε μέρα ήταν λαμπρό. Κάποιος φτωχός ονόματι Λάζαρος είχε πέσει κοντά στην πόρτα του σπιτιού του πλούσιου, γεμάτος πληγές και, καθώς πεινούσε, προσπαθούσε να χορτάσει από τα ψίχουλα που έπεφταν από το τραπέζι του πλουσίου. Και τα σκυλιά έρχονταν και του έγλειφαν τις πληγές.

Όταν πέθανε, οι άγγελοι τον πήραν και τον πήγαν στον Αβραάμ, ο οποίος υποδεχόταν τους ανθρώπους στον παράδεισο. Όταν πέθανε ο πλούσιος, πήγε στον άδη, στην κόλαση, όπου και βασανιζόταν. Κάποια στιγμή σήκωσε τα μάτια του και από μακριά είδε τον Αβραάμ και τον Λάζαρο κοντά του. Φώναξε τότε τον Αβραάμ και του ζήτησε να τον σπλαχνιστεί και να στείλει το Λάζαρο να του βρέξει τη γλώσσα γιατί υπέφερε. Ο Αβραάμ του απάντησε πως είχε ζήσει την ευτυχία στην επίγεια ζωή του ενώ ο Λάζαρος τη δυστυχία. Γι' αυτό ο Λάζαρος χαίρεται και εκείνος υποφέρει. Επίσης, του είπε πως υπάρχει μεγάλο χάσμα μεταξύ της κόλασης και του παραδείσου, για να μην μπορεί κανείς να αλλάξει τόπο.

Τότε ο πλούσιος παρακάλεσε τον Αβραάμ να στείλει το Λάζαρο στους πέντε αδελφούς του, για να τους πει τι τραβούσε ο πλούσιος στην κόλαση, ώστε να μετανοήσουν. Γιατί κι εκείνοι ήταν πλούσιοι και σκληρόκαρδοι. Ο Αβραάμ όμως απάντησε πως έχουν τα λόγια του Μωυσή και των προφητών για να σωθούν. Ο πλούσιος είπε πως χρειαζόταν να αναστηθεί ένας νεκρός για να πεισθούν. Τότε ο Αβραάμ απάντησε πως αν δεν πιστεύουν στα λόγια του Μωυσή, δεν πρόκειται να πειστούν ό,τι και να συμβεί.

(Λουκ. 16, 19-31)

Ερμηνευτικά σχόλια

Πλούσιος και φτωχός Λάζαρος: Ο πλούσιος ήταν ένας άνθρωπος ο οποίος είχε τα πάντα στη ζωή του. Φαίνεται πως ο πλούσιος έκανε συχνά και τραπέζια, κάτι που σημαίνει ότι είχε παρέα στη ζωή του. Ο Λάζαρος, εκτός από τη φτώχεια, την δυστυχία, τις πληγές του ήταν και μόνος του σ' αυτή τη ζωή.

Να χορτάσει από τα ψίχουλα: Ο φτωχός Λάζαρος τρεφόταν από τα ψίχουλα που έπεφταν από το τραπέζι του πλουσίου, καθώς εκείνος αδιαφορούσε παντελώς για τις ανάγκες των συνανθρώπων του και δεν τον ένοιαζε

που ο Λάζαρος προσπαθούσε να χορτάσει από αυτά τα ψίχουλα. Το μέγεθος της αδιαφορίας και του εγωισμού του ήταν τόσο μεγάλο για να προσέξει τους κατώτερους από αυτόν. Ο πλούτος τον έκανε σκληρόκαρδο.

Τα σκυλιά του έγλειφαν τις πληγές: Τα σκυλιά συνήθως δεν είναι φιλικά προς τους αγνώστους. Στην περίπτωση του Λαζάρου όμως ήρθαν με αγάπη και του έγλειφαν τις πληγές προκειμένου να μην πονάει τόσο πολύ. Τα ζώα έδειξαν στο Λάζαρο περισσότερη αγάπη από ό,τι οι άνθρωποι.

Είδε τον Αβραάμ και κοντά του το Λάζαρο: Ο πλούσιος, παρότι βρίσκεται στην κόλαση και υποφέρει, συνεχίζει να βλέπει το Λάζαρο με ένα αίσθημα ανωτερότητας. Τον θεωρεί κατώτερο, παρόλο που εκείνος βρίσκεται κοντά στον Αβραάμ, δηλαδή στον Παράδεισο. Συνεχίζει να τον βλέπει σαν έναν απλό άνθρωπο, ως υπηρέτη του και για αυτό το λόγο ζητάει από τον Αβραάμ να τον στείλει για να τον δροσίσει. Παράλληλα, το γεγονός ότι ο πλούσιος γνωρίζει το Λάζαρο με το όνομά του, δείχνει ότι και στη ζωή επάνω στη γη ο πλούσιος τον ήξερε. Επομένως, δεν είχε καμιά δικαιολογία για τη στάση του έναντί του στη γη, ότι δήθεν δεν τον είχε προσέξει πόσο πεινασμένος και δυστυχισμένος ήταν. Στην άλλη ζωή, ακόμη, βλέπουμε τον Λάζαρο που ήταν μόνος του στον κόσμο αυτό, να βρίσκεται δίπλα στον Αβραάμ, να έχει δηλαδή παρέα, ενώ ο πλούσιος, ο οποίος στην επίγεια ζωή είχε όσους φίλους ήθελε, τώρα είναι εντελώς μόνος του. Ο Αβραάμ ήταν ο πατριάρχης των Εβραίων στην Παλαιά Διαθήκη. Διακρίθηκε για την αγάπη και την εμπιστοσύνη στο Θεό, που τον έκανε να ήταν έτοιμος να θυσιάσει και το γιο του τον Ισαάκ, από υπακοή στο θέλημα του Θεού. Γι' αυτό και ο Θεός τον βάζει σε ξεχωριστή θέση στον παράδεισο.

Χάσμα μεταξύ πλούσιου και Λαζάρου: Οι άνθρωποι καλούνται στη ζωή τους να ακολουθήσουν και να ζήσουν σύμφωνα με το λόγο Του Θεού. Στην περίπτωση όμως που επιλέξουν να ζήσουν μακριά από το Θεό και δεν μετανοήσουν για τον τρόπο της ζωής τους, έχουν διαλέξει να είναι και στην αιώνια ζωή μακριά από το Θεό, στην κόλαση. Και κόλαση σημαίνει μοναξιά, σημαίνει βασανιστήριο της ψυχής, η οποία δεν έχει κανέναν για να κάνει επίδειξη στις αμαρτίες της. Δεν είναι τιμωρία του Θεού η κόλαση, αλλά επιλογή του ανθρώπου. Η επιλογή φαίνεται από το γεγονός ότι ο πλούσιος δεν λέει στον Αβραάμ ότι μετάνιωσε για τη ζωή που έκανε, απλώς θέλει να έχει μια μικρή αλλαγή στη ζωή του, λίγη δροσιά από το Λάζαρο και τίποτε άλλο. Δεν παρακαλεί τον Αβραάμ να του αλλάξει τόπο, που σημαίνει ότι τελικά δεν δείχνει διάθεση αλλαγής ως προς τη σκέψη και τη στάση της ζωής του.

Τα λόγια του Μωυσή για τη σωτηρία τους: Στη ζωή μας καλούμαστε να μάθουμε το λόγο Του Θεού μέσα από την Παλαιά και την Καινή Διαθήκη. Εφόσον μάθουμε, τότε χρειάζεται να αποφασίσουμε αν τον ακολουθήσουμε. Με αυτόν τον τρόπο θα σωθεί και το σώμα και η ψυχή μας. Και σωτηρία σημαίνει ζωή κοντά στο Χριστό και με κριτήριο την αγάπη.

Να πειστούν ό,τι και να συμβεί: Καθώς δεν πείθονταν τα πέντε αδέρφια του πλούσιου από το λόγο του Θεού, όπως τον έδωσε σε αυτούς ο Μωυσής, δεν υπήρχε περίπτωση να πειστούν ό,τι και να συνέβαινε. Επιπλέον, αν ο Θεός τους έστελνε τον Λάζαρο για να μετανοήσουν, εκείνοι θα πίστευαν αλλά όχι επειδή έτσι αισθάνονταν, αλλά από υποχρέωση. Ο Θεός δεν θέλει να πιστεύουμε από υποχρέωση αλλά επειδή εμείς το θέλουμε, καθώς μας έπλασε να είμαστε ελεύθεροι. Γι' αυτό χρειάζεται από την μικρή μας ηλικία να σκεφτόμαστε και τους άλλους ανθρώπους. Να μην μένουμε προσανατολισμένοι στον εαυτό μας, στην καλοπέρασή μας, στο εγώ μας, αλλά να προσφέρουμε στους άλλους. Την προσευχή μας, την αγάπη μας, το χαμόγελό μας, και ό,τι υλικό έχουμε τη δυνατότητα να δώσουμε. Η αγάπη μάς πηγαίνει στον Παράδεισο, όχι ως επιβράβευση, αλλά ως κάτι το φυσικό, το οποίο δεν έχει τέλος. Αν όμως δεν αγαπούμε το Θεό και την εικόνα Του, που είναι ο συνάνθρωπός μας, τότε διαλέγουμε μια ζωή χωρίς Θεό. Και αυτή η ζωή υπάρχει κίνδυνος να συνεχίσει να υφίσταται και αιώνια, δηλαδή να μην μπορούμε να είμαστε ποτέ κοντά στο Θεό. Κι αυτό δεν θα είναι η τιμωρία του Θεού, αλλά το αποτέλεσμα της δικής μας επιλογής.

Ερωτήσεις

1. Ποιοι ήταν ο πλούσιος και ο φτωχός Λάζαρος;
2. Γιατί ο Λάζαρος προσπαθούσε να χορτάσει από τα ψίχουλα;
3. Γιατί ο πλούσιος ζήτησε από τον Αβραάμ να του στείλει τον Λάζαρο για να τον βρέξει;
4. Για ποιο λόγο θέλει ο Θεός να πιστεύουμε σε Εκείνον;
5. Εσείς θα θέλατε να βρίσκεστε στη θέση του πλούσιου ή του Λαζάρου; Γιατί;
6. Τι οδηγεί τον άνθρωπο στον παράδεισο;
7. Είναι η κόλαση τιμωρία του Θεού ή επιλογή του ανθρώπου;

Συμπέρασμα

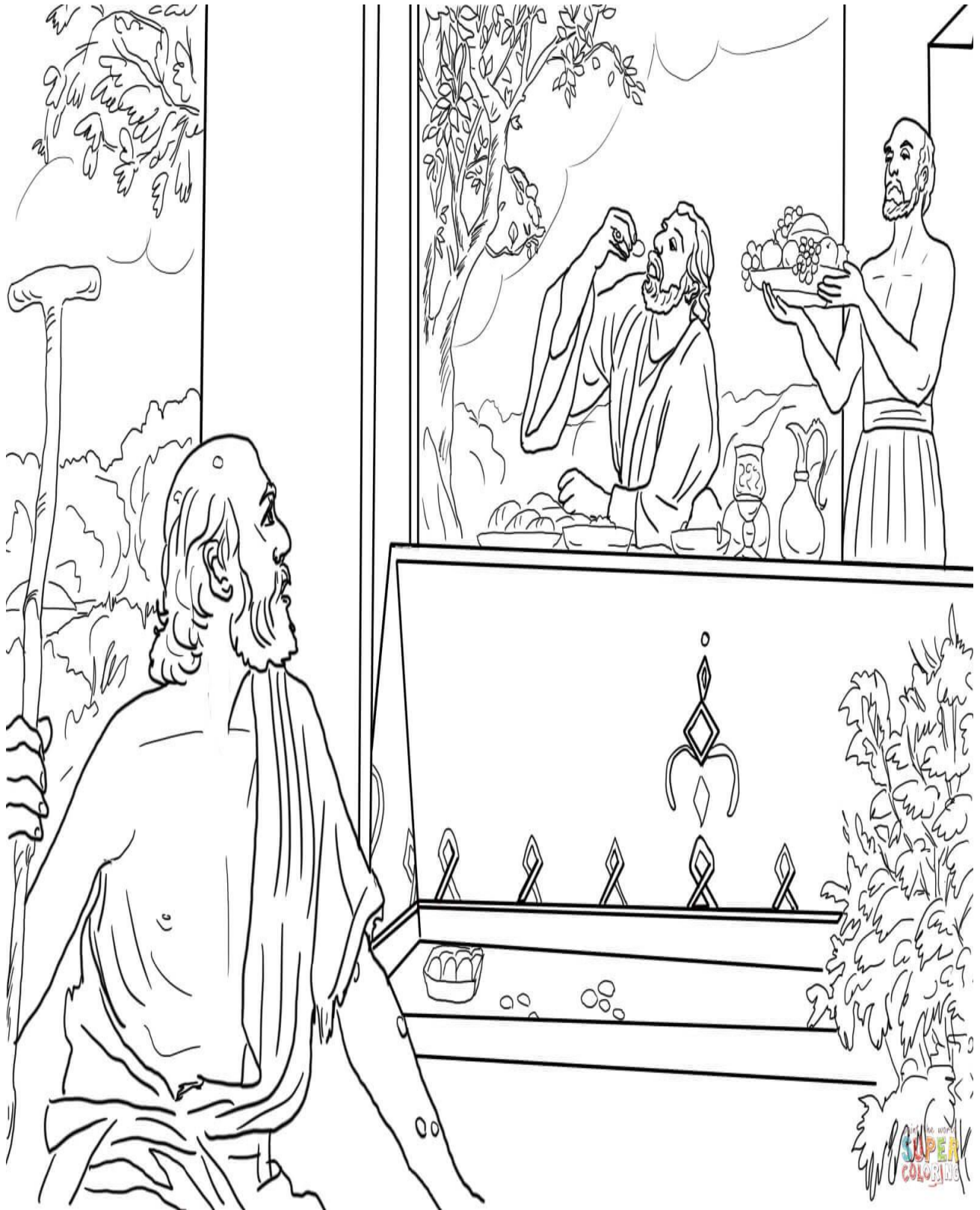
Ο παράδεισος δεν είναι ανταμοιβή, αλλά η συνέχεια της ζωής της αγάπης κοντά στο Θεό. Το ίδιο και η κόλαση, είναι η επιλογή του ανθρώπου να μην αγαπά και στην επίγεια και στην αιώνια ζωή.

Ώρα για παιχνίδι

Βρες στο κρυπτόλεξο 10 λέξεις από την ιστορία που άκουσες και διάβασες. Τις λέξεις θα τις βρεις διαβάζοντας με προσοχή τα γράμματα το ένα μετά το άλλο.

ΑΒΓΔΛΑΖΑΡΟΣΕΖΗΘΔΥΣΤΥΧΙΑΚΛΜΖΝΞΑΓΑΠΗΒΩΗΕΡΙΤΟΦΤΩΧΟΣΞΦΚΝΑΞΦΙΞ
ΓΗΜΩΥΣΗΣΗΓΙΦΞΡΤΘΑΒΡΑΑΜΗΦΞΓΘΤΙΡΟΕΞΤΡΑΠΕΖΙΚΗΛΞΟΥΙΡΝΩΗΣΔΜΕΤΑ
ΝΟΙΑΗΓΞΤΘΥΙΚΞΟΑΠΛΟΥΣΙΟΣΞΓΘΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

Να ζωγραφίσεις τον Πλούσιο και τον φτωχό Λάζαρο:

Ο καλός Σαμαρείτης

Κάποιος νομοδιδάσκαλος παρουσιάστηκε στο Χριστό και για να τον φέρει σε δύσκολη θέση, του είπε: «Διδάσκαλε, τι πρέπει να κάνω για να κερδίσω την αιώνια ζωή;». Ο Ιησούς τον ρώτησε: «Ο νόμος τι γράφει; Πώς διαβάζεις ότι πρέπει να κάνεις;». Εκείνος απάντησε: «Ν' αγαπάς Κύριο το Θεό σου μ' όλη την καρδιά σου και μ' όλη την ψυχή σου, μ' όλη τη δύναμή σου και μ' όλο το νοῦ σου. Και να αγαπάς τον πλησίον σου, όπως τον εαυτό σου». «Πολύ σωστά απάντησες», του είπε ο Χριστός. «Αυτό κάνε και θα ζήσεις». Εκείνος όμως, θέλοντας να δικαιολογήσει τον εαυτό του, είπε στον Ιησού: «Και ποιος είναι ο πλησίον μου;».

Πήρε τότε αφορμή ο Ιησούς και είπε: «Κάποιος άνθρωπος, κατεβαίνοντας από τα Ιεροσόλυμα στην Ιεριχώ, έπεσε πάνω σε ληστές. Αυτοί τον ξεγύμνωσαν, τον τραυμάτισαν, και έφυγαν παρατώντας τον μισοπεθαμένο. Από κείνο το δρόμο έτυχε να κατεβαίνει κάποιος ιερέας, ο οποίος τον είδε, αλλά τον προσπέρασε χωρίς να του δώσει κάποια σημασία. Το ίδιο και κάποιος λευίτης, που περνούσε από κείνο το μέρος. Παρ' όλο που τον είδε κι αυτός, τον προσπέρασε χωρίς να του δώσει σημασία. Κάποιος Σαμαρείτης που ταξίδευε, ήρθε προς το μέρος του, τον είδε και τον σπλαχνίστηκε. Πήγε κοντά του, άλειψε τις πληγές του με λάδι και κρασί και τις έδεσε καλά. Μάλιστα τον ανέβασε στο δικό του το ζώο, τον οδήγησε σε πανδοχείο και φρόντισε γι' αυτόν. Την άλλη μέρα, φεύγοντας, έβγαλε και έδωσε στον πανδοχέα δύο δηνάρια και του είπε: «φρόντισέ τον, κι ό,τι παραπάνω ξοδέψεις, εγώ, όταν ξαναπεράσω, θα σε πληρώσω. Ποιος λοιπόν απ' αυτούς τους τρεις κατά τη γνώμη σου αποδείχτηκε πλησίον εκείνου που έπεσε στους ληστές;»

Ο νομοδιδάσκαλος απάντησε: «εκείνος που τον σπλαχνίστηκε». Τότε ο Ιησούς του είπε: «Πήγαινε και να κάνεις κι εσύ το ίδιο».

(Λουκ. 10, 25-37)

Ερμηνευτικά σχόλια

Για να κερδίσω την αιώνια ζωή: Ο νομοδιδάσκαλος προβληματίζεται για την αιώνια ζωή. Όμως ο προβληματισμός του είναι υποκριτικός. Στην ουσία θέλει να βάλει δύσκολα στο Χριστό, για να τον αναγκάσει να πει πράγματα, τα οποία να έρχονται σε αντίθεση με τον μωσαϊκό νόμο. Οι Εβραίοι παραδέχονταν μόνο τον νόμο της Παλαιάς Διαθήκης και δεν ήθελαν να αλλάξουν άποψη. Όταν, μάλιστα, έβλεπαν και άκουγαν το Χριστό, ένιωθαν πως Εκείνος τους πήγαινε σε βήματα πιο πέρα απ' αυτά που είχαν συνηθίσει. Έτσι, κάποιοι, όπως ο νομοδιδάσκαλος, επίτηδες πήγαιναν να Τον παγιδεύσουν. Όμως ο Χριστός τους αποστομώνει. Η αιώνια ζωή πάλι έχει να κάνει με την αγάπη. Έχει να κάνει με το να συνεχίζει ο άνθρωπος να υπάρχει κοντά στο Χριστό. Όταν υπάρχει η αγάπη για το Χριστό και είναι αληθινή, τότε αυτή γίνεται αγάπη για όλους τους ανθρώπους. Και δεν είναι θεωρία η αγάπη, αλλά ελεημοσύνη και συμπόνια.

Ν' αγαπάς Κύριο τον Θεό σου: Ο νομοδιδάσκαλος ξέρει τις εντολές του μωσαϊκού νόμου. Γι' αυτό και με έκπληξη διαπιστώνει ότι ο Χριστός δεν του λέει κάτι διαφορετικό απ' αυτό που ο ίδιος γνωρίζει. Έτσι ο Χριστός είναι σαν να του λέει ότι «αφού ξέρεις, γιατί με ρωτάς;». Για να αποφύγει την γελοιοποίηση μπροστά στο Χριστό και τους άλλους θέτει το ερώτημα «ποιος είναι ο πλησίον μου»; Ίσως πίστεψε ότι και μ' αυτό τον τρόπο

θα πετύχαινε το στόχο του, να αναγκάσει το Χριστό να δώσει άλλα μηνύματα, σε σχέση μ' αυτά που έλεγε ο νόμος. Ο Χριστός όμως και πάλι θα τον αποστομώσει με το παράδειγμα του καλού Σαμαρείτη.

έπεσε στους ληστές: δεν φαίνεται να είχε κάνει κάτι κακό αυτός ο άνθρωπος. Πορευόταν από τα Ιεροσόλυμα στην Ιεριχώ. Οι ληστές του επιτίθενται και τον τραυματίζουν και τον ξεγυμνώνουν αφήνοντάς τον ετοιμοθάνατο. Τότε οι εκπρόσωποι του μωσαϊκού νόμου, ένας ιερέας, ο οποίος ήταν επιφορτισμένος με την τέλεση της λατρείας, την αποκάλυψη του θελήματος του Θεού και τη διδασκαλία του νόμου, αλλά και ένας λευίτης, κάποιος που ανήκε στη φυλή του Λευί και πρόσφερε βοήθεια στους ιερείς στην θεία λατρεία (κάτι σαν διάκονος ή νεωκόρος σήμερα), προσπερνούν τον τραυματισμένο άνθρωπο. Και για τους δύο η θέα του τραυματισμένου ανθρώπου τους κάνει να φοβηθούν ότι πιθανότατα θα πάθαιναν και οι ίδιοι ό,τι έπαθε εκείνος. Επομένως, βιάζονται να φύγουν, για να γλιτώσουν. Όποιος λειτουργεί εγωιστικά, δεν βλέπει τις ανάγκες των άλλων ανθρώπων, αλλά μόνο τον εαυτό του. Κι έτσι δεν μπορεί να αγαπήσει και να προσφέρει.

Ένας Σαμαρείτης: οι Ιουδαίοι δεν είχαν καμία κοινωνία με τους Σαμαρείτες. Ήταν εχθροί. Γι' αυτό το να βοηθήσει ένας Σαμαρείτης έναν Ιουδαίο επρόκειτο για ένα θαύμα κυριολεκτικά. Ήταν μια μεγάλη απόφαση, να αφήσει το φόβο για τον εαυτό του, μήπως πάθει τα ίδια από τους ληστές, να αφήσει την έχθρα που είχε ο λαός του με το λαό των Ιουδαίων και να βοηθήσει πραγματικά με την αγάπη τον πληγωμένο άνθρωπο. Ο Σαμαρείτης λοιπόν στην αγάπη και την προσφορά δεν κάνει διάκριση. Δεν σκέφτεται μόνο τους δικούς του, αλλά και κάθε ξένο. Η αγάπη δε γνωρίζει διαφορές, είτε καταγωγής, είτε γλώσσας, είτε και θρησκευτικής πίστης. Είναι ο δρόμος και ο τρόπος που διάλεξε ο Χριστός.

Κρασί και λάδι: Με το κρασί καυτηριάζονταν οι πληγές, ενώ με το λάδι γλύκαινε ο πόνος. Εδώ τα δύο αυτά αγαθά δείχνουν την αγάπη και την ευσπλαχνία του Θεού (λάδι), αλλά και την θυσία του ίδιου του Χριστού (αίμα= κρασί). Γιατί τελικά ο ίδιος ο Χριστός είναι ο καλός Σαμαρείτης. Το πανδοχείο στο οποίο πηγαίνει τον τραυματισμένο άνθρωπο από τους πειρασμούς, τις κακές σκέψεις, την αμαρτία ή τα προβλήματα και τις δυσκολίες της ζωής είναι η Εκκλησία. Και ο πανδοχέας είναι ο κάθε άνθρωπος ο οποίος μέσα στην Εκκλησία προσπαθεί να ανακουφίσει τον πόνο και την λύπη των άλλων και να τους βοηθήσει να έρθουν στη σωτηρία. Γιατί ο καθένας μας είναι ή θα είναι στη ζωή του τραυματισμένος. Και τελικά η Εκκλησία είναι ένα μεγάλο ιατρείο, νοσοκομείο, το οποίο φροντίζει όσους χρειάζονται αγάπη.

Εκείνος που τον σπλαχνίστηκε: Ανάλογη στάση με του καλού Σαμαρείτη καλούμαστε να δείχνουμε όλοι οι χριστιανοί, από την μικρή μας ηλικία. Να μάθουμε να μην περιφρονούμε τους συμμαθητές και φίλους μας που δεν είναι σαν κι εμάς. Ακόμη κι αυτούς που φαίνεται ότι μας φέρονται άσχημα. Κυρίως να μην υποτιμούμε τους αδύναμους, δηλαδή εκείνους που δεν φαίνεται ότι μπορούν να τα καταφέρουν να έχουν φίλους, να είναι σύμφωνα με τα πρότυπα της εποχής μας (δυνατοί, έξυπνοι, όμορφοι, αθλητικοί). Το ίδιο να κάνουμε και απέναντι σε όσους δεν είναι ελληνικής καταγωγής. Ακόμη και σ' αυτούς που είναι λαθρομετανάστες και τους βλέπουμε στο δρόμο. Τους φτωχούς. Τους κουρασμένους και λυπημένους. Όλοι είναι εικόνες Θεού. Όμως δεν είναι μόνο η υλική βοήθεια την οποία καλούμαστε να τους προσφέρουμε. Είναι και η προσευχή στο Θεό γι' αυτούς και κάθε μορφή αγάπης που μπορούμε να τους δείξουμε. Η Εκκλησία μας απορρίπτει τον όποιο ρατσισμό. Ας μην το ξεχνάμε αυτό ποτέ.

Ερωτήσεις

1. Ήθελε πραγματικά να μάθει ο νομοδιδάσκαλος από το Χριστό;
2. Γιατί δεν σταμάτησαν ο ιερέας και ο λευίτης μπροστά στον πληγωμένο άνθρωπο;
3. Τι έκανε τον Σαμαρείτη να φροντίσει τον πληγωμένο άνθρωπο;
4. Ποιος είναι τελικά ο Καλός Σαμαρείτης και ποιο το πανδοχείο;
5. Συμφωνεί η Εκκλησία με τον ρατσισμό;
6. Πώς μπορούμε να δείξουμε αγάπη στους άλλους και ιδίως στους φτωχούς και τους ξένους;

Συμπέρασμα

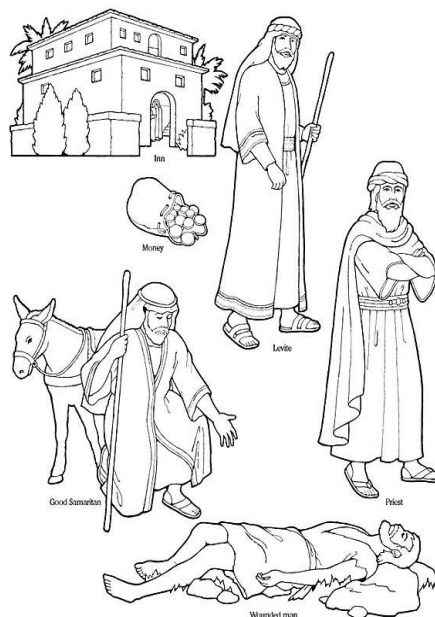
Για την Εκκλησία η αγάπη δε γνωρίζει ξένους και φίλους. Δεν μπορεί να υπάρξει ρατσισμός στην πίστη, αλλά φροντίδα για τη θεραπεία των πληγών όλων των ανθρώπων.

Ώρα για παιχνίδι

Βρες στο κρυπτόλεξο 10 λέξεις από την ιστορία που άκουσες και διάβασες. Τις λέξεις θα τις βρεις διαβάζοντας με προσοχή τα γράμματα το ένα μετά το άλλο.

ΑΒΓΔΛΣΑΜΑΡΕΙΤΗΣΚΛΜΖΝΚΑΛΟΣΛΚΟΙΚΛΝΟΜΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣΟΦΤΑΓΑΠΗΧΟΣ
ΙΗΣΟΥΣΚΝΑΞΦΙΞΓΗΠΛΗΣΙΟΝΓΙΦΞΡΤΘΙΕΡΙΧΩΦΞΓΘΤΙΡΟΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑΚΞΗΚΛΠ
ΟΙΛΟΛΕΥΙΤΗΣΠΟΙΟΥΤΡΕΣΛΞΟΥΙΡΝΩΗΣΔΜΕΤΠΑΝΔΟΧΕΙΟΛΚΦΚΡΑΣΙΙΟΣΞΓΘΛΑ
ΔΙΑΚΞΗΓΦΔΘΙΟ

Να ζωγραφίσεις τον Χριστό ως καλό Σαμαρείτη και την παραβολή:

Ο άφρονas πλούσιος

Κάποτε κάποιος από το λαό που είχε συγκεντρωθεί να ακούσει το Χριστό, του είπε: “Δάσκαλε, πες στον αδελφό μου να μοιραστεί μαζί μου την κληρονομιά». Κι εκείνος του απάντησε: “«Άνθρωπε, ποιός με όρισε δικαστή ή διανομέα μεταξύ σας;»” Κατόπιν τους είπε: «Να προσέχετε και να φυλάγεστε από κάθε είδους πλεονεξία, γιατί η ζωή του ανθρώπου δεν εξαρτάται από τα υπάρχοντά του, όσα παραπανίσια πλούτη κι αν αποκτήσει».

Και συνέχισε με μια παραβολή, λέγοντάς τους: “«Κάποιου πλούσιου ανθρώπου τα χωράφια έδωσαν άφθονη σοδειά. Σκεφτόταν πάρα πολύ, λοιπόν, ο άνθρωπος αυτός κι έλεγε από μέσα του: Τι θα κάνω τώρα που δεν έχω πού να αποθηκεύω τα γεννήματά μου; Είπε λοιπόν: Να, θα γκρεμίσω τις αποθήκες μου και θα χτίσω μεγαλύτερες, κι εκεί θα συνάξω όλα τα γεννήματά μου και τα αγαθά μου. Έπειτα, θα πω στην ψυχή μου: Ψυχή, έχεις πολλά αγαθά αποθηκευμένα που αρκούν για χρόνια πολλά. Ξεκουράσου, τρώγε, πίνε, απόλαυσε! Αλλά ο Θεός του είπε: Άμυαλε! Τούτη τη νύχτα απαιτούν να πάρουν την ψυχή σου. Όσα, λοιπόν, ετοίμασες, σε ποιόν θα μείνουν;»

Το ίδιο ανόητος είναι όποιος συγκεντρώνει πλούτη για τον εαυτό του και δεν πλουτίζει για το Θεό.

(Λουκ. 12, 13-21)

Ερμηνευτικά Σχόλια

«Δάσκαλε, πες στον αδελφό μου να μοιραστεί μαζί μου την κληρονομιά»: Για να μας διδάξει ο Χριστό την παραβολή του άφρονα πλούσιου πήρε αφορμή από δυο αδέλφια, που “τρώγονταν” στο μοίρασμα της πατρικής τους περιουσίας. Θέλησαν να χρησιμοποιήσουν για δικαστή τον Ιησού Χριστό. Ο Κύριος όμως αρνήθηκε να κάνει κάτι τέτοιο, γιατί ο Θεός είδε πως στην καρδιά του καθενός κρυβόταν η πλεονεξία. Θέλησε όμως να μας προφυλάξει από αυτό το μεγάλο πάθος με την παραβολή του άφρονα.

«Να προσέχετε και να φυλάγεστε από κάθε είδους πλεονεξία, γιατί η ζωή του ανθρώπου δεν εξαρτάται από τα υπάρχοντά του, όσα παραπανίσια πλούτη κι αν αποκτήσει»: Ο Κύριος όμως αρνήθηκε να μοιράσει την περιουσία, γιατί ως Θεός είδε πως στην καρδιά του καθενός κρυβόταν η πλεονεξία. Όμως για να μας προφυλάξει από αυτό το μεγάλο πάθος, είπε την παραβολή του άφρονα πλούσιου.

«Σκεφτόταν ... αγαθά μου»: Ο πλούσιος της παραβολής, αντί να χαίρεται για τον πλούτο του, είχε φοβερές ανησυχίες και ανυπόφορες αγωνίες. Είχε χάσει την ηρεμία του, γιατί δεν ήθελε να χάσει ούτε λίγο από τη μεγάλη σοδειά του.

«Ψυχή, έχεις πολλά αγαθά αποθηκευμένα που αρκούν για χρόνια πολλά. Ξεκουράσου, τρώγε, πίνε, απόλαυσε!»: Ο άνθρωπος αυτός ήθελε να είναι ευτυχής μόνο για τον εαυτό του και για πάρα πολλά χρόνια. Τους άλλους ανθρώπους ποτέ δεν τους σκεφτόταν, ώστε να μοιράσει και σ' αυτούς από την σοδειά του. Ήταν ένας φοβερός εγωιστής και με τα νέα σχέδια που καταστρώνει, θέλει να δοκιμάσει μια μόνιμη απόλαυση. Όλα

τα σχέδιά του τα κάνει χωρίς να σκέφτεται καθόλου το Θεό, γιατί νομίζει πως δεν Τον χρειάζεται. Νοιώθει παντοδύναμος. Ο πλούσιος της παραβολής μας είναι ένας άθεος για την εποχή εκείνη.

«Άμυαλε!»: Ο Θεός αποκαλεί τον πλούσιο «άμυαλο», «ανόητο», γιατί αγωνιά κι ασχολείται μόνο με τον εαυτό του, για το πώς θα φάει το σώμα του περισσότερο, ενώ δεν σκέφτεται για την τροφή της ψυχής του, που είναι η αληθινή του ανάγκη. Ο Χριστός είπε: «Να ζητάτε μόνο πώς θα φτάσετε στην βασιλεία του Θεού και όλα τα υπόλοιπα θα σας δοθούν». Να ψάχνετε, δηλαδή, αυτό που έχει ανάγκη η ψυχή σας και όλα τα άλλα θα τα φροντίσει ο Θεός. Ο Θεός λέει τον πλούσιο άμυαλο και επειδή δεν σκέφτηκε ποτέ τον Θεό και τον θάνατο.

«Τούτη τη νύχτα...»: Ξαφνικά τον επισκέπτεται ο Θεός και του λέει ότι ήρθε η ώρα του θανάτου του. Η ζωή του πάνω στη γη τέλειωσε και τώρα πρέπει σε κάποιον να παραδώσει την ψυχή του. Πώς όμως να την παραδώσει στα χέρια του Θεού, αφού ποτέ δεν τον πίστεψε και δεν τον αγάπησε; Είχε πιστέψει μόνο στα πλούτη του. Τώρα όμως που πεθαίνει σε ποιον θα τα αφήσει;

Όποιος συγκεντρώνει πλούτη για τον εαυτό του: Το μήνυμα του Χριστού είναι ότι χρειάζεται να προσπαθούμε να γίνουμε πλούσιοι «κατά Θεόν», δηλαδή πλούσιοι στο να προσφέρουμε την αγάπη μας στους άλλους κι όχι πλεονέκτες. Όταν αγαπάμε τον Θεό και τους άλλους ανθρώπους, τότε η ζωή μας είναι γεμάτη φιλανθρωπία και ελεημοσύνη. Όλες αυτές οι αρετές μας κάνουν, όχι εγωιστές και ανόητους, όπως ο πλούσιος της παραβολής, αλλά ευτυχισμένους και μας οδηγούν αιώνια κοντά Θεό. Αυτό μπορούμε να προσπαθήσουμε να το ζήσουμε από την παιδική μας ηλικία. Να μην περηφανευόμαστε για ό,τι έχουμε, είτε είναι υλικό είτε έχει να κάνει με τα χαρίσματά μας είτε με το σπίτι μας είτε με τους βαθμούς και τη δόξα μας. Από αυτό που έχουμε να ζητούμε να δίνουμε και στους άλλους ανθρώπους, στους φίλους και συμμαθητές μας, αλλά και σε όσους έχουν ανάγκη.

Ερωτήσεις

A. Ποιον εννοεί ο Χριστός άφρονα πλούσιο;

B. Ποια ήταν η αμαρτία του άφρονα πλούσιου;

Γ. Τί χρειάζεται να σκεφτόμαστε για να μην έχουμε αγωνία και άγχος σε τούτη τη ζωή;

Δ. Τι εννοούσε ο Χριστός λέγοντας «το ίδιο ανόητος είναι όποιος συγκεντρώνει πλούτη για τον εαυτό του και δεν πλουτίζει για το Θεό» ;

E. Πώς μπορούμε να μην ακολουθήσουμε τον άφρονα πλούσιο;

Συμπέρασμα

Για την Εκκλησία όποιος έχει χρήματα δεν πρέπει να τα θεωρεί δικά του, αλλά να τα αντιμετωπίζει σα να είναι ο διαχειριστής τους. Έτσι θα φυλαχθεί από τη φιλαργυρία και θα τα αξιοποιήσει με αγάπη.

Ώρα για παιχνίδι

Συμπλήρωσε την ακροστιχίδα:

Π _ _ _ _ _	Ποιό πάθος είχε ο πλούσιος;
Λ _ _ _ _	Ο Χριστός είναι και ο ... του Θεού.
Ο _ _ _ _ _	Στη ζωή μας πρέπει να νοιαζόμαστε για πράγματα ...
Υ _ _ _ _ _	Μία από τις μεγαλύτερες αρετές.
Σ _ _ _ _ _	Έδωσε το χωράφι του πλουσίου μεγάλη ...
Ι _ _ _ _ _	Το άλλο όνομα του Χριστού.
Ο _ _ _ _ _	Και έτσι λέμε τα κέρματα.
Σ _ _ _ _ _	Πάνω του πέθανε ο Χριστός

Να ζωγραφίσεις την παραβολή του άφρονα πλούσιου:

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 8

Ο πλούσιος άρχοντας και η Βασιλεία του Θεού

Κάποτε ένας πλούσιος άρχοντας ρώτησε το Χριστό: «Δάσκαλε αγαθέ, τι θα πρέπει να κάνω για να κληρονομήσω ζωή αιώνια»; Και ο Ιησούς του απάντησε: Γιατί με λες αγαθό; Κανένας δεν είναι αγαθός παρά μονάχα ένας, ο Θεός. Τις εντολές τις ξέρεις: Μη μοιχέψεις, Μη φονεύσεις, Μην κλέψεις, Μην ψευδομαρτυρήσεις, Τίμα τον πατέρα σου και τη μητέρα σου». Και εκείνος του είπε: «Αυτά όλα τα τήρησα από τα νιάτα μου».

Και σαν το άκουσε αυτά ο Ιησούς, του είπε: «Ακόμα ένα σου λείπει: Πούλησε όλα όσα έχεις και διαμοίρασέ τα σε φτωχούς και θα αποκτήσεις θησαυρό στον ουρανό, κι έλα εδώ κι ακολούθα με». Μα εκείνος, όταν τα άκουσε αυτά, βαριοθύμησε και στενοχωρήθηκε, γιατί ήταν πολύ πλούσιος. Και όταν τον είδε ο Ιησούς που βαριοθύμησε, είπε: «Πόσο δύσκολα θα μπουν στη βασιλεία του Θεού εκείνοι που έχουν τα χρήματα! Γιατί είναι ευκολότερο να περάσει μια καμήλα από την τρύπα της βελόνας παρά ένας πλούσιος να μπει στη βασιλεία του Θεού».

Και είπαν εκείνοι που τα άκουσαν: «Τότε ποιος μπορεί να σωθεί;» Και εκείνος απάντησε: «Εκείνα που για τους ανθρώπους είναι αδύνατα, για το Θεό είναι δυνατά».

(Λουκ. 18, 18-27)

Ερμηνευτικά σχόλια

Δάσκαλε αγαθέ αιώνια: ο άρχοντας φαίνεται να έχει απορίες και ζητάει να μάθει από το Χριστό για την τελειότητα στη ζωή. Λέγοντάς τον αγαθό προσπαθεί να τον καλοπιιάσει, του μιλάει με διπλωματικό τρόπο, όπως πολλές φορές χρησιμοποιούμε οι άνθρωποι για να καταφέρουμε τους άλλους να πραγματοποιήσουν τις επιθυμίες μας. Του ζητάει να μάθει πώς θα κερδίσει την αιώνια ζωή. Και ο Χριστός που γνωρίζει τις αληθινές προθέσεις του τον προσγειώνει χωρίς πολλά λόγια. Κι εκείνος, αν και πλούσιος, φαίνεται να έχει καλή ανατροφή γιατί τηρούσε τις εντολές από τη μικρή του ηλικία. Όταν ο Χριστός όμως θα του ζητήσει να μοιράσει την περιουσία του, η απάντηση του πλούσιου είναι η λύπη. Ο άνθρωπος αυτός ήταν τελειομανής, ήθελε να τα κάνει όλα τέλεια. Οπότε έπρεπε αυτός που ήταν τόσο καλός σε όλα και τόσο σπουδαίος να αποκτήσει κι αυτό το «έπαθλο», να κερδίσει τη βασιλεία των ουρανών. Ήταν και εγωιστής, ήθελε από το Χριστό έπαινο για τον κόπο του και δεν περίμενε ότι ο Κύριος θα του έβαζε μια τέτοια δοκιμασία.

Εκείνος βαριοθύμησε και στενοχωρήθηκε: ο Χριστός ζήτησε από τον άρχοντα να κάνει κάτι πολύ δύσκολο. Του ζήτησε να αλλάξει ζωή. Και κάτι τέτοιο είναι πολύ δύσκολο, ιδίως αν κάποιος είναι «καλομαθημένος». Του ζήτησε να πουλήσει τα υπάρχοντά του, την υλική περιουσία του, ώστε να μην έχει μέριμνες και περισπασμούς για να μπορέσει αφού ο ίδιος το ζήτησε, να ασχοληθεί με την ψυχή του. Και μόλις άκουσε ο άρχοντας το λόγο του Χριστού, στενοχωρήθηκε. Ήταν προσκολλημένος στα αγαθά του. Είχε όλα τα καλά και να τα μοίραζε στους φτωχούς ενώ είχε κάνει τόσο κόπο να τα συγκεντρώσει και το έκαναν να νιώθει σπουδαίος και τρυνός; Ούτε να το σκεφτεί καλά -καλά δεν μπορούσε.

Είναι πιο εύκολο να περάσει μια καμήλα από την τρύπα της βελόνας: η τρυπούλα που περνάει η κλωστή του βελονιού είναι πολύ μικρή, με αποτέλεσμα να δυσκολεύονται πολλές φορές οι νοικοκυρές και οι μοδίστρες να περάσουν την κλωστή στο βελόνι. Φανταστείτε λοιπόν πόσο δύσκολο θα είναι να περάσει ολόκληρη καμήλα από αυτή την τρυπούλα. Κι όμως ο Χριστός λέει ότι ακόμα και μια καμήλα θα περνούσε ευκολότερα από τη βελόνα παρά ένας πλούσιος στη βασιλεία του Θεού. Και απορεί κανείς, γιατί ο Θεός είναι μαλωμένος με τους πλούσιους, δεν τους θέλει στη βασιλεία του, προτιμάει τους φτωχούς και τους καταφρονεμένους; Ο Χριστός δεν είναι αντίθετος ούτε στον πλούτο, ούτε στα χρήματα αλλά στο πόσο επηρεάζεται ο άνθρωπος από αυτά. Πόσο δίνει την καρδιά του στα χρήματα και πόσο η καρδιά του ανθρώπου παραμένει ανοιχτή στο λόγο του Θεού ή είναι τόσο πωρωμένη, ώστε να σκέφτεται μόνο τα χρήματα. Όταν κάποιος είναι πλούσιος, έχει ό,τι υλικό αγαθό ζητήσει. Για έναν πλούσιο όλα ή τα περισσότερα πράγματα είναι εύκολα, τουλάχιστον τα υλικά. Μαθαίνοντας από μικρή ηλικία ο πλούσιος να ζητάει και να γίνονται όλα όσα θέλει, να δίνει εντολές κι αυτές να εκτελούνται, συνηθίζει σε μια νοοτροπία απαιτήσεων από τους άλλους. Δεν εξασκεί τον εαυτό του στην υπομονή, στην ταπείνωση στη δουλειά, αλλά με υπέρμετρο εγωισμό, με «ύφος» χιλίων καρδιναλίων, θεωρεί ότι όλοι είναι υποχρεωμένοι να τον υπηρετούν και να τον υπακούουν. Χρειάζεται πολύς κόπος και άσκηση για να τιθασεύσει ένας οποιοσδήποτε άνθρωπος τον εαυτό του και να μειώσει τα ελαττώματά του, πόσο μάλλον ένας πλούσιος που ανά πάσα στιγμή περιστοιχίζεται από πρόθυμους υπαλλήλους να του ικανοποιήσουν, έναντι αμοιβής βέβαια, όλες τις επιθυμίες του.

Κι εκείνοι που τα άκουσαν είπαν και ποιος μπορεί να σωθεί; : ακόμα όμως και σε αυτή την εύλογη απορία των απλών ανθρώπων, ο Χριστός έδωσε ελπίδα πέρα και πάνω από κάθε λογική. Απάντηση, η οποία εντάσσεται στη γενικότερη και ευρύτερη θεώρηση της πίστης, υπέρ-λογη απάντηση «τα αδύνατα για τους ανθρώπους», εκεί που η ανθρώπινη επιστήμη, λογική, πρόοδος σταματά και δεν έχει ούτε άλλα επιχειρήματα ούτε άλλες λύσεις, εκεί «είναι δυνατά για το Θεό». Η πίστη «σπρώχνει» τον άνθρωπο να ξεπεράσει τις δυσκολίες του χαρακτήρα, του εγωισμού, του πλούτου. Ο Θεός θέλοντας να σωθούν όλοι, δίνει ευκαιρίες, ώστε να ξεπεραστούν τα αγκάθια του χαρακτήρα και να επιλέξει ο άνθρωπος να είναι μαζί με το Θεό, να ζητήσει συγχώρεση και να χωρέσει μαζί με το Θεό και το συνάνθρωπο.

Τα αδύνατα για τους ανθρώπους: πολλές φορές ο καθένας από εμάς είναι κολλημένος στα δικά του. Δεν μοιράζεται τίποτε από αυτά που έχει, αλλά τα κρατά για τον εαυτό του. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα να μην αισθάνεται ελεύθερος, αλλά να φοβάται για τα όσα του ανήκουν. Δεν είναι μόνο τα υλικά όμως, τα οποία τα κρατάμε για μας. Είναι κάθε τι που λέμε ότι είναι «δικό μας». Δικοί μας οι βαθμοί στο σχολείο, δικές μας οι επιτυχίες, δικοί μας οι φίλοι, δικά μας τα πάντα. Έτσι, γίνεται δύσκολο να καταλάβουμε τι ζητά ο Χριστός από εμάς, αν θέλουμε να γίνουμε μέλη της Βασιλείας Του. Κι αυτό είναι να μάθουμε να μοιραζόμαστε. Κι αν ακόμη αυτό φαίνεται δύσκολο, η πίστη στο Χριστό μπορεί να μας βοηθήσει να το πραγματοποιήσουμε. Αλλά και η ζωή της Εκκλησίας, όπου μοιραζόμαστε το χρόνο μας με τους άλλους, λειτουργούμε, κοινωνούμε, προσευχόμαστε, αγαπούμε, μας βοηθά να κάνουμε δυνατό το αδύνατο, να νικήσουμε τον εγωισμό μας και να τα καταφέρουμε.

Ερωτήσεις

1. Γιατί ο άρχοντας λέει το Χριστός « δάσκαλο αγαθό»;
2. Γιατί στενοχωρήθηκε ο άρχοντας από τα λόγια του Χριστού;
3. Γιατί είπε ο Χριστός ότι είναι πιο εύκολο να περάσει μια καμήλα από μια βελόνα παρά να πάει κάποιος πλούσιος στη βασιλεία των ουρανών;
4. Υπάρχει τελικά ελπίδα για τους πλούσιους;
5. Πώς μπορούμε να κάνουμε δυνατό το αδύνατο μέσα στη ζωή της Εκκλησίας;

Συμπέρασμα

Να νικάμε τον εγωισμό μας και με ταπείνωση να παρακαλάμε το Χριστό να μας δώσει δύναμη εκεί που δεν τα καταφέρνουμε.

Ώρα για παιχνίδι,

ΛΙΜΝΕΟΣΑΖΩΚΠΛΟΥΣΙΟΣΞΗΧΡΙΣΤΟΣΗΞΚΗΚΞΗΚΕΡΤΑΠΕΙΝΩΣΗΔΡΡΔΡ
ΕΓΩΙΣΜΟΣΚΛΚΧΡΗΜΑΤΑΞΗΚΞ

ΑΙΩΝΙΑΖΩΗΛΠΑΟΔΑΣΚΑΛΕΞΚΞΚΒΔΡΚΑΜΗΛΑΘΙΘΟΒΕΛΟΝΑΚΞΚ

Βρες στο κρυπτόλεξο 10 λέξεις από την ιστορία που άκουσες και διάβασες. Τις λέξεις θα τις βρεις διαβάζοντας με προσοχή τα γράμματα το ένα μετά το άλλο.

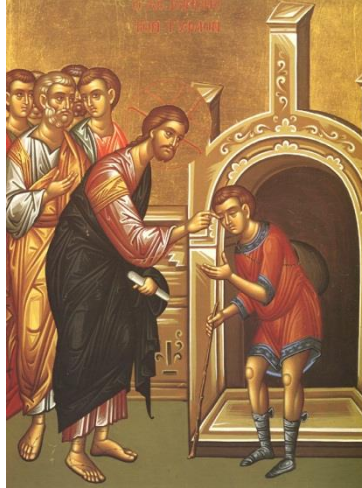
Να ζωγραφίσεις το Χριστό με τον πλούσιο άρχοντα

∴THE RICH YOUNG MAN∴

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 9

Ο τυφλός της Ιεριχούς

Κάποτε ο Χριστός βρέθηκε στην Ιεριχώ. Στο δρόμο καθόταν ένας τυφλός και ζητιάνευε. Όταν άκουσε πως περνάει πολύς κόσμος, ρώτησε τι ακριβώς συμβαίνει. Οι περαστικοί του απάντησαν πως ο Ιησούς ο Ναζωραίος περνάει από μπροστά του. Τότε φώναξε δυνατά: «Ιησού, υιέ του Δαβίδ, ελέησε με». Εκείνοι που προπορεύονταν τον μάλωναν για να σωπάσει. Αυτός όμως φώναζε πολύ περισσότερο. «Υιέ του Δαβίδ, ελέησε με». Αφού σταμάτησε ο Ιησούς, έδωσε εντολή να τον φέρουν μπροστά Του. Όταν ο τυφλός πλησίασε, τότε τον ρώτησε ο Κύριος. «Τι θέλεις να σου κάνω;» Εκείνος δε είπε: «Κύριε, θέλω να ξαναδώ με τα μάτια μου». Και ο Ιησούς του είπε: «Ξαναδέξ· η πίστη σου σε έσωσε. Και αμέσως ξαναβρήκε το φως του και ακολουθούσε τον Κύριο δοξάζοντας το Θεό. Και όλος ο λαός, όταν είδε το θαύμα, δόξασε το Θεό. (Λουκ. 18, 35-43)

Ερμηνευτικά σχόλια

Ιεριχώ: Η Ιεριχώ ήταν πόλη της Γαλιλαίας που βρισκόταν στη βόρεια ακτή της Νεκρής Θάλασσας. Σ' αυτή ζούσε ο τυφλός του Ευαγγελίου και φαίνεται πως ήταν δυστυχησμένος άνθρωπος. Η τύφλωση δεν του επέτρεπε να εργάζεται και έτσι ήταν αναγκασμένος για να ζήσει να κάνει το ζητιάνο. Είναι μια εικόνα που δυστυχώς τη διαπιστώνουμε σ' όλες τις εποχές, ακόμα και σήμερα.

Τυφλός: Ο τυφλός είχε μεγάλη πίστη στον Ιησού Χριστό. Γι' αυτό και φώναζε: «Ιησού, Υιέ Δαβίδ ελέησε με». Παρόλο που δεν είχε μάτια, όμως έβλεπε με τα μάτια της ψυχής του τον Κύριο και τον δεχόταν ως αληθινό Θεό και Σωτήρα του κόσμου. Ο κόσμος τον μάλωνε που φώναζε, αυτός όμως ομολογούσε την πίστη και την αγάπη του στο Χριστό πολύ δυνατότερα από πριν. Ο Κύριος είδε τη λαχτάρα του τυφλού και έδωσε εντολή να τον φέρουν κοντά του. Η πράξη αυτή δείχνει την άπειρη αγάπη, στοργή και συμπάθεια του Κυρίου για τον τυφλό.

Η συνομιλία του τυφλού με το Χριστό: Ο διάλογος του Κυρίου με τον τυφλό είναι αποκαλυπτικός. Αφού ο Κύριος τον ακούμπησε, τον ρώτησε: «Τι θέλεις να σου κάμω;» Ο Κύριος τον ρωτά, γιατί θέλει να ακούσει από το ίδιο το στόμα του τυφλού την επιθυμία του. Ο τυφλός απαντά: «Κύριε, ίνα αναβλέψω». Θέλει να αποκτήσει το φως των ματιών του. Απευθύνεται στον Κύριο και πιστεύει ακράδαντα, πως μόνον αυτός έχει τη δύναμη να θεραπεύσει όχι μόνο το σκοτάδι των ματιών, αλλά και το σκοτάδι της ψυχής, δηλαδή την αμαρτία, που είναι πολύ χειρότερη από την τύφλωση των ματιών.

«Η πίστις σου σέσωκέ σε»: Ο Κύριος αναγνωρίζει και φανερώνει την πίστη του τυφλού σ' όλους τους παρευρισκόμενους ανθρώπους. «Η πίστις σου σέσωκέ σε» του λέγει. Δηλαδή «η πίστη σου είναι τέτοια, που σου προσφέρει τη συχώρηση των αμαρτιών σου και την άπειρη αγάπη μου που σε οδηγεί στη σωτηρία». Για να καταλάβουν και οι άλλοι άνθρωποι το γεγονός της σωτηρίας, που συμβαίνει στην ψυχή του τυφλού, πραγματοποιεί τη θαυματουργική θεραπεία της σωματικής του τυφλώσεως. Όλος ο κόσμος και πριν απ' όλους ο τυφλός άρχισαν να δοξολογούν το Θεό. Αυτή τη σωτηρία είχε δει με τα μάτια του και ο γέροντας Συμεών, όταν η Παναγία με τον Ιωσήφ έφεραν το βρέφος Ιησού στο ναό του Σολομώντα. Είδαν τα μάτια μου τη

σωτηρία, που είναι ο Χριστός βροντοφωνεί ο Συμεών. Μακάρι και εμείς να αξιωθούμε να δούμε τη μεγάλη αυτή ευεργεσία του Θεού, δηλαδή να υποδεχτούμε το Σωτήρα Κύριο στην καρδιά μας.

Ξαναβρήκε το φως του: ο Χριστός ανοίγει πρώτα απ' όλα τα μάτια της ψυχής μας. Μας κάνει να βλέπουμε την αλήθεια που είναι Εκείνος. Μας κάνει να νιώθουμε ότι οποιαδήποτε δυσκολία και να υπάρχει, Εκείνος μπορεί να την θεραπεύσει. Μας κάνει να γνωρίζουμε ότι ζούμε για να αγαπούμε και Εκείνον και τον συνάνθρωπο. Ό,τι κι αν κάνουμε, με ό,τι κι αν ασχολούμαστε, αν πιστεύουμε ότι η ψυχή μας έχει μάτια και μπορεί να δει, τότε μπορούμε τα πάντα στη ζωή μας να τα δούμε μέσα από την πίστη, την ελπίδα και την αγάπη προς το Χριστό, η οποία μας κάνει να μην απογοητευόμαστε οι μεγάλοι, αλλά και οι μικρότεροι να χαιρόμαστε τη ζωή μας, όσες δυσκολίες κι αν εμφανιστούν.

Ερωτήσεις

1. Τι αναγκαζόταν να κάνει για να επιβιώσει ο τυφλός;
2. Τί ήταν αυτό που έκανε τον τυφλό να φωνάζει «Ιησού, Υιέ του Δαβίδ, ελέησε με»;
3. Γιατί ρωτάει ο Χριστός τον τυφλό «Τι θέλεις να σου κάνω»;
4. Τί ήταν αυτό που έσωσε τον τυφλό τελικά;
5. Πώς μας βοηθούν τα μάτια της ψυχής μας να δούμε;

Συμπέρασμα

Ο Χριστός ανοίγει τα μάτια της ψυχής μας και μας κάνει να βλέπουμε με άλλο τρόπο τον κόσμο, μέσα από την πίστη, την ελπίδα και την αγάπη προς Εκείνον.

Ωρα για παιχνίδι,

Βρείτε στο κρυπτόλεξο 5 λέξεις που υπάρχουν στο κείμενο.

P	P	T	Y	Φ	Λ	O	Σ	E	Γ
Γ	I	I	E	Z	P	Y	Λ	Δ	T
Θ	H	Λ	E	B	I	Γ	Γ	Ψ	Π
Ψ	Σ	Ξ	Ω	P	K	Φ	Ω	B	I
A	O	E	Ψ	M	I	Σ	Δ	Y	Σ
X	Y	P	Γ	P	H	X	Φ	Θ	T
B	Σ	Θ	A	Y	M	A	Ω	Ξ	H
M	I	K	T	Φ	Δ	E	Σ	M	Λ

Ζωγράφισε το Χριστό που θεραπεύει τον τυφλό

Η συγκύπτουσα γυναίκα

Κάποτε ο Χριστός ήταν σε μια εβραϊκή συναγωγή και δίδασκε τους ανθρώπους είχαν συγκεντρωθεί εκεί. Ήταν ημέρα Σάββατο. Στη συναγωγή ήρθε και μια γυναίκα που ήταν άρρωστη επί δεκαοκτώ χρόνια. Ήταν κυρτωμένη και δεν μπορούσε καθόλου να ισιώσει το σώμα της. Όταν την είδε ο Ιησούς, τη φώναξε και της είπε: «Γυναίκα, απαλλάσσεσαι από την αρρώστια σου». Έβαλε πάνω της τα χέρια Του κι αμέσως εκείνη ορθώθηκε και δόξαζε το Θεό. Ο αρχισυνάγωγος όμως, αγανακτισμένος που ο Ιησούς έκανε τη θεραπεία το Σάββατο, γύρισε στο πλήθος και είπε: «Υπάρχουν έξι μέρες που επιτρέπεται να εργάζεται κανείς. Μέσα σ' αυτές λοιπόν να έρχεστε και να θεραπεύεστε και όχι το Σάββατο». Ο Χριστός τότε του απάντησε: «Είσαι υποκριτής! Ο καθένας σας δεν λύνει το βόδι του ή το γαϊδούρι του από το παχνί το Σάββατο και πάει να το ποτίσει; Κι αυτή, που είναι απόγονος του Αβραάμ και ο σατανάς την είχε δεμένη δεκαοκτώ χρόνια, δεν έπρεπε να λυτρωθεί από αυτά τα δεσμά το Σάββατο;». Με τα λόγια του αυτά ντροπιάζονταν όλοι οι αντίπαλοί του κι ο κόσμος χαιρόταν για όλα τα θαυμαστά που έκανε ο Ιησούς.
(Λουκ. 13, 10-17)

Ερμηνευτικά σχόλια

εβραϊκή συναγωγή: Η συναγωγή είναι κάτι σαν τη δική μας εκκλησία, σαν το δικό μας ναό. Εκεί συγκεντρώνονταν κάθε Σάββατο οι Εβραίοι, διάβαζαν την Παλαιά Διαθήκη, προσεύχονταν, άκουγαν το κήρυγμα από οποιονδήποτε ήξερε γράμματα ή από έναν επισκόπητη που είχε τη δυνατότητα να διαβάσει και να εξηγήσει τι ήθελε ο Θεός από τους ανθρώπους. Επικεφαλής της συναγωγής ήταν ο αρχισυνάγωγος.

κυρτωμένη επί δεκαοκτώ χρόνια: Η γυναίκα δεν μπορούσε να σταθεί με την πλάτη της όρθια. Αυτό ήταν πολύ κουραστικό για την ίδια και πολύ αποκρουστικό ως θέαμα για όσους την έβλεπαν. Η αρρώστια της ήταν σταυρός τόσο για την ίδια σε προσωπικό επίπεδο όσο και στη σχέση της με τους συνανθρώπους της. Την θεωρούσαν καταραμένη από το Θεό, για να υποφέρει τόσα χρόνια. Κι ενώ θα περίμενε κανείς να κρύβεται, αυτή πήγαινε στη συναγωγή. Εξακολουθούσε να πιστεύει στο Θεό και να ελπίζει ότι θα έρθει η στιγμή που θα γινόταν καλά.

Γυναίκα, απαλλάσσεσαι από την αρρώστια σου: ο Χριστός την ευσπλαχνίζεται, επειδή αγαπά κάθε άνθρωπο που δοκιμάζεται, και τη λυτρώνει από την αρρώστια της. Στο πρόσωπο όμως της γυναίκας σπλαχνίζεται την ανθρωπότητα που υποφέρει από το κακό και σκύβει, δεν μπορεί να ορθωθεί όχι μόνο μπροστά στο Θεό, αλλά και μπροστά στον κάθε άνθρωπο.

δόξαζε το Θεό-αγανακτισμένος: βλέπουμε τη διαφορά ανάμεσα στη γυναίκα που θεραπεύθηκε και στον αρχισυνάγωγο που φαινομενικά ήταν υγιής. Εκείνη δοξάζει, ευχαριστεί το Θεό για την αγάπη Του. Εκείνος, αντί να δοξάσει το Θεό και να χαρεί για το θαύμα που έγινε σε έναν συνάνθρωπό του, αγανακτεί. Αιτία του θυμού του το γεγονός ότι ο Χριστός θεράπευσε την γυναίκα ημέρα Σάββατο. Ο αρχισυνάγωγος λέει ότι το Σάββατο

δεν είναι ημέρα εργασίας. Καθιστά το θαύμα δουλειά και όχι ευλογία του Θεού στους ανθρώπους. Δεν βλέπει ότι έχει το Θεό δίπλα του και ότι τον νόμο το Σάββατο να είναι ημέρα αφιερωμένη στο Θεό τον έδωσε εκείνος. Επομένως ο ίδιος ο Θεός μπορεί να κάνει το νόμο ό,τι θέλει. Ο αρχισυνάγωγος νομίζει ότι ο Θεός θα συμπεριφερθεί όπως εκείνος θέλει. Οργίζεται επειδή ο Θεός κάνει το αναπάντεχο. Δείχνει την αγάπη Του προς τον άνθρωπο με τρόπο που δεν συμβαδίζει με τους κανόνες, έστω κι αν ο ίδιος τους έχει ορίσει.

Είσαι υποκριτής: Ο Χριστός ξεσκεπάζει την αρρώστια που έχει ο αρχισυνάγωγος. Είναι υποκριτής. Δεν μπορεί να χαρεί με τη χαρά του συνανθρώπου του. Δεν μπορεί να δει την ουσία της ζωής, αλλά επιμένει στους τύπους και τους κανόνες. Κι ο Χριστός τον ξεγυμνώνει. Τον ρωτά ποιος από όλους εκείνους που καυχώνται ότι τηρούν τους κανόνες και δεν εργάζονται το Σάββατο, δε λύνει το βόδι ή το γαϊδούρι του από το παχνί και δεν το πηγαίνει να το ποτίσει. Αυτό δεν είναι εργασία; Όμως ο Χριστός δείχνει στον αρχισυνάγωγο και σε όλους όσους τον ακολουθούν ότι δεν είναι ο νόμος και η τυπικότητα η ουσία, αλλά η αγάπη.

ο σατανάς την είχε δεμένη: ο Χριστός δείχνει ότι οι κανόνες δίνονται από τον Τριαδικό Θεό για να βοηθήσουν τον άνθρωπο να πειθαρχήσει, ώστε να γλιτώσει από την μανία του σατανά, του διαβόλου, που θέλει να κρατά τον άνθρωπο στο κακό, μακριά από τον αληθινό Θεό. Τους κανόνες στην Παλαιά Διαθήκη τους έχει δώσει ο ίδιος ο Χριστός. Οι κανόνες δίνονται για να μπορεί ο άνθρωπος να περιορίζει τον εαυτό του και τον εγωισμό του και να μαθαίνει να αγαπά το Θεό και το συνάνθρωπό του. Όταν όμως ο Χριστός είναι παρών στη ζωή του ανθρώπου, τότε δε χρειάζονται οι κανόνες. Όταν ο Χριστός δείχνει την αγάπη, τότε οι κανόνες υποχωρούν. Και το θαύμα είναι απόδειξη της αγάπης του Χριστού για τον άνθρωπο.

ο κόσμος χαιρόταν: ο Χριστός μας διδάσκει να μην είμαστε υποκριτές, αλλά να αγαπούμε. Πώς γινόμαστε υποκριτές στη ζωή μας; Όταν κατηγορούμε τους άλλους για συμπεριφορές, πάθη και αμαρτίες που κι εμείς έχουμε. Όταν ζητούμε από τους άλλους να κάνουν ό,τι εμείς δεν μπορούμε κι αν και αυτοί δεν το καταφέρνουν, τους κατηγορούμε. Όταν δεν βλέπουμε πού βρίσκεται η αληθινή αγάπη. Όταν δεν μπορούμε να χαρούμε με τη χαρά των άλλων, γιατί η ψυχή μας δεν τους συμπαθεί. Κι έτσι δεν θέλουμε να δώσουμε αγάπη σ' αυτούς ούτε να μοιραστούμε ό,τι ωραίο τους συμβαίνει. Όταν νομίζουμε ότι εμείς είμαστε καλύτεροι από όλους στα μαθήματα, στην εμφάνιση, στις ικανότητες, στην καλοσύνη και την αρετή, ενώ έχουμε πολλά ψεγάδια. Ο Χριστός μας δείχνει ότι από την μικρή μας ηλικία το μέτρο είναι η αγάπη. Και μ' αυτή που μας κάνει να χαιρόμαστε να είμαστε με τους άλλους, να δοξάζουμε το Θεό για ό,τι καλό μας συμβαίνει και με την εφαρμογή της στη ζωή της Εκκλησίας μπορούμε να διορθώσουμε την υποκρισία.

Ερωτήσεις

1. Πώς κρίνετε το ότι η συγκύπτουσα γυναίκα πήγαινε στη συναγωγή;
2. Τί ήταν αυτό που έκανε το Χριστό να θεραπεύσει τη συγκύπτουσα γυναίκα;
3. Γιατί ο Χριστός χαρακτηρίζει τον αρχισυνάγωγο υποκριτή;
4. Γιατί ο Χριστός παραβιάζει τους κανόνες που ο ίδιος θέσπισε;
5. Πώς μπορούμε να ξεπεράσουμε την υποκρισία;

Συμπέρασμα

Ο Χριστός μας θέλει να χαιρόμαστε με τους άλλους και να τους αγαπούμε και να μην γινόμαστε υποκριτές

Ώρα για παιχνίδι,

Βρείτε στο κρυπτόλεξο οριζόντια και κάθετα 8 λέξεις που υπάρχουν στο κείμενο.

Γ	P	Σ	A	B	B	A	T	O	X
Y	Π	O	K	P	I	Σ	I	A	P
N	H	Λ	E	B	I	Γ	Γ	Ψ	I
A	Σ	Ξ	Ω	O	K	Φ	Ω	B	Σ
I	Γ	A	I	Δ	O	Y	P	I	T
K	Y	P	Γ	I	H	X	Φ	Θ	O

A	Σ	Θ	A	Υ	M	A	Ω	Ξ	Σ
Σ	Υ	N	A	Γ	Ω	Γ	H	M	Λ

Ζωγράφισε το Χριστό που θεραπεύει τη συγκύπτουσα γυναίκα

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 11

Η παραβολή του μεγάλου δείπνου

Κάποτε ο Χριστός ήταν καλεσμένος σε ένα τραπέζι και συζητούσε με όσους βρίσκονταν εκεί για το ποιους πρέπει να καλεί ένας οικοδεσπότης σε ένα δείπνο. Κάποιος τότε είπε στο Χριστό: «Μακάριος είναι όποιος πάρει μέρος στο τραπέζι της Βασιλείας του Θεού». Είπε τότε ο Χριστός αυτή την παραβολή.

«Ένας άνθρωπος έκαμε τραπέζι μεγάλο και κάλεσε πολλούς. Και έστειλε τον υπηρέτη του την ώρα του τραπεζιού να πει στους καλεσμένους. Ελάτε, γιατί όλα είναι έτοιμα. Και άρχισαν όλοι σαν συνεννοημένοι να ξεφεύγουν. Ο πρώτος είπε· Αγόρασα χωράφι και έχω ανάγκη να βγω να το δω. Σε παρακαλώ, βγάλε με από την υποχρέωση. Και άλλος είπε· Αγόρασα πέντε ζευγάρια βόδια και πάω να τα δοκιμάσω· σε παρακαλώ βγάλε με από την υποχρέωση. Και άλλος είπε· Έκαμα το γάμο μου και γι' αυτό δεν μπορώ να έλθω. Και παρουσιάστηκε ο υπηρέτης εκείνος και τα είπε όλα στον κύριο του.

Τότε θύμωσε ο Κύριος και είπε στον υπηρέτη του. Έβγα γρήγορα στις πλατείες και στα σοκάκια της πόλεως και φέρε εδώ μέσα όλους τους φτωχούς και σακάτηδες και κουτσούς και στραβούς. Και είπε ο υπηρέτης· Κύριε, έγινε όπως διάταξες και ακόμα υπάρχει τόπος. Και είπε ο Κύριος στον υπηρέτη· Έβγα στους δρόμους και τα μονοπάτια και ανάγκασε να μπουρνε για να γεμίσει το σπίτι μου. Σας λέγω πως κανένας από τους ανθρώπους εκείνους τους καλεσμένους δε θα φάγει από το τραπέζι μου. Γιατί πολλοί είναι οι καλεσμένοι, αλλά λίγοι είναι οι διαλεχτοί».

(Λουκ. 14, 12-24)

Ερμηνευτικά σχόλια

Ένας άνθρωπος: Ο άνθρωπος, ο Δεσπότης που προσκαλεί τους ανθρώπους να δειπνήσουν μαζί Του είναι ο ίδιος ο Θεός, που μας καλεί στην Εκκλησία να Τον γνωρίσουμε, να Τον αγαπήσουμε, να Τον κοινωνήσουμε.

Δείπνο: το δείπνο συμβολίζει στην παραβολή τη θεία Ευχαριστία που τελούμε στην Εκκλησία μας και είναι η στιγμή που κοινωνάμε τον Ίδιο τον Χριστό, το Σώμα και το Αίμα Του, είναι η στιγμή που δείχνουμε πραγματικά ότι Τον αγαπάμε και θέλουμε να Τον βάλουμε στην καρδιά μας.

Αγόρασα χωράφι: ο πρώτος καλεσμένος απαντάει όπως όλοι οι άνθρωποι που πιο πολύ από όλα στη ζωή τους νοιάζονται για τα υλικά τους αγαθά και ξεχνούν να φροντίσουν την ψυχή τους. Σκέφτονται συνεχώς πως θα αυξήσουν τα πλούτη τους. Έτσι, δεν τους ενδιαφέρει να ζήσουν τη ζωή της Εκκλησίας μας, τη βλέπουν σαν μια βαρετή υποχρέωση από την οποία προσπαθούν να ξεφύγουν, χωρίς να έχουν το θάρρος ειλικρινά να αρνηθούν.

Αγόρασα πέντε ζευγάρια βόδια: ο δεύτερος καλεσμένος είναι αυτός που θέλει μόνο να παίρνει ευχαρίστηση με τις αισθήσεις του, χωρίς να δίνει την καρδιά του. Ενδιαφέρεται να τρώει, να πίνει, να διασκεδάζει, να γλεντάει τη ζωή του μόνος, χωρίς να μοιράζεται. Δε χαίρεται με το να μοιράζεται και να δίνει, αλλά μόνο παίρνοντας ευχαρίστηση. Δε ζητάει τη ζεστασιά της αγάπης, αλλά την απόλαυση.

Έκανα το γάμο μου: ο τρίτος καλεσμένος απαντάει όπως θα απαντούσαν όλοι εκείνοι οι άνθρωποι που σημαντικότερο πράγμα στη ζωή τους, πάνω και από τον Θεό, έχουν τη φροντίδα της οικογένειάς τους και τις στενές τους σχέσεις. Δεν τους νοιάζει να μπουρνε στην Εκκλησία, γιατί τους αρκεί που έχουν συγγενείς και φίλος.

Ο Θεός είναι περιττός γι' αυτούς, ίσως να τον αναζητήσουν όταν θα έχουν ανάγκη να του ζητήσουν κάτι, μία χάρη.

Τότε θύμωσε ο κύριος: ο Θεός δε θυμώνει αν δε θέλουμε να είμαστε κοντά Του, γιατί μας θέλει ελεύθερους και από αγάπη να τον πλησιάσουμε μέσα στην Εκκλησία. Λυπάται όμως ο Χριστός, γιατί ο εγωισμός και η αδιαφορία μας δε μας αφήνουν να καταλάβουμε την αγάπη Του. Με την έκφραση αυτή που ταιριάζει περισσότερο στους ανθρώπους ο Χριστός θέλει να μας δείξει ότι τελικά ο Θεός, όταν βλέπει τη δική μας αδιαφορία και απάθεια, δεν θα επιμείνει. Θα στείλει το μήνυμα του Ευαγγελίου σε άλλους ανθρώπους, για να τους δώσει αυτό που αρνούμαστε εμείς να λάβουμε, δηλαδή τον Ίδιο.

Έβγα και φέρε εδώ μέσα όλους: η κίνηση αυτή του Δεσπότη είναι πολύ σπουδαία, γιατί δείχνει ότι ο Χριστός στην Εκκλησία μάς θέλει όλους χωρίς να κάνει διαχωρισμούς ανάμεσα σε φτωχούς και πλούσιους, μορφωμένους και αμόρφωτους, καλούς και κακούς. Θέλει όλοι να Τον κοινωνούμε στο Δείπνο της Θείας Λειτουργίας και να ζούμε ενωμένοι με αγάπη. Θέλει όλοι να έχουμε τη χαρά της Εκκλησίας μας.

Πολλοί οι καλεσμένοι, λίγοι οι διαλεχτοί: ο Χριστός λέει αυτή την κουβέντα, όχι γιατί Αυτός θα διαλέξει λίγους και καλούς να τους βάλει στη Βασιλεία Του, αλλά γιατί γνωρίζει πως λίγοι είναι οι άνθρωποι που πραγματικά θα Τον Αγαπήσουν και θα θέλουν να είναι από τώρα και για πάντα κοντά Του μέσα στην Εκκλησία Του. Κάθε Λειτουργία είναι ένα δείπνο στο οποίο ο Χριστός μας καλεί. Η πρόσκλησή Του είναι για να Τον κοινωνήσουμε, να Τον βάλουμε στην καρδιά μας και να αγαπήσουμε Τον Ίδιο, αλλά και όλο τον κόσμο. Στην Εκκλησία οι άνθρωποι είμαστε ενωμένοι και αυτό δεν είναι δικό μας κατόρθωμα, αλλά ένα θαύμα, γιατί όσες διαφορές και να έχουμε δε μας χωρίζουν, δεν παγώνουν την καρδιά μας, δε ζούμε μόνο για να περνάμε καλά εμείς, αλλά και οι άλλοι. Αυτό το θαύμα είναι η αγάπη του Χριστού που μας θέλει όλους με χαρά να ζούμε κοντά Του. Από την μικρή μας ηλικία να προσπαθούμε να χαιρόμαστε τη Θεία Λειτουργία. Να διώχνουμε τη σκέψη μας τους λογισμούς οι οποίοι δεν μας επιτρέπουν να χαρούμε την προσευχή, μας κάνουν να θέλουμε να πειράζουμε ο ένας τον άλλο, να μην μπορούμε να σταθούμε στη θέση μας, να θέλουμε να μιλήσουμε με τους άλλους. Να μάθουμε να νικάμε τον περισπασμό, όπως λέγεται, του νου και της καρδιάς, και να ζούμε τη χαρά και την αγάπη και την προσευχή για όλους τους ανθρώπους. Να συγχωρούμε πριν κοινωνήσουμε όσους μας έχουν πειράξει. Και να φεύγουμε από την εκκλησία με τη χαρά και τη ζωή που είναι και μας δίνει ο Χριστός.

Ερωτήσεις

1. Ποιος είναι ο κύριος;
2. Τι είναι το δείπνο στην παραβολή;
3. Ποιους αντιπροσωπεύουν οι τρεις κατηγορίες καλεσμένων;
4. Θυμώνει ο Θεός;
5. Ποιοι είναι οι διαλεχτοί του Θεού;
6. Τι είναι αληθινά η Θεία Λειτουργία και ποιοι μπορούν να συμμετάσχουν στη χαρά του Χριστού;

Συμπέρασμα

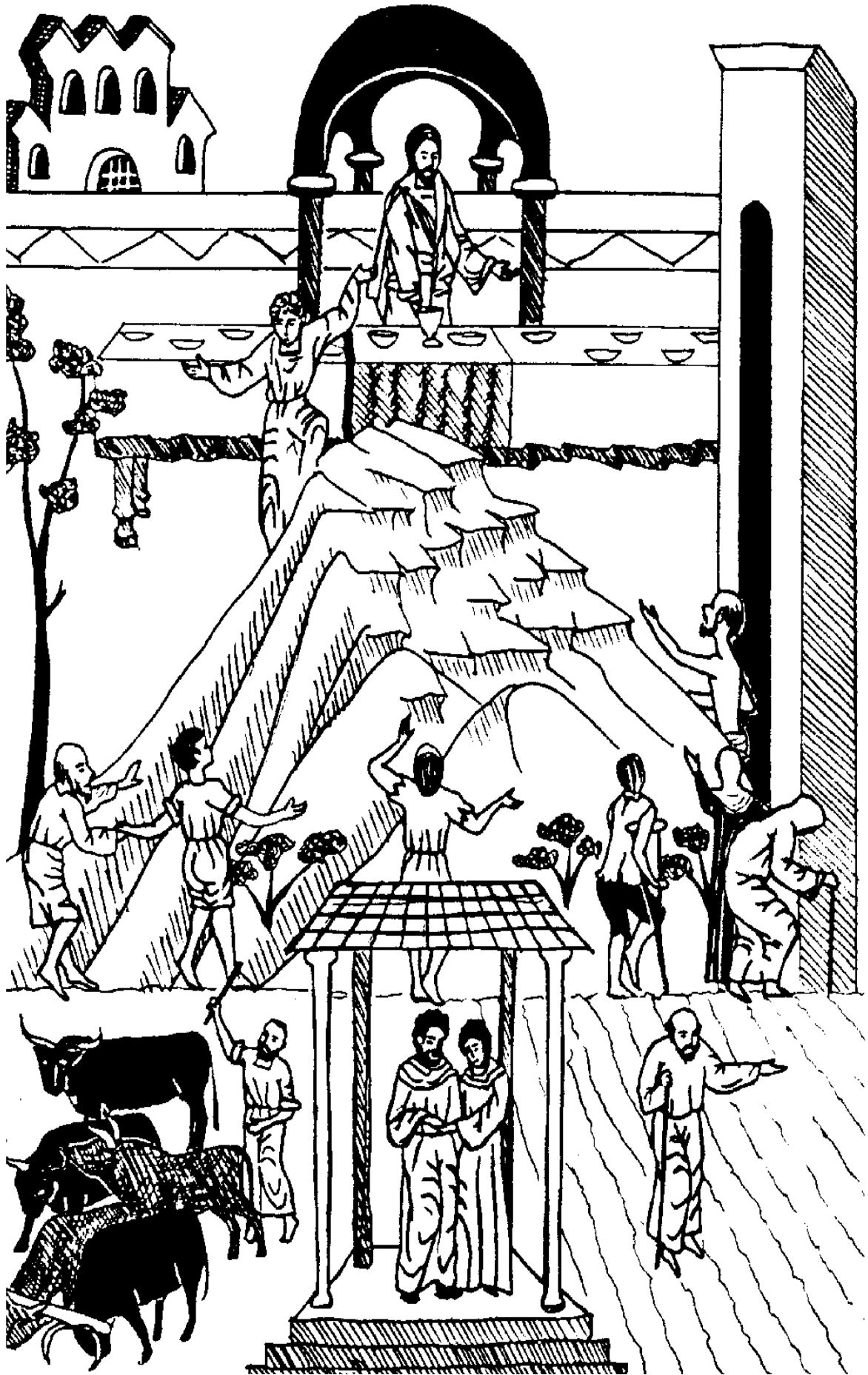
Η Θεία Λειτουργία είναι ένα δείπνο στο οποίο ο Χριστός μας καλεί να συμμετέχουμε για να παίρνουμε τη χαρά και τη ζωή που ο Ίδιος είναι και μας δίνει.

Ώρα για παιχνίδι,

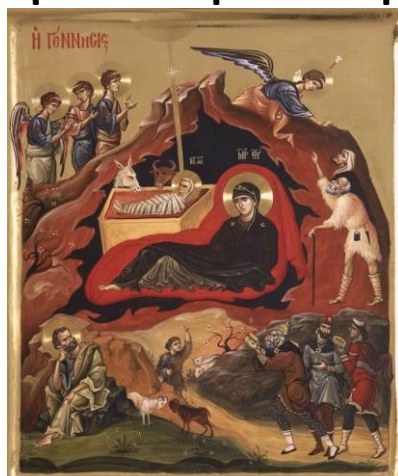
Αντιστοίχισε τι είναι και τι συμβαίνει στην Εκκλησία:

Θεία	Πιστών
Σύναξη	Ευχαριστία
Θεία	Χριστού
Σώμα	Λειτουργία
Κοινωνία	Προσώπων

Ζωγράφισε το Χριστό να τελεί ο ίδιος το μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας

Το γενεαλογικό δέντρο του Χριστού

Γενεαλογικό Βιβλίο του Ιησού Χριστού απόγονου του Δαβίδ, απόγονου του Αβραάμ: ο Αβραάμ απέκτησε τον Ισαάκ, ο Ισαάκ απέκτησε τον Ιακώβ, ο Ιακώβ απέκτησε τον Ιούδα και τους αδελφούς του, ο Ιούδας απέκτησε το Φαρές και το Ζαρά από τη Θάμαρ, ο Φαρές απέκτησε τον Εσρώμ, ο Εσρώμ απέκτησε τον Αράμ, ο Αράμ απέκτησε τον Αμιναδάβ, ο Αμιναδάβ απέκτησε το Ναασών, ο Ναασών απέκτησε το Σαλμών, ο Σαλμών απέκτησε το Βοόζ από τη Ραχάβ, ο Βοόζ απέκτησε τον Ωβήδ από τη Ρουθ, ο Ωβήδ απέκτησε τον Ιεσσαί, ο Ιεσσαί απέκτησε το Δαβίδ, το βασιλιά. Ο Δαβίδ, ο βασιλιάς, απέκτησε το Σολομώντα από τη γυναίκα του Ουρία, ο Σολομών απέκτησε το Ροβοάμ, ο Ροβοάμ απέκτησε τον Αβιά, ο Αβιά απέκτησε τον Ασά, ο Ασά απέκτησε τον Ιωσαφάτ, ο Ιωσαφάτ απέκτησε τον Ιωράμ, ο Ιωράμ απέκτησε τον Οζία, ο Οζίας απέκτησε τον Ιωάθαμ, ο Ιωάθαμ απέκτησε τον Άχαζ, ο Άχαζ απέκτησε τον Εζεκία, ο Εζεκίας απέκτησε το Μανασσή, ο Μανασσής απέκτησε τον Αμών, ο Αμών απέκτησε τον Ιωσία, ο Ιωσίας απέκτησε τον Ιεχονία και τους αδελφούς του τον καιρό της εξορίας στη Βαβυλώνα.

Και μετά από την εξορία στη Βαβυλώνα ο Ιεχονίας απέκτησε το Σαλαθιήλ, ο Σαλαθιήλ απέκτησε το Ζοροβάβελ, ο Ζοροβάβελ απέκτησε τον Αβιούδ, ο Αβιούδ απέκτησε τον Ελιακείμ, ο Ελιακείμ απέκτησε τον Αζώρ, ο Αζώρ απέκτησε το Σαδώκ, ο Σαδώκ απέκτησε τον Αχείμ, ο Αχείμ απέκτησε τον Ελιούδ, ο Ελιούδ απέκτησε τον Ελεάζαρ, ο Ελεάζαρ απέκτησε το Ματθάν, ο Ματθάν απέκτησε τον Ιακώβ, ο Ιακώβ απέκτησε τον Ιωσήφ, τον άντρα της Μαρίας, από την οποία γεννήθηκε ο Ιησούς, που αποκαλείται Χριστός.

Όλες, λοιπόν, οι γενιές από τον Αβραάμ ως το Δαβίδ είναι δεκατέσσερις γενιές και από το Δαβίδ ως την εξορία στη Βαβυλώνα δεκατέσσερις γενιές και από την εξορία στη Βαβυλώνα ως το Χριστό δεκατέσσερις γενιές.

Και να πώς γεννήθηκε ο Ιησούς Χριστός: Η μητέρα του η Μαρία, αφού αρραβωνιάστηκε με τον Ιωσήφ, χωρίς να έρθουν σε σαρκική επαφή μεταξύ τους, έμεινε έγκυος με την ενέργεια του Αγίου Πνεύματος. Τότε ο Ιωσήφ, ο άντρας της, επειδή ήταν δίκαιος άνθρωπος και δεν ήθελε να την εκθέσει, σκέφτηκε να τη χωρίσει κρυφά. Αλλά ενώ αυτός έκανε αυτές τις σκέψεις, ένας άγγελος του Κυρίου παρουσιάστηκε στο όνειρό του και του είπε: Ιωσήφ, γιε του Δαβίδ, μη διστάσεις να πάρεις μαζί σου τη Μαρία, τη γυναίκα σου, γιατί αυτό που γεννήθηκε μέσα της προέρχεται από το Πνεύμα το Άγιο. Θα γεννήσει λοιπόν γιο και θα τον ονομάσεις Ιησού, γιατί αυτός θα σώσει το λαό του από τις αμαρτίες τους. Κι όλο αυτό έγινε έτσι που να εκπληρωθεί αυτό που είχε πει ο Κύριος μέσω του προφήτη: Δείτε! Η παρθένος θα συλλάβει και θα γεννήσει γιο, και θα τον ονομάσουν Εμμανουήλ, που σημαίνει: Ο Θεός μαζί μας.

Όταν ξύπνησε ο Ιωσήφ από τον ύπνο, έκανε όπως τον πρόσταξε ο άγγελος του Κυρίου και πήρε μαζί του τη γυναίκα του. Και δεν είχε σχέση μαζί της, ούτε από τη στιγμή που γέννησε το γιο της τον πρωτότοκο και τον ονόμασε Ιησού.

(Ματθ. 1, 1-25)

Ερμηνευτικά σχόλια

Γενεαλογικό Βιβλίο του Ιησού Χριστού: Ο Χριστός δεν είναι μόνον τέλειος Θεός αλλά και τέλειος άνθρωπος γι' αυτό και η Εκκλησία λίγο πριν τα Χριστούγεννα μας θυμίζει όλους τους προγόνους του που ετοίμασαν το δρόμο για την ενανθρώπιση του Χριστού. Είναι άνθρωποι απλοί με προβλήματα, με αμαρτίες, με πάθη κι όμως αποτελούν την οικογένεια του Χριστού, όπως ακριβώς και κάθε χριστιανός που θέλει να ζει δίπλα στο Χριστό.

δεκατέσσερις γενιές: Οι προπάτορες χωρίζονται σε τρεις περιόδους της ιστορίας των Ιουδαίων. Η πρώτη ξεκινάει από τον Αβραάμ μέχρι τον Δαβίδ, η δεύτερη περίοδος από τον Δαβίδ μέχρι την εποχή που οι Ιουδαίοι μεταφέρθηκαν αιχμάλωτοι στη Βαβυλώνα, και η τρίτη περίοδος από την αιχμαλωσία αυτή μέχρι την Γέννηση του Χριστού.

έμεινε έγκυος με την ενέργεια του Αγίου Πνεύματος: Η Παναγία έμεινε έγκυος ενώ ήταν κοπέλα παρθένος, δεν είχε παντρευτεί δηλαδή με άντρα ούτε είχε σχέσεις με κανέναν. Μπορεί σε κάποιους να φαντάζει παράλογο, κι όμως ο Θεός έκανε αυτό το θαύμα για να έρθει ο Υιός του στη γη.

θα τον ονομάσεις Ιησού: Ιησούς σημαίνει Σωτήρ. Ο Χριστός έρχεται στον κόσμο για να μας σώσει από το διάβολο κι από τις αμαρτίες μας και ως τέλειος άνθρωπος να αποτελέσει πρότυπο για τη ζωή μας. Το όνομα αυτό δεν του το έδωσαν άνθρωποι αλλά ο ίδιος ο Θεός στέλνοντας τον άγγελο του να πει στον Ιωσήφ πώς να τον ονομάσει.

θα τον ονομάσουν Εμμανουήλ, που σημαίνει «Ο Θεός μαζί μας»: Ο Θεός από την μεγάλη αγάπη που έχει για τους ανθρώπους στέλνει το μονάκριβο γιο του στη γη. Δεν είναι ένας μακρινός Θεός χαμένος στο άπειτο σύμπαν που δεν ενδιαφέρεται για εμάς. Οι χριστιανοί σε κάθε μας δυσκολία, σε κάθε μας πρόβλημα αλλά και σε κάθε χαρά έχουμε δίπλα μας το Χριστό, γιατί εκείνος έγινε άνθρωπος και μπορεί να μας καταλάβει. Με προσευχή, εκκλησιασμό αλλά κυρίως με τη θεία Κοινωνία κάνουμε την καρδιά μας φάτνη για να γεννηθεί ο Χριστός και να τον έχουμε μαζί μας κάθε στιγμή.

έκανε όπως τον πρόσταξε ο άγγελος του Κυρίου: Ο Ιωσήφ ακολούθησε τις εντολές του αγγέλου χωρίς να σκεφτεί τι ήταν καλό για τον ίδιο να κάνει. Δεν σκέφτηκε δηλαδή τον εαυτό του αλλά παραμέρισε τον εγωισμό του και με μεγάλη αφοσίωση έκανε αυτό που του ζήτησε ο Θεός. Εμείς άραγε σήμερα κάνουμε αυτό που θέλει ο Θεός από εμάς; Είμαστε καλά παιδιά; Αγαπάμε τους γονείς και τους φίλους μας; Αγαπάμε τα παιδιά που δεν είναι τόσο προνομιούχα όσο εμείς; Ο Ιωσήφ μας δείχνει ότι αν αγαπάμε το Θεό, καλό θα είναι να μην σκεφτόμαστε μόνο τα θέλω μας. Ο κόσμος στον οποίο ζούμε μάς λέει ότι το να θέλεις είναι δικαίωμά σου και ότι πρέπει αυτό που θέλεις να το κάνεις πραγματικότητα. Γι' αυτό και μας φαίνεται δύσκολο να κάνουμε αυτό που θέλει ο Θεός. Τα Χριστούγεννα είναι μια ευκαιρία να νικήσουμε το «έλω να κοιμηθώ», «θέλω να περνάω καλά μόνο για τον εαυτό μου», «θέλω οι άλλοι να μου κάνουν δώρα», «θέλω να μ' αγαπούνε όλοι και ας μην τους αγαπώ». Μέσα από την πίστη στο Χριστό ας αδειάσουμε την καρδιά μας από τα «θέλω» και ο Χριστός θα μας δώσει την αγάπη και την χαρά να είμαστε κοντά Του. Κι αυτό γίνεται με τη ζωή της Εκκλησίας. Με το να πάμε να εκκλησιαστούμε και να κοινωνήσουμε. Με το δείξουμε αγάπη και να συγχωρήσουμε. Με το να παλέψουμε να είμαστε κοντά και στο Θεό και στο συνάνθρωπό μας. Με το να δώσουμε στο Θεό ως δώρο τις αμαρτίες μας. Έτσι, τα Χριστούγεννα θα έχουν πραγματικό νόημα.

Ερωτήσεις

1. Γιατί ο Ευαγγελιστής μας αναφέρει τους προγόνους του Ιησούς;
2. Πόσες γενεές μας αναφέρει πριν το Χριστό;
3. Γιατί ο Ιωσήφ έδωσε στο βρέφος το όνομα Ιησούς και τι σημαίνει;
4. Τι σημαίνει το όνομα Εμμανουήλ;
5. Πως μπορούμε να προετοιμαστούμε για τα Χριστούγεννα;

Συμπέρασμα

Ο τέλειος Θεός γίνεται και τέλειος άνθρωπος για να μας σώσει από τις αμαρτίες μας. Αδειάζοντας την καρδιά μας από τα θέλω μας κάνουμε την καρδιά μας φάτνη για να γεννηθεί ο Χριστός και μέσα μας.

Ώρα για παιχνίδι

Συμπλήρωσε τα κενά στο γενεαλογικό δέντρο του Χριστού με τα παρακάτω ονόματα:

Αβιούδ, Αβραάμ, Αζώρ, Αμιναδάβ, Αμών, Αράμ, Ασά, Αχείμ, Δαβίδ, Εζεκίας, Ελιακείμ, Ιακώβ, Ιακώβ, Ισαάκ, Ιωράμ, Ιωσαφάτ, Ιωσήφ, Μανασσής, Σαλμών, Σολομών, Ωβήδ,

1		11	Βοόζ	21	Οζίας	31	
2		12		22	Ιωάθαμ	32	
3		13	Ιεσσαί	23	Άχαζ	33	
4	Ιούδας	14		24		34	Σαδώκ
5	Φαρές	15		25		35	
6	Εσρώμ	16	Ροβοάμ	26		36	Ελιούδ
7		17	Αβιά	27	Ιωσίας	37	Ελεάζαρ
8		18		28	Ιεχονίας	38	Ματθάν
9	Ναασών	19		29	Σαλαθιήλ	39	
10		20		30	Ζοροβάβελ	40	

Να ζωγραφίσεις τη γέννηση του Χριστού:

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 13

Ο Χριστός απευθύνεται σε όλους τους ανθρώπους

Μετά την βάπτισή Του ο Χριστός έμαθε ότι ο βασιλιάς Ηρώδης Αγρίππας συνέλαβε τον άγιο Ιωάννη τον πρόδρομο. Τότε ο Ιησούς έφυγε για την Γαλιλαία. Εγκατέλειψε όμως την Ναζαρέτ και πήγε κι έμεινε στην Καπερναούμ, πόλη που βρίσκεται στις όχθες της λίμνης, στην περιοχή των φυλών Ζαβουλών και Νεφθαλείμ. Έτσι πραγματοποιήθηκε η προφητεία του Ησαΐα που λέει: Η χώρα του Ζαβουλών και η χώρα του Νεφθαλείμ, εκεί όπου ο δρόμος πάει για την θάλασσα και πέρα από τον Ιορδάνη, η Γαλιλαία που την κατοικούν ειδωλολάτρες, εκεί αυτοί που κατοικούνε στο σκοτάδι είδαν φως δυνατό. Και για όσους κατοικούν στην χώρα

που τη σκιάζει ο θάνατος, ανέτειλε ένα φως για χάρη τους. Από τότε άρχισε κι ο Ιησούς να κηρύττει και να λέει· «Μετανοήστε γιατί έφτασε η βασιλεία του Θεού».

(Ματθ. 4, 12-17)

Ερμηνευτικά σχόλια

Βάπτιση: Ο Χριστός βαπτίστηκε στον Ιορδάνη ποταμό ακολουθώντας το έθιμο των ανθρώπων, οι οποίοι βαπτίζονταν για να καθαριστούν από τις αμαρτίες τους. Ο Χριστός ήταν αναμάρτητος. Αυτό όμως δεν τον έκανε να μην είναι τέλειος άνθρωπος. Έτσι βαπτίζεται από τον άγιο Ιωάννη τον Πρόδρομο και στον Ιορδάνη ποταμό εμφανίζεται η Αγία Τριάδα. Ο Πατήρ, λέγοντας με δυνατή φωνή «αυτός είναι ο υιός μου ο αγαπητός, στον οποίο εγώ ευαρεστούμαι, χαίρομαι», το Άγιο Πνεύμα με την μορφή περιστεριού και ο Υιός ήταν ο Χριστός. Αυτή η γιορτή ονομάζεται «τα Θεοφάνια».

Συνέλαβε τον Πρόδρομο: Ο βασιλιάς Ηρώδης Αγρίππας ήταν άνθρωπος πονηρός και σκληρός. Χώρισε από την γυναίκα του και παντρεύτηκε την γυναίκα του αδελφού του Ηρωδιάδα. Ο άγιος Ιωάννης τον έλεγξε γι' αυτή την συμπεριφορά και ο Ηρώδης θύμωσε, με αποτέλεσμα να τον συλλάβει και να τον αποκεφαλίσει.

Η Γαλιλαία που την κατοικούν ειδωλολάτρες: ο Χριστός πηγαίνει να κηρύξει το μήνυμα της σωτηρίας η οποία έρχεται στην Βασιλεία του Θεού, δηλαδή στην Εκκλησία, όχι στους Ισραηλίτες μόνο αλλά και στους ειδωλολάτρες. Η πίστη είναι για όλο τον κόσμο και όχι μόνο για λίγους. Οι Ισραηλίτες πίστευαν ότι ο Μεσσίας θα ερχόταν μόνο γι' αυτούς, θα τους απελευθέρωνε από τους Ρωμαίους και θα τους έκανε βασιλιάδες του κόσμου. Όμως η αποστολή του Χριστού ήταν να σώσει όλους τους ανθρώπους από το κακό και τον θάνατο. Έτσι δεν περιορίζεται μόνο στους Ισραηλίτες, αλλά ανοίγεται σε όλους.

Μετανοήστε: για να πλησιάσουμε τον Χριστό, χρειάζεται να αλλάξουμε τρόπο σκέψης και ζωής. Να βλέπουμε τα μικρά μας ή τα μεγαλύτερά μας λάθη και να παλεύουμε να είμαστε ενεργά μέλη της Εκκλησίας, που είναι η Βασιλεία του Θεού, δηλαδή να αγαπάμε τον Χριστό και τους ανθρώπους.

Το Βάπτισμα του Χριστού δείχνει ότι ο Χριστός αγιάζει όλο τον κόσμο, ακόμη και τα νερά και τα φυτά και τα ζώα και κάθε εργασία μας, δεν περιφρονεί τίποτε. Όλα τα βλέπει με αγάπη και ζητά κι από μας το ίδιο να κάνουμε. Όμως για να γίνει αυτό στην πράξη χρειάζεται να είμαστε ανοιχτοί στους άλλους ανθρώπους και στον κόσμο. Να χαιρόμαστε όταν κάνουμε παρέα με τους άλλους και να μην περιοριζόμαστε μόνο στους δικούς μας φίλους. Να είναι οι παρέες μας και οι καρδιές μας ανοιχτές. Να μην τα θέλουμε όλα δικά μας. Να μπορούμε να μοιραζόμαστε αυτό που έχουμε. Να διορθώνουμε τα λάθη μας, να ζητάμε συγγνώμη, να μετανοούμε τόσο απέναντι στον Θεό όσο και απέναντι στους ανθρώπους. Να μην ξεχωρίζουμε κανέναν αλλά σε όλους να φερόμαστε και να μιλάμε με αγάπη. Να είναι δηλαδή η σχέση μας με τους άλλους όπως την θέλει ο Θεός, της ανοιχτής αγάπης. Αυτό μπορεί να γίνει αν από την μικρή μας ηλικία συμμετέχουμε στην ζωή της πίστης, στην ζωή της Εκκλησίας. Ακόμη κι αν υπάρχουν άνθρωποι όπως ο Ηρώδης, εμείς να συνεχίσουμε να αγαπάμε αληθινά. Αυτός ας είναι ο στόχος μας την νέα χρονιά. Να είμαστε πιο ζωντανά μέλη της Εκκλησίας.

Ερωτήσεις

1. Γιατί βαπτίστηκε ο Χριστός στον Ιορδάνη ποταμό;
2. Γιατί ο Ηρώδης συνέλαβε τον άγιο Ιωάννη τον Πρόδρομο;
3. Γιατί ο Χριστός δεν περιορίστηκε στους Εβραίους, αλλά ανοίχτηκε στους ειδωλολάτρες;
4. Τι σημαίνει «μετάνοια»;
5. Τι ζητά ο Χριστός από εμάς την νέα χρονιά;

Συμπέρασμα

Ο Χριστός ζητά από μας την νέα χρονιά να έχουμε ανοιχτή καρδιά κι αγάπη για όλους τους ανθρώπους, να μην κλεινόμαστε στον εαυτό μας ή στους δικούς μας και να ζούμε την ζωή της Εκκλησίας.

Ωρα για παιχνίδι

Βρες τις 10 κρυμμένες λέξεις από την ιστορία διαβάζοντας με προσοχή τα γράμματα:

ΛΚΞΗΓΦΔΒΑΠΤΙΣΗΚΞΗΓΦΔΗΞΚΠΡΟΔΡΟΜΟΣΚΞΞΗΗΓΓΦΗΗΞΚΚΕΡΗΡΩΔΗΣΚΞΗΓΦΛΚΞΗΓΝΑΖΑ
ΡΕΤΚΞΗΓΦΔΚΓΑΛΙΛΑΙΑΛΛΚΚΞΗΦΝΔΝΝΣΚΦΖΑΒΟΥΛΩΝΚΞΗΓΦΝΕΦΘΑΛΕΙΜΛΚΚΞΗΔΚΛΛΜΕΤ
ΑΝΟΙΑΚΞΗΓΦΔΣΑΒΑΣΙΛΕΙΑΚΞΗΗΣΗΞΔΚΦΞΧΡΙΣΤΟΣΛΚΚΞΞΗΗ

Ζωγράφισε την Βάπτιση του Χριστού

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 13

Η Θεραπεία των δέκα λεπρών

Κάποια μέρα, ενώ έμπαινε ο Ιησούς σε κάποιο χωριό, τον συνάντησαν δέκα λεπροί άνθρωποι, που εξαιτίας της αρρώστιας τους στάθηκαν μακριά! Αυτοί λοιπόν έβαλαν τη φωνή, λέγοντας: Διδάσκαλε Ιησού, λυπήσου μας. Και όταν τους είδε ο Ιησούς, τους είπε· Πηγαίνετε να δείξετε τους εαυτούς σας στους ιερείς. Και έγινε καθώς αυτοί πήγαιναν, καθαρίστηκαν. Και ένας από αυτούς όταν είδε πως γιατρεύτηκε, γύρισε δοξάζοντας με μεγάλη φωνή το Θεό και έπεσε στα πόδια του Ιησού ευχαριστώντας τον· και αυτός ήταν Σαμαρείτης. Τότε αποκρίθηκε ο Ιησούς και είπε· Μήπως δεν καθαρίστηκαν και οι δέκα; Αλλά οι άλλοι εννέα που είναι; Δε βρέθηκαν να γυρίσουν για να δοξάσουν το Θεό, παρά μόνο αυτός ο αλλογενής; Και του είπε· Σήκω και πήγαινε· η πίστη σου σε έσωσε.

(Λουκ. 17, 12-19)

Ερμηνευτικά σχόλια

μετά την γιορτή των Φώτων: η Εκκλησία μας βάζει την Κυριακή των 10 λεπτρών, για να μας υπενθυμίσει ότι μετά τον αγιασμό της πλάσης όλης και των ψυχών μας πρέπει να καθαρίσουμε τις ψυχές μας από τις αμαρτίες μας.

δέκα λεπροί άνθρωποι: η σωματική λέπρα ήταν μια αρρώστια πολύ άσχημη, που γέμιζε το σώμα πολλές πληγές και δεν θεραπευόταν μέχρι το 1941. Παρόλο που η λέπρα πλέον θεραπεύεται, η εκκλησία μας επιμένει να παρουσιάζει την ιστορία των λεπτρών, επειδή και σήμερα υπάρχει η ψυχική λέπρα, που είναι η αμαρτία. Όλοι οι άνθρωποι έχουμε λίγο ή πολύ αυτή την αρρώστια, ξεκινώντας από την κατάκριση και το κουτσομπολιό και φτάνοντας μέχρι την αχαριστία, που είναι το χειρότερο στάδιο αυτής της λέπρας.

στάθηκαν μακριά: η αρρώστια της λέπρας μεταδιδόταν με την κοντινή συναναστροφή ή την επαφή και για τον λόγο αυτό όσοι ήταν λεπροί, ζούσαν έξω από τις πόλεις και τις κοινωνίες των ανθρώπων. Αυστηροί νόμοι τους επέβαλαν να μένουν μακριά από τους υγιείς. Όταν δε κάποιος υγιείς τους πλησίαζε, έπρεπε να φωνάξουν «ακάθαρτος!» ώστε να μην πλησιάσει και κολλήσει την αρρώστια. Έτσι, οι δέκα λεπροί στάθηκαν μακριά από τον Ιησού και του φώναξαν.

«Διδάσκαλε Ιησού, λυπήσου μας»: αντί να φωνάξουν όμως «ακάθαρτοι!», εκείνοι σαν να γνώριζαν τον Ιησού, ζητούσαν το έλεός Του, ζητούσαν θεραπεία. Φαίνεται σαν να πιστεύουν ότι ο Χριστός είναι Θεός και θα τους γιατρέψει.

«Πηγαίνετε να δείξετε τους εαυτούς σας στους ιερείς»: Ο Χριστός δοκιμάζει την πίστη τους πάλι λέγοντάς τους να πάνε στους υγιείς ανθρώπους και μάλιστα στους ιερείς, δηλαδή σε εκείνους που ήταν εξέχοντα πρόσωπα, ώστε να δουν με τα ίδια τους τα μάτια ότι είναι πλέον κι αυτοί υγιείς. Όμως δεν τους έκανε πρώτα καλά και μετά τους είπε «πηγαίνετε», αλλά τους στέλνει κατευθείαν κι εκείνοι δείχνοντας εμπιστοσύνη και υπακοή σε Εκείνον φεύγουν για τους ιερείς.

έγινε καθώς αυτοί πήγαιναν, καθαρίστηκαν: Ωστόσο, καθώς πήγαιναν προς τους ιερείς, έγιναν καλά, καθαρίστηκαν. Ο Κύριος τους δίνει την ίαση, επειδή απέδειξαν την πίστη τους σε Εκείνον.

ένας από αυτούς...με μεγάλη φωνή το Θεό: ο ένας από τους λεπτρούς μόλις είδε ότι έγινε υγιής, κατάλαβε πως αυτό ήταν η ευεργεσία του Ιησού και γύρισε πάλι πίσω να τον ευχαριστήσει. Και το έκανε με μεγάλο θαυμασμό κι ευχαριστία, αφού δόξαζε το Όνομά του με μεγάλη φωνή.

έπεσε στα πόδια του Ιησού ευχαριστώντας τον: μέχρι τότε δεν μπορούσε να πλησιάσει κανέναν υγιή άνθρωπο και τώρα ευχαριστεί τον ευεργέτη του πέφτοντας στα πόδια Του, δείγμα της δουλικής ευχαριστίας του.

και αυτός ήταν Σαμαρείτης: Γνωρίζουμε ότι οι Ιουδαίοι με τους Σαμαρείτες είχαν έχθρα και δεν συναναστρέφονταν μεταξύ τους. Έτσι το ότι γύρισε ο Σαμαρείτης, που ήταν λεπρός και πέφτει στα πόδια του Χριστού, ο οποίος είναι Ιουδαίος, και τον ευχαριστεί, μας δείχνει ότι δεν υπάρχουν φυλετικές διαφορές στην αγάπη του Θεού. Ούτε ο Ιησούς θεράπευσε μόνο τους Ιουδαίους, ούτε ο Σαμαρείτης απέφυγε να ευχαριστήσει τον ευεργέτη του, επειδή και οι δύο είχαν κίνητρο μέσα τους την αγάπη.

οι άλλοι εννέα που είναι; Αντιθέτως, οι άλλοι εννέα λεπροί που έλαβαν την ευεργεσία του Θεού και καθαρίστηκαν, ακόμη και που ήταν Ιουδαίοι, έφυγαν δίχως να ευχαριστήσουν. Φαίνεται πως στην καρδιά τους δεν είχαν ευγνωμοσύνη και αγάπη για τον Κύριο. Ξέχασαν αμέσως το μεγάλο καλό που τους χάρισε και φάνηκαν αχάριστοι. Ο Χριστός εκφράζει παράπονο για την αγνωμοσύνη των εννέα λεπρών και για την αδιαφορία που εισπράττει από αυτούς. Και σήμερα πολλοί άνθρωποι παίρνουμε χαρίσματα και δώρα από τον Θεό, αλλά δεν Τον ευχαριστούμε γι' αυτά. Όταν ο άνθρωπος βρίσκεται σε ανάγκη, τρέχει και ζητεί τη βοήθεια του Θεού. Όταν όμως λάβει την ευεργεσία, τότε εύκολα ξεχνά το Θεό σαν τους εννέα. Αυτό δείχνει πως η πίστη δεν συνοδεύεται από την αγάπη. Ο Κύριος μάς βεβαιώνει στην επί του όρους ομιλία Του, πως ο Θεός δεν αναγνωρίζει τους ανθρώπους εκείνους, που έχουν μια τέτοια πίστη, λειψή και αρρωστημένη.

«η πίστη σου σε έσωσε»: Ο Κύριος δικαιώνει και βραβεύει την ευγνωμοσύνη, που τη συναντά στο πρόσωπο του Σαμαρείτη. Η ευγνωμοσύνη συνδέεται με την αγάπη. Τέτοια αγάπη είχε στην καρδιά του και ο Σαμαρείτης. Γι' αυτό και ο Χριστός του δίνει κάτι πολύ περισσότερο από τη θεραπεία της σωματικής του αρρώστιας, την σωτηρία της ψυχής του. Η ευγνωμοσύνη είναι χρέος, που ποτέ δεν είναι δυνατόν να το εξοφλήσουμε εξ ολοκλήρου. Καλούμαστε έμπρακτα να εξωτερικεύσουμε με έργα αγάπης τα αισθήματα της ευγνωμοσύνης που αναπηδούν από το βάθος της ψυχής μας. Ας μην παραλείπουμε τίποτε από εκείνα που μπορούμε να πράξουμε. Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος έλεγε πολύ συχνά όσο ζούσε την φράση: «Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἔνεκεν!». Και η τελευταίες λέξεις που είπε πριν πεθάνει ήταν πάλι αυτές. Δηλαδή «δόξα στον Θεό για όλα όσα μας δίνει, και καλά και άσχημα!». Αυτός είναι ο δρόμος τον οποίο όλοι μας, από την μικρή μας ηλικία, καλούμαστε να ακολουθήσουμε. Και το ευχαριστώ μας στο Θεό φαίνεται από τη συμμετοχή μας στη Θεία Λειτουργία, η οποία καλείται και Ευχαριστία, και συνεχίζεται στην προσευχή και την αγάπη μας προς όλους τους ανθρώπους. Αυτός ας είναι και ο τρόπος και ο δρόμος που θα ακολουθούμε στη νέα χρονιά. Να ευχαριστούμε το Θεό για ό,τι μας έχει δώσει, αλλά και τους ανθρώπους που μας αγαπούνε και μας προσφέρουν την αγάπη τους, όπως οι γονείς μας, οι δάσκαλοί μας, οι φίλοι μας, ας μην τους λησμονούμε. Το ευχαριστώ της ευγένειας και της αγάπης είναι σπουδαίο.

Ερωτήσεις

1. Τι έδειξαν με την συμπεριφορά τους οι εννιά λεπροί που θεραπεύτηκαν;
2. Γιατί η ευγνωμοσύνη είναι μεγάλη αρετή;
3. Πώς βραβεύει ο Κύριος την ευγνωμοσύνη του Σαμαρείτη;
4. Πώς μπορούμε να δείχνουμε την ευγνωμοσύνη μας απέναντι στο Θεό και απέναντι στους ανθρώπους;

Συμπέρασμα

«Να ευχαριστείτε πάντοτε και για όλα τον Πατέρα Θεό, λέγοντας το όνομα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού»
(Ο Απόστολος Παύλος στους κατοίκους της Εφέσου, κεφ.5 στίχος 20).

Ώρα για παιχνίδι,

Να βρείτε 10 λέξεις σχετικές με την ιστορία των 10 λεπρών μέσα στα γράμματα:

Γ	Α	Λ	Λ	Ο	Γ	Ε	Ν	Η	Σ
Ε	Μ	Α	Υ	Τ	Ε	Β	Η	Σ	Α
Σ	Ι	Σ	Ε	Α	Υ	Ρ	Μ	Ω	Μ
Α	Ζ	Ε	Ο	Ψ	Ε	Θ	Ρ	Ι	Α
Π	Ι	Σ	Τ	Η	Ρ	Υ	Ρ	Ξ	Ρ
Ρ	Ε	Β	Ρ	Ο	Γ	Ι	Κ	Τ	Ε
Ο	Ρ	Η	Κ	Λ	Ε	Π	Ρ	Ο	Ι
Σ	Ε	Χ	Ι	Η	Σ	Ο	Υ	Σ	Τ
Π	Ι	Ω	Π	Ρ	Ι	Τ	Α	Φ	Η
Α	Σ	Δ	Ε	Κ	Α	Σ	Μ	Ε	Σ

Να ζωγραφίσεις το Χριστό να θεραπεύει τους δέκα λεπρούς:

Ο Ζακχαίος και η σωτηρία του

Κάποια μέρα, ο Χριστός έμπαινε περπατώντας στην Ιεριχώ και περνούσε μέσα απ' αυτήν. Εκεί, λοιπόν, εμφανίστηκε κάποιος, που ονομαζόταν Ζακχαίος - ο οποίος ήταν προϊστάμενος των τελωνών και ήταν πλούσιος και προσπαθούσε να δει ποιος είναι ο Ιησούς, αλλά δεν μπορούσε εξαιτίας του πλήθους, γιατί ήταν κοντός στο ανάστημα. Τους προσπέρασε τότε τρέχοντας μπροστά κι ανέβηκε σε μια συκομουριά για να τον δει, επειδή από εκείνο το δρόμο θα περνούσε ο Ιησούς.

Μόλις, λοιπόν, έφτασε ο Ιησούς στο μέρος εκείνο, κοίταξε προς τα πάνω, τον είδε και του είπε: - Ζακχαίε, βιάσου να κατέβεις, γιατί σήμερα πρέπει να μείνω στο σπίτι σου. Βιαστικά, τότε, κατέβηκε και τον υποδέχτηκε με χαρά. Όλοι οι άλλοι, όμως, όταν το είδαν αυτό, γόγγυζαν λέγοντας πως σ' ενός αμαρτωλού το σπίτι μπήκε να μείνει ο Ιησούς.

Σηκώθηκε όρθιος τότε ο Ζακχαίος και είπε στον Κύριο: -Κύριε, να! Από τώρα τα μισά από τα υπάρχοντά μου τα προσφέρω στους φτωχούς. Κι αν από κάποιον πήρα κάτι με τρόπο εκβιαστικό, του το επιστρέφω στο τετραπλάσιο.

Τότε ο Ιησούς είπε σε όλους: -Σήμερα συντελέστηκε σωτηρία στο σπίτι αυτό, καθότι γιος του Αβραάμ είναι κι αυτός. Γιατί ο Υιός του Ανθρώπου ήρθε ν' αναζητήσει και να σώσει τον άνθρωπο που ήταν χαμένος.

(Λουκ. 19, 1-10)

Ερμηνευτικά σχόλια

Ζακχαίος, προϊστάμενος των τελωνών: ο άνθρωπος αυτός ήταν πλούσιος, γνωστός και σπουδαίος στην κοινωνία της Ιεριχούς. Με τα σημερινά δεδομένα θα λέγαμε ότι ήταν ο Προϊστάμενος της Εφορίας. Η δουλειά του ήταν να εισπράττει τους φόρους. Οι τελώνες όμως ήταν άδικοι άνθρωποι. Ενώ το ρωμαϊκό κράτος τους ζητούσε ένα συγκεκριμένο ποσό, το οποίο έπρεπε να συγκεντρώσουν, αυτοί έπαιρναν πολύ περισσότερα χρήματα από τους ανθρώπους.

Ανέβηκε πάνω σε μια συκομουριά, για να δει τον Ιησού καθώς ήταν κοντός και δεν έβλεπε: ο Χριστός περπατούσε στους δρόμους της Ιεριχούς. Ο Ζακχαίος είχε ακούσει για το Χριστό, ήξερε γι' Αυτόν και ακούγοντας ότι θα περνούσε από το συγκεκριμένο δρόμο, ήθελε οπωσδήποτε να Τον δει. Δεν δίστασε λοιπόν αυτός ένας γνωστός και διάσημος άνθρωπος της κοινωνίας της Ιεριχούς, επειδή ήταν κοντός, είχε μια φυσική αδυναμία που την ήξερε, να σκαρφαλώσει πάνω σ' ένα δέντρο, σαν να ήταν μικρό παιδί, για να δει το Χριστό. Εκεί πάνω που ανέβηκε φαινόταν από παντού και ας φανταστούμε πόσο θα τον κορόιδευαν όλοι όσοι τον έβλεπαν να κοιτάει από ψηλά. Θα νόμιζαν ότι έχασε το μυαλό του.

Ζακχαίε κατέβα γρήγορα, γιατί θα μείνω σπίτι σου σήμερα: ο Χριστός φτάνοντας κάτω από το δέντρο που ήταν σκαρφαλωμένος ο Ζακχαίος, σηκώνει το κεφάλι Του και φωνάζει δυνατά να τον ακούσουν όλοι και ο Ζακχαίος. Και του ζητάει να κατέβει και να τρέξει γρήγορα να υποδεχτεί το Χριστό στο σπίτι του. Κι αυτός αμέσως και πολύ χαρούμενος κατέβηκε από το δέντρο και πήγε μπροστά από το σπίτι του, στην είσοδο για να υποδεχτεί το Χριστό.

Όλοι οι άλλοι που είδαν να μείνει; οι παρευρισκόμενοι όμως αρχικά ξαφνιάστηκαν και στη συνέχεια άρχισαν να σχολιάζουν ότι ο Χριστός διάλεξε να πάει σε σπίτι αμαρτωλού, ο οποίος δεν είναι και ο καλύτερος στην πόλη και να σκανδαλίζονται. Ο Ζακχαίος, ως προϊστάμενος των τελωνών, είχε αδικήσει και είχα φορολογήσει άδικα πολλούς συντοπίτες του. Παρόλα αυτά ο Χριστός ξεκάθαρα δείχνει σε όλους ότι προτιμά να πάει στο σπίτι του αμαρτωλού Ζακχαίου και όχι ίσως στο σπίτι κάποιων άλλων, που να μην ήταν τόσο διαβόητοι για τη ζωή τους.

Και ο Ζακχαΐος σηκώθηκε και είπε: εκεί μπροστά στην πόρτα του σπιτιού του ο Ζακχαΐος, μέσα στη χαρά του που ο Χριστός αποφάσισε να του κάνει τέτοια τιμή και να μείνει στο σπίτι του, βάζει δυνατή φωνή και ανακοινώνει μπροστά σε όλους ότι αποφάσισε τα μισά από τα πλούτη και τα υπάρχοντά του να τα δώσει στους φτωχούς. Και όχι μόνο αυτό. Δηλώνει με πολύ θάρρος ότι αν κάποιον τον είχε αδικήσει ή του είχε εισπράξει παραπάνω άδικους φόρους, υπόσχεται να του ανταποδώσει τέσσερις φορές. Ο Ζακχαΐος δεν ήταν αλάθητος, έκανε αμαρτίες και είχε και αδυναμίες, τις οποίες τις καταλάβαινε κι εκεί μπροστά στο Χριστό και στους συμπολίτες, σ' αυτούς που είχε αδικήσει, τις αναγνώριζε και με τη βοήθεια του Χριστού θέλησε να τις αλλάξει. Αυτός πιθανόν ήταν και βαθύτερος λόγος που ο Χριστός διάλεξε να μείνει στο σπίτι του Ζακχαΐου, για να τον ενδυναμώσει με την παρουσία Του στην απόφαση να αλλάξει ζωή.

Σήμερα συντελέστηκε σωτηρία στο σπίτι αυτό: ακούγοντας τα λόγια του Ζακχαΐου το πλήθος μπορεί να έμεινε άφωνο, μπορεί κάποιοι από τους παρευρισκόμενους που ενδεχομένως είχαν αδικηθεί να ξέσπασαν σε ζητωκραυγές και επευφημίες. Το Ευαγγέλιο δεν αναφέρει τίποτα. Σημειώνει τα λόγια του Χριστού, ο οποίος είπε ότι ο Υιός του Ανθρώπου ήρθε στη γη να σώσει και τον τελευταίο άνθρωπο κι εκείνον που οι συμπολίτες του τον θεωρούν χαμένο και ανίκανο να σωθεί. Τα αδύνατα για τους ανθρώπους είναι δυνατά για το Θεό. Ο Χριστός ερχόμενος και περπατώντας στην Ιερικώ, μια πόλη κακών και με όχι καλή φήμη ανθρώπων, δίνει την ευκαιρία να μετανοήσει και ν' αλλάξει έμπρακτα τρόπο ζωής ο Ζακχαΐος, ο φοροεισπράκτορας που οι συμπολίτες του τον θεωρούσαν όχι άδικα άρπαγα. Όταν ο Χριστός λέει ότι ήρθε να σώσει τον χαμένο, εννοεί και τον τελευταίο, εκείνον που οι άνθρωποι δεν τον έχουν σε καμία υπόληψη και με βάση τη λογική δεν θα μπορούσε ποτέ να αλλάξει. Ο Ζακχαΐος, παρά τα μειονεκτήματά του, τόσο τα σωματικά (ήταν κοντός), όσο και σε σχέση με την θρησκεία και το κύρος ανάμεσα στους ανθρώπους, δε θα διστάσει να αλλάξει ζωή. Να διορθώσει τις αδυναμίες του, αλλά και να ξεπεράσει το άγχος και την κοροϊδία των άλλων. Όταν κάποιος πιστεύει στο Χριστό και θέλει να Τον συναντήσει, δε λογαριάζει τίποτα. Η πίστη δεν στέκεται στα ελαττώματα. Είναι η απόφαση για μια καινούρια ζωή και αλλαγή. Αυτό ας το κάνουμε κι εμείς από την παιδική μας ηλικία. Να μην ντρεπόμαστε γι' αυτό που είμαστε, αλλά να γινόμαστε όπως μας θέλει ο Θεός. Και σ' αυτά που μας λείπουν, να ζητούμε από το Χριστό να μας φωτίσει. Και να μη μοιάσουμε σ' εκείνους που διαμαρτύρονταν γιατί ο Χριστός πήγε στο σπίτι του Ζακχαΐου. Να μην κατακρίνουμε και να μην απορρίπτουμε κανέναν.

Ερωτήσεις

1. Γιατί ο Ζακχαΐος ήθελε τόσο πολύ να δει το Χριστό; Τον ήξερε;
2. Γιατί ανέβηκε πάνω στο δέντρο και δε φοβήθηκε μήπως οι άλλοι αρχίσουν να τον κοροϊδεύουν; Σκέφτηκε τι θα πει ο κόσμος;
3. Γιατί ο Χριστός διάλεξε να μείνει στο σπίτι του Ζακχαΐου;
4. Υπάρχει τελικά ελπίδα να σωθούν οι πλούσιοι σαν το Ζακχαίο;
5. Πώς μπορούμε να κάνουμε δυνατό το αδύνατο μέσα στη ζωή της Εκκλησίας;

Συμπέρασμα

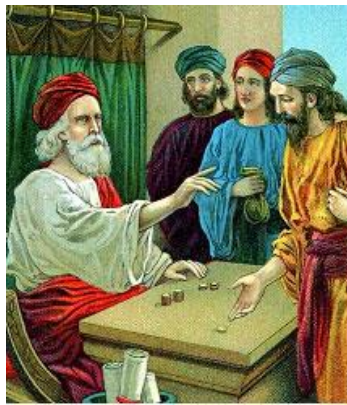
Όλοι είμαστε καλοί σε κάποια πράγματα και σε άλλα όχι. Σ' αυτά που δεν είμαστε καλοί, αν το ζητήσουμε με πίστη και πόθο στο Χριστό, εκείνος θα μας αναπληρώσει τις αδυναμίες μας.

Να ενώσεις τους αριθμούς με γραμμές και να ζωγραφίσεις:

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 15

Τα τάλαντα

Ο Χριστός, μιλώντας για την Βασιλεία των Ουρανών και τη σχέση του ανθρώπου μ' αυτήν είπε την εξής παραβολή: Ήταν ένας άνθρωπος, που, επειδή έφευγε στα ξένα, κάλεσε τους δούλους του και τους παρέδωσε τα υπάρχοντά του. Και στον έναν από αυτούς έδωσε πέντε τάλαντα, στον άλλο δύο και στον άλλο ένα, στον καθένα ανάλογα με την ικανότητά του, κι αμέσως κατόπιν έφυγε. Πήγε τότε εκείνος που πήρε τα πέντε τάλαντα κι εργάστηκε με αυτά και κέρδισε άλλα πέντε τάλαντα. Το ίδιο κι εκείνος που πήρε τα δύο, κέρδισε κι αυτός άλλα δύο. Αλλά εκείνος που πήρε το ένα τάλαντο, πήγε, έσκαψε στη γη και έκρυψε το χρήμα του κυρίου του.

Ύστερα λοιπόν από πολύν καιρό, έρχεται ο κύριος των δούλων εκείνων και ζητά απόδοση λογαριασμού από αυτούς. Ήρθε τότε εκείνος που πήρε τα πέντε τάλαντα και του προσκόμισε άλλα πέντε τάλαντα, λέγοντας: *Κύριε, πέντε τάλαντα μου παρέδωσες, ορίστε κέρδισα με αυτά άλλα πέντε τάλαντα.* Του απάντησε ο κύριός του: *Εύγε, δούλε αγαθέ και πιστέ, στα λίγα στάθηκες πιστός, πάνω σε πολλά θα σε ορίσω υπεύθυνο. Μπες στη χαρά του κυρίου σου.*

Ήρθε έπειτα κι εκείνος που πήρε τα δύο τάλαντα και είπε: *Κύριε, δύο τάλαντα μου παρέδωσες, ορίστε κέρδισα με αυτά άλλα δύο τάλαντα.* Του απάντησε ο κύριός του: *Εύγε, δούλε αγαθέ και πιστέ, στα λίγα στάθηκες πιστός, πάνω σε πολλά θα σε ορίσω υπεύθυνο. Μπες στη χαρά του κυρίου σου.*

Ήρθε κατόπιν κι εκείνος που είχε πάρει το ένα τάλαντο και είπε: *Κύριε, διαπίστωσα ότι είσαι σκληρός άνθρωπος. Θερίζεις εκεί όπου δεν έσπειρες και συνάξεις από εκεί όπου δε σκόρπισες. Επειδή, λοιπόν, φοβήθηκα, πήγα κι έκρυψα το τάλαντό σου στη γη. Ορίστε, έχεις το δικό σου.* Αποκρίθηκε τότε ο κύριός του και του είπε: *Πονηρέ δούλε και φυγόπονε! Το ήξερες ότι θερίζω εκεί όπου δεν έσπειρα και συνάζω από εκεί*

όπου δε σκόρπισα. Όφειλες, επομένως, να θάλεις το χρήμα μου σε τράπεζα, κι εγώ σαν ερχόμενοι θα έπαιρνα μαζί με το κεφάλαιό μου και τόκο. Πάρτε, λοιπόν, το τάλαντο από αυτόν και δώστε το σε εκείνον που έχει τα δέκα τάλαντα. Γιατί στον καθένα που έχει, θα δοθεί και θα έχει περισσεύμα, ενώ από εκείνον που δεν έχει, θα αφαιρεθεί κι εκείνο που έχει. Και τον ανάξιο δούλο ρίξτε τον έξω, στο πιο απόμακρο και βαθύ σκοτάδι. Εκεί είναι που θα κλαίει και θα τρίζει τα δόντια του.

(Ματθ. 25, 14-30)

Ερμηνευτικά σχόλια

Παραβολή: σημαίνει αντιστοιχία, αναλογία. Έτσι στην παραβολή αυτή ο άνθρωπος που εμπιστεύτηκε την περιουσία του στους δούλους εικονίζει το Θεό. Οι δούλοι είμαστε όλοι οι άνθρωποι, χωρίς καμία εξαίρεση. Τα τάλαντα είναι τα δώρα και οι ικανότητες, που παίρνει ο κάθε άνθρωπος από το Θεό, τα χαρίσματα, όπως τα λέμε στη γλώσσα της Εκκλησίας. Μία πρώτη κατηγορία ταλάντων είναι αυτά που αποτελούν την εικόνα του Θεού μέσα μας. Είναι η αγάπη, η ελευθερία, το λογικό, η δυνατότητα να κυβερνούμε τον κόσμο. Αυτά τα έχουμε όλοι. Υπάρχουν όμως και άλλα χαρίσματα που ο Θεός τα μοιράζει διαφορετικά στον κάθε άνθρωπο. Άλλος έχει εξυπνάδα και μπορεί να μαθαίνει και να σπουδάζει στο σχολείο και στο πανεπιστήμιο. Άλλος μπορεί να μιλά όμορφα, άλλος είναι καλλιτέχνης (ζωγράφος, μουσικός), άλλος είναι κατάλληλος για το εμπόριο, άλλος έχει σωματική δύναμη ή ομορφιά (άθληση, ευλυγισία, καλαισθησία), άλλος έχει άλλα ικανότητες. Πάντως όλοι κάτι έχουμε λάβει από το Θεό.

τάλαντο: το τάλαντο ήταν νόμισμα μεγάλης αξίας. Στους Εβραίους ζύγιζε περίπου 60 κιλά. Στους Έλληνες ένας ασημένιο τάλαντο, δηλ. στην πραγματικότητα έξι χιλιάδες ασημένιες δραχμές, επαρκούσε για να πληρώνεται ένας μηνιαίος μισθός 200 ανδρών που στελέχωναν ένα αθηναϊκό καράβι στα χρόνια του Πελοποννησιακού πολέμου το 431 π. Χ. Εδώ ο Χριστός θέλει να δείξει ότι ο Θεός έδωσε στους ανθρώπους πολλά χαρίσματα, τα οποία καλούνταν να εργαστούν για να τα αυξήσουν.

εκείνος που...άλλα δύο: τα τάλαντα δεν μας ανήκουν. Δεν είμαστε οι ιδιοκτήτες τους, αλλά οι διαχειριστές τους. Μας τα έδωσε δηλαδή ο Θεός για να τα καλλιεργήσουμε, ώστε να μπορέσουμε κι εμείς να χαρούμε αυτό που μας δόθηκε, αλλά και να μοιραστούμε τους καρπούς τους με τους άλλους ανθρώπους. Τα τάλαντα δηλαδή μας βοηθούν να γινόμαστε Εκκλησία, δηλαδή χώρος συνάντησης μεταξύ των ανθρώπων, στον οποίο ο καθένας δίνει από ό,τι έχει και στους άλλους. Και μόνο όταν δίνεις, καλλιεργείς και αυξάνεις το χάρισμά σου, τις γνώσεις σου, έχουν αντίκρισμα οι επιτυχίες σου στον αθλητισμό, στην μουσική, παντού. Αν κοντά σου γίνονται χαρούμενοι και οι άλλοι και βεβαίως δοξάζεται και ο Θεός. Οι δυο πρώτοι λοιπόν εργάστηκαν με τα τάλαντα τους και έτσι κέρδισαν τα διπλά. Πήραν κάτι από τον Κύριό τους και το αύξησαν. Και έδειξαν μέσα από αυτά την αγάπη προς το συνάνθρωπο, ανταποδίδοντας την αγάπη που έλαβαν από το Θεό.

έκρυψε το χρήμα του κυρίου του: ο τρίτος πήγε και το έθαψε στη γη, από τεμπελιά. Το κρύψιμο του ταλάντου στη γη είναι η πλήρης αχρησία του από τον κάτοχό του. Υπάρχουν άνθρωποι που είναι οι εγωιστές και βλέπουν μόνον τα δικά τους συμφέροντα και παραβλέπουν τις ανάγκες των άλλων ανθρώπων. Κλείνονται στον εαυτό τους, δεν νιώθουν την ανάγκη αυτό που ξέρουν να το μοιραστούν με τους άλλους, από αυτό που έχουν να προσφέρουν και σ' αυτούς που δεν έχουν και ό,τι τους κάνει ξεχωριστούς, να αποτελεί την ευκαιρία να χαρούν και άλλοι. Έτσι δεν ανταποδίδουν ευχαριστία στην οποιαδήποτε δωρεά του Θεού.

Ύστερα λοιπόν από πολύν καιρό: η επιστροφή του ιδιοκτήτη έπειτα «από πολύ χρόνο» συμβολίζει την Δευτέρα Παρουσία και την Κρίση. Τότε ο άνθρωπος θα κληθεί να δώσει λόγο τι έκανε τα τάλαντα που ο Θεός του εμπιστεύθηκε.

«Εύγε, δούλε αγαθέ και πιστέ, στα λίγα στάθηκες πιστός, πάνω σε πολλά θα σε ορίσω υπεύθυνο»: όταν γύρισε ο δεσπότης από την ξενιτιά, ευχαριστήθηκε με τη διαγωγή των δυο δούλων, που κέρδισαν και άλλα τάλαντα. Γι' αυτό και τους αντάμειψε πλουσιοπάροχα. Η ανταμοιβή ήταν να συμμετέχει στο τραπέζι της βασιλείας των ουρανών, να παίρνει μέρος δηλαδή στη χαρά του Θεού, των Αγγέλων και των Αγίων.

«Πονηρέ δούλε και φυγόπνε!»: ο τρίτος δούλος ήταν πονηρός και τεμπέλης, γι' αυτό και η τιμωρία του ήταν βαριά. Όποιος αρνιέται το τάλαντο της αγάπης, ο Κύριος τον απορρίπτει οριστικά. Αυτό είναι η πραγματική κόλαση. Αυτό γίνεται, γιατί ο άνθρωπος μόνος του προτιμά τον εγωισμό κι έτσι χωρίζει τον εαυτό του από το Θεό της αγάπης. Η τράπεζα και ο τόκος έχουν να κάνουν με την Εκκλησία. Αντί ο τρίτος δούλος να είναι κλεισμένος στον εαυτό του και να κρατά ό,τι έλαβε για εκείνον και μόνο, θα όφειλε να πει ότι θέτει τον εαυτό του στην υπηρεσία της Εκκλησίας. Ότι θέλει να δώσει λίγο από αυτό που μπορεί σε όσους είναι μέλη του

σώματος του Χριστού. Έτσι, ακόμη κι αν ο ίδιος δεν μπορούσε να προσφέρει, θα βοηθιόταν στη ζωή της Εκκλησίας.

«Πάρτε, λοιπόν, το τάλαντο απ' αυτόν»: του αφαιρεί και αυτό το που έχει και το δίνει στους άλλους. Επέρχεται η τιμωρία για όποιον δεν προσπαθεί να “καλλιεργήσει” αυτά που του δωρίζει ο Κύριός του, ενώ εκείνος που προσπαθεί και αυξάνει ό,τι του έχει δοθεί, ανταμείβεται πολλαπλασίως. Ο καθένας από τη μικρή του ακόμα ηλικία χρειάζεται να καλλιεργεί και να αυξάνει τα χαρίσματα που ο Θεός του έχει χαρίσει. Να αναπτύξει τις δυνάμεις του (μυαλό, θέληση, συναίσθημα, κ.ά.) σε όλα τα χρόνια της σχολικής μας ζωής. Να ασκείται από μικρός στην αγάπη και τη φιλανθρωπία. Να προσφέρει τις υπηρεσίες του στους συμμαθητές του που μάς έχουν ανάγκη. Να χαμογελά. Να συγχωρεί. Να κάνει τους άλλους να αισθάνονται όμορφα, χωρίς να τους προσβάλλει. Και ό,τι μαθαίνει, να το προσφέρει στους φίλους του, αλλά και σε όλους τους ανθρώπους που συναναστρέφεται. Αυτό σημαίνει ευχαριστώ στο Θεό για ό,τι έχει χαρίσει στον άνθρωπο και σημείο ότι ο καθένας δεν πιστεύει ότι υπάρχει μόνο για εαυτό του, αλλά για όλους.

Ερωτήσεις

1. Πόσα είδη χαρισμάτων έχουμε οι άνθρωποι;
2. Τι ήταν το τάλαντο;
3. Ποια ήταν η διαφορά των δύο πρώτων ανθρώπων από τον τρίτο;
4. Γιατί ο Θεός απορρίπτει τελικά τον τρίτο δούλο;
5. Πώς μπορούμε να διαχειριστούμε σωστά τα τάλαντά μας;

Συμπέρασμα

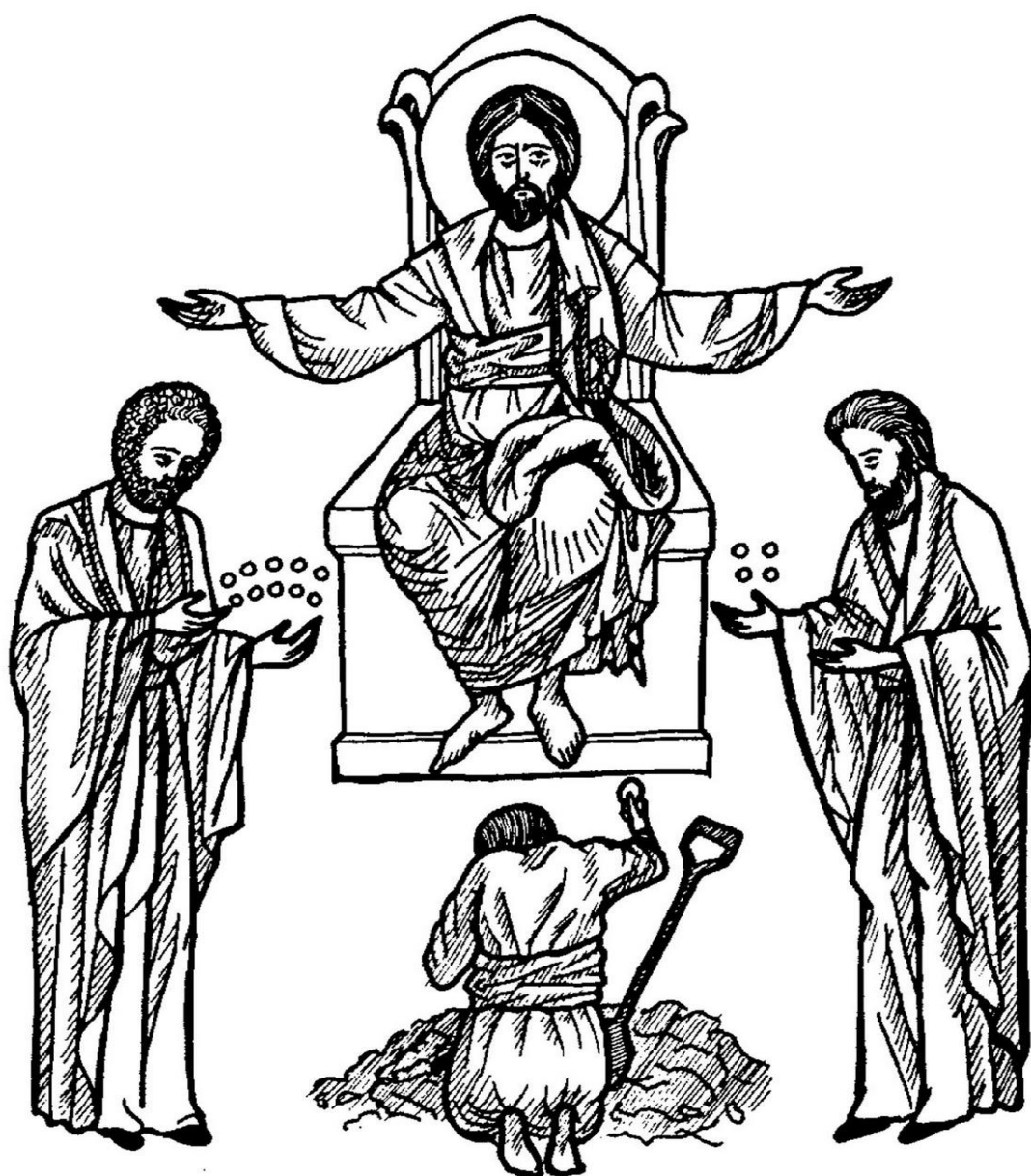
Ο Χριστός μας δίνει τα χαρίσματα, τα οποία καλούμαστε να τα αξιοποιήσουμε για να τα αυξήσουμε και να τα δώσουμε στην Εκκλησία.

Ώρα για παιχνίδι,

Να βρείτε 7 λέξεις σχετικές με την παραβολή των ταλάντων μέσα στα γράμματα:

Τ	Α	Λ	Α	Ν	Τ	Α	Ο	Ι	Τ
Δ	Ν	Ο	Μ	Ι	Κ	Ο	Σ	Η	Ο
Ο	Υ	Π	Ι	Σ	Τ	Ο	Σ	Σ	Κ
Υ	Ξ	Ε	Ν	Ι	Τ	Ι	Α	Ο	Ο
Λ	Π	Ρ	Ο	Φ	Χ	Α	Ρ	Υ	Σ
Ο	Ι	Τ	Ε	Υ	Γ	Ε	Ι	Σ	Ι
Σ	Σ	Τ	Ρ	Α	Π	Ε	Ζ	Α	Δ

Να ζωγραφίσεις το Χριστό να συζητά με το νομικό και τους ανθρώπους για τα τάλαντα

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 16

Η ΧΑΝΑΝΑΪΑ ΚΑΙ Η ΠΙΣΤΗ ΤΗΣ

Κάποια μέρα ο Χριστός έφυγε από τα Ιεροσόλυμα και αναχώρησε στα μέρη της Τύρου και της Σιδώνας. Εμφανίστηκε τότε μια Χαναναία γυναίκα, που βγήκε από την περιοχή εκείνη, και είπε κραυγάζοντας: Ελέησέ με, Κύριε, Γιε του Δαβίδ. Η θυγατέρα μου δαιμονίζεται άσχημα. Εκείνος όμως δεν της αποκρίθηκε ούτε λέξη.

Τον πλησίασαν τότε οι μαθητές του και τον παρακαλούσαν λέγοντας: Απομάκρυνέ την, γιατί μας ακολουθεί φωνάζοντας. Κι εκείνος αποκρίθηκε: Δε στάλθηκα, παρά μονάχα για τα χαμένα πρόβατα του λαού Ισραήλ. Εκείνη όμως ήρθε και τον προσκυνούσε λέγοντας: Κύριε, βοήθα με. Αλλά εκείνος της αποκρίθηκε: Δεν είναι σωστό να πάρει κανείς το ψωμί των παιδιών του και να το πετάξει στα σκυλιά. Τότε εκείνη του είπε: Ναι, Κύριε, αλλά και τα σκυλιά θρέφονται από τα ψίχουλα που πέφτουν από το τραπέζι των αφεντικών τους.

Τότε ο Ιησούς της αποκρίθηκε: Γυναίκα, μεγάλη είναι η πίστη σου! Να γίνει αυτό που θέλεις. Και γιατρεύτηκε η κόρη της την ώρα εκείνη.

(Ματθ. 15, 21-28)

Ερμηνευτικά σχόλια:

Μια Χαναναία γυναίκα: Ο Κύριος είχε βγεί από την Ιουδαία, και πήγαινε στη Σιδώνα, στο σημερινό Λίβανο. Εκεί ήταν η χώρα των Χαναανιτών, έθνους που ζούσε στην περιοχή πριν ακόμη έλθουν οι Ισραηλίτες με τον Μωυσή από την Αίγυπτο. Αυτοί ήταν ειδωλολάτρες, και οι γυναίκες τους ασκούσαν τη μαγεία.

Ελέησέ με, Κύριε: η Χαναναία βρίσκεται σε πολύ δύσκολη κατάσταση. Είναι μια πονεμένη γυναίκα που βλέπει το παιδί της να υποφέρει και θέλει να το σώσει. Η ίδια δεν μπορεί όμως. Ίσως να νιώθει και τύψεις γι' αυτό. Συναντά τον Χριστό όμως και ξεκινά να ελπίζει πως τα πράγματα θα αλλάξουν. Είναι η πίστη της που την κάνει να του φωνάζει: «ελέησέ με!». Καταλαβαίνει την αγάπη Του και μέσα της ελπίζει δυνατά πως ο Χριστός δε θα την παραβλέψει, αλλά θα γιάνει τον πόνο της.

Εκείνος... ούτε λέξη: ο Χριστός δεν απαντά και αυτό το κάνει όχι από αδιαφορία για τη γυναίκα, αλλά μ' αυτό τον τρόπο θέλει να την κάνει να εκφράσει πιο επίμονα την πίστη της. Να θαυμάσουν όλοι την αληθινή πίστη της, αλλά και η ίδια να δοκιμαστεί, να δείξει ότι αγαπάει τον Χριστό και ότι η μόνη της ελπίδα είναι Αυτός. Επίσης, αφήνει ο Χριστός να φανεί ότι η αληθινή αγάπη υπάρχει και δίνει ελπίδα, ακόμα και όταν υπάρχει σιωπή. Τα λόγια δεν είναι ό,τι σημαντικότερο για να φανεί αυτό που έχουμε στην καρδιά μας, αλλά η αγάπη.

Δεν στάλθηκα... Ισραήλ: ο Χριστός μ' αυτή την απάντηση φαίνεται να τονίζει ότι δεν ήρθε για να σώσει όλους τους ανθρώπους, αλλά μόνο τους Ισραηλίτες. Αυτό όμως δεν είναι η πραγματικότητα. Θέλει να δοκιμάσει ακόμη περισσότερο την πίστη και την επιμονή της Χαναναίας και να δείξει στους μαθητές Του ότι ο Θεός δεν επηρεάζεται από το τι ακολουθούν οι άνθρωποι, αλλά από το πόσο είναι έτοιμοι να αλλάξουν και να πιστέψουν.

Δεν είναι σωστό... στα σκυλιά: εδώ ο Χριστός φαίνεται ξεκάθαρα να προσβάλλει τη Χαναναία αποκαλώντας τη σκυλί. Ήθελε όμως να θίξει όχι αυτήν, αλλά την ειδωλολατρία και τη μαγεία που ασπάζονταν οι Χαναναίοι.

Ναι, Κύριε... : αυτό είναι το πιο ωραίο σημείο της ιστορίας! Βλέπουμε με έκπληξη πόσο ταπεινά η Χαναναία γυναίκα απαντάει στο Χριστό που την «προσβάλλει». Είναι σίγουρη για την αγάπη Του, έχει αναστατωθεί τόσο από την παρουσία Του, που δεν μένει στην απάντησή Του αυτή, αλλά επιμένει να του ζητάει το θαύμα. Αυτό θέλει και από μας ο Χριστός, να μη σταματάμε να Του ζητάμε ό,τι επιθυμεί η καρδιά μας,. Μόνο να έχουμε και την ταπείνωση να δεχτούμε το θέλημά Του, αν είναι διαφορετικό από το δικό μας. Εκείνος ξέρει τι μας ωφελεί και τι μας κάνει κακό. Να επιμένουμε λοιπόν όχι απλώς στο θέλημά μας, μα πάνω απ' όλα στην πίστη μας, ιδίως όταν οι λογισμοί μας δε μας αφήνουν να ησυχάσουμε και να αγαπήσουμε τους άλλους και τον Ίδιο τον Χριστό.

Γυναίκα... Να γίνει αυτό που θέλεις! : ο Χριστός απαντάει μπροστά σε όλους με τρόπο που τους δίνει να καταλάβουν πως η Χαναναία είναι ένα μεγάλο παράδειγμα πίστης και ταπείνωσης. Το θαύμα γίνεται, αλλά δεν είναι ένα. Αυτό που καταλαβαίνουν όλοι είναι το θαύμα της θεραπείας της κόρης και αυτό που είναι το σημαντικότερο θαύμα και το καταλαβαίνουν όσοι θέλουν να πιστέψουν είναι η συνάντηση και γνωριμία της Χαναναίας με τον Χριστό, η πίστη, η ταπείνωση και η αγάπη της που σώζουν. Από την παιδική μας ηλικία λοιπόν ας παλέψουμε να είμαστε κοντά στο Χριστό. Να προσευχόμαστε και να του ζητάμε να μας στερεώνει στην πίστη και να απομακρύνει κάθε κακό από τη ζωή μας, ακόμη κι αν αρχικά φαίνεται να έχουμε νικηθεί από αυτό. Ακόμη κι αν χρειαστεί να παλέψουμε με τους άλλους ανθρώπους, οι οποίοι δεν θέλουν να είμαστε κοντά Του.

Ερωτήσεις

1. Τι σημαίνει «Χαναanaία γυναίκα»;
2. Γιατί ζητάει η Χαναanaία από τον Χριστό να την ελεήσει;
3. Γιατί ο Χριστός αρχικά δεν της απαντά;
4. Από πού φαίνεται περισσότερο η πίστη και η ταπείνωση της Χαναanaίας;
5. Το θαύμα γίνεται τελικά; Ποιο είναι αυτό;
6. Τι ζητάει από μας ο Χριστός;

Συμπέρασμα: Ο Χριστός θέλει να επιμένουμε στην πίστη μας και να μην εγκαταλείπουμε την προσπάθειά μας να συναντήσουμε τον Θεό και να παλέψουμε με τους άλλους.

Ώρα για παιχνίδι,

Συμπλήρωσε τις λέξεις που λείπουν από το σύμβολο της πίστεώς μας:

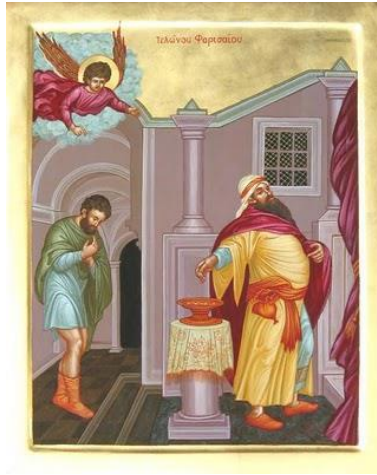
Πιστεύω εις ἓνα _____, Πατέρα, παντοκράτορα, ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς, ὁρατῶν τε πάντων καὶ ἀοράτων. Καὶ εις ἓνα Κύριον Ἰησοῦν _____, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν μονογενῆ, τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα πρὸ πάντων τῶν _____. Φῶς ἐκ φωτός, Θεὸν ἀληθινόν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ, γεννηθέντα, οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ Πατρὶ, δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο. Τὸν δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν _____ κατελθόντα ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ σαρκωθέντα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς _____ καὶ ἐνανθρωπήσαντα. Σταυρωθέντα τε ὑπὲρ ἡμῶν ἐπὶ Ποντίου _____ καὶ παθόντα καὶ ταφέντα. Καὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὰς Γραφάς. Καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς _____ καὶ καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς. Καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς, οὗ τῆς Βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος. Καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα το Ἅγιον, τὸ κύριον, τὸ ζωοποιόν, τὸ ἐκ τοῦ _____ ἐκπορευόμενον, τὸ σὺν Πατρὶ καὶ Υἱῷ συμπροσκυνούμενον καὶ συνδοξαζόμενον, το λαλήσαν διὰ τῶν _____. Εἰς μίαν, ἀγίαν, καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν. Ὁμολογῶ ἓν Βάπτισμα εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν. Προσδοκῶ _____ νεκρῶν. Καὶ ζωὴν τοῦ _____ αἰῶνος. Ἀμήν.

Να ζωγραφίσεις το Χριστό να θεραπεύει την κόρη της Χαναanaίας:

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 17

Ο Τελώνης και ο Φαρισαίος

Κάποια μέρα ο Χριστός δίδασκε τους ανθρώπους και απευθύνθηκε σε μερικούς, οι οποίοι έχοντας την πεποίθηση πως είναι δίκαιοι στηρίζονταν στους εαυτούς τους και περιφρονούσαν τους άλλους, και είπε την παραβολή τούτη:

Δύο άνθρωποι ανέβηκαν στο ναό για να προσευχηθούν. Ο ένας ήταν Φαρισαίος κι ο άλλος τελώνης. Ο Φαρισαίος στάθηκε και προσευχόταν γεμάτος αυτοπεποίθηση με τούτα τα λόγια για τον εαυτό του: *Θεέ μου, σε ευχαριστώ που δεν είμαι όπως οι υπόλοιποι άνθρωποι, που είναι: άρπαγες, άδικοι, μοιχοί ή και σαν αυτόν εκεί τον τελώνη. Νηστεύω δύο φορές την εβδομάδα. Ξεχωρίζω για το ναό το ένα δέκατο από όλα τα εισοδήματά μου.*

Ο τελώνης όμως, αφού στάθηκε σε απόσταση, δεν ήθελε ούτε καν τα μάτια του να σηκώσει στον ουρανό, παρά χτυπούσε το στήθος του κι έλεγε: *Θεέ μου, ελέησέ με τον αμαρτωλό.*

Σας λέω πως αυτός κατέβηκε στο σπίτι του συγχωρημένος κι όχι ο άλλος, γιατί ο καθένας που υψώνει τον εαυτό του θα ταπεινωθεί, μα εκείνος που ταπεινώνει τον εαυτό του θα υψωθεί.

(Λουκ. 18, 9-14)

Ερμηνευτικά σχόλια:

περιφρονούσαν τους άλλους: Ο Χριστός ζητά από τους ανθρώπους να μην νομίζουμε πως μόνοι μας καταφέρνουμε να προοδεύσουμε, αλλά να μένουμε ταπεινοί σε ό,τι καλό μας συμβαίνει, σε όποια πρόοδο κι αν μας έρχεται. Και το κυριότερο, να μην κατηγορούμε ή να μην απορρίπτουμε άλλους, που δεν τα καταφέρνουν τόσο καλά ή δεν είναι όπως ο Θεός ή ο κόσμος θα ήθελαν να είναι. Γι' αυτό και διηγείται την παραβολή του τελώνη και του Φαρισαίου.

ανέβηκαν στο ναό να προσευχηθούν: η προσευχή ήταν από τα καθήκοντα στη ζωή των Ιουδαίων. Πήγαιναν μάλιστα στο ναό των Ιεροσολύμων, γιατί εκεί αισθάνονταν ότι ήταν το σπίτι του Θεού και το δικό τους.

Φαρισαίος: ανήκε στην ανώτερη θρησκευτική ομάδα των Ιουδαίων. Θεωρούνταν ότι αγαπούσαν ιδιαίτερα το Θεό, τηρούσαν ακριβώς τον μωσαϊκό νόμο και ήθελαν οι άλλοι να τους βλέπουν να είναι όπως θέλει ο Θεός. Όμως η ψυχή τους ήταν γεμάτη περηφάνια. Δεν ανήκαν στους αριστοκράτες της εποχής, αλλά προέρχονταν από τις λαϊκές τάξεις. Θα λέγαμε ότι ήταν οι εξωτερικά ευσεβείς. Αυτοί που έμεναν στο γράμμα του νόμου και τηρούσαν επακριβώς τις παραδόσεις των παλαιότερων. Οι άνθρωποι είχαν πολύ καλή γνώμη γι' αυτούς.

τελώνης: σε αντίθεση με τους Φαρισαίους οι τελώνες θεωρούνταν οι χειρότεροι ανάμεσα στους ανθρώπους. Ήταν κακοί και άδικοι έναντι των πολλών και ο κόσμος τους περιφρονούσε.

στάθηκε και προσευχόταν: ο Φαρισαίος πήγε και κάθισε σε ένα σημείο του ναού ώστε να τον βλέπουν όλοι και να τον ακούνε όλοι. Ήταν σίγουρος για τον εαυτό του. Όσοι ακούγανε την προσευχή του ήταν βέβαιο ότι θα συμφωνούσαν ότι έλεγε την απόλυτη αλήθεια.

Θεέ μου σ' ευχαριστώ: ο Φαρισαίος ευχαριστεί το Θεό. Ακολουθεί το τυπικό της προσευχής. Δοξάζει το Θεό θα λέγαμε γιατί του έδωσε την δυνατότητα να μην είναι όπως οι άλλοι άνθρωποι και στρέφεται προς τον τελώνη, που ήταν άρπαγας, έπαιρνε από τους ανθρώπους την περιουσία τους, ήταν άδικος, δεν έβαζε δηλαδή τους φόρους με δικαιοσύνη, αλλά εκμεταλλευόταν την εξουσία του, και ήταν «μοιχός», δηλαδή δεν τιμούσε τους κανόνες της οικογένειας και του μωσαϊκού νόμου, αλλά ήταν παραδομένος στα πάθη και τις αμαρτίες του

σώματος. Αντίθετα, ο Φαρισαίος νήστευε δύο φορές την εβδομάδα, έδινε στο ναό των Ιεροσολύμων το ένα δέκατο από όλα τα εισοδήματά του. Νηστεία, δηλαδή κάθαρση του σώματος από τις τροφές και τις απολαύσεις, και δωρεές στο ναό, δηλαδή εξαγορά της συγγνώμης από τον μωσαϊκό νόμο και τη θρησκεία των Ιουδαίων και την ίδια στιγμή θεραπεία της ψυχής για όποιες αδικίες ή όποια λάθη είχε κάνει, δια της θρησκευτικής ευλάβειας.

στεκόταν πολύ πίσω: ο τελώνης δεν θα συγκρίνει τον εαυτό του με τον Φαρισαίο. Βλέπει μόνο τα δικά του λάθη. Δεν έχει κακία για τους άλλους. Έχει μετανιώσει και ζητά από το Θεό να τον συγχωρέσει. Γι' αυτό και στέκεται στην άκρη. Ντρέπεται τόσο το Θεό όσο και τους ανθρώπους. Και γι' αυτό χτυπά το στήθος του, δείχνοντας το πένθος για τις αμαρτίες του και παρακαλεί το Θεό. Ο Χριστός δείχνει ότι η σύγκριση του εαυτού μας με τους άλλους ακυρώνει την όποια αλήθεια της πνευματικής μας προόδου και χρειάζεται να μάθουμε να είμαστε ταπεινοί.

συγχωρημένος: και οι δύο είπαν στο Θεό την αλήθεια για την κατάστασή τους. Μόνο που ο Φαρισαίος έδειξε ότι είχε κακία απέναντι στους άλλους ανθρώπους. Δεν ήθελε μόνο να είναι ο ίδιος εντάξει έναντι του Θεού, αλλά ήθελε να θεωρεί τον εαυτό του ανώτερο από τους άλλους ανθρώπους. Απουσίαζε η αγάπη από την καρδιά του και θριάμβευε η κακία. Αντίθετα, ο τελώνης στη ζωή του ήταν αματωλός. Όμως παραδεχόταν την αποτυχία της ζωής του και ζητούσε από το Θεό το έλεος και την ευσπλαχνία. Δεν κατέκρινε κανένα. Και ο Θεός τελικά αποδέχτηκε την δική του μετάνοια, την δική του αλήθεια και τον συγχώρεσε, ενώ δεν δέχτηκε την προσευχή και τη στάση ζωής του άλλου. Η κατάκριση του Φαρισαίου τον χώρισε από το Χριστό και την Εκκλησία. Τελικά, η ταπείνωση και η συναίσθηση ότι ο καθένας μας έχει αμαρτίες, μας κάνουν να μη γινόμαστε κακοί, να βλέπουμε τα δικά μας λάθη και να ερχόμαστε κοντά στο Θεό. Από την παιδική μας ηλικία ας μάθουμε να έχουμε καταδεκτική καρδιά, να μην θεωρούμε ότι είμαστε τέλειοι και να μην κατακρίνουμε τους άλλους.

Ερωτήσεις

1. Γιατί ο Χριστός διηγήθηκε την παραβολή του τελώνη και του Φαρισαίου;
2. Γιατί ο Φαρισαίος κατέκρινε τον τελώνη;
3. Γιατί ο τελώνης στεκόταν πολύ πίσω;
4. Γιατί ο τελώνης συγχωρέθηκε, ενώ ο Φαρισαίος κατακρίθηκε;
5. Ο Χριστός θέλει να συγκρίνουμε τους εαυτούς μας με τους άλλους;

Συμπέρασμα: Ο Χριστός θέλει να μην συγκρίνουμε τους εαυτούς μας με τους άλλους και να μην δείχνουμε κακία έναντί τους, αλλά να μένουμε ταπεινοί και να μετανιώνουμε για τα λάθη μας.

Ώρα για παιχνίδι,

Βρείτε δέκα λέξεις που κρύβονται στον παρακάτω πίνακα. Η μία βρίσκεται δύο φορές.

A	T	E	A	O	N	H	S
Θ	S	T	O	Θ	N	Y	I
X	P	I	S	T	O	S	S
A	Φ	E	S	H	M	Ξ	O
Π	A	P	A	B	O	A	H
P	P	N	A	O	S	N	E
O	I	Γ	T	O	Π	O	A
S	S	Γ	P	A	Φ	M	E
E	A	Θ	O	Π	I	O	O
Y	I	Π	S	I	A	S	S
X	O	E	P	O	I	A	A
H	S	N	X	A	P	H	Ξ

Να ζωγραφίσεις τον Τελώνη και τον Φαρισαίο:

Ο άσωτος υιός και η επιστροφή του

Κάποια μέρα ο Χριστός δίδασκε τους ανθρώπους και είπε την εξής παραβολή:

«Κάποιος άνθρωπος είχε δυο γιους. Κι ο μικρότερος είπε στον πατέρα του: Πατέρα, δώσε μου το μερίδιο που μου αναλογεί από την περιουσία. Κι εκείνος τους μοίρασε την περιουσία. Έτσι, προτού κιόλας περάσουν πολλές μέρες, τα μάζεψε όλα ο μικρότερος γιος κι έφυγε σε μια μακρινή χώρα, όπου και σκόρπισε την περιουσία του ζώντας μέσα στην ασωτία. Κι αφού πια τα είχε ξοδέψει όλα, ξέσπασε μεγάλη πείνα στη χώρα εκείνη, οπότε άρχισε αυτός να στερείται. Πήγε τότε κι έγινε υπηρέτης ενός από τους πολίτες της χώρας εκείνης, κι εκείνος τον έστευε στα χωράφια του να βόσκει χοίρους. Κατάντησε έτσι να λαχταρά να ικανοποιήσει το στομάχι του με τα ξυλοκέρατα (χαρούπια) που έτρωγαν οι χοίροι, μα κανένας δεν του έδινε.

Ξανάρθε τότε στα λογικά του και είπε: Πόσοι υπάλληλοι του πατέρα μου κερδίζουν περισσότερο ψωμί από ό,τι χρειάζονται κι εγώ χάνομαι εδώ από την πείνα! Θα σηκωθώ, λοιπόν, και θα πάω στον πατέρα μου και θα του πω: Πατέρα, αμάρτησα τόσο εναντίον του ουρανού όσο κι εναντίον σου. Δεν είμαι πια άξιος να ονομάζομαι γιος σου, κάνε με σαν έναν από τους υπαλλήλους σου. Έτσι, σηκώθηκε και ξεκίνησε να πάει στον πατέρα του. Κι ενώ θρισκόταν ακόμα μακριά, τον είδε ο πατέρας του και τον σπλαχνίστηκε, κι έτρεξε και τον άρπαξε στην αγκαλιά του και τον γέμισε με φιλιά. Του είπε τότε ο γιος: Πατέρα, αμάρτησα τόσο εναντίον του ουρανού όσο και εναντίον σου και δεν είμαι πια άξιος να ονομάζομαι γιος σου. Μα ο πατέρας είπε στους δούλους του: Φέρτε την καλύτερη στολή και ντύστε τον, και δώστε του δαχτυλίδι για το χέρι του και υποδήματα για τα πόδια του. Φέρτε επίσης το καλοθρεμμένο μοσχάρι και σφάξτε το, για να φάμε και να ευφρανθούμε, γιατί αυτός εδώ ο γιος μου νεκρός ήταν και ξανάζησε, χαμένος ήταν και βρέθηκε. Κι άρχισαν να ευφραίνονται.

Στο μεταξύ, ο μεγαλύτερος γιος ήταν στο χωράφι. Καθώς, λοιπόν, πλησίασε στο σπίτι την ώρα που επέστρεφε, άκουσε μουσική και χορούς. Φώναξε τότε έναν από τους υπηρέτες και ρωτούσε να μάθει τι σημαίνουν όλα αυτά. Κι εκείνος του είπε: Επέστρεψε ο αδελφός σου κι ο πατέρας σου έσφαξε το καλοθρεμμένο μοσχάρι, επειδή ξανάρθε πίσω σε αυτόν υγιής. Οργίστηκε τότε εκείνος και δεν ήθελε να μπει μέσα. Βγήκε, λοιπόν, έξω ο πατέρας του και τον παρακαλούσε, μα εκείνος αποκρίθηκε στον πατέρα του και του είπε: Τόσα χρόνια τώρα εργάζομαι για σένα και ποτέ δεν παραμέλησα κάποια εντολή σου. Κι όμως σε μένα δεν έδωσες ποτέ ούτε ένα κατσίκι για να διασκεδάσω με τους φίλους μου. Μα σαν ήρθε ο γιος σου αυτός, που κατέφαγε όλο το βιος σου με πόρνες, έσφαξες για χάρη του το καλοθρεμμένο μοσχάρι. Τότε εκείνος του είπε: Παιδί μου, εσύ είσαι πάντοτε μαζί μου κι όλα όσα έχω εγώ δικά σου είναι. Μα να γιορτάσουμε έπρεπε και να χαρούμε, γιατί ο αδελφός σου αυτός νεκρός ήταν κι αναστήθηκε, κι ήταν χαμένος και βρέθηκε».

(Λουκ. 15, 11-32)

Ερμηνευτικά σχόλια:

κι εκείνος τους μοίρασε την περιουσία: Η παραβολή του άσωτου υιού θεωρήθηκε από όσους έγραψαν γι' αυτή ότι θα ήταν αρκετή για να δείξει την αγάπη του Θεού προς τους ανθρώπους, ακόμη κι αν χανόταν το Ευαγγέλιο και σωζόταν μόνο αυτή. Ο πατέρας δεν προσπαθεί να εμποδίσει τον υιό του να κάνει αυτό που επιθυμεί. Σέβεται την ελευθερία του και του δίνει το τμήμα της περιουσίας που προόριζε γι' αυτόν. Η διανομή της περιουσίας είναι συνηθισμένη κίνηση. Για τους Πατέρες της Εκκλησίας Πατέρας είναι ο Θεός, περιουσία είναι τα χαρίσματα τα οποία δίνει στον άνθρωπο. Ο Θεός δεν κάνει διάκριση ανάμεσα σ' αυτούς που πιστεύουν σ' Εκείνο και σ' αυτούς που Τον αρνούνται. Σε όλους δίνει ό,τι χρειάζονται. Ιδίως την ψυχή και τα χαρίσματα.

έφυγε σε χώρα μακρινή: η αμαρτία του άσωτου υιού ήταν το ότι έφυγε από το σπίτι του πατέρα του. Σπίτι είναι η Εκκλησία και ο Παράδεισος. Ο άνθρωπος διαλέγει να ζει κάνοντας θεό τον εαυτό του και σπίτι έναν κόσμο χωρίς Θεό. Τότε παραδίδει τον εαυτό του στην αμαρτία. Ζει ξεχνώντας το Θεό, ζει με βάση ό,τι επιθυμεί ο ίδιος και ξεχνά ότι η ζωή χωρίς το Θεό νικιέται από το χρόνο. Έτσι έρχεται η ώρα που τα υλικά αγαθά του τελειώνουν. Μπροστά στις δοκιμασίες, στις αρρώστιες, τον θάνατο, τις κρίσεις της ζωής ο άνθρωπος δεν έχει πουθενά να στηριχτεί.

να βόσκει χοίρους: κανένας από εκείνους που γλεντούσαν μαζί με τον άσωτο υιό δεν θέλησε να τον βοηθήσει στη δυσκολία του. Μόνος κάποιος πλούσιος τον έστειλε να βόσκει τα γουρούνια του. Ο άσωτος θυμήθηκε τότε πώς ζούσε κοντά στον πατέρα του. Σύγκρινε το γεγονός ότι οι υπηρέτες και οι υπάλληλοι του πατέρα του είχαν τροφή. Θυμήθηκε ο ίδιος πώς περνούσε, που είχε την τιμή, την ελευθερία, τη δόξα, την αναγνώριση από τον πατέρα του, αλλά και όσους ήταν κοντά σ' εκείνον και κατάλαβε ότι το μόνο που είχε τώρα ήταν τα στυφά χαρούπια, δηλαδή μια τροφή που έφερνε αηδία. Η αμαρτία οδηγεί τον άνθρωπο στο αδιέξοδο. Δεν του δίνει καμιά χαρά. Ο άσωτος ζούσε μια ελευθερία χωρίς καμιά αξία και χωρίς καμιά χαρά. Αντάλλαξε την ελευθερία της τιμής, της αγάπης και της χαράς που είχε στο σπίτι του πατέρα του με την ελευθερία της λύπης, της πείνας και του εξευτελισμού, καθώς και της απόλυτης μοναξιάς. Αυτός και οι χοίροι. Ο άνθρωπος που βρίσκεται μακριά από το Θεό, μέσα στην αμαρτία, δεν έχει νόημα στη ζωή του. Στις δυσκολίες μένει μόνος του.

θα σηκωθώ και θα πάω στον πατέρα μου: ο άσωτος υιός καταλαβαίνει ότι η ζωή του δεν έχει νόημα. Έτσι συνέρχεται και αποφασίζει να επιστρέψει στον πατέρα του. Δεν γνωρίζει αν ο πατέρας του θα τον συγχωρέσει. Δεν τον ενδιαφέρει όμως. Αυτός ξέρει πως η μόνη ελπίδα στη ζωή του είναι η επιστροφή. Γνωρίζει πως δεν έχει δικαίωμα να ζητήσει να γίνει ξανά το παιδί. Όμως ο ίδιος είναι αποφασισμένος να αποκαλέσει τον πατέρα του «πατέρα». Θυμήθηκε ότι ο πατέρας του υπάρχει. Για την φυγή από το σπίτι γνωρίζει ότι η τιμωρία που του ταιριάζει είναι να μην είναι πια υιός, αλλά υπάλληλος. Θα εργαστεί στο σπίτι του πατέρα. Θα έχει τουλάχιστον την αξιοπρέπεια της επιβίωσης. Και θα παραδεχτεί ότι φάνηκε αχάριστος τόσο ενώπιον του Θεού, όσο και ενώπιον του πατέρα του. Δεν απελπίστηκε. Δεν αποφάσισε να μείνει κλεισμένος στην αμαρτία, χάριν της δήθεν αξιοπρέπειάς του. Επιστρέφει σ' αυτόν που αγαπά, αλλά και είναι δίκαιος την ίδια στιγμή. Έτσι και ο άνθρωπος που καταλαβαίνει ότι η αμαρτία τον οδηγεί στο αδιέξοδο, αποφασίζει να επιστρέψει στον Θεό Πατέρα και να ζητήσει να εργαστεί κοντά Του. Να παλέψει εναντίον των παθών και της αμαρτίας. Και να έχει την αξιοπρέπεια του να είναι άνθρωπος κοντά Του.

ο πατέρας του τον σπλαχνίστηκε: τον είδε από μακριά ο πατέρας του και δεν περιμένει να φτάσει στο σπίτι. Βγαίνει ο ίδιος να τον υποδεχτεί. Και στα λόγια του άσωτου ο πατέρας δεν εκφράζει παράπονο. Δεν τον μαλώνει. Δεν του λέει «τι ήταν αυτά που έκανες;». Αντίθετα, η συγχώρεση του πατέρα στην μετάνοια του άσωτου ξεπερνά κάθε προσδοκία. Τον αποκαθιστά στη θέση του υιού του. Του δίνει το δαχτυλίδι που ταίριαζε στον ελεύθερο άνθρωπο. Του δίνει τη στολή του άρχοντα. Και διατάζει να γίνει γλέντι με την σφαγή του σιτευτού μοσχαριού, του πιο νόστιμου, του πιο εξαιρετικού. Η χαρά του είναι μεγάλη γιατί το παιδί του ήταν νεκρό και έζησε και ήταν χαμένο και ξαναβρέθηκε. Αυτό κάνει ο Θεός όταν επιστρέφει κάποιος κοντά Του, στο σπίτι που είναι η Εκκλησία. Του δίνει την στολή του βαπτίσματος, καθιστώντας τον καθαρό και άγιο. Του δίνει το δαχτυλίδι του Αγίου Πνεύματος, δηλαδή τα χαρίσματα της αγάπης και του φωτισμού και τη δυνατότητα να είναι μέλος των ελεύθερων ανθρώπων κοντά Του, δηλαδή πολίτης της Βασιλείας των Ουρανών. Και του προσφέρει τον Χριστό ως τον μόσχον τον σιτευτό. Δηλαδή του δίνει την ευκαιρία να χαρεί πνευματικά και να ξαναγίνει ένα με όσους αγαπούνε το Θεό.

ο μεγαλύτερος αδελφός: η συμπεριφορά του είναι καθαρά εγωιστική και δεν έχει καθόλου αγάπη για τον αδερφό του. Δεν τον ενδιαφέρει η επιστροφή του αδερφού του. Ενώ ο πατέρας συγχωρεί αυτός απαιτεί την δικαιοσύνη της αυστηρότητας. Πιστεύει ότι μόνο αυτός δικαιούται την αγάπη του πατέρα, γιατί μόνο αυτός έμεινε κοντά του. Δεν τον ενδιέφερε η απουσία του αδερφού του από το σπίτι, γιατί έτσι φαίνεται ότι είχε πλέον αυτός το αποκλειστικό προνόμιο να μονοπωλεί την αγάπη του πατέρα. Και ήταν τόσο μίζερος στα αισθήματα και τις χαρές της ζωής που καταπίεζε τον εαυτό του μόνο με την εργασία και περίμενε την αποκλειστικότητα της αγάπης του πατέρα. Γι' αυτό και θυμώνει, όταν βλέπει ότι ο πατέρας δεν έπαψε να αγαπά τον αδερφό του. Κι έτσι αρνείται να μπει στη χαρά του πατέρα. Δικαιολογία του το ότι ο πατέρας δεν πρότεινε στον ίδιο να χαρεί με τους φίλους του. Ακόμη και αυτό το περίμενε από τον πατέρα. Ζούσε μια στερημένη ζωή, χωρίς αληθινή ελευθερία, δέσμιος του νόμου και των υποχρεώσεων. Αντί όμως να κατηγορεί τον εαυτό του, τελικά κατηγορεί τον πατέρα του. Μοιάζει με τους Φαρισαίους και όλους όσους ζητούν δικαιοσύνη, αλλά δεν έχουν αγάπη, δεν συγχωρούν, θεωρούν τους εαυτούς τους τέλειους και ότι ο Θεός τους

χρωστά. Ο Χριστός δεν μας λείπει αν μπήκε στη χαρά και στο γλέντι. Ίσως αυτός να ήταν ο πιο άσωτος, γιατί δεν είχε ούτε αγάπη ούτε χαρά που ήταν κοντά στον Θεό Πατέρα.

να γιορτάσουμε και να χαρούμε: Πιστεύουμε στο Θεό που είναι σπλαχνικός Πατέρας. Συγχωρεί τον άνθρωπο, ό,τι κι αν κάνει, όσο μακριά κι αν φύγει από Εκείνον. Η συγχώρεση γίνεται με την επιστροφή του ανθρώπου στη ζωή της Εκκλησίας, στο σπίτι του Θεού. Η συγχώρεση δίνεται μέσα από το μυστήριο της μετάνοιας και εξομολόγησης, όπου ο άνθρωπος εμπιστεύεται στον πνευματικό του τις αμαρτίες του και ζητεί από το Θεό να τον δεχτεί. Και ο ιερέας-πνευματικός διαβάζει την ευχή της συγχώρεσης και μπορεί ο άνθρωπος να ξαναγυρίσει στην κατάσταση της ζωής με το Θεό και τους άλλους, στη χαρά της Εκκλησίας. Μπορεί να κοινωνήσει και να ξαναζήσει, όπως ο Θεός θέλει. Η μεγαλύτερη χαρά είναι να είμαστε στο σπίτι του Θεού, που είναι η Εκκλησία. Από την μικρή μας ηλικία, να θεωρούμε την Εκκλησία γιορτή και χαρά. Ακόμη κι αν κάνουμε λάθη και να μην καταδικάζουμε και τους άλλους, που κι αυτοί είναι εξίσου άσωτοι. Ο Θεός τους δέχεται όλους.

Ερωτήσεις

1. Γιατί ο πατέρας μοίρασε την περιουσία και δεν απαγόρευσε στον άσωτο υιό να φύγει από το σπίτι;
2. Ποια ήταν η μεγαλύτερη αμαρτία του ασώτου;
3. Τι οδήγησε τον άσωτο στο να επιστρέψει στο σπίτι του Πατέρα;
4. Γιατί ο μεγαλύτερος υιός δεν ήθελε να μπει στο σπίτι;
5. Ο Θεός συγχωρεί τις αμαρτίες μας ή μας τιμωρεί γι' αυτές;
6. Τι είναι η μετάνοια και εξομολόγηση;

Συμπέρασμα: Ο Θεός είναι ο σπλαχνικός Πατέρας που ξέρει να συγχωρεί. Η μετάνοια και η εξομολόγηση γίνονται χαρά και μας ξαναφέρνουν στο σπίτι του Θεού Πατέρα μας που είναι η Εκκλησία.

Ώρα για παιχνίδι,

Αντιστοίχισε τις δύο στήλες. Σε κάθε έννοια ταιριάζουν παραπάνω από δύο λέξεις

A. Πατέρας

B. Άσωτος υιός

Ευχαριστία
Εγωισμός
Αγάπη
Συγχώρεση
Μετάνοια
Θεός
Ταπείνωση
Αμαρτία
Ταξίδι

Να ζωγραφίσεις την επιστροφή του ασώτου υιού:

Η Δευτέρα Παρουσία και η Τελική Κρίση

Λίγο πριν ο Χριστός συλληφθεί και οδηγηθεί στο Σταυρό, οι μαθητές Του τον ρώτησαν πότε θα ξαναέρθει στον κόσμο κι Εκείνος τους απάντησε:

«Όταν θα έρθει ο υιός του ανθρώπου μέσα στη δόξα του και μαζί του όλοι οι άγιοι άγγελοι, τότε θα καθίσει στο θρόνο της δόξας του· και θα συναχθούν εμπρός του όλα τα έθνη, και θα ξεχωρίσει τον ένα από τον άλλο τους ανθρώπους καθώς ξεχωρίζει ο τσοπάνης τα πρόβατα από τα κατσίκια και θα βάλει τα πρόβατα από τα δεξιά του και τα κατσίκια από τα αριστερά. Τότε θα πει ο Βασιλέας σ' εκείνους που θα είναι από τα δεξιά του· Ελάτε οι ευλογημένοι από τον πατέρα μου να κληρονομήσετε τη βασιλεία που είναι ετοιμασμένη για σας από τον καιρό που χτίστηκε ο κόσμος. Γιατί πείνασα και μου δώκατε να φάγω· δίψασα και με ποτίσατε· ξένος ήμουν και με ντύσατε· αρρώστησα και με επισκεφτήκατε· ήμουν στη φυλακή και ήρθατε να με δείτε.

Τότε θα του αποκριθούν οι δίκαιοι, λέγοντας· Κύριε, πότε σε είδαμε να πεινάς και σου δώκαμε ψωμί ή να διψάς και σου δώκαμε νερό; Και πότε σε είδαμε ξένο και σε πήραμε μαζί μας ή γυμνό και σε ντύσαμε; Και πότε σε είδαμε άρρωστο ή στη φυλακή και ήρθαμε σε σένα;

Και θα αποκριθεί ο Βασιλέας και θα τους πει: Σας βεβαιώνω πως ό,τι εκάματε σ' έναν από τους πιο τελευταίους τούτους αδελφούς μου, σ' εμένα το εκάματε.

Τότε θα πει και σ' εκείνους που θα είναι από τα αριστερά: Πηγαίνετε από μένα οι καταραμένοι στο αιώνιο πυρ, που είναι ετοιμασμένο για το διάβολο και για εκείνους που κάνουν τα θελήματά του. Γιατί πείνασα και δε μου δώκατε να φάγω δίψασα και δε μου δώκατε να πιω· ξένος ήμουν και δε με πήρατε στο σπίτι σας· γυμνός και δε με ντύσατε· άρρωστος και στη φυλακή και δεν ήρθατε να με δείτε.

Τότε θα του αποκριθούν και αυτοί λέγοντας: Κύριε, πότε σε είδαμε να πεινάς ή να διψάς ή ξένο ή γυμνό ή άρρωστο ή στη φυλακή και δε σε υπηρετήσαμε;

Τότε θα τους αποκριθεί λέγοντας: Σας βεβαιώνω πως ό,τι δεν εκάματε σ' έναν από τους πιο τελευταίους τούτους, ούτε σ' εμένα δεν το εκάματε. Και θα πάνε τούτοι σε κόλαση αιώνια και οι δίκαιοι σε ζωή αιώνια».

(Ματθ. 25, 31-46)

Ερμηνευτικά σχόλια

Όταν θα έρθει ο υιός του ανθρώπου μέσα στη δόξα του: ο Χριστός μίλησε στους μαθητές Του για την επόμενη φορά που θα έρθει στη γη ως Βασιλιάς, την Δευτέρα Παρουσία Του, η οποία θα γίνει φανερά και θα το μάθουν όλοι οι άνθρωποι, όχι όπως την πρώτη φορά που γεννήθηκε στη φάτνη, χωρίς να έχει καμία τιμή. Τότε θα έρθει με φοβερή δόξα και θα αστράφτει περισσότερο απ' όσο έλαμπε στον όρος Θαβώρ της Μεταμόρφωσης! Και όλοι οι άγγελοι θα Τον δοξάζουν και θα υμνούν το όνομά Του και την Μεγαλειότητά Του. Αφού γίνει γνωστή η παρουσία Του, θα καθίσει σε έναν μεγάλο θρόνο και γύρω Του θα στέκουν οι άγγελοι κατά τάξη.

θα συναχθούν εμπρός Του: κι μπροστά Του θα συγκεντρωθούν όλοι οι ζωντανοί άνθρωποι που κατοικούν στην γη. Μα και όλοι οι νεκροί που βρίσκονται στους τάφους θα αναστηθούν και θα μαζευτεί όλη η ανθρωπότητα μπροστά στον θρόνο του Χριστού και τότε θα αρχίσει η Τελική Κρίση, το δικαστήριο δηλαδή που θα κάνει ο Κύριος και θα διαχωρίσει τους ανθρώπους σε δύο κατηγορίες, όπως κάνει ο τσοπάνης όταν ξεχωρίζει τα πρόβατα από τα κατσίκια. Και την μία κατηγορία ανθρώπων, που έζησαν στη ζωή με αγάπη και ήταν φρόνιμοι σαν πρόβατα, θα την βάλει δεξιά του θρόνου Του και την άλλη κατηγορία, που έζησαν χωρίς να αγαπούν ούτε τον Θεό, ούτε τους άλλους ανθρώπους, θα τους ονομάσει άγριους όπως τα κατσίκια και θα τους βάλει στα αριστερά του θρόνου Του.

«Ελάτε οι ευλογημένοι από τον πατέρα μου...»: Ο Βασιλιάς Χριστός θα μιλήσει τότε και θα αναφερθεί τόσο σ' αυτούς που θα βρίσκονται στα δεξιά Του, όσο και σ' αυτούς που βρίσκονται στα αριστερά Του. Κανείς δεν θα ξεφύγει από τον διάλογο αυτό. Ο Χριστός, μιλώντας στους μαθητές Του, αποκαλύπτει τα κριτήρια με τα οποία θα γίνει η επιλογή του ποιοι θα είναι κοντά Του στη Βασιλεία των Ουρανών και ποιοι μακριά Του, στην αιώνια κόλαση.

Γιατί πείνασα και μου δώκατε να φάγω: Το κριτήριο της κατάταξης είναι η αγάπη. Οι δίκαιοι έδωσαν φαγητό στον πεινασμένο Χριστό, νερό στον διψασμένο Χριστό, ρούχα στο γυμνό Χριστό, επισκέφθηκαν τον άρρωστο Χριστό και Τον είδα στη φυλακή. Ονομάζει δίκαιους τους ανθρώπους που έζησαν με αγάπη, γιατί το κριτήριο με το οποίο θα κρίνει τους ανθρώπους σε αυτό το δικαστήριο, την Τελική Κρίση, θα είναι η αγάπη! Η μοναδική εντολή που μας έδωσε για να εφαρμόσουμε αν θέλουμε να ζήσουμε τον Παράδεισο στην αιώνια, ατελείωτη ζωή μας, είναι η αγάπη! Ο Χριστός ανταποκρίνεται στους δίκαιους και βάζει στην θέση Του καθέναν από τους άλλους ανθρώπους, ακόμη και τον πιο τελευταίο και ασήμαντο άνθρωπο. Και τους λέει πως αν φερθήκατε με αγάπη έστω και στον πιο τελευταίο άνθρωπο είναι σαν να φερθήκατε σε μένα τον ίδιο με αγάπη. Γι' αυτό και σας χαρίζεται η κληρονομιά του Παραδείσου.

«Πηγαίνετε από μένα οι καταραμένοι στο αιώνιο πυρ, που είναι ετοιμασμένο για το διάβολο και για εκείνους που κάνουν τα θελήματα του»: Κόλαση είναι να μην μπορείς και να μην έχεις αγαπήσει κανέναν άνθρωπο. Να μην έδωσες φαγητό, νερό, ρούχα, χαμόγελο, παρηγοριά στη μοναξιά και την απελπισία του άλλου. Να μην αναγνώρισες στο πρόσωπο του αδελφού σου Κύριον τον Θεόν σου. Αυτό κάνει ο διάβολος. Δεν αγαπά κανέναν. Οι άδικοι ρωτούν τον Κύριο τότε τον είδαν στην ζωή τους και δεν τον βοήθησαν. Προσπαθούν να δικαιολογηθούν με την ερώτηση αυτή.

«Σας βεβαιώνω»: Ο Χριστός δεν αφήνει ούτε ένα περιθώριο αμφιβολίας, ούτε μία πιθανότητα να εξαιρεθεί κάποιος από αυτούς τους άδικους ανθρώπους. Κανένας δεν μπορεί να είναι κοντά Του αν δεν έδειξε αγάπη στη ζωή του. Και η κόλαση είναι η αιώνια μοναξιά. Η απουσία κοινωνίας και αγάπης με το Θεό και τους συνανθρώπους.

Και θα πάνε τούτοι σε κόλαση αιώνια και οι δίκαιοι σε ζωή αιώνια: Είναι απόλυτη η Κρίση που εφαρμόζει ο Δίκαιος Κριτής Χριστός και κριτήριό Του είναι μόνο και μόνο η αγάπη! Δεν πρέπει να φοβόμαστε για τη Δευτέρα Παρουσία. Η αγάπη είναι το ομορφότερο δώρο του Θεού στον άνθρωπο και μπορούμε με απλό τρόπο να ζήσουμε την χαρά και την αιωνιότητα κοντά στο Χριστό. Από την παιδική μας ηλικία λοιπόν ας προσπαθούμε να δείξουμε αγάπη. Να μοιραζόμαστε αυτό που έχουμε. Να συγχωρούμε. Να δείχνουμε καλοσύνη. Να στηρίζουμε τους άλλους. Να μην κάνουμε κακό, αλλά και να βλέπουμε στο πρόσωπό τους ότι ο Χριστός βρίσκεται σ' αυτούς, όπως και σε μας. Και όταν μεγαλώσουμε, να κάνουμε ελεημοσύνη. Πρωτίστως όμως να προσευχόμαστε στο Θεό για όλους. Και η προσευχή είναι αγάπη και μάλιστα αληθινή και μοναδική. Ο κόσμος και η εποχή μας έχει ως κριτήριο το μασκάρωμα, να μην φαίνεται δηλαδή το αληθινό μας πρόσωπο για να διασκεδάζουμε. Ο χριστιανός έχει ως κριτήριο να μπολιάζει το αληθινό του πρόσωπο με την αγάπη στο Χριστό. Κι αυτή η αγάπη δίνει αιώνια ζωή. Ας το παλέψουμε από την παιδική μας ηλικία.

Ερωτήσεις

1. Θα ξαναέρθει ο Χριστός;
2. Τί θα κάνει ο Χριστός στην Δευτέρα Παρουσία Του;
3. Πώς φαίνεται ο Χριστός σ' αυτή εδώ τη ζωή;
4. Είχαν δικαιολογία οι άδικοι άνθρωποι;
5. Πρέπει να φοβόμαστε την Δευτέρα Παρουσία;
6. Με ποιούς τρόπους μπορούμε να δείχνουμε την αγάπη μας απέναντι στο Θεό, αφού δεν Τον βλέπουμε εύκολα στη ζωή μας;

Συμπέρασμα

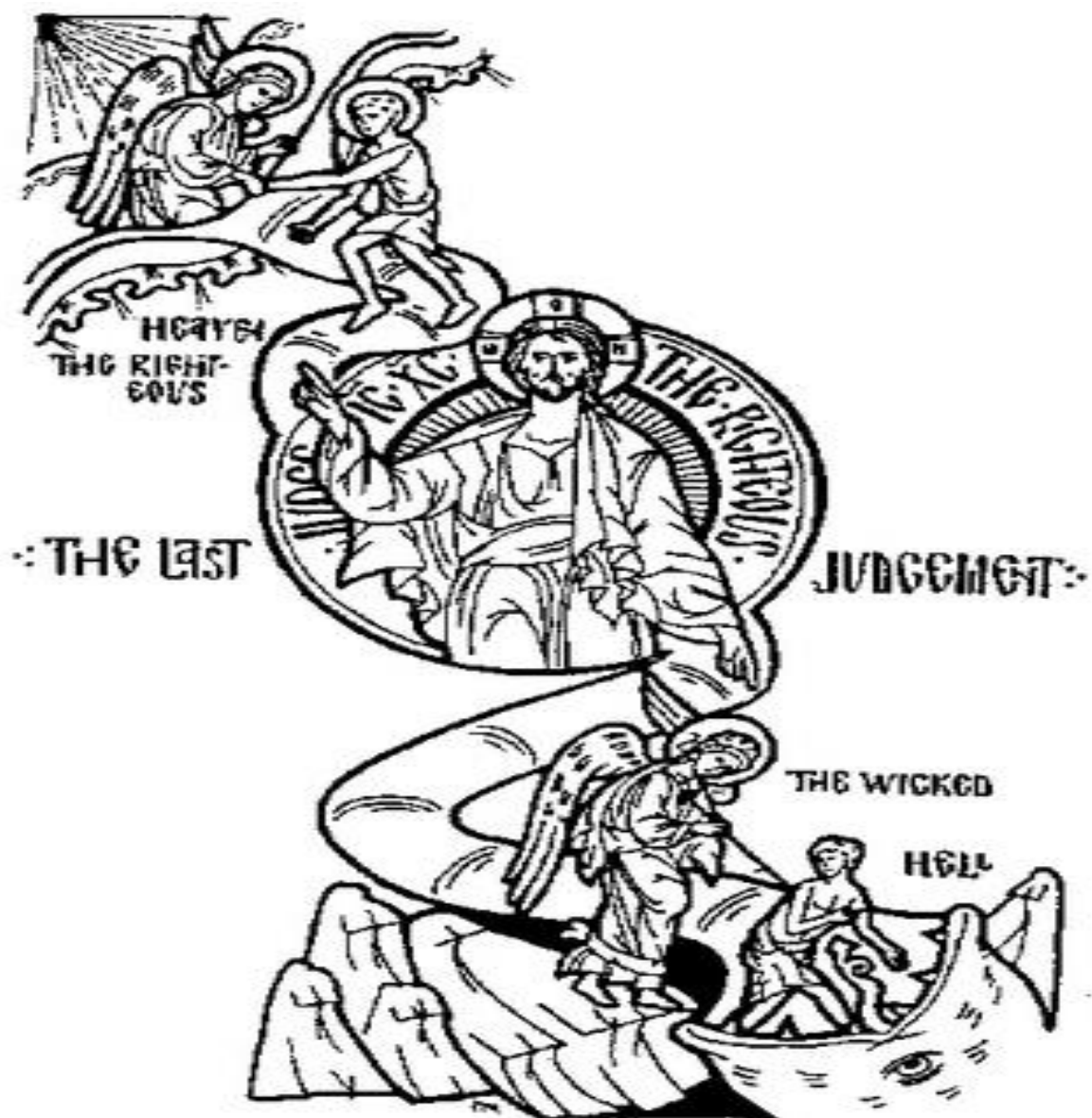
«Εάν κάποιος πει “αγαπώ τον Θεό”, αλλά μισεί τον αδελφό του, είναι ψεύτης. Γιατί πραγματικά, αυτός που δεν αγαπάει τον αδερφό του, τον οποίο βλέπει, πώς μπορεί να αγαπήσει τον Θεό, τον οποίο δεν βλέπει; Αυτή την εντολή μας έδωσε ο Χριστός: Όποιος αγαπάει τον Θεό οφείλει να αγαπάει και τον αδερφό του.»
(Ο Άγιος Ευαγγελιστής Ιωάννης στην πρώτη επιστολή του, κεφ.4 στίχος 20-21).

Ώρα για παιχνίδι,

Να βρείτε 10 λέξεις σχετικές με την Δευτέρα Παρουσία μέσα στα γράμματα:

Ε	Υ	Δ	Α	Κ	Τ	Ο	Υ	Π	Α
Κ	Ρ	Ι	Σ	Η	Ρ	Ε	Ξ	Α	Σ
Ρ	Ω	Κ	Τ	Χ	Α	Π	Υ	Ρ	Ο
Α	Γ	Α	Π	Η	Γ	Ε	Β	Α	Ν
Μ	Ε	Ι	Υ	Κ	Γ	Μ	Α	Δ	Α
Α	Δ	Ο	Ξ	Α	Ε	Λ	Γ	Ε	Φ
Υ	Β	Ι	Ο	Τ	Λ	Ω	Δ	Ι	Ο
Ζ	Α	Λ	Θ	Ρ	Ο	Ν	Ο	Σ	Υ
Ο	Δ	Η	Χ	Ρ	Ι	Σ	Τ	Ο	Σ
Χ	Η	Τ	Ο	Σ	Α	Γ	Ε	Σ	Ι

Να ζωγραφίσεις το Χριστό στη Δευτέρα Παρουσία:

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 20

Η νηστεία πνευματικός θησαυρός

Ο Χριστός, μιλώντας στους μαθητές Του, είπε τα εξής: Αν συγχωρείτε στους ανθρώπους τα παραπτώματα τους, θα συγχωρήσει και σε σας ο Πατέρας σας ο ουράνιος τα δικά σας· και αν δε συγχωρείτε στους ανθρώπους τα παραπτώματα τους ούτε και ο Πατέρας θα συγχωρήσει τα παραπτώματα σας.

Και όταν νηστεύετε να μη γίνεστε λυπημένοι σαν τους υποκριτές, γιατί αυτοί παίρνουν ένα ύφος λυπημένο, για να φάνουν στους ανθρώπους πώς νηστεύουν. Σας βεβαιώνω, πώς ο μισθός που έχουν, είναι από τους ανθρώπους. Άλλα εσύ όταν νηστεύεις, να χτενιστείς και να νιφτείς για να μη φανείς στους ανθρώπους πώς νηστεύεις, αλλά στον Πατέρα σου που βλέπει τις κρυφές πράξεις· και ο πατέρας σου, πού σε βλέπει κρυφά και δεν τον βλέπεις, θα στο αποδώσει στα φανερά.

Να μη μαζεύετε για τον εαυτό σας θησαυρούς στη γη, όπου ο σκόρος και η σκουριά τους καταστρέφει και όπου οι κλέφτες σκάβουν τους τοίχους και τους κλέβουν, αλλά να μαζεύετε για τον εαυτό σας θησαυρούς στον ουρανό, εκεί όπου ούτε σκόρος ούτε σκουριά τους καταστρέφουν και εκεί όπου οι κλέφτες, ούτε σκάβουν τους τοίχους, ούτε τους κλέβουν. Γιατί όπου είναι ο θησαυρός σας, εκεί θα είναι και η καρδιά σας.

(Ματθ. 6, 16-21)

Ερμηνευτικά σχόλια

αν συγχωρείτε στους ανθρώπους τα παραπτώματά τους, θα συγχωρήσει και σε σας ο πατέρας σας ο ουράνιος: Η Κυριακή της Τυρινής είναι αυτή στην οποία θυμόμαστε την απομάκρυνση των πρώτων ανθρώπων, του Αδάμ και της Εύας, από τον Παράδεισο, επειδή δεν άκουσαν τον λόγο του Θεού, έφαγαν τον καρπό του δένδρου που δεν ήθελε ο Θεός να φάνε και αποφάσισαν να γίνουν θεοί από μόνοι τους. Η Εκκλησία μας υπενθυμίζει την ανάγκη μέσα από τη νηστεία, μέσα δηλαδή από την υπακοή στο θέλημα του Θεού και τη νίκη κατά του εαυτού μας που τα θέλει όλα δικά του, να ξαναβρούμε τον Παράδεισο. Γι' αυτό και ορίζει να διαβάζουμε ένα Ευαγγέλιο, στο οποίο καλούμαστε να δούμε ποιος είναι ο αληθινός θησαυρός μας, ο εαυτός μας και τα δικαιώματά μας ή η αγάπη για το Χριστό. Ο Χριστός θέλει να μας δείξει πόσο μεγάλη αρετή είναι η συγχωρητικότητα· αρετή η οποία μας εξομοιώνει με τον Θεό, ο οποίος είναι πολυέλεος, συγχωρεί καθημερινά τα αμέτρητα αμαρτήματά μας. Ζητά λοιπόν από εμάς να Του μοιάσουμε, να κάνουμε ό,τι κάνει διαρκώς Εκείνος. Όπως Εκείνος συγχωρεί καθημερινά όλους μας και συγχώρησε επάνω στο Σταυρό του ακόμη και τους σταυρωτές του, ζητεί να ακολουθήσουμε κι εμείς το δικό του παράδειγμα. Να συγχωρούμε τα αμαρτήματα των άλλων. Όσο μεγάλα κι αν μας φαίνονται, όσο κι αν μας έχουν πικράνει. Ο Κύριος ζητεί επιπλέον ως όρο της σωτηρίας μας τη συγχωρητικότητα, διότι χωρίς αυτήν δεν μπορούμε να ζήσουμε ούτε σ' αυτή τη ζωή. Χωρίς συγχωρητικότητα η ζωή μας γίνεται κόλαση, αφαιρεί την ειρήνη από μέσα μας, κάνει τη ζωή μας ένα δράμα.

όταν νηστεύετε να μη γίνεστε λυπημένοι: Με αυτά τα λόγια θέλει να μας δείξει ότι χρειάζεται να προσέχουμε την υπερηφάνεια. Πολλές φορές οι άνθρωποι νηστεύουν γιατί γνωρίζουν ότι αυτό λέει η εκκλησία, στην ουσία όμως επιθυμούν να γίνουν αποδεκτοί και αρεστοί. Έτσι δείχνουν κουρασμένοι από την νηστεία, ενώ ταυτόχρονα καμαρώνουν. Αυτό που μας ζητάει ο Θεός λοιπόν, είναι να νηστεύουμε, αλλά και να κάνουμε κάθε είδους προσπάθεια ταπεινά και συνετά κι ο Θεός βλέπει πολύ καλά την προσπάθεια μας και θα μας ανταποδώσει με το δικό του τρόπο.

Μη μαζεύετε επίγειους θησαυρούς: Εδώ λοιπόν ο Χριστός κάνει μια διάκριση ανάμεσα στους επίγειους και στους ουράνιους θησαυρούς. Σε ποιους επίγειους θησαυρούς αναφέρεται; Οι άνθρωποι τότε αποθήκευαν ως θησαυρούς διάφορα προϊόντα της γης, μεταλλικά αντικείμενα και πολυτελή ενδύματα. Τα προϊόντα της γης όμως σάπιζαν, τα μεταλλικά αντικείμενα σκούριαζαν και τα ενδύματα τα έτρωγε ο σκόρος. Και όσοι είχαν πολύτιμα αντικείμενα από χρυσό, ασήμι και χαλκό, έτρεμαν διαρκώς μην τα χάσουν από τους κλέφτες. Το ίδιο συμβαίνει και σήμερα. Τα υλικά αγαθά, λοιπόν, δεν είναι ασφαλισμένα, δεν είναι μόνιμα, δεν είναι αληθινά. Δεν δίνουν ευτυχία. Αντίθετα μας υποδουλώνουν. Αιχμαλωτίζουν το νου μας χωρίς να τον αφήνουν να χαίρετε, να αγαπά και να μοιράζεται.

να μαζεύετε για τον εαυτό σας θησαυρούς στον ουρανό: Θέλει να μας δείξει και πάλι, ότι δεν πρέπει να σκεφτόμαστε τα κέρδη και τις δόξες αυτής της ζωής, αλλά της αιώνιας. Δεν πρέπει να ξεχνάμε δηλαδή, ότι η ζωή μας εδώ είναι μικρή και έχει σκοπό να μας προετοιμάσει για την επόμενη που θα είναι αιώνια. Μπροστά σε μία τέτοια επιλογή, λοιπόν, χρειάζεται να κοιτάμε καθαρά τι συμφέρει την ψυχή μας.

όπου είναι ο θησαυρός σας, εκεί και η καρδιά σας: αυτός είναι από τους πιο όμορφους λόγους του Χριστού. Αν ο θησαυρός μας είναι ο Χριστός, η αγάπη, η συγχώρεση, τότε εκεί βρίσκεται και η καρδιά μας. Αν ο θησαυρός βρίσκεται στα υλικά αγαθά, στη δόξα και στον εαυτό μας, τότε εκεί είναι και η καρδιά μας. Μόνο που τότε βρισκόμαστε μακριά από το Χριστό. Έτσι και η περίοδος της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, στην οποία μας βάζει η Εκκλησία, είναι μία περίοδος στην οποία καλούμαστε να ξαναδούμε πού είναι ο θησαυρός μας. Αν είναι στο φαγητό, στην κακία για τον άλλο, στον εαυτό μας, στο να συζητάμε με κακότητα για όσους μας έχουν στεναχωρήσει, στην τηλεόραση, στη ζωή μας χωρίς Θεό τότε όσο και να θέλουμε δεν μπορούμε να

νηστεύουμε αληθινά. Αν ο θησαυρός μας βρίσκεται στη σχέση με το Θεό και στην αγάπη, τότε η νηστεία μας δείχνει πώς μπορούμε να προχωρήσουμε αληθινά σ' αυτό που θέλει ο Θεός. Μπορεί να είναι δύσκολος αυτός ο δρόμος. Όταν όμως ζούμε τη ζωή της Εκκλησίας και του Χριστού, τότε Εκείνος θα μας βοηθήσει να τον ακολουθήσουμε. Ας νηστεύουμε λοιπόν όσο μπορούμε, είτε από φαγητό, είτε από τηλεόραση, είτε από κακία, είτε από το να σκεφτόμαστε μόνο τον εαυτό μας και με προσευχή και αγάπη να κάνουμε το Χριστό το θησαυρό της καρδιάς μας.

Ερωτήσεις

1. Γιατί ο Θεός ζητάει να συγχωρούμε για να συγχωρεθούμε κι εμείς;
2. Γιατί να μη φαίνονται λυπημένοι όσοι νηστεύουν;
3. Γιατί να μην έχουμε το νου μας στους επίγειους θησαυρούς;
4. Πόσο εύκολο είναι να είναι ο Χριστός ο θησαυρός μας;

Συμπέρασμα

Η νηστεία μας βοηθά να κάνουμε το Χριστό τον θησαυρό της καρδιάς μας!

ΑΣ ΠΑΙΪΞΟΥΜΕ!

Βάλτε τις λέξεις στη σωστή σειρά για να σχηματιστεί η πρόταση.

Όπου	ο	η	είναι	καρδιά	είναι	εκεί	θα	θησαυρός	και	σας.	σας

Να ζωγραφίσετε την εκδίωξη των Πρωτοπλάστων από τον παράδεισο

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 21

Μιλώ για το Χριστό σ' όλο τον κόσμο

Ο Χριστός, αφού βαπτίσθηκε στον Ιορδάνη ποταμό από τον Ιωάννη, αποφάσισε να πάει στη Γαλιλαία. Πριν ξεκινήσει, κάλεσε κοντά Του κάποιους που έμελε να γίνουν οι μαθητές Του. Βρίσκει λοιπόν τον Φίλιππο, που καταγόταν από την Βηθσαϊδά, την πατρίδα του Ανδρέα και του Πέτρου και του λέει: «Έλα μαζί μου». Βρίσκει ο Φίλιππος τον Ναθαναήλ και του λέει: «Αυτόν που προανήγγειλε ο Μωυσής στο νόμο, και οι προφήτες, τον βρήκαμε. Είναι ο Ιησούς, ο γιός του Ιωσήφ από τη Ναζαρέτ». «Μπορεί από τη Ναζαρέτ να βγει κάτι καλό;» τον ρώτησε ο Ναθαναήλ. «Έλα και δεσμόνος σου», του λέει ο Φίλιππος.

Ο Ιησούς είδε τον Ναθαναήλ να πλησιάζει και λέει γι' αυτόν: «Να ένας γνήσιος Ισραηλίτης, χωρίς δόλο μέσα του». «Από πού με ξέρεις;» τον ρωτάει ο Ναθαναήλ. Και ο Ιησούς του απάντησε: «Προτού σου πει ο Φίλιππος να έρθεις, σε είδα που ήσουν κάτω απ' τη συκιά». Τότε ο Ναθαναήλ του είπε: «Διδάσκαλε, εσύ είσαι ο Υιός του Θεού, εσύ είσαι ο βασιλιάς του Ισραήλ». Κι ο Ιησούς του αποκρίθηκε: «Επειδή σου είπα πως σε είδα κάτω από τη συκιά, γι' αυτό πιστεύεις; Θα δεις μεγαλύτερα πράγματα απ' αυτά». Και του λέει: «Σας βεβαιώνω ότι σύντομα θα δείτε να έχει ανοίξει ο ουρανός, και οι άγγελοι του Θεού να ανεβαίνουν και να κατεβαίνουν πάνω στον Υιό του Ανθρώπου.

(Ιωάν. 1, 44-52)

Ερμηνευτικά σχόλια

Να πάει στη Γαλιλαία: Η Εκκλησία μας την Κυριακή της Ορθοδοξίας μάς υπενθυμίζει την ανάγκη να αναζητούμε την αλήθεια, δηλαδή το πρόσωπο του Χριστού, να διακηρύττουμε την πίστη μας τόσο σ' αυτούς που γνωρίζουμε όσο και σε όλο τον κόσμο με τα έργα μας. Γι' αυτό και ορίζει να διαβάζουμε το Ευαγγέλιο της κλήσης του Φιλίππου από το Χριστό και του Ναθαναήλ από τον Φίλιππο.

«Έλα μαζί μου»: Είναι το κάλεσμα που απευθύνει ο Χριστός σε κάθε άνθρωπο, να σχετιστούμε μαζί του με αγάπη και εμπιστοσύνη. Δε μας καλεί να γίνουμε υποτελείς σ' Αυτόν, αλλά φίλοι μαζί Του. Αρκεί να θέλουμε από την καρδιά μας να Τον γνωρίσουμε. Μόνη προϋπόθεση είναι η αληθινή θέληση.

«Αυτόν που προαναγγέλλει ο Μωυσής,..., ο γιος του Ιωσήφ από τη Ναζαρέτ»: Βλέπουμε πως τόσο ο Φίλιππος όσο και ο Ναθαναήλ διαβάζουν τις γραφές και γνωρίζουν τις προφητείες. Δεν είναι αδιάφοροι, ψάχνουν την αλήθεια και βρίσκουν το Χριστό.

«Τον βρήκαμε»: Για να βρούμε κάτι σημαίνει ότι το αναζητάμε, έστω και ανεπίγνωστα κάποιες φορές. Βρίσκει όποιος ψάχνει και βρίσκει ό, τι ψάχνει. Αν αναζητούμε τον εαυτό μας, θα τον βρούμε, αν αναζητούμε απολαύσεις, τις βρίσκουμε, αν θέλουμε ανθρώπους, θα έρθουν. Αν αναζητούμε το Θεό, μάς αποκαλύπτεται! Αυτό συμβαίνει και με το Φίλιππο και το Ναθαναήλ!

«Μπορεί από τη Ναζαρέτ να βγει κάτι καλό;»: Δεν πρόκειται για ειρωνεία ή υποκρισία. Η απορία του Ναθαναήλ είναι εύλογη, καθώς στη Ναζαρέτ αφενός κατοικούσε πλήθος ειδωλολατρών, Εθνικών δηλαδή και αφετέρου διότι ήξεραν πως στη Βηθλεέμ θα γεννηθεί ο Μεσσίας. Ο Ναθαναήλ δεν γνωρίζει ότι ο Χριστός γεννήθηκε στη Βηθλεέμ.

«Έλα και δες»: Τα λόγια πολλές φορές δεν πείθουν και άλλοτε είναι περιττά. Η προαίρεση, δηλαδή η διάθεση της καρδιάς μας και η προσωπική εμπειρία είναι που θα μας κάνουν να πειστούμε πως βρήκαμε αυτό(ν) που αναζητούσαμε. Αυτή ας είναι και η δική μας προτροπή προς όλους όσους γνωρίζουμε, φίλους και συμμαθητές

μας. Να τους καλέσουμε να έρθουν να γνωρίσουν την Εκκλησία και το Χριστό. Αυτό είναι και το νόημα της ιεραποστολής που όλοι καλούμαστε να ακολουθήσουμε. Έτσι ίσως μεταδοθεί κάτι από το προσωπικό μας εκκλησιαστικό βίωμα, ελεύθερα. Αν θα Τον ακολουθήσουν είναι προσωπική τους επιλογή.

«Να ένας γνήσιος Ισραηλίτης χωρίς δόλο μέσα του»: Είναι αξιοπρόσεκτο το γεγονός ότι ο Ναθαναήλ δε μένει στο χαρακτηρισμό που του αποδίδει ο Χριστός αλλά με αγωνία μέσα του προσπαθεί να καταλάβει αν πράγματι είναι ο Κύριος απέναντί του και γι' αυτό τον ρωτάει αμέσως *από πού με ξέρεις;*

Εσύ είσαι ο Υιός του Θεού: Μόλις ο Ναθαναήλ γνωρίζει το Χριστό, του αποδίδει τη βασιλική εξουσία που είχε ως Μεσσίας και ως βασιλιάς του Ισραήλ. Δε φαντάζεται όμως αυτά που θα ακολουθήσουν.

«Σας βεβαιώνω... στον Υιό του Ανθρώπου»: Όποιος πιστεύει στο Χριστό δεν Τον γνωρίζει εξ αρχής ολοκληρωτικά. Όσο προχωράει η σχέση μας και ζούμε με αγάπη και εμπιστοσύνη σ' Αυτόν, Εκείνος μάς αποκαλύπτεται συνεχώς όλο και περισσότερο. Μας αποκαλύπτεται στην καρδιά. Από εκεί ξεκινάνε όλα. Τότε καταλαβαίνουμε πως ελάχιστα μόνο Τον γνωρίζαμε ως τότε. Ο δρόμος είναι μακρύς. Δίνει και μια υπόσχεση εδώ ο Χριστός: πως ο κόσμος ο ουράνιος και ο κόσμος ο επίγειος θα ενωθούν και θα συνυπάρξουν. Οι άνθρωποι θα γευτούν τα αγαθά του ουρανού, που είναι η Βασιλεία του Θεού και είναι κάτι που ήδη ξεκίνησε με την Ενανθρώπισή Του για να ολοκληρωθεί με τη Δευτέρα Παρουσία Του. Με αυτά τα λόγια του Χριστού φανερώνεται ακόμη η θεϊκή Του φύση. Επιπλέον χρησιμοποιώντας τη φράση «Υιός του Ανθρώπου», αποδεικνύει ότι είναι και άνθρωπος. Δείχνει ότι ο Χριστός παρόλο που ήταν Θεός, έγινε άνθρωπος προκειμένου να ανοίξει την πόρτα προς τον ουρανό και να βοηθήσει τους ανθρώπους να εισέλθουν στον Παράδεισο. Το χρέος της πίστης μας είναι να την μεταδίδουμε και σε άλλους. Γι' αυτό και η Εκκλησία κάνει ιεραποστολή. Μαθαίνει δηλαδή και σε άλλους ανθρώπους, σε χώρες της Αφρικής και της Ασίας, αλλά και σε άλλα μέρη του κόσμου την πίστη, με τη βοήθεια της ιεραποστολής. Ιερείς και λαϊκοί, άνδρες και γυναίκες πηγαίνουν εκεί και μιλούνε και δείχνουν το Χριστό και τη ζωή της Εκκλησίας στους ανθρώπους. Αξίζει λοιπόν η προσευχή μας για εκείνους, αλλά και η διάθεσή μας να μιλήσουμε και στην ζωή μας σε όσους γνωρίζουμε για το Χριστό και με λόγια και με έργα.

Ερωτήσεις

1. Γιατί ο Χριστός προτρέπει και δεν διατάζει τον Φίλιππο να Τον ακολουθήσει;
2. Ποια σχέση είχαν ο Φίλιππος και ο Ναθαναήλ με την Αγία Γραφή;
3. Γιατί ο Χριστός λέει στον Ναθαναήλ ότι είναι αληθινός Ισραηλίτης;
4. Γιατί ο Χριστός λέει στο Ναθαναήλ ότι θα ανοίξουν οι ουρανοί και θα δει και αυτός και οι άλλοι μαθητές τον Υιό του Ανθρώπου;
5. Ποιο είναι το χρέος μας ως χριστιανών έναντι των άλλων;

Συμπέρασμα

Ο Χριστός μας καλεί να θυμηθούμε την αποστολή μας που είναι να μιλούμε γι' Αυτόν σε όλο τον κόσμο που γνωρίζουμε και με τα λόγια και με τη ζωή μας

Απολυτίκιο Κυριακής Ορθοδοξίας σε ήχο β'.

Την άχραντον εικόναν σου προσκυνούμεν αγαθέ, αιτούμενοι συγχώρησιν των πταισμάτων ημών, Χριστέ ο Θεός ·
· βουλήσει γαρ ηυδόκησας σαρκί ανελθείν εν τω σταυρώ, ίνα ρύσης ους έπλασας εκ της δουλείας του εχθρού ·
· όθεν ευχαρίστως βοώμεν σοι · χαράς επλήρωσας τα πάντα ο Σωτήρ ημών, παραγενόμενος εις το σώσαι τον
κόσμον.

Κάθε πότε νηστεύουμε στην Εκκλησία

Το πρωί της ημέρας που θα κοινωνήσουμε

Κάθε Τετάρτη και Παρασκευή

Την Αγία και Μεγάλη Τεσσαρακοστή (από την Καθαρή Δευτέρα μέχρι και το Μέγα Σάββατο)

Από 1-14 Αυγούστου για την Παναγία μας

Από τις 15 Νοεμβρίου ως τις 24 Δεκεμβρίου (για τα Χριστούγεννα)

Από την Δευτέρα μετά την Κυριακή των Αγίων πάντων, μέχρι και τις 28 Ιουνίου (των Αγίων Αποστόλων)

Την παραμονή των Θεοφανείων (5 Ιανουαρίου), της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού (14 Σεπτεμβρίου), Την ημέρα της αποτομής της κεφαλής του Προδρόμου (29 Αυγούστου)

Πώς μπορούν τα παιδιά να νηστεύουν

Νηστεία από την τηλεόραση
Νηστεία από τον υπολογιστή και τα ηλεκτρονικά παιχνίδια
Νηστεία από τους καυγάδες
Νηστεία από την τεμπελιά
Νηστεία από τις άσχημες λέξεις
Νηστεία από τις κακές σκέψεις
Νηστεία από φαγητά και γλυκά που μας αρέσουν
Νηστεία από την λαιμαργία
Νηστεία από αρτύσιμα φαγητά, όσο μπορούμε και όσο το σπίτι μας επιτρέπει

ΑΣ ΠΑΙΪΞΟΥΜΕ!

Βρες τις 10 λέξεις από το σημερινό μάθημα στο κρυπτόλεξο που ακολουθεί

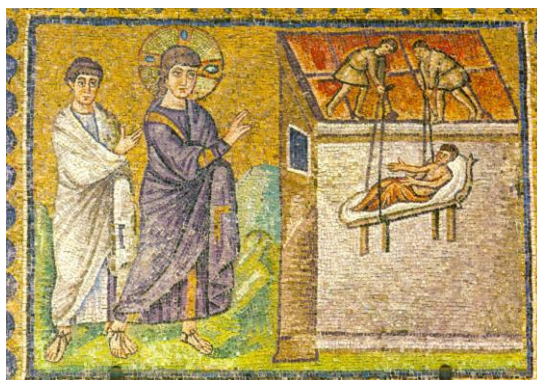
ΑΒΡΤΕΙΓΣΛΦΒΕΞΟΓΘΦΙΛΙΠΠΟΣΓΦΚΡΘΤΗΨΝΣΚΦΗΘΓΤΙΕΚΧΩΨΜΕΣΣΙΑΣΞΓΗΦΥΡΙΤΚΓΟΦΛΞΞΙΡΘΥΞΓΙΡΚΦΝΑΘΑΝΑ
ΗΛΚΓΞΗΕΡΙΟΦΞΔΓΛΣΔΦΞΓΣΗΧΡΙΣΤΟΣΔΚΛΦΗΣΛΔΦΗΓΞΗΒΝΝΑΖΑΡΕΤΞΣΛΑΔΚΦΗΘΑΓΓΕΛΟΙΗΛΣΦΗΞΚΩΝΒΣΗΓΛΞ
ΦΟΥΡΑΝΟΣΣΛΔΗΓΞΔΓΗΛΚΩΗΘΕΙΣΡΑΗΛΞΗΣΛΦΞΓΗΦΘΙΗΞΚΩΞΚΓΗΚΞΓΗΦΔΙΓΜΩΥΣΗΣΗΣΔΓΗΞΓΛΗΩΚΞΖΗΧΩΚΞΗΞΛ
ΑΣΔΦΞΓΓΛΔΦΞΓΗΦΞΔΣΚΛΓΗΚΔΦΞΓΒΗΘΣΑΙΔΑΚΞΣΛΔΚΓΞΗΣΦΙΠΟΓΞΔΓΣΔΞΦΒΩΞΣΝΦΡΙΥ

Να ζωγραφίσετε τον Χριστό, τον Φίλιππο και τον Ναθαναήλ

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 22

Ο παραλυτικός της Καπερναούμ

Ο Χριστός, καθώς δίδασκε τους ανθρώπους, περνούσε από διάφορες περιοχές της Γαλιλαίας. Κάποτε μπήκε στην Καπερναούμ και μαθεύτηκε ότι βρίσκεται σε κάποιο σπίτι. Αμέσως τότε μαζεύτηκαν τόσο πολλοί, που δε χωρούσαν ούτε στο χώρο μπροστά από την πόρτα. Και αυτός τους κήρυττε τη διδαχή του.

Τότε έρχονται σ' αυτόν κουβαλώντας έναν παράλυτο, που τον σήκωναν τέσσερις άνθρωποι. Κι επειδή δεν μπορούσαν να τον πλησιάσουν εξαιτίας του πλήθους, αφαίρεσαν τη στέγη του σπιτιού στο οποίο

βρισκόταν, κι αφού άνοιξαν μια τρύπα, κατέβασαν το κρεβάτι που ήταν ξαπλωμένος ο παράλυτος. Και σαν είδε ο Ιησούς την πίστη τους, λέει στον παράλυτο: Παιδί μου, σου συγχωρούνται οι αμαρτίες σου. Εκεί, όμως, κάθονταν και μερικοί από τους νομοδιδάσκαλους, που συλλογίζονταν στο νου τους: Τι βλαστημάει αυτός έτσι; Ποιος μπορεί να συγχωρεί αμαρτίες παρά μονάχα ένας, ο Θεός;

Κι επειδή ο Ιησούς κατάλαβε αμέσως με το πνεύμα του ότι διαλογίζονται έτσι μέσα τους, τους είπε: Γιατί τα σκέφτεστε αυτά μέσα στο νου σας; Τι είναι ευκολότερο να πω στον παράλυτο: Έχουν συγχωρηθεί οι αμαρτίες σου ή να πω: Σήκω, πάρε το κρεβάτι σου και περπάτα; Για να δείτε όμως, ότι ο Υιός του Ανθρώπου έχει εξουσία να συγχωρεί αμαρτίες πάνω στη γη, λέει στον παράλυτο, σε σένα λέω, σήκω, πάρε το κρεβάτι σου και πήγαινε στο σπίτι σου.

Σηκώθηκε τότε αμέσως και παίρνοντας το κρεβάτι του βγήκε μπροστά σε όλους, έτσι που άρχισαν όλοι να θαυμάζουν και να δοξάζουν το Θεό λέγοντας: Ποτέ δεν ξανάδαμε κάτι τέτοιο.

(Μάρκ. 2, 1-12)

Ερμηνευτικά σχόλια

Μαθεύτηκε ότι βρίσκεται σε κάποιο σπίτι: Σε κάθε κήρυγμα του Χριστού πολλοί έσπευδαν να Τον ακούσουν. Είτε αυτό γινόταν σε συναγωγή, είτε σε κάποιο σπίτι, πολλοί άνθρωποι πήγαιναν, άλλοι για να Τον γνωρίσουν, άλλοι για να τραφούν πνευματικά από τα λόγια Του και άλλοι να δούνε τα θαύματα τα οποία έκανε. Άλλοι όμως πήγαιναν για να Τον κατηγορήσουν, να Τον κατακρίνουν. Το ίδιο και οι άνθρωποι σήμερα, αλλά και σε κάθε εποχή. Έναντι του Χριστού και της Εκκλησίας άλλοι ακούνε με προσοχή, χαίρονται με τα λόγια και τα έργα Του και άλλοι Τον απορρίπτουν γιατί δεν θέλουν να πιστέψουν ότι είναι Θεός. Άλλοι πάλι πιστεύουν ότι πρέπει ο Χριστός να αποδείξει τη θεότητά Του με τα έργα Του, να κάνει θαύματα για να πειστούν.

Αφαίρεσαν τη στέγη του σπιτιού: Οι άνθρωποι που κουβαλούσαν τον παράλυτο είχαν πίστη στο Χριστό ότι μπορούσε να θεραπεύσει τον άρρωστο, αλλά και αγάπη προς τον ίδιο τον παράλυτο. Γι' αυτό και δε διστάζουν να κάνουν μια κίνηση που μαρτυρεί αυτή την αγάπη. Χαλάνε τη στέγη. Φανταζόμαστε τις διαμαρτυρίες τόσο του ιδιοκτήτη του σπιτιού, όσο και των άλλων ανθρώπων για την πράξη των τεσσάρων φίλων ή συγγενών του παράλυτου. Όμως ο Χριστός βλέπει την πίστη τους και την θαυμάζει. Είναι ωραίο να κάνουμε ό,τι μπορούμε για να βοηθήσουμε κάποιον άνθρωπο να πλησιάσει το Χριστό. Να νιώθουμε ότι η αγάπη για τον άνθρωπό μας είναι την ίδια στιγμή μια πρόκληση να τον φέρουμε κοντά στο Θεό. Μόνο τότε μπορεί ο άνθρωπός μας να βρει αληθινή χαρά στη ζωή του.

Παιδί μου, σου συγχωρούνται οι αμαρτίες σου: ο Χριστός βλέπει την ψυχή του παράλυτου. Την υπομονή και την καρτερικότητα με την οποία δέχεται την αρρώστια του. Το ότι ζητά από τους φίλους του να τον φέρουν σε συνάντηση με το Χριστό γιατί πιστεύει ότι Εκείνος μπορεί να τον θεραπεύσει. Το ότι διάλεξε καλούς φίλους, που έχουν αγάπη για το Θεό. Κι έτσι ο Χριστός του δίνει πρώτα την γιατρεία της ψυχής. Η αληθινή αγάπη δεν έγκειται μόνο στην ίαση του σώματος. Πρωτίστως ξεκινά από την ίαση της ψυχής.

Γιατί τα σκέφτεστε αυτά στις καρδιές σας; Οι σωστοί εκείνης της εποχής, οι νομοδιδάσκαλοι, δεν έχουν ούτε την πίστη ούτε την αγάπη των τεσσάρων φίλων του παράλυτου. Αντί να χαρούν για το ότι ο παράλυτος βρίσκει νόημα και παρηγοριά κοντά στο Χριστό και συγχωρούνται οι αμαρτίες του, αυτοί ψάχνουν να βρουν αφορμή να κατηγορήσουν το Χριστό. Έτσι αμφισβητούν το ότι ο Χριστός είναι ο Υιός του Θεού. Αυτό που οι ίδιοι δεν μπορούν να κάνουν, να συγχωρήσουν δηλαδή τις αμαρτίες, το αμφισβητούν σ' Εκείνον που έχει τη δύναμη να το κάνει πράξη. Απουσιάζει η πίστη και η αγάπη και γι' αυτό δεν μπορούν να βοηθήσουν ουσιαστικά κανέναν άνθρωπο.

Σήκω, πάρε το κρεβάτι σου και περπάτα: ο Χριστός τους δείχνει ότι δεν συγχωρεί μόνο τις αμαρτίες, αλλά και δίνει και την σωματική υγεία στους ανθρώπους. Τίποτε δεν είναι αδύνατο για Εκείνον. Αρκεί κάποιος να Τον πλησιάσει. Κι αν δεν μπορεί ο ίδιος, να έχει βοήθεια από άλλους. Αυτός είναι ένας από τους δρόμους που έχουμε να ακολουθήσουμε στη ζωή μας. Να βοηθήσουμε εκείνους που δεν μπορούν. Με την προσευχή και την αγάπη. Αλλά και με το να δείχνουμε την δύναμη της πίστης μας μπροστά στους άλλους, μικρότερους και μεγαλύτερους. Δεν ντρεπόμαστε να δείξουμε ότι πιστεύουμε. Δεν ντρεπόμαστε να βοηθήσουμε τους άλλους. Δεν κλεινόμαστε στον εαυτό μας ούτε γκρινιάζουμε και αμφισβητούμε, αλλά χαιρόμαστε όταν οι άνθρωποι έρθουν κοντά στο Θεό. Αυτός είναι και ο δρόμος και ο τρόπος της Εκκλησίας. Να μας βοηθά κι εμείς με τη σειρά μας να βοηθάμε όλους να έρθουν κοντά στο Χριστό. Και τότε είμαστε πραγματικοί φίλοι τους.

Ερωτήσεις

1. Γιατί πήγαιναν πολλοί να ακούσουν το Χριστό;
2. Τι δείχνει η κίνηση των τεσσάρων φίλων του παράλυτου να χαλάσουν τη στέγη;
3. Γιατί οι νομοδιδάσκαλοι σκέφτονταν άσχημα εναντίον του Χριστού;
4. Γιατί ο Χριστός πρώτα συγχώρεσε τις αμαρτίες του παράλυτου και μετά τον έκανε καλά;
5. Πώς μπορούμε να είμαστε αληθινοί φίλοι με τους άλλους;

Συμπέρασμα

Αληθινοί φίλοι γινόμαστε όταν στηρίζουμε όσους ανθρώπους δεν μπορούν να πλησιάσουν το Χριστό με την αγάπη, την προσευχή και την καλοσύνη μας

ΑΣ ΠΑΙΞΟΥΜΕ!

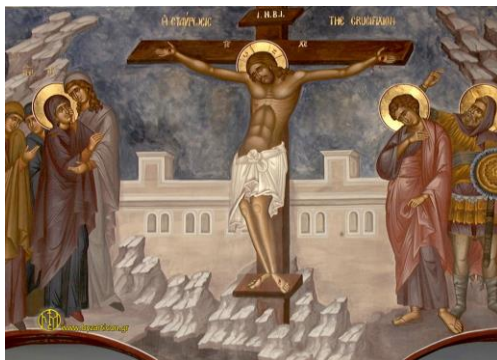
Βρες τις 10 λέξεις από το σημερινό μάθημα στο κρυπτόλεξο που ακολουθεί

ΑΒΡΤΕΙΓΣΚΑΠΕΡΝΑΟΥΜΓΝΤΙΣΟΥΝΟΜΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙΠΑΡΑΛΥΤΟΣΘΗΙΚΜΟΣΤΑΓΔΕΣΘΕΟΣΒΗΚΛΜΙΗΣΟΥΣΜΝΗΓΦΔΒ
ΝΞΚΛΟΙΑΜΑΡΤΙΕΣΚΛΚΡΕΒΑΤΙΚΛΟΙΔΟΞΑΛΚΞΗΓΦΔΣΑΦΙΛΟΙΚΞΗΓΦΔΞΚΛΟΙΘΚΞΗΓΦΣΥΓΧΩΡΕΣΗΚΛΗΞΓΚΛΣ

Να ζωγραφίσετε τον Χριστό να θεραπεύει τον παράλυτο της Καπερναούμ

Η αυταπάρνηση του Σταυρού

Λίγες ημέρες πριν τη σταύρωσή Του ο Χριστός, αφού κάλεσε κοντά Του τον κόσμο μαζί με τους μαθητές του, τους είπε: Όποιος θέλει να με ακολουθεί, ας απαρνηθεί τον εαυτό του κι ας σηκώσει το σταυρό του και ας με ακολουθεί. Γιατί, όποιος θέλει να σώσει τη ζωή του, θα τη χάσει, κι όποιος χάνει τη ζωή του για χάρη δική μου και του Ευαγγελίου, αυτός θα τη σώσει. Άλλωστε, τι θα ωφελήσει τον άνθρωπο αν κερδίσει τον κόσμο ολόκληρο, αλλά χάσει τη ζωή του; Ή τι θα δώσει ο άνθρωπος σαν αντάλλαγμα για τη ζωή του; Όποιος, λοιπόν, ντραπεί για μένα και για τη διδαχή μου στη γενιά τούτη την άπιστη και την αμαρτωλή, και ο Υιός του Ανθρώπου θα ντραπεί γι' αυτόν όταν έρθει με όλη τη λαμπρότητα του Πατέρα του, μαζί με τους αγίους αγγέλους. Τους έλεγε ακόμα: Πραγματικά, σας λέω, υπάρχουν μερικοί από αυτούς που στέκονται εδώ, οι οποίοι δε θα γευτούν θάνατο, ώσπου να δουν τη βασιλεία του Θεού να έχει έρθει με την αληθινή της δύναμη. (Μάρκ. 8, 34-38, 9,1)

Ερμηνευτικά σχόλια

Πριν τη Σταύρωσή Του: Την τρίτη Κυριακή της Σαρακοστής προσκυνούμε τον τίμιο Σταυρό του Χριστού. Τον βάζουμε μέσα σε λουλούδια και τον φέρνουμε στη μέση της Εκκλησίας, όπου όλοι τον ατενίζουμε για να πάρουμε δύναμη, τον προσκυνούμε και παρακαλούμε το Χριστό να μας βοηθήσει ώστε να φτάσουμε στο τέλος της Σαρακοστής και στην Ανάσταση με υπομονή και δύναμη, αλλά και να βοηθηθούμε να σηκώσουμε τους δικούς μας σταυρούς, είτε αυτοί έχουν να κάνουν με τις αμαρτίες που όλοι έχουμε είτε με προβλήματα και δυσκολίες στη ζωή μας. Διαβάζουμε αυτό το μικρό απόσπασμα από το Ευαγγέλιο, στο οποίο ο Χριστός μας ζητά να απαρνηθούμε τον εαυτό μας, να σηκώσουμε το σταυρό μας και να Τον ακολουθήσουμε.

Όποιος θέλει να με ακολουθεί: Το Ευαγγέλιο δεν είναι υποχρεωτικό για κανέναν. Αν θέλει να ακολουθήσει το Χριστό, ακολουθεί το δρόμο του Ευαγγελίου. Όμως ο Χριστός δεν τάζει ξεκούραση, χαρά και ευχαρίστηση σε όποιον Τον ακολουθεί, αλλά Σταυρό και Ανάσταση. Και είναι ελεύθερος να πάει μαζί Του ή να μην Τον ακολουθήσει. Οι συνέπειες όμως από την απόφαση είναι μεγάλες.

Όποιος θέλει να σώσει τη ζωή του: η σωτηρία της ζωής σημαίνει να μην μείνει ο άνθρωπος στην αίσθηση ότι η ζωή του σταματά την ώρα του θανάτου, αλλά ότι συνεχίζεται στην αιωνιότητα κοντά στο Χριστό. Για να σώσουμε όμως τη ζωή μας και να την κάνουμε αιώνια, χρειάζεται να τη χάσουμε, δηλαδή να μην βάλουμε τον εαυτό μας ως κέντρο της, αλλά το Χριστό. Χρειάζεται θυσία, δηλαδή παραίτηση από τα δικαιώματά μας, από το να κάνουμε ό,τι θέλουμε και να προσπαθούμε να τηρούμε αυτό που λέει ο Χριστός, να συγχωρούμε δηλαδή, να μην κάνουμε το κακό, να είμαστε αληθινοί, όσο κι αν αυτό μας κουράζει, γιατί δεν μοιάζει να συμφωνεί με τον τρόπο που σκέφτονται οι πολλοί. Ο πιο βαρύς όμως σταυρός είναι να μην αφήνουμε τα ταγκαλάκια, που γίνονται πάθη με ρίζες στην ψυχή μας, να μας νικάνε, ακόμη κι αν μας λένε ευχάριστα. Εμείς να χάνουμε τον εαυτό μας κυρίως μέσα στην αγάπη που γίνεται συγχώρεση.

Τι θα ωφελήσει τον άνθρωπο αν κερδίσει τον κόσμο όλο; Ο κόσμος μάς λέει ότι είναι το πιο όμορφο να κερδίσουμε τα πάντα, να έχουμε αγαθά, δόξα, χαρές, ομορφιά και όλοι να μιλούνε για μας. Όμως αν λείπει ο

Χριστός από τη ζωή μας, τότε όλα τα προηγούμενα δεν έχουν αξία. Άρα, χωρίς να τα περιφρονούμε και να λέμε ότι δεν τα θέλουμε, χρειάζεται να μην δίνουμε τόση αξία, αλλά να νοιαζόμαστε για τη ζωή κοντά στο Χριστό.

Όποιος ντραπεί για μένα: σημάδι ότι είμαστε κοντά στο Χριστό είναι να μην ντρεπόμαστε που είμαστε χριστιανοί, αλλά όταν χρειάζεται να το δείχνουμε. Και το σημείο ότι είμαστε χριστιανοί είναι ο σταυρός του Χριστού. Κάνουμε λοιπόν το σταυρό μας όταν περνούμε έξω από την εκκλησία, όταν τρώμε, όταν ξυπνάμε και όταν κοιμόμαστε, όταν είμαστε στο σχολείο και γίνεται η προσευχή και κάθε ώρα και στιγμή που ξεκινάμε κάτι στη ζωή μας που είναι ξεχωριστό. Φοράμε ακόμη σταυρό επάνω μας. Όταν ομολογούμε μ' αυτό τον τρόπο το Χριστό και Εκείνος δεν θα μας ξεχάσει όταν έρθει και πάλι στον κόσμο, στην Δευτέρα Παρουσία.

Δε θα γευτούν θάνατο: ο Χριστός εννοεί ότι ο θάνατος δεν θα αγγίξει όλους όσους αγαπούνε το Χριστό και θέλουν να είναι κοντά Του και να πάρουν μέρος στη ζωή της Εκκλησίας που είναι η Βασιλεία Του. Οι άγιοι δεν γεύονται θάνατο, γιατί γνωρίζουν πως τους περιμένει η ανάσταση, τόσο της ψυχής που βρίσκεται αμέσως μετά το θάνατο στο Χριστό, στον ουρανό, αλλά και του σώματος, όταν γίνει και πάλι η Δευτέρα Παρουσία. Η Εκκλησία είναι ο ερχομός της Βασιλείας του Θεού με όλη τη δύναμη και την μεγαλοπρέπεια. Και για να είναι μέλος κανείς της Εκκλησίας χρειάζεται να έχει αυταπάρνηση, να ξεχάσει τον εαυτό του, να σηκώνει το σταυρό του και να ακολουθεί το Χριστό. Από την παιδική μας ηλικία ας μάθουμε να είμαστε παιδιά του σταυρού και της ανάστασης, να κάνουμε το σταυρό μας, να νικάμε τις μικρές ή τις μεγαλύτερες κακίες και να ομολογούμε με αγάπη ότι πιστεύουμε στο Χριστό όντας μέλη της Εκκλησίας. Και ο Χριστός πάντοτε θα μας δίνει δύναμη και θα είναι κοντά μας, για να κάνουμε πάντοτε το καλό.

Ερωτήσεις

1. Τι γιορτάζουμε την Κυριακή της Σταυροπροσκύνησης;
2. Υποχρεώνει κάποιον ο Χριστός να Τον ακολουθήσει;
3. Υπόσχεται ο Χριστός καλοπέραση;
4. Τι σημαίνει σηκώνω το σταυρό μου;
5. Είμαστε μόνοι μας στο σταυρό;
6. Πότε κάνουμε το σταυρό μας;

Συμπέρασμα

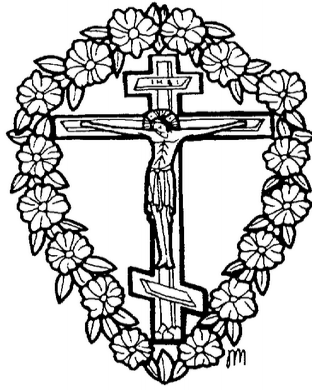
Ο μεγαλύτερος σταυρός στη ζωή μας είναι τα πάθη και οι κακίες. Με τη βοήθεια του Χριστού απαρανιόμαστε τον εαυτό μας, σηκώνουμε το σταυρό μας και ανασταινόμαστε στην Εκκλησία.

Ας παίζουμε!

Βρες τις 10 λέξεις από το σημερινό μάθημα στο κρυπτόλεξο που ακολουθεί

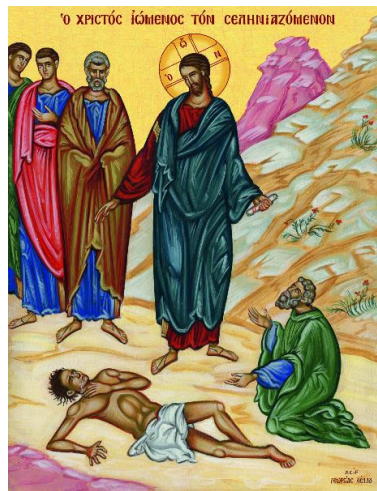
ΑΣΤΑΥΡΟΣΤΑΓΚΑΛΑΚΙΑΠΟΙΟΘΙΟΥΤΤΡΕΔΦΓΗΗΞΚΛΠΑΘΗΛΚΞΗΓΦΔΚΑΚΙΕΣΠΑΡΟΥΣΙΑΛΚΞΗΓΦΔΣΑΣΔΦΧΡΙΣΤΟΣΛΚΞ
ΗΓΦΠΡΟΣΚΥΝΗΣΗΚΛΞΗΓΦΔΣΣΕΡΤΥΘΙΟΠΟΙΟΥΤΡΖΩΗΚΞΗΓΦΔΚΛΘΑΝΑΤΟΣΛΚΞΑΝΑΣΤΑΣΗΞΚΛΚΞΗΓΦ

Να ζωγραφίσετε τον Σταυρωμένο Χριστό με τα σταυρολούλουδα

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 24

Η πίστη διώχνει τον πειρασμό

Ο Χριστός, ύστερα από τη Μεταμόρφωση, κατέβηκε από το βουνό Θαβώρ, ήρθε κοντά στους υπόλοιπους μαθητές και είδε γύρω τους πολύ κόσμο και νομοδιδάσκαλους να συζητούν μαζί τους. Όλος ο κόσμος, αμέσως μόλις είδαν τον Ιησού θαμπώθηκαν και τρέχοντας κοντά του τον χαιρετούσαν.

Ρώτησε τότε τους νομοδιδάσκαλους: Τι συζητάτε με τους μαθητές μου; Και αποκρίθηκε ένας μέσα από το πλήθος: Δάσκαλε, σου έφερα το γιο μου που έχει πνεύμα άλαλο, κι όταν τον κυριεύσει, του προκαλεί σπασμούς και βγάζει αφρούς και τρίζει τα δόντια του και παραλύει τελείως. Και είπα στους μαθητές σου να το βγάλουν, αλλά δεν μπόρεσαν. Του λέει τότε ο Ιησούς: Άπιστη γενιά! Μέχρι πότε θα είμαι μαζί σας; Μέχρι πότε θα σας υπομείνω; Φέρτε τον σε μένα. Τον έφεραν λοιπόν σε Αυτόν, και όταν το πνεύμα είδε τον Ιησού τράνταξε αμέσως το παιδί, κι αυτό έπεσε καταγής και κυλιόταν βγάζοντας αφρούς. Ρώτησε τότε τον πατέρα του: Πόσος καιρός είναι από τότε που του έχει συμβεί αυτό; Και εκείνος απάντησε: Από παιδάκι. Και πολλές φορές τον έριξε και στη φωτιά και στα νερά για να τον εξοντώσει. Μα αν μπορείς να κάνεις κάτι, βοήθησέ μας δείχνοντάς μας συμπόνια. Και ο Ιησούς του είπε εκείνο το: **Αν μπορείς να πιστέψεις, όλα είναι δυνατά γι' αυτόν που πιστεύει.** Αμέσως τότε ο πατέρας του παιδιού φώναξε δυνατά και με δάκρυα έλεγε: Πιστεύω, Κύριε, βοήθα με στην απιστία μου!

Και σαν είδε ο Ιησούς ότι συγκεντρώνεται κόσμος, επιτίμησε το δαιμονικό πνεύμα λέγοντάς του: Πνεύμα άλαλο και κουφό, εγώ σε διατάζω, βγες από αυτόν και μην ξαναμπείς πια μέσα του. Και το πνεύμα, αφού έβγαλε μια δυνατή κραυγή και τον κατατάραξε, βγήκε, ενώ το παιδί έγινε σαν νεκρό, έτσι που πολλοί έλεγαν ότι πέθανε. Ο Ιησούς όμως κρατώντας τον από το χέρι τον ανασήκωσε και στάθηκε όρθιος.

Όταν, κατόπιν, μπήκε ο Ιησούς σ' ένα σπίτι, τον ρωτούσαν ιδιαιτέρως οι μαθητές του: Γιατί εμείς δεν μπορέσαμε να το βγάλουμε; Και εκείνος τους απάντησε: Το γένος των δαιμόνων με τίποτε δεν μπορεί να βγει

παρά μόνο με προσευχή και νηστεία. Ύστερα έφυγαν από εκεί και περνούσαν από τη Γαλιλαία αλλά δεν ήθελε ο Χριστός να το ξέρει κανείς αυτό γιατί εξηγούσε στους μαθητές του κι έλεγε ότι: «Ο Υιός του Ανθρώπου παραδίνεται σε χέρια ανθρώπων κι αυτοί θα τον θανατώσουν, μα την τρίτη μέρα από τη θανάτωσή του θα αναστηθεί».

(Μάρκ. 9, 14,31)

Ερμηνευτικά σχόλια

Κατέβηκε από το όρος Θαβώρ: ο Χριστός μεταμορφώθηκε μπροστά στους μαθητές Του (γιορτάζουμε 6 Αυγούστου). Τα ρούχα Του έγιναν άσπρα και το πρόσωπό Του έλαμψε σαν τον ήλιο. Ακούστηκε και η φωνή του Θεού Πατέρα να λέει ότι «αυτός είναι ο Υιός μου ο Αγαπητός». Έτσι φανερώθηκε η δόξα του Τριαδικού Θεού και ότι ο Χριστός είναι Τέλειος Θεός και Τέλειος Άνθρωπος, ενώ ο καθένας από εμάς, αν πιστεύει στο Χριστό και ζει τη ζωή της Εκκλησίας, μπορεί να λάβει αυτό το Φως και αυτή τη δόξα. Μετά το θαύμα, στο οποίο ήταν παρόντες οι τρεις μαθητές, ο Πέτρος, ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης, ο Χριστός μένει στο βουνό Θαβώρ, για να προσευχηθεί. Όταν κατεβαίνει, βλέπει το παιδί το οποίο υποφέρει από το δαιμονικό πνεύμα, το ταγκαλάκι. Δεν του βάζει μόνο σκέψεις, αλλά και μπαίνει μέσα του, με αποτέλεσμα να υποφέρει και το ίδιο και ο πατέρας του, γιατί δεν ήταν ελεύθερο από το κακό και δεν ήταν ελεύθερο στη ζωή του. Ανά πάσα στιγμή κινδύνευε να πεθάνει. Οι μαθητές δεν μπορούσαν να το θεραπεύσουν, γιατί δεν είχαν την πνευματική δύναμη από μόνοι τους.

Αν πιστεύεις όλα είναι δυνατά σ' αυτόν που πιστεύει: ο Χριστός λέει στον πατέρα που θέλει να κάνει καλά το παιδί του και που, ουσιαστικά αντιπροσωπεύει όλους τους γονείς που ενδιαφέρονται, αγωνιούν και παλεύουν για τα παιδιά τους, τη φράση κλειδί «Αν πιστεύεις». Η πίστη είναι πέρα και πάνω από τη λογική, δε μπαίνει σε καλούπια, δεν εξηγείται λογικά, δε μεταφέρεται από τον ένα στον άλλο, παρά μόνο ως βίωμα. Την πίστη την αισθάνεται κανείς, τη βιώνει, τον μεταβάλλει εσωτερικά, τον αλλοιώνει και του δίνει τη δυνατότητα να «βλέπει» αλλιώς τη ζωή. Εκεί που οι γιατροί είχαν απογοητεύσει τον πατέρα, γιατί από μικρό το παιδί του ήταν άρρωστο, εκεί που η επιστήμη σήκωσε τα «χέρια ψηλά», εκεί που ακόμα και οι μαθητές του Χριστού δεν μπόρεσαν να κάνουν τίποτα, έρχεται ο Χριστός να δώσει μια νέα προοπτική, να ρίξει φως στη απελπισία της λογικής και στα όρια της επιστήμης. Αν πιστεύεις, όλα είναι δυνατά, λέει ο Χριστός σε κάποιον που έχει βασανιστεί και βασανίζεται χρόνια με αυτή την αρρώστια του παιδιού. Και δεν του δίνει μόνο ελπίδες, τις πραγματοποιεί κίολας άμεσα. Την ίδια στιγμή παιδί του γίνεται καλά, θεραπεύεται σωματικά το παιδί και ψυχικά, αποκτώντας πίστη ο πατέρας.

Άπιστη γενιά μέχρι πότε θα είμαι μαζί σας; ο λόγος του Χριστού είναι ξεκάθαρος! Σε κάθε δυσκολία, πρόβλημα, αμέσως ο άνθρωπος θέτει σε αμφιβολία την πίστη στο Θεό. Με το πρώτο πείραγμα από το ταγκαλάκι, πολύ εύκολα απογοητευόμαστε και λέμε ότι ο Θεός δε μας ακούει, δε μας προσέχει, δε μας αγαπάει. Αλλά και στις ανθρώπινες σχέσεις με τους φίλους, τους γονείς, τους γνωστούς μας, πιο εύκολα βάζουμε το κακό στο μυαλό μας παρά το καλό. Το ταγκαλάκι μας βάζει ιδέες, σκέψεις, κακίες για τους άλλους κι εμείς αμέσως συμφωνούμε μ' αυτό που μας προτείνει, δε σκεφτόμαστε, υιοθετούμε τις «ιδέες» του και νομίζουμε στραβά και άσχημα για τους άλλους. Έτσι, πολύ εύκολα γίνονται παρεξηγήσεις, καυγάδες, τσακωμοί. Επίσης, το πονηρό πνεύμα δεν μας αφήνει να ζητήσουμε συγγνώμη. Ενώ κατά βάθος ξέρουμε πότε κάναμε λάθος και πότε φταίμε, την ώρα εκείνη μας ψιθυρίζει λόγια εγωισμού, με αποτέλεσμα να πεισμώνουμε και να μη ζητάμε συγγνώμη. Έτσι, σε εκείνο το παιδί το πονηρό πνεύμα ήταν συνεχώς μέσα του, αλλά και σε κάθε άνθρωπο βάζει συνεχώς κακές σκέψεις και λογισμούς, με αποτέλεσμα να μην μας αφήνει ελεύθερους.

Πιστεύω, Κύριε, βοήθα με στην απιστία μου: ο Χριστός με πατρική αγάπη θεραπεύει ένα άρρωστο παιδί που οι ανθρώπινες δυνάμεις δεν μπορούσαν να το βοηθήσουν. Πρώτα όμως ρωτάει τον πατέρα αν πιστεύει. Η πίστη είναι εκείνη που κάνει τη διαφορά. Ανοίγει την καρδιά του πατέρα στο Χριστό και του δίνει την ευκαιρία του θαύματος, της αγάπης του Χριστού προς τον άνθρωπο για άλλη μια φορά. Η λογική, η απογοήτευση και η απελπισία, πίσω από την οποία βρίσκεται το ταγκαλάκι, είναι καταστάσεις στις οποίες «πέφτουν» μικροί και μεγάλοι. Η ελπίδα στο Θεό, η προσευχή και η νηστεία είναι εκείνα, τα οποία δεν μπορεί να παλέψει το ταγκαλάκι και όταν τα έχουμε, όταν ζητάμε με πίστη τη βοήθεια του Θεού κι εμείς κάνουμε τον αγώνα μας, Εκείνος ευλογεί ό, τι είναι για καλό κι ελευθερωνόμαστε. Το παιδάκι αυτό ελευθερώθηκε από ένα πνεύμα άλαλο και κωφό. Εμείς όταν προσευχόμαστε, νηστεύουμε και πιστεύουμε στο Χριστό ελευθερωνόμαστε από

την απογοήτευση, νικάμε τον κακό μας εαυτό, παίρνουμε κουράγιο και δύναμη να παλέψουμε και να καταφέρουμε πράγματα που δεν πιστεύαμε ότι μπορούσαμε.

το γένος των δαιμόνων δε βγαίνει παρά με προσευχή και νηστεία: το θαύμα που το είδαν όλοι όσοι ήταν μπροστά τους έκανε να δοξάσουν το Θεό. Τα λόγια του Χριστού δείχνουν ότι υπάρχουν πράγματα που γίνονται με τις γνώσεις μας και άλλα που μόνο η προσευχή και η νηστεία μπορεί να τα πετύχει. Εκεί όπου οι δυνάμεις οι ανθρώπινες αποδεικνύονται λίγες, εκεί ο Θεός επεμβαίνει και αλλάζει τα δεδομένα, κάνει το θαύμα που είναι θέμα πίστης. Η προσευχή μας βοηθάει να ξεχωρίζουμε τις δικές μας σκέψεις από αυτές στις οποίες μας ψιθυρίζει το πονηρό πνεύμα και η νηστεία να εξασκούμαστε και να γινόμαστε δυνατοί. Μας μαθαίνει να λέμε «όχι». Ας μην το φοβόμαστε το ταγκαλάκι κι ας μην αφήνουμε την ψυχή μας να επηρεάζεται από αυτό. Με την προσευχή και την δύναμη της πίστης θα βγαίνουμε πάντοτε νικητές στη μάχη μαζί του.

Ερωτήσεις

1. Τι πειρασμό είχε ο πατέρας του παιδιού;
2. Γιατί οι μαθητές του Χριστού δεν μπόρεσαν να κάνουν καλά το παιδί;
3. Γιατί ο Χριστός είπε «αν πιστεύεις όλα είναι δυνατά, σε αυτόν που πιστεύεις;»
4. Πώς μας βοηθάει η προσευχή και η νηστεία να αποκτήσουμε πίστη αληθινή;
5. Πώς μπορούμε να κάνουμε δυνατό το αδύνατο μέσα στη ζωή της Εκκλησίας;

Συμπέρασμα

Η πίστη, η προσευχή και η νηστεία μας βοηθούνε να ξεχωρίζουμε πότε το ταγκαλάκι μας βάζει κακούς λογισμούς, ώστε να λέμε ΟΧΙ και να το διώχνουμε από τη ζωή μας.

Ας παίξουμε!

Βρες τις 10 λέξεις από το σημερινό μάθημα στο κρυπτόλεξο που ακολουθεί

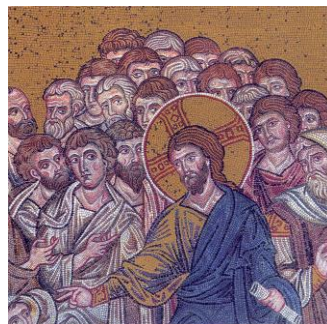
ΛΚΟΠΧΡΙΣΤΟΣΚΣΕΙΞΔΑΙΜΟΝΙΣΜΕΝΟΣΗΞΗΦΓΜΑΘΗΤΗΣΗΞΗΞΗΤΑΓΚΑΛΑΚΙΦΓΞΗΘΑΥΜΑΗΓΞΗΠΡΟΣΕΥΧΗΦΓΦΞΗΞ
ΝΗΣΤΕΙΑΔΦΔΦΕΑΣΠΕΙΡΑΣΜΟΣΗΞΗΠΑΤΕΡΑΣΝΒΝΠΙΣΤΗΓΦΔ

Να ζωγραφίσετε το Χριστό να θεραπεύει το παιδί

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 25

Η πρωτοκαθεδρία και η εξουσία

Λίγο πριν το Πάθος και την Ανάστασή Του ο Χριστός βάδιζε με τους μαθητές Του το δρόμο προς τα Ιεροσόλυμα. Ο Ιησούς προχωρούσε μπροστά από αυτούς. Και αυτοί ένιωθαν να τα έχουν χαμένα. Καθώς μάλιστα Τον ακολουθούσαν, τους έπιασε φόβος. Αφού ξαναπήρε μαζί του τους δώδεκα, άρχισε να τους λέει τα όσα επρόκειτο να του συμβούν. Έλεγε: Βλέπετε τώρα ότι ανεβαίνουμε στα Ιεροσόλυμα. Εκεί, λοιπόν, ο Υιός του Ανθρώπου θα παραδοθεί στους αρχιερείς και στους νομοδιδασκάλους και θα τον καταδικάσουν σε θάνατο και θα τον παραδώσουν στους ειδωλολάτρες και θα τον χλευάσουν και θα τον μαστιγώσουν και θα τον φτύσουν και θα τον θανατώσουν, και την τρίτη μέρα θα αναστηθεί.

Τον πλησιάζουν τότε ιδιαίτέρως ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης, οι γιοί του Ζεβεδαίου, και του λένε: Δάσκαλε, θέλουμε αυτό που θα σου ζητήσουμε να μας το κάνεις. Τι θέλετε να σας κάνω; τους ρώτησε εκείνος. Κι εκείνοι του είπαν: Δώσε μας το προνόμιο να καθίσουμε ο ένας στα δεξιά σου κι ο άλλος στα αριστερά σου στη δόξα σου. Τότε ο Ιησούς τους είπε: Δεν ξέρετε τι ζητάτε. Μπορείτε να πιείτε το ποτήρι που εγώ πίνω, και το βάπτισμα που εγώ βαπτίζομαι να βαπτιστείτε; Μπορούμε, του απάντησαν εκείνοι. Και ο Ιησούς τους είπε: Το ποτήρι που εγώ πίνω θα το πιείτε, βέβαια, και το βάπτισμα που εγώ βαπτίζομαι, θα βαπτιστείτε. Το προνόμιο όμως να καθίσετε στα δεξιά μου και στα αριστερά μου, δεν είμαι εγώ που θα αποφασίσω να σας το δώσω, αλλά θα δοθεί σε εκείνους για τους οποίους έχει ετοιμαστεί.

Και όταν το άκουσαν οι δέκα, άρχισαν να αγανακτούν για τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη. Τους κάλεσε τότε ο Ιησούς κοντά του και τους λέει: Το ξέρετε πως εκείνοι που έχουν την πρόθεση να είναι οι άρχοντες των εθνών επιβάλλουν την κυριαρχία τους πάνω σε αυτά, και οι μεγάλοι από αυτούς επιβάλλουν πάνω τους την εξουσία τους. Με εσάς όμως δεν θα είναι το ίδιο, αλλά όποιος θέλει να γίνει μεγάλος ανάμεσά σας, θα είναι υπηρέτης σας. Και όποιος από σας θέλει να είναι πρώτος, θα είναι υπηρέτης όλων. Αφού και ο Υιός του Ανθρώπου δεν ήρθε για να υπηρετηθεί αλλά για να υπηρετήσει και να προσφέρει τη ζωή του λύτρο για χάρη πολλών.

(Μάρκ. 10, 32-45)

Ερμηνευτικά σχόλια:

Λίγο πριν το Πάθος: Μετά τη θεραπεία του νέου που έπεφτε στη φωτιά και το νερό ο Χριστός προλέγει τι πρόκειται να Του συμβεί στους μαθητές Του, δηλαδή τα πάθη, τη σταύρωση και την Ανάστασή Του. Το να είναι κάποιος κοντά στο Χριστό δε σημαίνει μόνο χαρά για την παρουσία του δίπλα στο Θεάνθρωπο, αλλά και συμμετοχή στις λύπες και τις δυσκολίες που και Εκείνος πέρασε. Γι' αυτό και ο Χριστός δεν κρύβει το τι πρόκειται να Του συμβεί.

Δώσε μας να καθίσουμε... στα αριστερά σου: ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης βλέπουμε πως μέσα τους έχουν φιλοδοξία, όπως και όλοι οι άνθρωποι. Θέλουν όμως να δοξαστούν οι ίδιοι, να ξεχωρίζουν από τους άλλους ανθρώπους, γι' αυτό και ζητάνε από τον Χριστό μία ξεχωριστή θέση στη Βασιλεία του Θεού. Θέλουν και οι άλλοι μαθητές και οι άλλοι άνθρωποι να τους θαυμάσουν ως τους δοξασμένους και ως εκείνους που θα κρίνουν τον κόσμο. Επιθυμούν την πρωτοκαθεδρία μεταξύ των ανθρώπων.

Δεν ξέρετε τι ζητάτε... μπορούμε: το ποτήρι που πίνει ο Χριστός είναι το ποτήρι του μαρτυρίου που πρόκειται να ακολουθήσει. Το βάπτισμα που Εκείνος βαπτίζεται είναι το βάπτισμα του αίματος, της θυσίας και του πόνου που θα ζήσει. Ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης πιστεύουν πως με τη δική τους θέληση και δύναμη μπορούν να υπομείνουν και αυτοί ανάλογα μαρτύρια και να κάνουν θυσίες όπως ο Χριστός.

Το ποτήρι θα το πιείτε και το βάπτισμα που εγώ βαπτίζομαι θα βαπτισθείτε: εννοεί ο Χριστός τα μαρτύρια και τους διωγμούς που θα υποστούν οι μαθητές μετά την Ανάστασή Του, όταν θα διδάσκουν στον κόσμο τον Χριστό και θα βαπτίζουν τους πιστούς. Κανείς χριστιανός δεν περνά τη ζωή του χωρίς δοκιμασίες και δυσκολίες. Αν ακολουθούμε το Χριστό, θα δεχθούμε την περιφρόνηση από πολλούς ανθρώπους, θα μας θεωρήσουν ότι ανήκουμε στο παρελθόν και ότι δε ζούμε όπως ζει ο κόσμος. Θα βρούμε όμως και αδιαφορία, η οποία είναι χειρότερη κατάσταση από την δεδηλωμένη εχθρότητα.

Το να καθίσετε δεξιά μου και αριστερά μου... ανήκει σ' εκείνους για τους οποίους είναι ετοιμασμένο: εννοεί ο Χριστός εδώ όλους τους ανθρώπους που θα ακολουθήσουν το Ευαγγέλιο, αυτούς δηλαδή που στη ζωή τους θα αγαπάνε και θα προσπαθούν να ακολουθήσουν το θέλημα Του Θεού και όχι το δικό τους. Αυτούς που δε θα επιθυμούν τη δόξα τη δική τους, αλλά τη δόξα του Θεού. Μόνο που δεν θα υπάρχει πρωτοκαθεδρία εξουσίας, αλλά αγάπης και προσφοράς. Αυτός που αγαπά δεν γίνεται κενόδοξος, δεν θέλει την μάταιη δόξα του να είναι πρώτος. Ζητά να μπορεί να δείχνει την αγάπη από την ψυχή του σε όλους. Και αυτός που αγαπά, κάθεται δίπλα στο Χριστό.

Αν κάποιος θέλει να γίνει πρώτος: τα κριτήρια του Θεού για να δοξαστεί ο άνθρωπος και να γίνει πρώτος μεταξύ όλων είναι εντελώς αντίθετα με αυτά του κόσμου. Πρώτος για τον Θεό είναι αυτός που δείχνει αγάπη στους άλλους. Πρώτος για το Θεό δεν μπορεί να είναι αυτός που αγαπά με κάθε κόστος την εξουσία και θέλει να κυβερνά τους άλλους, όχι για το καλό το δικό τους, αλλά για το δικό του συμφέρον. Πρώτος για το Θεό είναι ο αληθινά ταπεινός άνθρωπος, αυτός που γνωρίζει και αποδέχεται πως είναι αμαρτωλός, αλλά και δε σταματά να ζητάει και να ελπίζει στο έλεος του Θεού. Είναι αυτός που δε θέλει οι άλλοι να τον υπηρετούν και συνεχώς να τον κολακεύουν, αλλά χωρίς να περιμένει κάτι, πρώτος αυτός υπηρετεί όσους έχουν ανάγκη, προφέρει τον καλό λόγο στους γύρω του και δεν παύει να προσεύχεται για τη χαρά και τη σωτηρία όλων των ανθρώπων, και αυτών που τον αγαπούν και αυτών που τον μισούν ακόμα. Όταν ζητάμε να μας αναγνωρίζουν οι άλλοι ως πρώτους και έτσι να μας δοξάζουν, βάζουμε τον εαυτό μας στη θέση του Θεού και ξεχνάμε πως ό, τι μας χαρίστηκε είναι δώρο του Θεού για να το προσφέρουμε με αγάπη στους άλλους.

δεν ήρθε για να υπηρετηθεί: όπως ο Χριστός, ας μάθουμε από την παιδική μας ηλικία να μην τυραννάμε τους άλλους με τις απαιτήσεις μας, αλλά να προσφέρουμε σ' αυτούς ό,τι μπορούμε, να είμαστε πρόθυμοι να δείξουμε αγάπη και να μην είμαστε φιλόδοξοι για τον εαυτό μας, αλλά για να βοηθήσουμε τους συνανθρώπους μας. Και στους γονείς μας και στα αδέρφια μας να μην είμαστε οι τύραννοι του «εγώ», αλλά εκείνοι που θα τους δίνουμε χαρά με την προθυμία μας.

Ερωτήσεις:

1. Τι ζητάνε ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης;
2. Σε ποιο ποτήριο αναφέρεται ο Χριστός;
3. Ποιο είναι το βάπτισμα που και ο Χριστός βαπτίστηκε;
4. Ποιοι θα καθίσουν δεξιά και αριστερά του Χριστού;
5. Πώς γίνεται κανείς πρώτος σύμφωνα με το θέλημα του Θεού;

Συμπέρασμα: Ο Χριστός δεν μας θέλει να τυραννούμε τους άλλους για να δοξαζόμαστε, αλλά να μάθουμε να προσφέρουμε την αγάπη, την υπομονή, τη χαρά.

Ας παίξουμε!

Συμπλήρωσε την ακροστιχίδα και θα βρεις πως αλλιώς λέμε την προσφορά και τη βοήθεια μαζί στην εκκλησία μας:

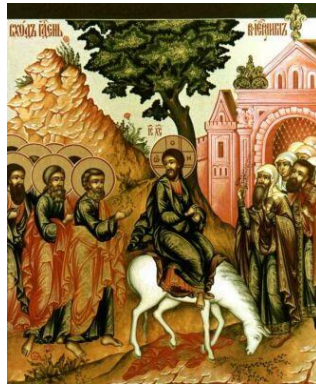
1.	Αλλιώς ο υπηρέτης	-----
2.	Το όνομα ενός από τους γιους του Ζεβεδαίου	-----
3.	Το όνομα της Παναγίας (αντίστροφα)	-----
4.	Εκεί έκανε το πρώτο θαύμα ο Χριστός	-----
5.	Αλλιώς το ψηλό βουνό	-----
6.	Η Σαρακοστή είναι περίοδος...	-----
7.	Ο άλλος γιος του Ζεβεδαίου	-----
8.	Ο Θεός είναι...	-----

Να ζωγραφίσετε το Χριστό να δείχνει το δρόμο προς τον ουρανό στους μαθητές Του

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 26

Η είσοδος του Χριστού στα Ιεροσόλυμα

Ο Ιησούς, έξι μέρες πριν από το Πάσχα, ήρθε στη Βηθανία, όπου βρισκόταν ο Λάζαρος που είχε πεθάνει και τον είχε αναστήσει από τους νεκρούς. Του παρέθεσαν, λοιπόν, δείπνο εκεί και η Μάρθα υπηρετούσε, ενώ ο Λάζαρος ήταν ένας από αυτούς που παρακάθονταν στο τραπέζι μαζί με τον Ιησού. Τότε η Μαρία πήρε ένα δοχείο που περιείχε τριακόσια είκοσι εφτά γραμμάρια πολύτιμο μύρο από γνήσιο νάρδο και άλειψε τα πόδια του Ιησού. Κατόπιν σκούπισε με τα μαλλιά της τα πόδια του και όλο το σπίτι γέμισε από την ευωδιά του μύρου. Λέει τότε ένας από τους μαθητές, ο Ιούδας ο Ισκαριώτης, ο γιος του Σίμωνα, αυτός που επρόκειτο να τον προδώσει. □

Γιατί τάχα να μην πουληθεί το μύρο αυτό για τριακόσια δηνάρια και να μη δοθεί στους φτωχούς; Αυτό όμως το είπε, όχι γιατί τον ένοιαζε για τους φτωχούς, μα γιατί ήταν κλέφτης και γιατί κρατούσε το ταμείο κι έκλεβε τα χρήματα που έβαζαν σε αυτό. Του είπε τότε ο Ιησούς: Αφησέ την. Το έχει φυλάξει αυτό για την ημέρα του ενταφιασμού μου. Κι όσο για τους φτωχούς, αυτούς θα τους έχετε πάντοτε μαζί σας, ενώ εμένα δε θα με έχετε πάντοτε.

Στο μεταξύ, μεγάλος αριθμός Ιουδαίων έμαθαν ότι βρίσκεται εκεί και ήρθαν, όχι μόνο για τον Ιησού, αλλά για να δουν και το Λάζαρο, τον οποίο ανέστησε από τους νεκρούς. Έτσι, οι αρχιερείς πήραν την απόφαση να σκοτώσουν και το Λάζαρο, γιατί πολλοί από τους Ιουδαίους πήγαιναν για αυτόν και πίστευαν στον Ιησού.

Την επόμενη μέρα, ένα μεγάλο πλήθος που είχε έρθει στη γιορτή, σαν άκουσε ότι ο Ιησούς έρχεται στα Ιεροσόλυμα, πήρε Βάϊα από τις φοινικιές και βγήκε να τον προϋπαντήσει κραυγάζοντας: *Δοξολογείτε: Ευλογημένος αυτός που έρχεται στο όνομα του Κυρίου, ο βασιλιάς του Ισραήλ!* Και ο Ιησούς, αφού βρήκε ένα γαϊδουράκι, κάθισε πάνω σε αυτό, όπως λέει η Γραφή: *Μη φοβάσαι θυγατέρα μου Σιών! Δες! Έρχεται ο βασιλιάς σου καθισμένος πάνω σε γαϊδουράκι.*

Αυτά, βέβαια, δεν τα κατάλαβαν στην αρχή οι μαθητές του, αλλά όταν δοξάστηκε με την ανάληψή του ο Ιησούς, τότε θυμήθηκαν ότι αυτά είχαν γραφτεί γι' Αυτόν και αυτά ακριβώς του έκαναν. Το πλήθος, λοιπόν, που ήταν μαζί του όταν φώναξε το Λάζαρο από τον τάφο και τον ανέστησε, βεβαίωναν, σαν αυτόπτες μάρτυρες, το γεγονός αυτό. Για αυτό και τον υποδέχτηκε το πλήθος, γιατί άκουσαν ότι Αυτός είχε κάνει το θαύμα αυτό.

(Ιωάν. 12, 1-18)

Ερμηνευτικά σχόλια:

Του παρέθεσαν δείπνο: Μετά την Ανάσταση του Λαζάρου η Μάρθα και η Μαρία και ο Λάζαρος παρέθεσαν δείπνο στο Χριστό. Ήταν μία ένδειξη ευγνωμοσύνης προς το πρόσωπο του Κυρίου μας για την ανάσταση του φίλου Του, για τη νίκη κατά του θανάτου, αλλά και για το μεγαλείο της αγάπης Του προς τους ανθρώπους. Το δείπνο έχει να κάνει με την διάθεση να προσφέρουν οι αδερφές του Λαζάρου το ελάχιστο που μπορούσαν στο Χριστό. Δεν ήταν το φαγητό, όσο η διάθεση της προσφοράς. Το ίδιο αποτυπώνει και η κίνηση της Μαρίας, να αλείψει με πολύτιμο μύρο τα πόδια του Χριστού. Δεν είναι μόνο η αξία του μύρου που το καθιστά πολύτιμο, όσο η αγάπη που γίνεται προσφορά. Να δώσουμε κάτι κι εμείς στο Χριστό, που μας αγαπά και προσφέρεται να ανέβει στο σταυρό και να αναστηθεί για να μας αναστήσει, από την μικρή μας ηλικία. Είναι η αγάπη προς

Εκείνον και τους συνανθρώπους μας και η αναγνώριση των ευεργεσιών που κάνει προς τον καθέναν μας, προς τους δικούς μας, προς τον κόσμο, η δύναμη, ο φωτισμός και ο αγιασμός μας.

Ο Ιούδας ο Ισκαριώτης: όλοι οι μαθητές εκτίμησαν την προσφορά και την αγάπη της Μαρίας, εκτός από τον Ιούδα. Αυτός, επειδή είχε την καρδιά του γεμάτη πάθη, δεν μπορούσε να καταλάβει τι σημαίνει αγάπη. Μετρούσε τα πάντα με βάση τα χρήματα και το συμφέρον και με βάση τι θα μπορούσε να κερδίσει ο ίδιος. Αυτοί οι άνθρωποι δεν αναγνωρίζουν τις ευεργεσίες του Χριστού. Δεν πιστεύουν σ' Αυτόν, αλλά στον εαυτό τους και μόνο. Γι' αυτό και ο Χριστός του υποδεικνύει ότι η Μαρία αγαπά και προσφέρει στον Ίδιο κάτι που δεν γίνεται από επίδειξη και λειτουργεί ως τύπος της ημέρας του ενταφιασμού Του. Τότε πάλι όσοι αγαπούνε το Χριστό, θα Του προσφέρουν μύρα. Οι φτωχοί θα είναι πάντοτε μαζί με τους μαθητές. Ο Χριστός όμως όχι. Αν ο Ιούδας ήταν ειλικρινής, θα μπορούσε να κάνει ελεημοσύνη μετά το πάθος του Χριστού. Όμως εκείνος ενδιαφερόταν για να κρατήσει τα χρήματα για τον εαυτό του, όπως και έκανε όταν αποφάσισε να προδώσει το Χριστό αντί τριάκοντα αργυρίων.

Πήγαν να δούνε και τον Λάζαρο: η ανάσταση του Λαζάρου ως γεγονός διαδόθηκε σε όλα τα γύρω μέρη και ο Λάζαρος έγινε θέαμα. Έρχονται να τον δούνε, για να βεβαιωθούν με τα μάτια τους για το μεγάλο θαύμα. Σε αντίθεση όμως με αυτούς, οι αρχιερείς των Εβραίων αποφασίζουν να σκοτώσουν, εκτός από το Χριστό, και τον Λάζαρο, για να μην υπάρχει κανείς που να τους θυμίζει τη δύναμη του Θεανθρώπου. Απορούμε για το μέγεθος της κακίας. Δεν εκτιμούν αυτό που είναι οφθαλμοφανές. Αυτός που η καρδιά του είναι γεμάτη από συμφέρον, δίψα για εξουσία, εγωισμό και νομίζει ότι αυτός κατέχει την αλήθεια, δεν μπορεί να αποδεχτεί το μεγαλείο του Χριστού και της πίστης.

Βαΐα από φοινίκης: το πλήθος που υποδέχεται το Χριστό στα Ιεροσόλυμα Τον δέχεται ως Βασιλιά των Ιουδαίων. Νομίζει ότι ο Χριστός είναι ένας επίγειος άρχοντας, που έρχεται στο όνομα του Θεού, να κυβερνήσει τον κόσμο. Γι' αυτό και ενθουσιάζονται με το θαύμα της ανάστασης του Λαζάρου. Γι' αυτό και παίρνουν τα Βαΐα των φοινίκων, όπως υποδέχονταν τους βασιλιάδες και τους νικητές στους πολέμους. Όμως ο Χριστός δεν χρησιμοποιεί άλογο, δεν μπαίνει περήφανος στα Ιεροσόλυμα, αλλά επάνω σε γαϊδουράκι, για να δείξει ότι είναι ο Βασιλιάς όχι του Ισραήλ, αλλά του κόσμου και χαρακτηριστικό Του δεν είναι η διάθεση να κυβερνήσει με την δύναμη και την εξουσία τους ανθρώπους, αλλά με την ταπεινότητα και την αγάπη. Εκπληρώνει με το γαϊδουράκι μια προφητεία της Παλαιάς Διαθήκης, του προφήτη Ζαχαρία που έλεγε ότι ο βασιλιάς της Ιερουσαλήμ θα έλθει σ' αυτήν πάνω σε ένα γαϊδουράκι, αλλά δείχνει την ίδια στιγμή σε ποιες καρδιές χωρά. Αυτές των ταπεινών.

τότε θυμήθηκαν οι μαθητές Του: οι μαθητές του Χριστού θυμήθηκαν όλες τις προφητείες και ερμήνευσαν τα γεγονότα στο αληθινό βάθος τους μετά την ανάστασή Του. Τότε κατάλαβαν και ποιο ήταν το αληθινό νόημα της εισόδου του Χριστού στα Ιεροσόλυμα. Ο Χριστός μπήκε εκεί γιατί επρόκειτο να πεθάνει. Να θυσιασθεί για την αγάπη των ανθρώπων και τη σωτηρία τους, σταυρωμένος από τους ανθρώπους. Γι' αυτό και η είσοδος του Χριστού δεν ήταν δόξα ενός βασιλιά, αλλά η ταπεινοσύνη ενός που επρόκειτο να πάθει και να πεθάνει, αλλά και να αναστηθεί. Οι άνθρωποι Τον δόξαζαν. Χωρίς να το καταλαβαίνουν, δόξαζαν την ταπείνωση και τη θυσία Του. Αν κι εμείς πιστεύουμε στο Χριστό και ζητούμε από Αυτόν να μπει στη ζωή μας, τότε Εκείνος κοιτάζει το πόσο θέλουμε να είμαστε κοντά Του, να Τον μιμηθούμε. Να είμαστε ταπεινοί, να μην περηφανευόμαστε ούτε να θέλουμε να μας δοξάζουν οι άλλοι. Να είμαστε έτοιμοι για θυσία, από το εγώ και τα δικαιώματά μας και το δίκιο μας, για να μπορέσουμε να συγχωρήσουμε τους άλλους. Και τέλος, να θέλουμε να προσφέρουμε στο Χριστό ό,τι περνά από το χέρι μας. Κι έτσι το Πάσχα θα είναι για μας μία περίοδος αληθινής ζωής, με το Χριστό στην καρδιά μας. Ας κοινωνήσουμε λοιπόν κατά την Μεγάλη Εβδομάδα το Χριστό με πνεύμα αγάπης και προσφοράς, ταπείνωσης, θυσίας και διάθεση να δώσουμε την κακία, δηλαδή να γεμίσουμε με την χαρά και τον αγιασμό που η δική Του καθαρότητα μας προσφέρει, για να αναστηθούμε μαζί Του.

Ερωτήσεις:

1. Γιατί η Μάρθα, η Μαρία και ο Λάζαρος προσέφεραν δείπνο στο Χριστό;
2. Τι έδειξε η Μαρία με το μύρο και τι ο Ιούδας;
3. Γιατί ο Χριστός μπήκε στα Ιεροσόλυμα σε γαϊδουράκι και όχι σε άλογο;
4. Πώς ο Χριστός θα μπει στις δικές μας καρδιές;
5. Ποια ευκαιρία μας δίνεται κατά την Μεγάλη Εβδομάδα;

Συμπέρασμα: Ο Χριστός μπορεί να μπει στις καρδιές μας αν αυτές είναι καθαρές από την κακία και γεμίζουν από αγάπη, ταπείνωση και πνεύμα θυσίας και τότε θα αναστηθούμε μαζί Του.

Ας παίξουμε!

Συμπλήρωσε την ακροστιχίδα και θα βρεις τι κρατούσαν οι άνθρωποι όταν ο Χριστός μπήκε στα Ιεροσόλυμα

1. Εκεί ήταν το σπίτι του Λαζάρου -----
2. Ο Χριστός.....τον Λάζαρο -----
3. Εκεί εισήλθε ο Χριστός -----
4. Ο Χριστός ανέβηκε σε γαϊδουράκι και όχι σε -----

Να ζωγραφίσετε το Χριστό να εισέρχεται στα Ιεροσόλυμα

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 27

Οι Μυροφόρες γυναίκες και η τόλμη τους

Μόλις ο Χριστός πέθανε πάνω στο Σταυρό, ο Ιωσήφ από την Αριμαθαία, βουλευτής και άνθρωπος με υπόληψη, πού και αυτός περίμενε τη βασιλεία του Θεού, τόλμησε και παρουσιάστηκε στον Πιλάτο και ζήτησε να πάρει το σώμα του Ιησού. Ο Πιλάτος θαύμασε για το γεγονός ότι πέθανε κιόλας ο Ιησούς, και αφού προσκάλεσε τον αξιωματικό, τον ρώτησε αν είχε πολλή ώρα πού πέθανε. Και όταν βεβαιώθηκε από τον αξιωματικό χάρισε το σώμα στον Ιωσήφ. Και ο Ιωσήφ, αφού αγόρασε σάβανο και κατέβασε τον Ιησού από το σταυρό, τον τύλιξε στο σάβανο, τον ενταφίασε σ' ένα μνημείο πού ήταν σκαμμένο μέσα σε βράχο, και έσυρε μια πέτρα μπροστά στη θύρα του μνημείου. Όταν γίνονταν αυτά, η Παναγία και η Μαρία η Μαγδαληνή παρακολουθούσαν και έβλεπαν πού ενταφιάζεται ο Ιησούς.

Και όταν πέρασε το Σάββατο, η Παναγία, η Μαρία η Μαγδαληνή και η Σαλώμη αγόρασαν αρώματα για να έλθουν και να αλείψουν τον Ιησού. Και την αυριανή, πού ήταν η πρώτη ημέρα της εβδομάδας, ξεκίνησαν πολύ πρωί και έρχονταν στο μνημείο, και έφτασαν εκεί με την ανατολή του ήλιου. Και έλεγαν μεταξύ τους: Ποιος θα μας κυλήσει την πέτρα από τη θύρα του μνημείου;

Και καθώς σήκωσαν τα μάτια τους, είδαν πώς ήταν αποκυλισμένη η πέτρα, και ήταν μια πέτρα πολύ μεγάλη. Και όταν μπήκαν στο μνημείο, είδαν ένα λευκοφορεμένο νέο να κάθεται στα δεξιά και από το φόβο τους τα έχασαν.

Και ο νέος τους λέγει· μη τα χάνετε από φόβο· το ξέρω πώς ζητάτε τον Ιησού από τη Ναζαρέτ, πού τον σταύρωσαν. Αναστήθηκε, δεν είναι εδώ· να ο τόπος πού τον έβαλαν. Αλλά πηγαίνετε και πείτε στους μαθητές Του και μάλιστα στον Πέτρο ότι πηγαίνει μπροστά από σας στη Γαλιλαία· εκεί θα τον δείτε, καθώς σας είπε.

Και οι γυναίκες βγήκαν και έφυγαν από το μνημείο κατατρομαγμένες και κατασαστισμένες, και από το φόβο τους δεν είπαν σε κανένα τίποτα. Όμως, στη συνέχεια, πήγαν στους υπόλοιπους μαθητές και τους ανακοίνωσαν το χαρμόσυνο γεγονός της Ανάστασης.

(Μάρκ. ιε' 43 – ις' 8)

Ερμηνευτικά σχόλια:

Ο Ιωσήφ από την Αριμαθαία: ο Ιωσήφ, που καταγόταν από την Αριμαθαία, μια μικρή πόλη στα Ιεροσόλυμα, ήταν μέλος του συνεδρίου των Ιουδαίων, αλλά και κρυφός μαθητής του Χριστού. Όταν ο Χριστός πάνω στο σταυρό πεθαίνει, ο Ιωσήφ ζητάει από τον Πιλάτο το σώμα του Χριστού και το κηδεύει μαζί με τον Νικόδημο.

Οι Μυροφόρες Γυναίκες: είναι οι γυναίκες που μαζί με την Παναγία έζησαν από κοντά το πάθος και τη σταύρωση του Χριστού, συμμετείχαν μαζί με τον Ιωσήφ από την Αριμαθαία και το Νικόδημο στον ενταφιασμό Του φέρνοντας αρώματα για να αλείψουν το Σώμα του Χριστού και τρεις μέρες μετά, πολύ πρωί, πριν ακόμα καλά-καλά ξημερώσει, κουβαλούν πάλι αρώματα για να αλείψουν, όπως η παράδοση το έλεγε, πάλι το νεκρό Σώμα Του.

Ποιος θα μας κυλήσει την πέτρα του μνημείου; οι Μυροφόρες ξεκινάνε πολύ πρωί και πάνε να βρουν και να αρωματίσουν το Σώμα του Χριστού. Γνωρίζουν ότι φύλακες φρουρούν τον τάφο του Χριστού για να μην πάει κανείς και κλέψει το νεκρό και επίσης γνωρίζουν ότι ένας τεράστιος λίθος που πολύ δύσκολα μετακινείται, έχει σφραγίσει τον τάφο. Με ποια λογική ξεκινάνε χαράματα με την προσδοκία να ανοίξει ο τάφος και αυτές να αλείψουν με τα αρώματά τους τον Χριστό; Είναι η ελπίδα και η αγάπη για τον ίδιο Τον Χριστό που τις κάνει να

τολμούν κάτι τέτοιο. Ο κίνδυνος να τις πιάσουν και να τις διώξουν υπάρχει και οι πιθανότητες να βρεθεί κάποιος που θα σπρώξει το λίθο δεν υπάρχουν. Οι Μυροφόρες γυναίκες όμως δε δειλιάζουν, τολμούν, γιατί έχουν πιστέψει στον Χριστό και κάτι μέσα τους τούς λέει πως δε θα απογοητευθούν από τα εμπόδια. Το Άγιο Πνεύμα, τις φωτίζει να κάνουν αυτό που το μυαλό τους από μόνο του θα θεωρούσε παράλογο.

Είδαν την πέτρα αποκυλισμένη: Οι Μυροφόρες πρώτες από όλους ζουν το θαύμα της Ανάστασης του Χριστού χωρίς να κάνουν τίποτα. Απλώς τόλμησαν να κάνουν αυτό που έλεγε η καρδιά τους, να πάνε και να συναντήσουν τον Χριστό. Αν είχαν δειλιά και δεν πήγαιναν στον τάφο, δε θα ζούσαν την Ανάσταση.

Έφυγαν κατατρομαγμένες και κατασαστισμένες: Μπορεί οι Μυροφόρες να ήταν και τολμηρές και κατατρομαγμένες; Αυτό συμβαίνει, γιατί το θαύμα της Ανάστασης, όπως και κάθε θαύμα που μας χαρίζει ο Χριστός, δε μας κάνει να σταματάμε να είμαστε άνθρωποι με αδυναμίες και φόβους, σπρώχνει την καρδιά μας όμως πιο κοντά στο Θεό και αφήνουμε να γίνει αγάπη η ζωή μας, γιατί αγαπάμε και εμπιστευόμαστε πάνω από όλα τον Θεό! Ωστόσο, οι Μυροφόρες γυναίκες στη συνέχεια πήγαν και ανακοίνωσαν στους μαθητές το θαύμα της Ανάστασης. Δεν έμειναν κλεισμένες στο φόβο τους, αλλά διακήρυξαν παντού την Ανάσταση του Χριστού. Αυτός είναι και ο δρόμος της πίστης. Να μη φοβόμαστε να ομολογήσουμε ότι πιστεύουμε στο Χριστό και στην Ανάσταση και να νικάμε τη δειλιά που πολλές φορές μας κάνει να λέμε Ναι σε ό,τι ορίζουν οι ισχυροί του κόσμου μας, ο τρόπος ζωής και ο πολιτισμός μας. Ο αληθινός χριστιανός νικά τον φόβο και με θάρρος και τόλμη ζει την χαρά της πίστης και της Ανάστασης!

Ερωτήσεις:

1. Ποιος ήταν ο Ιωσήφ από την Αριμαθαία;
2. Ποιες ήταν οι Μυροφόρες γυναίκες;
3. Γιατί οι Μυροφόρες, παρά τις μεγάλες δυσκολίες, ξεκινάνε να πάνε στον τάφο του Χριστού;
4. Γιατί ζουν το θαύμα της Ανάστασης;
5. Γιατί τρομάζουν οι Μυροφόρες;
6. Τελικά νικήθηκαν οι Μυροφόρες από το φόβο της στιγμής ή διακήρυξαν την Ανάσταση;
7. Τι μας δείχνουν οι Μυροφόρες γυναίκες για τη ζωή μας;

Συμπέρασμα: Η πίστη στο Χριστό μας κάνει τολμηρούς και δυνατούς στη ζωή μας. Δεν κρύβουμε αυτό που πιστεύουμε, αλλά το δείχνουμε παντού.

Ας παίζουμε!

Αντιστοίχισε:

Χριστός	Γυναίκες
Ιωσήφ	Λευκοφορεμένος
Μυροφόρες	Μνημείου
Βασιλεία	Ανέστη
Θύρα	Από Αριμαθαίας
Φόβος	Πέτρα
Αποκυλισμένη	Των Ουρανών
Άγγελος	Των Μυροφόρων

Να ζωγραφίσεις τις Μυροφόρες γυναίκες

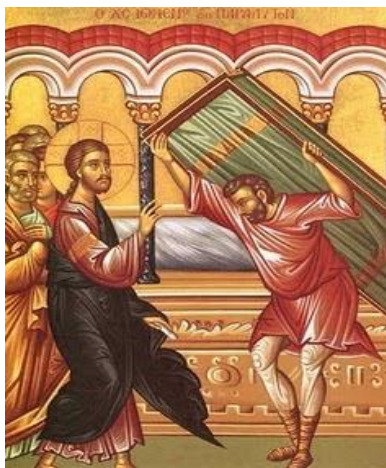
• HANABIC:

[illegible]

4755
 4756
 4757

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 28

Ο παράλυτος της Βηθесδά

Σε μια από τις περιοδείες Του ο Χριστός πήγε στα Ιεροσόλυμα. Εκεί, κοντά στην πύλη που λέγεται προβατική, υπάρχει μια δεξαμενή που στα εβραϊκά τ' όνομα της είναι Βηθесδά και έχει γύρω - γύρω πέντε υπόστεγα με καμάρες. Κάτω απ' αυτά τα υπόστεγα ήταν ξαπλωμένοι ένα μεγάλο πλήθος από αρρώστους, τυφλούς, κουτσούς, πιασμένους, που περίμεναν την κίνηση του νερού. Γιατί ένας Άγγελος από καιρό σε καιρό κατέβαινε στη δεξαμενή και τάραζε το νερό· όποιος λοιπόν, ύστερα από το τάραγμα του νερού έμπαινε πρώτος στη δεξαμενή, αυτός γινόταν καλά από οποιαδήποτε και αν είχε αρρώστια.

Και ήταν εκεί ένας άνθρωπος, που τριανταοχτώ χρόνια βασανιζόταν μέσα στην αρρώστια του. Αυτόν, όταν τον είδε ο Ιησούς ξαπλωμένο και κατάλαβε πως έχει πολύ καιρό εκεί, του λέει: «Θέλεις να γίνεις καλά;». Του αποκρίθηκε ο άρρωστος: «Κύριε, δεν έχω άνθρωπο για να με βάλει στη δεξαμενή, όταν ταραχτεί το νερό. Πάνω στην ώρα που πάω να μπω εγώ, άλλος πριν από μένα πέφτει στο νερό». Του λέγει ο Ιησούς: «Στάσου στα πόδια σου, σήκωσε το κρεβάτι σου και πήγαινε». Και αμέσως έγινε καλά ο άνθρωπος και σήκωσε το κρεβάτι του και περπατούσε. Και ήταν Σάββατο εκείνη την ημέρα.

Έλεγαν λοιπόν οι Ιουδαίοι στο θεραπευμένο: «Είναι Σάββατο· δε σου επιτρέπεται να σηκώσεις το κρεβάτι». Τους αποκρίθηκε: «Εκείνος που μ' έκανε καλά, εκείνος μου είπε· Σήκωσε το κρεβάτι σου και πήγαινε». Τον ξαναρώτησαν: «Ποιος είναι ο άνθρωπος που σου είπε σήκωσε το κρεβάτι σου και πήγαινε»; Αλλά ο θεραπευμένος δεν ήξερε ποιος είναι, γιατί ο Ιησούς χάθηκε μέσα στο λαό που ήταν εκεί. Ύστερα από όλα αυτά τον βρίσκει ο Ιησούς στο ναό και του λέει: «Κοίταξε, έγινες καλά, μην αμαρτάνεις πια για να μη σου συμβεί τίποτα χειρότερο». Έφυγε ο άνθρωπος και διαλάλησε στους Ιουδαίους ότι ο Ιησούς είναι αυτός που τον έκανε υγιή.

(Ιωάν. 5, 1-15)

Ερμηνευτικά σχόλια

τριανταοχτώ χρόνια βασανιζόταν: Αυτή η εικόνα μας φανερώνει πως μερικές φορές μπορεί να λείπει η αγάπη από κοντά μας. Γι' αυτό βλέπουμε και τον Χριστό να μιλάει στον άνθρωπο αυτό που έχει τόση ανάγκη από αγάπη, παρόλο που υπήρχαν τόσοι άνθρωποι με προβλήματα εκεί γύρω.

«Θέλεις να γίνεις καλά;»: Ο Ιησούς δεν ρωτάει ούτε όνομα, ούτε τίποτα άλλο, παρά μόνο το αν έχει ο άνθρωπος αυτός διάθεση για να γιατρευτεί! Του αρκεί μόνο να θέλουμε να είμαστε κοντά Του, φτάνει αυτό κι όλα τα άλλα τα αναλαμβάνει Εκείνος.

«Κύριε, δεν έχω άνθρωπο για να με βάλει στη δεξαμενή...»: Ο παράλυτος λέει το αληθινό παράπονό του στον Κύριο, χωρίς να γνωρίζει ότι είναι Αυτός.

«Στάσου στα πόδια σου, σήκωσε το κρεβάτι σου και πήγαινε»: Ο Χριστός αφού γνωρίζει ότι ο άνθρωπος έχει στερηθεί την παρουσία και την αγάπη οικείων ανθρώπων και εξακριβώνει την θέληση του παραλύτου να γίνει καλά και να αλλάξει ζωή, του δίνει την εντολή να σηκωθεί και να περπατήσει. Του λέει αυτό ακριβώς που για εκείνον είναι αδύνατο να κάνει, σαν να μην υπάρχει η παράλυση. Ακόμη, ο Χριστός δεν λέει στον παράλυτο

ποιος είναι. Δεν θέλει να λάβει αναταπόδοση από τον παράλυτο. Θέλει να θεωρήσει το θαύμα ως ένα μυστήριο κι ένα δώρο που του δίνει ο Θεός, χωρίς να το περιμένει.

Και αμέσως έγινε καλά ο άνθρωπος: Η ενέργεια του Θεού καταργεί την ίδια στιγμή την παράλυση. Βλέπουμε τον παράλυτο να μπορεί αμέσως να κάνει αυτό που του λέει ένας άγνωστος περαστικός.

«Είναι Σάββατο· δε σου επιτρέπεται να σηκώσεις το κρεβάτι»: Οι Ιουδαίοι, σύμφωνα με τον Μωσαϊκό νόμο, δεν έκαναν καμία δουλειά την ημέρα του Σαββάτου, γιατί την θεωρούσαν ιερή μέρα. Και εκείνη η μέρα που θεράπευσε ο Χριστός τον παράλυτο ήταν Σάββατο. Κι ο παράλυτος έκαμε όπως του είπε ο Χριστός και σήκωσε το κρεβάτι του και έφυγε. Αυτή του η πράξη, θεωρήθηκε από τους Ιουδαίους μεγάλη αμαρτία επειδή σήκωσε το κρεβάτι και έκανε εργασία ημέρα Σάββατο.

«Εκείνος που μ' έκανε καλά, εκείνος μου είπε· Σήκωσε το κρεβάτι σου και πήγαινε»: Ο παράλυτος αιτιολόγησε τον εαυτό του, επειδή το να σηκώσει το κρεβάτι του ήταν η εντολή εκείνου που τον έκανε καλά. Και για να τον κάνει καλά σημαίνει ότι δεν ήταν ένας απλός άνθρωπος.

«Ποιος είναι ο άνθρωπος που σου είπε σήκωσε το κρεβάτι σου και πήγαινε»; Οι Ιουδαίοι, που ήταν καθ' όλα τυπικοί και τηρούσαν τον Νόμο κατά γράμμα για να φαίνονται σωστοί, δεν μπορούν να αρκεστούν στα λόγια του ανθρώπου και ρωτούν ποιος ήταν αυτός ο άνθρωπος που τόλμησε να παραβιάσει τον Νόμο και να κάνει κάτι τέτοιο ημέρα Σάββατο.

ο θεραπευμένος δεν ήξερε ποιος είναι: Ο παράλυτος δεν γνώριζε τον Ιησού, ούτε συστήθηκαν. Και αφού του προσέφερε ο Χριστός την θεραπεία, χάθηκε μέσα στον κόσμο που ήταν εκεί γύρω.

«Κοίταξε, έγινες καλά, μην αμαρτάνεις πια για να μη σου συμβεί τίποτα χειρότερο»: Βλέπουμε ότι ο Κύριος ερμηνεύει τα παθήματά μας, τις αρρώστειες και όσα κακά μας βρίσκουν σαν αποτέλεσμα των αμαρτιών μας. Όσο δεν καθαρίζουμε τον εαυτό μας από τα πάθη μας και μένουμε μακριά από τον Θεό, μας βρίσκουν αρρώστειες, κακουχίες, στεναχώριες και πολλά κακά. Όταν παίρνουμε την απόφαση να αλλάξουμε την ζωή μας και να πλησιάσουμε τον Θεό, να αποφεύγουμε, δηλαδή, τα λάθη που κάνουμε και να μην αμαρτάνουμε, τόσο στην ζωή μας έρχεται η ευλογία Του και η χάρη Του· όπως ακριβώς και στον παράλυτο. Ο Χριστός στην ουσία λέει στον παράλυτο ότι χρειάζεται να αναβαπτίζεται στη χάρη και την αγάπη του Θεού, νικώντας τα πάθη και τα λάθη του και παύοντας ο ίδιος την ευθύνη για τη ζωή του, σηκώνοντας δηλαδή το κρεβάτι του. Η ζωή της Εκκλησίας δεν είναι μόνο μετάνοια ή θεραπεία, αλλά και αποδοχή ότι ο καθένας μας μπορεί να είναι υπεύθυνος για το πώς πορεύεται στη ζωή του. Και η Εκκλησία βοηθά τον καθέναν μας να καθαρίζεται από το λάθος του μέσα από το μυστήριο της μετάνοιας, αλλά και να χαίρεται την υγεία του, προσφέροντας στους άλλους και μη ζητώντας από αυτούς μόνο να λάβει. Έτσι νικούμε και την μοναξιά, γιατί ανοιγόμαστε αληθινά στους άλλους. Ας το μάθουμε αυτό από την παιδική μας ηλικία.

Ερωτήσεις

1. Τί ήταν αυτό που έκανε τον Χριστό να ελεήσει τον παράλυτο;
2. Πώς πρέπει να κάνουμε απέναντι σε αυτά που ορίζει η Εκκλησία; Και τί να κάνουμε όταν χρειάζεται να παραβούμε κάποιους κανόνες;
3. Γιατί ο Χριστός ζήτησε από τον παράλυτο να σηκώσει ο ίδιος το κρεβάτι του;
4. Η Εκκλησία μας τα δίνει όλα έτοιμα;

Συμπέρασμα

Η Εκκλησία μία διαρκής αναβάπτιση στην αγάπη του Θεού και νίκη κατά της μοναξιάς και ανάληψη της ευθύνης για τη ζωή μας.

Ας παίζουμε!

Αντιστοιχίσε:

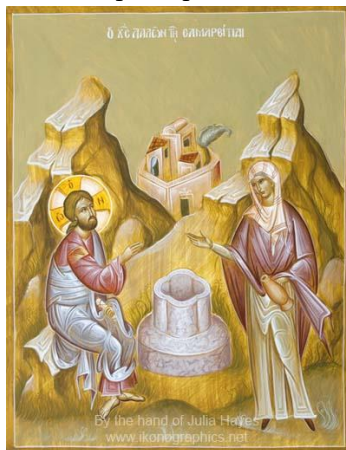
Χριστός	Κρεβάτι
Παράλυτος	Νερό
Βηθεσδά	Υγεία
Σάββατο	Θαύμα
Αρρώστεια	

Κολυμβήθρα

Να ζωγραφίσεις το Χριστό να θεραπεύει τον Παράλυτο

Η Σαμαρείτιδα

Όταν έμαθε ο Χριστός ότι οι Φαρισαίοι πληροφορήθηκαν πως είχε αρχίσει να αποκτά περισσότερους οπαδούς από τον Ιωάννη και να τους βαφτίζει –αν και ο ίδιος ο Ιησούς δε βάφτιζε αλλά οι μαθητές του– άφησε την Ιουδαία κι έφυγε πάλι για τη Γαλιλαία. Έπρεπε όμως να περάσει από τη Σαμάρεια. Έφτασε έτσι σε μια πόλη της Σαμάρειας που λεγόταν Συχάρ, κοντά στο χωράφι που είχε δώσει ο Ιακώβ στο γιο του τον Ιωσήφ. Εκεί βρισκόταν το πηγάδι του Ιακώβ. Ο Ιησούς, κουρασμένος από την πεζοπορία, κάθισε κοντά στο πηγάδι· ήταν γύρω στο μεσημέρι.

Οι μαθητές του είχαν πάει στην πόλη ν’ αγοράσουν τρόφιμα. Έρχεται τότε μια γυναίκα από τη Σαμάρεια να βγάλει νερό. Ο Ιησούς της λέει: «Δώσ’ μου να πιω». Εκείνη τού απάντησε: «Εσύ είσαι Ιουδαίος κι εγώ Σαμαρείτισσα. Πώς μπορείς να μου ζητάς να σου δώσω νερό να πιεις;» –επειδή οι Ιουδαίοι αποφεύγουν κάθε επικοινωνία με τους Σαμαρείτες. Ο Ιησούς της απάντησε: «Αν ήξερες τη δωρεά του Θεού και ποιος είν’ αυτός που σου λέει “δώσ’ μου να πιω”, τότε εσύ θα του ζητούσες κι εκείνος θα σου έδινε νερό που δίνει ζωή». Του λέει η γυναίκα: «Κύριε, εσύ δεν έχεις ούτε καν κουβά, και το πηγάδι είναι βαθύ· από πού, λοιπόν, το ‘χεις το τρεχούμενο νερό; Αυτό το πηγάδι μάς το χάρισε ο προπάτοράς μας ο Ιακώβ· ήπие απ’ αυτό ο ίδιος και οι γιοι του και τα ζωντανά του. Μήπως εσύ είσαι ανώτερος απ’ αυτόν;» Ο Ιησούς της απάντησε: «Όποιος πίνει απ’ αυτό το νερό θα διψάσει πάλι· όποιος όμως πει από το νερό που θα του δώσω εγώ δε θα διψάσει ποτέ, αλλά το νερό που θα του δώσω θα γίνει μέσα του μια πηγή που θ’ αναβλύζει νερό ζωής αιώνιας». Του λέει η γυναίκα: «Κύριε, δώσ’ μου αυτό το νερό για να μη διψάω, κι ούτε να έρχομαι ως εδώ για να το παίρνω». Τότε ο Ιησούς της είπε: «Πήγαινε να φωνάξεις τον άντρα σου κι έλα εδώ». «Δεν έχω άντρα», απάντησε η γυναίκα. Ο Ιησούς της λέει: «Σωστά είπες, “δεν έχω άντρα”· γιατί πέντε άντρες πήρες κι αυτός που μαζί του τώρα ζεις δεν είναι άντρας σου· αυτό που είπες είναι αλήθεια».

Του λέει η γυναίκα: «Κύριε, βλέπω ότι εσύ είσαι προφήτης· οι προπάτορές μας λάτρεψαν το Θεό σ’ αυτό το βουνό· εσείς όμως λέτε ότι στα Ιεροσόλυμα βρίσκεται ο τόπος όπου πρέπει κανείς να τον λατρεύει». «Πίστεψέ με, γυναίκα», της λέει τότε ο Ιησούς, «είναι κοντά ο καιρός που δε θα λατρεύετε τον Πατέρα ούτε σ’ αυτό το βουνό ούτε στα Ιεροσόλυμα. Εσείς οι Σαμαρείτες λατρεύετε αυτό που δεν ξέρετε· εμείς όμως λατρεύουμε αυτό που ξέρουμε, γιατί η σωτηρία έρχεται στον κόσμο από τους Ιουδαίους. Είναι όμως κοντά ο καιρός, ήρθε κιόλας, που οι πραγματικοί λάτρες θα λατρεύουν τον Πατέρα με τη δύναμη του Πνεύματος, που αποκαλύπτει την αλήθεια· γιατί έτσι τους θέλει ο Πατέρας αυτούς που τον λατρεύουν. Ο Θεός είναι πνεύμα. Κι αυτοί που τον λατρεύουν πρέπει να τον λατρεύουν με τη δύναμη του Πνεύματος, που φανερώνει την αλήθεια». Του λέει τότε η γυναίκα: «Ξέρω ότι θα έρθει ο Μεσσίας, δηλαδή ο Χριστός· όταν έρθει εκείνος, θα μας τα εξηγήσει όλα». «Εγώ είμαι», της λέει ο Ιησούς, «εγώ, που σου μιλάω αυτή τη στιγμή».

Εκείνη την ώρα ήρθαν οι μαθητές του κι απορούσαν που συνομιλούσε με γυναίκα. Βέβαια, κανείς δεν του είπε «τι συζητάς;» ή «γιατί μιλάς μαζί της;» Τότε η γυναίκα άφησε τη στάμνα της, πήγε στην πόλη κι άρχισε να λέει στον κόσμο: «Ελάτε να δείτε έναν άνθρωπο που μου είπε όλα όσα έχω κάνει στη ζωή μου· μήπως αυτός είναι ο Μεσσίας;» Βγήκαν, λοιπόν, από την πόλη κι έρχονταν σ' αυτόν.

Στο μεταξύ οι μαθητές τον παρακαλούσαν και του έλεγαν: «Διδάσκαλε, φάε κάτι». Αυτός όμως τους είπε: «Εγώ έχω να φάω τροφή που εσείς δεν την ξέρετε». Οι μαθητές έλεγαν μεταξύ τους: «Μήπως του 'φερε κανείς να φάει;» Αλλά ο Ιησούς τους είπε: «Δικιά μου τροφή είναι να εκτελώ το θέλημα εκείνου που με έστειλε, και να φέρω σε πέρας το έργο του. Εσείς συνηθίζετε να λέτε "τέσσερις μήνες ακόμη, κι έφτασε ο θερισμός". Εγώ σας λέω: σηκώστε τα μάτια σας και κοιτάξτε τα χωράφια. Ασπροκοπούν από τα στάχυα τα ώριμα, έτοιμα κιάλας για το θερισμό. Ο θεριστής αμείβεται για τη δουλειά του και συνάζει καρπό για την αιώνια ζωή, έτσι ώστε μαζί να χαίρονται κι αυτός που σπέρνει κι αυτός που θερίζει. Γιατί εδώ αληθεύει η παροιμία "άλλος είναι που σπέρνει κι άλλος που θερίζει". Εγώ σας έστειλα να θερίσετε καρπό που γι' αυτόν εσείς δεν κοπιάσατε· άλλοι μόχθησαν, κι εσείς μπήκατε εκεί να θερίσετε το δικό τους κόπο».

Πολλοί από τους Σαμαρείτες εκείνης της πόλης πίστεψαν σ' αυτόν, εξαιτίας της μαρτυρίας της γυναίκας που έλεγε: «Μου είπε όλα όσα έχω κάνει». Όταν λοιπόν οι Σαμαρείτες ήρθαν κοντά του, τον παρακαλούσαν να μείνει μαζί τους· κι έμεινε εκεί δύο μέρες. Έτσι, πίστεψαν πολύ περισσότεροι ακούγοντας τα λόγια του κι έλεγαν στη γυναίκα: «Η πίστη μας δε στηρίζεται πια στα δικά σου λόγια· γιατί εμείς οι ίδιοι τον έχουμε τώρα ακούσει και ξέρουμε πως πραγματικά αυτός είναι ο σωτήρας του κόσμου, ο Χριστός».

(Ιωάν. 4, 1-42)

Ερμηνευτικά σχόλια

Έρχεται μια γυναίκα από την Σαμάρεια: Ο Χριστός για να μιλήσει στην γυναίκα αυτή έπρεπε να αφήσει κατά μέρος δύο δυσκολίες: το ότι ήταν γυναίκα και δεν επιτρεπόταν σε έναν άντρα να μιλά ελεύθερα σε γυναίκες στον δρόμο, σύμφωνα με τα ιουδαϊκά έθιμα, και το ότι ήταν Σαμαρείτιδα. Οι Ιουδαίοι με τους Σαμαρείτες ήταν εχθροί, από τα χρόνια των διαδόχων του βασιλιά Σολομώντα, του Ροβοάμ και του Ιεροβοάμ, που είχαν διασπάσει το βασίλειο στα δύο. Οι Σαμαρείτες ακόμη, ενώ πίστευαν στον Θεό της Παλαιάς Διαθήκης, θεωρούσαν ότι μπορούσαν να Τον λατρεύουν στο βουνό Γαριζίν και όχι στον ναό των Ιεροσολύμων, δηλαδή αυτόν που είχε χτίσει αρχικά ο Σολομώντας, και τον είχε ξαναχτίσει ο βασιλιάς Ηρώδης. Ο Χριστός όμως δεν θα υπολογίσει τα εμπόδια και θα δείξει ότι η σωτηρία των ανθρώπων είναι πιο πάνω από εχθρότητες και διαφορές.

Νερό που δίνει ζωή: Ο Ιησούς μιλά για το νερό της πίστης στον Τριαδικό Θεό, που δίνει νόημα και σκοπό στην ζωή μας, καθώς μας οδηγεί στην οδό της σχέσης με τον ίδιο, στην οδό της αγάπης και της ανάστασης, στην οδό της Εκκλησίας. Αυτό το νερό ξεδιψά πνευματικά τον άνθρωπο γιατί τον κάνει να ξέρει για Ποιον ζει.

Πήγαινε να φωνάξεις τον άντρα σου: Ο Ιησούς θέλει να δείξει στην Σαμαρείτιδα ότι δεν ένας τυχών άνθρωπος, αλλά ο Μεσσίας, ο Υιός του Θεού. Ξέρει ποια είναι η Σαμαρείτιδα και τι έχει κάνει στην ζωή της και γι' αυτό της το αποκαλύπτει, λέγοντάς της ότι έχει παντρευτεί πέντε φορές και χώρισε, ενώ τώρα συγκατοικεί με κάποιον που δεν είναι επίσημα άντρας της. Φαίνεται πως η Σαμαρείτιδα παραβίαζε κάθε έθιμο και συνήθεια της εποχής, όντας πολύ απελευθερωμένη από δεσμεύσεις.

Ο Θεός είναι Πνεύμα: και οι Ιουδαίοι και οι Σαμαρείτες μάλωναν για τον τρόπο στον οποίο θα έπρεπε να τιμούνε τον Θεό. Ο Χριστός τους λέει ότι ο Θεός είναι Πνεύμα, άρα δεν κατοικεί σε ναούς ούτε σε βουνά, αλλά σ' αυτούς που είναι αποφασισμένοι να Τον τιμήσουν με την βοήθεια του Αγίου Πνεύματος και με κριτήριο την αλήθεια. Το Άγιο Πνεύμα είναι το τρίτο πρόσωπο της Αγίας Τριάδος και δίνει στους ανθρώπους την δυνατότητα να έχουν την χάρη Του, να αγιάζεται το μυαλό και η καρδιά τους και να τιμούν τον Θεό με τις αρετές και την πίστη τους, με το να Τον αγαπούν, με το να αγαπούν τους συνανθρώπους τους, με το να έχουν καλοσύνη, συγχωρητικότητα, ειρήνη στις καρδιές τους, με το να ζούνε την ζωή της Εκκλησίας στην οποία υπάρχει η Αλήθεια, δηλαδή ο ίδιος ο Χριστός.

Ελάτε να δείτε: Η Σαμαρείτιδα δεν κρατά την χαρά για το ότι συνάντησε τον Μεσσία μόνο για τον εαυτό της, αλλά πηγαίνει για να ειδοποιήσει τους συντοπίτες της. Μοιράζεται την χαρά και την ευλογία και γι' αυτό γίνεται ιεραπόστολος, δηλαδή βάζει ως σκοπό της ζωής της να μιλήσει για τον Χριστό και στους άλλους ανθρώπους, αλλά και ισαπόστολος, δηλαδή αισθάνεται ότι παίρνει το κάλεσμα και την ευλογία από τον Χριστό για να μιλήσει στον κόσμο, άρα γίνεται απεσταλμένη, ίση με τους αποστόλους.

Έφτασε ο θερισμός: Ο Χριστός λέει στους μαθητές Του ότι ο κάθε άνθρωπος που πιστεύει σ' Αυτόν μπορεί να μιλήσει για την αλήθεια. Ο κόσμος είναι έτοιμος να ακούσει για τον Χριστό. Δεν υπάρχει κάποιος που να περισσεύει στον αγώνα αυτό. Και τελικά ο Θεός θα θερίσει τους καρπούς της ιεραποστολής των ανθρώπων. Η εικόνα είναι παρμένη από τα στάχυα που βλέπουν ο Χριστός και οι μαθητές Του να ετοιμάζονται για θερισμό. Πρέπει να ήταν κοντά το καλοκαίρι.

Η πίστη μας δεν στηρίζεται στα δικά σου λόγια: Οι Σαμαρείτες πείστηκαν ακούγοντας τον Χριστό ότι Αυτός είναι ο Μεσσίας. Η γυναίκα έκανε την αρχή και οι συντοπίτες της αποδέχτηκαν τον Χριστό.

Από την μικρή μας ηλικία να πιστεύουμε στον τριαδικό Θεό, στον Πατέρα, τον Υιό και το Άγιο Πνεύμα. Να το δείχνουμε αυτό με το σημείο του Σταυρού και τα τρία ενωμένα δάχτυλα. Να προσπαθούμε να δείχνουμε ακόμη την πίστη μας και οι άλλοι άνθρωποι κοντά μας θα καταλαβαίνουν ότι η πρόοδός μας, η καλοσύνη μας, η αγάπη μας, η ελπίδα μας έρχονται επειδή ζούμε την ζωή του Τριαδικού Θεού στην αλήθεια της Εκκλησίας. Έτσι θα μοιάσουμε στην Σαμαρείτιδα, η οποία λεγόταν Φωτεινή και έγινε Αγία της Εκκλησίας μας. Γιορτάζει στις 26 Φεβρουαρίου κάθε χρόνο, μαζί με τα παιδιά της που όλοι κήρυξαν τον Χριστό και βρήκαν μαρτυρικό τέλος από τους ειδωλολάτρες.

Ερωτήσεις

1. Τι έπρεπε να ξεπεράσει ο Χριστός για να μιλήσει στην Σαμαρείτιδα;
2. Ποιο είναι το νερό που δίνει ζωή;
3. Γιατί ο Χριστός είπε στην Σαμαρείτιδα να φωνάξει τον άντρα της;
4. Τι σημαίνει ότι ο Θεός είναι Πνεύμα;
5. Γιατί η Σαμαρείτιδα πήγε να φωνάξει τους συμπατριώτες της;
6. Γιατί ο Χριστός λέει στους μαθητές Του ότι ήρθε η ώρα του θερισμού;
7. Πώς θα μοιάσουμε στην Σαμαρείτιδα;

Συμπέρασμα

Να κάνουμε την αρχή να δείχνουμε ότι πιστεύουμε στον Τριαδικό Θεό στην ζωή μας και ο Χριστός θα μας βοηθά!

Ωρα για παιχνίδι

Βρες τις 10 λέξεις ανάμεσα στα ανακατεμένα γράμματα

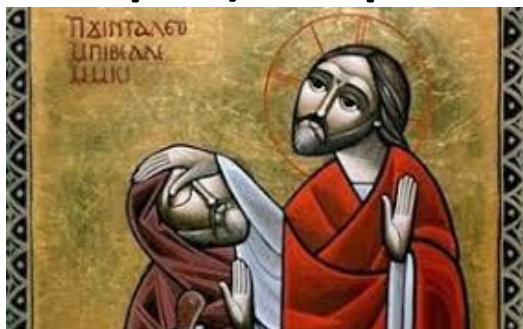
ΚΞΗΓΦΔΓΗΞΚΛΚΞΗΠΗΓΑΔΙΚΞΗΓΦΥΘΙΟΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΑΚΞΗΓΞΚΚΛΧΡΙΣΤΟΣΛΚΞΗΓΞΚΛΛΝΕΡΟΛΚΞΗΓΦΔΗΞΚΚΛΛΚΞΗΙ
ΑΚΩΒΚΞΗΗΓΓΞΚΚΛΛΚΞΜΕΣΣΙΑΣΚΞΗΓΦΔΞΚΛΟΙΗΗΝΑΟΣΛΚΞΗΓΦΟΥΤΠΝΕΥΜΑΚΞΗΓΦΔΣΥΘΙΟΙΜΑΘΗΤΕΣΚΞΗΓΦΔΞΙΟΙ
ΘΥΗΞΚΙΘΦΩΤΕΙΝΗΚΞΗΓ

Να ζωγραφίσετε τον Χριστό να συζητά με την Σαμαρείτιδα

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 30

Ο τυφλός που βλέπει

Καθώς πήγαινε στο δρόμο του ο Ιησούς, είδε έναν άνθρωπο που είχε γεννηθεί τυφλός. Τον ρώτησαν, λοιπόν, οι μαθητές του: «Διδάσκαλε, ποιος αμάρτησε και γεννήθηκε αυτός τυφλός, ο ίδιος ή οι γονείς του;» Ο Ιησούς απάντησε: «Ούτε αυτός αμάρτησε ούτε οι γονείς του, αλλά γεννήθηκε τυφλός για να φανερωθεί η δύναμη των έργων του Θεού πάνω σ' αυτόν. Όσο διαρκεί η μέρα, πρέπει να εκτελώ τα έργα εκείνου που μ' έστειλε. Έρχεται η νύχτα, οπότε κανένας δεν μπορεί να εργάζεται. Όσο είμαι σ' αυτόν τον κόσμο, είμαι το φως για τον κόσμο». Όταν τα είπε αυτά ο Ιησούς, έφτυσε κάτω, έφτιαξε πηλό από το φτύμα, άλειψε με τον πηλό τα μάτια του τυφλού, και του είπε: «Πήγαινε να νιφτείς στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ» –που σημαίνει «απεσταλμένος από το Θεό». Ξεκίνησε, λοιπόν, ο άνθρωπος, πήγε και νίφτηκε και, όταν γύρισε πίσω, έβλεπε. Τότε οι γείτονες κι όσοι τον έβλεπαν προηγουμένως ότι ήταν τυφλός, έλεγαν: «Αυτός δεν είναι ο άνθρωπος που καθόταν εδώ και ζητιάνευε;» Μερικοί έλεγαν: «Αυτός είναι», ενώ άλλοι έλεγαν: «Είναι κάποιος που του μοιάζει». Ο ίδιος όμως έλεγε: «Εγώ είμαι». Τότε τον ρωτούσαν: «Πώς, λοιπόν, άνοιξαν τα μάτια σου;» Εκείνος απάντησε: «Ένας άνθρωπος που τον λένε Ιησού έκανε πηλό, μου άλειψε τα μάτια και μου είπε: “πήγαινε στην

κολυμβήθρα του Σιλωάμ και νίψου”· πήγα λοιπόν εκεί, νίφτηκα και βρήκα το φως μου». Τον ρώτησαν, λοιπόν: «Πού είναι ο άνθρωπος εκείνος;» «Δεν ξέρω», τους απάντησε.

Τον έφεραν τότε στους Φαρισαίους, τον άνθρωπο που ήταν άλλοτε τυφλός. Η μέρα που έφτιαξε ο Ιησούς τον πηλό και του άνοιξε τα μάτια ήταν Σάββατο. Άρχισαν λοιπόν και οι Φαρισαίοι να τον ρωτούν πάλι πώς απέκτησε το φως του. Αυτός τους απάντησε: «Έβαλε πάνω στα μάτια μου πηλό, νίφτηκα και βλέπω». Μερικοί από τους Φαρισαίους έλεγαν: «Αυτός ο άνθρωπος δεν μπορεί να είναι σταλμένος από το Θεό, γιατί δεν τηρεί την αργία του Σαββάτου». Άλλοι όμως έλεγαν: «Πώς μπορεί ένας αμαρτωλός άνθρωπος να κάνει τέτοια σημεία;» Και υπήρχε διχογνωμία ανάμεσά τους. Ρωτούν λοιπόν πάλι τον τυφλό: «Εσύ τι λες γι’ αυτόν; πώς εξηγείς ότι σου άνοιξε τα μάτια;» Κι εκείνος τους απάντησε: «Είναι προφήτης».

Οι Ιουδαίοι όμως δεν εννοούσαν να πιστέψουν πως αυτός ήταν τυφλός κι απέκτησε το φως του, ώσπου κάλεσαν τους γονείς του ανθρώπου και τους ρώτησαν: «Αυτός είναι ο γιος σας που λέτε ότι γεννήθηκε τυφλός; Πώς, λοιπόν, τώρα βλέπει;» Οι γονείς του τότε αποκρίθηκαν: «Ξέρουμε πως αυτός είναι ο γιος μας κι ότι γεννήθηκε τυφλός· πώς όμως τώρα βλέπει, δεν το ξέρουμε, ή ποιος του άνοιξε τα μάτια, εμείς δεν το ξέρουμε. Ρωτήστε τον ίδιο· ενήλικος είναι, αυτός μπορεί να μιλήσει για τον εαυτό του». Αυτά είπαν οι γονείς του, από φόβο προς τους Ιουδαίους. Γιατί, οι Ιουδαίοι άρχοντες είχαν κιάλας συμφωνήσει να αφορίζεται από τη συναγωγή όποιος παραδεχτεί πως ο Ιησούς είναι ο Μεσσίας. Γι’ αυτό είπαν οι γονείς του, «ενήλικος είναι, ρωτήστε τον ίδιο».

Κάλεσαν, λοιπόν, για δεύτερη φορά τον άνθρωπο που ήταν πριν τυφλός και του είπαν: «Πες την αλήθεια ενώπιον του Θεού· εμείς ξέρουμε ότι ο άνθρωπος αυτός είναι αμαρτωλός». Εκείνος τότε τους απάντησε: «Αν είναι αμαρτωλός, δεν το ξέρω· ένα ξέρω: πως, ενώ ήμουν τυφλός, τώρα βλέπω». Τον ρώτησαν πάλι: «Τι σου έκανε; Πώς σου άνοιξε τα μάτια;» «Σας το είπα κιάλας», τους αποκρίθηκε, «αλλά δεν πειστήκατε· γιατί θέλετε να το ξανακούσετε; Μήπως θέλετε κι εσείς να γίνετε μαθητές του;» Τον περιέλασαν τότε και του είπαν: «Εσύ είσαι μαθητής εκείνου· εμείς είμαστε μαθητές του Μωυσή· εμείς ξέρουμε πως ο Θεός μίλησε στο Μωυσή, ενώ γι’ αυτόν δεν ξέρουμε την προέλευσή του». Τότε απάντησε ο άνθρωπος και τους είπε: «Εδώ είναι το παράξενο, πως εσείς δεν ξέρετε από πού είναι ο άνθρωπος, κι όμως αυτός μου άνοιξε τα μάτια. Ξέρουμε πως ο Θεός τούς αμαρτωλούς δεν τους ακούει, αλλά αν κάποιος τον σέβεται και κάνει το θέλημά του, αυτόν τον ακούει. Από τότε που έγινε ο κόσμος δεν ακούστηκε ν’ ανοίξει κανείς τα μάτια ενός γεννημένου τυφλού. Αν αυτός δεν ήταν από το Θεό δε θα μπορούσε να κάνει τίποτα». «Εσύ είσαι βουτηγμένος στην αμαρτία από τότε που γεννήθηκες», του αποκρίθηκαν, «και κάνεις το δάσκαλο σ’ εμάς;» Και τον πέταξαν έξω.

Ο Ιησούς έμαθε ότι τον πέταξαν έξω και, όταν τον βρήκε, του είπε: «Εσύ πιστεύεις στον Υιό του Θεού;» Εκείνος αποκρίθηκε: «Και ποιος είναι αυτός, κύριε, για να πιστέψω σ’ αυτόν;» «Μα τον έχεις κιάλας δει», του είπε ο Ιησούς. «Αυτός που μιλάει τώρα μαζί σου, αυτός είναι». Τότε εκείνος είπε: «Πιστεύω Κύριε», και τον προσκύνησε. Κι ο Ιησούς είπε: «Ήρθα για να φέρω σε κρίση τον κόσμο, έτσι ώστε αυτοί που δε βλέπουν να βρουν το φως τους, κι εκείνοι που βλέπουν ν’ αποδειχθούν τυφλοί».

Μερικοί Φαρισαίοι που ήταν εκεί μαζί του, άκουσαν τα λόγια αυτά και του είπαν: «Μήπως είμαστε κι εμείς τυφλοί;» «Αν ήσασταν τυφλοί», τους απάντησε ο Ιησούς, «δε θα ήσασταν ένοχοι· τώρα όμως λέτε με βεβαιότητα ότι βλέπετε· η ενοχή σας λοιπόν παραμένει».

(Ιωάν. 9, 1-41)

Ερμηνευτικά σχόλια

Ο άνθρωπος που είχε γεννηθεί τυφλός: Άνθρωποι λεπροί, **τυφλοί**, άτεκνοι και φτωχοί θεωρούνταν τότε τιμωρημένοι από τον Θεό για πολύ βαριές αμαρτίες. Θρησκευτικά και κοινωνικά ήταν στο περιθώριο και ουσιαστικά ήταν ζωντανοί νεκροί. Ο Χριστός, γιατρέυοντάς τον, δείχνει ότι τέτοιες απάνθρωπες αντιλήψεις δεν ισχύουν. Οι άνθρωποι δοκιμαζόμαστε, όχι όμως για να τιμωρούμαστε, αλλά για να φανεί η δύναμη του Θεού μέσα από την πίστη μας!

Σάββατο: Για το Σάββατο επιβάλλονταν τότε 38 απαγορεύσεις. Μια από αυτές όριζε να μην κάνεις την ημέρα αυτή **πηλό** (λάσπη). Ο πηλός λοιπόν που έκανε ο Ιησούς με το σάλιο του ήταν παράβαση! Ο πηλός όμως ήταν και η ξαναδημιουργία της όρασης του τυφλού. Μ’ αυτόν τον τρόπο ο Χριστός μας ξαναφέρει στην δημιουργία του πρώτου ανθρώπου τον οποίο ο Θεός δημιούργησε από χώμα και νερό, δηλαδή από πηλό.

Σιλωάμ: Πιθανόν η συνάντηση του Ιησού με τον τυφλό έγινε στον Ναό. Έτσι, ως τη **δεξαμενή** (υδραγωγείο) του **Σιλωάμ** περπάτησε 1 χιλιόμετρο. Ο τυφλός περπατά, για να συμμετάσχει στο θαύμα.

Οι Φαρισαίοι: Μόλις είδε ο κόσμος τη θαυματουργική θεραπεία του τυφλού χωρίστηκε σε δυο ομάδες. Άλλοι έλεγαν πως αυτός που έγινε καλά, είναι ο τυφλός, που πριν τον έβλεπαν να ζητιανεύει. Άλλοι πάλι έλεγαν πως δεν είναι αυτός, αλλά κάποιος όμοιος του. Οι Φαρισαίοι άρχισαν τις ανακρίσεις. Τον ρωτούσαν και τον ξαναρωτούσαν να τους πει με ποιο τρόπο έγινε καλά. Οι Φαρισαίοι ήθελαν να δυσφημήσουν τον Κύριο. Και ο θεραπευθείς τυφλός απαντούσε, πως άνθρωπος αμαρτωλός ποτέ δεν μπορεί να κάνει, αυτό που έκανε σε μένα ο Ιησούς. Ο Χριστός είναι σημείον αντιλεγόμενον. Άλλοι τον αποδέχονται και άλλοι Τον αρνούνται. Αυτό συμβαίνει και στους καιρούς μας. Ας μην ανήκουμε σ' εκείνους που λένε ΟΧΙ στην παρουσία Του, αλλά ας ομολογούμε ότι πιστεύουμε σ' Αυτόν με την ζωή της Εκκλησίας.

Τον έβγαλαν έξω: η έκφραση "**τον έβγαλαν έξω**" θα πει ότι τον έκαναν "αποσυνάγωγο", δηλαδή τον απέβαλαν από τη θρησκευτική κοινότητα (τη Συναγωγή). Αυτό είχε σοβαρές συνέπειες: έπρεπε να φοράει πένθιμα ρούχα να κυκλοφορεί ακούρευτος να τον αποφεύγουν όλοι - εκτός από την οικογένειά του απαγορευόταν να του μιλούν και να τον χαιρετούν ό,τι και αν ψώνιζε, ήταν υποχρεωμένος να είναι από τον πωλητή τρία μέτρα μακριά. Η μαρτυρία του στα δικαστήρια δεν λαμβανόταν υπόψη. Ο τυφλός όμως δεν υποκύπτει στον εκβιασμό των αρνητών του Χριστού. Με θάρρος και δύναμη, γεγονός που δείχνει ότι βλέπει με τα μάτια της ψυχής του, επιμένει να είναι μαζί με τον Χριστό. Κι έτσι ο Κύριος του φανερώνεται για να του δώσει την χαρά να ξέρει πλέον Ποιος είναι Αυτός που τον έκανε καλά, γιατί πριν την θεραπεία δεν έβλεπε.

Με αυτή τη θεραπεία γκρεμίστηκαν οι απάνθρωπες αντιλήψεις για τους τυφλούς. Διπλό φως χαρίστηκε στον τυφλό με το θαύμα: είδε για πρώτη φορά τα πάντα γύρω του κι αντίκρισε αυτόν που είπε ότι είναι "το φως του κόσμου". Στηριγμένος στον Φωτοδότη του Ιησού άρχισε να βλέπει βαθύτερα πράγματα και νέες αλήθειες ζωής. Όλοι οι άλλοι δεν θέλησαν να δουν κάτι πέρα από όσα πίστευαν. Έμειναν πνευματικά τυφλοί. Στον πρώην τυφλό έχουμε φωτεινό παράδειγμα για το πόσο μπορεί να αλλάξει ριζικά ένας άνθρωπος που συναντάει πραγματικά τον Χριστό στην ζωή του.

Ερωτήσεις

1. Όσοι είναι άρρωστοι, είναι τιμωρημένοι από τον Θεό;
2. Γιατί ο Χριστός έκανε πηλό;
3. Γιατί έστειλε τον τυφλό στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ;
4. Γιατί αντέδρασαν οι Φαρισαίοι σ' αυτό το θαύμα;
5. Τι μας διδάσκει η συμπεριφορά του τυφλού απέναντι στους Φαρισαίους και τον Κύριο;

Συμπέρασμα

Με τον Χριστό ανοίγουν τα μάτια της ψυχής μας! Ας Τον βλέπουμε στην ζωή της Εκκλησίας!

Ώρα για παιχνίδι

Βρες τις 10 λέξεις ανάμεσα στα ανακατεμένα γράμματα

ΚΞΗΓΦΔΓΗΞΚΛΚΕΗΠΗΓΑΔΙΚΕΗΓΦΥΘΙΟΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΑΚΕΗΓΕΚΚΛΧΡΙΣΤΟΣΛΚΕΗΓΕΚΛΛΝΕΡΟΛΚΕΗΓΦΔΗΞΚΚΛΛΚΕ
ΗΙΑΚΩΒΚΕΗΗΓΓΕΚΚΛΛΚΕΜΕΣΣΙΑΣΚΕΗΓΦΔΕΚΛΟΙΗΝΑΟΣΛΚΕΗΓΦΘΥΤΠΝΕΥΜΑΚΕΗΓΦΔΣΥΘΙΟΙΜΑΘΗΤΕΣΚΕΗΓΦ
ΔΞΙΟΙΘΥΗΕΚΙΘΦΩΤΕΙΝΗΚΕΗΓ

Να ζωγραφίσετε τον Χριστό να θεραπεύει τον εκ γενετής τυφλό

**ΘΕΜΑΤΑ ΚΑΤΗΧΗΣΗΣ ΝΕΑΝΙΚΩΝ
ΣΥΝΤΡΟΦΙΩΝ
ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ-ΛΥΚΕΙΟΥ**

Θέματα που απασχολούν τους νέους και η στάση της Εκκλησίας

6 και 7.10.2018: Είμαι τέλειος;

13 και 14.10.2018: Οφθαλμόν αντί οφθαλμού;

20 και 21.10.2018: Τους φίλους τους διαλέγουμε!

27 και 28.10.2018: Ποια πατρίδα σε διώχνει και ποια σε χρειάζεται;

3 και 4.11.2018: Μπορώ με τους γονείς μου;

10 και 11.11.2018: Ζηλεύω!

17 και 18.11.2018: Πού είναι η αγάπη;

24 και 25.11.2018: Πιο καλή η μοναξιά

1 και 2.12.2018: Φανατισμός: φόβος ή ζήλος;

8 και 9.12.2018: Σήμαντρα ηχούν

15 και 16.12.2018: Πάρτι, διασκέδαση, ψυχαγωγία

22 και 23.12.2018: Χριστούγεννα: γιατί;

12 και 13.1.2019: Χρόνος, πίστη, επιστήμη

19 και 20.1.2019: Σκέψεις και λογισμοί

26 και 27.1.2019: Τρία πρόσωπα και τρεις ιστορίες που άλλαξαν τον κόσμο

2 και 3.2.2019: Τα ψεύτικα τα λόγια τα μεγάλα

9 και 10.2.2019: Περί σώματος

16 και 17.2.2019: Εκκλησία και bullying

23 και 24.2.2019: Δεν μετανιώνω

2 και 3.3.2019: Εκκλησία και οικολογία

9 και 10.3.2019: Θέλω και μπορώ ή μπορώ και δεν θέλω την νηστεία;

16 και 17.3.2019: Παράδοση και παραδόσεις

23 και 24.3.2019: Είμαι ελεύθερος;

30 και 31.3.2019: Γιατί μας πειράζει ο διάβολος;

6 και 7.4.2019: Υπάρχουν αυθεντίες;

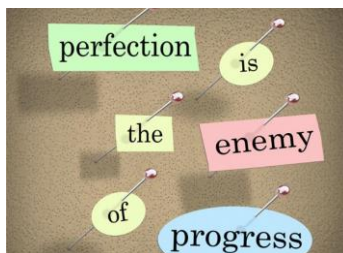
13 και 14.4.2019: Κινητό: μια προέκταση του χεριού ή και της καρδιάς μας;

20 και 21.4.2019: Ο ακίνδυνος και ο επικίνδυνος Χριστός

11 και 12.5.2019: Προσωπική επανάσταση

18 και 19.5.2019: Οι αληθινοί ήρωες

Είμαι τέλειος;

Κείμενο 1 και σχόλια:

Οι τρεις παραγγελίες

Ρώτησε κάποιος τον αββά Αντώνιο: «Τι αν φυλάξω, θα είμαι αρεστός στο Θεό;» Και απάντησε ο γέροντας: «Τήρησε αυτά που θα σου παραγγείλω. Όπου κι αν πας, τον Θεό να 'χεις μπροστά στα μάτια σου πάντοτε. Ό,τι κι αν κάνεις, να στηρίζεται στη μαρτυρία των θείων Γραφών. Και σ' όποιον τόπο κι αν κατοικείς, μη μετακινείσαι εύκολα από κει. Αυτές τις τρεις παραγγελίες κράτησέ τες και σώζεσαι».

Αρεστός στο Θεό: ο κύριος σκοπός της ζωής μας για την Εκκλησία είναι να αρέσουμε στο Θεό. Αυτό δεν σημαίνει ότι ζούμε εκτός τόπου και χρόνου.

Τον Θεό να 'χεις μπροστά σου πάντοτε: η πρώτη παραγγελία του Αγίου Αντωνίου είναι να έχουμε το Θεό μπροστά μας. Αυτό σημαίνει να σκεφτόμαστε αν οι πράξεις μας είναι σύμφωνες με το θέλημα του Θεού. Στο Θεό δεν αρέσει η αμαρτία.

Να στηρίζεσαι στη μαρτυρία των θείων Γραφών: η δεύτερη παραγγελία είναι να έχουμε υπόψιν μας τι λέει η Καινή Διαθήκη, που σημαίνει να τη διαβάζουμε για να ξέρουμε το Ευαγγέλιο.

Μη μετακινείσαι εύκολα: να μην έχουμε άστατη ζωή είναι η τρίτη παραγγελία.

Κείμενο 2 και σχόλια:

Τα τρία όχι

Ρώτησε ο αββάς Παμβώ τον αββά Αντώνιο: «Τι να κάνω;» Και του λέει ο Γέροντας: «Μην έχεις πεποίθηση στην αρετή σου, μη σκαλώνει η σκέψη σου ανώφελα σε κάτι που ανήκει στο παρελθόν και έχει κυριαρχία στη γλώσσα και την κοιλιά σου».

Μην έχεις πεποίθηση στην αρετή σου: Το πρώτο όχι που λέει ο Άγιος Αντώνιος είναι να μην έχουμε εμπιστοσύνη στις αρετές και τα χαρίσματά μας, να μη νομίζουμε ότι είμαστε σπουδαίοι και δεν έχουμε ανάγκη από τη γνώμη κανενός.

Μη σκαλώνει η σκέψη σου ανώφελα σε κάτι που ανήκει στο παρελθόν: το δεύτερο όχι είναι στο να μένουμε κολημμένοι σε σκέψεις, λάθη, προβλήματα του παρελθόντος, ανθρώπους που δεν μας φέρθηκαν σωστά. Να προχωράμε προς τα εμπρός και να αγωνιζόμαστε.

Έχε κυριαρχία στη γλώσσα και την κοιλιά σου: το τρίτο όχι είναι στη γλώσσα μας, να μη μας κάνει ό,τι θέλει (κουτσομπολιό, κακία, βρισιές), και στην κοιλιά μας, να μη μας νοιάζει τι θα φάμε, δηλαδή οι βιοτικές μέριμνες και οι απολαύσεις.

Κείμενο 3 και σχόλια:

Τα τρία ναι

Ο αββάς Βενιαμίν, πεθαίνοντας, είπε στα πνευματικά του παιδιά: «Κάντε αυτά που θα σας πω και θα μπορέσετε να σωθείτε. Να είστε πάντοτε χαρούμενοι, να προσεύχεστε αδιάκοπα και να ευχαριστείτε το Θεό για το κάθε τι».

Πάντοτε χαρούμενοι: η χαρά είναι ένδειξη πίστης στο Θεό. Είμαστε χαρούμενοι γιατί ο Θεός μας αγαπά και μας σώζει, αλλά και γιατί είναι κοντά μας. Ο χριστιανός είναι χαρούμενος άνθρωπος, ακόμα κι αν περνάει δύσκολες στιγμές, γιατί η σχέση με το Θεό δεν αφήνει περιθώριο απελπισίας.

Προσεύχεστε αδιάκοπα: Κάθε στιγμή της ζωής μας να είναι προσευχή. Να έχουμε στη σκέψη μας το Θεό σημαίνει αυτό και να μην αμαρτάνουμε, αλλά και να στρέφουμε το βλέμμα μας στον ουρανό.

Ευχαριστείτε το Θεό για το κάθε τι: αυτό σημαίνει να θυμόμαστε ότι έχουμε την ιερωσύνη ως δώρο του Θεού από τη βάπτισή μας. Ιερέας σημαίνει αυτός που ευχαριστεί το Θεό για τα πάντα,

για τον κόσμο, τη ζωή, για τα αγαθά, τον πλούτο, τη φτώχεια του και μεταφέρει αυτό το πνεύμα στη ζωή του.

B. Ο Mr. και η Mrs Perfect στη ζωή μας

Ο εγωισμός μας σπρώχνει να νομίζουμε ότι είμαστε τέλειοι.
Ο εγωισμός μας κάνει να νομίζουμε ότι μόνο η γνώμη μας είναι σωστή.
Ο εγωισμός μας κάνει να μην δεχόμαστε συμβουλές.
Ο εγωισμός μας κάνει να πιστεύουμε ότι ο Θεός δεν ασχολείται με τον κόσμο ή υπάρχει μόνο για τις δύσκολες στιγμές.

Ο εγωισμός μας καλλιεργείται από όλα αυτά «τα τέλεια» που υπάρχουν στην τηλεόραση και τη διαφήμιση, τέλεια κορμιά, τέλειοι έρωτες, τέλεια τραγούδια, τέλεια όνειρα, κι εμείς αγωνιζόμαστε να μοιάσουμε σ' αυτή την τελειότητα ή δεν κάνουμε τίποτα για να την κρίνουμε.

Κρατάμε τα όχι, τα ναι, τις παραγγελίες κι ας είναι δύσκολα;

Γ. Αποδεχτείτε τον εαυτό σας: κλειδιά αποδοχής και αγάπης (Γράφει η Λίζα Βάρβογλη, Ph.D. Ψυχολόγος-Ψυχοθεραπεύτρια)

Συγκρίνεις τον εαυτό σου με άλλους ανθρώπους όλη την ώρα; Έχεις την τάση να κατακρίνεις τον εαυτό σου; Είσαι ο πιο σκληρός επικριτής του εαυτού σου; Μήπως τελικά εσύ ο ίδιος μπλοκάρεις τον εαυτό σου επειδή δεν τον αποδέχεσαι; **Αν απάντησες ναι σε μερικά από τα παραπάνω ερωτήματα, ίσως είναι καιρός να αλλάξεις και να αποδεχτείς τον εαυτό σου.**

1. Κάνε μια λίστα με όλα όσα αρνητικά λες για τον εαυτό σου όταν κάνεις αυτοκριτική- και απάντησε χωριστά στο καθένα με κάτι θετικό
Φυσικά, όλοι έχουμε τα ελαττώματά μας! Δεν είναι όμως αυτό το ζητούμενο! Το σημαντικό είναι να γνωρίζουμε τα προτερήματά μας και να χτίζουμε πάνω σε αυτά (ενώ παράλληλα διαχειριζόμαστε και τα ελαττώματά μας).
Αν βλέπεις μόνο τα αρνητικά στοιχεία σου, τότε δεν ευχαριστιέσαι την εμπειρία του να είσαι ο εαυτός σου και δεν ευχαριστιέσαι την ίδια σου τη ζωή! Για κάθε αρνητικό στοιχείο που κρίνεις τον εαυτό σου δέξου το με συμπόνια για εσένα τον ίδιο και πάρε την απόφαση να συγχωρέσεις τον εαυτό σου.
Αν δεν μπορείς να βρεις κάτι θετικό (ίσως μια κατάσταση είναι ρεαλιστικά άσχημη), αυτό που μπορείς να κάνεις για να απελευθερωθείς από τα αρνητικά συναισθήματα και να προχωρήσεις στη ζωή σου είναι να πεις «Έκανα το καλύτερο που μπορούσα. Συγχωρώ τον εαυτό μου. Συγχωρώ όσους έχουν ανάμιξη σε αυτό το πρόβλημα.
Στηρίζω τον εαυτό μου και προχωράω μπροστά».
2. Μάθε να αποδέχεσαι τα συναισθήματά σου
Δεν υπάρχει σωστό ή λάθος στο πώς αισθανόμαστε. Υπάρχει σωστό/λάθος στο πώς επιλέγουμε να αντιδράσουμε σε αυτά που μας συμβαίνουν. Δώσε στον εαυτό σου άδεια να νιώσει το οποίο συναίσθημα έχει, χωρίς λογοκρισία ή κουκούλωμα. Προσπάθησε παράλληλα να καταλάβεις από πού προέρχεται το συγκεκριμένο συναίσθημα και στήριξε τον εαυτό σου στο να το βιώσεις και να... επιβιώσεις. Βιώνω τα συναισθήματά μου δεν σημαίνει ότι γίνομαι και δικαστής για να κατακρίνω τον εαυτό μου ή τους άλλους. Σημαίνει ότι αντιλαμβάνομαι ποιος είμαι και πώς είμαι αυτή τη στιγμή, σημαίνει ότι σέβομαι τον εαυτό μου, αναγνωρίζω την αξία του και τον φροντίζω για να προχωρήσω μπροστά.
3. Καλλιέργησε τη σχέση σου με την αποτυχία αλλά και την επιτυχία. Μάθε να παίρνεις τα ρίσκα

σου και να δέχεσαι τις συνέπειες των πράξεών σου. Οι περισσότεροι άνθρωποι φοβούνται την επιτυχία εξίσου με την αποτυχία, όσο και αν αυτό φαίνεται παράξενο! Ο λόγος; Είτε με επιτυχία, είτε με αποτυχία, θα ξεβολευτεί κανείς από τη ρουτίνα του!

Μάθε λοιπόν να είσαι συναισθηματικά παρών στη ζωή σου, να είσαι αυθεντικός άνθρωπος και να ρισκάρεις να αποτύχεις. Για να ζήσεις πρέπει να αποβάλεις τον φόβο του «είμαι αρκετά καλός;» και να συνεχίσεις την πορεία σου. Καλλιέργησε την εσωτερική σου σοφία ότι τα λάθη αποτελούν δάσκαλο και βάση για νέα μάθηση.

4. Σταμάτα τις συγκρίσεις. Οι περισσότεροι άνθρωποι πέφτουν στην παγίδα του να κάνουν συγκρίσεις με άλλους προκειμένου να καταλήξουν ότι κάπου και σε κάτι υστερούν. Αν ξεκινάς με επικριτικό τρόπο να συγκρίνεις τον εαυτό σου με άλλους, μόνο για να αποδείξεις ότι αν δεν είσαι «τέλειος» ή πολύ πάνω από το μέσο όρο σε κάποιες διαστάσεις, τότε μόνο κακό κάνεις σε εσένα. Η σύγκριση προκαλεί άγχος: πώς με βλέπουν οι άλλοι; Τι πιστεύουν για μένα; Πόσο καλύτερα είμαι από τους άλλους σε αυτή ή την άλλη διάσταση; Οι συγκρίσεις δε τελειώνουν ποτέ, αλλά και δεν οδηγούν πουθενά. Ήδη οι περισσότεροι άνθρωποι έχουν μια επικριτική εσωτερική φωνή που το μόνο που κάνει είναι να τους φρενάρει.

Γιατί λοιπόν να κάνουμε συγκρίσεις που δεν είναι υγιείς; Καλύτερα είναι να επικεντρωθούμε στο να βάλουμε τους προσωπικούς μας στόχους και να πορευτούμε προς αυτούς, με μέτρο σύγκρισης το «που ήμουν πριν και που είμαι τώρα».

5. Αποδέξου τις ατέλειές σου. Αν αποδεχτείς τις ατέλειές σου, αυτό σημαίνει ότι αγκαλιάζεις ένα κομμάτι του εαυτού σου το οποίο δεν το αγαπάς ιδιαίτερα και δεν το αποδέχεσαι ιδιαίτερα... Έτσι όμως δημιουργείς περισσότερο ζωτικό χώρο για να αποδεχτείς τον εαυτό σου συνολικά, δημιουργείς την προσωπική σου ελευθερία. Όταν απελευθερωθείς από το φόβο να κρύψεις τις ατέλειές σου, το άγχος να μην τις δουν οι άλλοι, την αγωνία του πώς θα σε κρίνουν... τότε δε θα σπαταλάς άσκοπα χρόνο και ψυχική ενέργεια στο να προσπαθείς να κρυφτείς και να κουκουλώσεις τις ατέλειές σου. Αν αποδέχεσαι τις ατέλειές σου είναι σαν να παραδέχεσαι ταυτόχρονα ότι κάτι θα κάνεις για να τις βελτιώσεις- αν αυτό επιθυμείς. Και αυτό είναι λυτρωτικό. Δεν έχουμε γεννηθεί για να είμαστε τέλειοι, αλλά αληθινοί. Όταν όμως η τελειότητα γίνεται αυτοσκοπός ή όταν φοβόμαστε την απόρριψη των άλλων, τότε διαστρεβλώνεται η φυσικότητα της ύπαρξής μας και δεν είμαστε γνήσιοι, ούτε ολόκληροι. Ναι, ολοκληρωμένο θεωρώ, όχι τον φαινομενικά τέλειο άνθρωπο, αλλά εκείνον που στέκεται με παρρησία μπροστά σε όλα τα κομμάτια του εαυτού του, τα καλά και τα στραβά του. Επομένως, ας αναλογιστούμε ποιος παθαίνει την μεγαλύτερη ζημιά όταν δεν είναι αυθεντικός. Ο ίδιος! Πιέζει τόσο πολύ την ψυχούλα του... Και φυσικά είναι ο ίδιος άνθρωπος που μια μέρα θα έρθει να σου παραπονεθεί «αχ, μου την έφεραν πισώπλατα, άμα έχεις τέτοιους φίλους, τι να τους κάνεις τους εχθρούς!» Κι όμως. Πρώτος εκείνος δεν στάθηκε ειλικρινής απέναντι στον εαυτό του.

<http://www.awakengr.com/den-gennithikes-gia-na-ise-telios-alla-gia-na-ise-alithinos/>

Δ. Όλοι έχουμε δικαίωμα να κάνουμε λάθη στη ζωή μας: λάθος επιλογές, λάθος αποφάσεις, λάθος φίλίες, λάθος σχέσεις. Δεν χρειάζεται να μετανιώνουμε για αυτό, γιατί όλα τα παραπάνω συνέβησαν σε αυτό που είμαστε σήμερα (Γράφει η Μαρία Καρίκη, Ψυχολόγος)

Το ερώτημα είναι αν μαθαίνουμε κάτι από όλα αυτά; Μπαίνουμε στη διαδικασία να κάνουμε την απαραίτητη αυτοκριτική; Βγάζουμε τα σωστά συμπεράσματα τόσο για τους ίδιους όσο και για τους άλλους; Ή απλά κυριευόμαστε από τη λύπη, το θυμό και την απογοήτευση;

Δεν υπάρχει κάποιο εγχειρίδιο που να μας υποδεικνύει πώς πρέπει να ζούμε και πώς να ενεργούμε. Όλα γίνονται άλλοτε με βάση τη λογική και άλλοτε με βάση το συναίσθημα ή το ένστικτο. Αναλαμβάνουμε το ρίσκο των επιλογών μας και πορευόμαστε. Ευχόμαστε να είναι ευτυχής η κατάληξη. Αλλά κι αν δεν είναι οφείλουμε να κατανοήσουμε το «γιατί». Τι συνέβη και τα πράγματα δεν πήγαν όπως θα θέλαμε; Ποιοι παράγοντες στάθηκαν εμπόδιο; Τι δεν είχαμε υπολογίσει σωστά ή τι δεν λάβαμε καθόλου υπόψη μας;

Πολλοί άνθρωποι επαναλαμβάνουν μοτίβα συμπεριφορών στη ζωή τους που τους καταλήγουν σε παρόμοιες καταστάσεις. Αισθάνονται ότι εγκλωβίζονται σε φαύλους κύκλους και αναρωτιούνται γιατί. Γιατί διαλέγω λάθος ανθρώπους στη ζωή μου; Λάθος συνεργάτες; Λάθος σχέσεις; Γιατί έλκω και έλκομαι από ανθρώπους που τελικά αποδεικνύονται ακατάλληλοι για εμένα ή εγώ για αυτούς; Είναι σημαντικό να δώσουμε μια απάντηση στο εαυτό μας πάνω σε αυτό. Μέσα από συγκρίσεις μπορούμε να ανακαλύψουμε κοινά στοιχεία στις ιστορίες της ζωής μας που θα μας οδηγήσουν σε μια διαπίστωση.

Όταν περάσει το θυμικό, δηλαδή ο πόνος, η στεναχώρια, η ματαιώση, θα πρέπει να δούμε μια κατάσταση πιο ψυχραιμία, πιο ορθολογικά. Κάνοντας καταρχήν την αυτοκριτική μας οφείλουμε να αναγνωρίσουμε πού και σε ποιο βαθμό «φταίξαμε» εμείς. Δεν μπορούμε να βελτιωθούμε και να εξελιχθούμε χωρίς αυτή την αυτοκριτική. Το να κατηγορείς για όλα τους άλλους απλά σε γεμίζει με περισσότερο θυμό, κάτι που δεν χρειάζεται.

Η αποποίηση των δικών σου ευθυνών και της δικής σου συμμετοχής σε οτιδήποτε διαδραματίζεται στη ζωή σου συνήθως σε οδηγεί σε λάθος συμπεράσματα, σε απωθημένα συναισθήματα και σε λάθος αντιδράσεις. Δεν χρειάζεται να φοβόμαστε να παραδεχτούμε, να αναγνωρίσουμε και να αναθεωρήσουμε ό,τι δικό μας συνέβαλλε σε μια ανεπιθύμητη πορεία.

Φυσικά, κάτι τέτοιο δεν είναι χρήσιμο όταν γίνεται μονόπλευρα. Το ιδεατό θα ήταν να γίνεται αυτή η γνωστική-συναισθηματική διεργασία από όλες τις πλευρές που εμπλέκονται σε μια κατάσταση. Το να παραδέχεται μόνο ένας δεν είναι αρκετό για να διορθωθεί ένα λάθος ή να σωθεί μια σχέση.

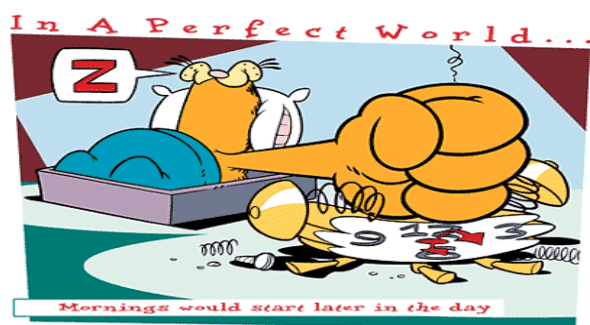
Το «Εγώ» μας μπορεί να αισθάνεται μερικές φορές προδομένο, απηυδισμένο και να μη θέλει να δει καθαρά την αντικειμενική αλήθεια, η οποία δεν είναι ποτέ μόνο η αλήθεια του ενός. Αρνείται να αντιληφθεί τον τρόπο που κάποιος άλλος μπορεί να βίωσε την ίδια πραγματικότητα ή την ίδια κατάσταση. Μπορούμε ωστόσο να «εκπαιδεύσουμε» το Εγώ μας να κάνει την υπέρβαση του και να αποκτήσει ενσυναίσθηση. Να μπαίνει στη θέση του άλλου και ας μην συμφωνεί με αυτή.

Η κατανόηση της θέσης του άλλου –χωρίς απαραίτητα να την ενστερνιζόμαστε- επηρεάζει την προσωπική ερμηνεία της κάθε ιστορίας που ζούμε, αλλά και των συμπερασμάτων που βγάζουμε. Αυτή είναι μια πιο διευρυμένη γνωσιακά προσέγγιση μέσα από την οποία μπορούμε να μάθουμε περισσότερα τόσο για εμάς τους ίδιους όσο και για τους άλλους.

Η ανθρώπινη συμπεριφορά γίνεται κατανοητή μέσα από τη θεωρία της «δράσης-αντίδρασης» και όχι μέσα από τη θεωρία απλά και στεγνά των επιθετικών προσδιορισμών. Τα λάθη μας οφείλουν να μας διδάσκουν, να μας «ανοίγουν», να μας εξελίσσουν, να μας κάνουν να κατανοούμε κάθε φορά όλο και περισσότερο τη δυναμική των σχέσεων, αλλά κυρίως να μας οδηγούν σε μια βαθύτερη αυτογνωσία και αυτοαποκάλυψη.

Ο άνθρωπος που επεξεργάζεται τα λάθη του με αυτό τον τρόπο δεν νιώθει θυμό, αλλά την ανάγκη να πει συγγνώμη εκεί που οφείλει και εκεί που δεν οφείλει απλά να συγχωρέσει και να προχωρήσει κρατώντας στιδήποτε τον έκανε «καλύτερο»...

<http://www.rodiki.gr/article/290498/mathainoyme-telika-apo-ta-lathh-mas#ixzz4uZOvH9sy>

Ε. Τα θέλω όλα τέλεια (Ναταλία Κουτρούλη, ψυχολόγος υγείας)

Η σύγχρονη ζωή μάς έχει οδηγήσει στο να θεωρούμε ότι μόνο το τέλειο μετράει. Μήπως ήρθε η ώρα να σταματήσουμε να κυνηγάμε την τελειότητα και να αποδεχτούμε το ενδεχόμενο να αποτύχουμε και κάποια φορά;

Σύμφωνα με τους ειδικούς, όλο και περισσότεροι –κυρίως γυναίκες– παθαίνουν εμμονή με την τελειότητα. Παίζει ρόλο η απαιτητική και ανταγωνιστική αγορά εργασίας, αλλά και ο βομβαρδισμός –από τα μέσα, τη διαφήμιση, το Διαδίκτυο– σχετικά με το πώς θα μπορούσαμε και θα έπρεπε να τα έχουμε και να τα κάνουμε όλα, στο σπίτι μας, στην οικογένειά μας, στη δουλειά μας, στην προσωπική και την κοινωνική μας ζωή. Παράλληλα, οι σύγχρονοι άνθρωποι, και κυρίως οι γυναίκες, καλούμαστε να είμαστε καλοί σε περισσότερους από έναν ρόλους, οπότε και τα πράγματα γίνονται ακόμα πιο δύσκολα και απαιτητικά.

Η κατάρα της τελειότητας

Υπάρχει συχνά η εντύπωση ότι ο καλύτερος τρόπος και το δυνατότερο χαρακτηριστικό για να πετύχουμε κάτι είναι η τελειομανία. Αυτή συχνά είναι μία πεποίθηση που έχουμε από παιδιά, που μας την έχουν εμφυσήσει οι γονείς μας. Η προσπάθεια να τα κάνουμε όλα τέλεια είναι πράγματι ο δρόμος για την επιτυχία; Όχι, βέβαια. Μάλιστα, συχνά, σύμφωνα με τους ειδικούς, η τελειομανία είναι ένα δεκανίκι στο οποίο καταφεύγουμε κάθε φορά που προσπαθούμε να φέρουμε σε πέρας κάτι στο οποίο φανταζόμαστε ή θεωρούμε ότι δεν είμαστε τόσο καλοί. Είναι μία αντισταθμιστική τεχνική, όπως την ονομάζουν οι ψυχολόγοι. Όταν, δηλαδή, έχουμε μία βαθιά πεποίθηση ότι δεν είμαστε ικανοί, αλλά ο κανόνας μας είναι ότι πρέπει να τα καταφέρουμε πάση θυσία, χρησιμοποιούμε ως αντισταθμιστική τεχνική την υπερπροσπάθεια και την τελειομανία για να αποδείξουμε -κυρίως στον εαυτό μας, αλλά και στους άλλους- ότι τελικά αξίζουμε. Σκεφτόμαστε: «Αν φαίνομαι τέλεια, ζω την τέλεια ζωή, έχω την τέλεια δουλειά και την τέλεια οικογένεια, μπορώ να αποφύγω την αρνητική κριτική, να συνεχίσω να είμαι αγαπητή από τους άλλους και να καταφέρω να μην πληγωθώ». Προσπαθούμε δηλαδή έτσι, μέσω της τελειομανίας, να ανακτήσουμε τον έλεγχο σε πράγματα όπου δεν τον έχουμε πραγματικά. Φυσικά, χρειάζεται να θυσιάζουμε πολλά γι' αυτό. Το αποτέλεσμα είναι να νιώθουμε συνέχεια πιεσμένοι, γεγονός που έχει ψυχολογικές και σωματικές συνέπειες πάνω μας.

Γιατί να αλλάξω;

Ο πιο σημαντικός λόγος είναι η σχέση μας με τους άλλους, οι οποίοι δυσκολεύονται πολύ να μας ευχαριστήσουν, αλλά και να μας ανεχτούν, και βέβαια το γεγονός ότι δεν μπορούμε να ζήσουμε και να ευχαριστηθούμε τη ζωή μας, αφού ποτέ τίποτε δεν ολοκληρώνουμε, καθώς όσο και αν προσπαθήσουμε τίποτε δεν είναι αρκετά καλό. Ο τελειομανής είναι ανταγωνιστικός, δύσκαμπτος, επικριτικός, δύσκολος συνεργάτης, έχει εμμονή με τις λεπτομέρειες και τους κανόνες του, βρίσκει όλους τους άλλους ανεπαρκείς, ενώ ο ίδιος είναι αρνητικός σε κάθε είδος κριτικής. Και αντί να γίνεται καλύτερος γονιός, φίλος, σύντροφος, παιδί, συνεργάτης, υπάλληλος ή αφεντικό, τελικά είναι ένας άνθρωπος που οι άλλοι δυσκολεύονται να σχετίζονται μαζί του, που δεν βλέπει τα καλά που έχει στη ζωή του, εστιάζοντας στο 1% που πιθανώς είναι λάθος αντί για το 99% που είναι σωστό. Εκτός όμως από τις σχέσεις μας με τους άλλους, που είναι προβληματικές, όταν είμαστε τελειομανείς, δυσκολεύουμε και τον ίδιο μας τον εαυτό. Ζοριζόμαστε να φέρουμε σε πέρας τα όσα αναλαμβάνουμε, γιατί το αποτέλεσμα δεν είναι ποτέ αρκετά ικανοποιητικό.

Μαθαίνουμε να αγαπάμε το αρκετά καλό

Πώς μπορούμε να ελευθερωθούμε από αυτήν την κατάρα; Το πρώτο βήμα είναι να συνειδητοποιήσουμε τη διαφορά ανάμεσα στην προσπάθεια και την τελειοθηρία. Όταν προσπαθούμε, σκεφτόμαστε: Πώς θα βελτιωθώ; Όταν είμαστε τελειομανείς, λέμε: Τι θα σκεφτούν οι άλλοι; Η αλήθεια είναι ότι χρειάζεται να κάνουμε μεγάλη προσπάθεια για να ξεφύγουμε από την τελειοθηρία. Αξίζει όμως να προσπαθήσουμε.

Έτσι, είναι απαραίτητο:

* Να εκτεθούμε σε αυτό που φοβόμαστε, ώστε να μπορέσουμε να δούμε κατά πόσον είναι πράγματι τόσο τρομερό όσο νομίζουμε. Με αυτόν τον τρόπο, σιγά-σιγά αυτό που μας φοβίζει γίνεται πιο οικείο και μετά το ερέθισμα γίνεται λιγότερο κακό, ακόμα και θετικό. Για παράδειγμα, θα μπορούσαμε να ασχοληθούμε με πράγματα στα οποία ξέρουμε εξ ορισμού ότι δεν είμαστε καλοί, ότι θα αποτύχουμε δηλαδή, και να εξασκηθούμε σε αυτό, να συμφιλιωθούμε με τον φόβο και να τον αντέξουμε.

* Να μάθουμε να αντέχουμε την ιδέα της εποικοδομητικής κριτικής, να πάψουμε να θεωρούμε ότι όταν μας κρίνουν μας επιτίθενται και να ψάξουμε να βρούμε αν υπάρχει αλήθεια στα όσα μας λένε.

* Να κατανοήσουμε τη διαβάθμιση της απόδοσης, ότι δεν υπάρχει μόνο το 0% και το 100%, αλλά και τα ενδιάμεσα ποσοστά, που και αυτά δείχνουν ότι κάτι καταφέραμε. Είναι σημαντικό να κοιτάμε τα πόσα έχουμε καταφέρει και να λέμε: «Μέχρι τώρα καλά τα πήγα...» ή «Λαμβάνοντας υπόψη το πόσο κουρασμένη είμαι, η απόδοσή μου είναι εξαιρετική». Μην ξεχνάμε αυτό που είτε κάποτε ο Γούντι Άλεν: «Το 85% της επιτυχίας είναι απλώς και μόνο το να εμφανιστούμε κάπου».

* Να ζητάμε βοήθεια. Καλό είναι πού και πού να δείχνουμε στους άλλους ότι είμαστε ευάλωτοι και σε δύσκολη κατάσταση. Μπορεί να εκπλαγούμε όταν δούμε ότι θα μας δείξουν συμπαράσταση αντί να μας ειρωνευτούν, όπως πιθανώς πιστεύουμε.

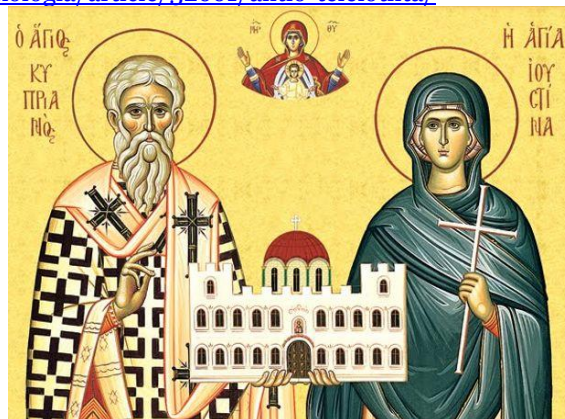
* Να αποδεχόμαστε και να μελετάμε προσεκτικά την αποτυχία. Κάθε αποτυχία μάς μαθαίνει κάτι.

* Να αναλογιστούμε τι μας ωθεί να θέλουμε να είμαστε τέλειοι: Τι πιστεύουμε ότι θα μας καλύψει η τελειότητα; Ποιο είναι το πρόβλημά μας; Είμαστε συγκεντρωτικοί; Θέλουμε να γίνονται όλα τέλεια; Επιζητούμε τον πλήρη έλεγχο; Έχουμε αρνητικά βιώματα από όταν αφήσαμε πρωτοβουλίες σε άλλους; Θέλουμε να αποδείξουμε ότι τα καταφέρνουμε όλα;

* Να βάζουμε ρεαλιστικούς στόχους και να κατεβάσουμε λίγο τον πήχη. Σε αυτό θα μας βοηθήσει επίσης η σύγκριση με το τι κάνουν οι υπόλοιποι, ώστε να δούμε μήπως εμείς υπερβάλλουμε. Έτσι, θα φέρουμε τα πράγματα σε πιο ρεαλιστικές διαστάσεις.

* Να εξασκηθούμε στα λάθη. Να επιτρέψουμε, δηλαδή, στον εαυτό μας να κάνει λάθη επίτηδες, ώστε να δούμε ότι δεν είναι τραγικό κάτι τέτοιο και ότι δεν πρόκειται να συμβεί τίποτε το καταστροφικό αν αποτύχουμε.

<http://www.vita.gr/psixologia/article/32661/antio-teleiothta/>

ΣΤ. Οι Άγιοι Κυπριανός και Ιουστίνη

Ο Άγιος Κυπριανός καταγόταν από μια πλούσια οικογένεια Συγκλητικών της Καρχηδόνας. Μεγαλώνοντας άρχισε ν' ασχολείται, ως ειδωλολάτρης πού ήταν, με τη μαγεία και σύντομα έγινε ένας διάσημος μάγος της εποχής του.

Η Αγία Ιουστίνη καταγόταν από την Αντιόχεια και ήταν κόρη ενός ειδωλολάτρη ιερέα, του Αιδέσιου. Αν και ήταν ειδωλολάτρισσα κι εκείνη, είχε ψυχή καλοπροαίρετη, γι' αυτό και όταν άκουσε για τον Χριστό από έναν διάκονο, τον Πραιύλιο, αμέσως πίστεψε με την καρδιά της σ' Εκείνον. Άρχισε κρυφά να πηγαίνει στην Εκκλησία των Χριστιανών και σύντομα έκανε και τους γονείς της να βαπτιστούν χριστιανοί. Μάλιστα ο Αιδέσιος έγινε από ιερέας των ειδώλων, ιερέας του Υψίστου.

Ο πειρασμός της Ιουστίνης: Η Ιουστίνη μετά το θάνατο των γονέων της, αποφάσισε ν' αφιερώσει ολοκληρωτικά τη ζωή της στον Νυμφίο Χριστό. Μια μεγάλη δοκιμασία δεν άργησε να την βρεί όταν κάποιος νέος, πού τον έλεγαν Αγλαΐδα, βλέποντάς την μια μέρα να πηγαίνει την εκκλησία, την ερωτεύθηκε παράφορα και προσπάθησε να την αποκτήσει για εκείνον. Η Ιουστίνη όμως είχε ολοκληρωτικά αφιερώσει τη ζωή της στον Νυμφίο Χριστό και έτσι τον απέκρουσε με επιμονή. Ο Αγλαΐδας όμως δεν σταματούσε την προσπάθειά του. Τυφλωμένος από την επιθυμία να την αποκτήσει, δεν δίστασε ακόμα και να επισκεφθεί τον διασημότερο μάγο της εποχής εκείνης, τον Κυπριανό, για τον οποίο αναφέραμε στην αρχή, ζητώντας του να κάνει μάγια για να γίνει δική του η Ιουστίνη.

Τα δαιμόνια νικούνται από την προσευχή και το σημείο του Σταυρού: Ο Κυπριανός ζήτησε βοήθεια από ένα φοβερό δαιμόνιο από εκείνα πού τον υπηρετούσαν. Εκείνο έδωσε στον Κυπριανό ένα αγγείο και του είπε να ραντίσει το σπίτι της Ιουστίνης με το περιεχόμενό του, κάτι πού ο μάγος έκανε αμέσως. Η Αγία σηκώθηκε στις 3 τη νύχτα για να προσευχηθεί όπως συνήθως έκανε κι επειδή αμέσως ανεγνώρισε το φοβερό σαρκικό πειρασμό πού ηρθε εναντίον της, άρχισε να ψάλλει τους ψαλμούς του Δαβίδ ζητώντας από τον Κύριο να τη λυτρώσει. Και όταν έκανε το σταυρό της, το φοβερό δαιμόνιο της πορνείας έφυγε καταντροπιασμένο. Αυτό συνέβη άλλες δύο φορές με ακόμα μεγαλύτερα δαιμόνια πού επικαλέσθηκε ο Κυπριανός. Και το τελευταίο όταν ντροπιασμένο

γύρισε πίσω στο μάγο, του ομολόγησε ότι όπου τυπωθεί το σημείο του Σταυρού οι δαίμονες φεύγουν ντροπιασμένοι.

Ο Κυπριανός αποστρέφεται την πλάνη: Ο Κυπριανός τότε άρχισε να ψάχνει τί είχε η Ιουστίνη που δεν την έπιαναν τα μάγια και μόλις έμαθε ότι ήταν Χριστιανή και με τη δύναμη του Σταυρού συνέτριβε κάθε δαιμονική ενέργεια, κατάλαβε ότι η δύναμη των πονηρών πνευμάτων με τα οποία συνεργαζόταν, ήταν ανίσχυρη μπροστά στους Χριστιανούς. Τότε κατεφρόνησε τους δαίμονες, αποστράφηκε την πλάνη του και πίστεψε στο Χριστό. Έκαψε τα μαγικά του βιβλία και τα είδωλά του και κατέφυγε στον Επίσκοπο Άνθιμο για να εξομολογηθεί. Βαπτίστηκε και λίγο αργότερα χειροτονήθηκε ιερέας. Εργάστηκε πάρα πολύ για να μεταδώσει την πίστη του που τώρα πιά είχε γεμίσει τη ζωή του και ήταν έτοιμος ακόμα και να θυσιάσει για τον Χριστό. Αργότερα ο λαός τον εξέλεξε Επίσκοπο Καρχηδόνας και στη διακονία της Εκκλησίας ο Κυπριανός έδειξε πραγματικά αποστολικό ζήλο. Η φήμη του εξαπλώθηκε παντού. Την Ιουστίνη την χειροτόνησε διακόνισσα και ηγουμένη ανάμεσα στις ασκήτριες της εποχής της.

Μαρτυρούν για τον Χριστό: Εκείνο τον καιρό ξεκίνησαν από το Βασιλιά Δέκιο διωγμοί κατά των Χριστιανών, οι οποίοι συνεχίστηκαν και από επόμενους ηγεμόνες. Για τους ειδωλολάτρες ο Κυπριανός ήταν το επίκεντρο των χριστιανών, γι' αυτό και τον εξόρισαν γιατί ενίσχυε και προέτρεπε τους χριστιανούς ακόμα και στα μαρτύρια για την αγάπη του Χριστού. Γι' αυτή τη μεγάλη πνευματική και αποστολική δράση του κάποιοι ασεβείς κατήγγειλαν στον κόμητα της Ανατολής Ευτόλμιο, ότι ο Κυπριανός με τα λόγια του πείθει τους Χριστιανούς ν' αρνούνται τους θεούς των ειδώλων και μάλιστα προτρέπει σ' αυτό και την Ιουστίνη. Τότε εκείνος κάλεσε τους Αγίους να εμφανιστούν ενώπιόν του και ν' απολογηθούν. Αφού στις ερωτήσεις του ηγεμόνα ο Κυπριανός ομολόγησε ότι ήταν αλήθεια όσα λέγονταν, εκείνος διέταξε να κρεμαστεί ο Άγιος και να ξεσκίζεται, ενώ την Ιουστίνη διέταξαν να την δέρνουν στο πρόσωπο και στα μάτια. Οι Άγιοι υπέμειναν τα βασανιστήρια και τον πόνο και κατόπιν φυλακίστηκαν.

Ο ηγεμόνας καίγεται στο τηγάνι: Μετά από λίγες ημέρες πάλι τους έφεραν σε δεύτερη εξέταση και βλέποντας αμετακίνητη την αγάπη τους για τον Χριστό, οργισμένος ο ηγεμόνας διέταξε να τους βάλουν σ' ένα τηγάνι με λάδι που έκαιγε. Ο Κυπριανός πρώτος με ανδρεία πήδησε μέσα και βλέποντας την Ιουστίνη να δειλιάζει μπροστά στο τηγάνι, την ενθάρρυνε υπενθυμίζοντάς της ότι νίκησε το διάβολο με την πίστη της. Έτσι δυναμωμένη μπήκε κι εκείνη στη φωτιά. Οι δύο Άγιοι όμως δεν ένοιωθαν τη φλόγα και ο ηγεμόνας για να τους αποδείξει ότι με μαγικές ιδιότητες δεν καίγονταν, έπεσε ο ίδιος μέσα επικαλούμενος την βοήθεια του Δία. Έτσι βρήκε φρικτό θάνατο, αφού κήκε στη φωτιά που είχε ρίξει τους Αγίους.

Παίρνουν τον στέφανο της αθλήσεως: Κάποιος συγγενής του ηγεμόνα, εξοργισμένος για το θάνατό του, διενέργησε και έστειλαν τους Αγίους στον Κλαύδιο Καίσαρα, ο οποίος θεώρησε ανώφελο να τους βασανίσει και διέταξε να αποκεφαλιστούν. Όταν το άκουσαν οι Άγιοι χάρηκαν, γιατί θα αξιώνονταν να δώσουν το αίμα τους για Εκείνον που έχυσε το δικό Του Αίμα στο Σταυρό. Ο Άγιος Κυπριανός φοβούμενος την ασθενή γυναικεία φύση, παρακάλεσε τους δήμιους να θανατώσουν πρώτα την Ιουστίνη και μετά εκείνον. Έτσι η Αγία Ιουστίνη πρώτη και ο Άγιος Κυπριανός αμέσως μετά, δέχθηκαν το στεφάνι του μαρτυρίου που τους κατέστησε γνήσιους μιμητές του Κυρίου τους που τόσο αγάπησαν και ακολούθησαν όταν Τον γνώρισαν, σε διαφορετική στιγμή ο καθένας.

Όταν αποκεφάλιζαν τον Άγιο Κυπριανό, κάποιος Θεόκτιστος που περνούσε από εκεί με το αλογό του, αναφώνησε: «Άδικα θανατώνεται αυτός ο δίκαιος άνθρωπος!». Τότε ένας συνακόλουθος του ηγεμόνα, γυρίζοντας με το αλογό του σκότωσε κι εκείνον. Έτσι ένας τρίτος μάρτυρας προστέθηκε και έδωσε εκείνη την ημέρα το αίμα του για το Χριστό και για την Σταυρική Του θυσία...

Οι Άγιοι Κυπριανός και Ιουστίνη έχουν την Χάρη από τον Κύριο να διαλύουν κάθε μαγική τέχνη και δαιμονική προσβολή στους ανθρώπους.

πηγή: Μοναχική Έκφραση, Διμηνιαίο Περιοδικό, έκδοσις Ιεράς Μονής Αγίου Νεκταρίου Τρικόρφου Φωκίδος, Τεύχος 40, Σεπτέμβριος-Οκτώβριος 2004

<https://antexoume.wordpress.com/2013/10/02/%CE%AC%CE%B3%CE%B9%CE%BF%CE%B9-%CE%BA%CF%85%CF%80%CF%81%CE%B9%CE%B1%CE%BD%CF%8C%CF%82-%CE%BA%CE%B1%CE%B9-%CE%B9%CE%BF%CF%85%CF%83%CF%84%CE%AF%CE%BD%CE%B7-%CE%BF%CE%B9-%CE%AC%CE%B3%CE%B9%CE%BF%CE%B9/>

Ζ. Δεν είμαστε τέλειοι, μπορούμε όμως να ζητάμε τον Τέλειο στην ζωή μας

Είμαστε ατελείς. Ας συγχωρούμε τον εαυτό μας και ας μη νικιόμαστε από τα λάθη και τις ενοχές μας. Ας συγχωρούμε όμως και τους άλλους, που δεν είναι όπως τους θέλουμε. Με ταπεινώση να ζητάμε τον Τέλειο, που είναι ο Χριστός, και η χάρις του Αγίου Πνεύματος η οποία αναπληρεί όσα μας λείπουν και θεραπεύει όσα μας είναι ασθενή στη ζωή της Εκκλησίας!

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 2

Οφθαλμόν αντί οφθαλμού;

Κείμενο 1 και σχόλια:

Ό,τι αποστρέφεται, μην το κάνεις στον άλλο

Έλεγε κάποιος από τους Γέροντες: «Ό,τι αποστρέφεται, μην το κάνεις στον άλλο. Αποστρέφεται το να πει κάποιος λόγια εναντίον σου; Μην κακολογήσεις κι εσύ κάποιον. Αποστρέφεται το να σε εξευτελίσει κάποιος ή να σε εξυβρίσει ή να αρπάξει κάτι από τα υπάρχοντά σου ή ό,τι άλλο παρόμοιο μπορεί να συμβεί; Και εσύ ούτε ένα απ' αυτά μην κάνεις σε άλλον. Όποιος μπορεί να κρατήσει αυτόν τον λόγο, του αρκεί για να σωθεί».

Ό,τι αποστρέφεται: είναι η γνωστή φράση του Κυρίου στην Καινή Διαθήκη πως «ό,τι μισείς να γίνεται σε σένα, να μην το κάνεις στον άλλο». Με τη φράση αυτή τόσο ο Κύριος όσο και ο Γέροντας βάζουν έναν κανόνα ιδιαίτερα δύσκολο σε όλους μας που θέλουμε να είμαστε χριστιανοί. Να μην ανταποδίδουμε το κακό που μας κάνουν, να προσπαθούμε να μην κάνουμε στον άλλο αυτό που δεν θα θέλαμε να κάνει σε μας.

Μην κακολογήσεις: η εκδίκηση δεν είναι μόνο με το να κάνεις κακό σε κάποιον. Ακόμη και το να κακολογήσεις κάποιον, κι αυτό είναι κακό, γιατί κι εμείς δεν θέλουμε να μας κακολογούν.

Εξευτελίζει, υβρίσει, αρπάξει: η προσβολή και η αρπαγή, είτε υλικού αγαθού είτε κάποιου προσώπου που αγαπάμε είτε της αξιοπρέπειάς μας, μας οδηγεί στην επιθυμία της εκδίκησης.

Αρκεί για να σωθεί: η σωτηρία δεν παύει να είναι το Α και το Ω της χριστιανικής ζωής. Αυτό θέλει ο Θεός για μας κι αυτός είναι ο τελικός σκοπός της πίστης μας. Η δική μας προσπάθεια είναι η βάση για τη σωτηρία, τουτέστιν η αγάπη, η συγχωρητικότητα και η μακροθυμία.

Κείμενο 2 και σχόλια:

Η τελειότητα

Είπε κάποιος Γέροντας: «Αυτός που δεν δέχεται όλους ως αδελφούς αλλά τους ξεχωρίζει, δεν είναι τέλειος».

Δεν δέχεται όλους ως αδελφούς: το πρόβλημα δεν είναι απλώς να ανεχόμαστε τους άλλους, αλλά να τους δεχόμαστε ως δικούς μας, ως πλησίον, ως συνανθρώπους μας, ιδίως αυτούς που μας μισούν ή μας έχουν κάνει κακό. Κι αυτό δεν είναι καθόλου εύκολο. Το πρώτο βήμα είναι η προσευχή γι' αυτούς, να τους φωτίσει ο Θεός. Να προσπαθούμε να πείσουμε τον εαυτό μας ότι κανείς δεν είναι κακός από την φύση του, αλλά γιατί δεν έμαθε στη ζωή του την καλοσύνη και την αγάπη, αλλά και ότι δεν μπορεί να είναι ευτυχισμένος όταν ικανοποιεί όλες τις επιθυμίες. Ο Χριστός συγχώρεσε τους σταυρωτές Του, γι' αυτούς θυσιάστηκε όπως και για όλους μας.

Τους ξεχωρίζει: αυτό συνήθως κάνουμε. Ξεχωρίζουμε τους άλλους σε αυτούς που τους πάμε και σ' αυτούς που δεν πάμε. Αυτό μαρτυρεί καρδιά που δεν ξέρει να μοιράζεται και να συγχωρεί.

δεν είναι τέλειος: η μη τελειότητα δεν είναι το πρόβλημα. Η δυσκολία έγκειται στο να νομίζουμε ότι είμαστε εντάξει με την συμπεριφορά μας και την δήθεν τελειότητα και ανωτερότητα που πηγάζει από τον εγωισμό μας. Ο εγωισμός μας κάνει τελικά να θέλουμε να εκδικηθούμε.

Κείμενο 3 και σχόλια:

Είπε ο Αββάς Ζωσιμάς: «Αν σκεφθεί κανείς πως κάποιος τον έθλιψε ή του 'κανε ζημιά ή τον κακολόγησε ή οποιοδήποτε κακό του έκανε και αρχίζει να πλέκει λογισμούς εναντίον του,

ετοιμάζει κακό για την ίδια του την ψυχή, όπως κάνουν οι δαίμονες. Ας μην ξεχνάμε κιόλας ότι κανείς δεν λέει την αλήθεια, όσο αυτοί που μας ελέγχουν και μας κατηγορούν».

Αν σκεφθεί: η εκδίκηση είναι στο λογισμό μας, στη σκέψη μας. Από κει ξεκινάει η διάθεσή μας να ανταποδώσουμε το κακό σε κάποιον που μας έθλιψε. Ο λογισμός είναι το πρόβλημά μας κι εκεί πρέπει να δουλέψουμε, να μάθουμε να κάνουμε στάσεις στη ζωή μας και να βλέπουμε τι σκεφτόμαστε για κάποιους. Με την προσευχή και την μίμηση της συγχωρητικότητας του Θεού μπορούμε να διορθωθούμε.

Κακό για την ίδια την ψυχή του, όπως οι δαίμονες: η διάθεση και οι λογισμοί που οδηγούν στην εκδίκηση, κάνουν κακό στην ψυχή μας, μας κλέβουν τη χαρά και την υπομονή, αλλά και την αγάπη. Γι' αυτό η εκδίκηση είναι των δαιμόνων. Όπως οι δαίμονες κάνουν κακό στην ψυχή μας, έτσι και η εκδίκηση.

Αλήθεια: όσοι μας κατηγορούν, συνήθως στηρίζονται σε λάθη μας και γι' αυτό θα πρέπει να λαμβάνουμε υπόψιν μας τι λένε εις βάρος μας για να διορθωνόμαστε, εφόσον οι κατηγορίες είναι αληθινές.

B. Για να σ' εκδικηθώ:

1. Η εκδίκηση είναι αμαρτία. Μαρτυρεί κακία και αδυναμία της ψυχής. Αληθινά δυνατός είναι αυτός που συγχωρεί.
2. Η εκδίκηση προβάλλεται ως ιδανικό της εποχής μας. Βλέπουμε τις ταινίες βίας να έχουν μεγάλη πέραση, ιδίως στον κόσμο των αγοριών, και η βία είναι χαρακτηριστικό της εκδίκησης. Στα κορίτσια η εκδίκηση εκφράζεται με την κακολογία, την απομάκρυνση από όσους μας έχουν πειράξει, με την έλλειψη συγχωρητικότητας και την χαιρεκακία. Βλέπουμε ακόμη την εκδίκηση να τη βαφτίζουμε ασφάλεια, όπως κάνουν οι Αμερικανοί που έχουν κηρύξει τον πόλεμο εναντίον όλων όσων δεν συμφωνούν μαζί τους, χαρακτηρίζοντάς τους τρομοκράτες.
3. Η Εκκλησία μας ζητά να μην κάνουμε στον άλλο αυτό που δεν θέλουμε να κάνει σε μας. Μας ζητά ακόμη να προσευχόμαστε γι' αυτόν που μας έβλαψε, για τους μισούντας και αγαπώντας ημάς.
4. Είναι δύσκολο να μην εκδικηθούμε. Αξίζει όμως να το παλέψουμε!

Γ. Δύο τραγούδια:

«Για να σ' εκδικηθώ, σου σκίζω τις φωτογραφίες, κι εσύ όπως κι εγώ κομμάτια στις γωνιές και τις πλατείες, τις ζωγραφιές σου σκίζω, τα πόστερ που αγαπούσες και βάφω τις κουρτίνες στο χρώμα που μισούσες. Για να γιατρέψω τις ατέλειωτες πληγές, αφού δε βγήκες από μέσα μου ποτές...»
(Τραγούδι του Λάκη με τα Ψηλά ρεβέρ και του Δημήτρη Μητροπάνου)

Αφού δε βγήκες από μέσα μου ποτές: η εκδίκηση έχει κάποτε τον χαρακτήρα της απελευθέρωσης από την παρουσία ενός προτύπου. Παλεύουμε να πετύχουμε, για να αποδείξουμε στον εαυτό μας ότι κάποιος που έχουμε ως πρότυπο δεν κυβερνά την ψυχή μας. Η επιτυχία είναι η καλύτερη εκδίκηση, λένε κάποιοι. Όμως όσο κι αν το προσπαθούμε, χρειάζεται να μην ξεχνάμε ότι δε βγαίνει από μέσα μας εύκολα όποιος κι αν έχουμε πρότυπο. Μπορούμε όμως να τον χρησιμοποιήσουμε ως βάση για να δημιουργήσουμε τη δική μας πορεία, την δική μας αλήθεια, να παλέψουμε στον δικό μας δρόμο.

«Σ' εκδικήθηκα, τον εαυτό μου σκότωσα, μα σ' εκδικήθηκα» (Αντώνης Ρέμος)

Τον εαυτό μου σκότωσα: η εκδίκηση καταστρέφει τα συναισθήματά μας, την καλοσύνη μας, ό,τι είμαστε. Αξίζει το τίμημα να χάσουμε τον εαυτό μας μόνο και μόνο για την πρόσκαιρη ικανοποίηση της στιγμής; Το κακό μόνο με το καλό ξεπερνιέται.

Δ. ΝΑ ΣΥΓΧΩΡΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΧΘΡΟΥΣ ΣΟΥ. ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΤΟΥΣ ΕΝΟΧΛΕΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ

Τίποτα δε μας χαλαρώνει τόσο όσο το να συγχωρούμε την προσβολή που μέχρι τώρα μας κατέτρωγε. Όταν αφήνουμε στην άκρη την πικρία, νιώθουμε ξαφνικά απελευθερωμένοι. Για να το καταφέρουμε δεν πρέπει να συγχωρούμε από θέση ανωτερότητας, αλλά να δεχόμαστε πως όλα συμβαίνουν όπως ακριβώς πρέπει να συμβούν. Κάθε άνθρωπος βρίσκεται σε διαφορετικό στάδιο πνευματικής εξέλιξης και, επομένως, ενεργεί μέσα στα όριά του. Όλοι δίνουνε αυτό που έχουμε -λίγο ή πολύ- ανάλογα με τις συνθήκες στις οποίες βρισκόμαστε. Ο καθένας βρίσκεται εκεί που πρέπει να βρίσκεται και προσφέρει αυτό που μπορεί να προσφέρει. Επομένως δεν υπάρχει τίποτα να συγχωρήσουμε. Το πολύ πολύ, μπορούμε να βοηθήσουμε τους

άλλους να προχωρήσουν λίγο στον δρόμο τους προς την πληρότητα. Όποιος φέρεται άσχημα, στην πραγματικότητα, μας ζητάει βοήθεια. Και βοηθώντας τον, αναπτυσσόμαστε πνευματικά μαζί μ' αυτόν τον άνθρωπο. Δεδομένου ότι στο σχολείο της ζωής δεν υπάρχουν προσβολές, μόνο μαθήματα, θα έπρεπε να τους είμαστε ευγνώμονες για τη δυνατότητα που μας προσφέρουν να γίνουμε καλύτεροι και να φανούμε χρήσιμοι στους άλλους.

Ακριβώς μια φράση που αποδίδεται στον Όσκαρ Ουάιλντ είναι : «**Αγάπα με όταν το αξίζω λιγότερο, επειδή τότε θα το χρειάζομαι περισσότερο**»

ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΙΛΝΤ

http://www.psixologikosfaros.gr/article_det.asp?artid=7074

Ε. Η σφαγή του Αγίου Βαρθολομαίου (με σφάζεις, θα σε σφάξω)

Ήταν η ημέρα του Αγίου Βαρθολομαίου, τον Αύγουστο του 1572, όταν αποφάσισαν να παντρευτούν στο Παρίσι ένας Ουγενότος αριστοκράτης και μία καθολική ευγενής. Για τον γάμο τους κατέφτασαν στην πόλη πολλοί καθολικοί, από την πλευρά της νύφης και άλλοι τόσοι **Ουγενότοι** (γάλλοι προτεστάντες) από την πλευρά του γαμπρού. Δεν υπολόγισαν όμως την οργή της **Καθολικής Εκκλησίας** για την αυξανόμενη ισχύ των Προτεσταντών, οι οποίοι της στοίχισαν πολλούς πιστούς αλλά και εδάφη. Σε αντίποινα λοιπόν, ο βασιλιάς της Γαλλίας Κάρολος Θ', που τύγχανε Καθολικός, διέταξε την σφαγή του Ουγενότου στρατηγού αμέσως μετά τον γάμο. Και όχι μόνο αυτό: Για να γίνει πιο «δραστική» η εκδίκησή του, διέταξε την εκτέλεση κάθε Ουγενότου επισκέπτη στην πόλη, ήτοι περίπου 4.000 γάλλων προτεσταντών που έγιναν θύματα σε αυτό που σήμερα αποκαλούμε «νύχτα του Αγίου Βαρθολομαίου». Η συνέχεια ήταν ακόμη πιο αιματηρή – οι καθολικές αρχές αποφάσισαν πως κανένας προτεστάντης δεν έχει θέση στη Γαλλία: Έτσι, σφαγιάστηκε ένα κομμάτι του πληθυσμού κάπου ανάμεσα στους 30.000 και τους 100.000 ανθρώπους, ενώ οι υπόλοιποι Ουγενότοι κατέφυγαν στην Αγγλία.

ΣΤ. **Η εκδίκηση είναι ένα πιάτο που τρώγεται κρύο** (γράφει μια νέα κοπέλα του καιρού)

Η πρώτη εικόνα που μου ήρθε στο μυαλό όταν άρχισα να γράφω, είναι αυτά τα πιτσιρίκια που μπουκάρουν μια μέρα στο σχολείο τους με μια καραμπίνα και σκοτώνουν μαθητές, καθηγητές και περαστικούς.

Οργανώνουν τη μέρα, την ώρα και το μέρος, αλλά συνήθως σκοτώνουν χωρίς κάποιο συγκεκριμένο στόχο. Και εννοείται, ότι οι δολοφόνοι είναι συνήθως παιδιά ήσυχα, χαμηλών τόνων που δεν έδωσαν ποτέ δικαιώματα στη γειτονιά. Και πώς είναι δυνατόν να έκαναν κάτι τόσο αποτρόπαιο ενώ είναι τόσο καλά και υπάκουα παιδιά; Χμμ, ίσως γι αυτόν το λόγο ακριβώς; Τρως τρως όλες τις βλακείες που σου σερβίρονται καθημερινά δίχως αντίρρηση, είσαι φαινομενικά ένα γλυκό και easy going άτομο. Μόνο που δεν σε φτιάξανε μηχανικοί. Ανήκεις στο ανθρώπινο είδος και αναμένεται να θυμώνεις, να φωνάζεις, να κλαις, να τσαντίζεσαι, να εκτονώνεσαι και να μην ανέχεσαι.

Το άνωθι παράδειγμα είναι σίγουρα ακραίο και 'τραβηγμένο' αλλά όλοι οι άνθρωποι είμαστε εν δυνάμει τα πάντα. Δεν γεννιέσαι δολοφόνος, δεν γεννιέσαι ψεύτης, δεν γεννιέσαι βασανιστής. Γεννιέσαι υπέροχος, αλλά αυτό είναι μια άλλη ιστορία. Η εκδίκηση λοιπόν, και η προετοιμασία της, είναι ένα θέμα που μπορεί να πάρει πολύ μεγάλη έκταση. Αν φύγουμε από την παθολογική μορφή, σκέψου ότι η εκδικητικότητα, σαν τάση, έχει να κάνει με όλα αυτά που δεν λέγονται.

Αν κάποιος σου κάνει κάτι κακό, κι εσύ δεν δείχνεις πόσο ενοχλείσαι, ή δεν το εκφράζεις γενικότερα με κανένα τρόπο, γίνεσαι μνησικάκος και αυτό 'δουλεύει' υπογείως. Μέχρι να χρειαστεί να 'αναδυθεί' και να πράξεις αναλόγως. Δεν ξέρω, αλλά νιώθω ότι αν ζεις με μόνο σκοπό να την 'φέρεις' σε κάποιον, χάνεις λίγο το νόημα της σχέσης. Και βασικά, αν νιώθεις ότι πρέπει να την 'φέρεις' σε κάποιον, σκέψου κατά πόσο πρέπει να τον έχεις στη ζωή σου ή όχι. Εκτός, αν βλέπεις American Horror Story όπως εγώ, και μπορείς να μηχανογραφήσεις με τρόπο έτσι ώστε να φανεί σαν ατύχημα.

Αν δεν είναι καλοστημένη η εκδίκηση, απλά δεν αξίζει. Χώρια που θα πιαστείς, θα γίνεις ρεζίλι και μετά θα έχεις τον ανθρωποδιώκτη. Πέρα από την πλάκα όμως, οι σχέσεις, όσο δύσκολες και αν είναι, θα πρέπει να διέπονται από ειλικρίνεια και ψιλοχαλαρότητα. Τώρα, θα μου πεις αν

σκευωρείς εναντίον της ενοχλητικής ανακατωσούρας συναδέλφου, θα σου πω 'με το δικίο σου', αλλά σκέψου λίγο. Πόσοι άνθρωποι αντέχουν την αδιαφορία; Κανείς. Ούτε εσύ. Η αδιαφορία είναι η καλύτερη αντιμετώπιση απέναντι στους ανθρώπους που σε κάνουν να θέλεις να ραδιουργήσεις. Εκτός αν είναι άνθρωποι δικοί σου. Σε αυτήν την περίπτωση, οφείλεις να μιλήσεις για αυτά που νιώθεις, γιατί πιστεύω με, μπορεί οι άλλοι να μην τα έχουν πάρει καν πρέφα.

Υ.Γ: By the way, δεν συμφωνώ με τη λογική 'μέτρα από μέσα σου μέχρι το 10 μην και πεις τίποτα που θα μετανιώσεις'. Ε και τι έγινε δηλαδή; Σκέψου αυτά που θα μπορούσες να πεις, αν δεν μέτραγες σαν βλαμμένο μέχρι το 10 λες και είσαι στο νήπιο. Αν ο απέναντί σου σε αγαπάει, θα δεχτεί και τα κομμάτια που είναι ψιλοζόρικα, θυμωμένα αλλά και τόσο αληθινά. Αν όχι, φτιάξε ένα καλό ξόρκι και μια κούκλα βουντού και enjoy!

<http://www.savoirville.gr/ekdikisi/>

ΣΤ. Η συγχώρεση δεν είναι για αυτούς που μας πλήγωσαν, είναι για μας (Ειρήνη Αϊβαλιώτου)

Η ίδια η γλώσσα μάς οδηγεί. Συν-χωρώ. Ο ορισμός της συγχώρεσης προκύπτει από την ίδια την ετυμολογία της λέξης. Συν + χωρώ σημαίνει «δίνω χώρο». Δίνω χώρο στην ελεύθερη σκέψη, έτσι ώστε αυτή να μπορέσει να χωρέσει και άλλες απόψεις πέρα από τη δική μου, δηλαδή δίνω περιθώρια σε δύο ή περισσότερες ενδεχόμενες ερμηνείες που αφορούν το ίδιο γεγονός. Αυτό δεν προϋποθέτει ότι οφείλω να ενστερνιστώ την αντίθετη άποψη, σημαίνει όμως να την κατανοήσω, να συγκλίνω με αυτήν, να μπω στη θέση του απέναντι. Η κατανόηση και η ενσυναίσθηση των σκέψεων και των συναισθημάτων του άλλου δεν σχετίζεται με τη συνέχεια, που μπορεί να είναι η απόρριψη της δικής του ερμηνείας για το γεγονός ή ακόμη και η διακοπή των σχέσεων μαζί του. Η έννοια της συγχώρεσης πολλές φορές παρεξηγείται και αλλοιώνεται απ' όσους προσπαθούν να την εφαρμόσουν, γι' αυτό και η εφαρμογή της ίσως είναι δύσκολη.

Τι φέρνει ο καθένας στο μυαλό του στο άκουσμα της λέξης «συγχώρεση»; Η συγχώρεση ορίζεται στο μυαλό πολλών ανθρώπων ως «**άφεση αμαρτιών**» ή «**αυταπαρνήση και παραίτηση από κάθε προσωπική επιθυμία**». Όταν κάποιος πληγώνεται από τη συμπεριφορά κάποιου αγαπημένου του προσώπου θεωρεί ότι προκειμένου να τον συγχωρέσει πρέπει να ξεχάσει το συμβάν και να γίνουν όλα όπως πριν.

Μήπως πρέπει να επαναπροσδιορίσουμε τη συγχώρεση; Αν το ψάξουμε, η κατανόηση του άλλου αποφέρει οφέλη για τον ίδιο μας τον εαυτό. Η ανάμνηση του γεγονότος και της οδύνης που μας προκάλεσε και η διαρκής ενασχόληση με αυτό, η διαιώνιση των αρνητικών συναισθημάτων και σκέψεων και η τοποθέτησή μας στο ρόλο του θύματος διαταράσσει τη δική μας ψυχική υγεία και γαλήνη, μας προκαλεί σκέψεις εκδίκησης και συνεπάγεται φόβο, αγωνία, άγχος και συμπτώματα κατάθλιψης. Ενώ η **διαδικασία της συγχώρεσης μας αποφορτίζει τον πόνο που βιώνουμε και απαλύνει τη συναισθηματική απειλή έως να την αφανίσει.**

Πληρότητα

Η συγχώρεση δεν απαιτεί προσωπική ταπείνωση. Απαιτεί **πληρότητα, αυτογνωσία, αυτοεκτίμηση και αυτοπεποίθηση**. Να στραφούμε προς τον ίδιο μας τον εαυτό για να αντικρίσουμε κατάματα τα λάθη, τα πάθη και τις αδυναμίες του, ώστε να προωθήσουμε μέσα μας την κατανόηση για τις αδυναμίες του άλλου. Η ικανότητα να συγχωρούμε τους άλλους εξαρτάται από το πόσο ειλικρινείς είμαστε με τον εαυτό μας. Αυτό που έχει σημασία δεν είναι το κουράγιο κάποιου να είναι πιστός στις πεποιθήσεις του, να εμμένει σ' αυτές αλλά το θάρρος να αλλάξει αυτές τις πεποιθήσεις.

Τα αρνητικά συναισθήματα περιλαμβάνουν **θλίψη, εγκατάλειψη, αδικία ή θυμό**. Μια απλή νοητική επεξεργασία μας κάνει να συνειδητοποιήσουμε ότι έτσι δεν προστατεύουμε τον εαυτό μας. Η συγχώρεση δεν προϋποθέτει την έλλειψη αξιοπρέπειας από μέρους μας, αλλά μας βοηθά να ξεφύγουμε από την απολυτότητα και τον περιορισμό του πνεύματος. Αν διαιωνίσουμε τα αρνητικά συναισθήματα που σχετίζονται με το πρόσωπο που μας έβλαψε μόνο επιπλέον βλάβη και μειονεκτήματα θα κερδίσουμε. **Αν υπερβούμε το επώδυνο βίωμα, μας αγαπάμε, μας φροντίζουμε, μας προστατεύουμε, και κοιτάμε μπροστά το μέλλον μας. Η συγχώρεση είναι τρόπος επιβίωσης.**

Το Καλό αναδύεται τελικά σαν κάτι μεγαλύτερο και ισχυρότερο απ' το Κακό και αυτό μας χαρίζει τόλμη, χαρά και ανακούφιση.

Η μακροθυμία ενός χωρικού

Πριν από δεκαετίες και μετά τη λήξη του Εμφυλίου, σε κάποιο ελληνικό χωριό έγινε ένας φόνος, για πολιτικούς μάλλον λόγους και εξαιτίας του μεγάλου φανατισμού, που επικρατούσε εκείνη την εποχή. Κατηγορήθηκε, λοιπόν, κάποιος χωρικός, ο Πέτρος και με τις μαρτυρίες πέντε συγχωριανών του δικάστηκε και καταδικάστηκε σε 30 χρόνια φυλάκιση. Ο κατηγορούμενος όμως ισχυριζόταν συνεχώς ότι ήταν αθώος. Κλείστηκε σε αγροτικές φυλακές, αλλά μέρα-νύχτα διαλαλούσε και μονολογούσε ότι ήταν αθώος. Κανένας δεν τον πίστευε. Εν τω μεταξύ προσευχόταν, στοχαζόταν και μελετούσε. Άλλαξε τελείως διαγωγή τόσο πολύ, που όλοι οι συγκρατούμενοί του και βαρυνιοί άρχισαν να τον σέβονται και να του φέρονται φιλικά.

Έτσι πέρασαν 19 χρόνια. Κατόπιν, λόγω της καλής και αρίστης διαγωγής και επειδή έκανε και στις τότε αγροτικές φυλακές, όπου μειωνόταν η ποινή, αποφυλακίστηκε. Ήταν πλέον 50 ετών. Στο χωριό όμως δεν έγινε δεκτός, διότι τον πίστευαν όλοι για φονιά και κυρίως οι συγγενείς του φονευμένου. Μετακόμισε λοιπόν σε μια γειτονική πόλη και έκαμε τον εργάτη, τον οικοδόμο και κυρίως τον μαραγκό, δουλειά που έμαθε στη φυλακή.

Ύστερα από μερικά χρόνια, στο χωριό όπου έγινε ο φόνος, κάποιος αρρώστησε βαριά με φοβερούς πόνους σε όλο του το σώμα. Η επιστήμη με τους γιατρούς και τις κλινικές εξετάσεις, στάθηκε αδύνατον να τον βοηθήσει. Έτσι, μια βραδιά στο σπίτι του, αφού επέστρεψε από το νοσοκομείο, σ' αυτήν την οδυνηρή κατάσταση, άρχισε να κραυγάζει μέσα στους αβάσταχτους πόνους του ότι αυτός ήταν ο φονιάς και με τους 4 ψευδομάρτυρες, τους οποίους εξαγόρασε με μεγάλα χρηματικά ποσά, κατηγορήσαν τον Πέτρο, που συμπτωματικά περνούσε από εκείνο το σταυροδρόμι, την ώρα που έγινε ο φόνος. Φώναξαν τον αστυνόμο του τμήματος του χωριού, υπέγραψε την ομολογία του κατονομάζοντας και τους 4 ψευδομάρτυρες και συνεργούς του. Ποια νομική διαδικασία ακολουθήθηκε μετά, δεν γνωρίζουμε. Η ομολογία του όμως έκανε πάταγο στο χωριό, προκαλώντας σύγχυση, ταραχές και πολλές κατάρες, οι οποίες βάραιναν τον φονιά. Παρά ταύτα, η ψυχή του φονιά δεν έφευγε. Κι αυτός εξακολουθούσε να κραυγάζει.

Ο Πέτρος, όπως ήταν επόμενο, το έμαθε. Δεν κίνησε όμως καμιά διαδικασία για την αποκατάσταση της τιμής του με αναθεώρηση της δίκης, με μηνύσεις κατά των ενόχων και άλλων ενδίκων νομίμων μέσων. Αλλά τι έκανε; Πήγε στο σπίτι του φονιά!... Οι πάντες πάγωσαν. Οι περισσότεροι χωρικοί, όταν τον είδαν να περνάει μέσα από το χωριό, από την ντροπή τους κρύφτηκαν. Πάγωσε και ο φονιάς όταν τον αντίκρισε, και με γουρλωμένα τα μάτια από την έκπληξη και τη φρίκη, τον άκουσε να του λέει: «Γιώργο, σε συγχωρώ με όλη μου την καρδιά». Τον αγκάλιασε, τον φίλησε και έφυγε, ενώ κάποια δάκρυα κρυφά έτρεχαν από τα μάτια του.

Όμορφο συναίσθημα

Το να συγχωρείς και να ξεχνάς δεν είναι μόνο όμορφο συναίσθημα αλλά και καλή συμβουλή για την υγεία. Έτσι, όσο δύσκολο κι αν ακούγεται **το να μάθουμε να συγχωρούμε όσους μας πλήγωσαν και μας αδίκησαν, θα μας κάνει και καλύτερους ανθρώπους και**

περισσότερο υγιείς. Γι' αυτό:

1. Προσπαθήστε να τοποθετήσετε με λόγια σωστά και άρτια το τι ακριβώς σας ενόχλησε και γιατί. Στη συνέχεια, εκμυστηρευτείτε τη δυσάρεστη εμπειρία σε κάποιον φίλο.
2. Υποσχεθείτε στον εαυτό σας ότι θα κάνετε ό, τι ακριβώς πρέπει για να νιώσετε καλύτερα. Η συγχώρεση είναι για εσάς, όχι για αυτούς που σας πλήγωσαν.
3. Η συγχώρεση δεν σημαίνει πάντα ότι θα τα βρεις με το άτομο που σε πλήγωσε. Αυτό που πραγματικά θέλετε και θα πετύχετε είναι η εσωτερική σας γαλήνη.
4. Όταν νιώθετε πίεση από στενοχώρια ή από κάποια αδικία που σας έγινε, προσπαθήστε να χαλαρώσετε. Πάρτε βαθιές αναπνοές, σκεφτείτε κάτι που σας φτιάχνει το κέφι και δείτε την κατάσταση από απόσταση.
5. Για την ακρίβεια, δείτε την κατάσταση από τη σωστή προοπτική της. Αναγνωρίστε ότι η κακή σας κατάσταση και το άγχος προέρχονται από τα πληγωμένα συναισθήματα και τις αρνητικές σκέψεις που έχετε τώρα, και όχι τόσο από αυτό που έγινε πριν από δύο μέρες ή πριν από δέκα χρόνια.
6. Σταματήστε να περιμένετε από τους άλλους να σας δώσουν αυτό που έχετε ανάγκη. Για να μη σας το έχουν δώσει μέχρι τώρα, δε θα σας το δώσουν ποτέ.

7. Ψάξτε να βρείτε νέους τρόπους που θα σας αποφέρουν θετικότητα και θα σας ωθήσουν να βγείτε από το αρνητικό πεδίο σκέψεων που σας χαλάει την καθημερινότητα.
8. Συγχωρήστε. Να θυμάστε ότι αυτός που έχει αδικήσει βρίσκεται σε μειονεκτική θέση και δεν έχει το κουράγιο να το αντιμετωπίσει. Τη δύναμη την έχετε εσείς, γιατί η συγχώρεση είναι δύναμη, είναι μεγαλείο ψυχικό και πνευματικό.

Όταν συγχωρούμε, η ψυχική και σωματική μας υγεία δυναμώνει.

Τον 18ο αιώνα ο Άγγλος ποιητής **Alexander Pope** έλεγε ότι «**το να κάνεις λάθος είναι ανθρώπινο, το να συγχωρείς θεϊκό**». Τρεις αιώνες μετά, ο **Elton John** τραγουδάει «**η συγγνώμη είναι η πιο δύσκολη λέξη**» (**sorry seems to be the hardest word**). Μπορεί οι δεκαετίες να περνούν, ωστόσο, όπως φαίνεται, η συγχώρεση και η συγγνώμη παραμένουν ακόμα κάτι δύσκολο. Τόσο μικρές λέξεις που μπορούμε με ευκολία να προφέρουμε όταν σκουντάμε κατά λάθος κάποιον στο δρόμο, αλλά την κρίσιμη ώρα «βγαίνουν» με δυσκολία. Τι σημαίνει, λοιπόν, η συγχώρεση και τι η συγγνώμη; Γιατί και στις δύο περιπτώσεις κάτι μας κρατάει πίσω; ανοσοποιητικό σύστημα.

Συγχωρώ, δεν ξεχνώ

«Συγχωρώ» δεν σημαίνει «ξεχνώ». Αντίθετα, για να συγχωρέσουμε κάποιον πρέπει να θυμηθούμε ό, τι μας έκανε και να ασχοληθούμε με αυτό. Μόνον έτσι θα μπορέσουμε να το αφήσουμε πίσω. Γι' αυτό και η διαδικασία της συγχώρεσης χρειάζεται χρόνο και μεγάλη προσπάθεια.

Η άρνηση

Η άρνηση να συγχωρέσουμε τον «θύτη» είναι ένας τρόπος να του θυμίσουμε πόσο μας πλήγωσε, να του δείξουμε τι νιώθουμε όταν δεν μπορούμε να εκφραστούν ανοιχτά. Όσο διατηρούμε, όμως, αυτά τα αρνητικά συναισθήματα, στερούμε από τον εαυτό μας τη δυνατότητα να αξιοποιήσει την ενέργειά του με πιο εποικοδομητικό τρόπο για εμάς και τη σχέση μας αυτή. Μένουμε **κολλημένοι στο παρελθόν**, δεν εξελισσόμαστε και τελικά φθειρόμαστε. Φυσικά, το πόσο σημαντική είναι η σχέση με αυτόν που μας πλήγωσε καθορίζει και το πόσο μας επηρεάζουν τα συναισθήματά μας. Αν η άρνησή μας να συγχωρέσουμε αφορά μόνο μία συγκεκριμένη σχέση, τότε ίσως έχουν προηγηθεί και άλλα γεγονότα που μας έχουν πληγώσει. Αν, πάλι, είμαστε άνθρωποι που δεν συγχωρούμε, τότε συσσωρεύουμε αρνητική ενέργεια, που μακροπρόθεσμα θα επηρεάσει τη ζωή μας και τις σχέσεις μας. Επίσης, στην τελευταία περίπτωση, δεν συγχωρούμε ούτε τον εαυτό μας και είμαστε ιδιαίτερα απαιτητικοί από αυτόν, με αποτέλεσμα **να μην μπορούμε να χαρούμε τη ζωή μας**.

Η εκδίκηση

Αν αυτό που αναζητάμε είναι η εκδίκηση, τότε πάλι αρνούμαστε να αποδεσμευτούμε από ένα παρελθόν που μας βαραίνει και επιλέγουμε να το διατηρούμε ζωντανό μέσα από σκέψεις εκδίκησης. Έτσι, **ξαναζούμε τον πόνο**, αλλά αυτή τη φορά υπεύθυνοι για την πρόκλησή του είμαστε εμείς και η εμμονή μας. Αντί να εστιάζουμε σε πράγματα που θα βελτιώσουν τη ζωή μας, επιδιώκουμε μια ανακούφιση που δεν είναι ποτέ αρκετή και δεν μας αφήνει να βγούμε από τη θέση του «θύματος». Δίνουμε τη δύναμή μας στον άλλον, αφού με τις πράξεις του καθορίζει τη ζωή μας, χωρίς να συνειδητοποιούμε ότι και εμείς έχουμε ευθύνη.

Η συγγνώμη

Πέρα από τη συγχώρεση, υπάρχει και η «συγγνώμη», μια λέξη που φαίνεται εξίσου δύσκολο να την προφέρουμε, ενώ είναι ακόμα πιο δύσκολο το να την εννοούμε. Όταν ζητάμε συγγνώμη, στην ουσία αναλαμβάνουμε την ευθύνη για ό, τι κάναμε ή είπαμε σε βάρος κάποιου άλλου. Η ανάληψη της ευθύνης αυτής συνδέεται με το αίσθημα της δύναμης και όχι της αδυναμίας, αφού προϋποθέτει να ξεπεράσουμε τον εαυτό μας, να μπούμε στη θέση του άλλου και να δείξουμε ευαισθησία. Η ενσυναίσθηση αποτελεί θεμελιώδη ανθρώπινη δεξιότητα και όσοι τη διαθέτουν δημιουργούν πιο αρμονικές σχέσεις. Όταν ζητάμε συγγνώμη από κάποιον, σημαίνει ότι μας ενδιαφέρει πραγματικά η σχέση που έχουμε μαζί του. Όμως, και η ειλικρίνεια είναι βασική προϋπόθεση για να λειτουργήσει η συγγνώμη θετικά, γι' αυτό και αν ζητήσουμε συγγνώμη, αλλά εξακολουθήσουμε να λειτουργούμε με τον ίδιο τρόπο, αυτό δείχνει ότι δεν αναγνωρίζουμε πραγματικά τις συνέπειες των πράξεων μας και δεν νοιαζόμαστε ουσιαστικά για τα συναισθήματα των άλλων. Οι πράξεις μας είναι εκείνες που ενδυναμώνουν τον λόγο μας.

Μορφές συγγνώμης

Έρευνα από το Πανεπιστήμιο του **Maryland** έδειξε πως υπάρχουν τρεις μορφές συγγνώμης, που η καθεμία είναι αποτελεσματική ανάλογα με το άτομο στο οποίο απευθύνεται. Η πρώτη περιέχει την έννοια της επανόρθωσης, η δεύτερη της κατανόησης και του συμμερισμού και η τρίτη της αναγνώρισης παραβίασης κανόνων. Οι ειδικοί υποστηρίζουν πως η πρώτη είναι πιο αποτελεσματική με όσους είναι ατομιστές και υλιστές, η δεύτερη με ανθρώπους που ορίζουν τον εαυτό τους κυρίως μέσα από τις σχέσεις τους και η τρίτη με όσους ορίζουν τον εαυτό τους ως μέλη μιας ομάδας.

Τα στάδια της συγχώρεσης

1. Το πρώτο βήμα είναι να συνειδητοποιήσουμε τον πόνο που μας προκάλεσαν. Δεν είναι εύκολο να παραδεχτούμε ότι πληγωθήκαμε, γιατί συχνά πείθουμε τον εαυτό μας ότι όλα είναι καλά, ώστε να προστατευτούμε από δυσάρεστα συναισθήματα.

2. Πολλές φορές, όταν μας πληγώνουν, έχουμε την αίσθηση ότι κάπου φταιξαμε κι εμείς, ώστε να αισθανόμαστε ότι έχουμε τον έλεγχο της κατάστασης. Οι ενοχές, όμως, δεν οδηγούν πουθενά.
 3. Το στάδιο της θυματοποίησης είναι δύσκολο να αντιμετωπιστεί, γιατί ο ρόλος του θύματος είναι πολύ «βολικός» και αποτελεί μια καλή δικαιολογία για να μην αναλάβουμε ευθύνες.
 4. Εξίσου σημαντικό είναι και το να εκφράσουμε την οργή μας. Ωστόσο, για να γίνει αυτό δεν χρειάζεται να βρεθούμε πρόσωπο με πρόσωπο με αυτόν που μας πλήγωσε, αρκεί να παραδεχτούμε και να αποδεχτούμε τον θυμό μας.
 5. Έπειτα ακολουθεί το ξεκαθάρισμα των λογαριασμών. Ούτε εδώ χρειάζεται να αναζητήσουμε τον θύτη και να του μιλήσουμε, εκτός και αν πρόκειται για κάποιο κοντινό σε εμάς πρόσωπο. Η συγχώρεση μπορεί να δοθεί ακόμη κι αν δεν ξαναδούμε αυτόν που μας έβλαψε.
 6. Το τελευταίο στάδιο είναι αυτό της συγχώρεσης, το οποίο οι περισσότεροι αντιλαμβάνονται ως μια εσωτερική λύτρωση.
- Ο **Francis Bacon**, Άγγλος φιλόσοφος, πολιτικός, συγγραφέας και επιστήμονας (1561-1626) είπε: **«Αυτός που δεν προτίθεται να συγχωρέσει τους άλλους καταστρέφει τη γέφυρα που κάποια στιγμή ο ίδιος θα χρειασθεί να διαβεί»...**
Η συγχώρεση δεν αλλάζει το παρελθόν, αλλά μπορεί ν' αλλάξει το μέλλον.
<https://www.catisart.gr/archives/11721>

Ζ. Οι άγιοι Ευλάμπιος και Ευλαμπία

Οι αυτάδελφοι μάρτυρες Ευλάμπιος και η Ευλαμπία, καταγόταν από τη μεγαλούπολη Νικομήδεια. Ήσαν και οι δύο νέοι και ωραίοι, σωματικά και ψυχικά. Ευσεβέστατοι Χριστιανοί παρ' ότι ήσαν νέοι. Από τους γονείς τους είχαν βαθεία την επίδραση της καλής αγωγής. Η ζωή τους και η άθληση τους συνέπεσε σε ειδωλολατρικούς χρόνους. Βασιλεύς τότε ήταν ο Μαξιμιλιανός και εις την Νικομήδεια ηγεμόνας ο Μάξιμος.

Ο Ευλάμπιος δεν υπέφερε να βλέπει κάθε μέρα να βρίζεται το όνομα του Θεού. Γι αυτό έφυγε από τη Νικομήδεια και κατοικούσε σε τόπον έρημο. Εκεί ζούσε με μεγάλη εγκράτεια. Απέφευγε κάθε αμαρτία. Ύστερα όμως από ολίγον καιρόν γέμισε από θείο ζήλο. Είδε ότι και εκεί η ζωή του ήταν χωρίς δράση και αγώνα όπως την ήθελε εκείνος.

Σαν άλλος ζηλωτής Ηλίας, άφησε τότε την έρημο πρόθυμος, και πήγε στην Πόλη να παρουσιασθεί στους εθνικούς ειδωλολάτρες. Ήθελε να κηρύξει την ευσέβεια. Ήθελε να μαρτυρήσει, για να λάβει τον φωτοστέφανο της αθλήσεως.

Μπαίνοντας στην πόλη έμαθε για τα Αντίχριστα βασιλικά προστάγματα, και επίτηδες κορόιδεψε και είπε λόγια περιφρονητικά γι αυτά. Όσοι ήσαν εκεί κατάλαβαν, ότι ήταν Χριστιανός. Αμέσως τον έδεσαν και τον φυλάκισαν, έως ότου τον φέρουν σαν νέο κυνήγι στον ηγεμόνα.

Ο Άγιος βασανίζεται

Ο ηγεμόνας αφού πρώτα προσπάθησε να αλλάξει τον Ευλάμπιο έδωσε διαταγή να τον βασανίσουν. Προστάζει να απλώσουν κατά γης γυμνό και να τον δέρνουν τον Άγιο αλύπητα. Ο Μακάριος Ευλάμπιος υπέμενε ανδρείως τούς ραβδισμούς και δεν δείλιασε καθόλου! Αφού έβλεπε ότι δεν λυγίζει διάταξε νέο χειρότερο βασανιστήριο όπου του κατέσχισαν τις σάρκες του. Ο Δεσπότης Χριστός όμως τον γέμιζε ευχαρίστηση και του έστελλε εξ ύψους βοήθεια.

Έβλεπε με οργή ο τύραννος, ότι ούτε με υποσχέσεις, ούτε με βασανιστήρια μπορούσε να κερδίσει ή και να ταπεινώσει τον Άγιο. Διέταξε νέο χειρότερο βασανιστήριο. Του γύρισαν όλα τα δάκτυλα, του στρέβλωσαν και τα χέρια και τούς αγκώνες και τα πόδια και τα γόνατα και τόσον πόνο του έδωσαν, ώστε όλοι θαύμαζαν, πού δεν ξεψύχησε. Όμως ο Κύριος πάλι τον σκέπασε με την βοήθεια του.

Αυτά παρόργισαν πάλιν τον άσεβη και διατάζει να πυρώσουν σιδερένιο κρεβάτι, να κάψουν τα σίδηρα και τα σύρματά του, μέχρι να κοκκινίσουν σαν τα κάρβουνα τα αναμμένα, και να ξαπλώσουν επάνω του τον Μάρτυρα.

Όταν ετοιμάστηκαν όλα, ο Άγιος έκαμε τον Σταυρό του και ξαπλώθηκε επάνω στα πυρακτωμένα εκείνα φοβερά σίδηρα. Τί φρικτό μαρτύριο! Ενώ οι σάρκες καιγόταν και διαλυόταν, αυτός φαινόταν σαν να ήταν σε μαλακό στρώμα και ευχαριστούσε τον Θεό. Περισσότερο λυπόταν και στενοχωριόταν ο Άγιος, γιατί έβλεπε, ότι παρ' όλα τα βασανιστήρια, πού του έκαναν, οι ειδωλολάτρες δεν πίστευαν στον αληθινό Θεό.

Συντρίβει τα είδωλα

Ηθέλησε λοιπόν να τους δείξει πόσο ψεύτικοι και αδύνατοι ήσαν οι θεοί τους, και λέγει στο τύραννο, να τον οδηγήσουν στον ναό των ειδώλων. Χαρά μεγάλη στους ασεβείς. Νόμισαν, ότι θα προσκυνήσει τα είδωλα. Όταν όμως έφθασαν εις τον βωμό, ο Άγιος άγγιξε λίγο με το δεξιό χέρι το σπουδαιότερο και το μεγαλύτερο είδωλο λέγοντας:

– Με τη δύναμη του Θεού, σε διατάζω να πέσεις κατά γης και να γίνεις χώμα λεπτότατο. Παρευθύς έγινε ο λόγος του. Όσοι ήσαν εκεί θαύμασαν και επειδή είδαν την αδυναμία των ειδώλων, επίστεψαν αναρίθμητοι εις τον αληθινό Θεό, και προσκυνούσαν τον Άγιο.

Η αδελφή τον Ευλαμπία ομολογεί φανερά την πίστη της στον Χριστό.

Την ίδια ώρα φάνηκε ανάμεσα στο πλήθος, μία νέα ωραιότατη κόρη, η οποία επήρε από το χέρι τον Άγιο, και τού λέγει:

– Εγώ όπως ξέρεις είμαι η αδελφή σου Ευλαμπία. Μας γέννησε και μας ανάθρεψε μία μητέρα. Γι' αυτό πρέπει και μαζί να αποθάνομε, για την αγάπη του αληθινού μας Θεού.

Συγχρόνως, συμβούλευε εκείνους πού παρευρίσκονταν εκεί, να μιμηθούν το δικό της παράδειγμα, να γνωρίσουν την αλήθεια, να πιστευόσουν εις τον ένα Θεό, για να σωθούν.

Τα βασανιστήρια της Αγίας.

Όπως ήταν επόμενο, από ένα σκληρόκαρδο τύραννο η τιμωρία ήλθε αμέσως. Διέταξε να την δέρνουν δυνατά στο πρόσωπο. Τόσο όμως δυνατά και βίαια την έδερναν, ώστε αλλοιώθηκε το κάλλος της μορφής της. Έγινε αγνώριστη και η φωνή της έσβησε. Ο Ευλάμπιος την ενθάρρυνε να στέκεται ανδρεία και να μη δειλιάσει. Και έτσι υπέμεινε η αείμνηστη γενναία το μαρτύριο.

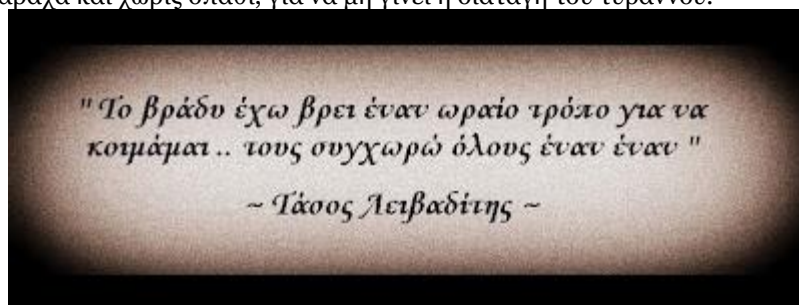
Έπειτα σκέφθηκε ο τύραννος άλλο μαρτύριο.

Διέταξε να βράσουν ένα μεγάλο καζάνι νερό, και να τούς βάλουν μέσα και να τούς αφήσουν εκεί έως ότου μείνουν τα κόκκαλα. Έτσι και έγινε αλλά ο καλοκάγαθος Θεός προστάτεψε τους δύο Αγίους. Ο τύραννος διατάζει τώρα να τον τυφλώσουν. Ήθελε με αυτό, να κάμει την αδελφή του να δειλιάσει μήπως την μεταστρέψει. Αλλά ματαιίως κοπίαζε ο άθλιος και ασυνείδητος.

Τότε πάλι διατάζει ο τύραννος, να κόψουν δυνατό καμίνι όπως το Βαβυλώνιο. Όταν το έκαψαν έριξαν μέσα τους Αγίους αλλά ο Κύριος τους προστάτεψε και έκανε την φωτιά δροσιά. Βλέποντας αυτά πολλοί ειδωλολάτρες πίστεψαν στον αληθινό Θεό. Ο τύραννος επειδή δεν εύρισκε άλλο μαρτύριο να τούς επιβάλει, βαρέθηκε να πολεμά με τον Παντοδύναμο ο αδύνατος. Δεν είχε πλέον καμιά ελπίδα να τούς συντρίψει. Όλα είχαν αποτύχει και είχε γίνει γελοίος στα μάτια των υπηκόων του καίτοι δεν τολμούσαν να του το πουν.

Το τέλος των Αγίων

Υπολείπετο μόνον ο αποκεφαλισμός. Διέταξε, λοιπόν, να κόψουν τα κεφάλια των Αγίων. Και ο μεν Άγιος αποκεφαλίσθηκε αμέσως, σύμφωνα με τη διαταγή του τυράννου. Η Ευλαμπία όμως παρέδωσε την αγία της ψυχή στα χέρια του Δεσπότη Χριστού. Τούτο δε έγινε εις την αγία κόρη κατ' οικονομία Κυρίου, διά να μην αγγίσουν τα ακάθαρτα χέρια των δημίων, αλλά να φυλαχθεί αμίαντος. Ακόμη και για να διαψευσθεί ο τύραννος, ότι αυτός νίκησε. Όχι! Νίκησε ο Θεός, ο οποίος εξουσιάζει την ζωή και τον θάνατον. Όταν Αυτός θέλησε, τότε και την ψυχή της Μάρτυρος παρέλαβε ατάραχα και χωρίς σπαθί, για να μη γίνει η διαταγή του τυράννου.

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 3

Τους φίλους τους διαλέγουμε!

Κείμενο 1 και σχόλια:

Όποιος μπαίνει σε ένα μυροπωλείο (σε κατάσταση που πουλάνε αρώματα), έλεγε κάποιος γέροντας, κι αν ακόμη δεν αγοράσει κανένα άρωμα, βγαίνει έξω γεμάτος όμορφη μυρωδιά. Αυτό συμβαίνει και με όσους ανθρώπους κάνουν παρέα με αγίους ανθρώπους. Παίρνουν επάνω τους το πνευματικό άρωμα της καλοσύνης και της αρετής τους.

Μυροπωλείο: οι φίλοι είναι ένα μυροπωλείο που μας βοηθούν να αισθανόμαστε καλύτερα. Μας δίνουν αγάπη και αλήθεια στην ζωή μας. Μας κάνουν να χαιρόμαστε. Και ακόμη κι αν κάτι δεν πάει καλά, δεν διστάζουν να μας στηρίξουν, βοηθώντας μας να γίνουμε διαφορετικοί ή, τουλάχιστον, προβληματίζοντάς μας.

Πνευματικό άρωμα των αγίων: στην εφηβική ηλικία δεν βρίσκουμε αγίους ανθρώπους. Ας διαλέγουμε παιδιά που έχουν καλοσύνη. Και ας βοηθούμε όλους όσους ενδιαφέρονται μόνο για να μας εξουσιάσουν, να καταλάβουν ότι φιλία χωρίς αγάπη δεν έχει νόημα.

Κείμενο 2 και σχόλια:

Πήγε ένα βράδυ βιαστικός στην καλύβα του Αββά Ιωάννη του Κολοβού ένας ασκητής, γείτονάς του, για να τον ζητήσει κάτι. Όρθιοι στην πόρτα οι δύο μοναχοί άρχισαν να συζητούν για το Θεό και για κάποιο θέμα της πνευματικής ζωής, ώστε να ξημερώσει χωρίς να το καταλάβουν.

Συζητούν για τον Θεό: συνήθως στις παρέες μας συζητούμε για καθημερινά πράγματα, κουτσομπολεύουμε, ασχολούμαστε με το Facebook και το Instagram, για το πού θα πάμε βόλτα, θάβουμε τους καθηγητές μας, δεν συζητάμε και για τα ουσιώδη, τα μεγάλα θέματα της ζωής. Δεν καλλιεργούμε τα πιστεύω μας, γιατί πιστευούμε ότι οι άλλοι δεν ενδιαφέρονται γι' αυτά. Έτσι παραμένουμε ρηχοί.

Χωρίς να το καταλάβουν: ένα αλλιώτικο ξενύχτι. Όχι διασκέδασης, γέλιου, κουτσομπολιού, αλλά χαράς γιατί υπάρχει Θεός και αιωνιότητα!

Κείμενο 3 και σχόλια:

Τρεις άγιοι Γέροντες πήγαιναν μια φορά το χρόνο στο βουνό που ζούσε ο Άγιος Αντώνιος και διδάσκονταν από αυτόν. Οι δύο τον ρωτούσαν γύρω από την άσκηση, το σώμα, την ψυχή, το θέλημα του Θεού, την αρετή, την κακία. Ο Άγιος, ο οποίος ήταν πολύ φωτισμένος από το Θεό τους απαντούσε και τους εξηγούσε τι ήθελε ο Θεός από όλους. Ο τρίτος γέροντας δεν ρωτούσε ποτέ, μόνο άκουγε σιωπηλός. Κάποτε ο Αντώνιος τον ρώτησε:

- Τόσα χρόνια με επισκέπτεσαι, αδελφέ μου, και ποτέ δεν μου έκανες την παραμικρή ερώτηση. Δεν θέλεις να μάθεις τίποτα;

- Μου αρκεί που σε βλέπω, Αββά. Κι αυτό ακόμη με έχει διδάξει πολλά, αποκρίθηκε με σεβασμό ο Γέροντας.

Τους απαντούσε και τους εξηγούσε: ωραίο ένας φίλος μας, μία φίλη μας να μπορεί να μας απαντήσει και να μας εξηγήσει τα ουσιαστικά της ζωής. Να έχει προχωρήσει ώστε να μας βοηθά να δούμε τι αξίζει και τι όχι. Ακόμη πιο ωραίο εμείς να είμαστε έτσι και να βοηθάμε τους γύρω μας.

Μου αρκεί που σε βλέπω: ο εγωισμός χαλά την φιλία. Η ταπείνωση βοηθά να ωφεληθούμε. Να μη βιαζόμαστε να αποδώσουμε το δίκαιο ή το άδικο στον άλλο, αλλά να ακολουθούμε τις

εξηγήσεις του και να τις κρίνουμε. Κάποτε η γλώσσα της σιωπής είναι πιο ωραία από τη γλώσσα της πολυλογίας στη φιλία.

Β. Να μην είναι τυχαία και περιστασιακή η επιλογή των φίλων και να μην επιμένουμε στο κακό

1. Η φιλία είναι απαραίτητη για τη ζωή μας. Έχουμε ανάγκη να μοιραζόμαστε μυστικά, να στηριζόμαστε και να στηρίζουμε, να δίνουμε και να παίρνουμε αγάπη. Ιδίως όταν το σπίτι μας ή τα αδέρφια μας για πολλούς λόγους και όχι πάντοτε εξαιτίας της κακής διάθεσης, δεν μπορούν να μας δώσουν αυτό που θέλουμε, τότε οι φίλοι γίνονται ζωτική ανάγκη. Το πρόβλημα έγκειται στο είδος της φιλίας και στον τρόπο που τους επιλέγουμε.
2. Συνήθως η επιλογή των φίλων βασίζεται σε τυχαία περιστατικά κριτήρια. Ακόμα κι αν οι φίλοι μας δεν είναι ό,τι καλύτερο, ο εγωισμός μας μάς σπρώχνει να μην τους αλλάζουμε εύκολα. Μάλιστα, αν ανακατευτούν οι γονείς μας, τότε πεισμώνουμε ακόμη περισσότερο. Άλλοτε τους φίλους μας τους διαλέγουμε ανάλογα με την τάξη του σχολείου, από το οικογενειακό μας περιβάλλον, άλλοτε επειδή έχουν ό,τι μας λείπει, είτε από πλευράς χαρακτήρα είτε από πλευράς ζωής. Γι' αυτό συνήθως φίλοι είναι αντίθετα μεταξύ τους άτομα και όχι με πολλά κοινά στοιχεία.
3. Κάποτε οι φίλοι μας οδηγούν στο κακό. Μαθαίνουμε διάφορες κακές συνήθειες, όπως το να βριζούμε, να είμαστε αναιδέεις, να θέλουμε να γίνεται πάντοτε το δικό μας, να αποκτούμε σχέσεις γιατί μας προτρέπουν οι φίλοι μας, να κουτσομπολεύουμε, να ζούμε προβληματικά σε σχέση με τους γονείς μας. Άλλες φορές οι φίλοι μας παρασέρνουν στον κάπνισμα ή και στα ναρκωτικά, άλλοτε συντελούν στο να πέφτει η απόδοσή μας στα μαθήματα. Άρα, εκτός από τα καλά της δημιουργίας ανθρώπινων σχέσεων και της κοινωνικοποίησης, έχουμε και τα δυσάρεστα μέσα από μια φιλία. Εδώ αρχίζουν τα ερωτηματικά.
4. Στη φιλία πρέπει να είσαι ικανός να πάρεις, αλλά και να δώσεις. Αν ο χαρακτήρας σου είναι ανίσχυρος και μόνο παίρνεις, δηλαδή παρασύρεσαι από τον άλλο, τότε τα πράγματα είναι δύσκολα και συνήθως η φιλία δεν βγάζει σε καλούς δρόμους. Εξάλλου, βασική αρετή στη φιλία είναι η αγάπη και η υπομονή. Δεν θα είναι όλα τέλεια, χρειάζεται να ανεχόμαστε και να συγχωρούμε.
5. Η φιλία κατά Θεόν είναι σπουδαίο γεγονός. Αν οι φίλοι μας συμφωνούν με τη χριστιανική ζωή, αν συζητάμε και για το Θεό, αν εκκλησιαζόμαστε μαζί τους, τότε η φιλία μας οδηγεί σε δρόμους προκοπής και αξίζει.

Γ. Ένα τραγούδι:

«Τους φίλους τους διαλέγουμε γι' αυτό δεν τους παιδεύουμε, τα μυστικά μας λέμε, κ' εμείς ερωτητήκαμε αλλά δεν τρελαθήκαμε, τους φίλους δεν τους καίμε» (Τραγούδι της Χαρούλας Αλεξίου)

Τους φίλους τους διαλέγουμε: η φιλία είναι επιλογή. Γι' αυτό κι όταν γίνεται χρειάζεται πιστότητα. Χρειάζεται ειλικρίνεια. Χρειάζεται εμπιστοσύνη και μοίρασμα. Δεν γίνεται να είμαστε φίλοι και να κρατάμε μυστικά. Δεν γίνεται να είμαστε φίλοι και ειδή έχουμε ερωτευτεί, να ξεχνάμε όσους μας αγαπούν και να επιστρέφουμε σ' αυτούς μόνο όταν τους έχουμε ανάγκη. Δεν καίμε λοιπόν τους φίλους, αλλά προστατεύουμε την φιλία και η καρδιά μας μένει σταθερή.

Δ. ΡΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΦΙΛΙΑ

Φίλος είναι κάποιος που σου δίνει πλήρη ελευθερία να είσαι ο εαυτός σου. Jim Morrison
Φίλος σου είναι ο άνθρωπος που ξέρει τα πάντα για σένα και παρόλα αυτά ακόμα του αρέσεις.
Elbert Hubbard
Ο έρωτας ξεγυμνώνει τα σώματα· η φιλία ξεγυμνώνει τους χαρακτήρες. C. S. Lewis
Είναι φίλος μου όποιος μιλάει καλά για μένα πίσω από την πλάτη μου. Thomas Fuller
Πραγματικός φίλος είναι αυτός που έρχεται κοντά όταν όλος ο υπόλοιπος κόσμος απομακρύνεται.
Walter Winchell

Οι σιωπές κάνουν τις πραγματικές συζητήσεις μεταξύ φίλων. Αυτό που μετράει δεν είναι να μιλάς, αλλά να μη χρειάζεται να μιλήσεις. Margaret Lee Runbeck

Εκτιμώ τον φίλο που βρίσκει χρόνο για μένα στην ατζέντα του, αλλά βασίζομαι στον φίλο που δεν συμβουλευέται την ατζέντα του για μένα. Robert Brault

Σκέψου αν θα αισθανόσουν άνετα να δώσεις το κλειδί του σπιτιού σου στους δυο καλύτερους σου φίλους. Αν όχι, βρες άλλους καλύτερους φίλους. H. Jackson Brown

Αληθινός φίλος είναι αυτός που παραβλέπει τις αποτυχίες σου και αντέχει τις επιτυχίες σου. Doug Larson

Ένας πραγματικός φίλος ποτέ δεν μπαίνει στον δρόμο σου εκτός και αν πηγαίνεις προς τα κάτω. Arnold H. Glasow

Μην κάνεις φίλους αυτούς που σε κάνουν να αισθάνεσαι άνετα, αλλά αυτούς που θα σε αναγκάσουν να ανεβάσεις το επίπεδό σου. Thomas Watson

Διέκοψα τη φιλία μου με δύο ανθρώπους. Με τον ένα γιατί ποτέ δεν μου μίλησε για τον εαυτό του. Και με τον άλλο, επειδή ποτέ δεν μου μίλησε για τον εαυτό μου. Nicolas Chamfort

Μην τρέφεις αυταπάτες ότι η φιλία σου δίνει το δικαίωμα να γίνεσαι δυσάρεστος σ' αυτούς που είναι κοντά σου. Όσο πιο στενή είναι η σχέση σου με κάποιον, τόσο πιο απαραίτητο είναι να είσαι διακριτικός και ευγενικός. Oliver W. Holmes

Αυτό που κάνει κάποιον φίλο μας είναι το να αγαλλιάζει με τη χαρά μας και όχι το να υποφέρει με τα βάσανά μας. Friedrich Nietzsche Οι υποψίες είναι ο καρκίνος της φιλίας. Πετράρχης

Το να περπατάς με έναν φίλο στο σκοτάδι είναι καλύτερο από το να περπατάς μόνος στο φως. Helen Keller

Ένας φίλος σ' ολόκληρη τη ζωή είναι αρκετός. Δύο είναι πολλοί. Τρεις είναι σχεδόν αδύνατον. Henry Adams

Υποθέτω ότι δεν έχεις πολλούς φίλους. Ούτε κι εγώ. Δεν εμπιστεύομαι αυτούς που λένε ότι έχουν πολλούς φίλους. Είναι ένα σίγουρο σημάδι ότι δεν ξέρουν πραγματικά κανέναν. Carlos Ruiz Zafón

Αυτός που είναι φίλος με όλους δεν είναι φίλος σε κανέναν. Αριστοτέλης

Ένα μοναδικό τριαντάφυλλο μπορεί να είναι ο κήπος μου... ένας μοναδικός φίλος, ο κόσμος μου. Leo Buscaglia

Αν γίνεις φίλος με τον εαυτό σου, δεν θα είσαι ποτέ μόνος. Maxwell Maltz

Δεν υπάρχουν ξένοι εδώ· μόνο φίλοι που δεν έχεις γνωρίσει ακόμα. William Butler Yeats

Πηγή: www.lifo.gr

Ο Πλάτωνας στην Ακαδημία του. Σχέδιο βασισμένο στον εξιδανικευμένο πίνακα του Σουηδού ζωγράφου Carl Johan Wahlbom

Ε. Δυο άνδρες συζητούν για τη φιλία κάτω από ένα πλατάνι, στην Αθήνα του 370 π.Χ. (Η Τίνα Μανδηλαρά γράφει για τον 'πλατωνικό έρωτα', με αφορμή τη νέα έκδοση ενός από τους διαλόγους της ωριμότητας του Πλάτωνα)

Η εικόνα είναι εκφραστική από μόνη της: δυο φίλοι αναζητούν δροσιά κάπου κοντά στα περίγυρ της πόλης, κάτω από ένα επιβλητικό πλατάνι δίπλα στο στοιχειωμένο από τις Νύμφες Ιλισό. Με διάθεση αλαργινή και με περιπαικτική τάση αρχίζουν να συζητάνε, παρασυρμένοι από τη ζέστη και τη γενικότερη ευφορία, για τη φιλία και τον έρωτα. Ο διάλογος έχει, εν πολλοίς, τη χαλαρότητα του Συμποσίου που ουσιαστικά εξέφραζε, όπως είχε κάποια στιγμή υποστηρίξει ο Τζορτζ Στάινερ, ένα άλλο είδος διαλόγων, πιο 'συνεστιακό', πιο χαλαρό και ανοιχτό-το λεγόμενο 'conversazione'. Μπορεί βέβαια ο Φαίδρος ως ένας από τους διαλόγους της ωριμότητας του Πλάτωνα να μην παρουσιάζει την ορμητικότητα και τα διάφορα απρόοπτα που είχε το Συμπόσιο-βλέπε ξαφνική εμφάνιση Αλκιβιάδη-αλλά είναι πλήρως σκηνοθετημένος, στην εξοχή, παρέα με τις Μούσες και τη δροσιά του Ποταμού.

Το κλίμα της ευχάριστης χαλαρότητας αποδίδει με ύψιστη και απόλυτη ενάργεια η μετάφραση του Ν.Μ. Σκουτερόπουλου στην πρόσφατη έκδοση του "Φαίδρου" που κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Πόλις με πολύτιμα σχόλια που αποσαφηνίζουν τα προβληματικά σημεία. Εκεί στην άκρη της πόλης, δίπλα στο ποτάμι βρίσκεται λοιπόν γόνιμο έδαφος να ανθίσει η συζήτηση για τη φιλία και τις προϋποθέσεις που την ευνοούν. Ο συνομιλητής του Σωκράτη Φαίδρος μόλις έχει επιστρέψει από ένα αντίστοιχα φιλικό περιβάλλον όπου ο Λυσίας είχε παρουσιάσει έναν λόγο σχετικά με το θέμα-τη φιλία και τον έρωτα και τη σχέση μεταξύ φίλων και εραστών.

Σύμφωνα με τον λόγο του Λυσία που απαγγέλλει μεγαλόφωνα ο Φαίδρος στον Σωκράτη, οι ερωτευμένοι δεν ενδείκνυνται για φίλοι ακριβώς γιατί η μανία του έρωτα τους τυφλώνει, είναι πολύ πιο ευέξαπτοι και γενικά "είναι πολλά εκείνα που τους δυσχεραίνουν και νομίζουν ότι όλα

γίνονται επιτήδες για να προξηνηθεί σε αυτούς βλάβη”. Ολοκληρώνοντας μάλιστα τον λόγο του ο Φαίδρος και έχοντας απέναντι τον άκρως ειρωνικό Σωκράτη δεν μπορεί παρά να επικαλεστεί τον θεό της φιλίας, τον Δία ισχυριζόμενος ότι πρόκειται για “ό,τι καλύτερο έχει παρουσιάσει σε λόγο”. Η “φιλία” βρίσκεται πολύ κοντά στον “έρωτα” και είναι άμεσα συνυφασμένη με αυτόν στο βαθμό που η σωματική έλξη είναι το άμεσο στάδιο που πρέπει να περάσει για να κατακτήσει την ύψιστη πνευματική αναζήτηση.

Είναι όμως σειρά του Σωκράτη να απαντήσει: καλεί κοντά του τις γλυκόφωνες μούσες και καταθέτει έναν λόγο που χωρίζεται σε δυο μέρη: στο πρώτο- όπου μιλάει για τον διαχωρισμό φιλίας και έρωτα και τον δεύτερο την παλινωδία-όπου ορίζεται η πραγματική διάσταση της ερωτικής φιλίας που δεν μπορεί παρά να είναι η αναζήτηση του ουσιαστικού και πραγματικού λόγου και της ομορφιάς. Εννοείται πως η φιλία δεν μπορεί παρά να συμβαίνει μεταξύ δυο ανδρών, συνήθως ενός ερώμενου και ενός εραστή, ήτοι ενός μαθητευόμενου και ενός δασκάλου. Δύσκολα επομένως ο Πλάτων διαχωρίζει το θέμα της φιλίας από αυτό του έρωτα στο βαθμό που το ένα προϋποθέτει το άλλο, όταν μιλάμε για δυο άνδρες με κοινό ορίζοντα και πνευματικές αναζητήσεις.

Η “φιλία” όπως αποδεικνύεται και από προηγούμενους Πλατωνικούς διαλόγους βρίσκεται πολύ κοντά στον “έρωτα” και είναι άμεσα συνυφασμένη με αυτόν στο βαθμό που η σωματική έλξη είναι το άμεσο στάδιο που πρέπει να περάσει για να κατακτήσει την ύψιστη πνευματική αναζήτηση που είναι η διαλεκτική. Βέβαια ο Πλάτων θέτει σαφείς διακρίσεις ανάμεσα στα διάφορα είδη φιλίας αν και η πληρέστερη για αυτόν είναι η φιλία που φέρει τη φιλοσοφική σφραγίδα: πρόκειται για την κοινή αναζήτηση μεταξύ δυο ανδρών του Αγαθού και του απόλυτου κάλλους. Κι αν στο “Συμπόσιο” είναι παραστατικός ο τρόπος που η φιλία μετεξελίσσεται από τη θέαση της σωματικής ομορφιάς σε έρωτα και κατόπιν στην ύστατη αναζήτηση του Αγαθού, το ίδιο συμβαίνει και στον κύριο λόγο του Σωκράτη στον “Φαίδρο” όπου οι φίλοι και εραστές οφείλουν να γίνουν οι απόλυτοι και οι ύψιστοι εκφραστές της διαλεκτικής-κι εδώ είναι που διακρίνονται με σαφήνεια από τους υπόλοιπους ρήτορες.

Σάμπως ο γέροντας πια Πλάτωνας που σαν τον Οδυσσέα «πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω» να μην καταλαμβάνεται πια από την αγωνία να ορίσει με αυστηρότητα τα πράγματα αλλά επιθυμεί να δει την ουσία και το πραγματικό νόημα της ζωής-που δεν είναι άλλο από την αληθινή, μεστή και πραγματική ανδρική φιλία. Από την άλλη, ο μεταφραστής Σκουτερόπουλος δικαίως θεωρεί τη συζήτηση περί φιλίας και έρωτος ως αφορμή ώστε ο γοητευτικός ομιλητής Σωκράτης να πάει την κουβέντα ένα βήμα παραπέρα και να ορίσει την πραγματική διαλεκτική, τη διαφορά του ουσιαστικού από τον ρητορικό λόγο που είναι κι ο πραγματικός σκοπός της συζήτησης μεταξύ δυο φίλων.

«Ο Πλάτων παρακολουθούσε στενά τις εξελίξεις στον χώρο της ρητορικής και το νέο που κομίζει ο Φαίδρος σχετικά με αυτήν είναι η κατάδειξη ότι μπορεί να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις της αληθινής επιστήμης, επίσης οι όροι υπό τους οποίους είναι δυνατόν να συμβεί αυτό, για να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η αληθινή ρητορική είναι φιλοσοφία και πρέπει να εφαρμόζει τις μεθόδους της πλατωνικής διαλεκτικής» γράφει σχετικά στην Εισαγωγή ο μεταφραστής. Αλλά κι έτσι να έχουν τα πράγματα, δηλαδή η συζήτηση να λειτουργεί ως ‘πιασάρικη’ αφορμή για να ξεχωρίσει ο Πλάτων τις ‘μόδες’ της ρητορικής από την ουσία, το τελικό του συμπέρασμα ουσιαστικά ορίζει ή μάλλον καλύτερα προσδιορίζει την καθοριστική σημασία που έχει η φιλία σε σχέση με τους σκοπούς της αληθινής αναζήτησης της ουσίας που θέτει η διαλεκτική.

Η κοινή αναζήτηση του ωραίου που εντοπίζεται μεταξύ δασκάλου και μαθητευόμενου ή τουλάχιστον μεταξύ δυο ανδρών ουσιαστικά επαναφέρει στο προσκήνιο τις γνωστές απόψεις που είχαν διατυπωθεί και στον Φαίδωνα, την Πολιτεία και το Συμπόσιο. Μαζί με τον ειρωνικό διαχωρισμό των διαφόρων ειδών ρητορικής-και προσπαθώντας να ορίσει τα λεκτικά τερτίπια των δεινών ρητόρων-ο Πλάτων μέσω του δασκάλου Σωκράτη διακρίνει «τη φύση κάποιου πράγματος». Το κομμάτι διατηρεί τη ζωντάνια, το σφρίγος και την καλλιέργεια που ταιριάζει στην περίπτωση μιας τόσο συγκλονιστικής αποκάλυψης για τη σφραγίδα της φιλίας που δεν είναι άλλη από την αποκάλυψη του κάλλους. Ίσως μάλιστα η φιλία να είναι το κατάλληλο ουσιαστικό για να περιγραφεί αυτό που φέρνει κοντά δυο άνδρες με κοινή θεώρηση, μια άτυπη και άρρητη σύνδεση μεταξύ ίσων και ελεύθερων ανθρώπων ακόμη κι αν τους χωρίζει η διαφορά ηλικίας.

Ορθώς ο Καστοριάδης επεσήμανε στην “Ελληνική Ιδιαιτερότητα” πως “Η φιλία προέρχεται από το ρήμα φιλό, που σημαίνει αγαπώ. Όχι αγαπώ ερωτικά, αν και αυτό το νόημα είναι επίσης δυνατό. Η φιλία είναι το γένος, που σαν επιμέρους είδη του έχει τις διάφορες μορφές συναισθημάτων, που μπορούν να συνδέσουν τα άτομα. Και στην ελληνική πόλη, η φιλία έχει πολλές σημαντικές πτυχές”. Προτού όμως αναλύσει κανείς την πολιτική έκφραση της φιλίας που είναι οι “Εταιρείαι” δεν μπορεί να μην σταθεί στην οντολογική της διάσταση όπως δίνεται στον Φαίδρο, το πρώτο κι ίσως τον απόλυτο τρόπο για να οριστεί η υπέρτατη αρχή της φιλίας που είναι η απόλυτη υποταγή της στην αρχή της ομορφιάς.

Το απόσπασμα που παραθέτει ο Πλάτωνας επεξηγώντας την επενέργεια της ομορφιάς στην ψυχή είναι αναμφίβολα από τα πιο όμορφα αποσπάσματα που έχουν γραφτεί στην Ιστορία της Παγκόσμιας Λογοτεχνίας. Πανέμορφα μεταφρασμένο από τον Σκουτερόπουλο το κομμάτι

διατηρεί τη ζωντάνια, το σφρίγος και την καλλιέπεια που ταιριάζει στην περίπτωση μιας τόσο συγκλονιστικής αποκάλυψης για τη σφραγίδα της φιλίας που δεν είναι άλλη από την αποκάλυψη του κάλλους - και σε αυτό ακριβώς το σημείο είναι που η φιλία συγγενεύει με τον έρωτα όταν με την επενέργεια της ομορφιάς μετατρέπεται σε **ίμερο**:

“Απεναντίας, όποιος έχει πρόσφατα μνηθεί, όποιος είδε τότε πολλά, όταν αντικρίσει ένα πρόσωπο θεϊκά ωραίο ή ακόμη κάποια μορφή σώματος όπου καθρεφτίζεται πιστά αληθινή ομορφιά, τον ίδιο πρώτα πρώτα τον πιάνει ανατριχίλα και τον κυριεύει κάτι από τους φόβους που ένιωσε τότε, έπειτα θεωρώντας το το τιμά ευλαβικά σαν θεό και, εάν δεν φοβόταν μήπως τον περάσουν για ολωσδιόλου τρελό, θα έκαμε θυσίες στον αγαπημένο σαν σε άγαλμα ιερό ενός θεού. Κι άμα δει τον αγαπημένο, αλλάζει κατάσταση κι ύστερα από την ανατριχίλα τον περιλούζει ιδρώτας, και ζέστη του ρχεται ασυνήθιστη. Γιατί, καθώς δέχτηκε την έκχυση της ομορφιάς που μέσα από τα μάτια του πέρασε εντός του, ζεστάθηκε εκεί που τρέφεται το φύτρο του φτερού και με το ζέσταμα έλιωσε ο,τι ήταν γύρω από το σημείο όπου βγαίνει το φτερό, όλα αυτά που εδώ και καιρό τώρα είχαν γίνει σκληρά σαν πέτρα και δεν άφηναν το φύτρο να βλαστήσει, και τώρα, καθώς χύθηκε επάνω του η τροφή, φύτρωσε και ξεπετάχτηκε από τη ρίζα του το στέλεχος της φτερούγας παντού κάτω από την επιφάνεια της ψυχής: γιατί παλιά όλη η ψυχή ήταν φτερωτή. Βράζει έτσι σ’αυτή την κατάσταση ολόκληρη η ψυχή κι ανακοχλάζει, κι ο,τι συμβαίνει στα μικρά παιδιά όταν βγάζουν δόντια, έντονος ερεθισμός και φαγούρα στα ούλα, το ίδιο παθαίνει κι η ψυχή εκείνου, όταν αρχίζουν να φυτρώνουν τα φτερά της: βράζει και δυσανασχετεί και ερεθίζεται καθώς βγάζει φτερά. Όσο λοιπόν έχει μπροστά στα μάτια της την ομορφιά του αγοριού, της έρχονται από εκεί και ρέουν μέσα της μέρη της ομορφιάς του-γι αυτό και λέγεται ίμερος ετούτο το πράγμα-και, καθώς τα δέχεται, ποτίζεται και θερμαίνεται και τότε λουφάζει ο πόνος και η ψυχή πλημμυρίζει από χαρά”.

Πηγή: www.lifo.gr

ΣΤ. Εγώ κι εσύ για πάντα κολλητοί (του Μιχάλη Μιχαήλ)

Επειδή εδώ μιλάμε για τα ωραία πράγματα σήμερα θα ήθελα να γράψω μερικές λέξεις για τη φιλία και τι σημαίνει αυτή η έννοια για μένα. Τον τελευταίο καιρό που όλα δυσκολεύουν μας συμβουλευώ να στραφούμε ο ένας στον άλλο. Διότι η αγάπη είναι δημιουργία, νομίζω. Να τι είναι για μένα φιλία:

Φιλία είναι να θυμάσαι πως με κάποιον έχεις πεθάνει στα γέλια τόσο πολύ που αν αρχίσεις τα «θυμάσαι;», τα επεισόδια να μην έχουν τελειωμό.

Φιλία είναι αυτό που ακόμα και τρία χρόνια να κάνεις να πάρεις τον άλλον τηλέφωνο, η συζήτηση ξεκινάει από κεί που την είχατε αφήσει την προηγούμενη φορά.

Φιλία είναι να μην υπάρχουν δικά σου και δικά μου.

Φιλία είναι να ακούς τον άλλον με προσοχή. Και όταν σου ζητά συμβουλή να την δίνεις με τον ίδιο τρόπο που αφήνεις ένα χαρτάκι να πετάξει στον αέρα. Να μην περιμένεις και την εφαρμογή της δηλαδή.

Φιλία είναι να σε έχει σώσει. Και να ξέρει πως όταν χρειαστεί θα τον σώσεις κι εσύ. Ή τουλάχιστον ότι θα παλέψεις γι' αυτό.

Φιλία είναι να μην φτάνει ένα dinner reunion για να καλύψετε όλα τα θέματα και να χτυπάει το κινητό μόλις μπαίνεις σπίτι, και είναι τρεις το πρωί, για να αναλύσετε μερικά θέματα ακόμα.

Φιλία είναι να ξέρεις πως σε έχει υπερασπιστεί πολλές φορές και με κίνδυνο να χάσει πράγματα.

Φιλία είναι να έχετε χορέψει μαζί. Τα γλέντια είναι η δαντέλα σε αυτό το κέντημα που λέγεται φιλία. Εγώ μετρώ τις φιλίες μου με τα γέλια, τα γλέντια και τα δάκρυα.

Φιλία είναι να αισθάνεσαι προστατευτικά για τον άλλον. Δεν είναι πάντα καλό αυτό, όμως σκέψου πόσο κοντά είσαι με κάποιον για να του δημιουργείς τέτοια συναισθήματα.

Φιλία είναι να μην ξεχνάς ποτέ τα γενέθλια του κολλητού σου. Και αν μπορείς να του φτιάχνεις και καμιά τούρτα. Εσύ εξάλλου τον ξέρεις από τότε που γεννήθηκε. Στα πιο πολλά του γενέθλια, μαζί τα σβήνατε τα κεράκια.

Φιλία είναι να σου έχει πει πως έχει κάνει τα πιο απίστευτα πράγματα και εσύ να μην βάζεις ούτε ένα μικρό συννεφάκι πάνω από το όνομα του. Ξέρω τι σας λέω, αυτό είναι σπάνιο και πολύτιμο.

Φιλία είναι που μας λένε πως μοιάζουμε σαν αδέρφια. Κάθε φορά που το ακούω ψηλώνω δύο πόντους από την περηφάνια μου.

Φιλία είναι που δεν χαρίζουμε αυτό που έχουμε σε κανέναν. Εγώ κι εσύ, για πάντα κολλητοί, αυτό φτάνει.

Φιλία είναι που δεν μας λείπει τίποτα, όταν είμαστε μαζί.

Φιλία είναι που ξέρω πως δεν διάβασες ποτέ τα βιβλία που σου πρότεινα και εγώ δεν άκουσα ποτέ τη μουσική που μου έδωσες.

Φιλία είναι που μετά από τόσα χρόνια κάθε μέρα κερδίζω ακόμα κάτι από σένα.

Φιλία είναι εκείνες οι διακοπές στην Κέρκυρα.

Φιλία είναι που σου φτιάχνω τα φυτά της βεράντας, για 15η φορά. Μόνο και μόνο για να τα βρω πεθαμένα στην επόμενη επίσκεψη.

Φιλία είναι εκείνο το απόγευμα που έκλαιγα ασταμάτητα και εσύ μου χάιδευες το κεφάλι και με διαβεβαίωνες πως όλα θα περάσουν. Δεν ξέρω αν όλα πέρασαν, ξέρω πως όταν δυσκολεύομαι το δικό σου χάδι σκέφτομαι και ανακουφίζομαι.

Φιλία είναι ο ουρανός και όλα του τα αστέρια άμα την έχεις.

Πηγή: www.lifo.gr

ΣΤ. Να σέβεσαι την προσωπικότητα του φίλου σου

Αγαπάς, εκτιμάς, έχεις βαθιά εμπιστοσύνη στο φίλο σου. Μπορείς εύκολα να του ανοίξεις την καρδιά σου. Είσαστε μια ψυχή σε δύο σώματα. Τι εξαιρετο γεγονός! Τι χαρά!

Ναι. Παρά ταύτα μην ξεχάσεις ποτέ: ο φίλος σου είναι ένας ξεχωριστός άνθρωπος. Μια ιδιαίτερη ψυχή. Και μόνον γι' αυτό το λόγο, μα και πιο πολύ γιατί αυτή η ψυχή είναι φίλος σου, πρέπει να τον περιβάλλεις με σεβασμό.

Η αγάπη σας και η αμοιβαία εκτίμησή σας δεν πρέπει ποτέ να καταργήσει τον αλληλοσεβασμό σας.

Θα φέρεσαι λοιπόν με ευγένεια στο φίλο σου. Με τρόπο καλό. Με λεπτότητα. Με καλοσύνη και αγάπη.

Μερικοί νομίζουν πως επειδή είναι φίλοι μπορούν να καταργούν κάθε απόσταση, κάθε κανόνα ευγενείας. «Φίλος μου είναι», λένε. Για να δικαιολογήσουν αστεία χονδροειδή. Για να πειράζουν σκληρά. Για να φέρονται χωρίς σκέψη και χωρίς στοιχειώδεις τρόπους. Όπως τους έρθει.

Τραύματα σκληρά για τη φιλία δύο νέων είναι αυτά. Εχθρός θάνασιμος.

Μέσα σ' ένα τέτοιο κλίμα γεννώνται και ωριμάζουν ψυχρότητες, παρεξηγήσεις, επεισόδια θλιβερά.

Μια τέτοια ατμόσφαιρα παγώνει τις καρδιές, σβήνει την εκτίμηση του ενός προς τον άλλο.

Κι αν δεν προλάβει κανείς, αν τα πράγματα δεν διορθωθούν, η φιλία που άρχισε καλά, μαραίνεται.

Σβήνει με τρόπο θλιβερό. Τι κρίμα!

Ακριβώς αυτό θέλει να τονίσει, και με τέτοιο πνεύμα ο λόγος του Θεού δίνει τη συμβουλή:

«σπάνιον είσαγε σον πόδα προς σεαυτού φίλον, μήποτε πλησθείς σου μισήσε σε» (μήπως σε μπουχτίσει και σε μισήσει).

Να ξέρεις τα όρια της ανακοινωτικότητάς σου

Θ' ανοίξεις την καρδιά σου στον φίλο σου. Ασφαλώς. Ποιος λέει όχι;

Υπάρχουν όμως και εδώ ορισμένα όρια. Δεν πρέπει να τα ξεπεράσεις.

«Των απορρήτων, ἃ μὲν τὴν σὴν ἀρετὴν αὐξάνει, κοινώνει τοῖς φίλοις. Ἀδὲ τὴν γνῶμην φαυλίζει, μὴτ' αὐτὸς μετέχου, μήτε τοῖς φίλοις ἀνατίθει». (Μέγας Φώτιος)

Όσα από τα πράγματα του εσωτερικού σου, της ψυχής σου, βοηθούν και αυξάνουν την αρετήν σου, αυτά να τα λες στους φίλους σου. Όσα όμως κάνουν κακή και φαύλη την σκέψη σου, αυτά ούτε εσύ να τα δέχεσαι, ούτε στους φίλους σου να τα ανακοινώνεις.

Είναι βαθιά η ψυχολογική αυτή παρατήρηση. Γιατί αποτελεί καθαρή παρεξήγηση της φιλίας και οικτρό κατάντημα της αυτή που κάνουν μερικοί. Εν ονόματι του συνδέσμου και της αδελφοσύνης τους εξωτερικεύουν ο ένας στον άλλο γεγονότα του εσωτερικού τους όχι καλά και ενάρετα.

Καμιά φορά μάλιστα χωρίς σοβαρότητα. Σε ατμόσφαιρα ευτράπελη. Ίσως και με μορφή «κατορθωμάτων».

«Έχω θάρρος απέναντί του», προβάλλουν το επιχείρημα.

Το θάρρος όμως αυτό καταργεί πια την φιλία. Ρίχνει στη λάσπη την ιερότητά της. Είναι λίβας που καίει και καταστρέφει το όμορφο λουλούδι.

Έτσι η φιλία παίρνει κατήφορο. Σε λίγο δε θα είναι παρά μια συνηθισμένη παρέα. Για να προχωρήσει ολοταχώς σε παλιοπαρέα!

Χρειάζεται λοιπόν να την φυλάξεις τη φιλία σου. Να την κρατήσεις ψηλά. Θα γίνει αυτό, όταν στα θέματα της ανακοινωνικότητας τηρείς τον κανόνα αυτόν του Μ. Φωτίου...

Να ξέρεις να φεύγεις

Ίσως χρειαστεί να φύγεις. Να διακόψεις με πόνο ψυχής τη φιλία σου. Δεν είναι απίθανό.

Παρά τη θέλησή σου μπορεί μια μέρα ο φίλος σου να αρχίσει να παρανομεί. Να παραβαίνει το θέλημα του Θεού. Να παρουσιάζει εκδηλώσεις κακής. Να ζει ζωή ξένη προς το Χριστό. Να θέλει να σε τραβήξει και σένα –εν ονόματι της φιλίας σας!– σ’ αυτήν.

Τι θα κάνεις τότε;

Χρέος έχεις να δείξεις στο φίλο σου, εν ονόματι της φιλίας σας, το κακό που κάνει.

- Να του πεις το σφάλμα του.
- Να τον ελέγξεις.
- Να προσπαθήσεις με κάθε τρόπο να του αλλάξεις σκέψεις και συμπεριφορά.
- Να του δείξεις το σωστό.
- Να τον βοηθήσεις.

«Μηδέν παράνομον, μηδέ φίλοις χαρίζου».

Οι δυο σας. Μέσα σε ατμόσφαιρα αδελφικής αγάπης πρέπει να ενεργήσεις. «Εάν σου ακούση, εκέρδησας τον αδελφόν σου». Και τότε ποια ευτυχία για σένα!

Δεν θέλει όμως να σε ακούσει; Επιμένει να τραβά τον δρόμο του κακού, της αμαρτίας; Ε, τότε με βαριά καρδιά αλλά με χέρι σταθερό έχεις καθήκον να διακόψεις τον γλυκύ δεσμό της φιλίας σας. Πρέπει να φύγεις.

Αν μείνεις, μεταβάλλει τον ιερό δεσμό σε δεσμό καταστροφής και όχι σωτηρίας. Δημιουργείς για τον εαυτό σου κίνδυνο να παρασυρθείς. Να ακολουθήσεις και συ την πορεία του κατήφορου.

Όπως στα φρούτα, αν έχουμε ένα σάπιο μέσα σε πολλά γερά, αυτό θα μεταδώσει τη σαπίλα του και στα άλλα, έτσι και εδώ. Αν ο κακός επιμένει στην κακία του, θα καταστρέψει και τους καλούς..

Είναι αλήθεια πως φέρνουν πόνο και θλίψη στην καρδιά αυτές οι περιπτώσεις. Δυσκολίες και αμφιταλαντεύσεις, αν πρέπει να κόψουμε τους δεσμούς. Και μερικές φορές, πάνω στη θλίψη ο καλός ακολουθεί τον κακό, με μια ένοχη αδυναμία. Όχι. Εσύ μην κάνεις ποτέ έτσι. Να είσαι πάντα δυνατός ώστε να μπορείς να φύγεις αν χρειασθεί.

«Αναγκαίος μεν φίλος... αναγκαιότερος δε ο του δικαίου λόγος» (Μέγας Φώτιος)

«Ει ο οφθαλμός σου ο δεξιός σκανδαλίζει σε, ἔξελε αὐτόν και βάλε ἀπό σου· συμφέρει γαρ σοι ἵνα ἀπόληται ἓν τῶν μελῶν σου και μὴ ὅλον τὸ σῶμα σου βληθῇ εἰς γέενναν» (Ματθ. ε' 29)

Δε σου εύχομαι ποτέ κάτι τέτοιο. Αν όμως συμβεί, σήκωσε τα μάτια σου στον Κύριο. Ζήτησέ του δύναμη... και προχώρησε... Είναι το καθήκον σου αυτό...

Είθε πάντα οι φίλιες σου να είναι αγνές, όμορφες, δυνατές, αληθινές. Φιλίες που θα διαρκέσουν αιώνια. Αφού εμπνευστή και στερεωτή τους θα έχουν τον αιώνιο φίλο, τον Ιησού Χριστό.

(Του π. Λεωνίδα Διαμαντόπουλου, από το βιβλίο «Για την Άγνωστη Χώρα» των εκδόσεων «Ο Σωτήρ»)

<https://xfd.gr/keimena>

Ζ. Οι άγιοι Μαρκιανός και Μαρτύριος οι νοτάριοι

Οι Άγιοι Μαρκιανός και Μαρτύριος οι νοτάριοι, τιμώνται στις 25 Οκτωβρίου, από την Εκκλησία μας.

Οι Άγιοι αυτοί ήταν νοτάριοι και γραμματικοί του Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Παύλου του ομολογητή (βλέπε 6 Νοεμβρίου), στα χρόνια του Αρειανού βασιλέως Κωνσταντίου (337 – 349 μ.Χ.). Άριστα σπουδαγμένοι και οι δύο, υπήρξαν συνήγοροι θαρραλέοι της ορθόδοξης αλήθειας.

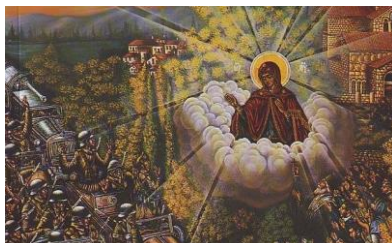
Όταν ο Πατριάρχης Παύλος δεν δέχθηκε να συμφωνήσει με τους Αρειανούς, εξορίστηκε από το βασιλιά στην Αρμενία και πνίγηκε από τους εκεί Αρειανούς. Τότε οι δύο Άγιοι έμειναν πιστοί στον ποιμένα τους και σταθεροί στο ορθόδοξο δόγμα. Διότι πάντα στο μυαλό τους κυριαρχούσε ο λόγος του Κυρίου: «ἐὰν ὑμεῖς μείνητε ἐν τῷ λόγῳ τῷ ἐμῷ, ἀληθῶς μαθηταὶ μου ἔστε» (Ευαγγέλιο Ιωάννη, η' 31). Αν, δηλαδή, εσείς, μείνετε στερεοί στη διδασκαλία μου, λέει ο Κύριος, τότε πράγματι είσθε και αληθινοί μαθητές μου.

Ο Μαρκιανός και ο Μαρτύριος το απέδειξαν περίτρανα αυτό, όταν συνελήφθησαν από τον αυτοκράτορα. Ομολόγησαν με θάρρος μπροστά του την αληθινή πίστη και ήλεγξαν αυτόν για τις παρανομίες του. Τότε, διατάχθηκε και τους σκότωσαν με μαχαίρι.

Η. Ένα μήνυμα για την φιλία στο Facebook

Ποια πατρίδα σε διώχνει και ποια σε χρειάζεται;

Κείμενο 1 και σχόλια:

Είπε κάποιος στον Αββά Αρσένιο: «Οι λογισμοί μου με βασανίζουν, λέγοντάς μου: Δεν μπορείς να νηστεύεις ούτε να εργαστείς. Τουλάχιστον, ας επισκέπτεσαι τους αρρώστους. Γιατί κι αυτό αγάπη είναι». Τότε ο γέροντας, επειδή κατάλαβε τι έσπερναν στον νου εκείνου του ανθρώπου οι δαίμονες, του λέει: «Πήγαινε, φάγε, πιες, κοιμήσου και μη εργαστείς. Μονάχα από το κελλί σου να μην απομακρυνθείς». Γιατί ήξερε ότι η υπομονή του κελλιού φέρνει τον μοναχό στην ισορροπία του.

Κι αυτό αγάπη είναι: στη ζωή μας έρχονται στιγμές που δεν μας χωράει ο τόπος μας. Αισθανόμαστε ότι κάτι άλλο ζητούμε, κάτι άλλο μας τραβάει. Η κλήση μας δεν μας αφήνει αναπαυμένους, με αποτέλεσμα να θέλουμε να βγαίνουμε έξω, να αλλάξουμε την πορεία μας. Όμως υπάρχει κίνδυνος να χάσουμε τον εαυτό μας. Με πρόφαση το καλύτερο, να μην κρατήσουμε αυτό που έχουμε και τελικά να περιπλανιόμαστε, να γίνουμε χειρότεροι στην ζωή μας.

Μην απομακρυνθείς από το κελλί σου: η συμβουλή του γέροντα είναι σπουδαία. Μην απομακρυνθείς από το κελλί σου, σημαίνει να έχεις μία βάση στην οποία να επιστρέφεις, να αναφέρεσαι, να ξέρεις πού είναι η αρχή και το τέλος σου. Δεν σημαίνει ότι μέχρι να κατασταλάξεις ποιο είναι το κελλί σου, ποιος είναι ο τόπος σου δεν πρέπει να ψάξεις. Όμως, όταν τον βρεις, να μην φεύγεις από κει.

Αυτό συμβαίνει και με την πατρίδα μας. Αυτή πρέπει να είναι το σημείο αναφοράς μας. Να μην φεύγουμε εύκολα από αυτήν, αλλά να την έχουμε ως βάση. Ακόμη κι αν σωματικά χρειάζεται να απομακρυνθούμε, να μην λείπει από την ψυχή μας. Και αν μπορούμε, να επιστρέφουμε σ' αυτήν, για να παίρνουμε δύναμη, αλλά και να βοηθούμε. Γιατί θα χρειαστεί να φύγουμε όταν είναι να σπουδάσουμε ή όταν χρειάζεται να εγκατασταθούμε σε έναν άλλο τόπο επειδή οι περιστάσεις της ζωής το απαιτούν. Όμως το σπίτι μας και η πατρίδα μας ας είναι στην καρδιά μας η αφετηρία για όλα.

Κείμενο 2 και σχόλια:

Ένας μοναχός πήγε στον αββά Μωσή τον Αιγύπτιο σε μια σκήτη, ζητώντας από αυτόν να του πει λόγια που θα τον ωφελούσαν στην ψυχή. Του λέει λοιπόν ο γέροντας: «Πήγαινε, μείνε στο κελλί σου και το κελλί σου θα σου τα μάθει όλα».

Το κελλί σου θα σου τα μάθει όλα: ο πρώτος τόπος που δίνει νόημα στην ζωή μας είναι για τους μοναχούς το κελλί μας, για μας το σπίτι μας και η πατρίδα μας. Αν θέλουμε να πατήσουμε γερά στα πόδια μας ας δούμε, ας παρατηρήσουμε, ας μάθουμε από τους ανθρώπους του σπιτιού μας, του τόπου μας, της πατρίδας μας, της παράδοσής μας. Μετά θα χτίσουμε και θα προσθέσουμε στην οικοδομή μας.

Κείμενο 3 και σχόλια:

Ο αββάς Ποιμένας είπε: «ένας γέροντας έλεγε ότι υπάρχει άνθρωπος ο οποίος κάνει εκατό χρόνια σε κελλί και δεν μαθαίνει πώς πρέπει να μένει σε κελλί».

Εκατό χρόνια: αν η καρδιά μας δε εργάζεται για να χτίσει σιγά-σιγά έναν κόσμο με βάση τον τόπο και την ζωή μας, με βάση τα πολύτιμα που το κελλί μας, η παράδοσή μας, το σπίτι μας, η πατρίδα κρύβουν, τότε ποτέ δεν θα μάθουμε ούτε από αλλού. Η βάση είναι αυτού που ζεις. Και ο τόπος σου σε μαθαίνει πώς πρέπει να πορεύεσαι.

Β. Να ζητούμε από την πατρίδα, αλλά και να προσφέρουμε σ' αυτήν

1. Η πατρίδα δεν πρέπει να ταυτίζεται με το κράτος μας, ούτε με τους θεσμούς της, αλλά να την βλέπουμε στην προοπτική της ιστορίας, της γλώσσας, της θρησκευτικής πίστης, του πολιτισμού, του τόπου, των ανθρώπων με τους οποίους ζούμε και μεγαλώνουμε, της οικογένειάς μας. Σπουδάζοντας όλα αυτά, αισθανόμαστε την αξία της. Αν μένουμε στο κράτος και την κατάντια του, αλλά και στην μικρότητα των ανθρώπων που το διαφεντεύουν, τότε περισσότερο θα πικραινόμαστε.

2. Στην εποχή μας η μόνη ενασχόλησή μας με την πατρίδα είναι στις εθνικές εορτές και στους αθλητικούς αγώνες. Τότε αισθανόμαστε ότι η πατρίδα έχει κάτι να μας πει. Άλλοτε πάλι υπάρχει και ο εθνικισμός. Η αίσθηση ότι η πατρίδα μας είναι ανώτερη από κάθε άλλη και ότι καμιά δεν αξίζει, ενώ και οι άλλοι άνθρωποι δεν μπορούν να φτάσουν στην δική μας αξία. Αυτό μας καθιστά υπερβολικούς, κάποτε και ρατσιστές. Είναι άλλο ο πατριωτισμός, να βάζουμε το κοινό καλό ψηλά, το να αγαπάμε την πατρίδα μας και να θέλουμε να πάει μπροστά, και άλλο να υποτιμούμε όλες τις άλλες πατρίδες, να μισούμε τους ξένους, να νομίζουμε ότι οι άλλοι δε αξίζουν. Ας τα διαχωρίζουμε.

3. Σήμερα υπάρχει και το ερώτημα: μένουμε Ελλάδα όταν μεγαλώσουμε ή φεύγουμε; Οι περιστάσεις μπορεί να καθιστούν κάποιες επιλογές αναγκαστικές. Αξίζει όμως να μην ξεχνούμε ότι η πατρίδα δεν πρέπει να φύγει από την καρδιά μας, όποια επιλογή κι αν χρειαστεί να κάνουμε στην ζωή μας και να μην φύγουμε, αν χρειαστεί, από περιφρόνηση. Κι αν φύγουμε, ας αγαπήσουμε και τον τόπο όπου θα πάμε, χωρίς όμως να λησμονήσουμε από πού ξεκινήσαμε και πού ανήκουμε.

4. Ας μάθουμε να αγαπούμε την ελληνική γλώσσα, τα αρχαία ελληνικά, την ιστορία μας, τις ιδέες που ο ελληνισμός έφερε στον κόσμο, ας μαθαίνουμε για τους προγόνους μας και ας αισθανόμαστε συνεχιστές τους. Ας μείνουμε κοντά στην ορθόδοξη πίστη, διότι η Εκκλησία είναι συνδεδεμένη με την πατρίδα. Πορεύονται από κοινού και σε κάθε μεγάλη δοκιμασία ο Έλληνας από την Εκκλησία του παίρνει δύναμη και κουράγιο.

Γ. Ένα τραγούδι:

«Ποια πατρίδα σε διώχνει και ποια σε χρειάζεται, ποια σε νοιάζεται, ποια γη; ποια εικόνα στα στήθια του κόσμου τραντάζεται, σαν ανάσταση ζώντος Θεού που αργεί» (Τραγούδι της Χαρούλας Αλεξίου)

Ποια πατρίδα σε διώχνει και ποια σε χρειάζεται; Η πατρίδα κάποτε μας διώχνει. Δεν μας χωράει ο τόπος μας, διότι δεν μπορούμε να βρούμε εργασία, δεν υπάρχουν κανόνες και θεσμοί, όταν είμαστε καλοί και δεν βρίσκουμε ανταπόκριση, αισθανόμαστε ότι πρέπει να ξεκινήσουμε αλλού, να βρούμε μία άλλη πατρίδα. Τότε νιώθουμε ότι η εικόνα της ζωής μας τραντάζεται μέσα μας, γιατί δεν μπορεί να έρθει η ανάστασή μας, το αίσθημα ότι θα νικήσουμε το κακό και την απογοήτευση που μας περιτριγυρίζουν, με αποτέλεσμα να αισθανόμαστε παγιδευμένοι στον τάφο της ήττας. Τότε φεύγουμε. Όμως η πατρίδα πάντοτε παραμένει πατρίδα και χρειάζεται να μην την λησμονούμε. Να εργαζόμαστε, ώστε να μπορούμε με την πρόδοό μας να την τιμήσουμε, αλλά και να βοηθήσουμε στο μέλλον ώστε να αλλάξει η πορεία της. Όπως και να έχει πάντως, η πατρίδα έχει ιστορία και παράδοση που μας διδάσκουν.

Δ. Η Παναγία και οι στρατιώτες στον πόλεμο του 1940

Εμφανίσεις και θαύματα της Παναγίας σημειώθηκαν σε πολλές περιοχές του ελλαδικού χώρου κατά τη διάρκεια του πολέμου, αλλά στην πρώτη γραμμή του πολέμου, στα ελληνοαλβανικά σύνορα και την Πίνδο, η Παναγία ήταν η προστάτιδα και οδηγός των στρατιωτών. Οι στρατιώτες την έβλεπαν με τα μάτια της πίστης τους να τους εμπνέει και να τους «σκεπάζει», καθώς πολεμούσαν στα χιονισμένα βουνά της Πίνδου και της Αλβανίας. Ενδεικτική είναι η μαρτυρία της Β. Μπούρη, σύμφωνα με την οποία ο θεός της, Σπυρίδων Χουλιάρας, που πολέμησε στα ελληνοαλβανικά σύνορα, μέχρι το τέλος της ζωής του συνήθιζε να αφηγείται το εξής θαύμα της Παναγίας: ενώ οι στρατιώτες πολεμούσαν κάτω από πραγματικά αντίξοες συνθήκες, εμφανίστηκε μπροστά τους η Παναγία που ως προστάτιδα τους «σκέπασε» με το πέπλο της και σαν οδηγός τους οδήγησε μπροστά στον εχθρό, έτοιμους να τον αντιμετωπίσουν.

Το θαύμα αυτό επιβεβαιώνεται και από άλλους στρατιώτες που πολέμησαν στα βουνά της Πίνδου. Κατά μήκος όλου του μετώπου έβλεπαν το ίδιο όραμα: τις νύχτες μια γυναικεία μορφή βάδιζε ψηλόλιγνη, με την καλύπτρα της ριγμένη από το κεφάλι στους ώμους. Ήταν η Παναγία, η υπέρμαχος στρατηγός των Ελλήνων.

Ο Τάσος Ρηγόπουλος, πολεμιστής του 1940 γράφει από το μέτωπο:

«Σου γράφω από μία αεροφωλιά, τετρακόσια μέτρα ψηλότερη από την κορυφή της Πάρνηθας. Η φύση τριγύρω είναι πάλλευκη. Σκοπός μου [...] είναι να σου μεταδώσω αυτό που έζησα, αυτό που είδα με τα μάτια μου και που φοβάμαι μήπως, ακούγοντάς το από άλλους, δεν το πιστέψεις. Λίγες στιγμές πριν ορμήσουμε για τα οχυρά της Μόροβας, είδαμε σε απόσταση περίπου δεκατριών μέτρων μια ψηλή μαυροφόρα να στέκει ακίνητη. Ο σκοπός φώναξε: «τις ει;». Μιλιά δεν ακούστηκε. Φώναξε ξανά θυμωμένος. Τότε, σαν να μας πέρασε όλους ηλεκτρικό ρεύμα, ψιθυρίσαμε: «η Παναγία!». Εκείνη όρμησε εμπρός σε να είχε φτερά αετού. Εμείς από πίσω της. Συνεχώς αισθανόμασταν να μας μεταγγίζει αντρευσίνη. Ολόκληρη εβδομάδα παλέψαμε σκληρά για να καταλάβουμε τα οχυρά Ιβάν-Μόροβας. [...] Εκείνη ορμούσε πάντα μπροστά. Και όταν πια νικητές ροβολούσαμε προς την ανυπεράσπιστα Κορυτσά, τότε η Υπερμάχος έγινε ατμός, νέφος απαλό και απλό χάθηκε».

Ένα θαύμα έζησαν και οι στρατιώτες του 51ου τάγματος στην κορυφογραμμή Ροντένη.

Από τις 22 Ιανουαρίου και κάθε βράδυ στις εννέα και είκοσι ακριβώς, το βαρύ πυροβολικό των αντιπάλων άρχιζε βολή εναντίον του τάγματος. Ο εκνευρισμός και οι απώλειες ήταν πολλές. Οι τολμηροί ανιχνευτές δεν μπορούσαν να εντοπίσουν τα εχθρικά πυροβόλα, προφανώς γιατί κάθε βράδυ οι αντίπαλοι τα μετακινούσαν. Η κατάσταση ήταν πιεστική. Ένα βράδυ του Φεβρουαρίου ακουστήκανε πάλι τα εχθρικά κανόνια.

«Παναγιά μου, βοήθησέ μας, σώσε μας», φώναξε εντελώς αυθόρμητα ο ταγματάρχης Πετράκης. Αμέσως στο βάθος πρόβαλε ένα φωτεινό σύννεφο και σιγά-σιγά δημιουργήθηκε κάτι σαν φωτοστέφανο και εμφανίστηκε η μορφή της Παναγίας, η οποία άρχισε να γέρνει προς τη γη και στάθηκε σε ένα φαράγγι. Όλοι στο τάγμα μόλις είδαν το θαύμα, ρίγησαν.

«Θαύμα!», φώναξαν και έκαναν το σταυρό τους. Αμέσως στάλθηκε μήνυμα στην ελληνική πυροβολαρχία, τα ελληνικά κανόνια βρόντηξαν και λίγο μετά τα αντίπαλα σίγησαν. Οι οβίδες των Ελλήνων είχαν πετύχει τον απόλυτο στόχο.

«Η πίστη κατά την διάρκεια του πολέμου, το σίγουρο είναι ότι βοηθάει τον δοκιμαζόμενο στρατιώτη. Και η εικόνα της προστάτιδας του φέρνει ελπίδα και αισιοδοξία. ... οι Αρτινοί στο μέτωπο μπροστά στην εικόνα της Παναγίας δεν φοβόνταν ούτε όλμους, ούτε τις εχθρικές σφαίρες...»

Ο ζωγράφος Γιάννης Τσαρούχης ζωγράφισε πάνω στο καπάκι ενός κιβωτίου ρέγγας την Παναγία της Νίκης, η οποία απέκτησε τη φήμη ότι είναι θαυματουργή. «Σε έξαλλη θρησκευτική έκσταση απαιτούσαν (ενν. οι έλληνες στρατιώτες από την Άρτα) η θαυματουργή εικόνα να μείνει ένα βράδυ τουλάχιστον στην κατασκήνωση τους. Άκουγες φωνές από παντού. Όλοι οι στρατιώτες φωνάζανε: «Η Παρθένα, η Παρθένα. Να την αφήσετε μια βραδιά». Εκείνη την ώρα βάρεσε συναγερμός [...] πέσαμε μπρούμυτα σύμφωνα με τις διαταγές που είχαμε. Κανένας Αρτινός δεν έκανε το ίδιο. «Βρε συνάδελφε», μου είπε ένας, «βαστάς την Παρθένα και φοβάσαι;» ["Νεκρός": άραγε πού να βρίσκεται τώρα αυτό το κειμήλιο;].

Χαρακτηριστικό είναι, επίσης, το γεγονός ότι οι ταυτότητες των στρατιωτών έφεραν, δίπλα ακριβώς από τα στοιχεία τους, μια εικόνα της Παναγίας. Και λίγο πριν απο την επίθεση έκαναν το σταυρό τους, αναφωνούσαν τρεις φορές «Παναγία μου!» και ύστερα ξεκινούσαν.

Μετά το τέλος του Β' Παγκοσμίου πολέμου, αναγνωρίστηκε η σπουδαιότητα των θαυματουργών επεμβάσεων της Παναγίας. Για το λόγο αυτό η γιορτή της Αγίας Σκέπης, που είχε καθιερωθεί από το 626, όταν με τη θαυματουργή της επέμβαση έσωσε την Κωνσταντινούπολη από τους Αβάρους, να γιορτάζεται προς τιμήν της Παναγίας την 1η Οκτωβρίου, μεταφέρθηκε από το 1952 στις 28 Οκτωβρίου για να ενθυμούνται όλοι τη θαυματουργή βοήθειά της στη δυσκολότερη, ίσως, περίοδο του ελληνικού έθνους.

<http://o-nekros.blogspot.gr/2011/10/1940.html>

Ε. Είμαι πατριώτης (Σοφία Ανδρεοπούλου, Ψυχολόγος – Οικογενειακή Θεραπεύτρια)

Είμαι πατριώτης σημαίνει μόνο ότι αισθάνομαι θετικά για την εθνική οικογένεια στην οποία ανήκω και προσπαθώ συνειδητά να τη βοηθήσω να αναπτύσσεται. Εφόσον γεννήθηκα Έλληνας, οι άλλοι Έλληνες είναι η οικογένειά μου και η Ελλάδα είναι το σπίτι μου. Είναι σημαντικό να αισθάνομαι καλά που είμαι Έλληνας και να φροντίζω το σπίτι μου για να λειτουργεί καλά (προφανώς, αν ήμουν Τούρκος, Γάλλος ή οτιδήποτε άλλο, θα έπρεπε αντίστοιχα να αισθάνομαι καλά για την εθνική μου ταυτότητα). Είμαι πατριώτης σημαίνει πως θεωρώ την πατρίδα μου κάτι σημαντικό, βλέπω τα θετικά της στοιχεία και προσπαθώ να βελτιώσω τα αρνητικά της.

Και μη μου πείτε, «μα μόνο αρνητικά υπάρχουν» γιατί δεν είναι καθόλου έτσι. Σίγουρα ως έθνος έχουμε μεγάλα ελαττώματα και έχουμε κάνει πολλά λάθη που μας έχουν οδηγήσει στη σημερινή δύσκολη κατάσταση. Ωστόσο, έχουμε επίσης πολλά προτερήματα και έχουμε πετύχει σημαντικά επιτεύγματα που επίσης μπορούν να μας βοηθήσουν να τα βγάλουμε πέρα και να προχωρήσουμε πιο κάτω.

Μια τέτοια θετική αντιμετώπιση νομίζω πως θα κάνει μεγάλο καλό στα παιδιά μας. Τα παιδιά, τον τελευταίο καιρό εισπράττουν κυρίως άγχος και απογοήτευση από τους μεγάλους, πράγμα που είναι ολέθριο για εκείνα. Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε εμείς οι γονείς πως όταν βρίζουμε και απαξιώνουμε τους θεσμούς και τις ιδέες στο σύνολο τους, αυτό που περνάμε στα παιδιά μας είναι την πελοποίηση πως τίποτα και κανείς δεν αξίζει. Πως δεν υπάρχει τίποτα στο οποίο μπορούν να πιστέψουν και κανείς στον οποίο να στηριχτούν σε μια δύσκολη στιγμή. Τι άλλο αν όχι απόγνωση θα δημιουργήσει αυτό στα παιδιά; Αν δεν πιστεύουν σε τίποτα, δεν θα αγωνίζονται για τίποτα και δεν θα ελπίζουν σε τίποτα. Άρα δεν θα έχουν και κίνητρο για να κάνουν τίποτα.

Γι' αυτό τώρα, περισσότερο από ποτέ άλλοτε, είναι αναγκαίο να καλλιεργήσουμε στα παιδιά μας κοινωνική συνείδηση και υγιή πατριωτισμό. Να τα βοηθήσουμε –μέσα από το παράδειγμα μας και από συζητήσεις μαζί τους- να συνειδητοποιήσουν πως δεν είναι ξεκρέμαστα, πως ανήκουν κάπου. Είμαστε όλοι Έλληνες. Αν βιώνουμε συνειδητά τη σύνδεση με την οικογένεια που λέγεται Ελλάδα, τότε δεν θα νιώθουμε μόνοι, ανήμποροι, εγκαταλελειμένοι. Δεν θα είμαστε ευάλωτες μονάδες αλλά μια κοινωνία με παρελθόν, παρόν και μέλλον που θα επιβιώσει και θα προχωρήσει. Και οι σημερινές ταλαιπωρίες μας θα αποκτήσουν άλλο νόημα.

Αυτή η οπτική θα δώσει στα παιδιά μας αφενός το αίσθημα της ασφάλειας και αφετέρου κίνητρο. Θα νιώθουν περισσότερη ασφάλεια επειδή θα ξέρουν πως ανήκουν σε κάτι ευρύτερο που επιβιώνει μέσα στους αιώνες. Και θα έχουν σαν κίνητρο όχι μόνο την ατομική τους πρόοδο, αλλά και την ανάπτυξη της πατρίδας. Όλες τις στερήσεις ή τις δυσκολίες που θα αντιμετωπίζουν θα τις βλέπουν μέσα από μια πιο δυναμική οπτική γωνία, σαν τη δική τους συμβολή σε κάτι μεγαλύτερο από τον καθένα μας χωριστά – κάτι που μας ενώνει, μας δυναμώνει και δίνει νόημα στην ύπαρξη όλων μας.

<http://www.familycare.com.gr/el-gr/News.aspx?ElementID=5a12d7f5-cea6-4439-9b1f-36b8f2412711>

ΣΤ. Το νόημα της πατρίδας σήμερα

Η Μπαρμπαρα Κασέν, Γαλλοεβραία ελληνίστρια φιλόλογος, φιλόσοφος, γλωσσολόγος, λογοτέχνης και μεταφράστρια, καταπιάστηκε με τη νοσταλγία, αναρωτώμενη πότε είναι κανείς στο σπίτι του. Χρησιμοποίησε τρεις εμβληματικές μορφές της Ιστορίας: τον Οδυσσέα, τον Αινεία και τη Χάνα Αρεντ. Στο δοκίμιό της περιγράφει τις διαφορετικές μορφές της νοσταλγίας, όπως εκείνες εντοπίζονται στους τρεις «ήρωες» της – και δικούς μας. «Ο Οδυσσέας είναι το ερώτημα της ταυτότητας, ο Αινείας το ερώτημα της καταγωγής και η Χάνα Αρεντ το ερώτημα της εξορίας, δίχως καμία πιθανότητα επιστροφής» λέει στην «Κ», κατά την επίσκεψή της στην Αθήνα, με αφορμή την

έκδοση του βιβλίου «Νοσταλγία – Πότε λοιπόν είναι κανείς σπίτι του;» από τις εκδόσεις Μελάι, στην έξοχη μετάφραση της Σεσίλ Ιγγλέση-Μαργέλλου, και μία ομιλία της στο Γαλλικό Ινστιτούτο.

Επιστροφή, αλλά πού;

Η Κασέν ανασυστήνει τον πόνο και τον πόθο της επιστροφής, αλλά δεν τον ταυτίζει αποκλειστικά με τον τόπο. Ο Οδυσσέας, παρότι επιστρέφει στην Ιθάκη, τον βασανίζει ένα «όχι ακόμα», το οποίο δεν τον αφήνει σε ησυχία, εξ ου και αρχίζει δεύτερο ταξίδι ύστερα από τα δέκα χρόνια περιπλάνησης σε θάλασσες και σε στεριές. «Ετσι είναι γραμμένη η επιθυμία μας. Να θυμηθούμε και τον Λακάν. Αυτός είναι ο τρόπος που ζούμε.

Είναι καλό να μη νιώθεις πουθενά σαν στο σπίτι σου, διότι αυτό είναι το νόημα της ζωής. Ετσι, επανεφευρίσκουμε τη ζωή μας», αναφέρει στην κουβέντα μας, στις παρυφές του Λυκαβηττού. Ο Αινείας, από την πλευρά του, κουβαλά τον τόπο του από την Τροία στη Ρώμη. Μαζί και τους θεούς, τη γλώσσα του, τις συνήθειές του. Δεν επιστρέφει πουθενά, ωστόσο δημιουργεί εκ νέου μια πατρίδα με όλα τα υλικά της παλαιάς. «Η Ρώμη είναι ο ιδανικός τόπος για τον Αινεία, που τον καλωσορίζει. Πολύγλωσση και ανοιχτή, η πρώτη μητρόπολη της Δύσης μιλάει ήδη τουλάχιστον τρεις γλώσσες».

Το ζήτημα της γλώσσας αλλά και της ανοιχτής κοινωνίας απασχολεί, όπως είναι προφανές, πολύ την Κασέν. Ο τρόπος της επικοινωνίας σήμερα είναι κάτι που το ξέρει καλά, ούσα και η ίδια πολύγλωσση και με δύο καταγωγές. «Οι γλώσσες παίζουν πολύ σημαντικό ρόλο για τον πολιτισμό, μια και συνεχώς επανεφευρίσκουν τον εαυτό τους. Η μετάφραση είναι το μέσον, η γνώση των διαφορών μεταξύ των πολιτισμών, είναι η μάχη του “μεταξύ”. Σήμερα αναρωτιέμαι ποια είναι η πολιτισμική γλώσσα της Ευρώπης. Νομίζω ότι ο ρόλος της γλώσσας είναι ακριβώς αυτός: να επανακαθορίσει την ίδια την Ευρώπη. Παρ’ όλα αυτά, δεν μπορώ να εντοπίσω τον χώρο για μία κοινή πολιτισμική γλώσσα. Σαν να μη φτάνει η γλώσσα γι’ αυτόν τον σκοπό, κυρίως, δε, διότι δεν υπάρχει κοινή γλώσσα», λέει η ίδια.

Όταν τη ρωτώ για τη γλώσσα του Ιντερνετ, που είναι μία κοινή γλώσσα για ένα μεγάλο μέρος του πλανήτη, εκείνη λέει: «Από τη μια υπάρχουν οι γλώσσες όπως τις ξέρουμε· από την άλλη, ο κώδικας του Ιντερνετ. Το Διαδίκτυο δεν έχει γλώσσα, έχει κώδικα. Η εποχή μας είναι η εποχή του Google. Όλοι μας γνωρίζουμε τα πάντα, αλλά αυτό δεν συμβαίνει στ’ αλήθεια. Ο κόσμος μας παριστάνει ότι δεν μπορεί να υπάρξει δίχως τη δημοκρατία και τον πολιτισμό, αλλά χαρακτηριστικό σύμπτωμά του μη δημοκρατίας και μη πολιτισμού είναι το Google».

Οι νέες πατρίδες

Το ζήτημα της Αρεντ είναι κάτι που θα έπρεπε να μας απασχολήσει σήμερα, την εποχή της μεγάλης κινητικότητας των ανθρώπων από μία χώρα σε μια άλλη, όχι πάντοτε με τον καλό τρόπο. Ασφαλώς, αναφερόμαστε στο τεράστιο κύμα προσφύγων. Ας αναλογιστούμε το μέγεθος: σήμερα, 60 εκατομμύρια άνθρωποι βρίσκονται στους δρόμους του πλανητικού χωριού αναζητώντας μια νέα πατρίδα. Όπως ακριβώς έκανε και η Χάνα Αρεντ. «Η Αρεντ είναι ο καθένας μας. Σαφώς, η έννοια της πατρίδας έχει αλλάξει πια. Ποια είναι η πατρίδα των προσφύγων σήμερα; Η πατρίδα τους είναι ένα μέρος στο οποίο δεν θέλουν πλέον να βρίσκονται. Είναι κάτι εντελώς διαφορετικό από την περίπτωση του Οδυσσέα και του Αινεία. Εξάλλου, το να έχεις σήμερα δύο γλώσσες και δύο πατρίδες είναι απελευθερωτικό, ειδικά αν αναλογιστούμε την αποστροφή του Ντεκάρτ. Και, βέβαια, δεν έχει κανένα νόημα να διαχωρίζουμε τους πολιτικούς πρόσφυγες από τους οικονομικούς μετανάστες», λέει η Κασέν. «Χρειαζόμαστε την Ευρώπη, αλλά εκείνη δεν είναι αρκετή. Αυτό που χρειάζεται είναι να γίνει η Ευρώπη πιο ανοιχτή. Οι ηγέτες μας δεν το προσπαθούν όμως. Όταν ο Κούντερε λέει “Ευρωπαίος: αυτός που νοσταλγεί την Ευρώπη”, αυτό ακριβώς εννοεί: τη νοσταλγία για κάτι που θα μπορούσε να υπάρξει, αλλά δεν υφίσταται ακόμα. Η αλήθεια είναι ότι οι Ευρωπαίοι θα έπρεπε να νοσταλγούν κυρίως την ευφύια!» αναφέρει. Η Κασέν θεωρεί ότι τα σύγχρονα γκέτο στις πόλεις της Δύσης δεν δημιουργούνται μόνο από την κοινή γλώσσα όσων τα απαρτίζουν, ούτε καν από την κοινή καταγωγή. «Τα γκέτο δημιουργούνται λόγω των οικονομικών και των κοινωνικών συνθηκών. Αυτά τα ζητήματα πρέπει να δει η Ευρώπη. Εξάλλου, η πολυπολιτισμικότητα χτίζεται μόνον εάν ακούς. Δεν φτάνουν τα globish που μιλάμε όλοι, δηλαδή τα αγγλικά, αλλά όχι ακριβώς. Δεν γινόμαστε έτσι πολύγλωσσοι».

Το παρελθόν μας

Πολλές φορές, αναρωτιέμαι εάν οι Έλληνες νοσταλγούμε το παρελθόν και μιλούμε γι’ αυτό χρησιμοποιώντας το ως άλλοθι για να μη δώσουμε σημασία στο παρόν και στο μέλλον μας. Πηγαίνω την κουβέντα μας προς τα εκεί. «Το παρελθόν είναι σαν τη γλώσσα: είναι κομμάτι του παρόντος. Η Ελλάδα, για πολλά χρόνια, δεν ήταν ανεξάρτητη χώρα. Για να μην αναφερθούμε στους φρικτούς της ηγέτες. Ωστόσο το σπουδαίο παρελθόν της είναι το παρελθόν όλου του κόσμου. Ευτυχώς, αυτό το παρελθόν δεν ανήκει πλέον μόνο στους Έλληνες», μου λέει.

<http://www.kathimerini.gr/840213/article/proswpa/proskhnio/h-ennoia-ths-patridas-exei-alla3ei>

Ζ. Οι νέοι μας εγκαταλείπουν (του Δημήτρη Κάζη)

«Φεύγω, κύριε Δημήτρη. Ο τόπος αυτός δεν είναι για προκοπή. Ανταμείβει μόνο τους ασχολούμενους με την πολιτική και τα κυκλώματα, τους τεμπέληδες, τους γλύφτες και τα λαμόγια. Όλοι οι άλλοι είναι τα κοροϊδα και εγώ δεν σκοπεύω να παραμείνω ένα από αυτά. Όσο για τη δημιουργία οικογένειας στη χώρα μας, αυτή έχει γίνει οικονομικά απαγορευτική. Η Ελλάδα είναι μόνο για νάρχες 2 - 3 εβδομάδες για διακοπές καλοκαίρι και μετά να γυρίζεις εκεί όπου κατά κανόνα υπάρχει αξιοπρεπής απασχόληση, όπου οι κόποι και οι προσπάθειες αναγνωρίζονται και όπου κυριαρχούν γενικά ησοβαρότητα, η συνέπεια, η έννομη τάξη, η ισονομία, η δικαιοσύνη και ο διάλογος.»

- *Και γιατί δεν μένεις εδώ, νέος και μορφωμένος άνθρωπος, να βάλεις και εσύ πλάτη να αναστήσουμε αυτόν τον ευνοημένο από τη φύση τόπο;*

«Δεν διακρίνω το παραμικρό ίχνος ελπίδας κύριε Δημήτρη. Οι κάθε είδους ηγεσίες μας δίνουν το χειρότερο παράδειγμα από κάθε άποψη. Είχα ελπίσει ότι αυτό το στρίμωγμα μπορεί και να μας ανάγκαζε να διορθώσουμε κάποια από τα κακώς κείμενα. Βλέπω όμως ότι γινόμαστε όλο και χειρότεροι και ότι ίσως το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού δεν είναι διατεθειμένο να αλλάξει καμμία συνήθειά του εξ ου και ψηφίζει όσους του τάζουν ρουσφέτια και χίμαιρες. Δεν νοιάζονται που τους κοροϊδεύουν οι πολιτικοί, ίσως επειδή και οι ίδιοι αυτοί ψηφοφόροι κάπως έτσι έχουν μάθει να συμπεριφέρονται.»

- *Και τί θ' απογίνει αυτός ο τόπος όταν εσείς οι νέοι τον εγκαταλείπετε;*

«Δεν είναι πρωτόγνωρο να διώχνει η Ελλάδα τους πιο ικανούς νέους της. Γιατί εδώ οι τίμιοι και εργατικοί λιοιδορούνται, διώκονται φορολογικά ή γίνονται αντικείμενο εκμετάλλευσης από ηγεσία και συμπατριώτες. Ίσως μπορέσουμε να βοηθήσουμε καλύτερα από το εξωτερικό...»

Αυτά μου δήλωσε στα 28 του ο γιος φίλου που η οικογένειά του επένδυσε αδρά στις σπουδές του και τώρα θα τον αξιοποιήσει ανέξοδα κάποια ξένη χώρα.

Ενδεικτική της ανεργίας και της ανασφάλειας στη χώρα μας είναι και η προ διετίας έρευνα της Κάπα Research που έδειξε ότι επτά στους δέκα Έλληνες αποφοίτους ΑΕΙ/ΤΕΙ επιθυμούσαν να φύγουν στο εξωτερικό για να εργαστούν, ενώ ένας στους δέκα ήδη έψαχνε για δουλειά σε άλλη χώρα ή προσπαθούσε να συνεχίσει τις σπουδές του στο εξωτερικό για να αποκτήσει πρόσβαση σε άλλες αγορές εργασίας. Από εκείνους οι οποίοι δήλωσαν πρόθυμοι να εργαστούν στο εξωτερικό, το 66,4% δηλώνει ότι το κάνει για να έχει καλύτερη ποιότητα ζωής συνολικά, το 44,7% για να βρει μια καλή δουλειά και το 32,6% για να διασφαλίσει περισσότερη αξιοκρατία στην εξέλιξη του.

Μάλιστα, το 60,7% δήλωσε ότι θα προτιμούσε μια θέση εργασίας με προοπτική καριέρας στο εξωτερικό παρά μια μόνιμη θέση εργασίας στον ιδιωτικό ή στον δημόσιο τομέα στην Ελλάδα. Αυτό δείχνει ότι οι περισσότεροι απόφοιτοι δεν επιδιώκουν το βόλεμα αλλά μια ανταγωνιστική εργασία με προοπτικές και με αξιοπρεπείς όρους απασχόλησης, πράγματα που η Ελλάδα δεν είναι σήμερα σε θέση να τους προσφέρει.

Σύμφωνα με τον Guardian, πρόκειται για τη μεγαλύτερη διαρροή εγκεφάλων (*brain drain*) που έχει ποτέ συμβεί σε προηγμένη δυτική οικονομία στη σύγχρονη εποχή. Το αποδεκάτισμα της νέας γενιάς των Ελλήνων είναι ίσως το πιο ολέθριο αποτέλεσμα της οικονομικής κρίσης της τελευταίας πενταετίας, σημειώνει η βρετανική εφημερίδα. Εκτιμάται ότι περισσότεροι από 250.000 νέοι μας βρίσκονται ήδη στο εξωτερικό για εργασία. Άραγε, πόσοι από αυτούς θα επιστρέψουν και πότε; Ίσως μετά τη σύνταξη; Και τα παιδιά τους θα αισθάνονται Ελληνόπουλα;

Συμπεραίνω ότι όσοι νέοι μας έχουν προσόντα και φιλοδοξίες νοιώθουν ξένοι στον ίδιο τους τον τόπο και πολύ πιο οικεία (*athome*) σε κάποιες ξένες χώρες. Αυτό σημαίνει ότι μια σημαντική και δυναμική μερίδα του πληθυσμού θα ήθελε τη χώρα διαφορετική. Μια άλλη μερίδα όμως, πολύ μεγαλύτερη και υποκινούμενη από λίγους, υπονομεύει μυωπικά και επιπόλαια την οποιαδήποτε βελτίωση με κίνητρα συμφεροντολογικά, φθόνου ή μικροκομματικά. Είναι αυτή που σκότωσε ή εκδίωξε τους όποιους πατριώτες πολιτικούς πήγαν μπροστά την Ελλάδα όπως ο Καποδίστριας, ο Τρικούπης και ο Βενιζέλος. Είναι αυτή που ανέδειξε με φανατισμό τους δημαγωγούς και λαϊκιστές από την εποχή του Δηλιγιάννη μέχρι και τις μέρες μας. Είναι αυτή που ευτέλιζε τις αξίες, την παιδεία, τη δικαιοσύνη, το δημόσιο, την εθνική άμυνα και τη ηθική.

Υπήρξαν και στο παρελθόν περιόδοι μαζικής φυγής από μια Ελλάδα που δεν μπορούσε να εξασφαλίσει απασχόληση στους πολίτες της. Και διέπρεψαν στο εξωτερικό πλούσιοι εθνικοί ευεργέτες που βοήθησαν οικονομικά τη χώρα. Όμως τώρα οι συνθήκες είναι τελείως διαφορετικές εξαιτίας και της παγκοσμιοποίησης: Πληθυσμοί ετερόκλητοι εισβάλλουν απρόσκλητοι και ανακατεύονται. Οι πλούσιοι Έλληνες κλέβουν την Ελλάδα και στέλνουν τα λεφτά τους σε άλλες

χώρες. Το εθνικό μας φρόνημα και η ταυτότητα έχουν ατονήσει πολύ και τη θέση τους πήραν ο κακώς εννοούμενος μιμητισμός, η αδιαφορία περί τα κοινά, η κατανάλωση και η απάτη. Όλο και περισσότεροι πολίτες αισθάνονται αποστροφή για όλα τα κόμματα και τις δήθεν ιδεολογίες τους και καταφεύγουν στην κώφευση και τη μοιρολατρία. Η κοινωνική συνοχή έχει διαρραγεί. Ο τόπος έχει πάψει εδώ και καιρό να δημιουργεί. Επί πλέον, ενώ παλαιότερα είχαμε συνεχή πληθυσμιακή αύξηση, τώρα έχουμε υπογεννητικότητα και πληθυσμό γερασμένο. Σε περίπτωση πολέμου πόσοι νέοι θα την υπερασπίσουν; Με άλλα λόγια η χώρα εμφανίζεται παραδομένη στο έλεος της συγκυρίας.

<http://www.tovima.gr/opinions/article/?aid=786899>

Η. Ρήσεις για την πατρίδα

Ω παιδιάς Ελλήνων, ἴτε ελευθεροῦτε πατρίδ' ελευθεροῦτε δε παῖδας, γυναῖκας, θεῶν τε πατρῶων ἔδη, θήκας τε προγόνων νυν υπὲρ πάντων αγών. Αἰσχύλος, 525-456 π.Χ., Αρχαῖος τραγικός ποιητής – *Πέρσαι*

Εἰς οἰωνός ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης. Ὅμηρος, περ. 800-750 π.Χ., Ποιητής – *Ιλιάδα Μ' 243*
Μητρός τε και πατρός και των ἄλλων προγόνων ἀπάντων τιμώτερόν ἐστιν ἡ Πατρίς και σεμνότερον και ἀγιώτερον και ἐν μείζονι μοῖρα και παρα θεοῖς και παρ' ἀνθρώποις τοῖς νουν ἔχουσι. Σωκράτης, 469-399 π.Χ., Φιλόσοφος

Μη ρωτᾷς τι μπορεῖ να κάνει ἡ χώρα σου για σένα, ἀλλά τι μπορεῖς να κάνεις ἐσύ για τη χώρα σου.

Τζων Κέννεντυ, 1917-1963, Αμερικανός πρόεδρος [1961-1963]

Αγαπῶ υπερβολικά τη χώρα μου για να εἶμαι ἐθνικιστής. Albert Camus, 1913-1960, Γάλλος συγγραφέας, Νόμπελ 1957

Μια φορά εβαπτίστημεν με το λάδι, βαπτιζόμεθα και μία με το αίμα δια την ελευθερίαν της πατρίδος μας. Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, 1770-1843, Ἡρώας του Εικοσιένα

Πατριωτισμός είναι όταν ἡ ἀγάπη για τους δικούς σου ἀνθρώπους ἐρχεται πρώτη. Εθνικισμός είναι όταν το μίσος για τους ἄλλους ἐρχεται πρώτο. Σαρλ Ντε Γκωλ, 1890-1970, Γάλλος πρόεδρος

Ἡ νίκη θα εἶναι δική μας, ἀν βασιλεύσῃ εἰς την ἀκαρδίαν μας μόνο το αἶσθημα το ἐλληνικό. Ο φιλήκοος των ξένων εἶναι προδότης. Ἰωάννης Καποδίστριας, 1776-1831, Ἑλληνας ηγέτης (σε συνομιλία με τον Γεωργάκη Μαυρομιχάλη, λίγο μετὰ τον ἐρχομό του)

Πίστη στην πατρίδα, πάντα. Πίστη στην κυβέρνηση, όταν το ἀξίζει. Mark Twain, 1835-1910, Αμερικανός συγγραφέας

Θ. Νέοι και μετανάστευση (π. Θ.Μ.)

Έντονη εἶναι ἡ συζήτηση το τελευταῖο διάστημα για τη φυγή των νέων στο ἐξωτερικό, προκειμένου να βροῦνε ἐργασία και ἀξιοπρέπεια. Ἡ Ελλάδα των μνημονίων διώχνει τα παιδιά της και οἱ πολιτικοὶ φαίνεται ὅτι θεωροῦν ἀναπόφευκτη αὐτή την ἐξέλιξη, με ἀποτέλεσμα ἀπλῶς να περιγράφουν το πρόβλημα και να μὴν προτείνουν οὔτε να ἐφαρμόζουν ουσιαστικές λύσεις. Βρισκόμαστε, ἔτσι κι ἀλλιῶς, σε μία ἐποχή παθητικότητας. Παρακολουθοῦμε τα γεγονότα ἀδιάφορα. Ὅταν βλέπουμε μορφωμένους νέους, πτυχιούχους, κάποτε με ἐιδίκευση, να αισθάνονται ὅτι το μέλλον τους δεν βρίσκεται στην πατρίδα μας, ἀλλά στο ἐξωτερικό, και δεν ἀντιδρούμε, ὄχι με ἀφορισμούς και ἀποδοκιμασίες, ἀλλά με συστράτευση, σχεδιασμό και συγκεκριμένες πολιτικές, τότε ἡ ἀπραξία οδηγεῖ σε μαρασμό.

Ἡ ἀνθρώπινη ποιότητα ἐξωθεῖται σε φυγή. Το μέλλον της πατρίδας μας διαγράφεται δυσοίωνα.

Ἀς μὴν ξεχνοῦμε ὅτι το ὄραμα για μία καλύτερη ποιότητα ζωῆς ἀποτελεῖ σημεῖο κλειδί για τον ἀνθρώπο. Δεν εἶναι μόνο ο καιρός της κρίσης, που ἐξελίσσεται σε γενικευμένη παρακμή, αὐτός που οδηγεῖ στην ἰδέα της φυγῆς. Εἶναι και το Διαδίκτυο, ἡ ἐπαφή με τα ξένα πανεπιστήμια μέσω της κινητικότητας των φοιτητῶν, εἶναι ἡ αἴσθηση της συνολικῆς ἀπαξίωσης στην καλλιέργεια του νου, στην γνώση και την ἐξειδίκευση, ἡ πρόταξη του διορισμοῦ στο δημόσιο ὡς της μόνης λύσης για μία σχετική ἀξιοπρέπεια, ἡ αἴσθηση ὅτι ἀκόμη κι ἀν ἀγαπᾷ ο νέος ἓνα ἀντικείμενο, δε θα μπορέσει να το υπηρετήσῃ. Ἐτσι, οἱ νέοι οδηγούνται στο δρόμο της φυγῆς, με την ἐλπίδα ὅτι στο ἐξωτερικό θα ἀνοιχτοῦν καινούργιοι δρόμοι, ἀσχέτως ἀν και ἐκεῖ θα τους ἐκμεταλλευτοῦν σε σύγκριση με τους αὐτόχθονες.

Ζούμε σε μία κοινωνία με νοοτροπία αυτοκαταστροφής. Ζούμε σε μία πραγματικότητα στην οποία η εργασία έχει ταυτιστεί εκ των προτέρων με την απαίτηση για «πολλά χρήματα». Δεν είναι κακή η εμπιστοσύνη στον εαυτό μας, στις δυνατότητές μας, αλλά συχνά υπάρχει και μία μορφή οίησης. Παρασυρμένοι από τον θόρυβο, αυτο-υποβαλλόμαστε ότι δε θα πετύχουμε, παρότι το αξίζουμε. Δεν αισθανόμαστε χαρούμενοι διότι μας δίδεται η ευκαιρία να κοπάσουμε, να αγωνιστούμε. Γιατί να είναι βέβαιο πως ό,τι ισχύει για τους πολλούς, κατ' ανάγκη θα ισχύσει για μας; Κανείς δεν έχει κερδίσει, χωρίς να κοπιάσει. Κυρίως, χωρίς να έχει αυτό το αίσθημα της ταπείνωσης που συνοδεύει τους αληθινά δημιουργικούς ανθρώπους. Αυτούς που γνωρίζουν ότι δεν εξαρτώνται όλα από τους ίδιους.

Ότι υπάρχει η παρουσία του Θεού στη ζωή μας, ο Οποίος προνοεί με αγάπη για τον καθένα μας και τελικά δίνει κατά το καλό μας!

Αυτή η προσδοκία της πίστης δεν δικαιολογεί βεβαίως την αυτο-καταστροφικότητα ή την ανάγκη η πολιτεία να κάνει ό,τι περνά από το χέρι της για να δείξει ότι νοιάζεται τους νέους. Ας επιβραβευθεί ο κόπος, ας μείνουν οι νέοι έξω από το κομματικό παιχνίδι, ας αναλάβουν πρωτοβουλίες όσοι έχουν ιθύνουσα θέση για να δοθούν περισσότερα κίνητρα στους νέους. Οι νέοι δεν είναι υποχρεωμένοι να περιμένουν παθητικά να βρουν ευκαιρίες στη ζωή τους.

Όμως και το να ξεκινήσει κάποιος από τα λίγα, με τιμιότητα και κόπο, δεν είναι ντροπή. Η παρακμή στην οποία έχουμε εισέλθει, απαιτεί πρωτοβουλίες. Χρειάζεται όμως και ο καθένας μας να ξαναβρεί την ελπίδα η οποία πηγάζει μέσα από τη σχέση με τον Θεό. Τον μυστικό δρόμο της προσευχής που ενδυναμώνει αληθινά!

<http://www.romfea.gr/katigories/10-apopseis/16323-neoi-kai-metanasteusi>

I. Η αγία Αναστασία η Ρωμαία

Η Αγία γεννήθηκε στην Ρώμη, και σε ηλικία είκοσι ετών εγκατέλειψε τον κόσμο για να ντυθεί το μοναχικό ράσο, κάνοντας υπακοή στην γερόντισσα Σοφία. Η νεαρή μοναχή αντιμετώπισε επιτυχώς τις πανουργίες του Διαβόλου ο οποίος της κήρυξε μεγάλο σαρκικό πόλεμο. Το επόμενο όμως στάδιο των δοκιμασιών της, ήταν τα απάνθρωπα βασανιστήρια στα οποία υποβάλλονταν οι χριστιανοί επί εποχής Διοκλητιανού. Η Αγία λοιπόν κατηγορήθηκε ως Χριστιανή, και κατά την πάγια τακτική της εποχής, της ζητήθηκε να θυσιάσει στα είδωλα, να δεχθεί στην ουσία, ως θεούς τα δαιμόνια. Πιστεύω ότι θα της ζητήθηκε να θυσιάσει και στον αυτοκράτορα, στον οποίο θυσίαζαν ως Θεό όλοι οι λαοί της αυτοκρατορίας. Η Αγία αρνήθηκε, έχοντας την ευλογία της γερόντισσας της, από την οποία ζήτησε να προσεύχεται για να μπορέσει ν' αντέξει τις δοκιμασίες. Αρχικά την παρουσίασαν σ' έναν αξιωματούχο ονόματι Πρόβο. Ο Πρόβος προσπάθησε να την πείσει να θυσιάσει τότε τάζοντας την δόξα και μεγαλεία, τότε απειλώντας την. Η αγία ήταν ανένδοτη λέγοντας: **«Εγώ ξύλινους και πέτρινους θεούς δεν θα προσκυνήσω ποτέ!»**. Τότε άρχισαν τα – ομολογουμένως φριχτά- μαρτύρια της. Αρχικά την γύνωσαν τελείως και την περιέφεραν ανάμεσα σε άνδρες. Την έκαιγαν, και αφού της διέλυσαν τα μέλη με το φοβερό βασανιστήριο του τροχού, της απέκοψαν τους μαστούς. Η Αγία όμως δεν εγκατέλειπε τον αγώνα. Τα βασανιστήρια συνεχίστηκαν, ξεριζώνοντας της τα δόντια και τα νύχια. Τι άλλο έμενε πια να κάνουν οι ειδωλολάτρες, στο βασανισμένο κορμί αυτής της νέας κοπέλλας; Θα της ξερίζωναν την γλώσσα!. Η Αγία πάλι δεν δειλίασε, και ζήτησε να προσευχηθεί και να δοξάσει Τον Κύριο με το όργανο της γλώσσας.

Αφού ευχαρίστησε Τον Κύριο, ξέρετε τι ζήτησε; Γράφει το συναξάρι: **...Τον παρακάλεσε (τον Κύριο) να την αξιώση να τελειώση καλώς το μαρτύριο, και όσοι αρρώστοι την επικαλεσθούν σε βοήθεια, να τους θεραπεύη ως ιατρός κάθε αρρώστειας. Την ώρα που η Αγία είπε την προσευχή, ακούσθηκε φωνή από τον ουρανό που μαρτυρούσε την πραγματοποίηση των αιτημάτων, δηλαδή να γίνη το θέλημα της όπως το ζήτησε».**

Την Αγία λυπήθηκε ένας παρευρισκόμενος στο μαρτύριο της – Κύριλλος λεγόμενος -και θέλησε να την δροσίσει με λίγο νερό. Αμέσως ο Πρόβος έκοψε τα κεφάλια και τον δύο. Το τίμιο λείψανο της Αγίας αποδόθηκε στην πνευματική της μητέρα Σοφία, και τάφηκε στην Ρώμη. Τεμάχιο του ιερού λειψάνου της βρίσκεται στο Άγιο Όρος στην Μονή Οσίου Γρηγορίου, και ένα μικρό τεμάχιο στο παρεκκλήσι της Αγίας, που βρίσκεται στον Άγιο Γεώργιο Νέας Ευκαρπίας Θεσσαλονίκης, όπου κάθε εβδομάδα ψάλλεται η παράκληση της. Η Εκκλησία μας τιμά την μνήμη της στις 29 Οκτωβρίου 2017. Η Αγία μας δείχνει ότι η τελική πατρίδα μας είναι ο ουρανός!

http://o-nekros.blogspot.gr/2011/10/blog-post_29.html

Μπορώ με τους γονείς μου;

Κείμενο 1 και σχόλια:

Έλεγαν για τον Αββά Μακάριο τον Αιγύπτιο ότι ανέβαινε κάποτε από την σκήτη που έμενε στο όρος της Νιτρίας. Και σας πλησίασε στον τόπο είπε σε έναν μαθητή του που τον συνόδευε να προχωρήσει, διότι εκείνος είχε κουραστεί. Ο μαθητής προχώρησε και συνάντησε έναν ιερέα των ειδωλολατρών. Του φώναξε λοιπόν δυνατά ο μαθητής του αββά: «Ε, δαίμονα, πού τρέχεις;» Γυρίζει τότε εκείνος, τον χτυπά με ένα ξύλο που κρατούσε και τον αφήνει μισοπεθαμένο. Και σηκώνοντας το ξύλο, έτρεχε.

Καθώς προχώρησε λίγο, τον συνάντησε ο αββάς Μακάριος, καθώς έτρεχε. Ο γέροντας γυρίζει και του λέει: «Μακάρι να σωθείς, μακάρι να σωθείς, ταλαίπωρε». Ο ειδωλολάτρης ιερέας απόρησε. Σταμάτησε και ήλθε προς το μέρος του γέροντα και του είπε: «Τι καλό είδες σε μένα και μου μίλησες;». Του λέει τότε ο γέροντας: «Το έκανα γιατί σε είδα κουρασμένο. Και δεν γνωρίζεις ότι μάταια κοπιάζεις». Του απαντά τότε ο ιερέας των ειδώλων: «Κι εγώ από τον χαιρετισμό σου ένιωσα κέντημα στην καρδιά. Και κατάλαβα ότι είσαι άνθρωπος του Θεού. Ενώ ένας άλλος κακός μοναχός που με συνάντησε με έβρισε. Και εγώ τότε τον χτύπησα, αφήνοντάς τον μισοπεθαμένο».

Ο γέροντας κατάλαβε τότε ότι ο μοναχός εκείνος ήταν ο μαθητής του. Ο ιερέας των ειδώλων έπεσε στα πόδια του γέροντα και αγκαλιάζοντάς τα λέει στον γέροντα: «δεν σε αφήνω αν δεν με κάνεις μοναχό». Και πήγαν παρά πάνω, όπου ήταν πεσμένος ο μοναχός, τον σήκωσαν στους ώμους τους και τον έφεραν στον ναό του όρους, όπου οι άλλοι μοναχοί τον περιποιήθηκαν.

Βλέποντας τον ιερέα των ειδώλων μαζί με τον γέροντα Μακάριο, δοκίμασαν έκπληξη. Και ο γέροντας βάπτισε τον ιερέα των ειδώλων και τον έκανε μοναχό. Και πολλοί από τους ειδωλολάτρες, οι οποίοι εμπιστευόνταν τον ιερέα τους, έγιναν χριστιανοί.

Έλεγε λοιπόν ο αββάς Μακάριος: « Ο λόγος ο κακός και τους καλούς τους κάνει κακούς. Ο λόγος ο καλός όμως και τους κακούς τους κάνει καλούς».

Ε, δαίμονα, πού τρέχεις; Ένας κακός λόγος μπορεί να προκαλέσει θυμό, κακή συμπεριφορά, ακόμη και χειροδικία. Ο διάλογος προϋποθέτει σεβασμό του άλλου, όχι μόνο του τι κάνει, αλλά και ποιος είναι. Δεν είναι αυτονόητο ότι σεβόμαστε, γιατί συνήθως θέλουμε να επιβάλουμε το θέλημά μας, τις ιδέες μας, τις απόψεις μας. Σεβασμός σημαίνει επίγνωση της θέσης μας, όπως επίσης και της ηλικίας μας, του ποιος είναι ο άλλος. Ότι έχουμε ίσα δικαιώματα, δεν σημαίνει ότι ο τρόπος εκπλήρωσής τους πρέπει πάντοτε να είναι ο ίδιος. Ιδίως αυτό συμβαίνει όταν συζητούμε με τους γονείς και οι γονείς μαζί μας. Εμείς απαιτούμε, αλλά και οι γονείς δεν είναι πάντοτε έτοιμοι να μας ακούσουν. Έτσι επέρχεται η ρήξη.

Μακάρι να σωθείς, μακάρι να σωθείς ταλαίπωρε: ο άγιος είδε τον ιερέα των ειδώλων στην καρδιά και στην σκέψη του και όχι στο σχήμα και την πίστη του. Είδε την ψυχή και όχι τις ιδιότητες. Αυτή είναι και η βάση του καλού διαλόγου. Να βλέπουμε την ψυχή του άλλου και όχι το πώς θα θέλαμε να είναι ή το πώς συμπεριφέρεται επιφανειακά.

Μάταια κοπιάζεις: ο άγιος πετυχαίνει διάνα στον μεγαλύτερο καημό του ιερέα των ειδώλων που ήταν ότι δεν είχε νόημα στην ζωή του και δεν ήταν σίγουρος ούτε γι' αυτό που πίστευε ούτε γι' αυτό που έκανε. Έτσι πετυχαίνει να αφήσει τον Θεό να μιλήσει στην καρδιά του ιερέα των ειδώλων και να τον αλλάξει. Αυτός είναι και ο τελικός στόχος του διαλόγου. Να ανοίξουμε τις καρδιές μας, για να απαλλαγούμε από ό,τι μας βασανίζει και να βρούμε λύσεις που να μας κάνουν να ξερούμε γιατί ζούμε.

Κείμενο 2 και σχόλια:

Ο αββάς Μακάριος, συνονόματος του Αιγυπτίου, πήγε κάποτε στον Αββά Παχώμιο και εκείνος τον ρωτούσε αν είναι σωστό, όταν υπάρχουν μοναχοί που ατακτούν με την ζωή τους να τους μαλώνει για να σωφρονιστούν. Και ο αββάς Μακάριος, που ήταν σοφός, του απάντησε: «Να το κάνεις αυτό, αλλά να κρίνεις δίκαια. Να μην μαλώνεις όμως όσους είναι έξω από την σκήτη σου, διότι είναι γραμμένο ότι μπορούμε να κρίνουμε τους δικούς μας, τους ξένους όμως μόνο ο Θεός θα τους κρίνει».

Να το κάνεις αυτό, αλλά να κρίνεις δίκαια: όταν μαλώνουμε ή όταν μας μαλώνουν χρειάζεται ο λόγος και ο τρόπος να χαρακτηρίζονται από την δικαιοσύνη. Αυτό θα γίνει όταν είμαστε ταπεινοί και βλέπουμε τα λάθη μας, όταν έχουμε αγάπη και εμπιστευόμαστε, όταν θέλουμε ειλικρινά από τον άλλο να μας βοηθήσει να γίνουμε καλύτεροι ή να λύσουμε τα προβλήματά μας ή προσπαθούμε να τον πείσουμε για κάτι που δεν είναι λάθος.

Τους ξένους όμως μόνο ο Θεός θα τους κρίνει: συνήθως κρίνουμε τους δικούς μας με βάση τους ξένους, τους άλλους. Οι γονείς μας μάς συγκρίνουν με άλλα παιδιά, αλλά κι εμείς συγκρίνουμε τους γονείς μας με άλλους γονείς. Οι άλλοι είναι του Θεού. Ο καθένας μας ας κρίνει το δικό του περιβάλλον, για να έχει νόημα ο διάλογος, αλλά και η ίδια η σχέση.

Β. Μπορούμε με τους γονείς μας:

1. Οι γονείς μας μάς είναι απαραίτητοι, όχι μόνο γιατί έχουν και μας παρέχουν τα μέσα για να μεγαλώσουμε και να αρχίσουμε να ανοίγουμε δρόμους που θα εκπληρώσουν τα όνειρά μας, αλλά και γιατί είναι αυτοί που όπως και να έχει θα μας αγαπούν και θα είναι για μας διαθέσιμοι. Επομένως, χρειάζεται να βρούμε τρόπους να μπορούμε μαζί τους.
2. Έχει μεγάλη σημασία ο διάλογος. Να εξηγούμε και να ακούμε τις εξηγήσεις. Να έχουμε σεβασμό και όχι θράσος και αναιδεια. Και με υπομονή να χρησιμοποιούμε επιχειρήματα, τα οποία καλό είναι σιγά-σιγά να βρίσκουν την καρδιά των θεμάτων που μας απασχολούν και απασχολούν τους γονείς μας. Να αρνούμαστε την βιασύνη και να επιλέγουμε την αγάπη και την υπομονή.
3. Έχει αξία να συμβουλευόμαστε τους γονείς μας, διότι αυτοί έχουν πείρα στη ζωή. Δεν σημαίνει ότι οι συμβουλές τους θα είναι τέλειες ή ότι θα είναι πάντοτε ευχάριστες. Χρειάζεται όμως να τις ακούμε και να προσπαθούμε να δούμε γιατί μας τις λένε.
4. Μεγάλο δώρο είναι να συγχωρούμε τους γονείς μας γιατί δεν είναι τέλειοι. Το ίδιο κι εκείνοι γιατί κι εμείς κάνουμε λάθη. Έχει σημασία να συμπορευόμαστε. Οι γονείς να μας μεγαλώνουν για α μας αφήσουν ελεύθερους κι εμείς να αξιοποιούμε την πείρα και την αγάπη των γονέων μας για να πατάμε γερά στα πόδια μας.
5. Στις Δέκα Εντολές ο λόγος του Θεού λέει να τιμούμε τον πατέρα και την μητέρα μας, για να μπορέσουμε να προχωρήσουμε, να έρθει η ζωή καλά και να ζήσουμε πολλά χρόνια. Ο λόγος αυτός δεν σημαίνει ότι θα πρέπει να είμαστε δούλοι των γονέων μας, αλλά όπου χρειάζεται, να τους βοηθούμε και να τους δείχνουμε ότι καταλαβαίνουμε την αξία τους για την ζωή μας, διότι αυτοί είναι που μας γέννησαν και μας δίνουν την ευκαιρία να προχωρήσουμε. Ζούμε εξαιτίας τους τους και μπορούμε, με ελευθερία και αγάπη, να προχωρήσουμε.
6. Είναι λίγο δύσκολο για τους γονείς να βλέπουν τα παιδιά τους να μεγαλώνουν, να θέλουν την ελευθερία τους, να ζητούν ό,τι οι ίδιοι οι γονείς φοβούνται. Όμως αξίζει ο αγώνας της εμπιστοσύνης και της προσευχής, ώστε να υπάρχει μέτρο και φώτιση.

Γ. Ένα τραγούδι:

«και τότε μάνα καλέ μάνα τότε σε βάφτισα αρχηγό μου... εσύ νοιαζόσουν μη πονέσω... η μόνη εσύ που με πιστεύεις σαν σου μιλώ μεσ' στα τραγούδια» (Τραγούδι της Χαρούλας Αλεξίου)

Σε βάφτισα αρχηγό μου: Οι γονείς μέχρι να μεγαλώσουμε είναι οι αρχηγοί μας. Όμως χρειάζεται να βρούμε το πρόσωπό μας, την ταυτότητά μας και γι' αυτό γκρινιάζουμε και επαναστατούμε. Όμως αξίζει να θυμόμαστε ότι οι γονείς ας δεν θέλουν να πονέσουμε, είναι οι μόνοι που μας εμπιστεύονται, είναι οι μόνοι που χαίρονται αυθεντικά με την χαρά μας και λυπούνται με την λύπη μας. Ας τους συγχωρούμε αν κάτι δεν είναι όπως το θέλουμε και ας γίνουμε καλύτεροι, όταν έρθει η σειρά μας να γίνουμε γονείς.

Δ. Γιατί οι έφηβοι τσακώνονται με τους γονείς τους;

Μερικοί έφηβοι υποφέρουν επειδή η οικογένειά τους δεν είναι εύπορη και προσπαθούν να το κρύψουν από τους φίλους τους ή αντίθετα ντρέπονται για την πολυτέλεια μέσα στην οποία ζουν. Κατά βάθος πολλοί νέοι βλέπουν τους γονείς τους με τα μάτια των άλλων και κυρίως με τα μάτια των φίλων τους. Οι καταστάσεις αυτές δείχνουν τη δυσκολία που έχει ο έφηβος να καταλάβει και να αγαπήσει τον εαυτό του. Αναζητούν τη νέα τους φυσική ταυτότητα και αυτό τους κάνει περήφανους αλλά τους προκαλεί και φόβο μπροστά στο σώμα τους που αλλάζει. Έτσι άλλοι έχουν την ανάγκη να περιποιηθούν και να στολιστούν και άλλοι να κάνουν το σώμα τους απεχθές.

Οι έφηβοι, επίσης, αναζητούν την πρωτοτυπία στην ομιλία και στην γραπτή έκφραση. Τα αγόρια προτιμούν τις συντομευμένες εκφράσεις ενώ τα κορίτσια έχουν την τάση να εκφράζονται στον υπερθετικό βαθμό. Κατά τη γνώμη τους αυτός είναι ο καλύτερος τρόπος για να αποκλείσουν τον ενήλικο και να αισθανθούν ανώτεροι.

Γιατί οι έφηβοι τσακώνονται με τους γονείς τους;

Οι έφηβοι τσακώνονται με τους γονείς τους κυρίως για να δείξουν την ανεξαρτησία τους και την αυτονομία τους! Μετά την ταύτιση μαζί τους κατά την διάρκεια της παιδικής ηλικίας οι έφηβοι νιώθουν δυνατοί να αντισταθούν σε ότι τους λένε οι γονείς, να διαφοροποιηθούν από τις αξίες τους και να δοκιμάσουν ρισκάροντας καινούργια πράγματα. Είναι μια συναρπαστική αλλά και επικίνδυνη περίοδος για γονείς και εφήβους.

Είναι συναρπαστική γιατί σε αυτήν την περίοδο ο έφηβος θα ανακαλύψει ένα καινούργιο σώμα, θα συνειδητοποιήσει το φύλλο του, την ταυτότητα του, θα συναντήσει τον έρωτα και θα προσπαθήσει να γκρεμίσει ότι του θυμίζει την εξάρτηση από τους γονείς. Τους γονείς θα τους αντικαταστήσουν οι φίλοι και η ανάγκη του για αγάπη και προστασία θα αντικατασταθεί με την περιπέτεια. Είναι επίσης επικίνδυνη περίοδος γιατί θα αναδυθεί η αλήθεια της σχέσης με τους γονείς, όλα όσα του έμαθαν, τα λάθη που έκαναν στην διαπαιδαγώγηση, θα φέρουν συγκρούσεις και ανακατατάξεις συμπεριφορών στην οικογένεια.

Ποια είναι κυρίως τα θέματα «σύγκρουσης»;

Τα θέματα της σύγκρουσης είναι ο τρόπος που ντύνεται, που συμπεριφέρεται, οι παρέες που κάνει, τα μαθήματα που παραμελεί και οι ασυνέπειες στις συμφωνημένες ώρες επιστροφής στο σπίτι από την διασκέδαση. Καλεί με αυτό τον τρόπο τους γονείς να απογονεοποιηθούν, δηλώνοντας την αυτόνομή τους

Πώς μπορεί ένας γονιός να «διαλέξει» τους καβγάδες που θα κάνει με τον έφηβο;

Αρχικά δεν θα πρέπει οι γονείς να χάσουν την ψυχραιμία τους. Δεν είναι χρήσιμο να δείξουμε ποιος κάνει κουμάντο αλλά να συζητήσουμε μαζί του τι δεν μας άρεσε ή τι θα θέλαμε να τροποποιήσει και για πιο λόγο. Ένα κλίμα ηρεμίας είναι περισσότερο πρόσφορο για την επικοινωνία γονιών – εφήβων. Μπορούμε να βάλουμε κάποιους κανόνες και όρια αλλά και τις συνέπειες που θα έχει ο έφηβος αν δεν τα ακολουθήσει. Το αποτέλεσμα των καθημερινών καυγάδων ακόμα και ψιλοπράγματα καταλήγουν όπως τα «κηρύγματα» των γονέων να κάνουν τον έφηβο να μην τους ακούει καθόλου.

Τι μπορούν να κάνουν οι γονείς για να κοπάσουν μια «έκρηξη»;

Όταν κάποιος βρίσκεται σε θυμό, οργή αναρωτιώμαστε αρχικά τι τον έφτασε σε αυτό το σημείο. Μερικές φορές όσον αφορά στις εκρήξεις των παιδιών ευθύνονται οι γονείς για πολλούς και διαφορετικούς λόγους. Πίεση, υποτίμηση, απόρριψη, υπερπροστασία (που σημαίνει υπερβολικός έλεγχος και/ή παρέμβαση). Όποιος και αν έχει δίκαιο ή άδικο όταν κάποιος βρίσκεται σε έκρηξη δεν μπορεί να υπάρξει θετική μορφή επικοινωνίας. Όλα μπορούν να συζητηθούν και να βρεθούν τα αίτια της έκρηξης αλλά και οι λύσεις στα προβλήματα όταν τα πνεύματα έχουν ηρεμήσει.

Τι δεν πρέπει (οι γονείς) να λένε και τι να μην κάνουν;

Οι γονείς συνήθως υπογραμμίζουν τις αδυναμίες του εφήβου τους, μερικές φορές βάζουν παράλογους κανόνες, δεν κρατούν μια σταθερή πορεία στην διαπαιδαγώγηση, χαρακτηρίζουν τους εφήβους με ακατανόμαστα επίθετα π.χ είσαι βλάκας κλπ παρεμβαίνουν, δεν αφήνουν πρωτοβουλίες. Τσακώνονται μεταξύ τους και ζητούν από τον έφηβο να πάρει το μέρος του ενός ή

του άλλου γονέα Έχω πολλές φορές παρατηρήσει πως σεβόμαστε περισσότερο τους φίλους, συγγενείς παρά τα παιδιά μας. Στην εφηβεία οι γονείς θα πρέπει να είναι περισσότερο διακριτικοί στην σχέση με τα παιδιά τους. Αλλά το κυριότερο είναι ότι δεν μαθαίνουμε στα παιδιά να αγαπούν και να προσέχουν τον εαυτό τους.

Ποιες είναι οι συνέπειες των συγκρούσεων μεταξύ εφήβων και γονέων, πόσο επηρεάζουν τη σχέση τους;

Η έλλειψη Αγάπης ή ο άσχημος τρόπος που δεν φανερώνει την αγάπη των γονέων, Οι συγκρούσεις, τα άσχημα λόγια, η απόρριψη, οι λανθασμένοι χειρισμοί, γενικότερα ένα κλίμα που ο έφηβος μπορεί να θεωρήσει αφιλόξενο και χωρίς ζεστασιά και κατανόηση παρά ότι μπορεί αυτό να είναι το σπίτι του και η οικογένεια του θα επηρεάσει την σχέση του με τους γονείς του την μαθησιακή του πορεία αλλά και θα εμποδίσει την ψυχοσυναισθηματική του εξέλιξη. Κάθε συμπεριφορά μας κρίνεται αυστηρά αλλά και ταυτόχρονα μπορεί να είναι και ένα «κακό» παράδειγμα για τον έφηβο μας που θα χρησιμοποιήσει αργότερα στη ζωή του. Τα παιδιά μας είναι ο καθρέφτης μας, μας δείχνουν αυτό που είμαστε αλλά και αυτό που τους μάθαμε, σωστό ή λάθος. Τα παιδιά μας δείχνουν τον εαυτό μας που χρειάζεται διόρθωση αλλά και Αγάπη!!

Χαρά Νομικού - Κλινικός Ψυχολόγος -Παιδοψυχολόγος Διδάκτωρ Ψυχοπαθολογίας του Παν/μιου Toulouse II της Γαλλίας

<http://www.psyhealth.gr/portal/Articles/efhbeia/%CE%A3%CF%85%CE%B3%CE%BA%CF%81%CE%BF%CF%8D%CF%83%CE%B5%CE%B9%CF%82-%CE%B1%CE%BD%CE%AC%CE%BC%CE%B5%CF%83%CE%B1-%CF%83%CE%B5-%CE%B3%CE%BF%CE%BD%CE%B5%CE%AF%CF%82-%CE%BA%CE%B1%CE%B9-%CE%B5%CF%86%CE%AE%CE%B2%CE%BF%CF%85%CF%82%20psyhealth%202011221646.php3>

Ε. Ένας έφηβος μιλά για τους καυγάδες με τους γονείς του

Αγαπητοί αναγνώστες, είναι πρώτη φορά που διαβάσετε ένα άρθρο μου και ελπίζω να σας αρέσει και να σας βοηθήσει να επιλύσετε τα προβλήματά σας. Είμαι ένας έφηβος όπως και εσείς, όμως έχω περισσότερη πείρα από εσάς για το θέμα που σας γράφω. Ωχ! Ξέχασα να σας πω το θέμα μας για σήμερα, το οποίο είναι «πώς να διαχειρίζονται οι έφηβοι τις εντάσεις με τους γονείς τους. » Είναι πολύ δύσκολο να ζεις με τους γονείς σου, για αυτό το λόγο είμαι εγώ εδώ, για να σας δώσω συμβουλές, οι οποίες θα φτιάξουν τις σχέσεις μεταξύ σας.

Πολλοί γονείς γίνονται φορτικοί και δεν αφήνουν τα παιδιά τους να χαλαρώσουν αλλά ούτε να ζήσουν την προσωπική τους ζωή. Ακόμα κάποιoi γονείς δεν έχουν καμία εμπιστοσύνη στα παιδιά τους, έτσι τα παρακολουθούν, τα εκβιάζουν και προσπαθούν να τα κάνουν σαν και αυτούς. Δημιουργούνται λοιπόν εντάσεις μέσα στην οικογένεια, οι οποίες μπορούν να δημιουργήσουν πολλά προβλήματα σε όλα τα μέλη της οικογένειας. Κάποιες συμβουλές για να διαχειρίζεστε τις εντάσεις αυτές είναι οι εξής:

- Ποτέ μην εξαγριώνετε τους γονείς σας, επειδή είναι ενήλικες και μπορούν να σας κάνουν ό,τι θέλουν, για αυτό περιμένετε μέχρι τα δεκαοκτώ.
- Να τους λέτε όσα προβλήματα έχετε, επειδή μπορούν να σας βοηθήσουν. Ακόμη και αν έχετε κάνει κάτι πολύ σοβαρό, δεν θα σας παρατήσουν αλλά θα σας συμπαρασταθούν όσο μπορούν.
- Δεν πρέπει να ψεύδεστε, ούτε να κατηγορείτε τους άλλους για κάτι που έχετε κάνει εσείς, γιατί οι γονείς αυτό θα το εκτιμήσουν.
- Να ακούτε ό,τι σας λένε και να μην τους κοροϊδεύετε λέγοντάς τους «εντάξει», επειδή γνωρίζουν περισσότερα πράγματα από εσάς.

Σας ευχαριστώ πολύ που διαβάσατε το άρθρο μου και ελπίζω να συναντηθούμε ξανά μαζί σε ένα άλλο δικό μου ή δικό σας κείμενο. Να θυμάστε πως στο ρινγκ της οικογένειας μόνο ένας βγαίνει νικητής για αυτό φροντίστε να είστε εσείς αυτός.

Κακαλής Διονύσης Β²

Η ΕΦΗΒΕΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΕΝΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ (ΔΙΟΡΘΩΜΕΝΟ): Η ηλικία της εφηβείας ξεκινάει από την ηλικία των 12 και τελειώνει περίπου στα 18. Η ηλικία αυτή χαρακτηρίζεται από πολλές εντάσεις και διαφωνίες ανάμεσα στα παιδιά και τους γονείς οι οποίες είναι απολύτως

φυσιολογικές γιατί και οι γονείς (γύρω στα 40-50) περνάνε και αυτοί κάτι σαν δεύτερη εφηβεία. Είναι λοιπόν δύσκολο να υπάρχουν συμβιβασμοί σε αυτές τις δύο ηλικίες.

Οι εντάσεις που δημιουργούνται είναι συνήθως για απλά θέματα όπως :

- το ντύσιμο και τα μαλλιά. (+ το υπερβολικό βάψιμο για τα κορίτσια)
- οι παρέες των παιδιών που δεν εγκρίνονται από τους γονείς τους
- η επικοινωνία η οποία δεν μπορεί να υπάρξει σε ορισμένες περιπτώσεις.
- η άρνηση των γονέων σε ορισμένα ζητήματα. (π.χ. αγορές)
- η πολύωρη ενασχόληση με ηλεκτρονικά είδη. (π.χ. κινητό, υπολογιστής, playstation)
- το περιορισμένο διάβασμα από τα παιδιά.
- οι έξοδοι οι οποίοι θέλουν να πραγματοποιούν τα παιδιά σε αυτή την ηλικία.

Αυτά είναι μερικά από τα θέματα των εφήβων που τους βγάζουν «έξω από τα ρούχα τους» και δημιουργούν πολλούς καβγάδες στην οικογένεια με αποτέλεσμα να τους ακούει όλη η γειτονιά.

Πολλές φορές οι γονείς κατηγορούν άδικα τους εφήβους, πολύ απλά γιατί έχουν νεύρα, αλλά υπάρχουν περιπτώσεις που και οι έφηβοι είναι υπερβολικοί. Όσο για το ντύσιμο θα μπορούσαμε να ντυνόμαστε ακολουθώντας τη μόδα, χωρίς ακρότητες. Θα μπορούσαμε επίσης να κάνουμε παρέα με τους φίλους της επιλογής μας χωρίς να παρασυρόμαστε από αυτούς. Όσον αφορά την επικοινωνία εξαρτάται πλήρως και από τις δύο πλευρές και άμα υπάρχει καλή θέληση είναι κάτι πολύ εύκολο. Τα ηλεκτρονικά είναι ένα θέμα με το οποίο απασχολούνται όλα τα παιδιά και πολλές φορές ξεφεύγοντας από το μέτρο. Θα μπορούσαμε λοιπόν να ελαττώσουμε λίγο αυτές τις ώρες και να αυξήσουμε το χρόνο των μαθημάτων. Ένα ακόμα θέμα για τους εφήβους είναι οι έξοδοι τις οποίες θέλουν να πραγματοποιούν συχνά και οι γονείς δυσανασχετούν. Θα μπορούσαμε λοιπόν να βάλουμε κάποιους κανόνες (π.χ. θα μπορούσαν να μας αφήσουν να βγούμε αφού πρώτα έχουμε τελειώσει τα μαθήματά μας.) Αν μπορούσαν να συμβιβαστούν και οι δυο πλευρές, θα είχαν μία άριστη επικοινωνία.

Για να λέμε όμως και του στραβού το δίκιο φταίμε κι εμείς. Μονός καβγάς δεν γίνεται. Υπάρχουν έφηβοι που ώρες ώρες προκαλούν εκνευρισμό στους γονείς, γιατί πολύ απλά θέλουν κάπου να ξεσπάσουν . Αλλά να μην ξεχνάμε πως και οι γονείς είναι άνθρωποι με ιδιαιτερότητες , αδυναμίες και προβλήματα. Και για να μην αναγκάσουμε τους γείτονες μας να μετακομίσουν ,μπορούμε να υποχωρούμε πού και πού. Όταν βλέπουμε πως δεν μπορούμε να συγκρατήσουμε την εφηβική οργή μας, και έχουμε αρχίσει να ξεσπάμε στους γονείς μας, μπορούμε να τηλεφωνήσουμε σε κάποια κολλητή ή κολλητό αντίστοιχα και να συζητήσουμε τα προβλήματα που μας απασχολούν μαζί τους. Γι' αυτό άλλωστε υπάρχουν και οι φίλοι. Οι γονείς πρέπει να αντιλαμβάνονται τις ανησυχίες και τις αγωνίες των παιδιών, να μην επιδιώκουν τη ρήξη με τους νέους, ζητώντας την τελειότητα, και να θυμούνται ότι και αυτοί υπήρξαν νέοι με παρόμοιες ανησυχίες και αντιδράσεις. Ας κατανοήσουν ότι έτσι και αλλιώς εμείς τα παιδιά δεν μπορούμε πάντα να τα κάνουμε όλα άψογα.

Συνοψίζοντας, θα πρέπει και εμείς τα παιδιά αλλά και οι γονείς να συγκρατούμε τα νεύρα μας, από την πίεση της καθημερινότητας και να υποχωρούμε, όταν πάει να γεννηθεί ένας καβγάς. Με αυτόν τον τρόπο, θα καταφέρουμε να μειώσουμε ή και να εξαφανίσουμε τελείως τους καβγάδες που χαρακτηρίζουν την καθημερινότητά μας, αναπληρώνοντας αυτόν τον χρόνο δημιουργικά...

<http://efvoidimosiografoi.pbworks.com/w/page/47142897/%CE%A3%CF%84%CE%BF%20%CF%81%CE%AF%CE%BD%CE%B3%CE%BA%20%CF%84%CE%B7%CF%82%20%CE%BF%CE%B9%CE%BA%CE%BF%CE%B3%CE%AD%CE%BD%CE%B5%CE%B9%CE%B1%CF%82>

ΣΤ. Στο ρινγκ της οικογένειας

Γεια σας! Περιμένετε να σας πω για τη σχέση των γονέων και να προτείνω λύσεις, σωστά; Ε, λοιπόν θα πρωτοτυπήσω. Θα σας πω τα πιο βαθιά πράγματα, μπορεί και τα πιο σημαντικά. Αυτά που λίγοι ξέρουν και λίγοι υπολογίζουν.

Οι γονείς κάποτε ήταν παιδιά. Σε μια ηλικία σαν τη δικιά μας ήξεραν πως ήταν να βλέπεις κατάματα όλα τα προβλήματα. Πολλοί μπορεί να είχαν ακόμα και πολύ πιο επώδυνες καταστάσεις από εσάς. Διάφοροι έλεγαν «όταν εγώ κάνω παιδιά και έρθουν στην ηλικία αυτή εγώ θα τα υποστηρίξω, θα τα ακούω και θα είμαι δίπλα τους πάντα» όμως αυτή η επιθυμία εξελίχθηκε σε φόβο. Το φόβο του “να πάει το παιδί μου καλά στα μαθήματα”. Το φόβο του “να μην κάνει τα λάθη που έκανα εγώ”. Φόβους που ακόμα και όταν μεγαλώνουν και γερνάνε, τότε που εμείς θα είμαστε οι μεγάλοι της οικογένειας, ακόμα έχουν. Μένουν κρυμμένοι μέσα τους, σε ένα στενό, σκοτεινό σοκάκι της καρδιάς και της ψυχής τους. Τους πνίγει και προσπαθούν τα το σκοτώσουν, να το κλίσουν μέσα καθώς εμείς κάνουμε ό,τι η ηλικία μας μάς δείχνει. Αυτό φέρνει ως αποτέλεσμα την αυστηρότητα, τα άγρια βλέμματα και τις φωνές.

Άλλοι γονείς την επιθυμία τους τη βγάζουν σε θλίψη, αργότερα, όταν δουν ότι δεν υπάρχει ανταπόκριση από εμάς, γίνονται πιο κλειστοί, αδιάφοροι και παγωμένοι, κάνοντάς μας να νοιώθουμε ελεύθεροι, κάτι που είναι πικρό. Μέσα τους, οι γονείς αυτής της κατηγορίας, πονάνε, γυρνάνε και μας κοιτάνε και χάνονται και αυτό τους αναγκάζει να γυρίσουν πίσω στον κρυμμένο τους κόσμο. Εμείς μπορεί να νιώθουμε δυνατοί και ελεύθεροι, αλλά χωρίς την αληθινή ανταπόκριση και υποστήριξη από την οικογένεια χάνουμε τις δυνάμεις μετά την ενηλικίωση.

Κάποιοι άλλοι αλλάζουν την επιθυμία τους δυναμικά, εγωιστικά γεμάτη θέληση για πολλά, όχι πάντα καλά, πράγματα. Έχουν το όνειρο ότι το παιδί τους θα γίνει δυνατό, στέρεο, χωρίς τίποτα που να μπορεί να μπει στο δρόμο τους, ίδιο με την εικόνα που ήθελαν να γίνουν αυτοί. Μας πιέζουν, μας φορτώνουν με πολλές, καμιά φορά άχρηστες, πληροφορίες που καίγονται στον σκληρό δίσκο του εγκεφάλου μας. Είναι τόση πολλή πίεση που, πραγματικά, αποδίδει γι' αυτούς. Γινόμαστε το μοντέλο στο κεφάλι τους, αλλά η πραγματικότητα είναι ότι εμείς είμαστε τα πάντα παρά ευτυχισμένοι. Όταν μεγαλώνουμε καταλαβαίνουμε ότι δεν υπήρχε ποτέ αληθινή οικογένεια για εμάς και δε μας κατάλαβαν όταν θα έπρεπε. Ή, στην καλύτερη των περιπτώσεων, ο εγκέφαλός μας έχει καεί τόσο πολύ που πιστεύουμε ότι αυτό που γίναμε είναι τέλειο και πρέπει και τα παιδιά μας να γίνουν έτσι για να είναι ευτυχισμένα. Έτσι ανακυκλώνεται όλη αυτή η κατάσταση.

Όλα αυτά είναι κάποια από τα παραδείγματα γονέων που δεν είναι καλά με τον εαυτό τους. Εμείς ρουφάμε ό,τι μας δίνουν αυτοί και, όταν δεν είναι εκείνοι καλά, πώς να είμαστε εμείς; Αλλά ευτυχώς υπάρχουν και κάποιες πιο χαρούμενες περιπτώσεις γονέων, όμως δεν είμαι εδώ για να μιλήσω γι' αυτό. Το θέμα είναι τα προβλήματα στις σχέσεις γονέων - εφήβων.

Λύσεις υπάρχουν. Λίγες και καλές, αλλά δύσκολες. Θέλουν απόφαση και υποστήριξη και από τις δύο πλευρές.

- Συγχώρεση
- Υπομονή
- Αντιμετώπιση των προβλημάτων κατάματα
- Πρέπει και οι δύο πλευρές να μπορούν να ακούν η μια την άλλη
- Καμία πλευρά δεν πρέπει να μπλέκει τρίτους

Όπως καταλαβαίνετε, πρέπει να το έχουμε πάρει απόφαση για να συμφιλιωθούμε με τους γονείς μας μετά από σειρές με μάχες στο ρινγκ της οικογένειας.

Ρεγγίνα Κουβά, 26.10.2011

<http://efivoidimosiografoi.pbworks.com/w/page/>

Ζ. 59 φορές καυγάδες

Σύμφωνα με νέα μελέτη περισσότερο από το 50% των γονέων θεωρεί την **εφηβεία** ως την πιο δύσκολη περίοδο, όσον αφορά την ανατροφή των παιδιών τους.

Το γεγονός αυτό επιβεβαιώνουν τα στατιστικά που αποκαλύπτουν ότι οι έφηβοι φωνάζουν στους γονείς τους 59 φορές το χρόνο, μελαγχολούν 71 φορές και λένε ότι τους μισούν 27 φορές.

Η εξωτερική τους εμφάνιση αποτελεί επίσης σημαντική ανησυχία για τους εφήβους, οι οποίοι ξοδεύουν πολύ χρόνο τραβώντας selfie φωτογραφίες, τις οποίες αργότερα δημοσιεύουν σε ιστοσελίδες **κοινωνικής δικτύωσης**. Επιπλέον, τα παιδιά που βρίσκονται στην εφηβεία δαπανούν **66 ώρες το χρόνο** μπροστά από τον καθρέφτη, ανησυχώντας για την εμφάνισή τους. Και ενώ το 37% των μαθητών ανησυχούν για τις επιδόσεις τους στα μαθήματα, ένας στους έξι ενδιαφέρεται κυρίως για την κατάταξή του ανάμεσα στα πιο δημοφιλή παιδιά του σχολείου.

Παρά το γεγονός ότι είναι δύσκολο να επικοινωνήσετε μαζί τους, έξι στους δέκα εφήβους νέους εξακολουθούν να **εμπιστεύονται** τους γονείς τους όταν κάτι τους ανησυχεί πραγματικά. Σχεδόν το **1/3 των εφήβων** θα μιλήσουν στους γονείς τους για τις αλλαγές στο σώμα τους, ενώ το **28%** θα συζητήσει μαζί τους για το πώς αισθάνονται για την εξωτερική τους εμφάνιση.

Είναι σημαντικό να θυμόμαστε ότι οι έφηβοι προσπαθούν να ανακαλύψουν ποιοι πραγματικά είναι. Στην προσπάθεια για την αναζήτηση της ταυτότητας τους θα **συγκρίνουν** τον εαυτό τους με τους φίλους, την οικογένεια και τα πρότυπα που προβάλλουν τα μέσα μαζικής ενημέρωσης.

<http://www.infokids.gr/oi-efivoi-tsakonontai-me-toys-goneis-59/>

Η. Τσακωνόμαστε για το διάβασμα

Η εφηβεία συμπίπτει με τα χρόνια των παιδιών στο γυμνάσιο και το λύκειο. Την ίδια περίοδο που τα απασχολεί πολύ η εμφάνιση τους, που τρώγονται για τη γνώμη των άλλων και που οι ορμονικές αλλαγές φέρνουν скаμπανεβάσματα στη διάθεση, ταυτόχρονα οι μαθησιακές απαιτήσεις πάνω τους αυξάνονται απότομα. Μια μεγάλη μερίδα μαθητών ειδικά όσων τώρα ξεκινούν τη δευτεροβάθμια εκπαίδευση, ξεχνάει βιβλία, εργασίες και τεστ, τα κάνει μούσκεμα στην οργάνωση του χρόνου και οι πλειοψηφία δεν ξέρει να διαβάσει αποδοτικά. Χρειάζονται λοιπόν πλαισίωση, οργάνωση και υποστήριξη για να αντεπεξέλθουν.

Μιλήστε & Ακούστε

Κατ' αρχήν προσπαθήστε να μιλήσετε με το παιδί σας για να μάθετε τις σκέψεις και τα συναισθήματά του γύρο από το σχολείο και τα μαθήματα. Αυτό ομολογουμένως δεν είναι εύκολο με ένα εφηβάκι που δεν θέλει να έχει ανάγκη τη μαμά και τον μπαμπά. Διαλέξτε κάποια ήρεμη στιγμή ή καλύτερα ακόμα μια ουδέτερη, πχ όταν οδηγείτε ή όταν πλένετε τα πιάτα, για να κάνετε την κουβέντα σας. Αυτές οι συζητήσεις θέλουν το χρόνο τους και τα παιδιά θα νιώσουν λιγότερο 'απειλημένα', ιδιαίτερα τα 'αγόρια που έτσι κι αλλιώς δεν θέλουν και πολύ τις τετ-α-τετ κουβέντες. Ανοιχτές ερωτήσεις τύπου: *Πως σου φαίνονται οι συμμαθητές σου; Τα βιβλία σου; Ο καθηγητής αρχαίων σου; Τι σκέφτεσαι για στο Χ μάθημα / καθηγητή;* . Το πιθανότερο είναι οι απαντήσεις αρχικά να είναι 'Καλά' και 'Τίποτε'. Δεν είναι μόνο ότι τα παιδιά σ' αυτή την ηλικία είναι 'στρεϊδία' αλλά και ότι ίσως δεν έχουν ακόμα σχηματίσει μια εικόνα για τα μαθήματα και θα μιλήσουν περισσότερο για τους νέους συμμαθητές τους ή την εντύπωση για τους καθηγητές. Ακούτε σε βάθος αποφεύγοντας να γίνεστε διδακτικοί και απαντάτε επί της ουσίας – 'Σα να νιώθεις πιο άνετα με τα καινούργια παιδιά που γνώρισες παρά να ξέρεις τι θα γίνει με τα μαθήματα ε;'

Το μήνυμά σας

Ο στόχος της κουβέντας σας είναι να μεταφέρετε το μήνυμα ότι θέλετε να βοηθήσετε το παιδί σας να τα πάει καλά τώρα που οι απαιτήσεις είναι περισσότερες. Πείτε ότι όπως θυμάστε κι εσείς από τα σχολικά σας χρόνια, είναι καμιά φορά δύσκολο να αντεπεξέλθει κανείς σε καθημερινή βάση πόσο μάλλον σε μαθήματα που δεν τον ενδιαφέρουν ή που μπορεί να βαριέται το καθηγητή. Πείτε ότι θα το βοηθάτε να οργανώνει το διάβασμά του για να προχωράει και να μην αγχωθεί στο τέλος της χρονιάς που θα έχει εξετάσεις. Ότι για να γίνει αυτό θα εφαρμόσετε μια μικρή καθημερινή ρουτίνα. Είναι σημαντικό αυτή η κουβέντα να γίνει σε ένα καλό κλίμα ιδιαίτερα αν στο παρελθόν υπήρχαν καυγάδες γύρο από το διάβασμά του. Αν πράγματι αυτό συνέβαινε τονίστε ότι η μικρή ρουτίνα θα μειώσει τους καυγάδες σας. Και, ότι έτσι κι αλλιώς θα τη δοκιμάσετε για δυο εβδομάδες και 'Αν δεν μας βολεύει την αλλάζουμε'. Εξηγήστε τη αποτελεί τη 'ρουτίνα' σας.

Η ρουτίνα σας

- Συμφωνήστε μαζί για την ώρα που καθημερινά θα βλέπετε τις υποχρεώσεις που έχει για την επομένη.
- Κάντε μια προεπισκόπηση των σελίδων που πρέπει να διαβαστούν, των ασκήσεων που πρέπει να λυθούν, των απαντήσεων που πρέπει να δοθούν.
- Ρωτήστε από πού θέλει να αρχίσει και ξανακοιτάζτε τι πρέπει να κάνει.
- Ρωτήστε αν χρειάζεται βοήθεια με κάποιο από τα μαθήματα,
- Όταν τελειώσει ρίξτε μια ματιά.

Τεχνικές μελέτης

- Αν η ύλη είναι πολύ ή και δύσκολη, βοηθήστε το παιδί 'κόβοντάς' την σε μερίδες για να προχωρά σταδιακά και να μην αγχώνεται.
- Να διαβάσει πρώτα τα ερωτήματα στα οποία θα πρέπει να απαντήσει προκειμένου να τα έχει στο νου του όσο θα 'ξεκοκοαλίζει' την ύλη,
- Να διαβάσει πρώτα τους τίτλους, υπότιτλους και την περίληψη.

Προτείνετε χωρίς να επιμένετε:

- ο Να διαβάσει την κάθε παράγραφο δύο φορές: την μια 'από περιέργεια', τη 2η για να υπογραμμίσει την ουσία.
- ο Να γράφει τους τίτλους και τα κύρια σημεία σε ένα φύλο χαρτί. Οι σελίδες αυτές θα βοηθήσουν στην ανακεφαλαίωση για το τεστ.

Οργάνωση & Πρόγραμμα

- Έχετε στον τοίχο ένα ημερολόγιο που θα σημειώνει μελλοντικά τέστ
- Συμφωνείτε πότε θα αρχίσει να διαβάζει ώστε να προλαβαίνει να ξεκουραστεί αλλά και να μη ξενυχτάει.
- Για να μη χάνει φυλλάδια και εργασίες, κολλήστε δυο πλαστικούς φακέλους πλάτη με πλάτη. Ο ένας να γράφει: *Για το σπίτι* ο άλλος *Για το σχολείο*. Οι φάκελοι θα βρίσκονται μόνιμα στην τσάντα.
- Οι έφηβοι διαβάζουν σε περίεργα μέρη και με δυνατή μουσική, χωρίς αυτό να επηρεάζει υποχρεωτικά την απόδοσή ορισμένων. Συγκρατηθείτε, και κρίνετε εκ του αποτελέσματος.

<http://www.parentcoaching.gr/wp-content/uploads/2014/02/strouth.jpg>

Θ. Οι άγιοι Γαλακτίωνας και Επιστήμη

Οι Άγιοι Γαλακτίων και Επιστήμη έζησαν τον 3ο αιώνα μ.Χ., όταν αυτοκράτορας ήταν ο Δέκιος. Οι Έλληνες γονείς του Γαλακτίωνα, Κλειτοφών και Λευκίππη, ήταν πρώτα ειδωλολάτρες. Κάποιος, όμως, ιερομόναχος, που ονομαζόταν Ουνούφριος, τους προσείλκυσε στη χριστιανική πίστη. Από τότε διέθεταν τα πλούτη τους σε κάθε αγαθοεργία. Το δε γιο τους Γαλακτίωνα ανέθρεψαν «έν παιδεία και νουθεσία Κυρίου». Δηλαδή, με παιδαγωγία και νουθεσία, σύμφωνη με το θέλημα του Κυρίου. Και η παιδαγωγία αυτή δεν άργησε να φέρει τους θαυμαστούς καρπούς της. Ο Γαλακτίων όταν μεγάλωσε, νυμφεύθηκε μία ωραία κόρη, την Επιστήμη, την οποία ο ίδιος είλκυσε στο Χριστό.

Η ζωή τους κυλούσε αφιερωμένη στην υπηρεσία του λόγου του Θεού και στη διακονία του πλησίων, ώσπου ξέσπασε ο διωγμός του Δεκίου. Τότε, ο μεν Γαλακτίων πήγε σε μοναστήρι του όρους Σινά, η δε Επιστήμη σε γυναικείο κοινόβιο. Αλλά η λαίλαπα του διωγμού έφθασε και στα μέρη εκείνα, με αποτέλεσμα να συλληφθεί ο Γαλακτίων από τον άρχοντα Ούρσο. Όταν το πληροφορήθηκε αυτό η Επιστήμη, έτρεξε και παρακάλεσε τους διώκτες να συλλάβουν και αυτή προς ενίσχυση του συζύγου της. Ο άρχοντας Ούρσος, μη μπορώντας να τους πείσει να αλλαξοπιστήσουν, αφού τους βασάνισε σκληρά στο τέλος τους αποκεφάλισε (περί το 250 μ.Χ.).

Η Εκκλησία μας εορτάζει την μνήμη τους στις 5 Νοεμβρίου κάθε χρόνο.

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 6

Ζηλεύω;

Κείμενο 1 και σχόλια:

Λέγανε για τον αββά Γελάσιο ότι είχε ένα δερμάτινο βιβλίο που κόστιζε 18 χρυσά νομίσματα. Περιείχε ολόκληρη την Παλαιά και την Καινή Διαθήκη και ο γέροντας το είχε τοποθετημένο στην εκκλησία, ώστε όποιος μοναχός ήθελε, να το διαβάζει.

Κάποτε επισκέφθηκε το μοναστήρι ένας ξένος μοναχός. Μόλις είδε το βιβλίο, το ζήλεψε. Το έκλεψε λοιπόν και έφυγε. Ο γέροντας το κατάλαβε. Τον άφησε όμως χωρίς να τον κυνηγήσει. Εκείνος πήγε στην πόλη και βρήκε έναν αγοραστή για 16 νομίσματα. Ο αγοραστής όμως του είπε ότι ήθελε να ρωτήσει κάποιον ειδικό για την αξία του βιβλίου. Το πήρε λοιπόν και πήγε στον αββά Γελάσιο, για να το εκτιμήσει. Ο αββάς, χωρίς να αποκαλύψει τίνος ήταν το βιβλίο, του είπε να το αγοράσει, διότι άξιζε τα χρήματά του.

Αλλά όταν πήγε ο κλέφτης στον αγοραστή, ο αγοραστής δεν του είπε ότι είχε πει ο αββάς Γελάσιος, αλλά ότι δήθεν ο γέροντας του σύστησε να κατεβάσει την τιμή. Μόλις άκουσε τον λόγο ο κλέφτης είπε: «Τίποτε άλλο δεν σου είπε ο γέροντας;» «Όχι, τίποτε άλλο δεν μου είπε». Τότε ο κλέφτης αρνήθηκε να πουλήσει το βιβλίο και το πήρε πίσω και πήγε στον αββά Γελάσιο.

Έπεσε στα πόδια του γέροντα και ομολόγησε την ζηλία και την κλοπή. Ο γέροντας τον συγχώρεσε. Ο κλέφτης τον παρακαλούσε να πάρει πίσω το βιβλίο, όμως ο γέροντας το αρνιόταν. Τότε ο ξένος μοναχός είπε στον γέροντα: «αν δεν το πάρεις, η ψυχή μου δε θα βρει ανάπαυση». Ο γέροντας τότε έκανε υπακοή στην παράκληση του μοναχού και πήρε το βιβλίο πίσω. Κι εκείνος δεν ξαναέφυγε από κοντά του, αλλά έμεινε μαζί του ωφελημένος από τη αγάπη που νίκησε την ζηλία και την κλοπή.

Το είχε τοποθετημένο στην εκκλησία: ο γέροντας το δικό του το μοιραζόταν με όλους. Δεν το είχε κλεισμένο στο κελλί του, ούτε το κρατούσε για τον εαυτό του, αλλά το έβαλε στον ναό, ώστε αυτό που περιείχε το βιβλίο, δηλαδή την Παλαιά και την Καινή Διαθήκη, να μπορούν να το διαβάζουν όλοι. Η αξία του βιβλίου για τον γέροντα δεν ήταν το δερματόδετο εξώφυλλο ή τα όμορφα γράμματα αλλά τα λόγια της σωτηρίας που περιείχε.

ζήλεψε: ο ξένος μοναχός δεν ζήλεψε το περιεχόμενο, αλλά την εμφάνιση. Το «φαίνεσθαι» και όχι το «είναι». Συνήθως έτσι γίνεται. Ζηλεύουμε αυτό που δεν έχουμε από άποψη αγαθών, από άποψη εμφάνισης, από άποψη αποδοχής του συνανθρώπου μας. Αν ζηλεύαμε αυτό που πραγματικά είναι ο άλλος, θα θέλαμε να τον μιμηθούμε.

έκλεψε: ο ξένος μοναχός δεν χάρηκε που το βιβλίο ήταν ανοιχτό να διαβαστεί από όλους, αλλά θέλησε να το οικειωθεί, για να το πουλήσει και να βγάλει χρήματα. Η ζηλία μας οδηγεί σε παράλογες συμπεριφορές. Ο μοναχός δεν χρειαζόταν χρήματα, διότι ένας μοναχός έχει υποσχεθεί την ακτημοσύνη, δηλαδή να εμπιστεύεται τον Θεό και το μοναστήρι για να ζήσει και όχι τα υλικά αγαθά. Έτσι ο κλέφτης μοναχός αποφασίζει να αρνηθεί το σχήμα του και να γίνει χειρότερος από τους κοσμικούς ανθρώπους. Έτσι συνήθως μας κάνει η ζηλία. Να αρνούμαστε την αποστολή μας, τον εαυτό μας, να γινόμαστε κακοί, να κάνουμε πράγματα που δεν μας ταιριάζουν.

Τίποτε άλλο δεν σου είπε; Ο αββάς Γελάσιος δείχνει υπομονή. Καταλαβαίνει ότι ο ξένος μοναχός μέσα από την δική του στάση μπορεί να έχει μια ελπίδα να μετανιώσει τόσο για την ζηλία όσο και για την κλοπή. Και δείχνει αγάπη. Ξέρει άλλωστε ότι ως μοναχός τίποτε δεν πρέπει να θεωρεί δικό του. Εμπιστεύεται λοιπόν τα πάντα στον Θεό και δείχνει αγάπη και υπομονή.

Τον συγχώρεσε: ο μοναχός που ζήλεψε και έκλεψε διδάχθηκε από την αγάπη του γέροντα. Αυτό ως είναι και το φάρμακο στην ζηλία. Η αγάπη. Το να μην ελπίζουμε στα αγαθά μας, αλλά στην

αγάπη του Θεού και να μην κρατάμε κακία στον άλλο όταν μας ζηλεύει. Και να ξεπερνούμε και την δική μας ζήλεια με το να μοιραζόμαστε ό,τι έχουμε και ό,τι είμαστε.

Κείμενο 2 και σχόλια:

Έλεγε ένας γέροντας: «Εάν κάποιος σε κακολογήσει, εσύ πες του καλά λόγια. Εάν τα δεχθεί, θα είναι καλό και για τους δυό σας. Εάν πάλι δεν τα δεχθεί, αυτός θα λάβει από τον Θεό για τα υβριστικά του λόγια και συ για τα καλά σου λόγια».

Εάν κάποιος σε κακολογήσει: μας κακολογούν αυτοί που μας ζηλεύουν, αυτοί που δεν θέλουν να υπάρχουμε στη ζωή τους, αυτοί που αισθάνονται ότι εμείς έχουμε κάτι παραπάνω από αυτούς. Ο γέροντας δεν μπαίνει στην λογική να κρίνει ποιος είναι καλύτερος από τον άλλο, διότι κάτι τέτοιο είναι καταστροφικό. Μας γεμίζει υπερηφάνεια και μας οδηγεί μακριά από τον Θεό, στον Οποίο οφείλουμε τα χαρίσματά μας και φυσικά και πνευματικά. Ο γέροντας συστήνει στην ζήλεια, τον φθόνο και την κακολογία να αντιτάξουμε τη καλοσύνη και την αγάπη. Να μιλήσουμε όμορφα στον συνάνθρωπό μας και να αφήσουμε τα υπόλοιπα στον Θεό. Μόνο έτσι ξεπερνιέται η κακία και η φθόνος και η ζήλεια του άλλου.

Θα λάβει από τον Θεό: ο Θεός μας κρίνει όλους. Επομένως ας μην βιαζόμαστε να απαιτούμε να δικαιωθεί ο εαυτός μας, αλλά να κάνουμε το καλό και να τα αφήνουμε τα υπόλοιπα στον Θεό.

Ἡ ζήλεια

*Κινητήρια δύναμη τῆς ζήλιας εἶναι ἡ ἀνασφάλεια αὐτοῦ
ποῦ ζηλεύει. Ἡ ζήλεια μπορεῖ νὰ δημιουργήσῃ πολλὰ προ-
βλήματα μέσα στὸ γάμο.*

Β. Γιατί ζηλεύω; Πώς μπορώ να το ξεπεράσω;

1. Ζηλεύουμε γιατί θέλουμε περισσότερα, γιατί είμαστε προσκολλημένοι στις επιθυμίες μας, γιατί νομίζουμε ότι ο άλλος είναι ανώτερος από μας κι αυτό δεν το θέλουμε. Άλλοτε πάλι ζηλεύουμε γιατί δεν πιστεύουμε ότι ο άλλος μας αγαπά τόσο ώστε να ανοίξει την καρδιά του σε όλα. Δεν του αναγνωρίζουμε το δικαίωμα να έχει προσωπικότητα, να έχει τον δικό του τρόπο που βλέπει την ζωή. Φοβόμαστε ότι θα μας εγκαταλείψει, διότι δεν πιστεύουμε στον εαυτό μας, κρίνουμε τα πάντα με βάση την εμφάνισή μας, πιανόμαστε από τον άλλο σα να έχει τελειώσει ο κόσμος χωρίς αυτόν. Κι έτσι δηλητηριάζουμε τη σχέση μας μαζί του, με αποτέλεσμα η ζήλεια να κουράζει.
2. Ζηλεύουμε τα αδέρφια μας, διότι νομίζουμε ότι αυτά έχουν ανώτερη θέση στην καρδιά των γονέων μας και ότι αυτοί θα μας αδικήσουν. Τα ζηλεύουμε γιατί θέλουμε να είμαστε πρώτοι στην οικογένεια. Τα ζηλεύουμε διότι δεν μπορούμε να χαρούμε την παρέα, αλλά μπλέκουμε σε έναν αγώνα εξουσίας, ποιος θα επικρατήσει.
3. Ζηλεύουμε τους συμμαθητές μας, διότι πάλι θέλουμε την προβολή και την ανωτερότητα τόσο στο πώς μας βλέπουν οι καθηγητές μας, όσο και στο πώς μας βλέπουν τα άλλα παιδιά. Η ζήλεια έρχεται ως αποτέλεσμα του εγωισμού μας.
4. Ζηλεύουμε γιατί δεν έχουμε κάποια αγαθά που έχει ο άλλος και νομίζουμε ότι αν τα αποκτήσουμε τότε θα είμαστε εξ ίσου ή θα τον ξεπεράσουμε.
5. Στις Δέκα Εντολές ο λόγος του Θεού λέει να μην ζηλεύουμε όσα έχει ο πλησίον μας. Να αρκούμαστε στα όσα έχουμε και στα όσα μπορούμε να αποκτήσουμε εμείς και να δοξάζουμε τον Θεό. Αξίζουμε γιατί υπάρχουμε και για ό,τι είμαστε, δεν αξίζουμε γιατί έχουμε κάτι. Αυτό έρχεται σε αντίθεση με τον τρόπο που βλέπει ο πολιτισμός μας τα πράγματα, αλλά ο άνθρωπος είναι πιο πάνω από τα αγαθά, τα οποία έτσι κι αλλιώς έχουν μια ματαιότητα. Σήμερα υπάρχουν κι εμείς μαζί τους, αύριο χάνονται κι εμείς μαζί τους.
6. Παύουμε να ζηλεύουμε όταν χαιρόμαστε για ό,τι μας έδωσε ο Θεός, όταν παλεύουμε εμείς να προχωρήσουμε και όταν αφήνουμε τους άλλους να είναι αυτό που μπορούν. Ας ξεχωρίζουμε για ό,τι είμαστε και με αγάπη ας νικούμε κάθε ζήλεια!

Γ. Ένα τραγούδι:

«δεν είναι η ζήλεια που μας χώρισε, δεν είναι αυτό που με πονά, είν' η αγάπη που δεν χώρεσε τα πιο βαθιά μας μυστικά» (Τραγούδι του Νίκου Πορτοκάλογλου)

Δεν είναι η ζήλεια: η ζήλεια μπορεί να χωρίσει δύο ανθρώπους όχι γιατί από μόνη της είναι τόσο δυνατή, αλλά γιατί νικά την αγάπη και δεν την αφήνει να χωρέσει τα πιο βαθιά μυστικά του ανθρώπου. Να δώσει δηλαδή στον άλλο την καρδιά του, με αποτέλεσμα ο ένας να κρύβεται από τον άλλο και να μένει ένα μεγάλο ερώτημα: πόσο αληθινός είναι ο άλλος; Όταν κρύβονται στοιχεία, τότε ζηλεύουμε ό,τι δεν μας φανερώνεται. Ας είμαστε αληθινοί και αφοσιωμένοι στην αγάπη.

Δ. Υπάρχει φάρμακο για την ζήλεια; (της Χριστίνας Βλαχοπούλου, ψυχολόγου)

Είναι μια ζήλια-αρρώστια, ένα μικρόβιο που μολύνει κάθε όμορφη στιγμή. Κάθε καλή προθεση. Και το χειρότερο; δεν άφορα καν εσένα, ούτε έχει σχέση με αγάπη.

Σύμφωνα με την εξελικτική ψυχολογία που έχει ασχοληθεί σε βάθος με το φαινόμενο της ζήλιας, το πρόβλημα προϋπάρχει και έχει εκδηλωθεί σε όλες τις προηγούμενες σχέσεις του ατόμου. Έχει βαθιές ρίζες και σοβαρή πρόγνωση.

1) Όταν κάποιος απειλείται από όλους, μοιραία θεωρεί ότι είναι κατώτερος και δεν αξίζει την αγάπη και τον ενδιαφέρον ενός ατόμου. Υπάρχουν σοβαρά θέματα προσωπικής ανασφάλειας που δεν πρόκειται να λυθούν αστυνομεύοντας η απομονώνοντας τον συντροφο του από τους άλλους η εξολοθρευόντας όλο τον ανταγωνισμό.

2) Τα άτομα αυτά, πιθανοτατα, πάσχουν από ψυχαναγκαστική διαταραχή. Ο εγκέφαλος τους έχει την τάση να «κολλάει» σε κάποιες ιδέες & να τις σκέφτεται συνέχεια. Τα άτομα με εμμονές θέλουν να ελέγχουν τα πάντα και δεν αντέχουν την προοπτική της ανασφάλειας, και το άγνωστο. Γι αυτό τον λόγο, το μυαλό τους γεννάει εξηγήσεις & σκέψεις που δεν ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα αλλά στους φόβους τους.

Υποφέρουν οι ίδιοι αλλά βασανίζουν και τους άλλους με τις κατηγορίες, τις σκηνές και τα ξεσπάσματα τους. Δυστυχώς, προτεραιότητα τους δεν είναι να αγαπηθούνε και να περάσουν καλά, αφού κατατρώνονται με αμφιβολίες, θυμό και καταστροφικά σενάρια είτε για το παρελθόν είτε για το μέλλον.

3) Αναμφίβολα, πρόκειται για μια παρανοϊκή προσωπικότητα. Σε μεγάλες δόσεις και υπερβολή μιλάμε για σχιζοφρένεια και ψύχωση. Σε ήπια μορφή(πολύ συχνή γύρω μας), ένα άτομο με παρανοϊκή προσωπικότητα, είναι υπερβολικά κλειστό και καχύποπτο, θεωρεί ότι όλοι είναι εναντίον του και προσπαθούν να τον σαμποτάρουν σε οτιδήποτε κάνει. Νιώθει διαρκώς κατατρεγμένο και αδικημένο και κατηγορεί πάντα τους άλλους βλέποντας παντού εχθρούς. Το άτομο είναι ιδιαίτερα επικριτικό για τους άλλους αλλά χωρίς να κάνει ποτέ αυτοκριτική η να προσπαθεί να αναλάβει το δικό του μερίδιο ευθύνης. Ακόμα και αν υπάρχουν μάρτυρες και

προσπαθούν να το πείσουν ότι δεν έγιναν έτσι τα γεγονότα υπάρχει μια άρνηση της πραγματικότητας.

Δεν συγκρούεται πάντα ανοιχτά, αλλά διατηρεί χρόνιες έχθρες και τρέφει μνησικακία.

Συνήθως, αυτά τα άτομα ζουν και προέρχονται από ένα οικογενειακό περιβάλλον που τους ενισχύουν το αίσθημα ότι όλοι εκεί έξω είναι εχθροί ή καλύτεροι από εκείνους.

Μια μικρή δόση ζήλιας είναι κολακευτική όταν δεν ξεπερνά τα φυσιολογικά όρια. Διεκδικείς αυτόν που αγαπάς αλλά μέχρι ενός σημείου. Άλλωστε, δεν έχει νόημα να έχεις κάποιον διπλά σου με τον ζόρι ή να ζητιανεύεις διαρκώς την αγάπη του. Όλοι γνωρίζουμε ότι αν κάποιος θέλει να σε απατήσει ή να σε εγκαταλείψει θα βρει τρόπο να το κάνει, χωρίς την άδεια σου. Απεναντίας, η κουραστική, καταπιεστική συμπεριφορά και οι συχνόι καυγάδες θα διαλύσουν, σε χρόνο ρεκόρ, ακόμα και τον πιο μεγάλο έρωτα.

Βέβαια, σε περίπτωση που υπάρχει ιστορικό απιστίας υπάρχει και η δικαιολογημένη ζήλια-έλλειψη εμπιστοσύνης. Όμως, ακόμα και σε αυτές τις περιπτώσεις αν δεν είσαι διατεθειμένος να συγχωρέσεις και να προχωρήσεις μπροστά, δεν υπάρχει λόγος να παραμένεις σε μια σχέση που δεν θεωρείς ότι σου αξίζει.

Δυστυχώς η ανοχή /άρνηση από την μια ή και τις δυο πλευρές σε μια σχέση, δεν θα βελτιώσει ποτέ την κατάσταση. Ο μοναδικός τρόπος για να επιβιώσει μια τέτοια σχέση είναι η παραδοχή του προβλήματος και η ενεργή προσπάθεια του ατόμου να αλλάξει.

Η συνειδητή απόφαση να δουλέψει με τον εαυτό του ρίχνοντας φως σε όλες τις σκοτεινές πλευρές που τον καθιστούν ταυτόχρονα θύτη και θύμα.

Μια τελευταία αλλά όχι λιγότερο σημαντική σημείωση : Συνήθως τα άτομα που είναι υπερβολικά καχυποπτοι και αυστηροί με τους άλλους- είναι ιδιαίτερα ελαστικοί με τον εαυτό τους και οι πιο συχνόι υποψήφιοι απιστίας. Το γεγονός ότι κάποιος έχει εμμονή με την απιστία σημαίνει ότι αποτελεί κεντρική ενασχόληση και σκέψη. Ίσως ,τελικά να κρίνει τους άλλους από τον τρόπο που λειτουργεί ο ίδιος.

http://www.huffingtonpost.gr/christina-vlachopoulou/story_b_6612804.html

Ε. Πέντε σημάδια που δείχνουν ότι η κολλητή σου σε ζηλεύει

Υπάρχουν όμως 5 σημάδια τα οποία μπορούν να σε βοηθήσουν να καταλάβεις το τι συμβαίνει, ώστε να μπορείς να πράξεις αναλόγως.

Σε αντιγράφει

Αυτό είναι και το πιο κλασικό σημάδι και ίσως και το πιο εύκολα αναγνωρίσιμο. Μπορεί να αφορά τον τρόπο που συμπεριφέρεσαι μέχρι και τις καθημερινές σου συνήθειες

Σίγουρα σε εμάς τις γυναίκες λειτουργεί και με τα ψώνια. Όταν για παράδειγμα αγοράσεις καινούρια ρούχα θα σε ρωτήσει από που τα πήρες και πόσο, όχι για να ενημερωθεί για την αγορά, αλλά για να αγοράσει κάτι παρόμοιο ή για να αγοράσει κάτι καλύτερο και πιο ακριβό. Και εννοείται ότι αυτό θα γίνει σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα.

Δεν σε ενθαρρύνει

Υπάρχουν κάποιες στιγμές τις οποίες θέλεις να τις μοιραστείς πρώτα με την κολλητή σου για να της μεταδώσεις την χαρά σου.

Εκεί είναι που αντί να χαρεί μαζί σου και να σε ενθαρρύνει, είτε της μιλάς για μια νέα δουλειά είτε ακόμη και για μια πρόταση γάμου, εκείνη έχει μια πολύ μαζεμένη και ψυχρή αντίδραση.

Δεν αρκεί να σου πει ένα ξερό μπράβο, η σωστή φίλη θα πετάξει από την χαρά της για την ευτυχία σου και θα χαμογελούν μέχρι και τα μάτια της.

Σε μειώνει

Το χειρότερο είναι όταν προσπαθεί να μειώσει την αυτοπεποίθησή σου ασκώντας σου διαρκώς κριτική και πολλές φορές το κάνει ακόμη και αν είναι άλλοι μπροστά.

Άλλο τα πειράγματα μεταξύ φίλων τα οποία φτάνουν μέχρι ένα σημείο και άλλο η αρνητική κριτική. Ειδικά αν της έχεις πει ότι σε ενοχλεί και εκείνη το συνεχίζει, μάλλον έχουμε πρόβλημα!

Σε αποφεύγει

Αυτό συμβαίνει κυρίως όταν έχετε κανονίσει κάτι και μετά ξαφνικά όλως τυχαίως συνειδητοποιεί ότι έχει δουλειά και είναι πολύ απασχολημένη.

Το ίδιο γίνεται και με τις εξόδους σας που σιγά σιγά αρχίζει να αποφεύγει το να βγει μαζί σου. Αυτό συνήθως το κάνουν τα άτομα που απλά νιώθουν ότι η ευτυχία των φίλων τους τους επισκιάζει και τους υπενθυμίζει ότι δεν είναι χαρούμενοι με τη ζωή τους.

Επιζητεί την προσοχή των κοινών σας φίλων

Προσπαθεί να γίνει το επίκεντρο των συζητήσεων ώστε να αποδείξει σε όλους το πόσο καλύτερη είναι από εσένα. Φυσικά όταν δεν τα καταφέρνει αρχίζει να σε διακόπτει, ακόμη και να κάνει άκομψα αστεία.

Άλλοι το έχουν στον χαρακτήρα τους αυτό, αλλά αν σου έχει δείξει και τα υπόλοιπα σημάδια τότε μάλλον είναι ξεκάθαρη η ζήλια της για εσένα.

Σου έχει συμβεί να ζήσεις αυτές τις καταστάσεις με κάποια που θεωρούσες φίλη σου;

<https://www.ediva.gr/simadia-zileui-i-kolliti-fii/>

ΣΤ. Η ζήλεια στην οικογένεια (Γράφει η Μαρία Παπαδοπούλου, Συμβουλευτική Ψυχολόγος Παίδων & Ενηλίκων, Κινητή Μονάδα Ψυχικής Υγείας Παιδιών – Εφήβων, Ψυχιατρικό Νοσοκομείο Θεσσαλονίκης)

«Η ζήλια είναι ένα αίσθημα όμορφο και υγιές. Γεννιέται από την αγάπη. Αν τα παιδιά ήταν ανίκανα να αγαπήσουν δε θα ζήλευαν» Winnicott, D. (Βρετανός Ψυχολόγος και Ψυχαναλυτής)

Η ζήλια μεταξύ αδελφών είναι ένα αληθινό και δυνατό συναίσθημα που δε μπορούμε έτσι απλά να εξοντώσουμε, λέγοντας στο παιδί 'Μη ζηλεύεις τον αδερφό σου!'

Όταν αγαπάμε κάποιον φοβόμαστε μην τον χάσουμε, ζηλεύουμε όποιον παρεμβαίνει στην αγάπη αυτή και είναι λογικό να θέλουμε να τον εξουδετερώσουμε.

Το αίσθημα της ζήλιας πηγάζει από τη βαθιά αγάπη του παιδιού προς τους γονείς του.

Θετική πλευρά ζήλιας

-Ζήλια: απόδειξη ότι το παιδί δε θέλει να χάσει την αγάπη των γονιών του.

-Αν η ζήλια ξεπεραστεί με επιτυχία, τότε τα παιδιά που έχουν αδέρφια έχουν τη μεγάλη τύχη να παίρνουν από αυτά ένα από τα σπουδαιότερα μαθήματα της ανθρώπινης ύπαρξης: το να μαθαίνουν να συνυπάρχουν με άλλους, να μοιράζονται αντικείμενα και συναισθήματα, αλλά και να εξελίσσονται ελεύθερα.

-Μέσα από τη διαδικασία διάλυσης της ζήλιας το παιδί ωριμάζει, γίνεται πιο υπεύθυνο καθώς αναγκάζεται να ψάξει τρόπους να ξεπεράσει τη ζήλια του και βγαίνει από όλο αυτό πιο δυνατός και αυτόνομος.

Αρνητική πλευρά ζήλιας

Η ζήλια, όπως και η αγάπη, είναι ένα συναίσθημα το οποίο μεγαλώνει, ριζώνει, δυναμώνει και απλώνεται μέχρι που σβήνει κάθε ικανότητα λογικής σκέψης και συμπεριφοράς. Το παιδί που ζηλεύει δυσκολεύεται να δει τα πράγματα αντικειμενικά και ωθείται σε παράλογη και πολλές φορές βίαιη συμπεριφορά.

Παρόλα αυτά η ζήλια δεν πρέπει να καταπιέζεται. Το να νιώθει το παιδί ζήλια απέναντι στο αδερφάκι του, να μπορεί να την εκφράζει για να την ξεπεράσει είναι ένας υποχρεωτικός σταθμός στην ανάπτυξη και ψυχολογική ωρίμανσή του.

Το συναίσθημα της ζήλιας παρατηρείται πιο έντονο στην ηλικία των 15 μηνών. Μεγαλώνει και δυναμώνει μεταξύ 3 και 5 ετών, όπου αν κι έχει αποκτήσει αρκετή αυτονομία το παιδί, αισθάνεται ταυτόχρονα την ανάγκη να νιώθει προστατευμένο. Από 6 ετών και μετά η ζήλια υποχωρεί, επειδή τα παιδιά αρχίζουν να ανεξαρτητοποιούνται περισσότερο από τους γονείς και να δημιουργούν μια θέση για τον εαυτό τους ανάμεσα σε φίλους, δασκάλους, κτλ. Αυτό δε σημαίνει ότι από εδώ και πέρα το παιδί δε ζηλεύει, απλά οι σχέσεις εκτός οικογένειας που δημιουργεί το βοηθάνε να αντιμετωπίζει τη ζήλια.

Την ώρα του θηλασμού παρατηρείται περισσότερη ζήλια. Δε χρειάζεται να το κάνετε κρυφά, διαλέξτε μια ώρα που το παιδί θα λείπει ή θα κοιμάται ή θα ασχολείται με κάτι άλλο, π.χ. ας παίξει μαζί του ο μπαμπάς.

Οι ανοιχτές πληγές που αφήνει η ζήλια εξακολουθούν να πονάνε ακόμα και μετά την ενηλικίωση. Παιδιά περισσότερο ευαίσθητα ή παιδιά που δεν έχουν βρει ένα 'μέρος' για τον εαυτό τους στο έξω κόσμο, χρειάζονται φροντίδα, προστασία και υπενθύμιση της αγάπης του γονέα, ανεξάρτητα από την ηλικία τους.

Αποφεύγετε τη σύγκριση μεταξύ τους. Αν τον συγκρίνετε συνεχώς με τον αδερφό του (είτε ανοιχτά, είτε στο μυαλό σας), το καταλαβαίνει, αισθάνεται δυσάρεστα και δεν αποκλείεται να βιώνει μια μνησικακία απέναντι στον αδερφό του, αλλά και σε εσάς. Όσο λιγότερες συγκρίσεις, τόσο καλύτερα. Αν πείτε: 'Γιατί δε μπορείς να είσαι ευγενικός, σαν τον αδερφό σου;' ==> 'μισεί' τον αδερφό του, αλλά και την ιδέα της ευγένειας.

-Το γεγονός ότι 'πρέπει να' αγαπάμε στον ίδιο βαθμό και τα δυο παιδιά δε σημαίνει πως πρέπει να τα αντιμετωπίζουμε με ταυτόσημο τρόπο.

π.χ. 'Γιώργο σου πήρα ένα μπλε ωραίο αυτοκινητάκι. Γιάννη πήρα και για σένα ένα ίδιο.' Σε αυτήν την περίπτωση τα παιδιά αντί να ικανοποιηθούν, εξετάζουν ύποπτα αν τα 2 παιχνίδια διαφέρουν σε κάτι. Είναι σαν να λέτε: 'Σου πήρα κι εσένα ένα για να μη ζηλεύεις', αντί να πείτε: 'Σου το πήρα, για σένα, επειδή ήξερα ότι θα σου άρεζε'.

Είναι καλό να ξεκαθαρίσετε πως όλοι μέσα στην οικογένεια είναι μοναδικοί + σημαντικοί, κι έτσι ο καθένας θέλει και χρειάζεται διαφορετικά πράγματα. 'Ο Γιώργος λατρεύει τα αυτοκινητάκια, κι έτσι βρήκα αυτό το ωραίο γι' αυτόν. Ο Γιάννης λατρεύει τα τρακτέρ, οπότε ορίστε ένα ωραίο τρακτέρ γι' αυτόν.'

-Όσο λιγότερο ανακατεύετε στη σχέση των δυο αδελφών (ή και στους καυγάδες τους), τόσο ευκολότερα θα δημιουργηθεί ανάμεσά τους βαθιά αλληλεγγύη που αντέχει στο χρόνο. Να παρέμβετε μόνο σε έντονες διαμάχες: απαιτήστε το τέλος της διαμάχης, αρνηθείτε να ακούσετε οποιαδήποτε άποψη, αδιαφορήστε για το ποιος έχει δίκιο ή άδικο, συγκεντρωθείτε στο τι πρέπει να γίνει στη συνέχεια και περάστε το μήνυμα 'περασμένα-ξεχασμένα'. Μην πάρετε κανενός το μέρος.

Όταν τα παιδιά είναι μεγάλα, είναι σημαντικό να τα αφήσετε να διαμορφώσουν τη σχέση τους χωρίς τη βοήθειά σας. Μην παρεμβαίνετε (εκτός αν υπάρχει κίνδυνος) και μη πέφτετε στην παγίδα που σας στήνουν.

<http://www.childit.gr/antimetopizontas-tin-adelfiki-zileia/>

Ζ. Ζήλεια και ανταγωνισμός

Γράφει η Καλυψώ Τόττη

Είναι δυο λέξεις που μας προκαλούν και μας προσκαλούν να κάνουμε συζητήσεις, καμιά φορά γιατί τυχαίνει και άλλες στιγμές γιατί έχει συμβεί ένα συγκεκριμένο γεγονός που έχει πυροδοτήσει το θέμα. Ένα συναίσθημα και μια κατάσταση που δεν τα αποδεχόμαστε εύκολα- μάλλον τα αρνούμαστε ή τα διώχνουμε μακριά ως δαίμονες. Μα αυτά επιστρέφουν δριμύτερα. Υπάρχουν κάποιον που προσποιούνται ότι αυτά τα δυο δεν τους αφορούν, πιστεύοντας ότι έτσι θα νικήσουν τους φόβους τους. Κι όμως μας ανησυχούν όλους.

Η ζήλια και ο ανταγωνισμός αναδύονται σε όλες τις εκφάνσεις της ζωής μας, στην επαγγελματική, προσωπική, διαπροσωπική, ερωτική, φιλική, ακόμα και εθνικό επίπεδο. Το ερώτημα είναι: Έχουν να κάνουν με εμάς και την σχέση που έχουμε με τον εαυτό μας ή αφορούν την ποιότητα μιας σχέσης με κάτι/κάποιον άλλον; Ή και τα δυο;

Η ζήλια και ο ανταγωνισμός αποτελούν μια μορφή απειλής για τον ψυχικό μας κόσμο. Αυτή η απειλή λειτουργεί σαν ένα κόκκινο λαμπάκι συναγερμού με άμεση επίδραση στο σώμα μας (στέρνο και κεφάλι) όπου η ζήλια γεννά τον ανταγωνισμό (σε αντίθεση με την ευγενή άμιλλα) και ο ανταγωνισμός τροφοδοτεί την ζήλια. Αυτό γίνεται μηχανικά και αυτόματα. Συμβαίνει όταν αισθανόμαστε αποκομμένοι από αυτά που οραματιστήκαμε, όταν οι συνθήκες δεν μας επιτρέπουν να εκφράσουμε ελεύθερα τις ανάγκες και τις επιθυμίες μας. Και τότε η ζήλια και ο ανταγωνισμός γίνονται θηλιά που μας σφίγγει μέχρι το σημείο να μας πνίξει.

Η ζήλια, ωστόσο, μπορεί να είναι απελευθερωτική όταν προκύπτει από τον θαυμασμό. Θαυμάζω την προσωπικότητα, τις δεξιότητες, τα χαρακτηριστικά του άλλου και δεν κάνω σύνδεση με την δική μου αδυναμία. Πόσο διαφορετικό μοιάζει από την ζήλια που θολώνει τα νερά; Δηλαδή μισώ τον άλλον που τα καταφέρνει (με ή χωρίς εμένα) και ταυτόχρονα θυμώνω με τον εαυτό μου που δεν μπορώ να είμαι ο άλλος. Τα όρια στην πρώτη περίπτωση είναι διακριτά ενώ στην δεύτερη είναι συγκεχυμένα.

Ο ανταγωνισμός ετυμολογικά εμπεριέχει το ρήμα «αγωνίζομαι». Αγωνίζομαι για ποιόν σκοπό; Αν αυτός ο σκοπός αφορά μόνο την ανάγκη μου να ξεπεράσω κάποιον άλλον τότε μετατρέπεται σε μια ψευδαίσθηση και όχι σε έναν προορισμό που θα με κάνει πλουσιότερο σε εμπειρίες. Μην ξεχνάμε ότι μιλάμε πάντα σε επίπεδο σχέσεων και όχι επίδοσης και απόδοσης. Θέλω να φτάσω κάπου ελπίδι ΠΡΕΠΕΙ να γίνω ή να κάνω κάτι για να είμαι κάποιος. Για ποιόν; Μάλλον υπόδουλος σε κοινωνικές προσταγές επιτυχίας και άναρχης επιβίωσης και ενός εθνικού μηνύματος «είμαστε μοναδικοί». Και πάλι εδώ αν ο ανταγωνισμός εμπεριέχει την αξία του άλλου και της επιθυμίας «αγωνίζομαι για να γίνω αυτό που θέλω ή αυτό που θαυμάζω» τότε σε αυτήν την περίπτωση βάζω τα θεμέλια της βελτίωσης μου, βλέποντας τα τρωτά και δυνατά σημεία μου.

Ο ανταγωνισμός μπορεί να είναι παραγωγικός και εποικοδομητικός και η ζήλια αντάξια του θαυμασμού όταν μπορούμε να περάσουμε από το τυφλό σημείο του εαυτού μας στην αιτία των πραγμάτων. Όταν είμαστε σε θέση να κατανοήσουμε τον εαυτό μας και να μην είμαστε επικριτικοί μαζί του. Δεν είναι ο σκοπός να νιώσουμε καλά ή καλύτερα. Αυτό το εγχειρίδιο είναι πια ξεπερασμένο γιατί ο κόσμος αλλάζει. Μπορεί να γίνει η ζήλια και ο ανταγωνισμός μια ευκαιρία σκέψης και ενδοσκόπησης ή μας φτάνει που τα βαπτίζουμε «αρνητικά συναισθήματα» και τα θάβουμε;

Όταν ο καθένας μας μπορέσει και καταφέρει να δει πίσω από το τυφλό αυτό σημείο – σε προσωπικό και εθνικό επίπεδο – τότε θα πάψουμε να είμαστε αγνώμονες και ισχυρογνώμονες, θα μετατρέψουμε την ζήλια σε δημιουργία και τον ανταγωνισμό κοινό σχέδιο σκέψης και δράσης. Πόσο αντέχουμε λοιπόν;

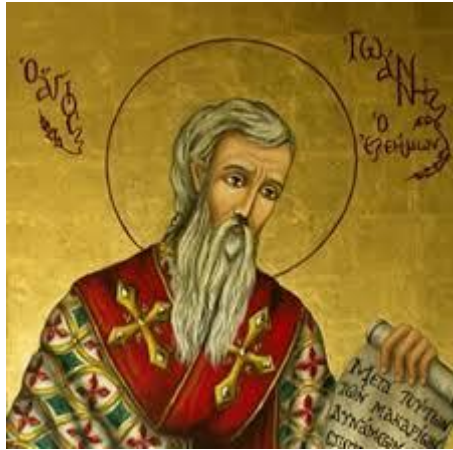

Η. Η μπαλάντα της ζήλιας (Μάρω Βαμβουνάκη, συγγραφέας)

Επειδή κι εγώ έχω ζηλέψει πολύ στη ζωή μου, γνωρίζω το μαρτύριο. Μιλάμε για σφαγείο, για φωτιά που τρώει σωθικά, εσωτερικά όργανα, τον μεταβολισμό σου. Μερίδα της ιατρικής επιστήμης θεωρεί ότι η ζήλια ευθύνεται για οργανικές αρρώστιες, για κακοήθειες. Ο μαύρος σπόρος της φυτεύεται σε κάθε κύτταρο, στα δόντια, στα μαλλιά, στα νύχια. Παραλογίζεσαι, εξευτελίζεσαι. Καταντάς γελοίος κι επικίνδυνος για σένα και τους άλλους. Συγγενεύει στενά με το μίσος, και το μίσος είναι ταυτόχρονα το έγκλημά σου και η τιμωρία σου.

«Θεραπεύεται;» με ρωτούν εναγωνίως οι ασθενείς μου. Πότε ναι, κάπως, πότε όχι, είναι δύσκολο! Χρειάζεται και κάποιο θαύμα ο ψυχολόγος για βοηθό του, όπως σε κάθε θεραπεία άλλωστε. Ευτυχώς που τα θαύματα συμβαίνουν.

Όμως η ζήλια είναι η πιο ικανή προξενήτρα. Μια ψυχοθεραπεία πρέπει να είναι αγωγή φωτεινής ελικοκρίνειας, πορεία προς την επίγνωση και την καλοσύνη. Μακριά από εμένα η ηθικολογία και δεν το παίζω ιεροκήρυκας, αλλά η καλοσύνη είναι ελευθερία.

Θ. Ο άγιος Ιωάννης ο Ελεήμων

Ο Άγιος Ιωάννης ο Ελεήμων, η μνήμη του οποίου τιμάται σήμερα 12 Νοεμβρίου, γεννήθηκε στην Αμαθούντα της Κύπρου (η Αμαθούς, ήταν η σημερινή Παλαιά Λεμεσός).

Ο Άγιος Ιωάννης, ήταν γιος του άρχοντα Επιφανίου και της Ευκοσμίας και έζησε στα χρόνια του Βασιλιά Ηρακλείου (615 μ.Χ.).

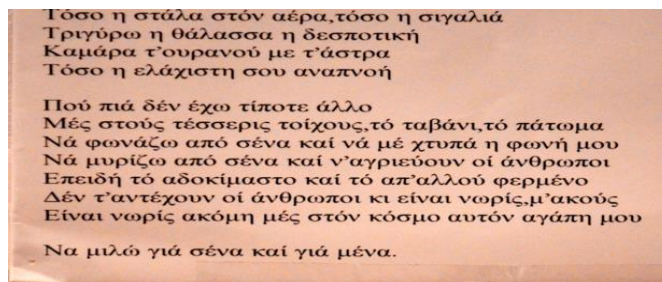
Όταν μεγάλωσε, νυμφεύθηκε και απέκτησε παιδιά, τα οποία ανέτρεψαν με τη σύζυγό του σαν αληθινοί χριστιανοί γονείς. Γρήγορα, όμως, η γυναίκα του και τα παιδιά του πέθαναν. Ο Ιωάννης είχε μεγάλη περιουσία και του έγιναν πολλές προτάσεις να κάνει καινούργια οικογένεια. Όμως τις απέρριψε όλες, απαντώντας: «Νομίζω, προς όλους είμαι οφειλέτης. Και δεν το νομίζω μόνο. Είμαι. Διότι οι χριστιανοί έχουμε αλληλεγγύη. Δεν το λέει ο Παύλος; Είμεθα μέλη αλλήλων. Αφού, λοιπόν έχω τη δυνατότητα να δώσω στους αδελφούς μου, άρα είμαι και υποχρεωμένος να δώσω. Να γιατί εργάζομαι και δε θα πάψω να το κάνω. Η περιουσία μου δεν μπορεί να είναι ανώτερη απ' αυτά τα χρέη μου».

Για τη λαμπρότητα της ζωής του, ο Ιωάννης έγινε αρχιεπίσκοπος Αλεξανδρείας. Διέπρεψε σαν πνευματική λυχνία στην πατριαρχία πολλά χρόνια και έκανε πολλά θαύματα. Επειδή δε μοίραζε πλουσιοπάροχα στους φτωχούς την ελεημοσύνη ονομάστηκε Ελεήμων. Είχε καταστεί τόσο σεβάσμιος, ώστε και αυτοί οι ειδωλολάτρες τον σέβονταν. Τελικά, ειρηνικά παρέδωσε την μακάρια ψυχή του στο Θεό το 620 μ.Χ. Και είναι μακάρια η ψυχή του, διότι ο Κύριος λέει: «Μακάριοι οί ελεήμονες, ότι αυτοί ελεηθήσονται» (Ευαγγέλιο Ματθαίου, ε' 7). Μακάριοι, δηλαδή, είναι οι ευσπλαχνικοί στη δυστυχία του πλησίον, διότι αυτοί θα ελεηθούν από το Θεό.

<http://www.dogma.gr/imerodromio/agios-ioannis-o-eleimonas-archiepiskopos-alexandreas-cortazei-simera-12-noemvriou/43266/>

Πού να είναι η αγάπη;

Κείμενο 1 και σχόλια:

Είπε ο Αββάς Αγάθων: «Αν έχω κάποιον που τον αγαπώ υπερβολικά και καταλαβαίνω ότι με ρίχνει σε ελάττωμα, τον αποκόβω από μένα». Και συνέχιζε ο ίδιος: «Αν ήταν δυνατόν να βρω κάποιον λεπρό και να του δώσω το σώμα μου και να πάρω το δικό του, θα μου ήταν ευχάριστο. Γιατί αυτή είναι η τέλεια αγάπη».

Τον αποκόβω: ο γέροντας βλέπει την ύπαρξή του σε βάθος. Σκέφτεται ότι το να αγαπάς δεν σημαίνει να αποκτάς τόση αδυναμία για τον άλλον ώστε να κάνεις κακό στον εαυτό σου. Αντίθετα, η αγάπη σε κάνει καλύτερο άνθρωπο. Όταν όμως η αγάπη γίνεται πάθος, τότε το μυαλό και η καρδιά σου θολώνουν, με αποτέλεσμα ο άνθρωπος να μην σκέφτεται και να μην πράττει αληθινά. Προκειμένου λοιπόν να πάθει κακό και πνευματικά, αλλά και στον τρόπο που βλέπει την ζωή του, χωρίζει από αυτόν που αγαπά και μάλιστα τον αποκόβει από την ζωή του. Είναι προτιμότερο να στενοχωριέται, παρά να βλάπτεται.

Να του δώσω το σώμα μου: αυτός που αγαπά, θυσιάζεται για τον άλλον. Του προσφέρει την ύπαρξή του, προκειμένου εκείνος να γίνει καλά. Δεν χάνει όμως τον εαυτό του, για να ευχαριστήσει τον άλλον.

Κείμενο 2 και σχόλια:

Ο αββάς Ολύμπιος των Κελλιών πολεμήθηκε από πειρασμό να αμαρτήσει σαρκικά. Και του λέγει ο λογισμός: «Πήγαινε, πάρε γυναίκα». Σηκώθηκε λοιπόν, έφτιαξε πηλό και έπλασε μια γυναίκα. Και λέγει μέσα του: «Να η γυναίκα σου. Πρέπει λοιπόν να εργάζεσαι πολύ για να την θρέψεις». Και εργαζόταν με πολύ κόπο. Και άλλη φορά, πάλι φτιάχνοντας πηλό, έπλασε για τον εαυτό του θυγατέρα. Και λέγει στον λογισμό του: «γέννησε η γυναίκα σου. Πρέπει πιο πολύ να εργάζεσαι, για να μπορέσεις να θρέψεις και να ντύσεις το παιδί σου». Και έτσι κάνοντας, μάρανε τον εαυτό του. Και λέγει στον λογισμό: «Δεν αντέχω άλλο στον κόπο». Και είπε: «Αν δεν αντέχεις στον κόπο, μήτε γυναίκα να ζητήσεις». Και βλέποντας ο Θεός τον κόπο του, του σταμάτησε τον πειρασμό και ησύχασε.

λογισμός: σαρκική αμαρτία σημαίνει απόλαυση μιας σχέσης χωρίς τον κόπο, την ευθύνη, την προσφορά στον άλλον. Σαρκική αμαρτία έχουμε όταν ο άνθρωπος δεν είναι σε θέση να έχει ισοτίμη σχέση με τον συνάνθρωπό του και όχι μόνο αυτό. Όταν δεν μπορεί να κοιτάσει για τον άλλον. Η εποχή μας προκρίνει την σχέση, την απόλαυση, την αμαρτία και αδιαφορεί, θέτει στο περιθώριο την ευθύνη για τον άλλον, με αποτέλεσμα να ενθαρρύνει στη σύναψη πρόσκαιρων και επιπόλαιων σχέσεων.

Δεν αντέχω άλλο στον κόπο: η σύναψη σχέσεων ξεκινά από τον λογισμό. Μια σχέση όμως δε είναι απλώς δοκιμή, πρόσκαιρη χαρά. Χρειάζεται ευθύνη, μοίρασμα και αγάπη. Αλλιώς είναι υποταγή στον διάβολο, ο οποίος ζητά να μας ρίξει στην καλοπέραση της ηδονής, χωρίς επίγνωση των συνεπειών και χωρίς συναισθημα τελικά, διότι το συναισθημα συνεπάγεται έγνοια για τον άλλον και όχι μόνο να πάρω από αυτόν. Όλα είναι στο μυαλό. Για να κάνει κάποιος μια σχέση καλό είναι να είναι έτοιμος γι' αυτήν.

Κείμενο 3 και σχόλια:

Είπε ο Αββάς Παφνούτιος ότι περνώντας από δρόμου μου συνέβη να ξεστρατίσω και να βρεθώ σε κάποιο κεφαλοχώρι. Και είδα δύο ομοφυλόφιλους να αμαρτάνουν αισχρά μεταξύ τους. Και στάθηκα, προσευχόμενος και ικετεύοντας τον Θεό για τις δικές μου αμαρτίες. Και να, έρχεται Άγγελος έχοντας σπαθί και μου λέγει: « Παφνούτιε, όλοι όσοι κατακρίνουν τους αδερφούς τους, μ'

αυτό το σπαθί θα χαθούν. Σου όμως, επειδή δεν κατέκρινες, αλλά ταπεινώσες τον εαυτό σου ενώπιον του Θεού, σα να είχες κάμει ο ίδιος την αμαρτία, γι' αυτό το όνομά σου έχει γραφεί στη βίβλο των ζώντων».

Δύο ομοφυλόφιλους να αμαρτάνουν αισχρά μεταξύ τους: για την Εκκλησία η ομοφυλοφιλία είναι αμαρτία, γιατί ο άνθρωπος πλάστηκε από τον Θεό ως άντρας και ως γυναίκα. Η φιλία μεταξύ ατόμων του ίδιου φύλου είναι ανθρώπινο και ωραίο. Η σαρκική όμως επαφή συνεπάγεται την παραβίαση των νόμων της φύσης, που δόθηκαν στον άνθρωπο για την ενότητα, την οικογένεια, την χαρά της συνύπαρξης και της συζυγίας. Δεν είναι το ίδιο όταν ένα ζευγάρι, ένας άντρας και μία γυναίκα δεν μπορούν να κάνουν παιδιά, με το αμοφυλόφιλα ζευγάρια που εκ φύσεως δεν μπορούν να κάνουν παιδιά. Ο Θεός ευλόγησε τη σχέση του άντρα και της γυναίκας.

Ικετεύοντας τον Θεό για τις δικές μου αμαρτίες: η στάση του αββά Παφνούτιου είναι συγκλονιστική. Προσεύχεται στον Θεό για τις δικές του αμαρτίες και δεν στέκεται στην αμαρτία των δύο ανδρών. Έτσι κάνει η Εκκλησία. Δεν κατακρίνει αυτόν που κάνει λάθος, παρότι το επισημαίνει ότι είναι λάθος, αλλά ζητά το έλεος του Θεού για όλους, διότι αμαρτωλοί είμαστε όλοι μας.

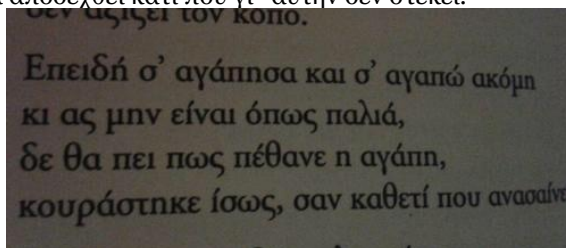
Άγγελος έχοντας σπαθί: πιο αυστηρός είναι ο Θεός με αυτούς που κατακρίνουν, ακόμη και τους σαρκικά αμαρτάνοντες, παρά με τους ίδιους που αμαρτάνουν σαρκικά. Αυτοί είναι πιο εύκολοι να μετανοήσουν από εκείνους που νομίζουν ότι είναι τέλειοι και έχουν το δικαίωμα να κατηγορούν όλους τους άλλους, όποιαν αμαρτία κι αν κάνουν.

B. Μια δεν μου μιλάς, μια μου λες πως μ' αγαπάς

- Η εφηβεία των τελευταίων χρόνων βλέπει τις σχέσεις μέσα από το πρίσμα της ευκολίας. «Ξημερώματα δίνεις δικαιώματα, μια δεν μου μιλάς, μια μου λες πως μ' αγαπάς» τραγουδάμε, υποβαθμίζοντας το νόημα και το περιεχόμενο της αγάπης. Η αγάπη δεν αρκείται στο ξενύχτι, στην διασκέδαση, στην καλοπέραση, στην πρόσκαιρη φιλία, στην σαρκική επαφή, στην ευκολία του σώματος. Η αγάπη δεν είναι απλώς ένα παιχνίδι, στο οποίο μια δεν μιλάμε, μια λέμε ότι αγαπάμε. Η αγάπη θέλει κόπο. Θέλει να βρούμε από τον εαυτό μας, να νοιαστούμε αληθινά για τον άλλον, να τον ακούσουμε, να δούμε ποιος είναι και τι ζητά από την ζωή του, αλλά και να του καταθέσουμε κι εμείς ποιοι είμαστε και τι ζητάμε από την ζωή μας. Η αγάπη θέλει τον χρόνο της. Θέλει τους ανθρώπους που δεν μένουν στην εξωτερική ομορφιά, στο εξωτερικό άγγιγμα του άλλου, αλλά αισθάνονται την ανάγκη να δούνε με ωριμότητα ποιος είναι, τι θέλει και την ίδια στιγμή ποιοι είναι και τι θέλουν. Η αγάπη θέλει ευθύνη. Η εφηβεία την αντιμετωπίζει σαν ένα παιχνίδι, στο οποίο μπορούν να συμμετέχουν οι αισθήσεις του νέου, το σώμα του, όχι όμως κατ' ανάγκην το μυαλό και η ψυχή του. Και σ' αυτό ενθαρρύνουν οι παρέες και ο τρόπος της εποχής μας, που έχει απο-ιεροποιήσει το σώμα μας. Δεν είναι κάτι ξεχωριστό το σώμα μας, κάτι ιδιαίτερο, όπως και η ψυχή μας, η καρδιά μας, αλλά κάτι που υπάρχει για α το χρησιμοποιεί ο άλλος και να το απολαμβάνει. Όμως ο άνθρωπος είναι σύνολο, σώμα και ψυχή. Και όταν τον απομονώνουμε στο σώμα, τότε η αγάπη δεν μπορεί να αναπτυχθεί.
- Ο έρωτας είναι όμορφη κατάσταση. Έχει και ρομαντισμό, δηλαδή μας κάνει α βγάζουμε τον καλύτερο εαυτό μας. Συνήθως ο έρωτας μετατρέπεται σε παιχνίδι, στο «μ' αρέσεις- σ' αρέσω». Έτσι γρήγορα μαραίνεται, καθότι δεν μας συνδέει τίποτε άλλο μ' αυτόν ή μ' αυτήν που ερωτευόμαστε παρά η εξωτερική έλξη. Όταν το ψάξουμε λίγο, διαπιστώνουμε ότι δεν έχουμε κάτι να πούμε, δε ταιριάζουμε, όλα είναι βαρετά. Ιδίως στην εποχή του Facebook και του Instagram, της μεγάλης ταχύτητας, που οι λέξεις «θεά»/«θεός», «κούκλος»/ «κούκλα» είναι τόσο εύκολες.
- Η Εκκλησία ζητά από μας να μάθουμε να περιμένουμε. Να χτίζουμε φιλίες στις οποίες θα βλέπουμε πώς ταιριάζουμε και σε τι με τους άλλους, αλλά να συγκρατούμε τις αισθήσεις μας με την βοήθεια του μυαλού και της προσευχής, αλλά και της πίστης ότι ο έρωτας έχει μια ιερότητα, όπως και το σώμα μας. Όλα δεν είναι μια πλάκα, ένα παιχνίδι, μια επιπολαιότητα. Όσο και να μην το πιστεύουμε, κατά βάθος πληγωνόμαστε και η μία σχέση φέρνει την άλλη, με αποτέλεσμα η αγάπη να έρχεται δύσκολα. Όταν πετάς τον άλλον σαν το λερωμένο πουκάμισο, τότε δύσκολα θα καταλάβεις την αξία να το πλύνεις, να το καθαρίσεις, να το ξαναφορέσεις, γιατί γίνεται δικός σου. Η αγάπη δεν είναι κατανάλωση.
- Η ομοφυλοφιλία για την Εκκλησία είναι αμαρτία. Αντίκειται στο θέλημα του Θεού. Δεν δικαιολογείται όμως η κατάκριση των ανθρώπων ούτε η κακία και η απόρριψή τους. Ο έφηβος δεν πρέπει να βιάζεται να δοκιμάζει τον δρόμο της, ακόμη κι αν αισθάνεται ότι δυσκολεύεται στην επικοινωνία με το άλλο φύλο. Συχνά είναι το περιβάλλον και οι άνθρωποι που μας κάνουν να αντιδρούμε ψυχολογικά στην ετερόφυλη σχέση, να αισθανόμαστε ανασφαλείς και φοβικοί. Το ίδιο και όταν οι γονείς δεν βοηθούν ώστε να

ακολουθούμε το φύλο με το οποίο γεννηθήκαμε. Το κακό είναι ότι για τους καιρούς μας όλα επιτρέπονται. Η Εκκλησία βεβαίως δεν απορρίπτει τους ομοφυλόφιλους, ούτε τους διαγράφει από την σωτηρία, από την Βασιλεία του Θεού. Νιώθει όμως ότι οι δυσκολίες αυξάνονται όταν ένας άνθρωπος αρνείται τον δρόμο της φύσης, αυτόν που μας έδωσε ο Θεός. Ωστόσο, δεν κατακρίνουμε ούτε βγάζουμε απόφαση ότι οι άνθρωποι αυτοί έχουν χαθεί. Προσευχόμαστε για τις δικές μας αμαρτίες πρωτίστως, διότι γνωρίζουμε ότι όλοι ανήκουμε στον Θεό κι Εκείνος θα βοηθήσει όσους έχουν καλή προαίρεση.

- Η Εκκλησία δεν μπορεί να δεχθεί τον γάμο των ομοφυλοφίλων. Ο γάμος είναι ιερός θεσμός και δεν πρέπει να τον ευτελίζουμε σε αφύσικες ενώσεις. Είναι μυστήριο. Αν η κοινωνία θέλει να αποδεχθεί μια τέτοια μορφή συνύπαρξης, ας την κρατήσει στα όρια της συμβίωσης. Η ιστορία μας δείχνει ότι σε επίπεδο κοινωνίας γάμος είναι η σχέση άνδρα και γυναίκας που ενώπιον Θεού και ανθρώπων αναγνωρίζεται ως το μυστήριο που ενώνει, αναπαράγει το ανθρώπινο γένος και προάγει την αγάπη. Μεταξύ των ομοφυλόφιλων λείπει το «αναπαράγει», όχι για κάποιον ιατρικό λόγο ή για κάποια υστέρηση βιολογική, αλλά εκ των πραγμάτων. Είναι άρνηση της φύσης. Γι' αυτό και η Εκκλησία δεν μπορεί να αλλάξει γνώμη ή να αποδεχθεί κάτι που γι' αυτήν δεν στέκει.

Γ. Ένα τραγούδι:

«Επειδή σ' αγαπώ, τούτη η λέξη ποτέ δεν παλιώνει» (Τραγούδι του Μανώλη Μητσιά)

Ποτέ δεν παλιώνει: η αληθινή αγάπη ουδέποτε εκπύπτει λέει ο απόστολος Παύλος. Αυτό συμβαίνει και στα ζευγάρια και στους φίλους και σε όλες σχέσεις η αγάπη είναι επιλογή, κόπος και δύναμη, αλλά και ανοχή και υπομονή και βάσταγμα του βάρους του ενός από τον άλλο. Αυτή η αγάπη κρατά για πάντα!

Δ. Ο έρωτας στα χρόνια της εφηβείας (του Χρίστου Κοροβίλα, κλινικού Ψυχολόγου)

Τι ακριβώς συμβαίνει όταν οι έφηβοι ερωτεύονται; Η απάντηση είναι η εξής: εμπλέκονται σε μια εμπειρία φροντίδας του άλλου η οποία είναι πιο περίπλοκη και συναρπαστική από οτιδήποτε έχουν γνωρίσει μέχρι τώρα.

Κρίνοντας από την μέχρι τώρα εμπειρία μου στον χώρο της συμβουλευτικής, η πλειοψηφία των εφήβων (μαθητές λυκείου) που βγαίνουν ραντεβού δεν ερωτεύονται – με την έννοια ότι δεν βιώνουν μέσα από μια σχέση εκείνον τον «μαγικό» συνδυασμό που περιλαμβάνει: σεξουαλική έλξη, αμοιβαία ευχαρίστηση, επίγνωση των συναισθημάτων, κοινωνική συμβατότητα, σωματική έλξη, αίσθημα φιλίας και ρομαντικό ενθουσιασμό, όλα εκείνα τα στοιχεία που συνδυάζονται για να δημιουργήσουν μια αίσθηση φροντίδας, δέσμευσης και πληρότητας που κάνουν το άλλο πρόσωπο να μοιάζει ως την ιδανική επιλογή. Σύμφωνα με προσωπικές εκτιμήσεις αυτή η εμπειρία απαντάτε σε μια συγκριτικά μικρή μερίδα εφήβων.

Ο τρόπος που αλλάζει η ζωή ενός εφήβου φαίνεται και από το πως βιώνεται ο έρωτας στα χρόνια της εφηβείας, μια αίσθηση πολύ πιο συγκινητική και συναρπαστική από οτιδήποτε έχει βιώσει ένας έφηβος μέχρι τώρα. Μοιάζει με μια εμπειρία «κατανάλωσης» – ο ένας είναι συνεχώς στην σκέψη του άλλου. Εκείνος/η είναι το πρόσωπο με το οποίο ο έφηβος θέλει να περνάει όσο περισσότερο χρόνο μπορεί – συχνά ο χρόνος που περνά με καλούς φίλους περιορίζεται. Πρόκειται για μια συγχωνευμένη σχέση – ο ένας αισθάνεται κομμάτι του άλλου και δεν αισθάνεται αρκετά «ολόκληρος» όταν δεν βρίσκεται μαζί του. Ο ένας μοιάζει να είναι ιδιαίτερα ευαίσθητοποιημένος προς τον άλλο – έτσι και οι δύο βρίσκονται σε εγγήγορη δίνοντας ιδιαίτερη σημασία σε λεπτά

διαπροσωπικά «σινιάλα» και μηνύματα, ενώ και οι δύο πληγώνονται εύκολα από μικρές ενδείξεις παραμέλησης ή συμπεριφορές που εύκολα ερμηνεύονται ως σημάδια ελλιπούς ενδιαφέροντος. Η οικειότητα είναι βαθύτερη από ό, τι με οποιονδήποτε άλλο. Αυτή η αίσθηση βαθιάς γνώσης του άλλου αλλά και η αίσθηση ότι ο άλλος γνωρίζει τον έφηβο σε βάθος, κάνει όλες τις άλλες σχέσεις να φαίνονται συγκριτικά πιο ρηχές.

Μπορεί να υπάρχει μια αίσθηση «απελπισμένης» συναισθηματικής σύνδεσης – έτσι η χαρά του να έχει ο ένας τον άλλο συνοδεύεται από τον φόβο ότι ο ένας θα χάσει τον άλλον. Οι συγκρούσεις μοιάζουν οδυνηρές καθώς οι έφηβοι παλεύουν με ζητήματα ελευθερίας και κτητικότητα, ειλικρίνειας και εξαπάτησης, εμπιστοσύνης και ζήλιας, ευχαρίστησης και θυσίας, ζητήματα τύπου «είμαστε μαζί» και «είμαστε χώρια».

Είναι σημαντικό για τους γονείς να είναι ενήμεροι όσον αφορά τέτοιου είδους εντάσεις προκειμένου να μπορέσουν να καταλάβουν και να αισθανθούν την πολυπλοκότητα των ζητημάτων που αντιμετωπίζει ο γιος ή η κόρη τους. Ο έρωτας στην εφηβεία έχει το δικό του τίμημα καθώς προκύπτουν διαστήματα μεγάλης θλίψης (όταν προσωρινά χάνεται η αίσθηση αρμονίας) ή όταν εμφανίζονται εμπόδια.

Συχνά στα χρόνια του λυκείου οι γονείς ανησυχούν όταν ο γιος ή η κόρη τους ερωτεύεται. Ίσως δεν θέλουν το παιδί τους να αντιμετωπίσει τέτοια σοβαρά ζητήματα τόσο νωρίς. Ίσως να μην εμπιστεύονται, να μην νιώθουν άνετα, ή να μην εγκρίνουν εκείνον/η που διάλεξε ο γιος ή η κόρη τους. Ίσως υποπετεύονται ότι ενδέχεται να υπάρξει κάποιου είδους κακομεταχείριση. Ίσως φοβούνται την αυξημένη πιθανότητα σεξουαλικής επαφής. Φυσικά μπορεί να δοκιμάσουν να απαγορεύσουν την σχέση που αναπτύσσεται ή έχει αναπτυχθεί, όμως με αυτό τον τρόπο είναι πιθανό η αντίθεσή που προβάλλουν να εντείνει την έλξη μεταξύ των εφήβων.

Στις περισσότερες περιπτώσεις οι γονείς νιώθουν ότι έχουν μεγαλύτερο έλεγχο/επιρροή στους εφήβους όταν προβάλλουν μια πιο φιλική στάση απέναντι στην σχέση των παιδιών τους, προσκαλώντας τους για παράδειγμα να περάσουν χρόνο μέσα στο σπίτι (όταν οι γονείς είναι παρόντες), δείχνοντας κατανόηση και ειλικρίνη διάθεση να ακούσουν και να συζητήσουν όταν η σχέση του εφήβου αντιμετωπίζει δυσκολίες, αλλά και κάνοντας γνωστή την στάση τους σχετικά με θέματα ασφάλειας γύρω από το σεξ (γιατί στις περισσότερες περιπτώσεις εφηβικού έρωτα η σεξουαλική επαφή προβάλλεται ως απόδειξη της συναισθηματικής επένδυσης και αφοσίωσης στον άλλο). Σε γενικές γραμμές, φαίνεται πως είναι περισσότερο βοηθητικό όταν οι γονείς υιοθετούν έναν περισσότερο υποστηρικτικό ρόλο παρά μία στάση εναντίωσης και απαγόρευσης. Οι γονείς μπορούν να λειτουργήσουν ως χρήσιμα στηρίγματα καθώς οι νέοι προσπαθούν να αντιμετωπίσουν την πολυπλοκότητα και τις περιπλοκές του έρωτα.

Συχνά οι γονείς δυσκολεύονται να εκτιμήσουν την αξία και τα οφέλη που προέρχονται από τις εφηβικές σχέσεις αγάπης. Για παράδειγμα, εστιάζοντας ο ένας την προσοχή του στον άλλο και αφιερώνοντας περισσότερο χρόνο στη σχέση, το ζευγάρι συχνά απέχει από ένα μεγάλο μέρος συχνά προβληματικών συμπεριφορών κοινωνικοποίησης της ηλικίας, όπως υπερβολές σε ξενύχτια, αλκοόλ, φασαρίες κλπ. Με το να έχει την εμπειρία ενός ουσιαστικότερου βαθμού φροντίδας που είναι πιο βαθύς από αυτόν μιας περιστασιακής σχέσης, το ζευγάρι μοιάζει να ωριμάζει κοινωνικά με τρόπους όπου συνομήλικοι που εμπλέκονται λιγότερο σε ζητήματα σχέσεων δεν γνωρίζουν. Προσπαθώντας να σεβαστούν το συναισθηματικό αγαθή που νιώθουν, αντιμετωπίζοντας τον άλλο με ευαισθησία και τρυφερότητα, εξασκούνται σε «δεξιότητες σχέσεων, φροντίδας και συντροφικότητας» τις οποίες θα αξιοποιήσουν σε επόμενες σχέσεις τους στο μέλλον και στην ενήλικη ζωή.

<http://www.korovilas.gr/%CE%AD%CF%81%CF%89%CF%84%CE%B1%CF%82-%CE%B5%CF%86%CE%B7%CE%B2%CE%B5%CE%AF%CE%B1/>

Ε. Δεκαπέντε πράγματα που θα ήθελα να ξέρω για τον έρωτα

Ο έρωτας είναι ένα περίπλοκο συναισθημα που στην εφηβεία μοιάζει με το πιο δύσκολο "project".

1. **Η εμφάνισή ≠ η αξία:** Είναι πολύ εύκολο να μπερδεύονται αυτά τα δύο. Η αλήθεια είναι πως στην ηλικία αυτή τα αγόρια έχουν άλλα πρότυπα. Αυτό λοιπόν δημιουργεί σύγχυση γιατί ένα 15 χρόνο κορίτσι δεν έχει τις ίδιες αναλογίες ακόμα. Ωστόσο, αυτό δεν σημαίνει πως δεν είναι όμορφο ή πως δεν αξίζει το φλερτ των συνομηλίκων του.
2. **Αξίζεις την αγάπη.** Όχι γιατί είσαι δημοφιλής στο σχολείο, γιατί έχεις όμορφα μαλλιά, γιατί.... Αλλά γιατί είσαι εσύ. Ο κάθε άνθρωπος αξίζει την αγάπη.

3. **Τι είναι αυτό που θα τον κερδίσει;** Σαφώς, και η όμορφη παρουσία μετράει αλλά τι άλλο; Είναι ερωτευμένος μαζί σου γιατί είσαι η πιο όμορφη ή του αρέσει και το χιούμορ σου;
4. **Δεν χρειάζεται να κάνεις κάτι που δεν θες.** Η αλήθεια είναι πως στην ηλικία αυτή πολλοί έφηβοι δοκιμάζουν πράγματα απλά και μόνο για να γίνουν αποδεκτοί από την παρέα τους. Δεν χρειάζεται. Το όχι έχει μεγαλύτερη ισχύ απ' το ναι. "Όχι δεν θέλω" δείχνει σεβασμό. Κι αν δεν σέβεσαι τον εαυτό σου, δεν μπορούν οι άλλοι να σε σεβαστούν. Η ειλικρίνεια μετράει.
5. Η ειλικρίνεια μετράει. Δεν χρειάζεται να προσποιηθείτε κάποια άλλη για να σας ερωτευτεί ο ωραίος της τάξης. Ούτε να παίζετε κάποιο "παιχνίδι". Τα tricks αυτά τα κάνουν οι ενήλικες, αλλά ποτέ δεν του βγαίνει σε καλό. Το να είσαι ο εαυτός σου είναι αυτό που μετράει και αυτό που γοητεύει.
6. **Η πρώτη ερωτική απογοήτευση.** Ναι είναι δύσκολο και πονάει. Χάνεται η γη κάτω απ' τα πόδια σου. Ποια ιστορία και μαθηματικά; Ποιο διαγώνισμα; Εδώ έχασε το νόημα της ύπαρξής σου. Κι όμως, ο πόνος αυτός πονάει. Είναι το πρώτο σοκ. Ξέρεις κάτι; Θα το ζήσεις απλά έχε υπόψιν σου πως καλό είναι να "τρέξεις" λίγο τα στάδια, γιατί μόλις συνέλθεις θα δεις πως δεν άξιζε το κόπο τόσο κλάμα τελικά.
7. **Η μοναξιά είναι καμία φορά καλύτερη.** Ναι, οι φίλες σου το Σάββατο το βράδυ θα πλανάς βόλτα με τα αγόρια τους ή σινεμά. Είναι λίγο περίεργο και άβολο. Γιατί να μην έχεις και εσύ σχέση; Θα έρθει μην αγχώνεσαι! Χαλάρωσε και απόλαυσε τη "μοναξιά" σου. Γνωρίζεις καλύτερα τον εαυτό σου και τον αγαπάς περισσότερο. Δεν περιμένεις κανέναν άλλο να το κάνει για σένα.
8. **Αν δεν του αρέσεις, δεν του αρέσεις.** Τέλος. Μην βασανίζεσαι γιατί δεν σου στέλνει στο facebook, δεν σου μιλάει, δεν σχολιάζει τις φωτογραφίες σου κτλ. Ούτε πως θα βρεις τον πιο έξυπνο τρόπο για να του τραβήξεις την προσοχή. Τσάμπα ο πονοκέφαλος. Έτσι, λειτουργούν οι άντρες και όσο πιο νωρίς το καταλάβεις τόσο το καλύτερο.
9. **Τώρα δεν είπαμε, πως δεν χρειάζεται να δώσεις απάντηση σ' αυτό το "γιατί";** Μην ασχολείσαι! Και μην αναλώνεστε στις συζητήσεις αυτές με τις φίλες σας.
10. **Συμφιλίωσον με τις ανασφάλειες σου.** Αντί να προσπαθείς να κρύβεις ατέλειες που φαντάζεσαι ότι έχεις. Ή να αναρωτιέσαι αν είσαι καλό παιδί, όμορφη, γλυκιά, σέξι, έξυπνη, κοινωνική, δημοφιλής κτλ. Δες αν μπορείς να τις αποδεχθείς. Δεν είναι εύκολο το ξέρουμε, αλλά είναι πολύ ανακουφιστικό.
11. **Αυτό που βιώνεις τώρα δεν είναι αγάπη αλλά έρωτας και ενθουσιασμός.** Η αγάπη είναι κάτι άλλο που έρχεται με το καιρό σε μία σχέση.
12. Ωστόσο, το συναίσθημα της αγάπης δεν είναι κάτι πρωτοφανές. Το νιώθεις για τον εαυτό σου, για τη ζωή, για τα αγαπημένα σου πρόσωπα. Απλά δεν έχει σχέση με την "τρέλα" του έρωτα.
13. **Είναι σημαντικό να σεβαστείς κι εκείνον.** Θέλει να ακούσει ένα καλό σχόλιο, έναν καλό λόγο. Είναι σημαντικό και για εκείνον.
14. **Ο σκοπός της σχέσης** δεν είναι να βρεις κάποιον που να σε συμπληρώνει ως άνθρωπο.
15. **Θέστε τα όριά σας.** Είναι σημαντικό να μάθετε να βάζετε όρια.
<http://jenny.gr/gynaika/family-by-4moms/314558/15-alitheies-pou-euxomoun-na-ixera-sta-15-mou-gia-ton-erwta>

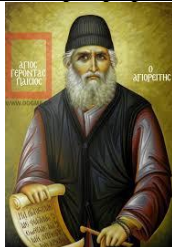
ΣΤ. Ο έρωτας είναι δώρο Θεού (π. Βασίλειος Θερμός)

Φυσική είναι η τάση του ανθρώπου για συντροφικότητα. Ο Θεός την αποδέχεται και την ευλογεί ευθύς εξ αρχής (Γένεση 1, 27 -28 και 2, 18 -24). Έρχεται όμως το αποστολικό ανάγνωσμα του μυστηρίου (Εφεσίους 5, 20 -33) να παραλληλίσουν το δεσμό των δύο ανθρώπων με την ένωση Χριστού και Εκκλησίας. Από παλιά, στην Παλαιά Διαθήκη, ο Θεός χρησιμοποίησε σαν ανάλογο για να δείξει τη σχέση Του με τους ανθρώπους τον ερωτικό δεσμό (Ψαλμοί 44, 12 Ιερεμίας 3, 6-9 Ησαΐας 54, 1 10 και 62, 4 -5 Ιεζεκιήλ 16, 163 καθώς και ολόκληρο το Άσμα Ασμάτων . Βλ. επίσης στην Καινή Διαθήκη: Ιωάννη 3, 29- Ματθαίου 9, 15 και 22, 114 -Β Κορινθίους 11, 2 -Εφεσίους 5, 26-27 Αποκάλυψη 21, 9 και 22, 17). Και οι Πατέρες στη συνέχεια μεταχειρίστηκαν αυτό το παράδειγμα (Κλίμαξ, λόγος 30, 5).

Αντισταθμίζοντας πόσο τιμούν τον ανθρώπινο έρωτα αυτές οι παρομοιώσεις. **Η ερωτική συντροφικότητα αντιμετωπίζεται ως πρωτογενής και θεμελιώδης ανθρώπινη λειτουργία.** Αυτό βέβαια το πιστεύουν και όσοι βλέπουν τον γάμο ανθρωποκεντρικά. Επὶ πλέον, όμως, εδώ παίρνει νόημα από την ουράνια πηγή της και γίνεται στη συνέχεια νοσταλγία της. **Πέρα από το γεγονός ότι "ο Θεός τους έρωτας τούτους εγκατέσπειρε" (Άγιος Ιωάννης**

Χρυσόστομος) ώστε ο άνθρωπος να καταξιώνεται και να συμπληρώνεται, τους έκαμε και σκαλοπάτια με το οποία θα ανάγεται προς τα ανώτερα και επουράνια. Όχι φυσικά με την έννοια ότι αυτόματα η ερωτική ζωή ανεβάζει πνευματικά τον άνθρωπο (με την κακή χρήση της μπορεί, αντίθετα να ξεπέσει,) αλλά ότι όταν υπάρχει πνευματική ζωή το γεγονός του έρωτα λειτουργεί και ως κίνητρο για την αγάπη προς τον Θεό: αφού είναι τόσο ισχυρός ο ανθρώπινος έρωτας, μπορεί κανείς να φανατασθή τον έρωτα προς τον Θεό πόσο σφοδρός μπορεί να γίνη. Εκτός αυτού, με την διαπροσωπική σχέση ο άνθρωπος μαθαίνει ν' ανοίγεται στον άλλο και να κοινωνεί μαζί του· χωρίς αυτή τη βασική προϋπόθεση αδυνατεί κάποιος να κοινωνήσει με τον Θεό. Στην πραγματικότητα, η Εκκλησία τιμά αφάνταστα τον έρωτα και τον γάμο και μόνο σε αυτή τη βάση μπορεί κάποιος να καταλάβει τις "απαγορεύσεις" της. Ουσιαστικά πρόκειται για μέτρα προστασίας αυτών των θεϊκών δώρων, όπως κάποιος προστατεύει τη φλόγα του κεριού του να μην τη σβήση ο άνεμος, ή όπως υποβάλλεται σε στερήσεις ο αθλητής προκειμένου να γευθί τη χαρά της νίκης. Το αρχικό κεφάλαιο του έρωτα χρειάζεται να αυξηθεί και να μεταμορφωθεί, όχι να αναλωθεί απερίσκεπτα όπως συχνά συμβαίνει. Από την άλλη, είναι γεγονός ότι διάφορα μέλη της Εκκλησίας δυστυχώς δεν συμμερίζονται τη ζωηφόρο Θεολογία της, είτε από άγνοια είτε για διάφορους προσωπικούς λόγους. Γονείς που βασανίζονται από τον πουριτανισμό τους και δεν χάρηκαν τον έρωτα ως δώρο του Θεού, κληρικοί και κατηχητές που δεν διδάχθηκαν σωστά την Αλήθεια ή που παρανόησαν την Ορθόδοξη άσκηση, όλοι αυτοί συμβάλλουμε συχνά στην αποξένωση του σημερινού ανθρώπου από την εκκλησιαστική ζωή, αφού τον εξωθούμε να τη βλέπη σαν τον θεματοφύλακα του πουριτανισμού."

<http://www.orthodoxos.com.gr/phpBB3/viewtopic.php?t=1058>

Ζ. Ο γέροντας Παΐσιος για τον έρωτα και τις προγαμιαίες σχέσεις

Ήρθαν δύο-τρεις φοιτήτριες σήμερα και μου είπαν:

«Γέροντα, κάντε προσευχή να περάσουμε στις εξετάσεις».

Και εγώ τις είπα: «Θα προσευχηθώ να περάσετε τις εξετάσεις της αγνότητας. Αυτό είναι το πιο βασικό. Όλα τα άλλα βολεύονται μετά». Καλά δεν τις είπα; Ναι, είναι μεγάλο πράγμα να βλέπεις στα πρόσωπα των νέων σήμερα τη σεμνότητα, την αγνότητα! Πολύ μεγάλο πράγμα!

Έρχονται μερικές κοπέλες οι καημένες τραυματισμένες. Ζουν άτακτα με νέους, δεν καταλαβαίνουν πως ο σκοπός τους δεν είναι καθαρός και σακατεύονται. «Τι να κάνω, πάτερ;» με ρωτούν. «Ο ταβερνιάρης, τις λέω, έχει φίλο τον μπεκρή, αλλά γαμπρό δεν τον κάνει στην κόρη του». Να σταματήσετε τις σχέσεις. Αν σας αγαπούν πραγματικά, θα το εκτιμήσουν. Αν σας αφήσουν, σημαίνει ότι δεν σας αγαπούν και θα κερδίσετε χρόνο».

Ο πονηρός εκμεταλλεύεται τη νεανική ηλικία, που έχει επιπλέον και τη σαρκική επανάσταση και προσπαθεί να καταστρέψει τα παιδιά στη δύσκολη αυτή περίοδο που περνούν. Το μυαλό είναι ανώριμο ακόμα, υπάρχει απειρία μεγάλη και απόθεμα πνευματικό καθόλου. Γι' αυτό ο νέος πρέπει πάντα να αισθάνεται ως ανάγκη τις συμβουλές των μεγαλύτερων σ' αυτή την κρίσιμη ηλικία, για να μη γλιστρήσει στο γλυκό κατήφορο της κοσμικής λεωφόρου, που στη συνέχεια γεμίζει την ψυχή από άγχος και την απομακρύνει αιώνια από τον Θεό.

Καταλαβαίνω ότι ένα φυσιολογικό παιδί, στη νεανική ηλικία, δεν είναι εύκολο να βρίσκεται σε τέτοια πνευματική κατάσταση, ώστε να κάνει διάκριση· «ουκ ένι άρσεν και θήλυ». Γι' αυτό και οι πνευματικοί πατέρες συνιστούν να μην κάνουν συντροφιά τα αγόρια με τα κορίτσια, όσο και πνευματικά κι αν είναι, γιατί η ηλικία είναι τέτοια που δε βοηθάει και ο πειρασμός εκμεταλλεύεται τη νεότητα. Γι' αυτό συμφερότερο είναι ο νέος θα θεωρηθεί ακόμα και κουτός από τα κορίτσια (ή η νέα από τα αγόρια) για την πνευματική του φρονιμάδα και αγνότητα και να σηκώνει και αυτόν το βαρύ σταυρό. Γιατί αυτός ο βαρύς σταυρός κρύβει όλη τη δύναμη και τη σοφία του Θεού και τότε ο νέος θα είναι πιο δυνατός από τον Σαμψών και πιο σοφός από το σοφό Σολομώντα.

Είναι αλήθεια ότι ο κόσμος δυστυχώς έχει σαπίσει και, απ' όπου κι αν περάσει μια ψυχή που θέλει να διατηρηθεί αγνή, θα λερωθεί. Με τη διαφορά όμως ότι ο Θεός δεν θα ζητήσει τα ίδια με αυτά που θα ζητούσε την παλιά εποχή από ένα Χριστιανό που ήθελε να διατηρηθεί αγνός. Χρειάζεται ψυχραιμία, και ο νέος να κάνει ό,τι μπορεί. Να αγωνισθεί, για να αποφεύγει τα αίτια, και ο Χριστός μας θα βοηθήσει από εκεί και πέρα. Ο θείος έρωτας, αν φουντώσει στην ψυχή του, είναι τόσο πολύ θερμός που έχει τη δύναμη να καίει κάθε άλλη επιθυμία και κάθε άσχημη εικόνα.

Όταν ανάψει αυτή η φωτιά, τότε αισθάνεται και τις θείες εκείνες ηδονές, που δεν μπορεί κανείς να τις συγκρίνει με καμιά άλλη ηδονή.

Όταν γευτεί το ουράνιο εκείνο μάννα, δεν θα του κάνουν καμιά εντύπωση πλέον τα άγρια ξυλοκέρατα. Γι' αυτό πρέπει να πάσει γερά το τιμόνι και να κάνει το σταυρό του και να μη φοβάται. Μετά από τον μικρό του αγώνα θα λάβει και την ουράνια τροφή. Την ώρα του πειρασμού θέλει παλληκαριά, και ο Θεός θαυματουργικά θα βοηθήσει.

http://themata-orthodoxias.blogspot.gr/2014/05/blog-post_30.html

Η. Εκκλησία και ομοφυλοφιλία (Θεόδωρος Ρηγινιώτης, Θεολόγος)

Ο ομοφυλόφιλος άνθρωπος είναι απόλυτα αποδεκτός από την Ορθόδοξη Εκκλησία, όσο και κάθε άλλος άνθρωπος. Δεν υπάρχει άνθρωπος, που κάποια ιδιότητά του ή προτίμηση ή πράξη του να κάνει την Εκκλησία να τον απορρίψει· υπάρχουν μόνο άνθρωποι που οι ίδιοι έχουν απορρίψει την Εκκλησία και πορεύονται προς το Θεό απ' το δρόμο που νομίζουν αυτοί, ο οποίος όμως συνήθως είναι λάθος δρόμος.

Αν ένας δολοφόνος είναι αποδεκτός από την Εκκλησία, γιατί δεν είναι ένας ομοφυλόφιλος; Αν εγώ, με τη χλιαρή και συχνά υποκριτική πίστη και αγάπη, είμαι αποδεκτός από την Εκκλησία, γιατί δεν είναι ένας ομοφυλόφιλος; Εκείνος μάλιστα μπορεί να έχει πολύ πιο θερμή πίστη και αγάπη από τη δική μου. Καμιά ρατσιστική διάθεση δεν υπάρχει στην Εκκλησία απέναντι σε κανένα άνθρωπο ή ομάδα ανθρώπων. Ρατσιστές γίνονται οι άνθρωποι που δεν έχουν καταλάβει καθόλου τι είναι ο ορθόδοξος χριστιανισμός ή που δε μπορούν να κάνουν έστω ένα βήμα για ν' απομακρυνθούν από τις φοβίες και τα πάθη τους.

Κι αυτούς ακόμη τους ανθρώπους, η Εκκλησία τους αποδέχεται, γιατί η Εκκλησία υπάρχει για να θεραπεύει τον κόσμο από τα πάθη και τις φοβίες (με τη βοήθεια του Ιατρού Ιησού Χριστού φυσικά), όχι για να κρίνει τους ανθρώπους.

Από την άλλη, η ομοφυλοφιλία δε μπορεί να γίνει αποδεκτή από την Εκκλησία ως σωστός δρόμος που οδηγεί τον άνθρωπο στο Θεό. Ακριβώς από αγάπη προς τον ομοφυλόφιλο και ανησυχία για τη σωτηρία του στην αιωνιότητα, η Εκκλησία δε μπορεί να αποκρύψει ότι ο γάμος άντρα και γυναίκας είναι ένας δρόμος που οδηγεί στο Θεό, ενώ η ομοφυλοφιλία δεν είναι τέτοιος δρόμος. Στη ζωή μας τις πιο πολλές φορές διαπράττουμε αμαρτίες, υπακούοντας στα πάθη μας κι όχι στο Θεό – η Εκκλησία όμως, ακριβώς επειδή νοιάζεται για μας, δεν πρέπει να μας ξεγελάσει λέγοντάς μας ότι είναι εντάξει να κάνουμε ό,τι μας υπαγορεύουν τα πάθη μας (για τους μη ορθόδοξους χριστιανούς που ίσως διαβάσουν αυτό το κείμενο, εξηγούμε απλά ότι «πάθη» ονομάζονται οι σωματικές και ψυχικές εξαρτήσεις που παρεμποδίζουν τον άνθρωπο από την ενότητά του με το Θεό, στρέφοντάς τον προς άλλες κατευθύνσεις· ολόκληρη η ηθική και ασκητική προσπάθεια του χριστιανού αποσκοπεί στην κάθαρση της καρδιάς του από τα πάθη).

Έχουμε τη δυνατότητα να κάνουμε ό,τι θέλουμε. Αλλά, δεν οδηγούν όλοι οι δρόμοι στο Θεό. Αυτό δεν είπε κι ο απόστολος Παύλος (Α' Κορινθ. 6, 12);

Αν η ομοφυλοφιλία προέρχεται από βιολογικές αιτίες και δε γεννιέται από την κοινωνία είναι συζητήσιμο. Ακόμη κι αν συμβαίνει αυτό όμως, δεν μετατρέπεται σε μια μη εμπαθή κατάσταση. Κάποιος μπορεί να είναι βίαιος από βιολογική αιτία (π.χ. επειδή το σώμα του παράγει περισσότερη αδρεναλίνη), αλλά αυτό δε σημαίνει πως γι' αυτόν «είναι εντάξει» η επιθετικότητά του και πως δεν πρέπει ν' αγωνιστεί για να θεραπευτεί από το πάθος του.

Φυσικά, δεν αγωνίζεται μόνος του. Έχει βοηθό στον ουρανό τις πρεσβείες των αγίων και στη γη τον πνευματικό του πατέρα και την εκκλησιαστική ζωή· μ' αυτά θα προσελκύσει τη θεία χάρη και εκείνη είναι που θα τον θεραπεύσει (συγχωρέστε μου τη λέξη) από το πάθος του – αυτό ισχύει για όλα τα πάθη, για τον εγωισμό, την απληστία, τη λαγνεία, το θυμό, το μίσος κ.τ.λ. και για την ομοφυλοφιλία.

Ένας ομοφυλόφιλος μπορεί να σωθεί, παραμένοντας ομοφυλόφιλος; Δε μπορούμε, ούτε και είναι δουλειά μας, να κρίνουμε ποιος θα σωθεί και ποιος όχι, πράγμα που είναι δουλειά του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Επιθυμία κάθε χριστιανού είναι να σωθούν όλοι οι άνθρωποι και δεν κρίνει τους άλλους – απλώς επισημαίνει ότι μία επιλογή, ή μία άλλη, βλάπτει τη σωτηρία σύμφωνα με την Αγία Γραφή και τους αγίους Πατέρες, τους γνώστες όλων των δρόμων της σωτηρίας. Όλοι ελπίζουμε στη σωτηρία μας, αν και η συντριπτική πλειοψηφία των χριστιανών είμαστε ακόμη

δέσμιοι σε κάποια πάθη, όπως αυτά που κατονομάσαμε πριν (την απληστία, το θυμό, τη λαγνεία κ.τ.λ.). Ελπίζουμε να σωθούμε όχι λόγω της «αρετής» μας, αλλά λόγω της αγάπης και του ελέους του Θεού, το οποίο αποζητάμε κάθε μέρα στις προσευχές μας, *μετανοώντας και αγωνιζόμενοι με τη βοήθειά Του ενάντια στα πάθη μας*.

Αν όμως, αντί γι' αυτό, προσπαθούμε να πείσουμε τους άλλους (και τον εαυτό μας) ότι τα πάθη μας «είναι εντάξει» και δεν αποτελούν αμαρτωλά πάθη, τότε μάλλον είμαστε υποκριτές και η σωτηρία μας κινδυνεύει ακόμη περισσότερο.

http://www.oodegr.com/oode/koinwnia/koinwnia/omofylofilia_orthod_kliron_1.htm

Θ. Οι Άγιοι Φιλήμων, Απφία και οι συν αυτοίς

Οι Άγιοι Φιλήμων, Άρχιππος, Ονήσιμος και Απφία ήταν μαθητές του Αποστόλου Παύλου (περί το 54 μ.Χ.) και τους αναφέρει ο Απόστολος Παύλος στην προς Φιλήμονα επιστολή του.

Ο Φιλήμων και η σύζυγος του Απφία ήταν χριστιανοί στην πόλη των Κολοσσών, με ανεπτυγμένο αίσθημα φιλανθρωπίας. Χρησιμοποιούσαν δε τα πλούτη τους με προθυμία για την ανακούφιση φτωχών, ασθενών και για την ανάπτυξη του έργου του Χριστού. Στο χριστιανισμό προσήλθαν δια του Αποστόλου Παύλου, όταν αυτός είχε έλθει στην πόλη τους. Μάλιστα, για τις αγαθοεργίες του Φιλήμονα γράφει συγκεκριμένα: «Χάριν ἔχομεν πολλήν καὶ παράκλησιν ἐπὶ τὴν ἀγάπῃ σου ὅτι τὰ σπλάγχνα τῶν ἁγίων ἀναπέπνυται διὰ σοῦ, ἀδελφέ» (Προς Φιλήμονα, 7). Δηλαδή, έχουμε πολλή χαρά και παρηγοριά για την αγάπη σου, διότι οι καρδιές των αδελφών χριστιανών έχουν βρει ανάπαυση με τις ευεργεσίες και αγαθοεργίες σου, αδελφέ.

Για τον Άρχιππο λέγεται ότι ήταν συγγενής, ίσως και γιος του Φιλήμονα και της Απφίας. Ο Παύλος, επειδή ο Άρχιππος είχε μεγάλη αφοσίωση στη διάδοση του Ευαγγελίου, στην προς Φιλήμονα επιστολή του τον ονομάζει στρατιώτη.

Ο Ονήσιμος ήταν υπηρέτης του Φιλήμονα, από τον οποίο απέδρασε και πήγε στη Ρώμη. Εκεί έπεσε στα δίχτυα του Αποστόλου Παύλου, που τον έστειλε πίσω στο Φιλήμονα, χριστιανό πλέον. Και παρακαλεί τον Φιλήμονα να δεχθεί τον Ονήσιμο, όχι σαν υπηρέτη, αλλά σαν αδελφό. Κατά την παράδοση, όλοι μαρτύρησαν για τη διάδοση του Ευαγγελίου.

Να σημειώσουμε τέλος, ότι ο Απόστολος Ονήσιμος εορτάζεται χωριστά στις [15 Φεβρουαρίου](#) και ο Απόστολος Άρχιππος εορτάζεται χωριστά στις [19 Φεβρουαρίου](#). Στις 22 Νοεμβρίου εορτάζονται κυρίως ο Άγιος Απόστολος Φιλήμων και η Απφία.

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ 8

Πιο καλή η μοναξιά;

Κείμενο 1 και σχόλια:

Είπε ο Αββάς Μακάριος στον αββά Ζαχαρία: «Πες μου πάτερ, ποιο είναι το έργο του μοναχού;» Ο Ζαχαρίας του λέει τότε: «Εμένα ρωτάς, πάτερ;». Και του λέγει ο αββάς Μακάριος: «Από εσωτερική πληροφορία αποτείνομαι σε σένα, παιδί μου, Ζαχαρία. Κάποιος με κεντά να σε ρωτήσω». Του αποκρίνεται τότε ο Ζαχαρίας: «Κατά τη γνώμη μου, πάτερ, το να παλεύει με βία εναντίον του εαυτού του σε όλα, να τι είναι ο μοναχός».

Το έργο του μοναχού: οι μοναχοί έχουν κληθεί να ζούνε μόνοι τους, να παλεύουν με τον εαυτό τους και όταν συναντούν τους άλλους ανθρώπους να συζητούν, αν πρέπει να συζητούν, θέματα που έχουν να κάνουν με την πνευματική ζωή, με την σωτηρία, με την σχέση με τον Χριστό.

Εσωτερική πληροφορία: προϋπόθεση για την αληθινή πνευματική ζωή είναι η ταπείνωση. Ο Ζαχαρίας δεν ήθελε να μιλήσει στον Μακάριο και να του αποκαλύψει κάτι που ο ίδιος ζούσε, διότι για τον μοναχό τα όποια κατορθώματά του δεν του ανήκουν, καθώς με ταπείνωση παλεύει να είναι μαζί με τον Χριστό, ο Οποίος τον βοηθά κάθε στιγμή στη ζωή του. Όμως ο αββάς Μακάριος είχε εσωτερική πληροφορία, από την συνειδησή του, από αυτό που έβλεπε και αισθανόταν, ότι ο μοναχός Ζαχαρίας ήταν αγιασμένος άνθρωπος. Η χάρις του Αγίου Πνεύματος έκανε τον μοναχό Ζαχαρία να έχει δύναμη πνευματική, να έχει προοδεύσει στην μοναχική ζωή και να μπορεί να βοηθήσει κι άλλους.

Με βία εναντίον του εαυτού του: οι άνθρωποι τα χαλάμε στις σχέσεις μας με τους άλλους, διότι δεν παλεύουμε με τον εαυτό μας. Τον αφήνουμε χαλαρό. Δεν του βάζουμε ούτε πρόγραμμα, ούτε έχουμε αυτοσυγκράτηση, ώστε να αντέχουμε στις προκλήσεις τω άλλων και στους πειρασμούς. Ο μοναχός όμως δεν νικιέται στον πειρασμό της κενοδοξίας, να νομίζει ότι είναι ο προχωρημένος, ο ξεχωριστός, αυτός που προόδευσε και να θέλει αυτό να του το αναγνωρίζουν οι άλλοι. Κάνει ό,τι μπορεί, παλεύοντας με βία εναντίον του εαυτού του, για να μένει ταπεινός, να πλησιάζει τον Θεό και τον πλησίον, να αγαπά την αρετή και να ξέρει ότι ακόμη και μόνος του δεν είναι πραγματικά μόνος του, αφού ο Θεός είναι μαζί του.

Κείμενο 2 και σχόλια:

Ρώτησε ένας από τους πατέρες τον Αββά Ιωάννη τον Κολοβό, τι είναι ο μοναχός. Και εκείνος είπε: «Κόπος. Γιατί ο μοναχός σε κάθε έργο κοπιάζει. Έτσι είναι ο μοναχός».

Κόπος: ο μοναχός, όπως και ο κάθε άνθρωπος, για να κρατήσει την όποια σχέση του με τον Θεό και τον συνάνθρωπο, χρειάζεται να κοπιάσει και μάλιστα σε κάθε έργο που κάνει. Ο κόπος είναι σωματικός, όταν είναι εργασία υλική. Είναι και πνευματικός, διότι βλέπει τον εαυτό του, τους λογισμούς του, την τεμπελιά που αρκετές φορές τον νικά, την έλλειψη αγάπης και παλεύει. Έτσι χτίζει υγιή σχέση με τον εαυτό του και αυτό το βγάζει και στους άλλους, γιατί έχει σχέση με τον Θεό. Ο μοναχός έχει γνήσια κοινωνικότητα γιατί κοπιάζει και ασκεί βία στον εαυτό του.

B. Μονάχος μα όχι μόνος

1. Η Μοναξιά είναι μια κατάσταση, που κι αν έρθει, δεν πρέπει να κρατά για πολύ. Ο άνθρωπος πλάστηκε από τον Θεό να είναι κοινωνικό ον, να συνυπάρχει δηλαδή με τους άλλους ανθρώπους και δεν μπορεί να ζήσει μόνος του. Ο μοναχισμός στην Εκκλησία δεν είναι απουσία των άλλων ανθρώπων, αλλά είναι απουσία στενής σχέσης με έναν άνθρωπο αποκλειστικά, δηλαδή άρνηση της δημιουργίας οικογένειας. Όμως ο μοναχός δεν είναι μόνος του. Έχει πρωτίστως κοινωνία με τον Θεό. Καλύπτει το κενό της κοινωνικότητας με τους ανθρώπους χάρις στην επίκληση του ονόματος του Θεού. Ο μοναχός αγαπά τον Θεό, προσεύχεται σ' Αυτόν συνεχώς, ζει την παρουσία Του. Επομένως, ο μοναχός δε διαλέγει μία ζωή μοναξιάς, αλλά μία ζωή που οδηγεί τον ουρανό. Παράλληλα, και οι άλλοι

άνθρωποι είναι παρόντες στην ζωή του. Προσεύχεται με αγάπη στον Θεό γι' αυτούς. Αν έρθουν να τον δούνε, δεν τους διώχνει. Τους φιλοξενεί. Μιλά μ' αυτούς. Ακούει τα προβλήματά τους και δίνει την συμβουλή του και την ίδια στιγμή τους δείχνει την οδό του Θεού. Παράλληλα, στα μοναστήρια υπάρχουν και οι άλλοι μοναχοί και μοναχές. Επομένως ο μοναχός δεν είναι μόνος του.

2. Στην καθημερινότητά μας συμβαίνει να μένουμε μόνοι μας για διάφορους λόγους. Είμαστε ντροπαλοί. Δεν μας πάνε οι άλλοι. Καλούμαστε να κάνουμε συμβιβασμούς που δεν τους θέλουμε. Για να ανήκουμε κάπου πρέπει να θυσιάσουμε την αξιοπρέπειά μας κι αυτό δεν μας αρέσει. Άλλοτε είμαστε πολύ εγωκεντρικοί και θέλουμε οι άλλοι να έρθουν με τα νερά μας. Άλλοτε είμαστε κλειστοί. Άλλοτε φοβόμαστε τις σχέσεις. Άλλοτε νομίζουμε ότι είμαστε έτοιμοι να ανοιχτούμε, χωρίς αυτό να είναι πραγματικότητα. Άλλοτε χρειάζεται α μείνουμε λίγο μόνοι μας για να κάνουμε την αυτοκριτική μας. Άλλοτε δεν μας καταλαβαίνουν οι γονείς μας. Άλλοτε μας αρέσει να μην έχουμε ευθύνες για κανέναν. Άλλοτε είναι τα Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης, τα οποία ς δίνουν την ψευδαίσθηση ότι επικοινωνούμε χωρίς αυτό να είναι πραγματικότητα. Πάντως η μοναξιά μπορεί να είναι γόνιμη, όταν κάνουμε την αυτοκριτική μας, παίρνουμε τις αποφάσεις για την πορεία της ζωής μας, σκεφτόμαστε με ψυχραιμία, εργαζόμαστε πάνω σε κάτι που θέλει συγκέντρωση και υπομονή, διαβάζουμε. Αν όμως μας κάνει ακοινώνητους ή μας κάνει να αισθανόμαστε ότι μας απορρίπτουν τότε παραπονιόμαστε, γινόμαστε στενάχωροι, μπορεί να κάνουμε κακό στον ίδιο μας τον εαυτό.
3. Η εφηβεία κρύβει άλλοτε πολλή κοινωνικότητα και άλλοτε πολλή μοναξιά. Χρειάζεται ένα μέτρο. Να ανοιχτούμε σε κάποιους που εμπιστευόμαστε αλλά να μην πιστεύουμε ότι όλοι μπορούν να γίνουν φίλοι μας. Να μην είμαστε ματαιόδοξοι. Να μετράμε δηλαδή τη φιλία με βάση το πόσα Like έχουμε στο Facebook και να αισθανόμαστε μόνοι μας συγκρίνοντας τον εαυτό μας με άλλους. Ο καθένας έχει τον τρόπο του. Και ας προσπαθήσουμε να έχουμε καλύτερη σχέση με τους γονείς μας και τα αδέρφια μας, όπου υπάρχουν, ώστε να αισθανόμαστε μια βασική ασφάλεια και να προχωρούμε σε καλές παρέες, που θα μας βοηθήσουν να είμαστε λιγότερο μόνοι.
4. Η Εκκλησία μας δείχνει τον δρόμο της νεανικής συντροφιάς. Της παρέας εκεί στις κατηχητικές συνάξεις. Τον δρόμο της Θείας Λειτουργίας, στον οποίο μπορούμε να βρούμε ανθρώπους, αρκεί να το τολμήσουμε. Τον δρόμο της κατασκήνωσης. Ακόμη, μας δείχνει τον δρόμο και τον τρόπο της προσευχής και της επικοινωνίας με τον Θεό, που μας βοηθά να νικήσουμε την μοναξιά μας. Ας μην κλείνουμε την πόρτα στην οδό αυτή.

Γ. Ένα τραγούδι:

«Πιο καλή η μοναξιά από σένα που δεν φτάνω, μια σε βρίσκω μια σε χάνω, πιο καλή η μοναξιά»
(Τραγούδι του Γιάννη Πάριου)

Πιο καλή η μοναξιά: όταν ο έρωτας και η φιλία δεν αρκούν, καθώς οι άνθρωποι δεν μπορούν να επικοινωνήσουν αυθεντικά, τότε είναι προτιμότερη η μοναξιά. Θα δοθούν ευκαιρίες για πιο ουσιαστικές σχέσεις στο μέλλον. Αν εκβιάζουμε την παρέα, τον έρωτα, την σχέση, ενώ βλέπουμε ότι δεν τραβάει, κάνουμε κακό στον εαυτό μας και δεν σεβόμαστε την ελευθερία του άλλου. Θα πληγωνόμαστε και δε θα γιατρευόμαστε.

Δ. Η κοινωνική μοναξιά στην εφηβεία

Ο ρόλος των συνομηλίκων κατά την εφηβεία είναι καθοριστικός και ικανός να λειτουργήσει είτε ευεργετικά είτε ανασταλτικά στην ανάπτυξη της προσωπικότητας του εφήβου, γεγονός που προβληματίζει πολλούς γονείς.

Σε αυτή την ηλικία, τα παιδιά επιχειρούν την ανεξαρτητοποίηση τους, το συναισθηματικό απογαλακτισμό από τους γονείς τους. Η οικογένεια συνεχίζει να έχει σημαντικό ρόλο αλλά με μειωμένη ισχύ καθώς αυξάνεται η επιρροή από συνομηλίκους πολύ περισσότερο απ' ό,τι στην παιδική ηλικία. Οι ενήλικοι όσο και αν επιθυμούν να βοηθήσουν ή να επηρεάσουν τους έφηβους τους, έχουν περιορισμένη ισχύ μιας και είναι ήδη ενήλικοι, έχουν κατακτήσει το στόχο για την επίτευξη του οποίου μάχονται οι έφηβοι: **Την ενηλικίωση!**

Ωστόσο, δεν τα καταφέρνουν όλοι οι έφηβοι να γίνουν αρεστοί από τους συνομηλίκους τους. Ο φόβος πολλών εφήβων είναι η κοινωνική απόρριψη που μπορούν να δεχθούν από φίλους και συμμαθητές. **Η απόρριψη αυτή έχει να κάνει κυρίως με κοινωνικούς λόγους. Η μορφή της περιλαμβάνει πειράγματα, γελοιοποίηση ή απλά αγνοείται το άτομο από το περίγυρό του.**

Δεν είναι μια εύκολη διαδικασία η απόρριψη. Δεδομένου ότι ο κάθε άνθρωπος είναι διαφορετικός και ο τρόπος αντιμετώπισής της ποικίλει, θέλει ιδιαίτερη προσοχή καθώς μπορεί να πάρει ιδιαίτερα αρνητικές διαστάσεις όταν είναι παρατεταμένη ή εμφανίζεται με συνέπεια, όταν η σχέση είναι σημαντική, όταν οδηγεί σε κοινωνική απομόνωση, ή όταν το άτομο είναι ευαίσθητο.

Ψυχολογικές συνέπειες : μοναξιά, χαμηλή αυτοεκτίμηση, επιθετικότητα, κατάθλιψη.

Πώς μπορούν οι γονείς να βοηθήσουν;

Οι φίλοι είναι πολλοί σημαντικοί για τη ζωή τους και ειδικά την περίοδο αυτή. Η παρέα με τους συνομηλίκους τους βοηθά να αναπτύξουν μια ισχυρή αίσθηση του ανήκω και της αποδοχής. Το αίσθημα αυτό της αποδοχής είναι τόσο σημαντικό και έντονο, που εσωτερικεύεται από τον έφηβο και λειτουργεί ως εφόδιο για το μέλλον.

Οι γονείς μπορούν να βοηθήσουν τα παιδιά τους [ενηθαρρύνοντας](#) τα να κοινωνικοποιηθούν και βοηθώντας τα να αναπτύξουν την αυτοπεποίθησή τους.

Η καλή επικοινωνία, η αποδοχή, ο σεβασμός και η άνευ όρων αγάπη των γονιών ήταν, είναι και θα παραμείνει η πιο βασική προϋπόθεση για να λειτουργήσουν ως στηρίγματα στις όποιες προκλήσεις βρεθούν στο δρόμο τους. Ακούστε με προσοχή τι έχουν να σας πουν και βρείτε τι φταίει. Αν τα πράγματα είναι δύσκολα καλό θα ήταν να ζητήσετε τη βοήθεια κάποιου ειδικού.

<http://jenny.gr/gynaika/family-by-4moms/236305/i-koinwniki-monaxia-stin-efveia>

Ε. Φιλία και μοναξιά (π. Βασίλειος Θερμός)

«Δεν θα έκλεβα μονάχος μου, και δεν με ενδιέφερε το αντικείμενο της κλοπής, αλλά η ίδια η πράξη της κλοπής.

Αν ήμουν μονάχος, δεν θα μου άρεσε και δεν θα το είχα κάνει. Α, φιλία, είσαι μεγάλος εχθρός.

Ασκέις μιαν ανεξερευνήτη γοητεία στα μυαλά!» (αγ. Αυγουστίνου-Εξομολογήσεις)

Η παραπάνω καταγραφή του Αγίου Αυγουστίνου για τη νεότητά του, παρά την απαξίωση της φιλίας στην οποία καταλήγει για ηθικούς λόγους, στην πραγματικότητα αποτελεί έναν ύμνο της. Καθώς ο έφηβος ανακαλύπτει ότι θέλει-δεν θέλει αναπτύσσεται μέσα του το «κατ' εικόνα», το κοινωνικό στοιχείο του τελευταίου ασκεί πράγματι μιαν ανεξερευνήτη γοητεία- και όχι μόνο για κακό.

Αλλά τότε γιατί οι έφηβοι έχουν την τάση να μένουν μόνοι; Όπως γράφτηκε χαρακτηριστικά, γι' αυτούς «η μοναξιά μοιάζει με ισχυρό φάρμακο που είναι καλό σε μικρές δόσεις αλλά δηλητηριώδες σε μεγαλύτερες. Το να μένει για πολύ μόνος του ο έφηβος μπορεί να είναι σημάδι διαταραχής... Η Άμν αναλογίζεται στο ημερολόγιο της πώς δειχνει και πώς οι άλλες έχουν φίλο και συμπληρώνει: «Μου αρέσει να είμαι ο εαυτός μου. Έχω παρατηρήσει ότι όταν είμαι μόνη μερικές φορές νοιώθω καλύτερα». Και προσθέτει δείχνοντας την αμφιθυμία της: «ΟΧΙ ΠΑΝΤΑ!»... Και τα δύο άκρα είναι προβληματικά και σημάδι διαταραχής και το να μένουν πολύ μόνι και να μη μπορούν να μείνουν μόνοι και να αναζητούν συνεχώς κάποιον».

Πρέπει να διακρίνουμε ανάμεσα στην εξωτερική μόνωση και στην ψυχική μοναξιά. Αυτά τα δύο δεν ταυτίζονται και δεν συνυπάρχουν υποχρεωτικά. «Συνηθέστερο είναι το αίσθημα μοναξιάς στο πρώτο μισό της εφηβείας, οπότε ο έφηβος βιώνει τις έντονες αλλαγές και τον ψυχολογικό αποχωρισμό από τους γονείς... Για έναν φυσιολογικό έφηβο το να μένει μόνος του δεν αποτελεί κατ' ανάγκην εμπειρία μοναξιάς... Αυτός που αισθάνεται την εφηβεία του ως μια περίοδο έντονα οδυνήρης μοναξιάς, θα βρίσκεται σε ρίσκο ολόκληρη τη ζωή του. Νοιώθει απογοητευμένος από τις σχέσεις του, κλείνεται αμυντικά στον εαυτό του, φροντίζει την τρωτή αυτοεκτίμησή του, ενώ κατά μόνος ποθεί έναν εξιδανικευμένο άλλο ο οποίος θα τον νοιαστεί και θα τον κάνει να αισθανθεί δυνατός. Ή μπορεί να αισθάνεται μια απεριόριστη ανάγκη για προσοχή, επιδοκιμασία, και εξωτερική επιβεβαίωση της αξίας του, ενώ έχει δοκιμάσει μοναχικές απογοητεύσεις σε αυτό το αίτημά του... Για τους διαταραγμένους εφήβους η μοναχικότητα ενδέχεται να γίνεται αντιληπτή

ως πολύ απειλητική, ακόμη και εκμηδενιστική. Αν, επί πλέον, οι μεγάλοι γύρω του δεν του έχουν δώσει επαρκή πρότυπα ελέγχου των ενορμήσεων, το να είναι μόνος ισοδυναμεί με το να έχει να χειριστεί ανυπόφορες σεξουαλικές και επιθετικές φαντασιώσεις και συναισθήματα».

«Δίγοι πόνοι μπορούν να συγκριθούν με τον πόνο εκείνου που αισθάνεται ότι δεν έχει τίποτε καλό, πως είναι μη ελκυστικός, ανεπαρκής, άχρηστος... Τα συναισθήματα αναξιοσύνης, αυτοεκπικριτικότητας, και μοναξιάς στοιχειώνουν τη ζωή ενός στους πέντε νέους». «Είναι ενδιαφέρον ότι και αυτοί οι έφηβοι που δηλώνουν μοναξιά αναφέρουν ότι έχουν κάποιους στενούς φίλους... Το αίσθημα της μοναξιάς δεν είναι θέμα αριθμού φίλων αλλά ικανότητας για δέσμευση και αφοσίωση. Όταν ο έφηβος δεν μπορεί να δώσει, δεν αισθάνεται και αυτά που του δίνουν». Μερικές φορές η μοναξιά συγκαλύπτεται σκόπιμα με αστεία· στη πραγματικότητα μέσα τους δεν μπορούν να χαρούν.

Αλλά και το να έχουν φίλους και παρέες δεν συνεπάγεται αυτονομία πως οι έφηβοι θα νοιώθουν ο εαυτός τους. Οι μισοί από δείγμα 7.050 εφήβων παραδέχονται ότι στην ομάδα των φίλων συχνά συμπεριφέρονται διαφορετικά από αυτό που πραγματικά νοιώθουν, ότι δέχονται πιέσεις στο σχολείο να κάνουν ό,τι και οι άλλοι, και ότι υπάρχουν κλίκες (δηλαδή κλειστές ομάδες) στο σχολείο τους. «Μεταξύ 40 ευχών που τους δόθηκαν το 75% επέλεξε το «να είμαι περισσότερο ο εαυτός μου στην ομάδα». Πρώτη ήλθε σε προτιμήσεις η ευχή «να βρω νόημα στη ζωή και να έχω φίλους»: την επέλεξε το 78%. Οι φίλοι είναι γι' αυτούς ό,τι το ψωμί για τον πεινασμένο και τα ρούχα για τον γυμνό».

«Έφηβοι με προβληματικές σχέσεις με τους συνομηλίκους τους παρουσιάζουν χαμηλότερη αυτοεκτίμηση, χειρότερη επίδοση, και μικρότερη αντοχή σε άλλους παράγοντες στρες στη ζωή τους. Ένας πατέρας παρατήρησε την κόρη του να γλιστρά σε μια περίοδο κατάθλιψης δεκατεσσάρων μηνών και μόνο εκ των υστέρων έμαθε ότι επρόκειτο για τις συνέπειες της οδυνηρής απόφασης της να αποχωριστεί μια ομάδα συνομηλίκων που άρχισαν να χρησιμοποιούν ουσίες». Το μυαλό πήρε τη σωστή απόφαση αλλά αυτή δεν εμπόδισε την καρδιά να πενθεί. Σε έρευνα που μελέτησε την κοινωνική συμπεριφορά εφήβων σε κατασκήνωση σε συνάρτηση με τον τύπο σύνδεσης που είχαν ως βρέφη, φάνηκε ότι όσοι χαρακτηρίζονταν από ασφαλή τύπο σύνδεσης με τη μητέρα παρουσίαζαν τώρα περισσότερο συναισθηματικές κοινωνικές τους σχέσεις και είχαν περισσότερους φίλους. Αντίθετα, όσοι χαρακτηρίζονταν από βρεφική αντίδραση τύπου αγχώδους-αποφευκτικού, ως έφηβοι είχαν σχέσεις με ασαφή όρια εις βάρος της αυτονομίας τους. Στο πώς οι έφηβοι βιώνουν τη φιλία συναντούμε διαφορές στα φύλα. Για τα κορίτσια μετρά πρώτα το συναισθηματικό ενώ για τα αγόρια ο έλεγχος. Τα κορίτσια τα ενώνει η αυτοαποκάλυψη, τα αγόρια οι κοινές δραστηριότητες. Τα κορίτσια αντλούν νόημα από τη φιλία μέσω σύνδεσης και φροντίδας, τα αγόρια μέσω τονισμού της διαφορετικότητας.

Ενδιαφέρον θα είναι να προσέξουμε και κάποιες διαφορές των δύο φύλων ως προς το αίσθημα ένοχης. Κατ' αρχήν οι έφηβες εμφανίζουν μεγαλύτερη προδιάθεση για ενοχή από τους εφήβους· εξ άλλου και τα κορίτσια παρουσιάζουν περισσότερη κατάθλιψη από τα αγόρια και λιγότερες αντικοινωνικές συμπεριφορές (που υποδηλώνουν μειωμένη ένοχη). Προϊούσης της εφηβείας η ενοχή μειώνεται στα αγόρια περισσότερο και ταχύτερα από τα κορίτσια. Χαρακτηριστικό εμφανίζεται το γεγονός ότι τα αγόρια συνηθέστερα ενοχοποιούνται για επιθετική συμπεριφορά που έδειξαν, ενώ τα κορίτσια για αδιαφορία και ανεντιμότητα. Το στατιστικό αυτό εύρημα υπονοεί ότι, αφ' ενός μεν τα αγόρια καταφεύγουν συνηθέστερα στην επιθετικότητα για να λύσουν τις διαφορές τους, αφ' ετέρου δε τα κορίτσια τείνουν προς περισσότερη φροντίδα για τον άλλο την οποία και χρησιμοποιούν ως ηθικό κριτήριο.

Στην εφηβεία παρατηρείται δυσκολία τόσο στο χειρισμό της οικειότητας όσο και των συνεπειών της. «Πρέπει να εξετάσουμε και τη σκοτεινή πλευρά της οικειότητας: τη ραγισμένη καρδιά του εφήβου, τις συνέπειες της προδοσίας από τον/την καλύτερο/η φίλο/η, που τόσο αναστατώνουν και θλίβουν τη ζωή τους... Πιο ευάλωτοι έφηβοι επηρεάζονται περισσότερο και πέφτουν συχνότερα θύματα της σκοτεινής πλευράς. Απώλειες καλών φίλων ή ρομαντικών συντρόφων ή σημαντικών μελών της οικογένειας εμπλέκονται σε εφηβικές αυτοκτονίες. Μεγαλύτερη ερωτική οικειότητα μπορεί να οδηγήσει σε εγκυμοσύνη και τοκετό».

(π. Βασιλείου Θεομού, «Ταραγμένη Άνοιξη». Εκδ. Δομή. Αθήνα 2008)

<http://www.diakonima.gr/2009/12/18/%CF%86%CE%B9%CE%BB%CE%AF%CE%B1-%CE%BA%CE%B1%CE%B9-%CE%BC%CE%BF%CE%BD%CE%B1%CE%BE%CE%B9%CE%AC/>

ΣΤ. Πώς παλεύω την μοναξιά μου;

Γιατί είμαι τόσο μόνος; Σ' αυτή την περίοδο αλλαγών που διανύετε, ίσως κάποιοι από σας, για κάποιες χρονικές περιόδους να σκέφτονται:

- «πόσο θα ήθελα να είμαι αυτό που φαντάζομαι ότι θα μπορούσα να είμαι»! ή

- «πόσο θα ήθελα να είμαι το τέλειο παιδί που δεν ήμουν τότε»!

Συγκρούεται, δηλαδή, η πραγματικότητα με τη φαντασία. Η σύγκρουση αυτή δεν είναι για όλους ξεκάθαρη ή συνειδητή. Το σημαντικό είναι να γνωρίζετε ότι συγκρούεται η πραγματικότητα με τη φαντασία σε ό,τι αφορά στην εικόνα του εαυτού μας.

Αυτές οι συγκρούσεις, καθώς και το πώς νιώθετε για το σώμα σας που αλλάζει, δημιουργούν, και αυτό είναι φυσιολογικό, θλίψη και παραίτηση, δηλαδή, την αίσθηση ότι βαριέστε, ότι δεν αντέχετε άλλο, ότι δεν σας νοιάζει τίποτε. Δημιουργούν, επίσης, ένα αίσθημα μοναξιάς, αλλά και την αναζητήσή της.

Λέτε: «δεν μπορώ τους άλλους, οι άλλοι τα καταφέρνουν καλύτερα, καλύτερα στη μοναξιά μου». Βέβαια, οι άλλοι δεν τα καταφέρνουν απαραίτητα καλύτερα. Απλώς, ίσως δεν ξέρετε τι νιώθουν ή όταν λένε ότι όλα πάνε καλά, ίσως, να προσπαθούν να αποφύγουν να συνειδητοποιήσουν τι νιώθουν.

Οι φάσεις θλίψης εναλλάσσονται με φάσεις που αισθάνεστε χαρά έως ευφορία. Είναι τότε, ίσως, που δέχετε θετικά το γεγονός ότι αλλάζετε, ότι ωριμάζετε. Ίσως και να κατανοείτε, τότε, ότι αυτά που σας συμβαίνουν είναι παροδικά. Όσο για την ευφορία, μην την ακούτε κατά γράμμα. Η αίσθηση ότι όλα μπορείτε να τα καταφέρετε και ότι μπορείτε να κάνετε ό,τι θέλετε δεν είναι αληθινή και ίσως να εμπλακείτε σε πολύπλοκες καταστάσεις ή και κινδύνους αν δεν αξιολογήσετε έγκαιρα τις συνέπειες.

Τι μπορείτε να κάνετε με τη θλίψη και τη μοναξιά, ώστε να προωθήσετε την εξέλιξή σας;

Η θλίψη, η απομόνωση, η αποφυγή των συναισθημάτων είναι, ως ένα βαθμό, φυσιολογικές άμυνες στο ξεχείλισμα των συναισθημάτων, τα οποία δυσκολεύεστε να τα εκφράσετε με λόγια.

Ωστόσο, στην εφηβεία η θλίψη μπορεί να βιωθεί και ως ευκαιρία για την κατά προσέγγιση πραγμάτωση αυτής της ιδανικής εικόνας του εαυτού. Για να γίνει όμως αυτό, χρειάζεται να μετριάσετε προοδευτικά την ιδανική εικόνα σας, δηλαδή να κατεβάσετε τον πήχη, σύμφωνα με τις δυνατότητές σας. Να παραιτηθείτε, δηλαδή, από ένα κομμάτι του ιδανικού εαυτού σας και ίσως από κάποιες απολαύσεις (π.χ. ονειροπόληση). Τότε, η θλίψη αποκτά νόημα.

1. Αν σας ενδιαφέρει να βγείτε από τη θλίψη, ξεκαθαρίστε, τι είναι σημαντικό για σας, σε ό,τι αφορά στην προσωπικότητά σας και σε ό,τι αφορά στις επιδιώξεις σας. 2. Ξεκαθαρίστε, τι θέλει το περιβάλλον σας από εσάς.

3. Πού διαφωνείτε και πού συμφωνείτε. 4. Μπορείτε να επιχειρηματολογήσετε; 5. Αξιολογήστε πού έχει νόημα να πειθαρχήσετε τον εαυτό σας και πού να είστε χαλαροί.

Η αυτοπειθαρχία είναι ένας τρόπος για να κερδίσετε την ελευθερία. Μέσω αυτής της διεργασίας, θα έχετε ουσιαστικά συμματάσχει συνειδητά στη δημιουργία του δικού σας νοήματος για τη ζωή.

<http://www.boro.gr/110590/h-monaksia-sthn-cfhveia-pws-tha-thn-kseperaseis>

Ζ. Η εφηβική μοναξιά και ο αυτοτραυματισμός (Μαρία Παναγιωτάκη)

Παγκόσμια Ημέρα Ευαισθητοποίησης για τον Αυτοτραυματισμό η 1η Μαρτίου, αφορμή για να σταθούμε στη σοβαρότητα του εν λόγω προβλήματος...

Ο **εκούσιος αυτοτραυματισμός** για τον έφηβο αποσκοπεί στην **αποφόρτιση αρνητικών συναισθημάτων** από καταστάσεις τις οποίες βιώνει, όπως **πίεση, άγχος, απόρριψη** ή στην **αποφόρτιση μιας εμμονής** ή τον **αντιπερισπασμό του συναισθηματικού πόνου προκαλώντας σωματικό πόνο**. Μοιάζει δηλαδή ευκολότερο για τα άτομα αυτά να ανακουφίσουν τον εσωτερικό πόνο προκαλώντας έναν εντονότερο εξωτερικό-σωματικό πόνο.

Πρόσφατη έρευνα στη **Βρετανία** σε **6000 μαθητές** (15-16 ετών) επισημαίνει ότι **περισσότεροι από 1 στους 10 εφήβους παρουσιάζουν συμπεριφορές αυτοτραυματισμού με πρόθεση**. **10.3%** των εφήβων έχουν επιχειρήσει να αυτοτραυματιστούν και στους εφήβους αυτούς το κόψιμο υπερισχύει σε ποσοστό **64%**. Τα κορίτσια φαίνεται στις έρευνες ότι έχουν 4 φορές περισσότερες πιθανότητες για κόψιμο σε σύγκριση με τα αγόρια.

Αυτο-τραυματισμός ορίζεται η σκόπιμη πράξη ενός ατόμου που έχει σκοπό να τραυματίσει ή να πονέσει σωματικά τον εαυτό του, ως **τρόπος αντιμετώπισης του συναισθηματικού πόνου**.

Ο σωματικός πόνος είναι συχνά πιο εύκολο να αντιμετωπιστεί σε σχέση με τον συναισθηματικό πόνο, επειδή προκαλεί «πραγματικά» αισθήματα. Οι τραυματισμοί μπορούν να αποδείξουν σε ένα άτομο ότι ο συναισθηματικός πόνος τους είναι πραγματικός και ισχυρός.

Όταν πρόκειται για αυτοτραυματισμό, η κοπή θεωρείται ο κύριος τρόπος που οι άνθρωποι επιλέγουν να τραυματιστούν. Μεταξύ των μεθόδων που ακολουθούνται από τα άτομα που υποφέρουν από αυτού του είδους την συμπεριφορά είναι το κάψιμο, το γρατζούνισμα και κάθε τρόπος τραυματισμού που δημιουργεί μώλωπες στο σώμα.

Ένα άτομο μπορεί να υποφέρει από αυτόν τον τρόπο συμπεριφοράς, χωρίς να το αποκαλύπτει στο οικογενειακό ή κοινωνικό του περιβάλλον, νιώθοντας **ανίκανο να σπάσει αυτόν τον κύκλο: συναισθηματικός πόνος=αυτοτραυματισμός.**

Ο όρος **Self-harm** είναι ένας γενικός όρος, που περιλαμβάνει μια ποικιλία από επιβλαβείς συμπεριφορές που δημιουργούν προβλήματα ή βλάβες σε ένα άτομο, όπως διατροφικές διαταραχές, ριψοκίνδυνες συμπεριφορές, ναρκωτικά ή κατάχρηση αλκόολ. Ο αυτο-τραυματισμός βρίσκεται κάτω από την ομπρέλα του όρου Self-harm και είναι μια **άμεση συμπεριφορά που προκαλεί βλάβες στο σώμα ενός ατόμου**.

Οι συμπεριφορές αυτές αξίζουν την ιδιαίτερη προσοχή μας, καθώς **δεν είναι απλά μια προσπάθεια των εφήβων να τραβήξουν την προσοχή ή να τρομάξουν κάποιον**. Συχνά, συνυπάρχουν **χαμηλή αυτοεκτίμηση, αγχώδης διαταραχή ή κατάθλιψη**. Υπάρχουν μελέτες που συσχετίζουν τους αυτοτραυματισμούς με αυτοκτονικότητα και απόπειρες.

Η ψυχοθεραπεία βοηθάει τον έφηβο να επεξεργαστεί και να αποδεχθεί τα συναισθήματά του θετικά και αρνητικά, ώστε να είναι σε θέση να τα διαχειριστεί καλύτερα. Ο έφηβος αισθάνεται ότι δεν είναι μόνος, κάποιος μπορεί να τον καταλάβει και να τον υποστηρίξει.

Η έκφραση των συναισθημάτων την κρίσιμη στιγμή με τη ζωγραφική, το γράψιμο κειμένων, ποιημάτων ή ημερολογίου, η έντονη άσκηση και το τρέξιμο, ο χορός, η φροντίδα ενός κατοικίδιου βοηθούν πολύ στην αποφόρτιση τους. Επίσης, άλλες τεχνικές είναι το τρίψιμο μιας γόμας στο σημείο του σώματος που επιχειρείται να τραυματιστεί ή ο στιγματισμός του με ένα κόκκινο στυλό.

Ας έχουμε κατά νου ότι η εφηβεία είναι μια ηλικία πειραματισμού και σχετικής έλλειψης αντικειμενικού φίλτρου και κριτικής ικανότητας.

Αναπτυξιακά ο έφηβος είναι προσκολλημένος στον παρόντα χρόνο και δεν έχει ακόμη κατακτήσει την υποθετική – αφηρημένη σκέψη. Σαν αποτέλεσμα, οι έφηβοι δεν ανταλαμβάνονται εύκολα τις συνέπειες των πράξεών τους στο μέλλον και ενδέχεται να θεωρήσουν πως τραυματικές εμπειρίες που αφορούν το παρόν θα διαρκέσουν για πάντα.

Επιπλέον, εξιδανικεύουν πρόσωπα (σύντροφο, φίλους κ.λπ.), ενώ αμφισβητούν έντονα κάθε μορφής εξουσία και πάνω απ'όλα την γονεϊκή. Στην ηλικία αυτή, οι γονείς “πέφτουν από το βάθρο” τους, αφού έως τώρα θεωρούνταν άμεμπτοι και κύριοι πρωταγωνιστές στη ζωή του παιδιού που μπαίνει πλέον στην εφηβεία. Κατά τη διαδρομή της εφηβείας, έρχεται η συνειδητοποίηση ότι οι γονείς έχουν τρωτά σημεία και είναι άνθρωποι σαν όλους τους άλλους.

Το γεγονός αυτό, μαζί με την πραγματικότητα ότι τα πράγματα και οι ρόλοι αλλάζουν, και ο έφηβος καλείται να αναλάβει σταδιακά τις ευθύνες των αποφάσεων, της υγείας και της ζωής του δημιουργούν ένα υποσυνείδητο πένθος το οποίο πολλοί έφηβοι το εξωτερικεύουν με διάφορους τρόπους (καταθλιπτικό συναίσθημα, άγχος, επιθετικότητα κ.λπ.). Παράλληλα, πολύ μεγάλη δύναμη και επιρροή αποκτούν στη ζωή του εφήβου οι συνομήλικοι ασκώντας τη δική τους πίεση. Βασικό κίνητρο για τη συμπεριφορά των εφήβων είναι η αποδοχή από τους φίλους και η δημοτικότητα στις ομάδες που σχηματίζονται.

Επιπλέον, υπάρχουν νευροβιολογικά ευρήματα ότι κατά την εφηβεία υπερτερεί και πρωταγωνιστεί το συναίσθημα και η συγκίνηση, εις βάρος της κριτικής σκέψης και των λογικών αποφάσεων, παρά το ότι οι έφηβοι είναι γνώστες του κινδύνου. Αν συνεκτιμήσουμε και τις ιδιαιτερότητες που υπάρχουν στις σύγχρονες κοινωνίες και που δυσκολεύουν ιδιαίτερα τους σημερινούς εφήβους, θα μπορέσουμε να τους κατανοήσουμε και να τους στηρίξουμε, περιορίζοντας ή, ακόμα καλύτερα διώχνοντας μακριά, τη μοναξιά τους.

Πηγές: national-awareness-days.com, lifesigns.org.uk, socialpolicy.gr, youthlife.gr

Η. Η μοναξιά στους καιρούς μας (του ψυχολόγου Σάββα Σαλπιστή)

Διάφορα είδη μοναξιάς: Η μοναξιά είναι ένα αίσθημα και, ως τέτοιο, ο καθένας μας το βιώνει με τον δικό του μοναδικό τρόπο. Μπορεί, επίσης, να βιώνουμε τη μοναξιά μας διαφορετικά σε διαφορετικές χρονικές στιγμές, ανάλογα με το είδος και την ποιότητα των εσωτερικών μας εικόνων, τόσο για τον εαυτό μας όσο και για τους άλλους, που είναι ενεργοποιημένες τη δεδομένη χρονική στιγμή. Το είδος των εσωτερικών μας εικόνων για τον εαυτό μας και για τους άλλους αντικατοπτρίζει πάντα την ιστορία των πρώιμων προσωπικών μας σχέσεων, αλλά και την αίσθηση που έχουμε για τις σχέσεις μας με άλλους στο παρόν.

Το πώς ζει κάποιος ή το πόσους φίλους έχει δεν παίζει πάντα καθοριστικό ρόλο. Η μοναξιά είναι ένας ευρύς όρος. Μπορεί να σημαίνει αποκλεισμό, οικειοθελή απόσυρση, αλλά και κάτι που μπορεί κάποιος να απολαμβάνει. Το να ζει κάποιος μόνος δεν σημαίνει, απαραίτητα, να νιώθει μόνος. Αν, όμως, νιώθει μόνος, αυτό είναι κάτι το πολύ οδυνηρό.

Υπάρχουν διάφορες μορφές μοναξιάς και, κατά καιρούς, έχουν προταθεί διάφοροι τρόποι διαχωρισμού τους. Ο σημαντικότερος από αυτούς είναι, ίσως, ανάμεσα στο να είναι κάποιος μόνος ή απομονωμένος, εξαιτίας μιας αντικειμενικής ή εξωτερικής αιτίας (αντικειμενική μοναξιά) και στο να νιώθει μόνος (υποκειμενική μοναξιά).

Η αντικειμενική μοναξιά έχει να κάνει με την απουσία ή ένδεια κοινωνικών σχέσεων, δηλαδή, λίγοι ή καθόλου φίλοι, συγγενείς, συνάδελφοι, και μπορεί να είναι μικρής ή χρόνιας διάρκειας. Η μικρής διάρκειας αντικειμενική μοναξιά σημαίνει πως κάποιος είναι -οικειοθελώς ή μη- μόνος για ένα συγκεκριμένο χρονικό διάστημα. Στη μακράς διάρκειας αντικειμενική μοναξιά, θεωρείται πως υπάρχουν σχετικά μόνιμα κενά ή ελλείψεις όχι μόνο στις κοινωνικές, αλλά και στις στενότερες προσωπικές σχέσεις.

Η υποκειμενική μοναξιά είναι, γενικώς, πάντα επώδυνη και χαρακτηρίζεται από την αίσθηση κάποιου πως δεν έχει την ανθρώπινη επαφή που χρειάζεται. Υπάρχουν πολλές μορφές

υποκειμενικής μοναξιάς, ανάλογα με τον τύπο της συναισθηματικής ή κοινωνικής επαφής που λείπει στον καθένα. Για παράδειγμα, μπορεί σε κάποιον να λείπει μια ερωτική σχέση, δηλαδή, ένας/μία σύντροφος ζωής ή ένας καλός φίλος που να μπορεί να μοιράζεται μαζί του/της χρόνο, εμπειρίες και συναισθήματα, να αισθάνεται πως δεν έχει την κοινωνική στήριξη που χρειάζεται κ.τ.λ.

Το να αισθάνεται κάποιος «εκτός» αποτελεί μια άλλη μορφή ψυχικής οδύνης. Ο ψυχικός πόνος που οφείλεται σε έλλειψη ουσιαστικών διαπροσωπικών σχέσεων ή σε παντελή απουσία σχέσεων δημιουργεί πολύ συχνά την αίσθηση πως δεν είμαστε επιθυμητοί, αγαπητοί, αποδεκτοί ή επαρκείς και πως σε κανέναν δεν λείπουμε, από τη στιγμή που κανείς δεν μας αναζητά ή δεν φαίνεται πως μας χρειάζεται.

Μία άλλη μορφή μοναξιάς είναι η αποκαλούμενη «υπαρξιακή μοναξιά». Στην περίπτωση αυτή, δεν λείπουν οι κοινωνικές σχέσεις αλλά κυριαρχεί η αίσθηση πως δεν μπορούμε να μοιραστούμε με κάποιον τις δυσκολίες ή τα προβλήματά μας και πως δεν υπάρχει κάποιος που να θέλει να ακούσει και να δείξει πως καταλαβαίνει.

Αίτια και συνέπειες της μοναξιάς: Πολύ συχνά, το αίσθημα της μοναξιάς συνοδεύουν αισθήματα άγχους, κατάθλιψης, χαμηλής αυτοεκτίμησης και απώλειας ελέγχου. Το καθένα από τα αισθήματα αυτά έχει μεν μια αυτόνομη ύπαρξη αλλά, συνάμα, επηρεάζει το ένα το άλλο. Δεν είναι, πολλές φορές, εύκολο να πούμε αν το άγχος ή η κατάθλιψη που βιώνει κάποιος, μην έχοντας οικογένεια ή φίλους, είναι αποτέλεσμα της μοναξιάς του ή αν το άγχος του για εγγύτητα και συναισθηματική εξάρτηση ήσαν αυτά που τον οδήγησαν στην απομόνωση και απόσυρση με συνέπεια να νιώθει πολύ μόνος.

Συχνά, η μοναξιά που βιώνει κάποιος οφείλεται στην ύπαρξη διαφόρων μορφών αντικειμενικής μοναξιάς, όπως η μοναχική διαβίωση ή η απουσία ουσιαστικών σχέσεων. Οι ψυχολογικοί παράγοντες, όμως, -όπως η ευαλωτότητα κάποιου ή το μέγεθος των κοινωνικών του αναγκών- παίζουν, επίσης, πολύ σημαντικό ρόλο και καθορίζονται, με τη σειρά τους, τόσο από γενετικούς όσο και από περιβαλλοντικούς παράγοντες.

Υπάρχουν, επίσης, και άλλοι αντικειμενικοί παράγοντες που φαίνεται πως παίζουν ρόλο, όπως η κοινωνικο-οικονομική κατάσταση, η ηλικία, καθώς και διάφοροι άλλοι πολιτισμικοί και κοινωνικοί παράγοντες. Οι παράγοντες αυτοί επηρεάζουν σε μεγάλο βαθμό την αίσθηση της υποκειμενικής μοναξιάς διαμέσου της αντικειμενικής μοναξιάς.

Άλλοι παράγοντες μπορεί, επίσης, να είναι η δημιουργία διαφόρων φαύλων κύκλων που οδηγούν στη μοναξιά. Για παράδειγμα, ένα παιδί, που έμαθε από πολύ νωρίς τι σημαίνει ασφάλεια και πως το ίδιο είναι άξιο αγάπης, αποπνέει μια θετική προσδοκία και αύρα στην κάθε προσέγγισή του με τους άλλους και, με τον τρόπο αυτόν, επιβεβαιώνει στην πράξη ξανά και ξανά αυτό που έχει βιώσει, δηλαδή τη θετική εσωτερική του εικόνα, τόσο για τον ίδιο του τον εαυτό όσο και για τους άλλους.

Αντίθετα, ένα άτομο, που δεν έχει βιώσει τα ανάλογα και που νιώθει μεγάλη ανασφάλεια τόσο για την προσωπική του αξία και επάρκεια όσο και για τις προθέσεις των άλλων απέναντί του, έχοντας τον μόνιμο φόβο μιας πιθανής απόρριψης και εγκατάλειψης, προκαλεί και αναπαράγει -άθελά του- μια εντελώς διαφορετική αντιμετώπιση από τους άλλους. Με το να είναι μόνιμα επιφυλακτικό και αποσυρμένο ή με το να αναζητά συνεχώς την προσοχή και την επιβεβαίωση των άλλων, τους κρατά σε απόσταση ή/και τους εξουθενώνει συναισθηματικά, αναπαράγοντας, με τον τρόπο αυτόν, τη μοναξιά και την εγκατάλειψη που τρέμει όσο τίποτα άλλο.

Όσον αφορά στη μοναξιά ατόμων της τρίτης ηλικίας, αναζητούμε συνήθως τις αιτίες στον τρόπο ζωής και στην καθημερινότητά τους. Και όμως, ο τρόπος που έχουν μεγαλώσει ως παιδιά, π.χ. αν είχαν υπερπροστατευτικούς ή απορριπτικούς γονείς, παίζει σημαντικό ρόλο ακόμα και στα άτομα προχωρημένης ηλικίας.

Έχει, επίσης, αποδειχθεί πως τα άτομα που βιώνουν μοναξιά έχουν την τάση να ερμηνεύουν διάφορα κοινωνικά μηνύματα, όπως λεκτικές εκφράσεις ή εκφράσεις προσώπου άλλων, ως απειλητικές, είναι πιο ευάλωτα, απαισιόδοξα, ελκυστικά απέναντι στον ίδιο τους τον εαυτό και τους άλλους και δεν εμπιστεύονται εύκολα. Όλα αυτά, βέβαια, επιτείνουν το αίσθημα μοναξιάς, καθώς διευρύνουν την απόσταση από τους άλλους.

Η απουσία κοινωνικών επαφών -όταν κάποιος τις επιθυμεί διακαώς- οδηγεί κάθε άτομο, ασχέτως ηλικίας, σε πολύ επώδυνα αισθήματα μοναξιάς, επηρεάζοντας την ψυχική και σωματική υγεία, συνολικά. Τα ερευνητικά ευρήματα, στον τομέα αυτόν, είναι αδιάψευστα. Ο κίνδυνος πρόωρου θανάτου είναι αυξημένος κατά 50% για τα μοναχικά άτομα, συγκριτικά με αυτά που έχουν ουσιαστικές κοινωνικές σχέσεις. Η κοινωνική απομόνωση είναι δύο φορές πιο επικίνδυνη για την υγεία από την παχυσαρκία, πιο επικίνδυνη από την έλλειψη σωματικής άσκησης, εξίσου επικίνδυνη όσο και ο αλκοολισμός ή το κάπνισμα 15 τσιγάρων ημερησίως. Άλλες έρευνες έχουν καταδείξει, επίσης, άμεση σχέση ανάμεσα στην υψηλή αρτηριακή πίεση, την κατάθλιψη και το αίσθημα υποκειμενικής μοναξιάς.

Τα αισθήματα ντροπής: Η μη οικειοθελής μοναξιά προκαλεί συχνά αισθήματα ντροπής και αποκλεισμού. Έχουμε την αίσθηση πως είμαστε ελλείψεις και ντρεπόμαστε για αυτήν την κοινωνική μας αναπηρία η οποία δεν πιστεύουμε πως υπάρχει δυνατότητα να αλλάξει. Τα αισθήματα ανημποριάς και κατωτερότητας, ενώπιον μιας μοίρας που πιστεύουμε πως δεν είμαστε σε θέση να επηρεάσουμε, είναι δυσβάσταχτα και με τίποτα δεν πρέπει να γίνουν αντιληπτά στους έξω. Θεωρούμε τους εαυτούς μας ως αποκλειστικά υπεύθυνους για την κατάστασή μας, οι ενοχές μας γιγαντώνονται, κάτι που οδηγεί στο να θέλουμε να απομονωθούμε ακόμα περισσότερο από τους άλλους.

Τι μπορούμε να κάνουμε οι ίδιοι; Πολλά άτομα που νιώθουν μοναξιά κρύβονται στο σκοτάδι της μοναξιάς τους. Δεν τολμούν να βγουν στο φως, να δείξουν ποιοι πραγματικά είναι και τι ανάγκες έχουν. Φοβούνται μήπως παρεξηγηθούν και δεν ληφθούν σοβαρά υπόψη. Αν, όμως, επιθυμούμε να αλλάξουν πραγματικά τα πράγματα, τότε θα πρέπει να γίνουμε οι ίδιοι συγγραφείς και πρωταγωνιστές του σεναρίου της ζωής μας. Τα οδυνηρά αισθήματα της μοναξιάς είναι το καλύτερο κίνητρο για μια ουσιαστική αλλαγή. Το να περιμένουμε χρόνο με το χρόνο να γίνει κάποιο θαύμα και να αλλάξουν τα πράγματα από μόνα τους είναι σαν να απαρνιόμαστε τον ίδιο μας τον εαυτό και τη δυνατότητα μιας νέας συνάντησης με τη ζωή.

Ορισμένοι υιοθετούν υποσυνείδητα το ρόλο του θύματος, αναπαράγοντας, με τον τρόπο αυτόν, παλιά προσωπικά τους τραύματα, σε μια προσπάθειά τους να τα επιλύσουν στο παρόν. Αν δεν το αντιληφθούμε αυτό, το μόνο που αναπαράγουμε είναι η προσωπική μας δυστυχία και θυματοποίηση.

Η σύγκριση της κατάστασής μας με αυτή των άλλων και η αίσθησή μας και το συμπέρασμα πως η ζωή τους είναι πάντα καλύτερη από τη δική μας, ούτε πάντα σωστό είναι αλλά ούτε και μας βοηθά σε κάτι. Υπάρχουν άνθρωποι εκεί έξω που, αν και βρίσκονται ανάμεσα σε δεκάδες γνωστούς και «φίλους», νιώθουν απέραντα μόνοι, λαχταρώντας και αναζητώντας απεγνωσμένα την εγγύτητα που τους λείπει. Το να κυνηγάμε πάντα κάτι που βρίσκεται έξω από εμάς και τον εαυτό μας δεν επιλύει το πρόβλημα της μοναξιάς μας. Αν απαρνηθούμε τον ίδιο μας τον εαυτό, δύσκολα θα καταφέρουμε να αναγνωρίσουμε τις πραγματικές μας ανάγκες. Μόνο όταν αγαπήσουμε στοιχειωδώς τον εαυτό μας και αρέσουμε την παρέα του, θα καταφέρουμε να συναντήσουμε τους άλλους σε μια στερεή και ισότιμη βάση.

<http://www.i-psyxologos.gr/monaxia/>

Θ. Μία Αγία που δεν φοβήθηκε την μοναξιά αλλά έφερε ελπίδα κι αλήθεια στον κόσμο

Η Αγία Αικατερίνη καταγόταν από οικογένεια ευγενών της Αλεξάνδρειας, «θυγάτηρ βασιλίσκου τινός ονομαζομένου Κώνστου», και μαρτύρησε στις αρχές του 4ου αιώνα μ.Χ. (304

μ.Χ.) Ήταν ευφυέστατη και φιλομαθής. Ήδη σε ηλικία δέκα οκτώ χρονών κατείχε τις γνώσεις της ελληνικής, ρωμαϊκής και λατινικής φιλολογίας και φιλοσοφίας, δηλαδή γνώριζε τα έργα του Ομήρου, του λατίνου ποιητή Βιργίλιου, του Ασκληπιού, του Ιπποκράτη και Γαληνού των ιατρών, του Αριστοτέλη και του Πλάτωνα, του Φιλιστίωνα και του Ευσέβιου των φιλοσόφων, του Ιαννή και Ιαμβρή των μεγάλων μάγων, του Διονυσίου και της Σιβύλλης και άλλων. Ήταν όμως και άρτια καταρτισμένη στα δόγματα της χριστιανικής πίστης.

Όταν επί Μαξεντίου (υιός του Μαξιμιανού) διεξαγόταν διωγμός εναντίον των χριστιανών, η Αικατερίνη δε φοβήθηκε, αλλά με παρρησία διέδιδε πώς ο Ιησούς Χριστός είναι ο μόνος Αληθινός Θεός. Για το λόγο αυτό συνελήφθη από τον έπαρχο της περιοχής, ο οποίος προσπάθησε με συζητήσεις να την πείσει να αρνηθεί την πίστη της. Όταν ο έπαρχος διαπίστωσε την ανωτερότητά των λόγων της Αικατερίνης, συγκάλεσε δημόσια συζήτηση με τους πιο άξιους ρήτορες της Αλεξάνδρειας, τους οποίους όμως η Αικατερίνη αποστόμωσε. Κι όχι μόνο αυτό, αλλά κάποιοι από τους συνομιλητές της Αικατερίνης πείσθηκαν για τους λόγους της και ασπάστηκαν την Χριστιανική Πίστη.

Μπροστά σε αυτή την κατάληξη, ο έπαρχος διέταξε να τη βασανίσουν σκληρά με την ελπίδα πώς η αγία θα λύγιζε και θα αρνιόταν τον Χριστό. Όμως η Αικατερίνη έμεινε ακλόνητη στην πίστη της. Τελικά αποκεφαλίσθηκε, ύστερα από διαταγή του έπαρχου.

Φανατισμός: φόβος ή ζήλος;

Κάψιμο βιβλίων: Μια φανατική αντιμετώπιση του διαφορετικού
(Α. Τάσος, Αναφορά στον Γκώγια, 1973 Ξυλόγραφια).

Κείμενο 1 και σχόλια:

Ζούσε κάποτε ένας μοναχός που λεγόταν αββάς Ιάκωβος στα κελλιά μιας Σκήτης μαζί με τον πατέρα του, που ήταν ιερομόναχος και πνευματικός του. Η σκήτη είχε δύο ναούς. Ο ένας ανήκε στους ορθόδοξους και ο άλλος στους μονοφυσίτες, που ήταν αιρετικοί. Ο Ιάκωβος λειτουργούνταν στον ναό των ορθοδόξων και εκεί κοινωνούσε. Επειδή όμως ήταν ταπεινός, τον αγαπούσαν όλοι και τα μέλη της Εκκλησίας και οι χωρισμένοι από αυτήν. Του έλεγαν λοιπόν οι ορθόδοξοι: «Τον νου σου, αββά Ιάκωβε, μη σε ξεγελάσουν οι αιρετικοί και σε ελκύσουν στην κοινότητά τους». Το ίδιο και οι αιρετικοί μονοφυσίτες του έλεγαν: «Γνώριζε, αββά Ιάκωβε, ότι κοινωνώντας με τους διφυσίτες (τους ορθοδόξους που πιστεύουν ότι ο Χριστός είναι θεάνθρωπος, έχει δύο φύσεις), χάνεις την ψυχή σου. Γιατί είναι αιρετικοί και συκοφαντούν την αλήθεια».

Ο αββάς Ιάκωβος που ήταν ακέραιος στην καρδιά, στενοχωριόταν με όσα άκουγε και από τις δύο πλευρές. Δεν ήξερε πλέον τι να κάνει. Πήγε λοιπόν να παρακαλέσει τον Θεό. Κρύφτηκε σε ένα απόμερο κελλί, έξω από την λαύρα, ντύθηκε τα ράσα που επρόκειτο να φορέσει όταν θα πέθαινε, καθώς συνηθίζουν οι Αιγύπτιοι μοναχοί. Τα ράσα και το κουκούλι στο κεφάλι τα φορούσε μόνο τις Κυριακές, όταν μεταλαμβάνουν, και ευθύς ύστερα τα μαζεύουν. Πηγαίνοντας λοιπόν σε εκείνο το κελλί, παρακαλούσε τον Θεό συνεχώς να του φανερώσει τι είναι το σωστό και έκανε νηστεία τόση ώστε να εξαντληθεί. Και οι λογισμοί από τους δαίμονες τον ταλαιπωρούσαν, ώστε έπεσε κατάχαμα και έμεινε πεσμένος. Πέρασαν περίπου σαράντα μέρες.

Βλέπει τότε να μπαίνει στο κελλί του ένα χαρωπό παιδί και του λέει: «Αββά Ιάκωβε, τι κάνεις εδώ;» Ο αββάς κατάλαβε ότι το παιδί ήταν ο ίδιος ο Χριστός και παίρνοντας δύναμη από την θέα Του, Του είπε: «Κύριε, συ γνωρίζεις τι έχω. Εκείνοι μου λένε να μην αφήσω την Εκκλησία. Οι άλλοι μου λένε ότι με πλανούν οι διφυσίτες. Κι εγώ, έχοντάς τα χαμένα, μη ξέροντας τι να κάνω, ήρθα εδώ». Του λέγει τότε ο Κύριος: «Όπου είσαι, καλά είσαι». Και σαν μια αόρατη δύναμη τον έσπρωξε να επιστρέψει στην εκκλησία των ορθοδόξων!

Δύο ναούς: τα χρόνια που ζούσε αυτός ο μοναχός υπήρχε μία μεγάλη διαμάχη ανάμεσα στους ορθοδόξους και τους μονοφυσίτες, οι οποίοι πίστευαν ότι ο Χριστός είχε μόνο μία φύση, την θεϊκή, η οποία απορρόφησε την ανθρώπινη. Αν ίσχυε αυτό που έλεγαν οι μονοφυσίτες, τότε το σώμα του Χριστού ήταν μη πραγματικό και επομένως ο Χριστός δεν ήταν τέλειος άνθρωπος. Άρα, είτε δεν πέθανε πραγματικά πάνω στον σταυρό, είτε πέθανε κάποιος άνθρωπος που δεν θα μπορούσε να αναστηθεί. Και στις δύο περιπτώσεις ο άνθρωπος δεν σώζεται, διότι η ενανθρώπιση του Χριστού έγινε για να ενωθεί η ανθρώπινη φύση με την θεϊκή και να μπορούμε οι άνθρωποι να ακολουθούμε τον Χριστό στην σωτηρία.

Ήταν ταπεινός και τον αγαπούσαν όλοι: ο Ιάκωβος δεν ήταν φανατικός. Ήταν απλός και ταπεινός και μιλούσε με όλους. Γι' αυτό τον αγαπούσαν όλοι και ήθελαν οι μεν ορθόδοξοι να τον προφυλάξουν από την αίρεση, ενώ οι αιρετικοί ήθελαν να τον φέρουν με το μέρος τους, γιατί πίστευαν ότι οι ορθόδοξοι είναι διφυσίτες και όποιος τους ακολουθούσε θα έχανε την ψυχή του. Ο ταπεινός και αγαπητικός άνθρωπος γίνεται δεκτός από όλους. Δεν προκαλεί πάθη, ούτε στενοχωρεί, αλλά μπορεί να προσεύχεται και να συνυπάρχει με όλους.

Δεν ήξερε τι να κάνει: ο Ιάκωβος στενοχωριόταν, διότι τον πίεζαν και οι δύο πλευρές. Αυτός ήθελε να αγαπά και να επικοινωνεί με όλους. Έτσι αναθέτει στον Θεό το πρόβλημά του, αφού φεύγει και από τις δύο πλευρές. Κάνει νηστεία, προσευχή και κοιμάται κάτω για να φωτιστεί και να δώσει απάντηση.

Χαρωπό παιδί: ο Χριστός βλέπει την απλότητα και την αγάπη του Ιακώβου και του εμφανίζεται ο Ίδιος, για να του πει ότι να παραμείνει στους ορθοδόξους. Ο Χριστός δείχνει την αλήθεια. Δεν ζητά όμως από τον Ιάκωβο να πάψει να μιλά με τους μονοφυσίτες ή να τους χαιρετά και να τους αγαπά. Ζητά να ξέρει πού ανήκει. Ο φανατισμός χωρίζει, γεννά αντιθέσεις, κάνει τον άνθρωπο που είναι απλός και ταπεινός να λυπάται. Η ενότητα και η αγάπη οδηγούν στην αλήθεια. Κι αν δεν φαίνεται κάτι ξεκάθαρα ότι είναι αληθινό, τότε ο Χριστός το φανερώνει σε όποιον πιστεύει.

Κείμενο 2 και σχόλια:

Είπε κάποτε ένας γέροντας, ο αββάς Ρωμανός: «Προτιμότερο είναι κάποιος να τρώει κρέας και να πίνει κρασία, παρά να τρώει τις σάρκες των άλλων μοναχών κατακρίνοντάς τους».

κατακρίνοντας: ο φανατικός ξεκινά από την αίσθηση ότι οι άλλοι δεν πράττουν τα σωστά, όπως ο ίδιος. Έτσι τους κατηγορεί και η πολλή κατηγορία τον κάνει να χάνει τον εαυτό του και την αλήθεια, διότι αναλαμβάνει τον ρόλο να διορθώσει τους πάντας και αν δεν δει αποτελέσματα, τότε γίνεται επιθετικός. Ίσως παρασύρει και άλλους.

Β. Φανατισμός: φόβος ή ζήλος:

1. Ο φανατισμός είναι μία δύσκολη κατάσταση, διότι ο φανατικός μπορεί να ξεκινά από ζήλο για την αλήθεια, όπως την βλέπει αυτός. Όμως κατακρίνει τους άλλους. Αισθάνεται φόβο ότι η παρουσία των άλλων, οι ιδέες τους, η δυνατότητα να εξουσιάζουν θα κάνει κακό τόσο στον ίδιο όσο και στην αποστολή την οποία αισθάνεται ότι έχει. Επομένως, παίρνει φόρα, γίνεται επιθετικός, απαιτεί την τιμωρία τους, κινητοποιεί κι άλλους, αν είναι ικανός, και ζητά να επικρατήσει χωρίς δεύτερη κουβέντα. Άλλοτε ο φανατικός, ιδίως στο ποδόσφαιρο και στο μπάσκετ, βρίζει, μαλώνει, δημιουργεί προβλήματα, πιστεύει ότι μόνο αυτός έχει δίκιο, υποτιμά τους άλλους που τους βλέπει ως αντιπάλους, άρα εχθρούς, και κάνει ό, τι μπορεί να δείξει ότι είναι ανώτερος από αυτός. Ο φανατικός έχει μία μικρότερη ή μεγαλύτερη «ασθένεια»: να πιστεύει ότι η αλήθεια του είναι η μόνη και ότι όλα λένε οι άλλοι δεν αξίζουν μπροστά του.
2. Απέναντι στον φανατισμό η πίστη αντιτάσσει την αγάπη, την μετριοπάθεια, την συνύπαρξη. Δεν σημαίνει ότι η αλήθεια της πρέπει να κρύβεται. Δεν υπάρχει όμως λόγος πολέμου εναντίον της αντίθετης άποψης. Ο φανατισμός είναι αρρώστια ψυχολογική. Ο φανατικός δεν αγαπά και δεν νοιάζεται, αλλά θέλει να είναι νικητής. Το αληθινό πνεύμα της πίστης όμως είναι το μοίρασμα, ο σεβασμός και η αλληλεγγύη. Σε ζητήματα αλήθειας η πίστη δεν κάνει εκπτώσεις. Είναι όμως άλλο να απορρίπτει θέσεις, πρακτικές, ιδέες, αντιλήψεις και άλλο να απορρίπτει τους ανθρώπους που τις εκφράζουν. Η αγάπη προϋποθέτει μοίρασμα και αποφυγή της κατάκρισης.
3. Μορφή φανατισμού είναι ο θρησκευτικός, ο ρατσιστικός, ο εθνικιστικός. Και οι τρεις αλλοτριώνουν, χαλάνε την αγάπη και την ελπίδα που η πίστη φέρνει, το ότι όλοι οι άνθρωποι είμαστε εικόνες Θεού, όπως επίσης και χωρίζουν τα έθνη σε ανώτερα και κατώτερα, καλύτερα και χειρότερα. Είναι άλλο η διαφορετικότητα, που δεν πρέπει να καταργηθεί και άλλο η υποτίμηση του άλλου, που πρέπει να απορρίπτεται.
4. Χρειάζεται πνευματική παιδεία, για να μάθουμε να σεβόμαστε τον άλλον, τις απόψεις, του, την ελευθερία του. Η Εκκλησία έτσι καλείται να πορεύεται, ιδίως ως Ορθοδοξία στον δύσκολο σύγχρονο κόσμο, της κατάκρισης, της εχθρότητας, της μισαλλοδοξίας. Η αγάπη ελευθερώνει, το ίδιο και η αλήθεια. Δεν χρειάζεται να επιβληθεί διά της βίας, όπως έγινε στον δυτικό κόσμο στον Μεσαίωνα. Η Εκκλησία δεν λογοκρίνει την όποια πρόοδο. Αρνείται να την θεοποιήσει και την κρίνει. Δεν απορρίπτει όμως τους ανθρώπους.
5. Το αντίδοτο στον φανατισμό είναι η αγάπη! Σήμερα που το Ισλάμ αντιτάσσει την δύναμη του ξίφους, την απαίτηση της επιβολής, ένας φανατισμός και εκ μέρους των χριστιανών θα φέρει πόλεμο. Μόνο η αγάπη μπορεί να γιατρέψει τις αδυναμίες και να πείσει, σε βάθος χρόνου, τι όντως αξίζει!
6. Ναι στον ζήλο που δημιουργεί ωραίες σχέσεις, καλλιεργεί έναν δημιουργικό συναγωνισμό, όχι στην φανατική αντίληψη ότι μόνο εγώ υπάρχω, μόνο εγώ λέω την αλήθεια,., όλοι οι άλλοι είναι εχθροί μου! Πάντως, η τελική απάντηση και στον φανατισμό είναι η συγχώρεση, όσο δύσκολη κίνηση κι αν είναι!

Γ. Ένα τραγούδι:

«Οι αλήθειες μου πολλές, μα κείνο που δεν λες νικά.» (Τραγούδι του Γιάννη Πάριου)

Μα κείνο που δεν λες: οι άνθρωποι εμπιστευόμαστε τις αλήθειες μας, ιδίως όταν τις βλέπουμε πολλές. Είμαστε έτοιμοι να επιτεθούμε στους άλλους, φοβούμενοι ότι δεν θα ακουστούν ή

φοβούμενοι ότι έχουν κι αυτοί τις δικές τους. Καλύτερα όμως να θυμόμαστε ότι όταν δεν μιλούμε για να επιβληθούμε, αλλά με αγάπη παρατηρούμε, συζητούμε ή σιωπούμε, τότε η αγάπη νικά! Μόνο αυτή μπορεί να γιατρέψει ακόμη και τον φανατισμό!

Δ. Ο φανατισμός και τα αίτιά του

α) Το φαινόμενο του φανατισμού και τα αίτιά του: Φανατισμός (fanum=ιερό) γενικά ονομάζεται η αποκλειστική και με πάθος προσπάθεια επιβολής των ιδεών ενός ατόμου ή μιας ιδεολογίας. Ο φανατικός δεν ανέχεται αντίθετες απόψεις και είναι πρόθυμος να χρησιμοποιήσει βία για να αντιμετωπίσει τους αντιπάλους του. Σχεδόν συνώνυμη είναι και η μισαλλοδοξία (μίσος για τις απόψεις του άλλου). Ο φανατισμός μπορεί να βρει πρόσφορο έδαφος στις πολιτικές, εθνικιστικές, θρησκευτικές ιδεολογίες, ή ακόμη και στην υποστήριξη αθλητικών ομάδων. Το σημαντικότερο, όμως, πεδίο όπου εκδηλώνεται είναι οι θρησκευτικές ιδέες, όπως συμβαίνει σε πολλές χώρες της Μ. Ανατολής, Ινδίας, Β. Ιρλανδίας κ.α.. Πρέπει να διακρίνουμε το θρησκευτικό φανατισμό από την αγωνιστικότητα για την αληθινή πίστη και να επισημάνουμε ότι σε πολλές περιπτώσεις χρησιμοποιούνται οι θρησκευτικές ιδέες για να φανατιστούν τα πλήθη, με σκοπούς καθαρά πολιτικούς.

Ο θρησκευτικός φανατισμός έχει πολλές μορφές: εμφανίζεται με τη μορφή της [θρησκοληψίας](#) (σχολαστικής τήρησης θρησκευτικών εντολών με δεισιδαιμονικά και ψυχοπαθολογικά χαρακτηριστικά), του πουριτανισμού (άκριτης αυστηρότητας στην ηθική καθαρότητα), του συντηρητισμού (προσκόλλησης στο παρελθόν) ή του προσηλυτισμού (στρατολόγησης οπαδών με δόλια μέσα). Σε μεγάλες κοινωνικές ομάδες μπορεί να πάρει μορφές, όπως η θεοκρατία (διοίκηση του κράτους με θρησκευτικούς νόμους) ή ο θρησκευτικός [επεκτατισμός](#) (με κάθε μέσον προσπάθεια επέκτασης μιας θρησκείας, όπως συνέβη με τον Ισλαμισμό).

Έδαφος για να ριζώσει ο φανατισμός είναι κυρίως το χαμηλό μορφωτικό επίπεδο των ανθρώπων, η άγνοια, η έλλειψη δημοκρατικής διαπαιδαγώγησης και διαμόρφωσης δημοκρατικής συνείδησης (άρνηση της άλλης άποψης) και η μειωμένη κριτική ικανότητα.

Τα αίτια του θρησκευτικού, αλλά και κάθε φανατισμού, τοποθετούνται καταρχήν στο ψυχολογικό επίπεδο (πρώτιστα στην ατομική και κατόπιν στην ομαδική ψυχολογία). Πρόκειται για ποικιλία νευρώσεων (συμπλέγματα, άγχη, ατελής διαμόρφωση ταυτότητας), που οδηγούν το άτομο να αναζητά φανταστικούς εχθρούς στα διαφορετικά άτομα και να προβάλλει τα προβλήματά του επάνω τους. Σε συλλογικό επίπεδο η κάθε ομαδική πλέον νεύρωση τροφοδοτείται από την ψυχολογία της μάζας, την έκρηξη του συναισθήματος και άλλους μηχανισμούς που φαίνονται γενικά στις εξεγέρσεις. Μια δεύτερη κατηγορία αιτίων είναι τα πολιτικά και κοινωνικά. Όταν υπάρχουν προβλήματα κοινωνικής σταθερότητας ή οικονομικά, αναζητούνται εχθροί που εντοπίζονται στους διαφορετικούς από εμάς. Οι πολιτικές ηγεσίες τροφοδοτούν το μίσος αυτό και για πολιτικούς λόγους. Τέτοιο παράδειγμα είναι ο αντισημιτισμός που χαρακτήριζε τη ναζιστική Γερμανία την περίοδο 1933-1945. Τέλος, είναι τα θρησκευτικά αίτια, που προέρχονται από την ίδια τη θρησκεία. Ο φανατισμός ανάγεται σε αρετή και η βία είναι το μέσον για την εξάπλωση και επικράτηση των ιδεών ή μιας θρησκείας (επέκταση του Ισλαμισμού, άρνηση σε άλλες θρησκείες να αναπτυχθούν παράλληλα στον ίδιο χώρο).

β) Θρησκευτικός φανατισμός και ανεξιθρησκία στην ιστορία: Από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα ο θρησκευτικός φανατισμός εμφανίστηκε με ένταση σε μερικές φάσεις της ιστορίας. Οι διωγμοί κατά των χριστιανών στην αρχαία Ρώμη (1ος - 4ος αιώνας μ.Χ.) αλλά και οι βίαιες συγκρούσεις στο εσωτερικό του Χριστιανισμού με τις αιρέσεις λίγο αργότερα είναι χαρακτηριστικά παραδείγματα. Στο Μεσαίωνα έχουμε τους διωγμούς βυζαντινών αυτοκρατόρων κατά αιρετικών, τους διωγμούς του Ισλάμ κατά των χριστιανών της Μέσης Ανατολής και αργότερα των Βαλκανίων. Πριν από την πτώση του Βυζαντίου έχουμε τις Σταυροφορίες των Δυτικών χριστιανών κατά των ορθοδόξων χριστιανών και μουσουλμάνων από τον 11ο έως το 15ο αιώνα, με τις γνωστές επιδιώξεις της ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας, αλλά και τον αντισημιτισμό αργότερα (μίσος κατά των Ιουδαίων), που αναπτύχθηκε σ' όλη τη Δυτική Ευρώπη. Επίσης, τις δίκες της Ιεράς Εξέτασης, το «κυνήγι μαγισσών» στη Δυτική Ευρώπη και την Αμερική. Τέλος, από τις χειρότερες ενδείξεις θρησκευτικού φανατισμού (με πολιτικά αίτια) υπήρξαν οι θρησκευτικοί

πόλεμοι μεταξύ Προτεσταντών και Ρωμαιοκαθολικών στην Ευρώπη από το 16ο έως το 18ο αιώνα. Όλη αυτή η βιαιότητα οδήγησε τους πιο φωτισμένους ανθρώπους να θέτουν το αίτημα της ανεξιθρησκίας, του σεβασμού δηλαδή από το κράτος, αλλά και από κάθε άνθρωπο των θρησκευτικών πεποιθήσεων του καθενός. Παρά τις μεμονωμένες στιγμές, όπως το διάταγμα του Μ. Κωνσταντίνου (313 μ.Χ.), η υπόθεση της ανεξιθρησκίας προωθήθηκε κυρίως με το Διαφωτισμό στη «Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του ανθρώπου και του πολίτη» της Γαλλικής Επανάστασης (1789). Παρά τις διάφορες αντιδράσεις, καθιερώθηκε παγκοσμίως το 1948 στην «Οικουμενική Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου» του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών (άρθρο 18). Από τότε έγινε μέρος των συνταγμάτων πολλών κρατών, αν και πολλές φορές έμεινε στα χαρτιά.

γ. Η Καινή Διαθήκη για τον φανατισμό: «Να αγωνίζεσαι για τη δικαιοσύνη, την αγάπη, την ειρήνη, μαζί μ' εκείνους που ομολογούν με καθαρή καρδιά ότι ανήκουν στον Κύριο. Μην παίρνεις μέρος στις ανόητες κι ανώφελες συζητήσεις, γιατί ξέρεις καλά ότι καταλήγουν σε φιλονικίες. Κι ο δούλος του Κυρίου δεν πρέπει να φιλονικεί, αλλά να είναι ήπιος απέναντι σε όλους, πρόθυμος να διδάξει, ανεκτικός. Πρέπει να παιδαγωγεί με πραότητα τους αντιθέτους, για να τους δώσει κάποτε ο Θεός μετάνοια να καταλάβουν την αλήθεια και να συνέλθουν, ξεφεύγοντας από την παγίδα του διαβόλου, που τους είχε αιχμαλωτίσει να κάνουν το θέλημά τον». (2 Τιμ. 2, 22-25).

<http://ebooks.edu.gr/modules/ebook/show.php/DSGL-B126/498/3244.13185/>

Ε. Ο θρησκευτικός φανατισμός διαχρονικός πειρασμός (του Μητροπολίτη Δημητριάδος Ιγνατίου)

Ο θρησκευτικός φανατισμός δεν αποτελεί φαινόμενο μόνον των ημερών μας, αλλά διαχρονικό πειρασμό για τους πιστούς όλων των θρησκειών που βιάζονται να υποκαταστήσουν την κρίση του Θεού και επείγουν να αποδώσουν δικαιοσύνη στο όνομά Του, αλλά συχνά ενάντια στο θέλημα και τη διδασκαλία Του. Δυστυχώς, από την ιστορία γνωρίζουμε πως είναι άφθονο το αίμα που χύθηκε στο πέρασμα των αιώνων στο όνομα του Θεού. Πολλοί μάλιστα, σοκαρισμένοι από τις εικόνες με αποτρόπαιες πράξεις που λαμβάνουν χώρα στη Μέση Ανατολή, φθάνουν στο σημείο να καταλογίσουν συλλήβδην στο φαινόμενο «θρησκεία» όλο το μίσος και την κτηνωδία που γνώρισε η ανθρώπινη ιστορία. Πιστεύουν δε, πως αν στη θέση της επικρατήσει ο ορθολογισμός και η αποϊεροποίηση των πάντων, η ανθρωπότητα θα οδηγηθεί σε δρόμους ειρήνης και ανοχής. Οι ίδιοι, όμως, αυτοί άνθρωποι ξεχνούν πως μια αποϊεροποιημένη κοινωνία, όπως έχει διαμορφωθεί στη Δύση, αλλά και όπως την ευαγγελίζονται κάποιοι και στην πατρίδα μας, φαίνεται να έχει ήδη πολλά προβλήματα στον ίδιο το χώρο που τη γέννησε. Διαπιστώνουμε δε πως με τον χλευασμό προς κάθε ιερό στοιχείο της ανθρώπινης ζωής, πυροδοτούνται ακραίες θρησκευτικές και φονταμενταλιστές αντιδράσεις. Άλλωστε, η εξάπλωση του ακραίου ισλαμισμού στη Δύση επιβεβαιώνει πως το φανατικό Ισλάμ ήρθε να αναπληρώσει, με τρόπο βίαιο και ακραίο, το κενό κοινωνικής συνοχής και νοήματος ζωής, που αποτελεί, πλέον, αναμφισβήτητη πραγματικότητα στην Δυτική Ευρώπη και την Βόρεια Αμερική. Βιώνουμε την εκκωφαντική κατεδάφιση του σχεδίου της Δύσης να επιβάλει ένα παγκόσμιο αποϊεροποιημένο και καταναλωτικό μοντέλο ζωής, το οποίο, τεράστιες ομάδες του παγκόσμιου πληθυσμού, όχι απλώς το απέρριψαν, αλλά το δαιμονοποίησαν και μάλιστα, του κήρυξαν ιερό πόλεμο.

<https://www.pemptousia.gr/2015/04/i-exaplosi-tou-fenomenou-tou-thriskeftikou-fanatismou-ke-i-martiria-ke-to-martirio-ton-christianon-sto-sigchro-kosmo/>

ΣΤ. ΤΑ ΤΡΙΑ Φ

Παρότι ζούμε στην εποχή της πληροφορίας και της επικοινωνίας, εξαιτίας της τεχνολογικής ανάπτυξης και της διάδοσης του διαδικτύου, και ενώ υπάρχει πληθώρα πηγών ενημέρωσης και ευκαιρίες για εδραίωση της πολυφωνίας, τα τελευταία χρόνια παρατηρείται όξυνση του φανατισμού. Οι παράγοντες που έχουν συμβάλει στην ένταση του φαινομένου ποικίλλουν.

Πρωτίστως, ζούμε σε μια κοινωνία που μαστίζεται από κοινωνικοοικονομική και ηθικοπνευματική κρίση, συνθήκες που δημιουργούν ανασφάλεια στους πολίτες και αυτομάτως ένα έδαφος γόνιμο για να ευδοκιμήσει ο φανατισμός αλλά και ο φασισμός, που μέσω του λαϊκισμού εξωθούν τους πολίτες στην αναζήτηση εύκολων λύσεων μεσσιανικού χαρακτήρα, με αποτέλεσμα

τη μισαλλοδοξία, τον κοινωνικό διχασμό και την πόλωση. Σημαντικό ρόλο σ' αυτό παίζουν, βέβαια, και τα μέσα μαζικής ενημέρωσης που, εξυπηρετώντας ίδια και άλλα συμφέροντα, ενθαρρύνουν τέτοιες αντικοινωνικές στάσεις υπονομεύοντας καταφανώς την κοινωνική συνοχή και την πρόοδο, την ίδια τη δημοκρατία.

Από την άλλη, ο άνθρωπος, μην έχοντας τον απαραίτητο χρόνο να επεξεργαστεί όλον αυτό τον τεράστιο όγκο πληροφοριών και δεδομένων που τον κατακλύζουν καθημερινά, αποφεύγει να σκέφτεται και να εξετάζει, και προτιμά να καταναλώνει «έτοιμη τροφή». Όμως έτσι, πέφτει συχνά θύμα χειραγώγησης, ειδικά δε όταν δε διαθέτει το κατάλληλο μορφωτικό και πνευματικό υπόβαθρο να αντισταθεί τηρώντας μια επιφυλακτική, κριτική στάση απέναντι στα πράγματα. Επιπλέον, στις μέρες μας, εγκλωβισμένοι οι άνθρωποι σε έναν τρόπο ζωής που χαρακτηρίζεται από ιλιγγιώδεις ρυθμούς, δε δαπανούν χρόνο στο να διαλεχθούν ουσιαστικά μεταξύ τους. Περιορίζουν την επικοινωνία τους στη συνθηματολογία, προϊόν εύπεπτο που δεν αντέχει τη βάση του ελέγχου και περισσότερο αναπαράγει στερεότυπα παρά διαμορφώνει ορθολογιστικές απόψεις και υγιείς στάσεις ζωής.

Αξιομνημόνευτο είναι βέβαια και το μερίδιο ευθύνης του σχολείου, το οποίο, αν και έχει ενστερνιστεί τις αρχές μιας κριτικής και διαπολιτισμικής εκπαίδευσης, συντηρητικά προσανατολισμένο στην εξειδίκευση, την εισαγωγή στην τριτοβάθμια εκπαίδευση και την επαγγελματική αποκατάσταση, δεν παρέχει μια γενική, πολύπλευρη, ανθρωπιστική, κοσμοπολίτικη παιδεία που θα εξοικειώνει τους μαθητές με τη διαφορετικότητα, συνολικά. Το δασκαλοκεντρικό και βιβλιοκεντρικό μοντέλο που ακολουθείται στην πράξη αποτελεί τροχοπέδη για την ανάπτυξη της κριτικής σκέψης, αφού συντηρεί αυθεντίες, στερεότυπα και έναν εθνοκεντρικό, πάντα, τρόπο θέασης των πραγμάτων.

Λαμβάνοντας υπόψη όλα τα παραπάνω, καθίσταται σαφές ότι δεν αρκεί να εξαλείψουμε τους παράγοντες που λειτουργούν καταλυτικά στην έξαρση του φαινομένου του φανατισμού, την εργασιακή επισφάλεια, τη φτώχεια ή την εγκληματικότητα. Είναι απαραίτητο να εκριζώσουμε τα βαθύτερα αίτια της κακοδαιμονίας μας. Να θωρακίσουμε τους πολίτες μέσω της παιδείας και μιας ειλικρινούς, παιδαγωγούσας δημοκρατίας απέναντι σε μυωπικούς τρόπους σκέψης, παρέχοντάς τους τα εφόδια και τις ευκαιρίες για την ανάπτυξη μιας διαλεκτικής σχέσης με το κοινωνικό και πολιτικό γίγνεσθαι. Σε μια εποχή διεθνών ανακατατάξεων, στην εποχή της παγκοσμιοποίησης, όπου ο φόβος της αλλαγής και η φανατική προσήλωση δεν μπορούν παρά να σημαίνουν καθήλωση της κοινωνία μας σε μια αυτοκαταστροφική στασιμότητα, αυτό που πρέπει να εκριζωθεί, εν τέλει, είναι ο φόβος της αλλαγής, ο φόβος του «άλλου».

Δήμητρα Αλευρά (μαθήτρια Λυκείου)

<https://epikentrofrontistiriodotcom.wordpress.com/2013/10/03>

Ζ. Ο Θρησκευτικός Φανατισμός (Του Μητροπολίτου Όρους Λιβάνου κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ - Μετάφραση από τα Αραβικά: Roni Bou Saba)

Ο φανατισμός είναι ένα φαινόμενο στις μονοθεϊστικές θρησκείες. Θα περιορίσω όμως την μελέτη στον χριστιανισμό διότι όποιος κατηγορεί τον εαυτό του πλησιάζει τον Θεό και όποιος κατηγορεί τον άλλο σπανίως δικαιώνεται. Χαρακτήρισα τον φανατισμό ως θρησκευτικό και δεν είπα θρησκευματικός (από το θρήσκευμα) γιατί αυτά συνδέονται μεταξύ τους σαν το αίτιο με το αιτιατό. Το θρήσκευμα προέρχεται από την θρησκεία και την φέρει. **Ο θρησκευματικός φανατισμός είναι πιο κοντά στο πολιτικό συναίσθημα ή είναι πάντα σε ανάμειξη με την κοινωνική κατάσταση κάποιας θρησκείας ή κάποιου θρησκευματος.** Αυτό είναι και μια

φυλετική υπερηφάνεια, και στον καλύτερο βαθμό είναι μια ιστορική υπερηφάνεια. Και αυτός, ο οποίος πέφτει στον φανατισμό μπορεί να είναι ο τελευταίος που προσεύχεται και νηστεύει.

Ο φανατισμός, ετυμολογικά (στα αραβικά), είναι η στήριξη των πατρικών συγγενών· και στην μελέτη μας ορίζεται ως προστασία και υπεράσπιση των δικών μας. Ο φανατισμός είναι και τα παρόμοια οικογενειακά, φυλετικά, και εθνικά συναισθήματα. Είναι πλησιέστερος στην συγκίνηση, γιατί συνδέεται πάντα με τον φόβο, ο οποίος γεννάει την υπερηφάνεια. Είναι ο φόβος που εμείς εκδηλώνουμε με το μίσος ή την απαξίωση, αν αποτελούμε μειονότητα, ή που εκδηλώνουμε με το διωγμό, την κατάπνιξη, ή και την αναμονή για κατάπνιξη αν ανήκουμε στην πλειονότητα. Ο φανατισμός είναι συνεπώς η γλώσσα μιας κοινωνίας, μια γλώσσα που οδηγεί στο να κυβερνήσει κανείς. Ο φανατισμός είναι είτε μέσα σε ένα θρήσκευμα που δεσπόζει ή θέλει να δεσπόσει, είτε μέσα σε ένα καθυποταγμένο θρήσκευμα που φοβάται την εξαφάνιση λόγω της καθυπόταξης. Υπάρχει πάντα κίνδυνος για μια εξίσωση που νιώθουμε ότι απειλείται. Είναι φυσικό να νιώσει ο μειονοτικός ότι θα εξαφανιστεί εάν δεν ενδυναμώνεται, και να νιώσει ο πλειονοτικός ότι η εξουσία του είναι σε φθορά εάν δεν καθυποτάσσεται. Ο θρησκευματικός φανατισμός αποτελεί την αληθινή απόσταση μεταξύ πλειονότητας και μειονότητας. Είναι το σημείο συνάντησής τους.

Τον φανατισμό της θρησκευτικής κοινωνίας τον θρέφει ο ίδιος ο θρησκευτικός φανατισμός από την επιθετικότητα που υπάρχει στην ψυχή του πιστού, όπως μπορούμε να παρατηρήσουμε. Εγώ ισχυρίζομαι ότι ο χριστιανισμός, αυτός καθ' εαυτό, δηλαδή στις πρώτες πηγές, δεν κρατάει την παραμικρή εχθρότητα για κανένα. **Ο χριστιανισμός δεν είναι μόνο να ευφραίνεσαι με τον Ιησού τον Ναζαρηνό. Αλλά να Τον παραλαμβάνεις με όσους σε κάθε γενιά πορεύονταν με Αυτόν.** Είναι, να προσκολληθείς στους μάρτυρές του και σε όσους μαρτυρούν στην ιερότητα του δικαίου. Δεν παίρνεις αυτό που θέλεις από την πίστη και αυτό που δεν θέλεις το παρατάς. Εξ ου και ο πιστός εξευγενίζεται, αποκρούει, νουθετεί, ψέγει, αγκαλιάζει και σκληραγωγεί, διότι την πίστη την μεταφέρουν τα συναισθήματα και την μεταφέρει ο λόγος· ο λόγος ενός ανθρώπου που έχει το νευρικό και το συγκινητικό του σύνολο, εφόσον δεν έφθασε στην τελειότητα, η οποία θα τον καταστήσει ικανό να συμπεριλάβει μόνο τον θείο λόγο και να αιχμαλωτιστεί απ' αυτόν. Τα συναισθήματα του ανθρώπου, το κοινωνικό περιβάλλον που περικλείνεται μέσα του, και το επίπεδο της μόρφωσης και της ευσέβειάς του, όλα αυτά προσλαμβάνουν την πίστη και την μεταφέρουν. Στην πραγματικότητα σε κανενός την καρδιά δεν μένει ο λόγος του Θεού γυμνός. Ο άνθρωπος έχει την δική του ερμηνεία γιατί όποιος διαβάζει ερμηνεύει. Γι' αυτό μπορεί ο άνθρωπος αυτός να απομακρύνει από την Εκκλησία εκείνον που δεν απομάκρυναν οι προκαθήμενοι. Και η μετάσταση από το μίσος της αίρεσης στο μίσος του αιρετικού είναι πολύ εύκολη. Ο θρησκευόμενος που έχει ελάχιστη σχέση με τα δόγματα συνηθίζει να μετατρέπει τις απόψεις του σε δόγμα. Ο άνθρωπος συνηθίζει να διαμορφώνει ένα σύνολο δογμάτων, γιατί ό,τι διαμορφώνει τον προστατεύει.

Στον χριστιανισμό δεν υπάρχει εχθρότητα, εσύ όμως δεν συναντάς τον χριστιανισμό αλλά χριστιανούς. Από αυτούς κάποιοι κοντεύουν να φτάσουν το ήθος του Χριστού και σ' αυτούς μεταμορφώνεται, και άλλοι φέρουν το σκοτάδι της ψυχής τους και σ' αυτούς ο Χριστός ενταφιάζεται. Και αν θελήσουμε να εισχωρήσουμε πιο βαθιά θα έλεγα ότι εσύ δεν αντιμετωπίζεις έναν αιώνιο χριστιανισμό, αλλά ερμηνευόμενο. Ο χριστιανισμός, στην ερμηνεία του, είναι ο καρπός μιας ιστορίας και μιας μελέτης ανθρώπων. Ο χριστιανισμός δεν είναι μια ελιά «ούτε ανατολική ούτε δυτική», αλλά δυο ελιές όπου η μία είναι ανατολική και η άλλη δυτική. Το λάδι της πρώτης σχεδόν φωτίζει και της δεύτερης ακόμα λιγότερο σε ό,τι αφορά την ελευθερία. Και η διαφορά μεταξύ των χριστιανών της Ανατολής και των χριστιανών της Δύσης έγκειται στο ότι η Βυζαντινή Αυτοκρατορία – και όχι η Βυζαντινή Εκκλησία – κατέπνιξε τους αιρετικούς, τους φυλάκισε, ή τους εξόρισε, ενώ η Δυτική Εκκλησία κάλεσε στις σταυροφορίες, και κάλεσε στον ιερό πόλεμο· και η ίδια αρνήθηκε επίσημα την ελευθερία των μη καθολικών πριν τη Δεύτερη Βατικανή Σύνοδο, και μακροθύμησε μακροθυμία μεγάλη και τους άφησε να ζουν γιατί δεν είναι τόσο βλαβεροί όσο ο φόβος τους. Ο ιστορικός χριστιανισμός, είτε τον μετέφερε η Αυτοκρατορία των Ρωμαίων είτε η Καθολική Εκκλησία, ήταν επιθετικός. Ο χριστιανισμός, ωστόσο, παραμένει μια προσπάθεια και μια ελπίδα. Ο ένας χριστιανισμός είναι αγάπη που δεν εχθρεύεται διότι είναι ο χριστιανισμός των καρδιών, όπως πραγματικά είναι μια καρδιά.

Η καρδιά όμως μπορεί και να συγχωρεί και να σκοτώνει. Συγχωρεί όσο υψηλοφρονεί, με την καλή έννοια, και σκοτώνει όταν παρατάει την υψηλοφροσύνη και προσκολλάται στον εαυτό της. Η καρδιά είτε εξαφανίζει τα πάθη της, είτε τους άλλους εν δυνάμει ή εν ενεργεία. Γενικά όμως παραβλέπει όποιον, σαν κι αυτή, είναι με τον Χριστό μέχρι που τον πνίγει. Φυσικά η εξόντωση των άλλων σχετίζεται με την ιδέα της απολυτότητας της αλήθειας ή με τον δογματισμό. Όντως αποκλείεται να υπάρχει θρησκεία χωρίς την απολυτότητα της αλήθειας, που απορρίπτει το λάθος. Γιατί η θρησκευτική σκέψη δεν μπορεί να είναι μόνο μια ιστορική σκέψη ή μια σχετικιστική σκέψη. Ο πιστός δεν είναι ιστοριογράφος ούτε ασχολείται με την συγκριτική δογματική. Και η θρησκεία δεν είναι μια κοινωνιολογία της θρησκείας. Η θρησκεία ζει σε μια διαλεκτική κίνηση που επιβάλλει πρώτα μια απομάκρυνση, επιβάλλει όμως μετέπειτα την συμφιλίωση έχοντας για πρώτο βήμα ό,τι συναθροίζει. Το δόγμα δεν ωθεί αναγκαστικά να γίνεσαι

σκληρός ενώπιον του άλλου. Τα νεύρα μετατρέπουν το δόγμα σε φόνο ή σε σχέδιο φόνου. Μια καρδιά όμως μπορεί να περιλάβει το ορθό δόγμα και όποιον αποκλίνει από αυτό. Και όσο αποδεχόμαστε τον άλλον πρέπει να διαβλέπουμε το δόγμα του για να δούμε αυτό που αρμονίζεται με την πίστη μας. **Ο πεφωτισμένος χριστιανός κατέχει έναν οικουμενισμό και διάλογο χωρίς συγκρητισμό και σχετικισμό.**

Και εδώ δεν βλέπω ότι η ανθρωπότητα αναγκάζεται να επιλέξει μεταξύ δογματικής ή ιστορικής σκέψης. Η τελευταία όμως περιορίζεται στο να είναι παρατηρητής· αυτό δεν την αποκλείει να είναι και δογματικός παρατηρητής, διότι η ιστορική σκέψη, η εξελικτική, εξ αιτίας της σχετικότητας δημιουργεί φανατισμό για την σχετικότητα που δεν είναι λιγότερο επικίνδυνο από τον δογματισμό, γιατί μπορεί η σχετικότητα να καταστή δόγμα. Εδώ έρχεται η στάση της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας από τους χριστιανούς. Αυτοί ήταν άπιστοι, επειδή δεν πίστευαν στην πολυθεΐα. Και η μονοθεΐα δεν ήταν πιο φανατική από τον παγανισμό ή την πολυθεΐα. Στο τέλος η ρωμαϊκή θρησκεία βρέθηκε καταπιεστική διότι ο χριστιανισμός ήταν κάτι «άλλο». Το παλαιό καταδιώκει το καινό και το καινό μπορεί να καταδιώκει το παλαιό γιατί το «εγώ» έχει την προδιάθεση να είναι ενάντια στο «εσύ», διότι η ύπαρξη δεν δέχεται το δυϊσμό αφού δεν δέχεται το αντίκρισμα. Η δυσκολία βρίσκεται στο να κατευθύνεται το πρόσωπο στο πρόσωπο, και να κρατήσει την ελευθερία του ο καθένας.

Υπάρχει αντίκρισμα χωρίς αντιμετώπιση (αντίκρουση), δηλαδή χάρη για την αποδοχή του άλλου παρ'ότι είναι άλλος. Υπάρχει μια προετοιμασία για να ακούσεις αυτό που θραύει την ακοή σου χωρίς να κόβεις την γλώσσα που θραύει. Μπορώ να φανταστώ έναν χριστιανό που κρατάει την πίστη του και ζει μέσα στη δικαιοσύνη και αφορίζει (δεν υπάρχει πίστη χωρίς αφορισμό), αλλά δεν μισεί ούτε προσχεδιάζει μια γενοκτονία, ή κυριαρχία, ή αποσιώπηση, ούτε ζητά εξουσία ή συμφέρον, ή προνόμιο, ή εξασφάλιση διότι όλα αυτά δεν πηγάζουν από το δίκαιο.

Δεν υπάρχει σωστός θρησκευτισμός όταν εξισώνονται όλα τα δόγματα και θρησκευματα του ενός χριστιανισμού. Ο πιστός δεν σιωπά ούτε παζαρεύει, διότι η παράβλεψη των διαφορών είναι μωρολογία εάν μείνουμε στο επίπεδο της λογικής. Όμως το ίδιο το μυαλό εάν δει τις διαφορές κατέρχεται στην καρδιά για να δει τα πρόσωπα και τα γλυκαίνει γιατί τα καταβρέχει με την αγάπη. Ο πιστός είναι και στο καλούπι των δογμάτων και στη διάδοση της αγάπης. Αυτά τα δύο μπορούν να γίνουν ταυτοχρόνως ανάλογα με την ικανότητά μας να δούμε τον Χριστό στη διαύγειά Του. Μπορείς καθώς παραμένεις στο δόγμα σου να συνοικείς με τον Κύριο μέχρι το μυαλό σου να είναι φωτισμένο και η καρδιά σου ζεστή. Ο πόνος μας προέρχεται από το ότι συμβιώνουμε με την ιστορία στις πτώσεις της και με τον Θεό στην αιωνιότητά Του. **Ο Θεός κατοικεί στους ανθρώπους όπως είναι οι ίδιοι. Ο μεν φανατικός κάνει τον Θεό φυλακισμένο της καρδιάς του, ο δε μεγάλος πιστός Τον αποδέχεται ως ελευθερία για την καρδιά του.** Ο Κύριος είναι αιχμάλωτος του ανθρώπου. Αυτό είναι η τραγωδία του Θεού. Και ο Θεός χρειάζεται τους εκλεκτούς για να βγάλει από την ανθρωπότητα τον τυφλό της φανατισμό και να τη βάλει στην αιώνια αγάπη.

<http://panagiotisandriopoulos.blogspot.gr/2015/01/khodr.html>

Η. Η Υπατία και η αλήθεια για την δολοφονία της

Η Υπατία, η μεγάλη φιλόσοφος και μαθηματικός της πρώιμης Βυζαντινής περιόδου (4^{ος}~5^{ος} αιώνας μ.Χ.), στην ταινία *ΑΓΟΡΑ* παρουσιάζεται ως «μάρτυρας» της «πατρώας θρησκείας», που δολοφονήθηκε άγρια από την Ορθόδοξη Εκκλησία. Πρωτεργάτη δε της δολοφονίας θεωρούν τον τότε Επίσκοπο Αλεξανδρείας άγιο Κύριλλο. Είναι αλήθεια ότι η Υπατία δολοφονήθηκε από κάποιους χριστιανούς στην πίστη αλλά, όπως αποδείχτηκε, όχι στο φρόνημα. Μπορεί το συμβάν αυτό να επιτρέπει να βλασφημείται η Ορθοδοξία; Με την ίδια λογική θα όφειλαν να κατηγορήσουν, εκείνοι που φέρνουν την ιστορία στα μέτρα τους, και την περίφημη αθηναϊκή δημοκρατία για την καταδίκη σε θάνατο του μεγάλου Σωκράτη. Δεν το πράττουν όμως. Εξιδανικεύουν μια κατάσταση, παρουσιάζοντας την αρχαία Ελλάδα ως τον απόλυτο παράδεισο, όπου επικρατούσε η ισονομία, η ισοπολιτεία, η λογική· αντίθετα, καταδικάζουν την υπερχλιετή βυζαντινή αυτοκρατορία, θεωρώντας την ως το απόγειο της θρησκοληψίας και του σκοταδισμού. Αρνούνται δε την ιστορική συνέχεια του Ελληνισμού δίνοντας ερείσματα σε ανθελληνικούς κύκλους να οργανίζουν κατά της πατρίδας μας, ειδικά στους κρίσιμους αυτούς καιρούς.

Η Υπατία υπήρξε σημαντική μορφή των Γραμμάτων στα τέλη του 4^{ου} και στις αρχές του 5^{ου} αιώνα μ.Χ. Γεννήθηκε μάλλον το 370 (άλλες πηγές αναφέρουν το 355-360). Η Υπατία ήταν μαθηματικός και νεοπλατωνική φιλόσοφος, βαθιά επηρεασμένη από τον νεοπλατωνικό φιλόσοφο Πλωτίνο. Ήταν κόρη του μαθηματικού και αστρονόμου Θέωνα από την Αλεξάνδρεια, όπου γεννήθηκε, δίδαξε αλλά και δολοφονήθηκε το 415 μ.Χ., σε ηλικία 45 ή 60 ετών.

Βασική πηγή για την όλη βιοτή της Υπατίας αποτελούν τα σωζόμενα κείμενα ενός από τους καλύτερους και πλέον αγαπημένους μαθητές της, του μετέπειτα Επισκόπου Κυρήνης Συνεσίου. Πρέπει επίσης να τονιστεί ότι οι γνώσεις μας για τη ζωή και τον θάνατο της Υπατίας προέρχονται από χριστιανούς ιστορικούς συγγραφείς. **Μόνον ένας εθνικός, ο Δαμάσκιος, έγραψε για αυτήν 114 χρόνια μετά τον θάνατό της, αναφερόμενος μάλιστα περιφρονητικά στο έργο της!**

Σύμφωνα με το λεξικό Σούδα, η Υπατία έγραψε σχόλια στην Αριθμητική του Διοφάντη του Αλεξανδρέως, στα Κωνικά του Απολλώνιου από την Πέργη και στον Αστρονομικό Κανόνα του Πτολεμαίου Κλαυδίου. Τα έργα της χάθηκαν αλλά οι τίτλοι τους, σε συνδυασμό με τις επιστολές του μαθητή της Συνεσίου, αποδεικνύουν την ενασχόλησή της με τις θετικές επιστήμες. Η αίσθηση αφοσίωσης προς τη δασκάλα τους ήταν τόσο βαθιά ώστε ο Συνέσιος ήταν πρόθυμος να εγκαταλείψει την πατρική του γη για χάρη της. Αυτός ο στενός κύκλος μαθητών, μέσα στον οποίο προτιμούσαν να αποκαλούνται *Εταίροι*, είχε βαθύτατους δεσμούς. Η Υπατία πάντως δεν άφησε πίσω της συγγραφικό έργο. Δίδασκε στο σπίτι της, αλλά έδινε επίσης διαλέξεις στο ευρύτερο κοινό με θέμα πάντα τη φιλοσοφία του Πλάτωνα και του Αριστοτέλη ή σχολίαζε το έργο ορισμένων σημαντικών μαθηματικών και αστρονόμων.

Με την Υπατία άρχισαν να ασχολούνται οι Ευρωπαίοι την εποχή του διαφωτισμού.

Αρκετοί διαφωτιστές, από τα τέλη του 18^{ου} αιώνα χρησιμοποίησαν την ιστορία της Υπατίας ως όπλο κατά της (Δυτικής) Εκκλησίας. Η πλασματική αυτή εικόνα της Υπατίας δεν είχε φυσικά σχέση με την ιστορική πραγματικότητα. Τροφοδότησε όμως τον αντιχριστιανισμό, έχοντας ως στόχο την αποκοπή της ευρωπαϊκής κοινωνίας από τις χριστιανικές της ρίζες. Και το πέτυχαν εν πολλοίς. **Έτσι, η Υπατία παρουσιάστηκε ακόμη και ως η πρώτη φεμινίστρια. Από τότε δε η Υπατία προβλήθηκε ως μια νέα, ωραία και ιδιαιτέρως καλλιεργημένη γυναίκα που δολοφονήθηκε από τους σκοταδιστές του χριστιανικού κλήρου, για τους παραπάνω λόγους.**

Η πραγματικότητα όμως είναι άλλη. Ακόμα και αν δεχτούμε ότι η Υπατία ήταν 45 ετών όταν δολοφονήθηκε, σίγουρα δεν θα αποτελούσε, ειδικά για την εποχή εκείνη, πρότυπο κάλλους. Η σωφροσύνη της Υπατίας εκδηλωνόταν με την πλήρη σεξουαλική της αποχή, την περίφημη αρετή που ενίσχυε τη φήμη της για αγνότητα την οποία διέδιδαν παντού οι μαθητές της. Έμεινε παρθένος μέχρι το τέλος της ζωής της. Η Υπατία ήταν υπέρμαχος του ασκητισμού όσο και οι δογματικοί χριστιανοί τους οποίους οι διαφωτιστές κατηγορούσαν και κατηγορούν ως εχθρούς της αλήθειας και της προόδου.

Αν και ο **Βολταίρος** εκμεταλλεύτηκε το πρόσωπο της Υπατίας για να εκφράσει την αποστροφή του προς τη θρησκεία, παρουσιάζοντας την Υπατία ως «θύμα των προλήψεων και της άγνοιας», η ίδια η Υπατία αναζητούσε εναγωνίως σε όλη της τη ζωή το θείο. Εξάλλου, όπως γίνεται φανερό από τις πηγές, **οι χριστιανοί την εκτιμούσαν και για το ήθος της, ειδικά στο ζήτημα της παρθενίας, ταυτίζοντάς την σε πολλές περιπτώσεις και με χριστιανές αγίες, όπως την αγία Αικατερίνη.** Άλλωστε, η Υπατία ανήκε στον στενό κύκλο του έπαρχου της Αιγύπτου **Ορέστη, ο οποίος επίσης ήταν χριστιανός** και εκπρόσωπος ενός χριστιανικού, πλέον, κράτους.

Γιατί δολοφονήθηκε η Υπατία;

Η Αλεξάνδρεια υπήρξε ανέκαθεν μια πόλη όπου στάσεις και εξεγέρσεις συνέβαιναν εξαιρετικά συχνά. Το γεγονός αυτό οφειλόταν και στην εθνολογική σύνθεση του πληθυσμού της. Η Αλεξάνδρεια της εποχής ήταν μια κοσμοπολίτικη μεγαλούπολη, όπου ζούσαν μαζί χριστιανοί, εθνικοί και Ιουδαίοι. Μέσα σε αυτό το κλίμα, η εκλογή του Κυρίλλου στον επισκοπικό θρόνο της Αλεξάνδρειας, το 412 μ.Χ., προκάλεσε δυσφορία στην πολιτική εξουσία της πόλης, στον έπαρχο Ορέστη -χριστιανός και αυτός- που όμως επιθυμούσε την τοποθέτηση του πειθήνιου Τιμοθέου στον επισκοπικό θρόνο. Ο Κύριλλος ήταν άνθρωπος με ευρεία μόρφωση, αλλά και με πολύ ισχυρό χαρακτήρα. Το ίδιο όμως ήταν και ο Ορέστης. Έτσι, γρήγορα η κοσμική και θρησκευτική ηγεσία της πόλης ήρθαν σε σύγκρουση. Ο Ορέστης, ως εκπρόσωπος της αυτοκρατορικής εξουσίας στην Αλεξάνδρεια, δεν μπορούσε να δεχτεί ότι ο επίσκοπος είχε δικαιοδοσίες. Ιδιαίτερα δεν ανεχόταν την κριτική του Κυρίλλου για την άρχουσα τάξη. Ο Κύριλλος έλεγχε την κοινωνική ανισότητα και καυτηρίαζε την αναληγσία των πλουσίων.

Η σύγκρουση αυτή ανάμεσα στα δύο κέντρα εξουσίας και επιρροής της Αλεξάνδρειας, τον έπαρχο Ορέστη και τον αγαπητό σε μεγάλη μερίδα του λαού Κύριλλο, καθορίστηκε κατά ένα μεγάλο μέρος από τις διαμάχες ανάμεσα στους Ιουδαίους και τους χριστιανούς. Ο Ορέστης

φαίνεται να υποστήριζε το πολυάριθμο εβραϊκό στοιχείο της πόλης και έτσι εύκολα αποδέχτηκε ανεπιβεβαίωτες καταγγελίες των Ιουδαίων ότι ο **Ιέρακας** -έμπιστος του Κύριλλου- είχε την πρόθεση να προκαλέσει αντιεβραϊκή στάση. Ο Ορέστης τον συνέλαβε και τον μαστίγωσε. Σε απάντηση ο Κύριλλος κάλεσε τους επικεφαλής της ιουδαϊκής κοινότητας και τους ζήτησε να σταματήσουν τις προκλήσεις. Εκείνοι όμως αντέδρασαν και, ενθαρρυνόμενοι από την υποστήριξη του Ορέστη αλλά και τη δυσαρέσκειά του κατά του επισκόπου, αποφάσισαν να κτυπήσουν. **Άφησαν να διαδοθεί η φήμη ότι καιγόταν ο ναός του Αγίου Αλεξάνδρου**, και όταν οι χριστιανοί πήγαν στην εκκλησία για να σβήσουν τη φωτιά, οι Ιουδαίοι τούς επιτέθηκαν ενόπλως και σκότωσαν πολλούς, όπως αναφέρει ο χρονικογράφος **Θεοφάνης**.

Ο Κύριλλος στο μεταξύ, εξοργισμένος από τη σφαγή, πήγε στο σημείο της σύγκρουσης και σταμάτησε τη σφαγή. Μάλιστα, για να τιμωρήσει τους Ιουδαίους έδωσε πολλούς από τους μετέχοντες στη σφαγή από την πόλη, λειτουργώντας βάσει νομικά τεκμηριωμένων προνομίων που του έδινε η πολιτεία. Εύκολα γίνεται κατανοητό ότι τα επεισόδια αυτά προκάλεσαν γενικό ξεσηκωμό των χριστιανών της πόλης, μεταξύ των οποίων υπήρχαν και κακοποιοί στοιχεία που προέβησαν σε λεηλασίες ιουδαϊκών περιουσιών. Αυτή η υπέρβαση εξουσίας από τον Κύριλλο, σύμφωνα με την άποψη του έπαρχου τουλάχιστον, ξεχείλισε το ποτήρι της οργής του Ορέστη. Ο επίσκοπος είχε υπερβεί τα εσκαμμένα, είχε υπερκεράσει την πολιτική εξουσία, άσχετα αν το έπραξε για να προστατεύσει το ποίμνιό του. Εν μέσω της εκρηκτικής αυτής κατάστασης, ο Κύριλλος επιχείρησε, προς τιμή του, να έρθει σε συνεννόηση με τον έπαρχο. Ο Ορέστης όμως, ισχυρογνώμων όπως ήταν, είχε αποφασίσει να τελειώνει οριστικά με τον ανυπάκουο επίσκοπο. Τότε επενέβη στη σύγκρουση μια ομάδα μοναχών, οι οποίοι άρχισαν να λιθοβολούν το πραιτώριο, **κατηγορώντας, άδικα τον Ορέστη, για ειδωλολάτρη -κατηγορία που σήμερα εκμεταλλεύονται οι νεοπαγανιστές- εμμένοντας στην άποψη ότι ο Ορέστης δεν ήταν χριστιανός**. Μια από τις πέτρες χτύπησε τον έπαρχο στο κεφάλι. Αμέσως επενέβη ομάδα μετριοπαθών χριστιανών και διέλυσε τους μοναχούς, αλλά και η φρουρά του έπαρχου, οι άνδρες της οποίας συνέλαβαν τον μοναχό που έριξε την πέτρα. Ο μοναχός βασανίστηκε και πέθανε. Όλα αυτά τα γεγονότα προκάλεσαν αγεφύρωτο χάσμα στις σχέσεις των δύο ανδρών. Και εδώ υπεισέρχεται η Υπατία.

Η Υπατία διατηρούσε καλές σχέσεις με τον Ορέστη και συχνά έδινε διαλέξεις στο πραιτώριο. Άρχισε λοιπόν να διαδίδεται από μερίδα των χριστιανών ότι βασικό ρόλο στην αδιαλλαξία του Ορέστη να συμφιλιωθεί με τον Κύριλλο έπαιζε η Υπατία. Όσο όμως συνεχιζόταν η αδιαλλαξία αυτή, είχε μεγάλες επιπτώσεις στον χριστιανικό πληθυσμό, διότι συνοδευόταν και από την υποστήριξη του Ορέστη προς την εβραϊκή κοινότητα, η οποία προκαλούσε διαρκώς τους χριστιανούς. Ας καταφύγουμε στη βασική μας πηγή, τον **Σωκράτη Σχολαστικό**: «*Περνούσε (η Υπατία) πολλές ώρες μαζί με τον Ορέστη και αυτό προκάλεσε συκοφαντίες ότι εκείνη ήταν η αιτία που εμπόδιζε τον Ορέστη να δημιουργήσει φιλικές σχέσεις με τον επίσκοπο*».

Στο ίδιο συμπέρασμα κατέληξαν ορισμένοι από αυτούς που τη μισούσαν, τους οποίους κατηύθυνε κάποιος Πέτρος. «*Την παρακολούθησαν λοιπόν όταν επέστρεφε από κάπου, την τράβηξαν έξω από την άμαξά της και την έσυραν στην εκκλησία που ονομαζόταν Καισάρειον. Έσκισαν τα φορέματά της και μετά τη σκότωσαν με θραύσματα κεραμικών*». **Η Υπατία λοιπόν έπεσε θύμα, όχι των θρησκευτικών της πεποιθήσεων, αλλά της κοινωνικής της τάξης και θέσης**. Άλλωστε η ίδια, όπως τεκμηριώνεται από τις επιστολές του μαθητή της Συνέσιου, Επισκόπου Κυρήνης, ήταν ευνοϊκά διακείμενη έναντι του Χριστιανισμού και μάλιστα σκεφτόταν να γίνει χριστιανή. Λέγεται πως του είχε γράψει κάποτε «**ποθώ γαρ χριστιανή αποθανείν**» (π. Γ. Μεταλληνού, Παγανιστικός Ειρηνισμός ή Ελληνορθοδοξία, εκδ. Αρμός 2003).

Ποιος ευθύνεται για τη δολοφονία;

Η Υπατία είναι αναμφισβήτητο ότι δολοφονήθηκε, άγρια μάλιστα, από ομάδα χριστιανών, με επικεφαλής τον **Πέτρο τον αναγνώστη**. Δολοφονήθηκε όμως κατ' εντολή της επίσημης Εκκλησίας, όπως αυτή εκπροσωπείτο από τον Κύριλλο; Στο ερώτημα αυτό κατά καιρούς έχουν δοθεί πολλές απαντήσεις. Ο καθ' όλα και από όλους ομολογούμενος αξιόπιστος σύγχρονος της Υπατίας, ο **ιστορικός Σωκράτης, ουδέποτε κατηγορήσε τον Κύριλλο για τη δολοφονία της Υπατίας**, αποδίδοντάς την στον φανατισμό του όχλου. Ο μόνος ιστορικός που ευθέως κατηγορήσε τον Κύριλλο ήταν ο **Δαμάσκιος**. Ο Δαμάσκιος ήταν σχολάρχης της Νεοπλατωνικής Ακαδημίας της Αθήνας, τον 6^ο αι., ενός ιδρύματος που σκόπιμα ταυτίζεται από τους νεοπαγανιστές με την Ακαδημία του Πλάτωνος. Το 529 ο Ιουστινιανός δεν έκλεισε την Ακαδημία αυτή, αλλά σταμάτησε να τη χρηματοδοτεί.

Ο Δαμάσκιος κήρυξε τότε ανοικτό πόλεμο στον χριστιανισμό και άρχισε τη συγγραφή. Αυτός λοιπόν ο σαφώς προκατειλημμένος συγγραφέας είναι ο μόνος που κατηγορεί τον Κύριλλο ως οργανωτή της δολοφονίας της Υπατίας. Ο Γάλλος ιστορικός Πιέρ Σουβέν, διευθυντής του Γαλλικού Ινστιτούτου Ανατολικών Σπουδών σημειώνει:

«*Σύμφωνα με τον Δαμάσκιο, που γράφει στις αρχές του 6^{ου} αι., ο επίσκοπος (Κύριλλος), περνώντας μπροστά από το σπίτι της Υπατίας και βλέποντας το πλήθος που συνωστιζόταν, ανακάλυψε τυχαία τη δημοτικότητα της φιλοσόφου. Η εκδοχή αυτή ενοχοποιεί άμεσα τον*

επίσκοπο και παρουσιάζει το φόνο ως μια σαφή έκφραση της έχθρας ανάμεσα στον χριστιανισμό και την εθνική φιλοσοφία. Βέβαια, είναι μάλλον απίθανο ο Κύριλλος, που χειροτονήθηκε επίσκοπος τον Οκτώβριο του 412, να πληροφορήθηκε τη δημοτικότητα της Υπατίας τον Μάρτιο του 415. Η Υπατία ήταν διάσημη εδώ και μία -αν όχι δύο- δεκαετίες. Για τον ιστορικό λοιπόν πολύ πειστικότερος από τον Δαμάσκιο είναι ο Σωκράτης».

Ο χρονικογράφος του 6^{ου} αι. **Ιωάννης Μαλάλας** πάντως αναφέρει ότι ο αλεξανδρινός όχλος είχε αποθρασυνθεί από τα συμβαίνοντα. Όπως γράφει ο Β. Μπράιτ, αν δεν είχε γίνει η επίθεση κατά των Εβραίων, δεν θα είχε γίνει και ο φόνος της Υπατίας, χωρίς όμως να θεωρεί ότι ο Κύριλλος ήταν συμμετοχος στη φρικτή αυτή πράξη. Επιπλέον, ο αρειανιστής **Φιλοστόργιος**, επίσης σύγχρονος της Υπατίας, ενώ καταγγέλλει τους Ορθοδόξους γενικά, εντούτοις δεν κατονομάζει τον δογματικό του αντίπαλο Κύριλλο ως υπεύθυνο για τα γεγονότα, κάτι που θα είχε λογική βάση.

Σύμφωνα με τον Στ. Παπαδόπουλο, η ευθύνη του Κύριλλου, «αν υπάρχει, πρέπει να περιορισθεί στο ότι δεν κατόρθωσε ν' απομονώσει ή ν' αποθαρρύνει τους φανατικούς χριστιανούς». Για τον καθηγητή **Παν. Χρήστου**, «είναι φανερό ότι ο Κύριλλος δεν είχε καμία ανάμειξη εις το επεισόδιο, διότι, αν συνέβαινε κάτι παρόμοιο, και ο Σωκράτης θα το ανέφερε ρητώς και οι μετέπειτα αντίπαλοί του Νεστοριανοί δεν θα παρέλειπαν να το χρησιμοποιήσουν ως όπλον εναντίον του».

Δεν θα μπορούσε ο Κύριλλος να έχει πραγματικά συμφέροντα από τη δολοφονία της Υπατίας. Εκείνη δεν ήταν υπέρμαχος της αρχαίας λατρείας και δεν του εναντιωνόταν. Μάλιστα, είχε πολλούς χριστιανούς μαθητές, όπως ήταν και ο επίσκοπος Συνέσιος ο Κυρηναίος. Λέγεται ότι ήταν πολιτική σύμβουλος του έπαρχου Ορέστη, πράγμα που θα μπορούσε να προκαλέσει μίσος εκ μέρους του Κυρίλλου. Όμως εκείνος δεν θα πετύχαινε τίποτε με τον θάνατό της, παρά μόνο να διαταράξει ακόμα περισσότερο τις σχέσεις του με τον Ορέστη.

Η Υπατία δολοφονήθηκε από κάποιους φανατισμένους Αλεξανδρινούς οι οποίοι τη θεωρούσαν υπεύθυνη για την αντιπαλότητα μεταξύ Κυρίλλου και Ορέστη. Ο Σωκράτης βέβαια αναφέρει ότι η δολοφονία αποτελεί ψόγο για τον Κύριλλο, όχι όμως γιατί τον θεωρεί υπεύθυνο για το φόνο, αλλά γιατί θεωρεί ότι ο Κύριλλος ντροπιάστηκε από την εγκληματική συμπεριφορά κάποιων από το ποίμνιό του.

http://istorias-alitheia.blogspot.gr/2013/10/blog-post_13.html

Θ. Η Αγία Βαρβάρα θύμα του φανατισμού και τον μίσους της ειδωλολατρικής εποχής, αλλά και του πατέρα της (του Αρχιμ. Δημητρίου Κββαδία)

Η Αγία Βαρβάρα έζησε κατά τα χρόνια που αυτοκράτορας ήταν ο διώκτης των χριστιανών Διοκλητιανός (284-305). Γεννήθηκε στην Ηλιούπολη (σημερινό Μπάαλμπεκ) του Λιβάνου και υπήρξε θυγατέρα του πλουσίου ειδωλολάτρη και τοπάρχη Διόσκορου. Η κόρη ήταν πολύ όμορφη και καθώς ήταν ορφανή από μητέρα και χωρίς αδελφία, ο πατέρας της την πρόσεχε ιδιαίτερω. Ήθελε να την κρατήσει ανύπανδρη, απομακρυσμένη από τις βιωτικές μέριμνες και τις ανθρώπινες συντυχίες. Γι'αυτόν τον λόγο έκτισε ένα ψηλό πύργο και την απομόνωσε εκεί. Μια χριστιανή θεραπαινίδα ανέλαβε την ανατροφή και διαπαιδαγώγησή της και απ'αυτήν σίγουρα μυήθηκε στην κατά Θεόν ζωή.

Στην μόνωση του πύργου η κόρη καλλιεργούσε το πνεύμα της με προσευχή, μελέτη των Γραφών και εξάσκηση των αρετών. Κάποτε ο πατέρας της θέλησε να καλλωπίσει τον πύργο και διέταξε τους εργάτες του να κτίσουν στην βάση του ένα λουτρό με δύο παράθυρα. Κατ'εκεينو τον καιρό χρειάστηκε να λείψει και έτσι η νεαρή Βαρβάρα έδωσε την εντολή να ανοιχθεί και τρίτο παράθυρο στο λουτρό ώστε και τα τρία παράθυρα να γίνουν εις τύπον της Αγίας Τριάδος, από την οποία προέρχεται κάθε φως φωτίζον και αγιάζον πάντα άνθρωπον ερχόμενον εις τον κόσμον. Όταν τελείωσε το έργο η Αγία στάθηκε με καμάρι πάνω από τον λουτήρα-κολυμβήθρα και κοιτάζοντας ανατολικά, σχημάτισε με το δάκτυλο στα μάρμαρά του τον θείο τύπο του Σταυρού. Και ώ του θαύματος! Ο Σταυρός χαράχθηκε επάνω στο μάρμαρο σαν να σκαλίστηκε από εργαλείο και όχι ανθρώπινο χέρι και έτσι δειχνόταν στους πιστούς κατά τα μετά το μαρτύριό της χρόνια.

Χαρούμενη η Αγία για το έργο της αυτό επιδόθηκε σε εκτενή προσευχή και δεν απέλιπε του να επιτιμά τα άψυχα είδωλα που τιμούσε ο πατέρας της και όσους τα προσκυνούσαν.

Όταν κάποτε ο Διόσκορος επέστρεψε και είδε το λουτρό φτιαγμένο με τρία παράθυρα, ζήτησε εξηγήσεις από τους εργάτες και εκείνοι του υπέδειξαν την θυγατέρα του η οποία απολογούμενη μαρτύρησε την πίστη της στην χριστιανική θρησκεία. Με τα τρία δάκτυλά της ενωμένα έκανε το σημείο του Σταυρού λέγοντας ότι «*Πατήρ, Υιός και Άγιον Πνεύμα, αυτό το μοναδικό φως φωτίζει όλη την κτίση και μέσω του σημείου του Σταυρού σώζονται οι άνθρωποι*». Αμέσως ο θυμωμένος πατέρας τράβηξε το σπαθί του και όρμησε να φονεύσει την κόρη του. Η Αγία διέφυγε στο βουνό όπου άνοιξε θαυματουργικά ένας βράχος στα δύο και προστατέψε την μάρτυρα. Το ίδιο θαύμα είχε γίνει και άλλοτε για να προστατευθεί η πρωτομάρτυς και ισαπόστολος Θέκλα.....

Ο οργισμένος Διόσκορος συνάντησε στον δρόμο δύο βοσκούς και τους ρώτησε αν ξέρουν κάτι. Ο μεν πρώτος αν και ήξερε, δήλωσε άγνοια, ο δε δεύτερος αφού αρνήθηκε με τα λόγια, έδειξε με τα χέρια του τον τόπο καταφυγής της Αγίας. Τότε ο Διόσκορος κατεδίωξε την Αγία, την συνέλαβε αρπάζοντάς την από τα μαλλιά και την ενέκλεισε σε σκοτεινό χαμόσπιτο βάζοντας φρουρούς να την προσέχουν. Ύστερα την παρέδωσε στον Ηγεμόνα Μαρκιανό να την ανακρίνει ακόμη και με βασανιστήρια αφού την κατήγγειλε ως χριστιανή και εχθρό της έννομης τάξεως.

Εκείνος όταν αντίκρυσε την όμορφη νεαρή γυναίκα, ξέχασε τα λόγια του άστοργου πατέρα της και άρχισε με καλοπιάσματα να την κάνει να αλλάξει γνώμη. Μπροστά στο αμετάθετο της γνώμης της, διέταξε να την μαστιγώσουν με ωμά νεύρα βοδιών (βούνευρα) μέχρι να βαφτεί η γη από το αίμα της και ακολούθως να τρίψουν τις πληγές της με τρίχινα υφάσματα. Πονεμένη και αιμόφυρτη την έριξε στην φυλακή. Γύρω στα μεσάνυχτα της παρουσιάστηκε μέσα σε δυνατό φως ο Ιησούς Χριστός και αφού της έδωσε κουράγιο, την θέραπευσε και την ευλόγησε.

Μέσα στην φυλακή υπήρχε ακόμη μια νεαρή χριστιανή, η Ιουλιανή, η οποία προβληματίστηκε για τα βάσανα της Βαρβάρας. Καθώς την είδε θεραπευμένη αποφάσισε να την ακολουθήσει στην επιλογή της να μαρτυρήσει για την αγάπη του Χριστού.

Ο Μαρκιανός κάλεσε ενώπιόν του την Βαρβάρα και καθώς την είδε υγιή, απέδωσε το γεγονός σε παρέμβαση των θεών της πίστεώς του. Η Βαρβάρα το αρνήθηκε, υποδεικνύοντας ως μόνο θεραπευτή της τον Ιησού Χριστό. Τότε εκείνος θυμωμένος διέταξε τους παρευρισκόμενους να ξύσουν τα πλευρά της Μάρτυρος με σιδερένια νύχια και επιπλέον με αναμένες λαμπάδες να καίνε τα ήδη ξυσμένα μέλη. Έπειτα διέταξε με ένα σφυρί να χτυπάνε την τιμία της κεφαλή.

Η Ιουλιανή παρακολουθώντας τα μαρτύρια αυτά της Βαρβάρας δεν μπόρεσε να κρύψει την ευαισθησία της και άρχισε να κλαίει. Τότε ο Μαρκιανός διέταξε να την συλλάβουν και να την κρεμάσουν στο ξύλο δίπλα στην Βαρβάρα και με σιδερένιες ξύστρες να ξεσχίσουν τις πλευρές της. Το μαρτύριο αυτό οι δύο γυναίκες το υπέμεναν προσευχόμενες στον Θεό να τους δώσει δύναμη να το αντέξουν μέχρι τέλους. Κατόπιν ο άκαρδος Ηγεμόνας έδωσε εντολή να τους κόψουν τους μαστούς τους με σμίλη. Επειδή όμως η μια ενίσχυε την άλλη με προσευχή και λόγους φιλάδελφους, ο Ηγεμόνας τις χώρισε, και την μεν Ιουλιανή φυλάκισε, την δε Βαρβάρα έδωσε εντολή γυμνή και ματωμένη να την περιφέρουν στους δρόμους για να διαπομπευθεί. Η Αγία Βαρβάρα ζήτησε την θεία βοήθεια σ' αυτό το μαρτύριο και η χάρις του Θεού την ενέδυσσε με φωτεινή εκ του ουρανού νεφέλη που την κατέστησε αόρατη στα μάτια του πλήθους.....

Κατησχυμένος ο Μαρκιανός για άλλη μια φορά έδωσε οριστική εντολή να θανατωθούν οι δύο γυναίκες με αποκεφαλισμό. Ο πατέρας της Αγίας βλέποντας από κοντά όλο το φρικτό μαρτύριο, θεώρησε μαλθακότητα για τον εαυτό του να φονευθεί η κόρη του από ξένο χέρι. Γι' αυτό και άρπαξε την θυγατέρα του από τα μαλλιά ετοιμάζοντας με τα ίδια τα χέρια του την σφαγή. Ανεβάζοντάς την στο βουνό ακολουθούσε μαζί της και η Ιουλιανή. Τότε η Αγία Βαρβάρα γονάτισε προσευχόμενη και για τις δύο. Ακούστηκε τότε φωνή ουράνια που καλούσε τις μάρτυρες στον ουρανό, υποσχόμενη η φωνή, εκπλήρωση όσων αιτήθηκε η θαρραλέα Μάρτυς. Με χαρά οι δύο Αγίες πλησίασαν στον τόπο της τελειώσεώς τους. Και την μεν Ιουλιανή αποκεφάλισε δήμιος, την δε Βαρβάρα ο κακούργος πατέρας της. Η θεία δίκη όμως δεν άργησε να παρέμβει. Κεραυνός κατέκαψε τον Διόσκορο και τον έκανε στάκτη.

Η Εκκλησία μας τιμά την μνήμη της κάθε χρόνο στις 4 Δεκεμβρίου.

www.pemptousia.gr/2014/12/i-agia-megalomartis-varvara-prostatis-ton-parthenon-ton-psichorragounton-ton-pirovoliton/

Σήμαντρα ηχούν

Κείμενο 1 και σχόλια:

Διηγούνται οι βιογράφοι του Οσίου Ευθυμίου του μεγάλου πως ανάμεσα στα άλλα χαρίσματα που του είχε δώσει ο Θεός ήταν και τούτο: όταν τελούσε την θεία λειτουργία έβλεπαν οι μαθητές του, όσοι τουλάχιστον ήταν άξιοι να το δουν, έναν άγιο άγγελο να τον διακονεί μέσα στο άγιο βήμα.

Όταν οι άλλοι μοναχοί πλησίαζαν για να κοινωνήσουν, ο όσιος έβλεπε τα πρόσωπά τους, ποιοι ήταν έτοιμοι να κοινωνήσουν και ποιοι όχι ή και ανάξιο να προσέλθουν κι ευθύς τους σταματούσε, λέγοντάς τους να εξομολογηθούν τις αμαρτίες τους και μετά να έρθουν να κοινωνήσουν.

όταν τελούσε την θεία λειτουργία: η θεία λειτουργία είναι έργο Θεού και έργο που τελείται για τον λαό. Στην θεία λειτουργία θυμόμαστε την θυσία του Χριστού στον Γολγοθά για την ανθρωπότητα και κοινωνούμε το Σώμα Του και το Αίμα Του, όπως μας τα παρέδωσε στον Μυστικό Δείπνο. Είναι ο Θεάνθρωπος Κύριος ταυτόχρονα, το Σώμα που έχει υλική υπόσταση αλλά είναι αγιασμένο από την θεότητα. Ο άρτος έχει την γεύση του άρτου αλλά ενεργεί ως Σώμα Χριστού μέσα μας, μεταβάλλεται την ώρα που ο ιερέας τον ευλογεί επικαλούμενος την παρουσία του Αγίου Πνεύματος σε Σώμα Χριστού, αγιαζόμαστε και θεωνόμαστε με την κοινωνία Του. Το ίδιο γίνεται και με τον οίνο. Δεν μοιάζει με αίμα Χριστού, ούτε παύει στην γεύση να είναι οίνος, όμως, κι εδώ είναι το μυστήριο, έχει μεταβληθεί σε αίμα Χριστού, το οποίο μας σώζει και μας αγιάζει. Γι' αυτό και η θεία λειτουργία είναι ιερή στιγμή και μυστήριο.

Έναν άγιο άγγελο να τον διακονεί: όπως στον Άγιο Σπυρίδωνα απαντούσαν άγγελοι όταν τελούσε την θεία λειτουργία ή άλλη ακολουθία, έτσι και στον όσιο Ευθύμιο άγγελος τον διακονούσε. Ο άγγελος προσέχει τα άγια, τον άρτο και τον οίνο. Προσέχει τον ιερέα να μην φεύγει ο νους του. Προσέχει τους ανθρώπους που έρχονται να κοινωνήσουν.

Έτοιμοι να κοινωνήσουν: αυτός που θέλει να κοινωνήσει έχει συγχωρέσει όλους τον έχουν πικράνει, έχει προσευχηθεί, έχει ετοιμαστεί να πάρει μέσα του τον Χριστό. Έχει εξομολογηθεί τις αμαρτίες και τα λάθη του και αισθάνεται πιο κοντά στον Χριστό.

Τους σταματούσε: ο όσιος έβλεπε την κατάσταση της καρδιάς τους και τους προέτρεπε να ετοιμάσουν την καρδιά τους, για να μην παραμένει ανενεργή η θεία κοινωνία στις καρδιές τους. Όλοι είμαστε ελεύθεροι να κοινωνούμε. Αν όμως δεν είμαστε έτοιμοι, τότε η θεία κοινωνία δεν μας αλλάζει, όχι γιατί ο Χριστός δεν έχει την δύναμη, αλλά επειδή είμαστε ελεύθεροι να αποδεχτούμε το δώρο της αγιότητας και μη ελεύθεροι. Με το ζόρι δεν σωζόμαστε.

Κείμενο 2 και σχόλια:

Ο Όσιος Παλλάδιος διηγείται για τον Άγιο Μακάριο, ότι τότε κάποιος κολασμένος ζήτησε με σατανικό έρωτα να παντρευτεί κάποια σώφρονα κοπέλα και επειδή εκείνη δεν δέχθηκε, την έκαμε με διαβολικά μάγια να φαίνεται στους ανθρώπους σαν φοράδα. Οι γονείς του κοριτσιού αυτού ήλθαν στον Άγιο Μακάριο και τού είπαν:

— Αυτή η φοράδα που φέραμε εδώ και βλέπεις ήταν κόρη μας, αλλά από τα μάγια κάποιου ανθρώπου μεταμορφώθηκε σ' αυτή τη μορφή. Σε παρακαλούμε λοιπόν να παρακαλέσεις τον Κύριο και να την μετατρέψεις στην προηγούμενη μορφή.

Ο δε Όσιος απάντησε: — Όσο για μένα, εγώ την βλέπω γυναίκα και όχι φοράδα, όπως μου λέτε. Αυτή δε η μορφή που βλέπετε δεν είναι στο σώμα της, αλλά μόνον στους οφθαλμούς σας από τη συνέργεια του δαίμονα.

Αφού τούς είπε αυτά, πήρε την κόρη τους στο κελί του και αφού προσευχήθηκε, την έχρισε με άγιο έλαιο, και από εκείνη την στιγμή εμφανέτο πάλι σ' όσους την έβλεπαν σαν γυναίκα, επειδή με την προσευχή του Αγίου Μακαρίου εξαφανίσθηκε η μαγεία. Μετά αφού έγινε καλά η κοπέλα ο Άγιος της έδωσε την εξής συμβουλή:

— Παιδί μου, μη λείπεις από την Κοινωνία των Μυστηρίων του Χριστού, αλλά να κοινωνείς συνεχώς, διότι αυτή η διαβολική ενέργεια σου συνέβη, επειδή δεν μετέλαβες για πέντε συνεχείς εβδομάδες και ως εκ τούτου βρήκε ευκαιρία ο διάβολος και σε πείραξε.

Διαβολικά μάγια: ο άνθρωπος που απουσιάζει από την εκκλησία και αδιαφορεί για την θεία κοινωνία γίνεται ευάλωτος στους πειρασμούς. Εδώ ο κακός άνθρωπος, ο οποίος έχει παραδώσει την ψυχή του στον πονηρό, κάνει μάγια στην κοπέλα και την οδηγεί στην παραμόρφωση του σώματός της ενώπιον των ανθρώπων.

Γυναίκα και όχι φοράδα: ο άγιος βλέπει πέρα από τα μάγια, διότι έχει ζωντανή σχέση με τον Χριστό. Έτσι, θα προσευχηθεί για την κοπέλα, θα την χρίσει με άγιο λάδι από το μυστήριο του ευχελαίου και θα κάνει τους ανθρώπους να την βλέπουν όπως πραγματικά ήταν.

Να μην λείπεις από την κοινωνία των Μυστηρίων του Χριστού: το νόημα αυτής της ιστορίας είναι ότι στην θεία λειτουργία ο άνθρωπος συναντά τον Θεό και τον πλησίον του και γίνεται ένα με τον Χριστό. Ας μην αδιαφορούμε λοιπόν για την λειτουργική ζωή της πίστης μας και ας εκκλησιαζόμαστε όσο πιο τακτικά γίνεται.

Β. Η αξία του εκκλησιασμού και της συμμετοχής στην θεία κοινωνία

- Εκκλησία πηγαίνουμε επειδή θέλουμε να έχουμε ως σημείο αναφοράς της ζωής μας τον Θεό. Ο εκκλησιασμός είναι επίσκεψη στο σπίτι του Θεού και ταυτόχρονα σημείο πίστης στον Χριστό.
- Εκκλησία πηγαίνουμε γιατί θέλουμε να κοινωνούμε, να μεταλαμβάνουμε το Σώμα και το Αίμα του Χριστού και να αγιαζόμαστε ενθυμούμενοι τον Ίδιο και την παραγγελία που μας έδωσε στον Μυστικό Δείπνο.
- Εκκλησία πηγαίνουμε για να συναντούμε τους συνανθρώπους μας. Στην Εκκλησία δεν υπάρχει το εγώ μόνο του, αλλά συναντιέται με τους άλλους και γίνεται εμείς και είναι ωραίο να μην αισθανόμαστε μόνοι μας στην ζωή.
- Εκκλησία πηγαίνουμε για να θυμόμαστε κάθε Κυριακή την Ανάσταση του Χριστού και επομένως και την δική μας ανάσταση, ενώ όταν είναι καθημερινή ή μεγάλη γιορτή θυμόμαστε τους Αγίους ή τα γεγονότα της ζωής του Χριστού που μας υπενθυμίζουν την αγάπη του Θεού για τους ανθρώπους και επομένως και για μας, αλλά και ότι πριν από μας υπάρχουν άνθρωποι που έζησαν την χαρά της πίστης και αγίασαν. Μπορούμε κι εμείς να προχωρήσουμε σ' αυτόν τον δρόμο της αγιότητας και να κάνουμε την ζωή μας διαφορετική σε σχέση με αυτό που την θέλει να είναι ο κόσμος μας και ο πολιτισμός μας, δηλαδή ζωή χωρίς Θεό και αιωνιότητα και με αναπάντητα όλα τα ερωτήματα της ύπαρξης, όπως «γιατί ζω;» «έχει νόημα να παλεύω για το καλό», «αξίζει να αγαπώ και να συγχωρώ», «πώς μπορώ όλα αυτά να τα κάνω πράξη αφού το εγώ μου μου λέει άλλα;».
- Εκκλησία πηγαίνουμε για να φυλαχτούμε από το κακό, τον πειρασμό, τον διάβολο που μας ταλαιπωρεί στερώντας μας από την ομορφιά και την καλοσύνη.
- Εκκλησία πηγαίνουμε γιατί θέλουμε να κρατήσουμε ζωντανή την παράδοση και την ταυτότητά μας, την ιστορία, την γλώσσα, τον πολιτισμό μας.
- Κοινωνούμε αφού προετοιμαστούμε λίγο. Προσευχόμαστε, συγχωρούμε, αν μπορούμε, έστω και λίγο, νηστεύουμε, το πρωί πηγαίνουμε νηστικοί στην εκκλησία. Επίσης, καλό είναι να εξομολογούμαστε σε τακτά χρονικά διαστήματα, για να μπορούμε να έχουμε την καρδιά μας όσο πιο καθαρή γίνεται, να έχουμε έναν ιερέα-πνευματικό τον οποίο να εμπιστευόμαστε, για να μπορούμε να συζητάμε και για τα προβλήματά μας και για τις αμαρτίες μας, τις οποίες ο Θεός τις συγχωρεί αν είμαστε ταπεινοί.
- Κοινωνούμε αφού σκεφτούμε την αξία των λόγων: «μετά φόβου Θεού, πίστεως και αγάπης προσέλθετε». Όσο μεγαλώνουμε, τόσο αξίζει περισσότερο να καταλαβαίνουμε ότι η θεία κοινωνία δεν είναι συνήθεια ή για το καλό, αλλά αναγέννηση καρδιάς, όταν προσερχόμαστε σ' αυτήν με φόβο Θεού, με πίστη και αγάπη τόσο για τον Θεό όσο και για τον συνάνθρωπο.

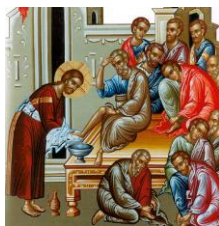

Γ. Ένα τραγούδι

«Εγώ το φως μετάλαβα κι αντέχω την φωτιά στο στήθος» (Τραγούδι της Άλκηστης Πρωτοψάλτη)
Το φως μετάλαβα: ο Χριστός είναι το φως και όταν κοινωνάμε, αν έχουμε καλή διάθεση στην καρδιά μας, τότε παίρνουμε το φως μέσα μας και αντέχουμε κάθε καημό, κάθε πόνο, κάθε φωτιά που μας καίει την ψυχή. Το φως δίνει ζωή σε όποιον το πιστεύει.

Δ. Ο Μυστικός Δείπνος

Μεγάλη Πέμπτη είναι η μέρα που ο Κύριος παραδίδει στους μαθητές του τη Θεία Ευχαριστία στη διάρκεια του Μυστικού Δείπνου. Ο ευαγγελιστής Ματθαίος, ο οποίος ήταν παρών, γράφει: Έφτασε η ημέρα που οι Εβραίοι την ονόμαζαν Ημέρα των Αζύμων. Σύμφωνα με τον νόμο τους όλοι θυσίαζαν το πασχαλινό αρνί. Τότε ο Ιησούς έστειλε δυο μαθητές του, τον Πέτρο και τον Ιωάννη, να ετοιμάσουν ό,τι έπρεπε για το πασχαλινό τους τραπέζι. «Πού θέλεις να ετοιμάσουμε το Πάσχα;», ρώτησαν τον Κύριο κι εκείνος τους απάντησε: «Πάτε στην πόλη. Θα συναντήσετε έναν άνθρωπο που κουβαλάει μια στάμνα με νερό. Ακολουθήστε τον και σ' όποιο σπίτι μπει, πέστε στον οικοδεσπότη του τι θέλετε κι εκείνος θα σας δείξει ένα μεγάλο ανώγειο, που θα είναι έτοιμο με καθίσματα και στρωμένο τραπέζι. Εκεί να ετοιμάσετε για να γιορτάσουμε το Πάσχα». Πράγματι όλα έγιναν όπως είπε ο Ιησούς.

Το βράδυ μαζεύτηκαν οι μαθητές και ο Κύριος σ' αυτό το ανώγειο. Κι όταν συγκεντρώθηκαν όλοι, ο Κύριος έβγαλε το ιμάτιό του, ζώστηκε μπροστά του μια πετσέτα, έβαλε νερό στη λεκάνη και άρχισε να πλένει τα πόδια των μαθητών του και να τα σκουπίζει με την πετσέτα που είχε ζώσει. Όταν έφτασε στον Πέτρο εκείνος αρνήθηκε. «Εσύ, Κύριε, θα μου πλύνεις τα πόδια; Ποτέ δεν θα σ' αφήσω να το κάνεις αυτό». «Αν δεν σε πλύνω, δεν έχεις θέση κοντά μου», του είπε ο Ιησούς. Τότε ο Πέτρος του λέει: «Κύριε, όχι μόνο τα πόδια, ολόκληρο να με πλύνεις, αν πρόκειται να είμαι κοντά σου». Κι όταν έπλυνε τα πόδια όλων των μαθητών του, φόρεσε πάλι το ιμάτιό του και κάθισε στο τραπέζι. «Καταλαβαίνετε τι έκανα σε σας; Εσείς με φωνάζετε Δάσκαλο και Κύριο και σωστά λέτε, γιατί είμαι. Αν λοιπόν εγώ σας έπλυνα τα πόδια, έχετε κι εσείς υποχρέωση να πλένετε ο ένας τα πόδια του άλλου. Σας έδωσα το παράδειγμα, για να κάνετε κι εσείς όπως έκανα εγώ, γιατί δεν υπάρχει δούλος ανώτερος από τον κύριό του».

Ύστερα ο Ιησούς παραγγέλλει τους εταίρους: «Αλήθεια σας λέγω, κάποιος από σας σήμερα θα με προδώσει». Όλοι οι μαθητές κοιτάχτηκαν με απορία, μη ξέροντας για ποιον μιλάει. «Ποιος είναι, Κύριε;», ρώτησε ο Ιωάννης. Κι ο Ιησούς αποκρίθηκε: «Είναι εκείνος στον οποίο θα δώσω ένα κομμάτι ψωμί, αφού πρώτα το βουτήξω στο πιάτο». Παίρνει τότε ένα κομμάτι ψωμί, το βουτάει στο πιάτο και το δίνει στον Ιούδα τον Ισκαριώτη. «Ό,τι έχεις να κάνεις, κάν' το γρήγορα», του είπε ο Ιησούς. Οι άλλοι μαθητές δεν κατάλαβαν τι είπε ο Χριστός στον Ιούδα. Νόμισαν ότι είχε σχέση με το κοινό ταμείο που κρατούσε. Ο Ιούδας όμως κατάλαβε, πήρε το ψωμί κι αμέσως έφυγε μέσα στη νύχτα αποφασισμένος να προδώσει το δάσκαλό του.

Ύστερα λέει ο Ιησούς στους υπόλοιπους μαθητές: «Ήρθε η ώρα να δοξαστεί ο Υιός του Ανθρώπου. Όπως σας αγάπησα εγώ, έτσι να αγαπάτε ο ένας τον άλλον. Έτσι θα σας ξεχωρίζουν όλοι ότι είστε μαθητές μου, αν τέτοια αγάπη έχετε κι εσείς μεταξύ σας».

Τότε ο Ιησούς πήρε ένα κομμάτι ψωμί και αφού ευχαρίστησε τον Θεό, το ευλόγησε, το έκοψε σε κομμάτια και το έδωσε στους μαθητές του λέγοντας: «Λάβετε, φάγετε, αυτό είναι το σώμα μου». Πήρε και το κρασί, ευχαρίστησε πάλι τον Πατέρα του και έδωσε στους μαθητές του να πουν λέγοντας: «Πιέστε από αυτό όλοι. Αυτό είναι το αίμα μου με το οποίο σφραγίζω την Καινή Διαθήκη (τη νέα συμφωνία), το αίμα μου που χύνεται για τη σωτηρία πολλών ανθρώπων. Αλήθεια σας λέγω πως δεν θα ξαναπιώ απ' τον καρπό του αμπελιού, ώσπου να έρθει η Βασιλεία του Θεού. Αυτό που κάνω τώρα, να το κάνετε κι εσείς για να με θυμάστε!». Είπε επίσης ο Κύριος στον Πέτρο: «Σίμων, Σίμων, προσευχήθηκα για σένα να μην σε εγκαταλείψει η πίστη σου. Θα σε δοκιμάσει ο σατανάς. Αλλά εσύ όταν ξαναβρείς την πίστη σου, στήριξε τους αδελφούς σου». Ο Πέτρος παραγμένος είπε: «Κύριε, μαζί σου εγώ είμαι έτοιμος να πάω ως το θάνατο!». Ο Ιησούς όμως του απάντησε: «Πέτρο, αλήθεια σου λέω, απόψε, πριν λαλήσει ο πετεινός, τρεις φορές θα μ' αρνηθείς».

Ε. Οι νέοι και η θεία ευχαριστία (π. Θεμιστοκλής)

Οι περισσότεροι έφηβοι στην πατρίδα μας, παρότι είναι χριστιανοί, δεν εκκλησιάζονται συχνά. Ακόμη κι όταν αυτό συμβαίνει στα πλαίσια του σχολείου ή σε κάποια γιορτή, δε δείχνουν να κατανοούν τι σημαίνει μετοχή στο μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, παρότι η πλειοψηφία τους κοινωνεί. Είναι ένα σημείο των καιρών. Το κομβικότερο στοιχείο της εκκλησιαστικής ζωής, αυτό που μας ενώνει με τον Θεό και τον συνάνθρωπο, να είναι υπόθεση συνήθειας ή «για το καλό».

Την αδυναμία μετοχής όλης της ύπαρξης στο μυστήριο την αποδίδουμε στην απουσία κατήχησης ή στην αδυναμία της οικογένειας να το καταστήσει πηγή ζωής για τα νεότερα μέλη της. Συμβάλλει στο πρόβλημα η έλλειψη κινητοποίησης από την πλευρά των κληρικών, κάποτε και η στενομυαλιά ορισμένων πνευματικών -εξομολόγων, οι οποίοι θεωρούν ότι η συχνή μετοχή στην ευχαριστία καθιστά το μυστήριο συνήθεια και μαγεία, ενώ η αμαρτωλότητα όλων, μικρότερων και μεγαλύτερων, δεν μπορεί να θεραπευθεί, αν δεν την συναισθανθούν μέσω της τιμωρίας να στερούνται του ποτηρίου της ζωής. Αγνοούν βεβαίως ότι σύμφωνα με τα κριτήρια της καθαρότητας και της αγιότητας του Θεού ουδείς αξίζει να μετάσχει, αλλά κοινωνούμε επειδή είναι Φιλάνθρωπος και μας αγαπά, για να λαμβάνουμε άφεση για τις αμαρτίες μας και να γευόμαστε τον τρόπο της αιωνιότητας.

Πάντως, ακόμη κι αν υπάρξει κινητοποίηση της οικογένειας και των κληρικών, η βιωματική συμμετοχή στην Ευχαριστία δε θα μπορέσει να επιτευχθεί, αν η ενορία δε λειτουργήσει ως σώμα Χριστού. Όταν ο νέος ή ο μεγαλύτερος μετέχουν μόνο ως άτομα στην θεία λειτουργία, δύσκολα θα μπορέσουν να ζήσουν την θεία κοινωνία ως κάτι διαφορετικό από μία πράξη τυπική, που χαρακτηρίζει την χριστιανική ζωή, χωρίς όμως να της δίνει ομορφιά, νόημα και ποιότητα. Διότι η Ευχαριστία είναι το επιστέγασμα της συνάντησης των ανθρώπων στην Εκκλησία. Άνθρωποι οι οποίοι δε θέλουν να είναι ξένοι μεταξύ τους και με τον Θεό, ζητούν νόημα που ξεπερνά τα παρόντα, αισθάνονται ότι η ζωή τους δεν μπορεί να προχωρήσει χωρίς Θεό, αφήνονται στην ποιότητα της αγάπης που ξεκινά από την θεία λειτουργία και ανοίγεται στην καθημερινότητα, είναι όσοι τελικά διψούν για να κατοικήσει ο Χριστός στις καρδιές τους.

Κοινωνώ μαζί με τους φίλους, τους οικείους, τους μικρότερους και μεγαλύτερους τους οποίους με χαρά συναντώ στη λειτουργική ζωή της Εκκλησίας. Εκεί βρίσκεται ο Χριστός, «όπου εισί δύο ή τρεις συνηγμένοι» στο όνομά Του. Αυτό δε σημαίνει ότι όσοι δεν ζουν αυτή την εμπειρία δεν κοινωνούν Χριστό. Όμως κάτι λείπει. Εδώ χρειάζεται η Εκκλησία και όσοι θέλουν να ζούνε την χριστιανική ιδιότητα στην πληρότητά της να δραστηριοποιηθούν. Με προσευχή και λόγο. Με αυθεντική κοινωνικότητα και μοίρασμα χαράς. Με ανοικτό πνεύμα. Την ώρα της θείας λειτουργίας να υπάρχει το πνεύμα και το ήθος οικογένειας ανοικτής. Εκεί όπου όλοι γίνονται οικείοι, διότι δε θέλουμε ένα κλειστό σύνολο, αλλά καρδιές που πραγματοποιούν έξοδο από το εγώ τους. Έτοιμες να αγαπήσουν αλλήλους. Να ρωτήσουν. Να μη σχολιάσουν. Να δείξουν ότι χαίρονται και προσεύχονται για τους παρόντες και τους απόντες. Και ότι ζητούν τον Χριστό και τους Αγίους διότι εκεί βρίσκεται η Αλήθεια.

Χτίζοντας ενορίες με έμπνευση ήδη υπάρχουν οι προϋποθέσεις νεώτεροι και μεγαλύτεροι να ζούνε την Ευχαριστία της καρδιάς!

ΣΤ. Η προετοιμασία για την θεία κοινωνία (απαντά ο σπουδαίος σύγχρονος γέροντας Θαδδαίος της Βιτόβνιτσα)

Ερώτηση: Πώς να προετοιμαστούμε για το ιερό μυστήριο της Κοινωνίας;

Γέροντας Θαδδαίος: Όσον αφορά το ιερό μυστήριο της Θείας Κοινωνίας, ή Αγία ορθόδοξη εκκλησία έχει κανόνες για το πώς πρέπει να προετοιμαστούμε. Το βασικό όμως είναι: πρέπει πρώτα απ' όλα να προετοιμάσουμε την καρδιά μας, για να ενωθούμε με τον Κύριο, αυτό είναι το πιο σημαντικό. Όσον αφορά την νηστεία, την έχουμε ανάγκη για να ηρεμήσουμε το σώμα μας. Όταν το σώμα μας ηρεμήσει, θα ηρεμήσει και η ψυχή. Αυτό σημαίνει πώς πρέπει με πραότητα και ησυχία να προετοιμάσουμε την καρδιά μας για τον Κύριο, για να ενωθούμε μαζί Του. Εμείς ακόμη και αν δεν φάμε τίποτε, δεν θα έχουμε κανένα όφελος από την Κοινωνία, εάν η καρδιά μας είναι μοχθηρή, κλείνει μέσα της κακία και δεν μπορεί να συμφιλιωθεί με όλους. Όλοι μας είμαστε παιδιά του Θεού. Συχνά κάποιος δεν μπορεί να αντέξει κάποιους. Συχνά νομίζουμε ότι κάποιος μας κυνηγούν με τις σκέψεις τους, μας μισούν. Και παρόλο που δεν καθαρίσαμε την καρδιά μας θέλουμε να ενωθούμε με τον Κύριο. Αν μεταλάβουμε την θεία Κοινωνία, ή πράξη μας αυτή δεν θα είναι για την σωτηρία μας. Επειδή κρατήσαμε μέσα μας το χαρακτηριστικό της κόλασης: τις κακές σκέψεις! Αν θέλουμε λοιπόν να μεταλάβουμε και να έχουμε κάποιο πνευματικό όφελος, πρέπει να απελευθερωθούμε από τέτοιες σκέψεις.

Όποιος αληθινά και ειλικρινά προετοιμάζεται για την θεία Κοινωνία, πρέπει να έχει ήσυχη καρδιά. Οι άγιοι πατέρες λένε: «Για εκείνον που δεν έχει υπακοή, είναι μάταιο να νηστεύει, και να προσεύχεται στον Θεό». Η υπακοή είναι πιο σημαντική και από την νηστεία και από την προσευχή. Όταν ήμουν νέος, δεν κατάλαβα τις οδηγίες των αγίων πατέρων, αργότερα μόνο τις κατάλαβα. Είναι φυσιολογικό ότι αν δεν ηρεμήσετε, και δεν καθαρίσετε την καρδιά σας από όλες τις κακές επιθυμίες, τότε είναι μάταιο να νηστεύετε. Μπορεί κανείς να μην τρώει τίποτα αλλά είναι μάταιο, αν υπάρχει σε αυτόν κακία. Τέτοιου είδους άνθρωπος, πρέπει να απελευθερωθεί πρώτα από την κακία και μετά να δεχθεί τον Κύριο στην καρδιά του.

Επειδή ο Κύριος είναι όλος αγάπη, ηρεμία και χαρά. Να λοιπόν για ποιο λόγο πρέπει να προετοιμάζουμε την καρδιά μας πριν από τον Θεία Κοινωνία. Εάν προετοιμάσουμε την καρδιά μας να είναι ήσυχη, ήρεμη και γεμάτη αγάπη, έρχεται η υγεία της ψυχής, του σώματος! Και αν δεν υπάρχουν αυτά σε μας, εμείς εάν πάρουμε την ιερή Κοινωνία, θα καταδικάσουμε τον εαυτό μας, και δεν θα σωθούμε. Γι' αυτό το λόγο ας προσευχόμαστε ασταμάτητα: «Κύριε, ας μην είναι η θεία Κοινωνία για την καταδίκη μας, επειδή συγχωρέσαμε όλους, αλλά ας είναι για την σωτηρία μας». Αυτά ήθελα να σας πω καλά μου παιδιά.

http://diakonima.wpengine.netdna-cdn.com/wp-content/uploads/2014/03/541318_412977722065608_1418894306_n1.jpg

Ζ. Μετά φόβου Θεού (του αγίου γέροντος Παΐσιου του Αγιορείτου)

Πάντοτε πρέπει να είναι έτοιμος κανείς αλλά, όταν πρόκειται να κοινωνήσει, καλά είναι να κάνει κάτι περισσότερο από τα πνευματικά που κάνει συνήθως, για να ετοιμασθεί καλύτερα.....

Η καλύτερη προετοιμασία είναι η ταπεινή αντιμετώπιση, η συντριβή, το φιλότιμο.

Για την Θεία Κοινωνία δεν προετοιμάζεται κανείς αλλάζοντας τα ρούχα και πλένοντας τα δόντια. Το κυριότερο είναι να εξετάσει τον εαυτό του. να δει : Αισθάνεται την Θεία Κοινωνία ως ανάγκη ; Είναι τακτοποιημένος ; Μήπως υπάρχει κάτι που τον εμποδίζει από την Θεία Κοινωνία και δεν το έχει εξομολογηθεί ; Για να νιώσουμε την Θεία Κοινωνία, πρέπει να υπάρχουν προϋποθέσεις. Η καλύτερη προϋπόθεση είναι η ταπεινή προσπάθεια να κόψουμε τα πάθη μας, για να μείνει στην καρδιά μας ο Χριστός. Αλλιώς ο Χριστός έρχεται με την Θεία Κοινωνία μέσα μας, αλλά φεύγει αμέσως και δεν αισθανόμαστε τίποτε. Όταν παραμένει ο Χριστός γίνεται μια αλλοίωση στον άνθρωπο. Υπάρχουν άνθρωποι που νιώθουν μέσα τους τον Χριστό από την μία Θεία Κοινωνία μέχρι την άλλη χωρίς διακοπή.

...Όταν ο ιερέας λέει : «Μετά φόβου Θεού», να σκέφτεσαι ότι γίνεται νοσηλεία και να προσέρχεσαι στην Θεία Κοινωνία με συναίσθηση της αμαρτωλότητός σου, ζητώντας ταπεινά το έλεος του Θεού.

<http://www.diakonima.gr/2014/07/13/%cf%80%cf%81%ce%bf%ce%b5%cf%84%ce%bf%ce%b9%ce%b1%cf%83%ce%af%ce%b1%ce%b3%ce%b9%ce%b1%cf%84%ce%b7%ce%bd%ce%b8%ce%b5%ce%af%ce%b1%ce%ba%ce%bf%ce%b9%ce%bd%cf%89%ce%bd%ce%af%ce%b1%ce%bc%ce%b1/>

Η. Η γλώσσα της θείας λειτουργίας πρέπει να αλλάξει; (γράφει ο Κωνσταντίνος Χολέβας, πολιτικός επιστήμονας και συγγραφέας)

Διαφωνώ με την πρόταση ορισμένων να χρησιμοποιείται η δημοτική γλώσσα κατά την τέλεση της θείας λειτουργίας και των ιερών μυστηρίων μέσα στον ναό. Πρώτον: Θυμίζω ότι ο μακαριστός Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος πειραματίστηκε επί ένα έτος στο θέμα αυτό. Δηλαδή επί έναν χρόνο ο Απόστολος και το Ευαγγέλιο διαβάζονταν στους ναούς της Ι. Αρχιεπισκοπής Αθηνών και στο πρωτότυπο και στη νεοελληνική απόδοση από το Εκλογάδιον. Ο ίδιος διεπίστωσε ότι δεν υπήρξε αυξημένη προσέλευση των νέων αγοριών και κοριτσιών και τελικά κατήργησε τον πειραματισμό.

Δεύτερον: Ο νέος και η νέα θέλουν πρωτίστως ζεστασιά ψυχής, ενδιαφέρον, αγάπη. Αν ο εφημέριος, ο πνευματικός, ο κάθε κληρικός ή και ο κατηχητής τους προσεγγίσει με ειλικρίνεια, τότε θα ξεπεραστούν τα οποιαδήποτε γλωσσικά προβλήματα. Σε ενορίες που έχω δει στην Ελλάδα και στην Κύπρο, όταν υπάρχουν κληρικοί με αγάπη για τη νεότητα, εκεί γεμίζουν οι ναοί από εφήβους και κορίτσια ακόμη και στις αγρυπνίες. Η παραδοσιακή γλώσσα και η βυζαντινή υμνογραφία έλκουν τους νέους μας αν κάποιος είναι κοντά τους και τους βοηθεί να καταλάβουν. Τα παιδιά, τα οποία από μικρά εκκλησιάζονται και κυρίως εκείνα που πηγαίνουν κοντά στους ψάλτες και μαθητεύουν, δεν έχουν κανένα πρόβλημα γλωσσικής κατανόησης. Αντιθέτως, τα παιδιά που μεγαλώνουν μακριά από τον ναό θα έχουν μονίμως πρόβλημα κατανόησης, έστω κι αν «μεταφρασθούν» τα λειτουργικά κείμενα.

Τρίτον: Πιστεύω ότι το πρόβλημα για εκκλησιαζομένους είναι κυρίως η ελλιπής κατήχησή τους στα δόγματα και στις αλήθειες της Ορθοδόξου Πίστεως. Κι αν ακόμη αποδώσουμε «Τα Σα εκ των Σων» και πούμε «τα δικά Σου από τα δικά Σου», τι θα καταλάβει ο ακατήχτητος; Ποια δικά Σου; Σε ποιον αναφερόμαστε και γιατί; Ομοίως αν ακούσει κάποιος τη φράση «Ευλογημένη η Βασιλεία του Πατέρα», αντί «Ευλογημένη η Βασιλεία του Πατρός», ποια η διαφορά; Το πρόβλημά του παραμένει είτε ακούσει την παραδοσιακή ελληνική του Ιω. Χρυσοστόμου και του Μ. Βασιλείου είτε ακούσει τη σύγχρονη ελληνική. Το τι εννοούμε «Βασιλεία του Θεού» είναι το ζητούμενο και τα τυχόν κενά κατανόησης δεν οφείλονται στη γλωσσική μορφή, αλλά στην κατήχηση που γίνεται πλημμελώς.

Τέταρτον: Η γλωσσική πενία πολλών Ελλήνων έχει φθάσει σε τέτοιο βαθμό, που ακόμη και μία δόκιμη νεοελληνική (ευπρεπής και όχι ακραία) δεν την καταλαβαίνουν πλήρως. Αρα διαρκώς θα υπάρχει το αίτημα και νέας μεταγλωττίσεως στο όνομα της καλύτερης κατανόησης. Θα προκληθεί σύγχυση και ανταγωνισμός μεταξύ διάφορων νεοελληνικών αποδόσεων που θα διαφημίζονται, άλλη μεν ως πιο συντηρητική, άλλη ως πιο προοδευτική κ.λπ.

Ομως η Εκκλησία πρέπει να λειτουργεί παιδευτικά και μορφωτικά. Δεν θα υποβιβάσουμε την ιερότητα της θείας κλειτουργίας στο όνομα του λαϊκισμού και της δήθεν προσεγγίσεως του ποιμνίου. Αλλά θα προσπαθήσουμε να αναβιβάσουμε το γλωσσικό επίπεδο του λαού μας μέσω και της θείας λειτουργίας, αλλά και με άλλους τρόπους.

Παραμένει πάντα η θεμελιώδης αρχή ότι η συμμετοχή στη λατρευτική ζωή είναι για τον ορθόδοξο χριστιανό μία βιωματική και όχι ορθολογιστική προσέγγιση.

Πέμπτον: Γράφουν κάποιοι ότι ο Κύριλλος και ο Μεθόδιος βοήθησαν τους σλαβικούς λαούς να αποκτήσουν λειτουργικά κείμενα στη γλώσσα τους, διότι δεν καταλάβαιναν τα ελληνικά. Σύμφωνα, αλλά για τους Σλάβους πράγματι η βυζαντινή ελληνική ήταν ξένη γλώσσα. Ενώ για τα Ελληνόπουλα η λειτουργική και υμνογραφική γλώσσα μας ΔΕΝ είναι ξένη γλώσσα. Είναι απλώς

μια παλαιότερη μορφή της δικής τους γλώσσας. Πώς γίνεται όλα τα νέα παιδιά μας, αγόρια και κορίτσια, να μαθαίνουν άριστα μία και δύο ξένες γλώσσες και από την άλλη πλευρά να τα θεωρούμε ανίκανα να μάθουν τις ελληνικότερες 100-200 λέξεις που πιθανόν να τους δυσκολεύουν μέσα στα εκκλησιαστικά κείμενα; Αλλωστε όσοι τελείωναν μέχρι προ ολίγων δεκαετιών το εξατάξιο γυμνάσιο είχαν διδαχθεί επί έξι χρόνια αρχαία ελληνικά σε επίπεδο ικανοποιητικό ώστε να κατανοούν την Καινή Διαθήκη στο πρωτότυπο.

Και εν πάση περιπτώσει, αν το σημερινό σχολείο αφήνει γλωσσικά κενά, ας βελτιώσουμε την ελληνομάθεια στο σχολείο. Όχι να μεταφέρουμε το πρόβλημα μέσα στην Εκκλησία!

Εκτον: Οι Πατέρες της Εκκλησίας, που συνέταξαν τη θεία λειτουργία, όπως ο Μέγας Βασίλειος και ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος, σκοπίμως χρησιμοποίησαν μία αττικίζουσα μορφή της ελληνικής και όχι την καθομιλουμένη της εποχής τους. Οι θεόπνευστοι αυτοί άνδρες ήθελαν για λόγους ιεροπρεπείας να διαφοροποιείται η γλώσσα της επικοινωνίας μας με τον Θεό από τη γλώσσα, την οποία χρησιμοποιούμε στις καθημερινές μας συζητήσεις και συναλλαγές. Αραγε οι οπαδοί της μεταγλωττισμένης θείας λειτουργίας πιστεύουν ότι μπορούν να καταργήσουν ή να διορθώσουν τους Πατέρες του 4ου αιώνας;

Εβδομον. Στη γλώσσα της Εκκλησίας μας δεν ενοχλούν ορισμένες ποιητικές αναφορές και παρομοιώσεις εμπνευσμένων υμνογράφων. Επί παραδείγματι στον Ακάθιστο Ύμνο η Θεοτόκος τιμάται ως «δάμαλις τον μόσχον η τεκούσα». Όμως αν πούμε στη δημοτική «αγελάδα που γέννησε το μοσχάκι», τότε θα σχηματισθεί η εντύπωση ότι προσβάλλουμε και δεν τιμούμε την Παναγία μας.

Εχει η λειτουργική γλώσσα τη χάρη της και αυτή η χάρη χάνεται με τη μεταγλώττιση. Ας μην εμπλέκουμε την Εκκλησία μας σε άχρηστους πειραματισμούς και δήθεν εκσυγχρονισμούς!

<http://www.romfea.gr/katigories/10-apopseis/1373-oxi-stis-metafraseis-ton-ieron-keimenon-tis-theias-leitourgias>

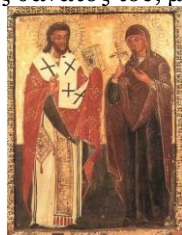

Θ. Ένας νεαρός επίσκοπος

Ο Άγιος Ελευθέριος γεννήθηκε στην Ελλάδα και έζησε το 2ο αιώνα μ.Χ. Τότε αυτοκράτορας ήταν ο Κόμμοδος και ο Σεπτίμιος Σεβήρος. Η μητέρα του Ανθία έγινε Χριστιανή ακούγοντας κηρύγματα από μαθητές του Αποστόλου Παύλου. Αυτή ανέλαβε και το βάρος της ανατροφής του μικρού Ελευθέριου μετά το θάνατο του πατέρα που συνέβη λίγο καιρό μετά τη γέννηση του. Η Ανθία του έδωσε Χριστιανική ανατροφή και τον συνέδεσε με τον Επίσκοπο της Ρώμης Ανίκητο (155-166 μ.χ.). Σ' ένα ταξίδι της στη Ρώμη πήρε μαζί της και το νεαρό γιο της Ελευθέριο. Ο Επίσκοπος Ρώμης, όταν είδε τον Ελευθέριο, εκτιμώντας την πολλή νοημοσύνη του, τη θερμή πίστη και το αγνό ήθος του, τον έλαβε υπό την προστασία του. Μετά από λίγα χρόνια τον χειροτόνησε Διάκονο και έπειτα Ιερέα.

Από τη θέση αυτή ο Ελευθέριος αγωνίστηκε με ζήλο για τη διδασχά του ποιμνίου και σε έργα φιλανθρωπίας. Γι' αυτό και το έτος 182 μ.Χ., με κοινή ψήφο κλήρου και λαού, ανήλθε στον Επισκοπικό θρόνο της Ρώμης. Η φήμη της αρετής του έφθασε μέχρι τη Βρετανία. Έτσι, ο Βασιλιάς αυτής Λούκιος, έγραψε επιστολή στον Ελευθέριο και του δήλωνε ότι αυτός και ο λαός του επιθυμούσαν να γίνουν Χριστιανοί. Ο Ελευθέριος αμέσως ανταποκρίθηκε, στέλνοντας δύο εκπαιδευμένους στην πίστη άνδρες, που κατήχησαν και βάπτισαν Χριστιανούς το Λούκιο με το λαό του.

Όταν ο Σεπτίμιος Σεβήρος εξήγειρε διωγμό κατά των Χριστιανών, ο Ελευθέριος τον ήλεγξε θαρραλέα. Τότε διατάχθηκε ο μαρτυρικός θάνατός του, μαζί με τη μητέρα του Ανθία.

Οδήγησαν τον Άγιο Ελευθέριο μέσα στην αρένα (στάδιο) και άφησαν στην αρχή μια πεινασμένη και άγρια λέαινα και μετά ένα λιοντάρι να τον κατασπαράξουν. Τα θηρία πλησίασαν σαν ήμερα ζώα τον άγιο και του φιλούσαν τα πόδια δείχνοντας την αγάπη και την συμπάθεια τους (έφραζας στόματα λεόντων, εις ημερότητα αυτών μεταποιήσας την αγριότητα). Βλέποντας ο αυτοκράτορας τη συμπεριφορά των λιονταριών και ακούοντας την ιαχή του πλήθους «μέγας ο Θεός των Χριστιανών» διέταξε τον αποκεφαλισμό του ομολογητή της πίστεως μέσα στην αρένα. Με την αποκοπή της κεφαλής έβαψε ο άγιος την αρχιερατική του στολή με το αίμα του μαρτυρίου. Ο σοφός Ελευθέριος κοσμημένος με το ιερατικό ένδυμα που έσταζε από το ποτάμι των αιμάτων του έτρεξε ευτυχισμένος στον Δεσπότη Χριστό.

Η συγκλονιστικότερη στιγμή από το μαρτύριο του Αγίου Ελευθερίου: η σκηνή του μαρτυρίου παρακολουθούσε η μητέρα του Ανθία. Έτρεξε τότε και αγκάλιασε το άψυχο σώμα του μάρτυρα και το καταφιλούσε, «ησπάζετο το γλυκύ τέκνον, η καλώς γεννησαμένη και θρεψαμένη». Εκείνη τη στιγμή οι άσπλαχνοι δήμιοι την αποκεφάλισαν και έτσι την οδήγησαν «εις ουρανίους θαλάμους» μαζί με τον υιό της.

Η μνήμη του Αγίου Ελευθερίου εορτάζεται στις 15 Δεκεμβρίου μαζί και η μητέρα του Ανθία, ο άγιος Κορέμων αλλά και οι δύο δήμιοι που τον αποκεφάλισαν γιατί πίστεψαν στον Χριστό.

<https://antexoume.wordpress.com/2013/12/15/%CE%BF-%CE%AC%CE%B3%CE%B9%CE%BF%CF%82-%CE%B5%CE%BB%CE%B5%CF%85%CE%B8%CE%AD%CF%81%CE%B9%CE%BF%CF%82-%CE%BA%CE%B1%CE%B9-%CE%B7-%CE%BC%CE%B7%CF%84%CE%AD%CF%81%CE%B1-%CF%84%CE%BF%CF%85-%CE%B1%CE%B3%CE%AF/>

Ι. Ο Άγιός μας Σπυρίδων συλλειτουργεί με τους αγγέλους (του Σπυρίδωνα Συμεών)

Την στιγμή που ξεκινάει μια Θεία Λειτουργία κατεβαίνουν άγγελοι Κυρίου και πλαισιώνουν τον ιερέα γύρω από την Αγία Τράπεζα και συλλειτουργούν μαζί του και έτσι γη και ουρανός μέσα στην Θεία λειτουργία γίνονται ένα. Μέσα από τον βίο του Αγίου Σπυρίδωνα γνωρίζουμε ένα λαμπρό παράδειγμα αυτής της Θείας παραχωρήσεως το οποίο μνημονεύεται και στο απολυτίκιο του Αγίου «Και εν τω μέλπειν τας αγίας σου ευχάς, αγγέλους έσχες συλλειτουργούντας σοι, ιερότατε»

Κάποτε και ενώ λειτουργούσε ο επίσκοπος Τριμυθούντος Άγιος Σπυρίδων σε ένα χωριό της επαρχίας και ενώ δεν είχε ψάλτες και την θέση των ιεροψαλτών την ανέλαβαν όλοι οι παρευρισκόμενοι πιστοί του ναού αμέσως μετά το Ευαγγελικό ανάγνωσμα ακούστηκαν ψαλμωδίες αγγελικές που υμνούσαν τον Θεό. Οι πιστοί γεμάτοι έκπληξη, δέος και θαυμασμό αναρωτιούνταν. Τι να ήταν άραγε; Αυτό συνεχίστηκε σε όλοι την Θεία Λειτουργία και σε κάθε Αίτηση του επισκόπου τους άγγελοι αντιφωνούσαν.

Κάποιοι δε είδαν πως ο Άγιος Σπυρίδων ήτο πλαισιωμένος από αγγέλους καθ' όλη την διάρκεια της Θείας λειτουργίας οι οποίοι τον διακονούσαν. Ο μακάριος Σπυρίδων σε όλο αυτό δεν αντέδρασε άξαφνος ήτο συννηθισμένος για αυτόν προφανώς ήταν κάτι το απόλυτα φυσιολογικό κάτι που δεν είχε γίνει για πρώτη φορά...

Θαυμαστός ο Θεός εν τοις Αγίοις αυτού.!!! Εκείνη την ημέρα οι πιστοί έζησαν κάτι το μοναδικό, μπροστά στις αισθήσεις τους είδαν και άκουσαν την ουράνια λατρεία της θριαμβεύουσας Εκκλησίας να ενώνεται με την επί γης Στρατευομένη Εκκλησία.

<http://www.romfea.gr/diafora/4986-sulleitourgouse-me-aggelous>

Πάρτυ, διασκέδαση, ψυχαγωγία

Κείμενο 1 και σχόλια:

Κάποιος που κυνηγούσε στην έρημο άγρια ζώα είδε τον αββά Αντώνιο να αστειεύεται με τους μοναχούς και σκανδαλίστηκε. Θέλοντας ο γέροντας να τον διδάξει ότι είναι ανάγκη πού και πού να χαίρεται κανείς και να συγκαταβαίνει στην ανάγκη των άλλων για χαρά και να χαλαρώνει, του λέει: « Βάλε μία σαΐτα στο τόξο σου και τέντωσέ το». Το έκανε εκείνος. Του λέγει πάλι: « τέντωσέ το πιο πολύ». Και το τέντωσε. Και πάλι του λέει: « Ακόμη πιο πολύ». Του απαντά τότε ο κυνηγός: « Αν το τεντώσω υπερβολικά, θα σπάσει το τόξο». Και ο γέροντας του λέει: «Έτσι και στο έργο του Θεού. Αν τεντώσουμε υπερβολικά την συμπεριφορά μας απέναντι στους αδελφούς, θα σπάσουν κι αυτοί. Πρέπει λοιπόν πού και πού να συγκαταβαίνουμε στους άλλους μοναχούς». Ακούγοντάς τα αυτά ο κυνηγός, ένωσε κατάνυξη. Και έφυγε πολύ ωφελημένος από τον γέροντα. Οι άλλοι μοναχοί, στηριγμένοι, έφυγαν κι αυτοί και γύρισαν στα κελιά τους χαρούμενοι.

Να αστειεύεται με τους μοναχούς: ο άνθρωπος χρειάζεται να χαλαρώνει. Δεν μπορεί βεβαίως η ζωή του να είναι μία απέραντη χαλαρότητα. Είναι όμως στιγμές που κουράζεται από το καθημερινό του πρόγραμμα και έχει ανάγκη μία αλλαγή.

Να συγκαταβαίνει στην ανάγκη των άλλων: ο γέροντας μας διδάσκει ότι η αληθινή χαρά και ψυχαγωγία προκύπτει από την συνάντηση με τους άλλους ανθρώπους. Η εποχή μας το ξεχνά αυτό και αντιτάσσει την τηλεόραση, τον υπολογιστή, το κινητό, το κλείσιμο στον εαυτό μας. Ο γέροντας δείχνει ότι όσο προχωράς στο να έχεις βρει το νόημα της ζωής, που έγκειται στην σχέση με τον Χριστό και στον αγώνα να διορθώσεις τα πάθη σου και να αποκτήσεις αρετή χάρις και στην κοινωνία με τον Χριστό, τόσο είναι ανάγκη με χαρούμενο τρόπο να προσφέρεις στιγμές στους άλλους που σε αναζητούν. Με χαρούμενο τρόπο. Με αγάπη και κέφι.

Ο κυνηγός με το τόξο: αυτός ήταν αυστηρός. Ήθελε τους μοναχούς πάντοτε σοβαρούς, να ασχολούνται με τον Θεό και την ψυχή τους και όχι να είναι χαρούμενοι. Ο αββάς τον διδάσκει με ωραίο τρόπο την ανάγκη για αληθινή ψυχαγωγία μέσα από την κοινωνία των προσώπων.

Κείμενο 2 και σχόλια:

Ο άγιος Εφραίμ ο Σύρος, όταν ήταν παιδί, είδε το εξής όραμα: ένα αμπέλι ανέβηκε στην γλώσσα του και μεγάλωσε και σκέπασε όλη την οικουμένη, κάνοντας πολύ καρπό. Και έρχονταν όλα τα πουλιά του ουρανού και έτρωγαν από τα σταφύλια της αμπέλου. Και όσο έτρωγαν, τόσο πιο πολύ περίσσευε ο καρπός της.

Ένα αμπέλι: για να έχεις γνήσιες σχέσεις με τους άλλους και να μπορείς και να τους βοηθάς μέσα στην παρέα, χρειάζεται να έχεις να τους προσφέρεις χαρά και αλήθεια. Να τους ξεκουράζεις με τον λόγο σου, που μπορεί να είναι λόγος Θεού, δηλαδή λόγος αγάπης, τόσο σε θέματα ζωής, αλήθειας και πίστης, όσο και αναφορικά με ζητήματα πρακτικά, ακόμη και χαλάρωσης και παρέας.

Έτρωγαν τα πουλιά από τα σταφύλια της αμπέλου: οι άλλοι να χαίρονται μαζί μας και να ψυχαγωγούνται. Όσο μπορούμε να τους προσφέρουμε, τόσο κι εμείς ανανεωνόμαστε, αλλά και εκείνοι βρίσκουν νόημα και χαρά. Όταν έχεις να δώσεις, τότε και οι άλλοι χαίρονται και εσύ νιώθεις ότι ο Θεός προσθέτει σ' αυτό που έδωσες, με αποτέλεσμα να μην αδειάζεις ποτέ.

Β. Το νόημα της αληθινής ψυχαγωγίας

1. Η αληθινή ψυχαγωγία κρύβει μέσα της την χαρά, μειώνει την κούραση και γεννά ευχάριστα συναισθήματα στον άνθρωπο, όχι όμως επειδή έκανε κάτι, αλλά επειδή ένωσε ότι μέσα από

αυτή την ψυχαγωγία μπορεί να γίνει καλύτερος, να αλλάξει τους ρυθμούς της ζωής του, να μην ξεκουραστεί απλώς, αλλά να κάνει καλύτερη και την ψυχή του.

2. Η αληθινή ψυχαγωγία συνήθως περνά μέσα από την συνάντηση με τους άλλους ανθρώπους. Ακόμη κι αν δεν είναι ανάγκη να είναι παρόντες, μπορούμε να μοιραστούμε ό,τι αποκτούμε στην καρδιά μας μαζί τους. Ένα βιβλίο δεν είναι μόνο για μας. Μία ωραία εμπειρία, ένας προβληματισμός, κάτι που είδαμε και μας άρεσε, μπορούμε να τα μοιραστούμε και να χαρούμε μαζί, ωφελώντας και τους άλλους, αλλά και με την αίσθηση ότι αυτό που μας ενδιαφέρει δεν είναι μόνο για μας.
3. Η αληθινή ψυχαγωγία δεν έχει να κάνει με τον εγκλωβισμό στο εγώ μας, διά των κινητών και των Social Media ή δια της τηλεόρασης, αλλά είναι άνοιγμα στον πλησίον. Είναι ο χρόνος που αφιερώνουμε στον άλλο, όχι για να του λύσουμε προβλήματα, αλλά για να συναντηθούμε, να κουβεντιάσουμε, να αφήσουμε τον εαυτό μας να ηρεμήσει. Αληθινή ψυχαγωγία δεν είναι να κατακρίνει άλλους ανθρώπους κάποιος, αλλά να μπορεί να βρίσκει θετικά στοιχεία στην ζωή τους και στην ζωή του.
4. Η αληθινή ψυχαγωγία δεν έγκειται στην συστηματική επανάληψη πρακτικών του πολιτισμού μας που μας απομονώνουν ή μας οδηγούν στην αμαρτία. Τα πάρτυ μπορεί να είναι αφορμή κοινωνικότητας και εκπλήρωσης μιας συνήθειας των πολλών, μας θέτουν όμως το ερώτημα πόσο αυθεντικοί μπορούμε να είμαστε, να επικοινωνήσουμε αληθινά ή μας κάνουν καταναλωτές μουσικής, ποτών, αναζήτησης ερωτικής συντροφιάς, επίδειξης ότι έχουμε πέραση; Χρειάζεται γενικά να έχουμε μέτρο και οι επιλογές μας να είναι σύμφωνες και με την ηλικία μας, αλλά και με το να κρατάμε τον εαυτό μας, χωρίς να κάνουμε κάτι για το οποίο θα το μετανιώσουμε.
5. Η αληθινή ψυχαγωγία προφανώς συνδυάζεται με την τέχνη, την μουσική, τον χορό, την έξοδο από το σπίτι. Είναι κατανοητό ότι δεν μπορούμε να απομονωθούμε από τα άλλα παιδιά και τους άλλους ανθρώπους. Ας μην είναι όμως απλώς διασκέδαση, σκόρπισμα του χρόνου. Ας έχει τον χαρακτήρα της ελεύθερης επιλογής προτιμήσεων αλλά και τρόπου, ας μας κάνει να συναντιόμαστε και να μοιραζόμαστε. Και την ίδια στιγμή να έχουμε μέτρο. Να μην πίνουμε, να μην καπνίζουμε, να μην προσβάλλουμε τους άλλους, ούτε να επιδιώκουμε επιπόλαιες σχέσεις, ούτε με την αμφίεσή μας να προκαλούμε. Να μπορούμε να χαρούμε, όταν χρειάζεται, χωρίς να το μετανιώνουμε.
6. Η αληθινή ψυχαγωγία μπορεί να είναι δημιουργική. Να είναι ένα χόμπυ ή μία ενασχόληση όπως ο αθλητισμός, ο χορός, η μουσική, η μελέτη, οι κατασκευές. Να βγάζουμε από μέσα μας την διάθεση να δώσουμε τον δικό μας τόνο, να έχουμε κέφι και να αφήνουμε να βγαίνει ένα αλλιώτικο αποτέλεσμα που μας δίνει χαρά.
7. Στον κόσμο μας που τα βλέπει όλα εύκολα και χαλαρά, που τονίζει την αξία του ποτού, ου υπερβολικού θορύβου στην μουσική, την ανάγκη για ξέσκασμα, αλλά χωρίς δημιουργική παρέα και αυθεντική χαρά, σε μία μόνιμη επανάληψη των ίδιων τρόπων διασκέδασης, χειμώνα και καλοκαίρι (εικονική πραγματικότητα, πάρτυ, ποτό, φλερτ), χωρίς όμως δημιουργικότητα, μοίρασμα και χαρά που να κρατά, ας αντιτάξουμε δικούς μας τρόπους, με τους οποίους και θα έχουμε να δώσουμε και θα δίνουμε κάτι που να μην εγκλωβίζεται μόνο στο εδώ και τώρα.

Γ. Ένα τραγούδι

«Το πάρτι τελειώνει και μέναμε μόνοι μες στη σιωπή, ποια μουσική τώρα θα σου σταθεί»
(Τραγούδι του Νίκου Πορτοκάλογλου)

Μείναμε μόνοι στην σιωπή: όταν δεν συναντούμε αληθινή χαρά, όταν δε επικοινωνούμε αληθινά, όσο κι αν ξεσκάμε, θα έρθει η ώρα της μοναξιάς, του αδειάσματος, όταν θα χρειαστεί να ξαναδούμε το νόημα όσων νομίζουμε ότι μας δίνουν χαρά. Η αληθινή ψυχαγωγία έχει διάρκεια, διότι ομορφαίνει, εκπαιδεύει την ψυχή, δίνοντάς της πορεία αγάπης και κατεύθυνση χαράς που

κρατά. Ψυχαγωγήθηκα όχι γιατί σκότωσα την ώρα μου ή έκανα κάτι must, που κάνουν όλοι, αλλά γιατί χάρηκα βρίσκοντας τον εαυτό μου και επικοινωνήσα πραγματικά με τους άλλους.

Δ. Η ψυχαγωγία των νέων σήμερα

Η ανάγκη των νέων για ψυχαγωγία τον ελεύθερο τους χρόνο είναι απαραίτητη και θα πρέπει να θεωρείται δεδομένη. **Αναζητούν** κάτι το διαφορετικό που θα τους **αφαιρέσει** από τον πραγματικό κόσμο και την καθημερινή ρουτίνα, από την πίεση το άγχος και το στρες και θα τους κάνει να αισθανθούν απελευθερωμένοι και διαφορετικοί. Συνήθως όμως **αναλώνονται** σε λάθος τρόπους ψυχαγωγίας που έχει ως αποτέλεσμα να τους αποσπά ότι δημιουργικό έχουν και μπορούν να προσφέρουν.

Τα ηλεκτρονικά παιχνίδια και οι διαδικτυακός κόσμος είναι ο συνήθης ύποπτος στην προκειμένη περίπτωση. Τα περισσότερα παιδιά αντί να βρίσκονται σε κάποιο πάρκο ή γήπεδο και να **ασχολούνται** με κάποια αθλητική δραστηριότητα προτιμούν να βρίσκονται μπροστά από μία οθόνη και να **ξοδεύουν** ατέλειωτες ώρες χωρίς να καταλαβαίνουν πως η μαγεία βρίσκεται αλλού, χάνοντας έτσι το παιχνίδι της ζωής.

Τα προηγούμενα χρόνια δίχως κινητά τηλέφωνα, δίχως έξυπνες συσκευές τα πράγματα ήταν πολύ πιο απλά. Μαζεύομασταν στην αλάνα είτε για ποδόσφαιρο, είτε για κρυφτό και μέναμε έξω μέχρι να πέσει ο ήλιος και να βγούνε στα μπαλκόνια οι γονείς μας για να μας αναζητήσουν. Ήμασταν άνθρωποι που **αρκούμασταν** με τα λίγα και ευχαριστιόμασταν το παραμικρό που πλέον μοιάζει δεδομένο.

Οι νέοι σήμερα θα πρέπει καταλάβουν ότι η ψυχαγωγία τους θα πρέπει να **απομακρύνει** την μονοτονία και να ανανεώνει το ψυχικό πνεύμα. Για να γίνει αυτό θα πρέπει να γίνει σωστή **αξιοποίηση** του χρόνου σε εποικοδομητικά πράγματα. Μία θεατρική παράσταση, μια ταινία στο κινηματογράφο, μια μουσική παράσταση. Επίσης η **ενασχόληση** με τον αθλητισμό και την μουσική είναι μία αξιοπρόσεκτη λύση. Οι νέοι μπορούν να βρουν τον δρόμο τους και να σκεφτούν σωστά αρκεί να τους δώσεις τις **κατάλληλες** συμβουλές, τα σωστά **ερεθίσματα** και τα **κίνητρα** για να το κάνουν. Εάν λοιπόν επιλέξουν συνετά και ορθά μόνο ωφέλιμα θα είναι τ' αποτελέσματα καθώς θα διδαχτούν και θα ανοίξουν νέοι ορίζοντες μπροστά τους.

<http://newz-gr.blogspot.gr/2013/07/by-dollarjim.html>

Ε. Προτιμούν τον καφέ και λιγότερο την νυχτερινή διασκέδαση οι νέοι της κρίσης

Η εποχή της κρίσης σίγουρα έχει παίξει ρόλο στην έξοδο των νέων. Οι περισσότεροι έχουν μειώσει τις εξόδους τους ή ψάχνουν για εναλλακτικά μέρη και σίγουρα... καλύτερες τιμές. Άλλοι πάλι προτιμούν να μαζεύνονται σε σπίτια και να διασκεδάζουν με την παρέα τους.

Το σίγουρο είναι πως η κακή κατάσταση της ελληνικής οικονομίας δεν βοηθάει και πολύ τον τομέα της διασκέδασης. Όμως οι περισσότεροι δεν πτοούνται. Προσαρμόζονται και βρίσκουν θετικά στοιχεία σε αυτή την αλλαγή άλλα και στους «καινούργιους» τρόπους διασκέδασης.

Οι νέοι της Θεσσαλονίκης: Οι νέοι της πόλης της Θεσσαλονίκης έχουν, κι αυτοί με τη σειρά τους, κατά πλειοψηφία επηρεαστεί από την κρίση. Δεν διασκεδάζουν όμως λιγότερο, απλά

βγαίνουν λιγότερο. Τους ρωτήσαμε πώς διασκεδάζουν το πρωί ή το απόγευμα και πώς διασκεδάζουν το βράδυ.

Ο καφές είναι ο κύριος τρόπος διασκέδασης αυτές τις ώρες της ημέρας. Η πρωινή ή απογευματινή έξοδος δεν έχει υποστεί τόσο μεγάλο πλήγμα όσο η νυχτερινή. Όπως λέει και κάποια νέα, «η κρίση ίσως να είναι ένα κίνητρο να δοκιμάσουμε άλλους τρόπους διασκέδασης, π.χ. σε σπίτια φίλων, που περνάμε το ίδιο ωραίο». Ίσως επειδή είναι πιο πολυέξοδη, ίσως γιατί πλέον οι παρέες προτιμούν τις κατ' οίκον μαζώξεις, η νυχτερινή διασκέδαση έχει υποστεί τις μεγαλύτερες απώλειες. Λέει κάποια νέα: « Δεν επιλέγουμε ακριβά μέρη για να βγούμε, πάμε σε κανένα κοντούκι και σε φοιτητικά στέκια. Επιλέγουμε δηλαδή μαγαζιά που ξέρουμε πως έχουν καλύτερες τιμές».

<http://www.karfitsa.gr/fthinotera-meri-kai-spitia-epilegoyn-o/>

ΣΤ. Η ατομοκεντρική διασκέδαση (π. Θ.Μ.)

Τα βράδια της Παρασκευής και του Σαββάτου οι νέοι, έφηβοι, φοιτητές και η πλειοψηφία εκείνων που δεν έχουν ακόμη παντρευτεί, διασκεδάζουν, ενίοτε μέχρι πρωίας. Σύγχρονοι τόποι, όπως νυχτερινά κέντρα, μπαράκια και clubs, σύγχρονα ποτά, σύγχρονη μουσική, μοντέρνοι και παλιοί χοροί, κάνουν τους νέους να ξεχνιούνται, να βγαίνουν έξω, να μη νιώθουν μοναξιά, να φλερτάρουν ή, κάποτε, να σκοτώνουν τον χρόνο τους. Δε θεωρείται μάλιστα φυσιολογικό ένας νέος άνθρωπος να μην έχει μια τέτοιου είδους ζωή, ακόμη κι αν η διασκέδασή του δεν είναι έντονη, όταν περιορίζεται δηλαδή στον καφέ ή σε ένα ποτό και κουβέντα.

Αυτή η διασκέδαση εκφράζει την εποχή του ατομοκεντρισμού ή της μικρής παρέας. Κάποτε είναι και κάλυψη της επιθυμίας του νέου ανθρώπου να συναντηθεί, χωρίς να μοιραστεί. Και δεν εννοούμε σε σωματικό επίπεδο. Το μοίρασμα γεμίζει εκείνον ο οποίος ζει τη συνάντησή του κυρίως με την ψυχή του. Αυτόν που δε βλέπει μόνο εξωτερικά τους άλλους, αλλά ανοίγει την καρδιά του. Που δε μένει στο ξόδεμα του χρόνου του για να μη νιώθει μόνος ή για να «περάσει καλά», το σλόγκαν της εποχής μας, αλλά βρίσκει στην παρέα τη δυνατότητα να δει τον εαυτό του, το πρόσωπό του. Κι αυτό δεν μπορεί να γίνει χωρίς τον λόγο.

Η σύγχρονη διασκέδαση στην πράξη αφήνει τον λόγο κατά μέρος. Είναι θορυβώδης, για να μη ακούγεται ο άλλος. Συνήθως έχει την παθητικότητα της θέασης ή του ακροάματος, όχι όμως την ποιότητα της έγνοιας για τον άλλο. Άγνωστοι μεταξύ αγνώστων οι περισσότεροι. Στόχος η γνωριμία. Το σπάσιμο της μοναξιάς. Κάποτε επιτυγχάνεται. Συνήθως όχι. Οι γνωριμίες μιας βραδιάς κρύβουν το κενό. Δεν το γεμίζουν. Γιατί αυτοί που συμμετέχουν, ελπίζουν αλλά δεν ξέρουν πώς...

Υπάρχουν και οι εναλλακτικοί τρόποι διασκέδασης. Τραγουδιστές και μπάντες παρουσιάζουν προγράμματα. Τα θέατρα οργανώνουν παραστάσεις που δεν έχουν στόχο τους την μαζική παρακολούθηση, αλλά ένα κοινό νεανικό που σκέπτεται, αναζητά, πειραματίζεται. Αυτά στο κέντρο. Στην επαρχία όμως τέτοιες επιλογές φαντάζουν πολυτέλεια. Το θηρίο της απρόσωπης διασκέδασης καταπίνει ακόμη κι όσους θέλουν κάτι διαφορετικό.

Παντού όμως μπορούν να γεννηθούν επιλογές, που να πηγάζουν από τη δίψα της καρδιάς για την προσωπική κοινωνία. Χρειάζεται όμως τόλμη. Η κυριακάτικη θεία λειτουργία είναι ένας τέτοιος τρόπος συνάντησης με τον Θεό και τον συνάνθρωπο. Ο ναός μπορεί να γίνει, εκτός από τόπος προσευχής και τόπος παρέας, κοινωνίας, οικογένειας. Αρκεί και οι κληρικοί, αλλά και οι νέοι να σπάσουν τις αμοιβαίες προκαταλήψεις. Οι κληρικοί ότι οι νέοι δε βλέπουν ότι η Εκκλησία μπορεί να γίνει ελκυστική, και να εγκαινιάσουν έναν πιο προσωπικό τρόπο επικοινωνίας μαζί τους και την ίδια στιγμή να προσφέρουν ευκαιρίες για λειτουργία μετά τη λειτουργία. Και οι νέοι να κάνουν το βήμα να συμμετάσχουν με την παρέα τους ή, ακόμη και χωρίς αυτήν, στη γιορτή που η ευχαριστιακή σύναξη της Εκκλησίας προσφέρει. Αλλά και άλλοι τρόποι, όπως η καλλιέργεια του κλίματος της παρέας με μουσική, τραγούδι, μαγειρέμα, συζήτηση για βιβλία, για ταινίες, για πολιτική, για θρησκεία, για χαρές και λύπες, για τα κοινά ενδιαφέροντα μπορούν να γίνουν εναλλακτικοί τρόποι διασκέδασης. Οι γονείς μπορούν να είναι η αρχή και το παράδειγμα!

http://themistoklismourtzanos.blogspot.gr/2015/11/blog-post_10.html

Ζ. Νέοι και αλκοόλ

Σοβαροί παράγοντες που συντελούν στη χρήση αλκοόλ κατά την εφηβεία είναι η επιθυμία να αρέσει ο έφηβος στο αντίθετο φύλο και η τάση του να μιμείται την ενήλικη συμπεριφορά. Επιπλέον, η ανεκτικότητα της κοινωνίας ως προς τη χρήση του αλκοόλ και η εύκολη διαθεσιμότητά του δίνουν στους νέους την αίσθηση ότι το αλκοόλ είναι μια ουσία ακίνδυνη, που απλώς δημιουργεί ευχάριστη διάθεση.

Ποιοι λόγοι οδηγούν τους νέους στο ποτό

- Αντίδραση σε αυστηρούς ή καταπιεστικούς γονείς.
- Θεωρούν ότι έτσι απελευθερώνονται και διασκεδάζουν καλύτερα.
- Θέλουν να νιώθουν κοινωνικά αποδεκτοί.
- Για να πειραματιστούν σε καινούργιες εμπειρίες.
- Για να χαλαρώσουν.
- Για να προσεγγίσουν πιο εύκολα το άλλο φύλο.
- Για να κατευνάσουν τις ανησυχίες και τους φόβους τους.
- Για να ξεχάσουν κάποιο οικογενειακό ή προσωπικό τους πρόβλημα.

Τα βαθύτερα αίτια της χρήσης αλκοόλ

Οικογενειακά προβλήματα. Οικονομικές δυσκολίες, δυσλειτουργικές οικογενειακές σχέσεις, διαζύγιο γονέων, μια ασθένεια ή ένας θάνατος και οπωσδήποτε ένας αλκοολικός γονέας. Έχει πλέον επιβεβαιωθεί ότι οι έφηβοι που έχουν έναν ή περισσότερους συγγενείς πρώτου βαθμού με ιστορικό αλκοολισμού, αντιμετωπίζουν 3-5 φορές μεγαλύτερο κίνδυνο να κάνουν κατάχρηση αλκοόλ.

Ένας αλκοολικός γονέας μπορεί να επηρεάσει πολύ αρνητικά το παιδί του, λένε οι ειδικοί. Εκτός του ότι δίνει το κακό παράδειγμα, στην ουσία αδυνατεί να επιβλέπει και να παρεμβαίνει σωστά στη ζωή του παιδιού του αφήνοντάς το χωρίς έλεγχο και πειθαρχία.

Από την άλλη, το παιδί ζώντας σε ένα χαλαρό ή ακόμα και εχθρικό οικογενειακό περιβάλλον δεν εξελίσσεται ομαλά και με τον απαιτούμενο αυτοέλεγχο ώστε να μπορεί να απέχει συνειδητά από καταχρήσεις.

Διαφήμιση. Σε σχετική μελέτη διαπιστώθηκε ότι αποτελεί σημαντικό ενθαρρυντικό παράγοντα, καθώς είναι η βασικότερη και συχνότερη πηγή πληροφόρησης των εφήβων για το αλκοόλ.

Δεκάδες διαφημιστικά σποτς προβάλλουν διαφόρων τύπων ποτά τονίζοντας μόνο τα θετικά και αποσιωπώντας τις παρενέργειες του αλκοόλ στην υγεία.

Ψυχολογικοί λόγοι. Γιατί έτσι νιώθουν μεγάλοι, εναρμονισμένοι με το πνεύμα της εποχής και άνετοι ή απλώς γιατί αισθάνονται μόνοι και αποπροσανατολισμένοι.

Γενετικοί παράγοντες. Σχετικές έρευνες έχουν δείξει ότι οι έφηβοι με αλκοολικό συγγενή πρώτου βαθμού διατρέχουν ως και 80% μεγαλύτερο κίνδυνο να γίνουν αλκοολικοί. Μάλιστα, σε άλλες έρευνες φάνηκε ότι ακόμα και υιοθετημένα παιδιά αλκοολικών γονέων που μεγαλώνουν σε μη αλκοολικό περιβάλλον, έχουν 3-4 φορές μεγαλύτερο κίνδυνο να γίνουν αλκοολικά.

Αντικοινωνικές και ριψοκίνδυνες συμπεριφορές

Η κατάχρηση αλκοόλ οδηγεί τους έφηβους σε συμπεριφορές τόσο αντικοινωνικές (εσωστρέφεια, ψέμα κ.ά.) όσο και ριψοκίνδυνες (έλλειψη αυτοελέγχου, σεξ χωρίς προφύλαξη, ροπή προς τη χρήση και άλλων τοξικών ουσιών όπως τσιγάρα και ναρκωτικά), ενώ ευθύνεται και για αυξημένη νοσηρότητα (βλάβες στο συκώτι, την καρδιά και τον εγκέφαλο, συσκότιση ή προσωρινή αμνησία) και θνησιμότητα. Τα στοιχεία λένε ότι στην Ευρώπη ένας στους τέσσερις θανάτους μεταξύ των νέων ηλικίας 15-29 ετών συνδέεται άμεσα ή έμμεσα με το αλκοόλ.

Πώς θα το προλάβουν οι γονείς

- Εάν υπάρχει στην οικογένεια ιστορικό αλκοολισμού, θα πρέπει το παιδί να παρακολουθείται στενά.
- Πρέπει να υιοθετήσουν μια παραδειγματική συμπεριφορά ως προς τη χρήση αλκοόλ, καθώς οι γονεϊκές αντιλήψεις και πράξεις επηρεάζουν πολύ τον έφηβο.
- Να μην είναι υπερβολικά ελαστικοί αλλά ούτε και υπερβολικά αυστηροί.

- Να περνούν χρόνο με το παιδί.
- Να γνωρίζουν τους φίλους του.
- Να του μιλούν για τους κινδύνους των καταχρήσεων.
- Να ενισχύουν τον αυτοσεβασμό του.
- Όταν πίνουν μπροστά στο παιδί, να του θυμίζουν πάντα ότι το αλκοόλ χρειάζεται μέτρο.

Επικίνδυνα σημάδια

Οι γονείς πρέπει να ζητήσουν τη βοήθεια ειδικού, αν παρατηρήσουν:

- Αλλαγή στις δραστηριότητες του παιδιού, όπως έλλειψη ενδιαφέροντος για το σχολείο, τα παιχνίδια, το σπίτι.
- Αλλαγή στις συνήθειες του ύπνου και του φαγητού.
- Αλλαγή στην προσωπικότητά του (τσακωμοί, ψέματα).
- Κατάθλιψη.
- Προβλήματα με τον νόμο – παραβατική συμπεριφορά.
- Ατυχήματα.
- Σχολική αποτυχία.
- Λιποθυμικά επεισόδια.
- Επεισόδια αμνησίας (blackouts).

Πηγή: <https://bimag.gr/giati-pinoun-oi-efhvoi/>

Η. Νεανικά πάρτυ και κίνδυνοι

Η κυρία Μαρίνα, 42 ετών ρωτά: *Είμαι μητέρα ενός κοριτσιού 13 ετών. Το κορίτσι μεγαλώνει και οι κίνδυνοι αυξάνονται. Κάθε Σάββατο τα παιδιά από το σχολείο διοργανώνουν πάρτυ σε νυχτερινά κλαμπ. Το θέμα είναι ότι έχω εμπιστοσύνη στην κόρη μου αλλά την τελευταία φορά που πήγε την ώρα που με το αμάξι πήγα να την πάρω το θέαμα που αντίκρισα ήταν τρομακτικό για κάθε γονιό. Έξω από το μαγαζί παιδιά αγόρια και κορίτσια στην ηλικία της είχαν πιει τόσο πολύ και έκαναν εμετό. Άλλα ήταν σαν αποκοιμισμένα. Η ίδια η κόρη μου μου έχει πει ότι κάποιοι κάνουν και χασίς. Φοβάμαι πραγματικά και δε θέλω να πηγαίνει σε αυτά τα πάρτυ. Μπορεί να ακούγεται η σκέψη μου παλιομοδίτικη αλλά δεν είναι υγιής τρόπος διασκέδασης αυτός. Τι να κάνω; Πραγματικά τα έχω χαμένα.*

Αγαπητή αναγνώστρια. Απευθύναμε το ερώτημά σας στον ψυχολόγο, ομαδικό θεραπευτή Δημήτρη Κατσάρο.

Είναι λογικές οι ανησυχίες σας και δε θα τις χαρακτηρίζα παλιομοδίτικες. Η αναπτυξιακή φάση της εφηβείας δεν μπορεί να συμβαδίζει με κατάχρηση αλκοόλ χωρίς απρόβλεπτες συνέπειες για τον οργανισμό. Είναι πιθανότερο το είδος της ανησυχίας σας να είναι ο τρόπος με τον οποίο θα μπορούσατε να προστατεύσετε την κόρη σας. Μήπως φοβάστε ότι η κόρη σας θα συνηθίσει ένα τρόπο διασκέδασης που δε θα την ευνοήσει στη ζωή της; Μήπως φοβάστε ότι η προστασία που έχετε σκοπό να της προσφέρετε θα της δημιουργήσει αντιδραστικότητα; Πολλές φορές οι γονείς όταν δουν ότι το παιδί τους 'κάνει λάθος' είτε κατηγορούν τον εαυτό τους, είτε κατηγορούν το παιδί, είτε το περιβάλλον. Όμως η αλήθεια είναι πάντα συνδιαστική. Δηλαδή σε ένα σφάλμα δε φταίει κανείς παρά η περιορισμένη αντίληψη τη στιγμή που αυτό συμβαίνει. Αν κοιτάξετε ψύχραιμα και χωρίς εγωισμό το πως μεγαλώσατε την κόρη σας όλα αυτά τα χρόνια ίσως εντοπίσετε μια ηρεμία για τους μηχανισμούς αυτοπροστασίας που της έχετε ενσταλάξει. Από την άλλη, αν αυτό δε συμβαίνει, ή τελοσπάντων το περιβάλλον των φίλων πιέζει πολύ για χρήση τότε η απαλή προσέγγιση είναι ίσως ιδανική σε πρώτο στάδιο. Συζητείστε με την κόρη σας, παρουσιάστε της στιγμές απ'τα νεανικά σας χρόνια δηλαδή στην ηλικία της για να δει ότι δεν είναι μόνη της σ'αυτό. Απαλλαγείτε από το αυστηρό ύφος και δείξτε της ότι το "χάσμα μεταξύ σας" δεν είναι τόσο μεγάλο. Μια φιλική συμβουλή φαίνεται πιο εύπεπτη και καλοπροαίρετη από την αποστασιοποιημένη υπόδειξη ενός ανθρώπου που φοβάται τα χειρότερα. Ο στόχος είναι να σας εμπιστευτεί η κόρη σας. Ακόμα κι αν μια μέρα μεθύσει ή αν της συμβεί μια ερωτική απογοήτευση, αν την κάνετε να σας εμπιστευτεί θα ανατρέξει σε σας και το να γνωρίζετε τί συμβαίνει είναι πολύ καλός μηχανισμός πρόληψης.

<http://www.boro.gr/50067/apo-ta-13-methoyn-kai-kanoy-n-xasis-se-sxolika-parti-anhsywx>

Θ. Αξίζει ένα βιβλίο (τον φοιτητή ΜΜΕ Σωτήρη Βαλάρη)

Πρωταρχικά, το διάβασμα εξευγενίζει το πνεύμα, ακονίζει τη σκέψη. Με άλλα λόγια, **οι πνευματικοί ορίζοντες διευρύνονται, η σκέψη ενεργοποιείται, η φαντασία διεγείρεται.** Η απουσία εικόνων- ως απεξάρτηση από τον καταγιισμό τους που προβάλλουν η τηλεόραση και το διαδίκτυο- δραστηριοποιεί και δυναμώνει τον εγκέφαλο, καθώς τον βάζει σε διαδικασία να σχηματίζει μόνος του τις εικόνες. Επομένως, είναι ευλόγως δικαιολογημένη η άποψη του Joseph Addison, Άγγλου δοκιμιογράφου, ότι «το διάβασμα είναι για το μυαλό, ό,τι η γυμναστική είναι για το σώμα».

Προς επίρρωση του προαναφερθέντος αποφθέγματος, αξίζει να αναφερθεί ότι **το βιβλίο είναι αγχολυτικό.** Έχει παρατηρηθεί από έρευνες πανεπιστημίων ότι η ανάγνωση πριν από τον ύπνο, βοηθά το άτομο να κοιμηθεί ευκολότερα και καλύτερα. Δραπετεύει ακόμη από την τυποποιημένη ρουτίνα της καθημερινότητας. Επιπροσθέτως, καταπολεμά την κατάθλιψη. **Όσο κι αν ακούγεται παράξενο, οι οδηγοί ευτυχίας, αυτοπεποίθησης ή αυτοβελτίωσης απεγκλωβίζουν το άτομο από τις ψυχικές του διαταραχές και ανοίγουν διάπλατα τις πόρτες της αισιοδοξίας.** Εμμένοντας, στα θεραπευτικά οφέλη του βιβλίου, οι άνθρωποι που διαβάζουν, κινδυνεύουν λιγότερο- συγκριτικά με τους άλλους- να νοσήσουν από το *Alzheimer*, σύμφωνα πάντα με σύγχρονες μελέτες. Το βιβλίο καθίσταται ως ίαση της ψυχής και καταπραυντικό της όποιας διαταραχής. «Διάβασε για να ζήσεις», όπως έλεγε ο Gustave Flaubet.

Είναι χρήσιμο να μην παραλειφθεί ότι το βιβλίο δεν έγκειται μόνο ως αφύπνιση από τον πνευματικό λήθαργο ή φορέα ατελεύτητων γνώσεων και πληροφοριών. **Μας κάνει καλύτερους ανθρώπους.** Για παράδειγμα, οι άνθρωποι που παρασύρονται συναισθηματικά από ένα βιβλίο φαντασίας, έχουν περισσότερο καλλιεργημένη την ενσυναίσθησή τους. Αυτό σημαίνει ότι το βιβλίο ασκεί θετική επίδραση στη ψυχοσύνθεσή τους και εμπλουτίζουν την προσωπικότητά τους, με αποτέλεσμα να **εξοστρακίζουν τα αρνητικά στοιχεία του εαυτού τους και να οπλίζονται με αρετή.** Κρατούν στα χέρια τους το κλειδί για να ανοίξουν το σεντούκι με το θησαυρό. Μόνο που αυτός ο θησαυρός δεν είναι υλικός, αλλά πνευματικός.

Καταλήγοντας, οι νέες γενιές, άξιοι συνεχιστές του κόσμου που αφήνουν οι προγενέστεροι, οφείλουν να καταλάβουν ότι όσο περισσότερο ανοίγουν τα κινητά και τους υπολογιστές, τόσο περισσότερο κλείνουν τα βιβλία. **Όσο περισσότερο κολλάνε πίσω από οθόνες και την κίνηση του αντίχειρα, τόσο περισσότερο απωθούν την κριτική σκέψη και τη φαντασία τους.** Είναι επιτακτική ανάγκη να αγαπήσουν το βιβλίο, η οικογένεια και το σχολείο οφείλει να ενδιαφερθεί για την πνευματική καλλιέργεια των παιδιών. Εξάλλου, σύμφωνα με τον Κικέρωνα, «αν έχεις έναν κήπο και μια βιβλιοθήκη, έχεις όλα όσα σου χρειάζονται». Ας τον πιστέψουμε!

http://www.huffingtonpost.gr/sotiris-valaris/-_5876_b_10280238.html

I. Βονιφάτιος και Αγλαΐα: Δύο ερωτευμένοι άγιοι που νίκησαν τον κακό εαυτό τους και βρήκαν την αληθινή αγάπη (†19 Δεκεμβρίου)

Η Αγλαΐα ήταν μία εύπορη αριστοκράτισσα που ζούσε στα χρόνια του Διοκλητιανού στην περιοχή της Ρώμης και είχε δούλο της τον Βονιφάτιο. Ο Βονιφάτιος ήταν οικονόμος της, πολύ όμορφος στην εμφάνιση, ελεήμων και φιλεύσπλαχνος, αλλά επιρρεπής στη μέθη και στις ασωτείες. Σύντομα ερωτεύτηκαν μεταξύ τους και ζούσαν τον παράνομο έρωτά τους, καθώς η κοινωνική τους απόσταση δεν επέτρεπε την τέλεση γάμου.

Επειδή όμως και οι δυο τους ήταν πιστοί χριστιανοί, ακολούθησαν οι τύψεις για τη σχέση τους. Αναζητώντας μια λύση, πληροφορήθηκαν ότι στην Ανατολή γίνονται διωγμοί κατά των χριστιανών. Αποφάσισαν τότε, να μεταβεί ο Βονιφάτιος εκεί και να βρει λείψανα μαρτύρων, για να τα φέρει στο σπίτι τους, ώστε η ευλογία των ιερών λειψάνων να τους απαλλάξει από την ενοχή που αισθάνονταν.

Η Αγλαΐα του πρόσφερε συνοδεία, χρήματα και προμήθειες και το ταξίδι ετοιμάστηκε. Όπως ήταν έτοιμος να φύγει, ο καλόκαρδος Βονιφάτιος στράφηκε στην κυρία του και τη ρώτησε αν θα δεχόταν τα δικά του οστά ως άγια λείψανα, για να τα τιμήσει. Εκείνη θεώρησε ότι ήταν ένα από τα συνηθισμένα του αστεία και δεν έδωσε σημασία, κατευοδώνοντάς τον.

Μετά από ένα μεγάλο και κουραστικό ταξίδι, η συνοδεία έφτασε στην Ταρσό της Κιλικίας, όπου είχαν πληροφορηθεί ότι πραγματοποιείται μεγάλος διωγμός εναντίον των χριστιανών. Αφού βρήκαν πανδοχείο και ετοιμάστηκαν να ξεκουραστούν, ο Βονιφάτιος τούς ανακοίνωσε ότι θα έβγαινε μια βόλτα στην πόλη, για να δει τι γίνεται.

Πράγματι, βγήκε και ρώτησε σε ποιο σημείο πραγματοποιούνται τα μαρτύρια των χριστιανών. «Στο στάδιο», του απάντησαν και αυτός έσπευσε κατευθείαν εκεί. Αυτό που συνάντησε ήταν ένας πραγματικός τόπος μαρτυρίου, με πλήθος χριστιανών να βασανίζονται και να οδηγούνται στο μαρτύριο από τους στρατιώτες. Αφού έτρεξε να φιλήσει και να τιμήσει τους ετοιμοθάνατους μάρτυρες, παρουσιάστηκε μπροστά στον επικεφαλής των διωκτών και ευθαρσώς δήλωσε ότι και ο ίδιος ήταν χριστιανός και ήθελε να μαρτυρήσει. Οι αξιωματικοί τον απέπεμψαν, αλλά η επιμονή του τούς εκνεύρισε και τελικά τον συνέλαβαν. Αφού τον υπέβαλαν σε πολλές και σκληρές δοκιμασίες, στο τέλος τον αποκεφάλισαν.

Στο μεταξύ οι ώρες περνούσαν και οι σύντροφοί του στο πανδοχείο περίμεναν το Βονιφάτιο. Στην αρχή υπέθεσαν ότι θα γλεντοκοπά σε κανένα καπηλειό ή σε κάποιο πορνείο. Όταν όμως είδαν ότι είχε αργήσει πάρα πολύ, αποφάσισαν να βγουν και να τον αναζητήσουν. Ρωτώντας διαρκώς τους κατοίκους, περιγράφοντάς τον, διαπίστωσαν ότι είχε μεταβεί στο στάδιο. Αφού έφτασαν εκεί, δεν άργησαν να πληροφορηθούν την αλήθεια.

Ξέσπασαν τότε σε θρήνους, επειδή τον κακολόγησαν και έφεραν το κομμένο κεφάλι κοντά στο υπόλοιπο σώμα. Η παράδοση λέει ότι με θαυμαστό τρόπο, το κεφάλι επανασυγκολλήθηκε, ανασηκώθηκε ελαφρά και έκανε ένα νεύμα στους κολετώντες άνδρες, ως ένδειξη κατανόησης και συγχώρεσης για τις σκέψεις τους. Αφού δωροδόκησαν τους στρατιώτες που φύλαγαν τα άψυχα σώματα των μαρτύρων, πήραν τη σορό του Βονιφατίου μαζί τους και κίνησαν για την επιστροφή.

Πίσω στην πατρίδα τους, παρέδωσαν τα λείψανα του Βονιφατίου στην κυρία τους. Εκείνη αμέσως θυμήθηκε τα τελευταία λόγια του αγαπημένου της, τον θρήνησε και αργότερα οικοδόμησε έναν περικαλλή ναό στον τόπο όπου τον έθαψε. Η ίδια έζησε το υπόλοιπο του βίου της στον ίδιο ναό, κάνοντας μόνο αγαθοεργίες. Όταν κοιμήθηκε, την έθαψαν δίπλα στο Βονιφάτιο. Και οι δυο τους έγιναν κατόπιν πρόξενοι μεγάλων θαυμάτων.

Η Εκκλησία τους τιμά τη 19η Δεκεμβρίου.

<https://www.pemptousia.gr/2014/12/vonifatios-ke-agla%E1%BF%93a-dio-erotevmeno/>

Γιατί Χριστούγεννα;

Κείμενο 1 και σχόλια:

Ρώτησαν κάποτε τον αββά Λογγίνο ποια αρετή θεωρεί σπουδαιότερη απ' όλες. Ο σοφός γέροντας αποκρίθηκε:

-Καθώς η υπερηφάνεια είναι το πιο μεγάλο απ' όλα τα κακά, αφού κατόρθωσε να ρίξει τους Αγγέλους από τον ουρανό στην άβυσσο, έτσι και η ταπεινοφροσύνη είναι η πιο μεγάλη από όλες τις αρετές. Αυτή έχει την δύναμη κι από την άβυσσο ακόμη ν' ανεβάσει στον ουρανό τον αμαρτωλό. Για τον λόγο αυτό ο Κύριος μακαρίζει πριν απ' όλους τους πτωχούς τω πνεύματι.

Η σπουδαιότερη αρετή: αρετή σημαίνει ένα χαρακτηριστικό της ψυχής που είναι άριστο, που την οδηγεί στο να είναι και ηθικά καλύτερη, αλλά και της δίνει χαρά στις σχέσεις με τους άλλους ανθρώπους. Στην πνευματική ζωή η αρετή είναι η ανταπόκριση του ανθρώπου στο κάλεσμα του Θεού να Τον συναντήσει και να γίνει άγιος. Αρετές όπως η πίστη, η αγάπη, η καλοσύνη, η συγχωρητικότητα, η ταπείνωση καλλιεργούνται με την απόφαση, την άσκηση, την θέληση ο άνθρωπος να είναι κοντά στον Θεό.

Η υπερηφάνεια το μεγαλύτερο κακό: υπερηφάνεια σημαίνει ο άνθρωπος α νομίζει ότι είναι ο ίδιος θεός, να έχει καταστήσει τον εαυτό του αυτοείδωλο. Η υπερηφάνεια οδήγησε τον διάβολο μακριά από τον Χριστό και τον έκανε διάβολο, συκοφάντη. Μειώνει και προσπαθεί να μηδενίσει κάθε έργο του Θεού και οδηγεί τους πάντες που τον ακολουθούν, στον πνευματικό θάνατο, δηλαδή στην ζωή χωρίς Θεό, η οποία τελικά κάνει τα πάντα κόλαση, γιατί ο άνθρωπος δεν μένει ποτέ ικανοποιημένος, καθώς γίνεται πλεονέκτης, όχι μόνο στα υλικά αγαθά, αλλά και στην δόξα, στην ηδονή, στην πρόταξη του εαυτού. Ο υπερήφανος θεωρεί τους άλλους αντικείμενα, υπηρετές του, σε τίποτε δεν μπορούν να τον φτάσουν.

Η ταπεινοφροσύνη: είναι ο δρόμος που μας έδειξε ο Χριστός μέσα από την ενανθρώπιση, την Γέννησή Του. Ο Χριστός ενώ είναι τέλειος Θεός, κενώνεται, αδειάζει, παραιτείται από την αυτάρκεια της κατάστασής Του και προσλαμβάνει την ανθρώπινη φύση. Γίνεται ένας από εμάς. Κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να συγκριθεί με τον Δημιουργό Θεό. Είμαστε τίποτα μπροστά Του. Και όμως Εκείνος γίνεται άνθρωπος. Πτωχεύει για μας για να μας κάνει πλούσιους. Είναι ο ορισμός της απόλυτης ταπεινοφροσύνης, όπως και όλη η ζωή Του στον κόσμο.

Κείμενο 2 και σχόλια:

Ρώτησαν τον αββά Θεόδωρο της Φέρμης τι έπρεπε να κάνουν για να τηρούν πάντοτε τις εντολές του Θεού.

-Την ίδια ακριβώς επιθυμία είχε και ο συνασκητής μου αββάς Θεωνάς, αποκρίθηκε ο γέροντας, και ακούστε τι έκανε: πήγε στον φούρνο ένα πρωί να ψήσει τα ψωμιά του. Μόλις τα έβγαλε ζεστά-ζεστά, έτυχε να περάσουν από κει μερικοί ζητιάνοι. Χωρίς δισταγμό ο αββάς Θεωνάς τους τα μοίρασε όλα. Γυρίζοντας στο κελλί του βρήκε άλλους στον δρόμο και επειδή δεν είχε άλλα ψωμιά, τους έδωσε τα καλάθια. Πιο πέρα συνάντησε κάποιον γυμνό και τον λυπήθηκε. Έβγαλε αμέσως τα ρούχα του και τον έντυσε. Φθάνοντας ο ίδιος γυμνός στο κελλί του μεμφόταν πάλι τον εαυτό του και έλεγε:

-Αλίμονό μου, ποτέ δεν τηρώ τις εντολές του Θεού.

Για να τηρούν τις εντολές του Θεού: ο σκοπός της ζωής του χριστιανού, ο σκοπός της ζωής του κάθε ανθρώπου. Οι εντολές του Θεού δεν τηρούνται μόνο σε προσωπικό επίπεδο, αλλά με την συμμετοχή μας στην ζωή της Εκκλησίας, μέσα δηλαδή από την συνάντηση με τους άλλους ανθρώπους.

Τους τα μοίρασε όλα: αυτό έκανε και κάνει ο Χριστός. Μοιράζεται τα πάντα παίρνοντας την φύση μας και μας δίνει τα πάντα, δηλαδή τον εαυτό Του με τον Σταυρό, τον θάνατο, την Ανάστασή Του. Αυτό γίνεται στην θεία Κοινωνία, όπως επίσης γίνεται και κάθε φορά που αγαπούμε. Στην Θεία Κοινωνία μοιραζόμαστε όλοι μας τον Χριστό, το Σώμα και το Αίμα Του. Στην αγάπη ο Χριστός ζητά από μας στο πρόσωπο του συνανθρώπου μας να συγχωρήσουμε, να δώσουμε, να συμπορευτούμε.

Αλίμονό μου: ο άνθρωπος ποτέ δεν πρέπει να έχει την αίσθηση ότι έχει ολοκληρώσει την αποστολή του. Ότι έγινε ταπεινός ή απέκτησε αγάπη. Κι αυτό διότι συγκρίνει τον εαυτό του όχι με τους άλλους ανθρώπους, αλλά με το μέγεθος της ταπείνωσης και της αγάπης του Χριστού και εκεί δεν υπάρχει μέτρο σύγκρισης. Είμαστε πολύ μικροί.

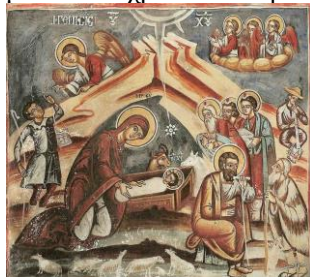
B. Γιατί Χριστούγεννα:

- Γιατί έχουμε την δυνατότητα πιστεύοντας και ζώντας με τον τρόπο που ο Χριστός μας διδάξε να μπορούμε στην πορεία της αγιότητας, του μοναδικού και αληθινού σκοπού της ζωής μας. Αγιότητα σημαίνει σχέση με τον Θεό για πάντα στο πρόσωπο του Χριστού και στην ζωή της Εκκλησίας.
- Γιατί χρειαζόμαστε τόσο την ταπείνωση όσο και την αγάπη. Η ταπείνωση δεν σημαίνει να μη μιλάμε για οτιδήποτε μας ενοχλεί. Σημαίνει να μην πιστεύουμε ότι είμαστε θεοί, ότι όλος ο κόσμος έχει να κάνει με μας, ότι μπορούμε να λύσουμε κάθε θέμα, κάθε πρόβλημα, κάθε σχέση να την κάνουμε όπως θέλουμε. Ταπείνωση σημαίνει επίγνωση των μέτρων μας. Σημαίνει υποχωρητικότητα, για το καλό του άλλου. Σημαίνει χαρά που η ζωή μας εξαρτάται από τον Θεό και όχι από το εγώ μας.
- Γιατί χρειαζόμαστε την αγάπη. Κάποιος να μας δείξει και να πάρουμε κουράγιο ότι το να αγαπάς είναι το πιο σπουδαίο μήνυμα η πιο σπουδαία στάση ζωής, διότι μόνο η αγάπη δεν νικείται, δεν χάνεται, δεν εκπίπτει. Σε έναν κόσμο δύναμης, εξουσίας, θανάτου, η αγάπη είναι η ζωή. Και ο Χριστός μας την δίνει, εφόσον είμαστε ταπεινοί.
- Γιατί καθώς μεγαλώνουμε, θα κουραστούμε από τις ψεύτικες υποσχέσεις του πολιτισμού, ο οποίος υποκαθιστά την αγάπη με την ευχαρίστηση όταν γίνεται το θέλημά μας, ιδίως όταν θεοποιούμε το σώμα μας και νομίζουμε ότι με αυτό θα είμαστε ευτυχισμένοι, ενώ υποκαθιστά ακόμη την ταπείνωση με το εγωκεντρικό θέλημα, δηλαδή την επιθυμία ο εαυτός μας να είναι το κέντρο του κόσμου και όλοι να περιστρέφονται γύρω από μας, μέσω του Instagram, του Facebook, της λάμψης μας, των επιτυχιών μας, της πέρασής μας. Θα διαπιστώσουμε ότι επειδή δεν υπάρχουν ταπεινοί άνθρωποι, όλοι θα συγκρουόμαστε μεταξύ μας κι αυτό θα είναι καταστροφικό, διότι δεν μπορεί να δοθεί καμιά ευτυχία στους ανθρώπους που δεν ξέρουν να συνυπάρχουν ή απλώνονται περισσότερο από τα μέτρα τους. Το ίδιο και στις κοινωνίες.
- Γιατί η πίστη μας είναι η μοναδική που ακολουθεί έναν Θεό ο Οποίος γίνεται άνθρωπος. Δεν μεταμορφώνεται σε άνθρωπο, αλλά γίνεται ο Ίδιος άνθρωπος από αγάπη για τον άνθρωπο. Καμία θρησκεία δεν βλέπει έτσι τον Θεό. Όλες είναι δημιουργήματα ανθρώπων, οι οποίοι νομίζουν ότι ξέρουν για τον θεό ή κάνουν τους εαυτούς τους θεούς ή οι άνθρωποι τους θεοποιούν για να έχουν κάπου να πιστεύουν. Κανείς όμως δεν θυσιάζεται για τον άνθρωπο, όπως ο Χριστός, γιατί δεν μπορούν. Οι θεοί είναι εικόνες μας. Στην χριστιανική μας πίστη εμείς είμαστε εικόνες του Θεού και όχι Εκείνος εικόνα μας.
- Γιατί όλα τα έθιμα τα οποία ζούμε και χαιρόμαστε δεν θα υπήρχαν αν δε είχε γεννηθεί ο Χριστός. Εμείς Τον αφήνουμε στην άκρη.
- Γιατί επιτέλους πρέπει να πάψουμε να βλέπουμε την ζωή μόνο στην προοπτική του σήμερα, της κατανάλωσης, της ευχαρίστησης που κρατά λίγο και να προσπαθήσουμε να συναντήσουμε τον Θεό, να απαντήσουμε στο ερώτημα ποιο είναι το νόημα της ύπαρξης, Ποιος είναι ο Θεός για μας.
- Γιατί ο Θεός γίνεται παιδί. Όχι ένας μεγάλος και τρανός, αλλά παιδί. Αυτό είναι ένα σημάδι τρυφερότητας, αρχοντιάς, αλλά και απόφασης του Θεού να ακολουθήσει την ανθρώπινη ζωή σε όλα. Είναι χαρά να πιστεύουμε σ' Αυτόν τον Θεό!
- Γιατί χρειάζεται να συναντήσουμε τόσο τον Χριστό όσο και τον συνάνθρωπό μας στο μυστήριο της θείας Ευχαριστίας, στην θεία Λειτουργία, στην ζωή της Εκκλησίας και την χαρά να την μεταφέρουμε στην υπόλοιπη ζωή μας, για να έχουν όλα ένα διαφορετικό νόημα.

Γ. Ένα τραγούδι

«Χριστούγεννα πάντα τσακωνόμαστε! Και τι σου χρωστώ και τι μου χρωστάς. Μια τύφλα εν τέλει μοιραζόμαστε. Κάντο ν' αλλάξει αν μ' αγαπάς» (Τραγούδι του Διονύση Σαββόπουλου)

Κάντο ν' αλλάξει αν μ' αγαπάς: όταν ο άνθρωπος συνειδητοποιήσει τα μέτρα του και ότι μια τύφλα είναι αυτή που χαρακτηρίζει την πορεία του, διότι παραπλανιέται από τον στολισμό, αλλά ξεχνά ότι το νόημα είναι αλλού, στον Χριστό, στην αγάπη, στην ταπείνωση, τότε θα γιορτάσει αληθινά Χριστούγεννα, δηλαδή και μέσα στον χρόνο και πέρα από τον χρόνο.

Δ. Γιατί γιορτάζουμε Χριστούγεννα στις 25 Δεκεμβρίου:

Γιατί καθιερώθηκε η 25η Δεκεμβρίου ως ημέρα γέννησης του Χριστού;

Η αλήθεια είναι πως σε κανένα κείμενο δεν αναφέρεται η ακριβής ημερομηνία γέννησης του Χριστού.

Αλλωστε, τα πρώτα χριστιανικά χρόνια η γέννηση του Χριστού δεν αποτελούσε ιδιαίτερη γιορτή και οι χριστιανοί την γιόρταζαν μαζί με τη **βάφτιση στις 6 Ιανουαρίου**. Μάλιστα σύμφωνα με την παράδοση πρώτος ο Μέγας Βασίλειος στην **Καισάρεια της Καππαδοκίας** το έτος 376 μ.Χ εκφώνησε την πρώτη ομιλία για τη γιορτή των Χριστουγέννων.

Νωρίτερα πάντως το 354 μ.Χ μετά από πολλές αντιρρήσεις ορίστηκε στη **Ρώμη επί Πάπα Ιουλίου Α'** σαν ημέρα γέννησης του Χριστού η 25η Δεκεμβρίου για τον εξής λόγο:

Η ημέρα ήταν καθιερωμένη από τους Ρωμαίους σαν ημέρα γέννησης του Περσικού θεού Μίθρα. Οι Ρωμαίοι επιστρέφοντας από πολέμους της Ανατολής έφεραν μαζί τους την λατρεία πολλών θεών. Από τους πιο δημοφιλείς ήταν ο Μίθρας γιατί ήταν ο θεός του φωτός, του Ήλιου που μάχεται και διώχνει το σκοτάδι.

Το Γενέθλιον του είχε συνδυαστεί με τη χειμερινή τροπή του ήλιου που στις **25 Δεκεμβρίου** αρχίζει να κερδίζει έδαφος και να στέκεται περισσότερο στο Ουράνιο στερέωμα.

Αυτή ήταν ημέρα χαράς για τους Ρωμαίους διότι έφευγε το σκοτάδι και ερχόταν το φως. Ήταν μέρα τόσο γιορτινή και αγαπητή που καμία απειλή, προτροπή των πατέρων της Εκκλησίας δε στάθηκε ικανή να ελαττώσει τη συμμετοχή των πρώτων Χριστιανών.

Γι' αυτό οι πατέρες της Εκκλησίας βρήκαν ένα δοκιμασμένο μέσο, την «υποκατάσταση». Όρισαν δηλαδή **την 25η Δεκεμβρίου σαν ημέρα γέννησης του Χριστού, δηλαδή του νέου Ήλιου που έδωξε τα σκοτάδια της ειδωλολατρίας**, από τις ψυχές των ανθρώπων και τις πλημύρισε με χριστιανικό φως.

Έτσι στις 25 Δεκέμβρη ο ένας Ήλιος υποκατέστησε τον άλλο με αποτέλεσμα η ημερομηνία να οριστεί ως η επίσημη ημερομηνία γέννησης του Χριστού.

Ο εορτασμός της Γεννήσεως στις 25 Δεκεμβρίου πέρασε και από τη Δύση στην Ανατολή γύρω στο 376. Μάλιστα το 386 ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος παρότρυνε την εκκλησία της Αντιόχειας να συμφωνήσει στην 25η Δεκεμβρίου ως ημέρα εορτασμού της Γέννησης. Πολύ αργότερα το 529 ο αυτοκράτορας Ιουστινιανός απαγόρευσε την εργασία και τα δημόσια έργα κατά τη διάρκεια των Χριστουγέννων και τα ανακήρυξε δημόσια αργία. Ως το 1100, καθώς είχε επεκταθεί η δράση των ιεραποστολών στις παγανιστικές ευρωπαϊκές φυλές, όλα τα έθνη της Ευρώπης γιόρταζαν τα Χριστούγεννα.

Τι αναφέρουν οι γραφές για τη γέννηση του Χριστού

Εκ των τεσσάρων Ευαγγελιστών μόνο ο **Λουκάς και ο Ματθαίος** αρχίζουν τις αφηγήσεις τους από τη Γέννηση του Ιησού. Οι δύο αυτές περιγραφές φέρονται να συμπληρώνουν η μία την άλλη. Ενώ πληρέστερη φέρεται του Λουκά.

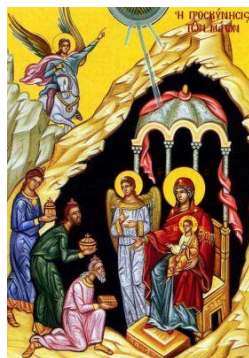
Από τον συνδυασμό των παραπάνω και άλλων πηγών, το ιστορικό έχει ως εξής:

Επί Ρωμαίου Αυτοκράτορα Οκταβιανού Αυγούστου και Ηγεμόνα Κυρήνιου της Συρίας, διατάχθηκε απογραφή πληθυσμού σε όλη την Αυτοκρατορία. Άγγελος Κυρίου επισκέφθηκε τον Ιωσήφ και τον ενημέρωσε για την **Θεία Γέννηση του Θεανθρώπου εκ της Παρθένου Μαρίας (Ματθαίος Α' 20)**.

Τότε ο Ιωσήφ παρέλαβε την Μαρία και από την Ναζαρέτ ήλθαν στη Βηθλεέμ (της Ιουδαίας) που Βασιλεύς της περιοχής ήταν ο Ηρώδης ο Μέγας όπου και γεννήθηκε ο Ιησούς Χριστός (Ματθ. Β' 1, - Λουκ. Β' 4-7). Άγγελος Κυρίου εμφανίζεται σε ποιμένες αγγέλλοντας το χαρμόσυνο γεγονός ενώ πλήθος αγέλων ψάλλουν «*Δόξα εν υψίστοις Θεώ και επί γης ειρήνη εν ανθρώποις ευδοκία*» (Λουκ. Β' 8-14).

Ενώ συμβαίνουν αυτά άστρο φωτεινό εξ Ανατολής οδηγεί **τρεις Μάγους προς τα Ιεροσόλυμα** που μετά συνάντηση με τον Βασιλέα Ηρώδη συνεχίζουν και φθάνουν στη Βηθλεέμ όπου μαζί με τους βοσκούς προσκυνούν τον Θεάνθρωπο προσφέροντας Χρυσόν Λίβανο και Σμύρνα. (Ματθ. Β' 2-12).

Οι χριστιανοί θεωρούν ότι η γέννηση του Χριστού εκπληρώνει τις προφητείες των Εβραϊκών Γραφών και ότι ως Μεσσίας ήλθε για να λυτρώσει τους ανθρώπους από τις αμαρτίες τους <http://www.newsbomb.gr/ellada/ekklhsia/story/754836/xristoygenna-giati-giortazoyme-ton-dekemvrio-tin-gennisi-toy-xristoy#ixzz5249a6qZx>

Ε. Οι Μάρτυρες του Ιεχωβά αρνούνται τις γιορτές και αυτή των Χριστουγέννων. Τι απαντούμε;

Οι μάρτυρες του Ιεχωβά αρνούνται τις γιορτές και ιδίως αυτή των Χριστουγέννων. Μια πρώτη δικαιολογία που προβάλλεται, είναι η ακόλουθη: «Οι εορτές γενικώς και ειδικά αυτή της Γεννήσεως του Κυρίου, δεν είναι αυτό που φαίνεται, αλλά έχει (και έχουν οι εορτές), μία παγανιστική, μη Χριστιανική προέλευση, και μάλιστα συχνά συνοδεύονται από ελευθεριάζουσες πράξεις και δραστηριότητες, όπως είναι η οиноποσία, η μέθη, η πορνεία και άλλα. Αυτό αναφέρεται και αυτή τη δικαιολογία επικαλείται, το βιβλίο «Τα Πάντα Δοκιμάζετε..» στη σελίδα 241. Είναι βιβλίο των λεγομένων «Μαρτύρων του Ιεχωβά».

Ένα δεύτερο επιχείρημα που προβάλλεται, είναι ότι οι γιορτές δεν μνημονεύονται στην Αγία Γραφή εκτός κάτω από αρνητικές περιστάσεις, όπως οι συντροφικές των γεννεθλίων, στις οποίες κάποιος πάντοτε θανατώθηκε. Και προβάλλεται η περίπτωση τόσο των γεννεθλίων του Φαραώ όπου άνθρωποι θανατώθηκαν, όσο και των γεννεθλίων του Ηρώδη κατά τα οποία θανατώθηκε ο Άγιος Ιωάννης ο Βαπτιστής. Προβάλλεται αντ' αυτού η αντίληψη ότι η μόνη προσταγή του Κυρίου για να γιορτάζουμε κάτι, είναι «το Δείπνο του Κυρίου». Όλα αυτά βρίσκονται στο ίδιο βιβλίο «Τα Πάντα Δοκιμάζετε» στη σελίδα 235 -236.

Και ένα τελευταίο επιχείρημα και αντίληψη - αιτιολογία που προβάλλεται, είναι ότι οι γιορτές γενικώς ειδωλοποιούν κάτι ή κάποιον άλλον εκτός του Θεού, και η Αγία Γραφή λέει «φεύγετε από την ειδωλολατρία» και δεν είναι οι Χριστιανοί μέρος του κόσμου, δεν είναι εκ του κόσμου, και συνεπώς γιατί να γιορτάζουν πράγματα τα οποία ειδωλοποιούν οτιδήποτε; Αυτά από το ίδιο βιβλίο που αναφέραμε, από τη σελίδα 241 και 242.

Τέλος σχετικά με τα Χριστούγεννα, προβάλλουν το επιχείρημα ότι ο Χριστός δεν γεννήθηκε στις 25 Δεκεμβρίου, και έτσι, γιατί να γιορτάζει κανείς, κάποια ημερομηνία που συμπίπτει με το χειμερινό ηλιοστάσιο που εορταζόταν παλιά από τους λάτρεις του ήλιου;

Προτού να εξετάσουμε αυτές τις αντιρρήσεις, ας δούμε κάποιες αρχές, γενικές αρχές πρώτα, που τόσο οι λεγόμενοι Μάρτυρες του Ιεχωβά, όσο και οι Χριστιανοί συμφωνούμε, ότι είναι βασικές και δεν επιδέχονται περαιτέρω διαπραγμάτευση. Στη συνέχεια θα εξετάσουμε την ερμηνεία που δίνουν οι λεγόμενοι Μάρτυρες του Ιεχωβά σ' αυτά, και θα αποκαλύψουμε την ασυνέπεια της Εταιρίας Σκοπιά και την αποτυχία τους να αντιληφθούν τη Χριστιανοσύνη.

Κατ' αρχήν να πούμε ότι η Αγία Γραφή είναι πολύ σαφής όταν λέει μερικά πράγματα, τα οποία δεχόμαστε: Ότι δεν είμαστε εκ του κόσμου. Και εμείς πιστεύουμε ότι δεν πρέπει να έχουμε κοσμικό φρόνημα, κατά το κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο, 17/ιζ κεφάλαιο, 16 εδάφιο. Ότι πρέπει να απέχουμε από το πονηρό, σύμφωνα με την προτροπή του αποστόλου Παύλου, στην Α' Θεσσαλονικείς, 5/ε: 22. Ότι δεν συμμετέχουμε, και πρέπει να αποφεύγουμε να συμμετέχουμε στα έργα τα άκαρπα του σκότους, σύμφωνα με την προς Εφεσίους επιστολή επίσης του αποστόλου Παύλου, 5/ε: 11, και 13/ιγ: 12. Και ότι δεν υπάρχει κοινωνία ανάμεσα στο φως και στο σκότος, σύμφωνα με τη Β' Κορινθίους επιστολή του αποστόλου Παύλου, 6/στ: 14. Όλοι όσοι ισχυριζόμαστε ότι είμαστε Χριστιανοί, πράγματι πιστεύουμε, και θέλουμε να ζούμε μ' αυτές τις αρχές. Η αντιπαράθεση αρχίζει, όταν αυτές οι αρχές ερμηνεύονται για να τεθούν σε εφαρμογή στην καθημερινή ζωή.

3. Ειδωλολατρική προέλευση;

Θα εξετάσουμε πρώτα, την αντίρρηση ότι οι γιορτές γενικά, (αλλά και τα Χριστούγεννα), έχουν μία ειδωλολατρική προέλευση, μια μη Χριστιανική προέλευση, και ότι συνοδεύονται από έργα όπως είναι η μέθη ή η πορνεία.

Είναι αλήθεια, ότι μπορεί να φαίνεται πως διάφορες γιορτές, συμπίπτει να γίνονται σε χρόνο που παλιά, αρχαίοι λαοί, γιόρταζαν τις δικές τους γιορτές. Να φαίνεται ότι τάχα αυτές οι γιορτές έχουν προέλευση που σχετίζονται με έθιμα και ήθη και πράξεις ειδωλολατρείας, ή παγανισμού. Είναι επίσης αλήθεια όμως, ότι υπάρχουν ένα σωρό πράγματα, τα οποία έχουν την προέλευσή τους στον παγανισμό και τα χρησιμοποιούμε. Ένα παράδειγμα είναι το ημερολόγιό μας! Ο μήνας Ιανουάριος φερ' ειπείν. Έχει το όνομά του παρμένο από έναν αρχαίο «θεό». Ή ο Αύγουστος, είναι τίτλος τιμής, ενός ειδωλολάτρη βασιλέα. Πολλές φορές, ζευγάρια γιορτάζουν την επέτειο του γάμου τους. Αλλά το ίδιο συνήθιζαν ζευγάρια στην ειδωλολατρική εποχή των αρχαίων λαών. Το ίδιο συνηθίζουν και οι λεγόμενοι «Μάρτυρες του Ιεχωβά». Τα δαχτυλίδια στο γάμο, έχουν επίσης ρίζες παγανιστικές. Και άλλα παρόμοια σύμβολα χρησιμοποιούνται και στον καθημερινό κόσμο των επιχειρήσεων. Μήπως πρέπει να ξεδιαλέγουμε, όλα τα μικρά και μεγάλα πράγματα, για να βρούμε τι ρίζα έχει το καθένα, και έτσι να τα απορρίψουμε; Αυτός είναι ο στόχος της Χριστιανικής μας πορείας; Μήπως αυτό φέρνει στη μνήμη μας τους Φαρισαίους οι οποίοι «διύλιζαν τον κώνωπα, και κατάπιναν την κάμηλο», ψάχνοντας να βρουν τι είναι καθαρό και τι είναι ακάθατο; Αυτός είναι ο στόχος της σωτηρίας μας;

Σε αυτό το σημείο η εταιρία Σκοπιά λέει: «όχι, χρειάζεται να έχουμε μια ισορροπία, και υπάρχει ένα άρθρο στο περιοδικό της «Ξύπνα» της 22ας Δεκεμβρίου 1976, (στην Αγγλική), στις σελίδες 12-15, που εκεί αναφέρεται πολύ συγκεκριμένα, ότι «το γεγονός ότι άλλες θρησκείες μπορεί να χρησιμοποιούν κάποια πράγματα που είναι της φύσης που ο Θεός δημιούργησε, και να τα χρησιμοποιούν ως σύμβολα στη λατρεία των ειδώλων, δεν καθιστά αυτά τα πράγματα εσφαλμένα για τους αληθινούς λάτρεις, που τα χρησιμοποιούν διαφορετικά». Οποιοσδήποτε επισκεπτόταν τον Ναό του Θεού του Σολομώντα, μπορούσε να αντιληφθεί ότι οι λάτρεις του Θεού, δεν λάτρευαν εκείνα τα διακοσμητικά σύμβολα που υπήρχαν στους τοίχους. Έτσι, οι Χριστιανικές ανάγκες, δεν πρέπει πρωτίστως να επικεντρώνονται σ' ένα συγκεκριμένο σύμβολο, και να σκέπτονται τι μπορεί αυτό να εννοούσε και να σήμαινε πριν από χιλιάδες χρόνια, ή πώς μπορεί να το θεωρούν στην άλλη μεριά του κόσμου. Αλλά θα πρέπει να επικεντρώνονται στο ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΤΩΡΑ, για τους περισσότερους ανθρώπους, μεταξύ των οποίων οι Χριστιανοί ζουν. Αυτό λέει το περιοδικό «Ξύπνα» του 1976, και τα ίδια αναφέρει και η «Σκοπιά» 15 Μαΐου του 1972. Ότι εάν ένα αντικείμενο είναι είδωλο ή όχι, πρωτίστως εξαρτάται, από το πώς το θεωρεί κανείς.

Αυτά δείχνουν κάτι πολύ βασικό. Η εταιρία Σκοπιά, τονίζει ότι:

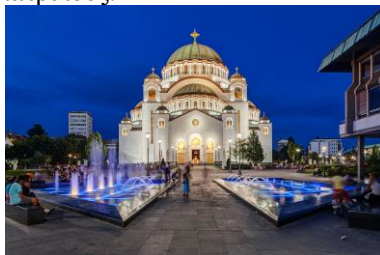
1. Ότι τα σχήματα ή τα σύμβολα καθεαυτά, δεν είναι κάτι κατ' ανάγκην κακό, να χρησιμοποιούνται σήμερα, ακόμα και αν κάποτε χρησιμοποιούνταν από τους ειδωλολάτρες στην εσφαλμένη λατρεία.

2. Ότι είναι χάσιμο χρόνου, και δεν είναι αναγκαίο, να καθίσουμε να δούμε, τι σήμαινε κάθε αντικείμενο που βρίσκεται πάνω στη γη στο παρελθόν, ή σήμερα.

Κι εδώ φαίνεται η ασυνέπεια της εταιρίας Σκοπιά: Καμιά Χριστιανική γιορτή, δεν γιορτάζει ΤΙΠΟΤΑ από εκείνα που γιόρταζαν οι αρχαίοι ειδωλολάτρες. Και αν στην ημερομηνία κάποιας Χριστιανικής γιορτής, συνέπιπτε να υπάρχει κάποια ειδωλολατρική γιορτή, δεν έχει καμία τέτοια σημασία η ημέρα αυτή σήμερα για μας. Για παράδειγμα τα Χριστούγεννα. Πολύ πριν αρχίσουν να γιορτάζουν τη γέννηση του Χριστού οι Χριστιανοί, οι ειδωλολάτρες γιόρταζαν τον ήλιο, στις 25 Δεκεμβρίου. Ήταν η ημέρα του χειμερινού ηλιοστασίου. Ήταν τότε γι' αυτούς, ένας καιρός που έδιναν δώρα, και βέβαια υπήρχε και κραιπάλη. Όταν άρχισαν οι Χριστιανοί να γιορτάζουν, την Χριστού Γέννηση, όλα αυτά αντικαταστάθηκαν. Και στην παλαιά γιορτή του αυτοκράτορα Αυρηλίου, που είχε ξεκινήσει τον 3ο αιώνα οι Χριστιανοί έβαλαν τη δική τους γιορτή. Τώρα τι θα πούμε; Ότι η σημερινή γιορτή, έχει σχέση, και είναι απομεινάρι της αρχαίας γιορτής; Μήπως οι Χριστιανοί εννοούν σήμερα με τη γιορτή των Χριστουγέννων, αυτά που εννοούσαν οι αρχαίοι ειδωλολάτρες; Μήπως εξακολουθούμε δηλαδή, να λατρεύουμε τον Ήλιο; Όχι! Μπορεί για μερικούς να είναι καιρός που υπάρχει κατάχρηση. Αλλά αυτό δεν είναι το Χριστιανικό μήνυμα. Για εμάς, η δόξα του Ήλιου της Δικαιοσύνης, που ανέτειλε στον κόσμο, του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, που γεννήθηκε για εμάς ως άνθρωπος, δεν έχει καμία σχέση με την τιμή που απέδιδαν στον ήλιο, (τον κτιστό ήλιο), οι αρχαίοι λάτρεις του.

Οι ίδιοι λοιπόν οι Μάρτυρες του Ιεχωβά, ερχόμενοι σε σύγκρουση με τους εαυτούς τους, αντιφάσκονται, έχουν γράψει στα επίσημα έντυπά τους, ότι δεν χαρακτηρίζει την λατρεία η ιστορία των μέσων που χρησιμοποιούνται, αλλά η λατρεία χαρακτηρίζεται άμεσα, από το πώς χρησιμοποιείται και το πώς τελείται. Λέγουν λοιπόν, ότι δεν είναι ανάγκη αφ' ενός να εξετάζει κανείς με λεπτομέρεια τα αντικείμενα που χρησιμοποιεί, εάν είχαν ειδωλολατρική προέλευση, και αφ' ετέρου ότι εάν κανείς χρησιμοποιεί τρόπους ή μεθόδους για τη λατρεία του αληθινού Θεού, που πιθανόν χρησιμοποιούνταν στο παρελθόν και από μη Χριστιανικούς λαούς, αυτό δεν αλλιώνει την απόδοση της λατρείας. Έτσι λοιπόν, στηριζόμενοι στα ίδια τους τα λεγόμενα, μπορούμε να πούμε, ότι η γιορτή των Χριστουγέννων, όπως και κάθε άλλη Χριστιανική γιορτή,

αποδίδει δόξα και τιμή και λατρεία και αίνο, στον αληθινό Θεό, και κατά συνέπειαν κανένας δεν πρέπει να εξετάζει και να ασχολείται, με το ποιοι και πότε στο παρελθόν, εόρταζαν πιθανόν σε παρόμοιες ημέρες θεούς ειδωλολατρικούς.

4. Πρέπει οι Χριστιανοί να έχουν γιορτές;

Και ερχόμαστε τώρα στο δεύτερο σημείο, στο σημείο που λένε ότι στην Αγία Γραφή και ιδιαίτερα στην Καινή Διαθήκη, δεν αναφέρονται εορτές, ότι πρέπει δηλαδή οι Χριστιανοί να εορτάζουν εορτές, αλλά μόνο την εορτή του «Δείπνου του Κυρίου».

Κατ' αρχήν, θέλουμε να πούμε, ότι η Αγία Γραφή, θα μπορούσαμε να πούμε ότι είναι γεμάτη από εορτές για τον Κύριο. Ο Ίδιος ο Κύριος, και στην Παλαιά Διαθήκη, και στην Καινή, έχει θεσπίσει εορτές, και μάλιστα μέσω αυτών των εορτών, καθαγιαάζεται και ο χρόνος.

Ας πάρουμε όμως τα πράγματα από την αρχή:

Η πρώτη εορτή, που αναφέρεται στην Καινή Διαθήκη, είναι αυτή καθεαυτή αυτή η εορτή για την οποία μιλούμε σήμερα. Είναι δηλαδή, η εορτή της Γεννήσεως του Κυρίου. Χαρακτηριστικά, στο κατά Λουκάν Ευαγγέλιο, στο 2/β: 6-14, αναφέρονται (συνοπτικά και αποσπασματικά) τα εξής: «Και είπεν αυτοίς, (δηλαδή στους ποιμένες ο άγγελος): Μη φοβείσθε, ιδού γαρ, ευαγγελίζομαι ημιν χαράν μεγάλην, ήτις έσται παντί τω λαώ». Ο άγγελος λοιπόν, φέρνει ένα χαρμόσυνο άγγελμα στους ποιμένες, και μάλιστα αναφέρει τη χάρη σαν μεγάλη χαρά. Είναι πολύ χαρμόσυνο δηλαδή το γεγονός της Θείας Ενανθρωπίσεως. Και μάλιστα δεν αφορά μόνο αυτούς, αλλά και «παντί τω λαώ», όπως λέει ο άγγελος στη συνέχεια. Αλλά δεν περιορίζεται μόνο σ' αυτούς η χαρά, δηλαδή στους ποιμένες, αλλά στη χαρά αυτή συμμετέχει και πλήθος αγγέλων. Στο στίχο 13 αναφέρεται: «Και εξαίφνης, εγένετο συν τω αγγέλω, πλήθος στρατιάς ουρανίου, αινούντων τω Θεώ και λεγόντων: «Δόξα εν υψίστοις Θεώ, και επί γης ειρήνη εν ανθρώποις ευδοκίας». Παρατηρούμε λοιπόν, ότι αυτό το χαρμόσυνο, το γιορταστικό γεγονός, γιορταζόταν και από τους ανθρώπους και από τους αγγέλους, και μάλιστα με αίνους προς τον Θεό.

Σ' αυτό το σημείο, οι λεγόμενοι Μάρτυρες του Ιεχωβά με τη Σκοπιά 15 Δεκεμβρίου του 1991 στην Ελληνική, προβάλλουν στην 5 σελίδα την αντίρρηση, και λένε, ότι «αλλοίμονο, αν πρόκειται να γιορτάζουμε κάθε γεγονός, για το οποίο οι άγγελοι αλλαλάζουν! Να, λένε, οι άγγελοι χαίρονταν και ότι δημιουργήθηκε η γη. Μήπως πρέπει να γιορτάζουμε κάθε χρόνο και τη δημιουργία της γης;

Η Χριστιανική απάντηση σε αυτό, είναι η εξής, ότι πράγματι ο Κύριος είχε θεσπίσει στον Ισραήλ την ημέρα του Σαββάτου, ως «ημέρα αναπαύσεως από πάντων των έργων αυτού», ημέρα κατά την οποία όλη η δημιουργία χαιρόταν, για το γεγονός ότι ο Κτίστης είχε συντελέσει αυτή τη δημιουργία. Και οι Χριστιανοί ποτέ δεν έπαψαν να τιμούν αυτό ακριβώς το γεγονός, αλλά πώς; Μέσα στην ημέρα της ΑΝΑ-δημιουργίας, μέσα στα πλαίσια της ανάστασης του Κυρίου. Όλη αυτή λοιπόν η χαρά των αγγέλων για τη δημιουργία, περιλαμβάνεται στην ανακαίνιση της κτίσεως, και του σύμπαντος, που είναι η ημέρα της ανάστασης του Κυρίου. Και όλα αυτά, και η ανάσταση και η δημιουργία, η αναδημιουργία, η προοπτική του μέλλοντος αιώνος, η ενανθρώπιση του Κυρίου μας..., όλα αυτά, περιλαμβάνονται σε αυτή τη σύναξη, γύρω από το τραπέζι του Δείπνου του Κυρίου. Τη Σύναξη την Ευχαριστιακή, που λέμε εμείς. Αυτή είναι η υπέρτατη γιορτή. Ειδικά μέσα στο δείπνο του Κυρίου, που είναι η σύναξη της Βασιλείας και η χαρά της Βασιλείας, περιλαμβάνονται όλα: Περιλαμβάνεται και η γέννηση του Χριστού, και η πορεία του στη γη, και η ανάστασή του, και ο θάνατός του και η ανάληψη, και η αναδημιουργία.

5. Περί εορτασμού γενεθλίων και αγιασμού του χώρου

Όσον αφορά το άλλο που λένε, ότι οι Χριστιανοί δεν γιορτάζουν γενέθλια, και αναφέρονται σε μία παραπομπή από την Παγκόσμια Εγκυκλοπαίδεια του Βιβλίου, ότι οι πρώτοι Χριστιανοί δεν γιόρταζαν τη γέννηση οποιουδήποτε ατόμου, γιατί το θεωρούσαν ειδωλολατρικό έθιμο, έχουμε να πούμε τα εξής: Εντάξει, δεν διαφωνούμε. Η Ορθόδοξη Εκκλησία, δεν γιορτάζει γενέθλια. Εμείς γιορτάζουμε τη σχέση της αναγέννησης με τον Κύριο. Η αναγέννηση σχετίζεται με αυτό το όνομα το καινούργιο που δίνει ο Θεός στον άνθρωπο. Όχι με τη γέννηση κανενός ανθρώπου. Όσο δε για τον Κύριο Ιησού Χριστό, του Οποίου τη γέννηση γιορτάζουμε, δεν είναι ο Κύριος ένας «απλός άνθρωπος». Είναι ο Θεός που ενανθρώπησε! Και εκεί βρίσκεται η ουσία αυτής της υπόθεσης. Δεν είναι ένας απλός άνθρωπος, αλλά είναι ΘΕΑΝΘΡΩΠΙΟΣ. Και δεν εντάσσεται σε μια τέτοια συλλογιστική, για μια δική του γιορτή, για μια γιορτή της γεννήσεώς Του. Συνεπώς, δεν πρόκειται για καμία γιορτή ειδωλολατρείας, αλλά για μια γιορτή τιμής στο πρόσωπο του Κυρίου μας, και

συνεπώς η όλη ενέργεια της Εκκλησίας, είναι μια ενέργεια που χάριτι Θεού, δίνει αγιασμό δια του γεγονότος της δικής Του ενανθρωπίσεως και στον χρόνο και στον χώρο.

Αυτόν ακριβώς τον αγιασμό της κτίσεως, είναι εκείνο που επιδιώκει η Εκκλησία και τα μέλη της το καθένα ξεχωριστά, και γι' αυτό γιορτάζουν όλα αυτά τα Θεία γεγονότα, μεταξύ των οποίων και το πολύ σημαντικό γεγονός της Θείας Ενανθρωπίσεως που εορτάζει η Χριστιανική Εκκλησία κατά την εορτή των Χριστουγέννων.

Όπως και προηγουμένως τονίσαμε, αποκορύφωμα και κέντρο του εορτασμού, είναι η Θεία Ευχαριστία, το Δείπνο του Κυρίου, και σε αυτό δεν υπάρχει καμία αντίρρηση και αμφιβολία. Μέσα σ' αυτό το γεγονός, οι Χριστιανοί εορτάζουν ολόκληρη τη Θεία Οικονομία, η οποία βεβαίως περιλαμβάνει όλα τα στάδια και τις φάσεις της Θείας Ενανθρωπίσεως, και της σωτηρίας του ανθρωπίνου γένους, που αυτή συνεπάγεται. Ωστόσο, ας δούμε αυτό το γεγονός, (το σημαντικό γεγονός), μέσα από κάποια χωρία της Αγίας Γραφής.

Κατ' αρχήν, ας ανατρέξουμε στο βιβλίο της Εξόδου, 3/γ: 5. Εκεί ο Θεός λέει τα εξής στον Μωυσή, όταν εμφανίστηκε εν μέσω της φλεγόμενης και μη κατακαιομένης βάτου: «Λύσον τα υποδήματά σου εκ των ποδών σου, διότι ο τόπος επί του οποίου ίστασαι είναι γη αγία». Ο τόπος λοιπόν, με την εμφάνιση και την παρουσία του Κυρίου, αγιάστηκε.

6. Ο αγιασμός του χρόνου και το γλέντι

Όμοια όμως, αγιάζεται και ο χρόνος. Ένα μικρό παράδειγμα θα αναφέρουμε από το βιβλίο του Νεεμία. Εκεί, στο 8^ο κεφάλαιο και στίχους 8-11, αναφέρονται τα εξής: «Και ανέγνωσαν εν βιβλίω νόμου του Θεού, και εδίδασκεν Έσδρας και διέστειλεν εν επιστήμη Κυρίου, και συνήκεν ο λαός εν τη αναγνώσει. 9 και είπε Νεεμίας και Έσδρας ο ιερέυς και γραμματεύς και οι Λευίται και οι συνετίζοντες τον λαόν και είπαν παντί τω λαώ· **ημέρα αγία** εστί τω Κυρίω Θεω ημών...». Και σημειώνουμε εδώ, ότι αυτή η ημέρα, ήταν η πρώτη ημέρα του 7^{ου} μηνός. Δεν ήταν δηλαδή μία από τις καθιερωμένες ημέρες εορτής από τον Νόμο. Εδώ συμβαίνει ένα χαρούμενο γεγονός, ένα γεγονός που έχει σχέση με την επιστροφή των Ισραηλιτών από τη Βαβυλώνια αιχμαλωσία, και ο λαός του Θεού ορίζει την ημέρα αυτή ως αγία, και μ' αυτόν τον τρόπο στην ουσία νομοθετεί θα μπορούσαμε να πούμε, ως λαός του Θεού, και αγιάζει, καθαγιάζει τον χρόνο. Επανερχόμαστε λοιπόν, διαβάζοντας: «...**ημέρα αγία** εστί τω Κυρίω Θεω ημών, μη πενθείτε μηδέ κλαίετε· ότι έκλαιε πας ο λαός, ως ήκουσαν τους λόγους του νόμου. 10 και είπεν αυτοίς· πορεύεσθε φάγετε λιπάσματα και πίετε γλυκάσματα και αποστείλατε μερίδας τοις μη έχουσιν· ότι αγία εστί η ημέρα τω Κυρίω ημών· και μη διαπέσητε, ότι εστί Κύριος ισχύς ημών. 11 και οι Λευίται κατεσιώπων πάντα τον λαόν λέγοντες· σιωπάτε, ότι ημέρα αγία, και μη καταπίπτετε». Παρατηρούμε λοιπόν, με ποιο τρόπο καθιερώθηκε η ημέρα αυτή ως αγία, ως ημέρα εορτής, και με ποιο τρόπο προτρέπει ο Νεεμίας και ο Έσδρας τους Ισραηλίτες να τη γιορτάσουν. Ποιος ήταν λοιπόν ο τρόπος τον οποίο υπεδείκνυε εμμέσως ο Θεός, για να εορτάζεται αυτή η αγία ημέρα; Ήταν η ανάγνωση και η ερμηνεία του Νόμου, του λόγου του Θεού, αλλά ήταν επίσης (εκτός από την πνευματική θα λέγαμε ευχαρίστηση και τροφή), ήταν και η υλική αγαλλίαση, και αυτό γινόταν με παράσταση τραπέζης, δηλαδή με φαγητό και ποτό. Παράλληλα όμως, η τράπεζα αυτή, είχε το χαρακτήρα και της κοινωνίας, και της ελεημοσύνης προς τους μη έχοντας.

Η αγία ημέρα, η εορτή δηλαδή για τον Κύριο, συμπεριλαμβάνει τη χαρά ολοκλήρου του λαού, και έτσι πρέπει να εορτάζονται και οι Χριστιανικές εορτές. Αυτό βέβαια πόρω απέχει, από το να οδηγείται κανείς σε κραυγάλη και μέθη, και τελικά να απομακρύνεται από το σκοπό της εορτής, που είναι ο αίνος και η δόξα προς τον Κύριο, αλλά και η υλική ευφροσύνη.

<http://www.oodegr.com/oode/orthod/cortes/xristougenna1.htm>

ΣΤ. Χριστούγεννα: πέρα από το έθιμο (π. Θ.Μ.)

Ο χρόνος μάς τραβά προς την «Μητρόπολη των εορτών», τα Χριστούγεννα. Παγκόσμια γιορτή. Συναντιόμαστε με όλους τους ανθρώπους, με όλα τα χριστιανικά δόγματα μέσα από τα έθιμα, τους στολισμούς, τα δώρα, τα τραγούδια και τα κάλαντα, το «ένα βήμα πιο κοντά» στην θρησκεία του χτες, την νοσταλγία της παιδικότητας. Όμως όπως έρχονται, έτσι θα φύγουν. Η προσδοκία θα περάσει, μαζί με τον χρόνο. Θα ξαναγυρίσουμε στην κανονικότητα της ζωής μας, μετά από ένα κρεσέντο κατανάλωσης, φιλανθρωπίας, λίγης ή πολλής θρησκευτικότητας.

Δεν είναι πλειοψηφία όσοι ενδιαφέρονται να προχωρήσουν πέρα από το έθιμο. Να ζήσουν τα Χριστούγεννα με τον τρόπο της Εκκλησίας, ο οποίος ξεκινά από τις ιερές ακολουθίες, από την μετοχή στα μυστήρια, από την αγάπη που γίνεται μετάνοια και συγχώρεση, από την πίστη ότι ο

δρόμος μας είναι προς την θέωση διά του Θεανθρώπου. Δεν φτάνει η ηθικοποίησή μας. Το να γίνουμε καλοί άνθρωποι ή καλοί χριστιανοί. Η αλλαγή είναι υπαρξιακή. Καλούμαστε να αγαπήσουμε τον νηπιάσαντα!

Για να γίνει όμως αυτό χρειάζεται επαναπροσδιορισμός του πώς βλέπουμε τον χρόνο. Έξοδος πρώτα από το πνεύμα των ημερών. Στροφή από τα μάτια στην καρδιά. Είσοδος στον μέσα κόσμο μας. Στην παιδικότητα της ταπεινώσης και της συγχώρεσης και της εμπιστοσύνης σ' Εκείνον που έλαβε την πτωχεία της φύσης μας. Αρχή ενός αλλιώτικου τρόπου θέασης και βίωσης του κόσμου, καθώς η φύση μας, αντί να κοιτά μόνο στο εγώ, στα πάθη, στην εκπλήρωση των θελημάτων άσχετα αν συγκρούονται με το θέλημα του Θεού, καλείται μέσα από την κοινωνία μαζί Του στην Εκκλησία να κοιτάξει προς τα πάνω και προς τον πλησίον.

Είναι έτοιμη η Εκκλησία στις μέρες μας να δείξει αυθεντικά την στροφή προς τον δρόμο αυτό; Φτάνουν το έθιμο, οι λόγοι, η φιλανθρωπία, η απόδειξη της χρησιμότητας; Ενώ ψάλλει και απεικονίζει σε γλώσσα εκφραστική ένα ήθος ανακαινιστικό, δεν εμπνέει πάντοτε. Επανάπαυση στο χτες και όχι υπέρβαση της θρησκευτικότητας που ενώ μιλά για αγάπη προς τον άλλο, δεν μπορεί ή δεν προλαβαίνει να δείξει ότι τα πάντα ξεκινούν από την αγάπη του Θεού προς εμάς.

Χριστούγεννα χωρίς Χριστό, αυτός είναι ο μόνιμος κίνδυνος. Και δεν έχει να κάνει μόνο με την εκκοσμίκευση των καιρών όσο με την εκκοσμίκευση των καρδιών μας. Έχουμε συμβιβαστεί με λίγες ενέσεις θρησκευτικότητας, μας φτάνουν. Γι' αυτό και η συνάντησή μας στην χριστουγεννιάτικη θεία λειτουργία με τον Χριστό και τον συνάνθρωπο κρατά λίγο. «Ακολουθήσωμεν λοιπόν ένθα οδεύει ο αστήρ» ψάλλει η Εκκλησία. Αναρωτιόμαστε, μικρότεροι και μεγαλύτεροι, αν η διάθεσή μας είναι να βγούμε από το βόλεμα της ζωής μας και να την αλλάξουμε καρδιακά όπως οι Μάγοι, αν μέσα από την απλότητα της καρδιάς, όπως οι ποιμένες, είμαστε έτοιμοι να δοξολογήσουμε και να ευχαριστήσουμε τον γεννηθέντα Κύριο;

Ένας ζεστός λόγος πίστης στην χριστουγεννιάτικη ακολουθία, μία προτροπή συγχώρεσης και νηπιότητας ως προς την κακία, ένας επαναπροσδιορισμός της ανάγκης να αγαπήσουμε αληθινά εκείνους με τους οποίους θα φάμε στην υλική τράπεζα και να προσευχηθούμε για εκείνους που είμαστε μαζί στην πνευματική τράπεζα αλλά και όσους λείπουν και η παρουσία του Χριστού στις καρδιές μας με απόφαση ζωής, τα Χριστούγεννα πέρα από το έθιμο. Το χρειαζόμαστε!

Ζ. Ο Άγιος Στέφανος: αυτός που έζησε την αλήθεια, την συγχώρεση, την αγάπη και έγινε ο πρώτος μάρτυρας (27 Δεκεμβρίου)

Ο Άγιος Στέφανος ήταν ένας από τους πιο διακεκριμένους μεταξύ των επτά διακόνων, που εξέλεξαν οι πρώτοι χριστιανοί για να επιστατούν στις κοινές τράπεζες των αδελφών, ώστε να μη γίνονται λάθη και τους χειροτόνησαν οι Άγιοι Απόστολοι. Αν και κουραστική η ευθύνη του επιστάτη για τόσους αδερφούς παρ' όλα αυτά ο Στέφανος έβρισκε καιρό και δύναμη για να κηρύττει το Ευαγγέλιο του Χριστού. Και όπως αναφέρει η Αγία Γραφή: «Στέφανος πλήρης πίστεως και δυνάμεως έποίει τέρατα και σημεία μεγάλα εν τῷ λαῷ». (Πραξ. Αποστόλων, στ' 8-15, ζ' 1-60). Δηλαδή ο Στέφανος, που ήταν γεμάτος πίστη και χάρισμα ευγλωττίας δυνατό, έκανε μεταξύ του λαού μεγάλα θαύματα, που προκαλούσαν κατάπληξη και αποδείκνυαν την αλήθεια του χριστιανικού κηρύγματος.

Ο Στέφανος είχε αφιερώσει τη ζωή του στο κήρυγμα του ευαγγελικού λόγου και στη φιλανθρωπική δράση. Για τη προσφορά και τις αρετές του τιμήθηκε με το χάρισμα της θαυματουργίας. Με το χάρισμα αυτό θεράπευε ασθενείς και αποδείκνυε τη δύναμη του Χριστού. Με τη βαθιά θεολογική του κατάρτιση ανέτρεπε εύκολα τις κακοδοξίες των Ιουδαίων για το έργο του Χριστού, προκαλώντας την οργή και το φθόνο τους.

Οι Ιουδαίοι, όμως, καθώς ήταν προκατειλημμένοι, εξαπέλυσαν συκοφάντες ανάμεσα στο λαό, που διέδιδαν ότι άκουσαν το Στέφανο να βλαστημεί το Μωϋσή και το Θεό. Με αφορμή, λοιπόν, αυτές τις συκοφαντίες, που οι ίδιοι είχαν ενσπείρει, άρπαξαν με μίσος το Στέφανο και τον οδήγησαν μπροστά στο Συνέδριο, τάχα για να απολογηθεί. Η απολογία του Στεφάνου υπήρξε πρότυπο τόλμης και θάρρους. Χωρίς να φοβηθεί καθόλου, εξαπέλυσε λόγια - κεραυνούς εναντίον των Ιουδαίων. Και από υπόδικος, ορθώθηκε θυελλώδης ελεγκτής και κατηγορος. Τότε ακράτητοι από το μίσος οι Ιουδαίοι, τον έσυραν έξω από την πόλη, όπου τον θανάτωσαν με λιθοβολισμό. Εκεί φάνηκε και η μεγάλη συγχωρητικότητα του Στεφάνου προς τους εχθρούς του με τη φράση του, «Κύριε, μη στήσης αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην». Κύριε μη λογαριάσεις σ' αυτούς την αμαρτία αυτή.

<http://www.saint.gr/3153/saint.aspx>

Χρόνος, πίστη, επιστήμη

Κείμενο 1 και σχόλια:

Τον καιρό που ο αββάς Λωτ ήταν νέος και αρχάριος στην ασκητική ζωή, ο αββάς Ιωσήφ ο γέροντάς του του έδινε συχνά αυτή τη συμβουλή:

-Δεν θα γίνεις ποτέ καλός μοναχός, αν δεν διατηρήσεις άσβεστη στην καρδιά σου την φλόγα της πίστης. Αυτή θα σε φωτίζει να περιφρονείς τιμές και αναπαύσεις. Να κόβεις τα θελήματά σου και να φυλάττεις όλες γενιά τις θείες εντολές.

Και κάποιος άλλος πάλι γέροντας του έλεγε: «ο πιστός χριστιανός βαδίζει τον δρόμο του Θεού, βάζοντας βία στον εαυτό του διαρκώς να αποφεύγει το κακό και να πράττει το αγαθό. Αυτός κατέχει θέση ομολογητή της πίστης και μάρτυρα».

Νέος και αρχάριος: ο νέος άνθρωπος είναι δυναμικός, αδειλίαςτος, δεν έχει επίγνωση των κινδύνων, έχει ενθουσιασμό. Όμως αυτές οι καταστάσεις μπορούν να οδηγήσουν σε λάθη και μεγάλους φόβους, ακριβώς διότι ο νέος δεν έχει την πείρα της ζωής για να γνωρίζει ότι κάθε τι θέλει την υπομονή, το σχέδιο και η ήττα είναι κι αυτή μέσα στο πρόγραμμα. Έτσι οι νέοι εύκολα απογοητεύονται και κλείνονται στον εαυτό τους.

Ο γέροντάς του: ο νέος άνθρωπος χρειάζεται να μοιράζεται αυτό που είναι, αυτό που έχει και αυτό που φοβάται με κάποιον μεγαλύτερο, ώστε να μπορεί να μην νικιέται από τις δυσκολίες της ζωής ούτε να συμβιβάζεται. Νέος δεν σημαίνει σοφός, ούτε όμως και κουτός. Γι' αυτό η εξυπνάδα του φαίνεται σε όποιον εμπιστευτεί για να τον βοηθήσει να αξιοποιήσει καλύτερα τις δυνάμεις του και την όρεξή του για ζωή. Αυτό συμβαίνει και στην πνευματική ζωή και όχι μόνο στην κατά κόσμο. Ο γέροντας είναι ο πνευματικός πατέρας, αυτός που ξέρει περισσότερα, έχει ζήσει περισσότερα, γνωρίζει το θέλημα του Θεού και διδάσκει με αγάπη τον νεώτερο.

Άσβεστη στην καρδιά σου την φλόγα της πίστης: η ζωή έχει τη εξέλιξή της. Ο νέος δεν είναι τέλειος επειδή διάλεξε έναν δρόμο. Είναι ακόμη στην αρχή. Χρειάζεται να κρατήσει άσβεστη στην καρδιά του την φλόγα της πίστης, για να μπορέσει να μην ξεστρατίσει. Από την στιγμή που έχει επιλέξει έναν δρόμο, καλό είναι να έχει και τις αρχές αυτού του δρόμου στην καρδιά του. Να ξέρει τι πρέπει να κάνει και να μην μένει στην λογική του «δεν βαριέσαι». Αυτός είναι ο δρόμος της πίστης. Η πίστη τον βοηθά στον χρόνο να μην νικηθεί ούτε από τις τιμές των ανθρώπων, οι οποίες μας κάνουν να ξεστρατίζουμε στην υπερηφάνεια, αλλά και από τις αναπαύσεις, που μας ρίχνουν στην τεμπελιά. Παράλληλα, αυτός που πιστεύει κόβει το θέλημά του, και ζητά να γίνεται στη ζωή του το θέλημα του Θεού. Βλέπει τις σχέσεις με τους άλλους στην προοπτική της αγάπης και όχι της βιασύνης. Του μοιράσματος και όχι της καλοπέρασης για τον εαυτό του. Έτσι ο χρόνος δεν γίνεται αφορμή υπερηφάνειας, αλλά επίγνωσης του δρόμου του Θεού.

Κείμενο 2 και σχόλια:

Έστειλε μια φορά τον υποτακτικό του ο αββάς Δωρόθεος ο Θηβαίος να φέρει νερό από το πηγάδι. Καθώς έσκυψε εκείνος να τραβήξει με τον κουβά του το νερό, είδε μέσα μια μεγάλη ασπίδα, ένα δηλητηριώδες φίδι. Άφησε συγχυσμένος τον κουβά και έτρεξε στον γέροντά του.

-Αββά, χαθήκαμε. Το νερό μας δηλητηριάστηκε. Βρήκα μία ασπίδα στο πηγάδι.

-Κι αν ο διάβολος αποφασίσει να ρίξει ασπίδες σε όλα τα πηγάδια, εσύ θα πεθάνεις από την δίψα; Ρώτησε ο γέροντας κουνώντας το κεφάλι του για την δειλία του υποτακτικού του.

Ύστερα πήγε στο πηγάδι, πήρε τον κάδο κι έβγαλε μόνος του νερό. Έκανε το σημείο του σταυρού και ήπιε πρώτος. Κατόπιν έδωσε στον υποτακτικό του.

-Όπου υπάρχει σταυρός, είτε, δεν μπορεί να σταθεί η κακία του εχθρού.

Να φέρει νερό από το πηγάδι: ο σκοπός της ζωής μας είναι να εργαζόμαστε τόσο στη καθημερινότητά μας όσο και πνευματικά. Η εργασία μας κάνει να μην βαριόμαστε και ταυτόχρονα γίνεται προσφορά αγάπης.

Χαθήκαμε: ο υποτακτικός σκέφτηκε όπως θα σκεφτόταν ο καθένας μας, με βάση αυτό που έβλεπε και όχι με βάση την οδό και τον τρόπο της πίστης. Όμως ο γέροντάς του του δείχνει ότι το πρόβλημα δεν ήταν το φίδι αλλά η ελλιπής πίστη.

Το σημείο του σταυρού: ο άνθρωπος που πιστεύει δεν νικιέται από τις δυσκολίες. Ξέρει ότι ο Θεός δεν αφήνει όποιον Τον ζητά και του βρίσκει λύσεις για τις δυσκολίες του. Οι άνθρωποι προχωράμε συνήθως με όσα γνωρίζουμε και όσα μαθαίνουμε και αγνοούμε τον παράγοντα του Θεού στην ζωή μας. Νιώθουμε ότι μπορούμε μόνοι μας, ενώ δεν καταλαβαίνουμε ότι με την βοήθεια Εκείνου τα πάντα αλλάζουν πορεία. Ας μην αναλωνόμαστε στο να αποδείξουμε ότι δεν Τον χρειαζόμαστε, αλλά να κρατάμε κατά την διάρκεια του χρόνου της ζωής μας άσβεστη στην καρδιά μας την φλόγα της πίστης σ' Αυτόν.

Β. Χρόνος, πίστη, επιστήμη

8. Για την Εκκλησία ο χρόνος μάς δίνεται για να γνωρίσουμε τον Θεό, τον συνάνθρωπο, τον εαυτό μας. Ο χρόνος είναι καιρός, είναι ευκαιρία να δούμε ποιο είναι το νόημα και η χαρά της ζωής και να εργαστούμε και για την επιβίωσή μας και για την τήρηση των υποχρεώσεών μας, αλλά και για την ποιότητα της ζωής μας. Αυτό θα συμβεί μέσα στην καρδιά μας πρυτανεύει η δύναμη της πίστης.

9. Οι άνθρωποι θεοποιούμε την γνώση που προέρχεται από την επιστήμη, την εμπειρία, την φιλοσοφία, τον πολιτισμό, την καθημερινότητα, από άλλους που εμπιστευόμαστε, κυρίως όμως το κριτήριο είναι ο εαυτός μας, ο προσωπικός τρόπος με τον οποίο βλέπουμε τα πάντα. Δεν είμαστε σε θέση να ταπεινωθούμε και να εμπιστευθούμε τον Θεό, γιατί νομίζουμε ότι μπορούμε και μόνοι μας. Έτσι προσπαθούμε να βγάλουμε τον Θεό από την ζωή μας και να τον αντικαταστήσουμε με την δύναμη της επιστήμης, αγνοώντας ότι στην καθημερινότητά μας και στις δυσκολίες μας το πιο κουραστικό έχει να κάνει με το να μην έχουμε στήριγμα πνευματικό, να μην ελπίζουμε πουθενά παρά μόνο στον εαυτό μας και στα δικά μας. Άλλοτε θεοποιούμε την επιστήμη γιατί μας δίνει την δυνατότητα να ερμηνεύσουμε τον κόσμο, άλλοτε γιατί εντυπωσιαζόμαστε από την γνώση των επιστημόνων, άλλοτε γιατί θέλουμε να έχουμε μία θεότητα στην θέση του Θεού που να ταιριάζει περισσότερο με το μυαλό μας και όχι με την εμπιστοσύνη της καρδιάς μας.

10. Δεν υπάρχει πραγματική σύγκρουση ανάμεσα στην πίστη και την επιστήμη, παρότι σήμερα πολλοί νομίζουν το αντίθετο. Έχουν την αίσθηση ότι η επιστήμη δεν χρειάζεται τον Θεό για να εξηγήσει τον κόσμο, κάτι που όμως δεν είναι αλήθεια. Η επιστήμη μπορεί να ερμηνεύσει και όχι απόλυτα τον κόσμο από το σημείο μηδέν. Δεν μπορεί όμως να τον ερμηνεύσει πριν το σημείο μηδέν, πριν την αρχή του δηλαδή, γιατί ή θα παραδεχτεί ότι ο κόσμος υπάρχει αφ' εαυτού του (τότε γιατί να μην υπάρχει Θεός, αφού κάτι υπάρχει από μόνο του) ή θα πρέπει να παραδεχθεί ότι ο Θεός Τον δημιούργησε και Τον προγραμματίσε να προχωρήσει με βάση την πανσοφία Του. Ακόμη κι αν ισχύουν θεωρίες όπως αυτή της εξέλιξης των ειδών ή της εντροπίας του σύμπαντος (δηλαδή του θερμοδυναμικού νόμου ότι από την αταξία παράγεται τάξη, διότι η άχρηστη ενέργεια, κατεξοχήν χαρακτηριστικό της αταξίας κάπου πρέπει να διοχετευθεί σύμφωνα με την αρχή διατήρησης της ενέργειας, το ότι η ενέργεια δεν χάνεται) κι αυτές οι θεωρίες ισχύουν επειδή ο Θεός θέλησε να υπάρχουν!

11. Η πίστη ερευνά το Ποιος δημιούργησε τον κόσμο και τον άνθρωπο και Ποιος μας ξαναδημιούργησε με το μυστήριο της ενανθρώπισης του Χριστού. Η επιστήμη ερευνά το πώς υπάρχει ο κόσμος και σύμφωνα με ποιους νόμους κρατιέται σταθερός. Ο αληθινά πιστός δεν φοβάται την επιστήμη αλλά χαίρεται με τα επιτεύγματά της, διότι μας φέρνουν πιο κοντά στο να καταλάβουμε ότι τίποτα δεν είναι τυχαίο και επομένως τα πάντα εν σοφία εποίησεν ο Θεός!

12. Στην νέα χρονιά ας ψάξουμε με την πίστη τον Θεό και ας σπουδάσουμε την γνώση ώστε να προχωρήσουμε αληθινά προοδευτικά!

Γ. Ένα τραγούδι

«Τύχη λοιπόν μην τηνε λες γιατί τη λένε πίστη αυτή που με προστάτευε έξω από το σπίτι»
(Τραγούδι του Νίκου Πορτοκάλογλου)

Πίστη αυτή που με προστάτευε έξω από το σπίτι: όταν ο άνθρωπος συνειδητοποιήσει ότι τίποτα στην ζωή δεν είναι τυχαίο, ακόμη κι αν ταξιδεύει έξω από το σπίτι του Θεού που είναι η Εκκλησία, αν έχει ένα δράμι πίστης στην καρδιά του, θα καταλάβει ότι αυτή η πίστη τον προστατεύει και του δίνει την δυνατότητα να πατά στα πόδια του και να αντέχει. Κανένας πολιτισμός και κανένα επίτευγμα δεν μπορεί να συγκριθεί με την δύναμη της πίστης που μας αγιάζει και μας κάνει να ξέρουμε πώς να παλέψουμε και πώς να δούμε τους άλλους ανθρώπους, αλλά και κάθε περίπτωση της ζωής μας. Η πίστη δίνει άλλο νόημα στον χρόνο μας, ακόμη κι αν θέλουμε να δοκιμάσουμε την ζωή μας μακριά από τον Θεό.

Δ. Ο χρόνος για την ζωή της Εκκλησίας (του καθηγητή της Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης Γεωργίου Μαντζαρίδη)

Αν η βιολογική ζωή εκδιπλώνεται ως πάλι με τον χρόνο, που τελικώς την αφανίζει, η πνευματική ζωή του Χριστιανού προβάλλει ως νίκη εναντίον του χρόνου και ένταξη στην αιωνιότητα. Η ένταξη στην αιωνιότητα συνδέεται με μία νέα τοποθέτηση και δραστηριοποίηση μέσα στον κόσμο. Αυτό γίνεται φανερό και στη ζωή του Μ. Βασιλείου, όπως και γενικότερα των αγίων της Εκκλησίας. Η αγάπη για τους συνανθρώπους τους, το ενδιαφέρον για τις ανάγκες και τα προβλήματά τους, η άσκηση του φιλανθρωπικού, κοινωνικού και πνευματικού έργου τους, και γενικότερα η όλη παρουσία και δραστηριότητά τους, δεν ήταν προϊόντα κοινωνικής συμβατικότητας, αλλά συνέπειες της τοποθετήσεως και του προσανατολισμού της ζωής τους ως αληθινών Χριστιανών. Η αποξένωσή τους από τον κόσμο και η ταυτόχρονη επανένταξή τους σε αυτόν, ως απώλεια που αντιστοιχεί με εύρεση, ως αλλοτρίωση που ισοδυναμεί με ανάκτηση, τους ανέδειξε πραγματικούς φωστήρες της οικουμένης· τους απέδωσε Χριστιανούς όχι «ονόματι», αλλά «πράγματι».

Ο Χριστιανός λοιπόν είναι ο άνθρωπος που αποδέχεται την αλλοτρίωσή του εν ονόματι του Χριστού. Αλλοτριώνει τη ζωή του, αλλοτριώνει τον χρόνο της ζωής του, και εντάσσεται σε μια νέα πορεία ζωής. Η νέα αυτή πορεία είναι η πορεία της μετάνοιας και της αγάπης προς τον Θεό και τον πλησίον. Η μετάνοια, ως επιστροφή του ανθρώπου στον χρόνο της μνήμης του Θεού, που συμπυκνώνεται στον λειτουργικό χρόνο, επαναφέρει τον άνθρωπο «εις οικείωσιν Θεού από της διά την παρακοήν γενομένης αλλοτριώσεως» [Μ. Βασιλείου, *Περί Αγίου Πνεύματος* 15, 35, PG 32, 128D.].

Ο άνθρωπος, που δημιουργήθηκε «κατ' εικόνα» και «καθ' ομοίωσιν» Θεού, διατηρεί το νόημα και τον σκοπό της υπάρξεώς του με τη μνήμη του Θεού. Με τη μνήμη αυτή παραμένει προσηλωμένος και στη δική του θεοειδή μορφή, που αμαυρώθηκε με την αλλοτρίωση από τον Θεό και την αθέτηση του θείου θελήματος. Ειδικότερα βέβαια για τον Χριστιανό η μνήμη του Θεού συγκεκριμενοποιείται με τη μνήμη του Χριστού και του ανακαινιστικού του έργου. Και το περιεχόμενο της μνήμης του Χριστού συμπυκνώνεται στη θεία Ευχαριστία. Το μυστήριο αυτό, ως μυστήριο της αληθινής ζωής του πιστού, είναι μυστήριο της αληθινής μνήμης του· μνήμης που δεν επιστρέφει μόνο στο παρελθόν, αλλά επεκτείνεται και προς το μέλλον· μνήμης που υπερβαίνει τελικά τον χρόνο και προσλαμβάνεται στην αιωνιότητα και την αιδιότητα της θείας ζωής. Γι' αυτό και η τέλεση της θείας Ευχαριστίας συνδέεται με τη μεγαλύτερη συμπύκνωση του χρόνου μέσα στο πλαίσιο της πνευματικής ζωής.

Η συμπύκνωση αυτή του χρόνου εκφράζεται σαφέστατα στη θεία Λειτουργία, ιδιαίτερα μάλιστα στη Λειτουργία του Μ. Βασιλείου. Και είναι χαρακτηριστικό ότι η λειτουργική μνήμη δεν αναφέρεται μόνο στο παρελθόν αλλά και στο μέλλον. Δεν παρουσιάζεται ως ανάμνηση αυτών που έγιναν στον χαμένο, αλλά για την Εκκλησία πάντοτε κερδισμένο χρόνο, αλλά και ως πρόγευση αυτών που αναμένονται να συμβούν. «Μεμνημένοι ουν, Δέσποτα, και ημείς των σωτηρίων αυτού παθημάτων, του ζωοποιού σταυρού, της τριήμερου ταφής, της εκ νεκρών αναστάσεως, της εις ουρανούς ανόδου, της εκ δεξιών σου του Θεού και Πατρός καθέδρας, και της ενδόξου και φοβεράς δευτέρας αυτού παρουσίας».

Με τη λειτουργική αυτή συμπύκνωση του χρόνου δεν προσφέρεται κάποια συναισθηματική λύτρωση των πιστών από το δεσμευτικό επίπεδο των αισθητών, αλλά η υπαρξιακή τους ανακαίνιση με αναφορά στην υπερβατική παρουσία του Χριστού. Η πίστη στο πρόσωπο του θεανθρώπου Χριστού και η αναγνώρισή του ως κεφαλής της Εκκλησίας καθιστά δυνατή τη σταυρική ή συνθετική αυτή θεώρηση και μεταμόρφωση του χρόνου.

Ο Μ. Βασίλειος, στυλοβάτης του κοινοβιακού μοναχισμού, γνώρισε και έζησε στον υψηλότερο δυνατό βαθμό την κοινοχρησία όχι μόνο των υλικών αγαθών αλλά και του χρόνου. Έδωσε όχι μόνο τα υπάρχοντά του αλλά και ολόκληρο τον χρόνο της ζωής του στους άλλους. Ο Χριστιανός δεν

αντιμετωπίζει τον χρόνο ως ατομική του ιδιοκτησία, αλλά ως αγαθό για κοινή χρήση. Όταν κρατάμε τον χρόνο μόνο για τον εαυτό μας, χωρίζομαστε από τους άλλους. Χωρίζομαστε όχι μόνο από αυτούς που έζησαν πριν από εμάς, αλλά και από αυτούς που ζουν μαζί μας, δίπλα μας. Έτσι περιορίζουμε τον δικό μας χρόνο και τη δική μας ζωή. Γι' αυτό χρειάζεται να μοιραζόμαστε τον χρόνο μας με τους άλλους, να τον θυσιάζουμε για τους άλλους, να κοινωνούμε μαζί τους. Προσφέροντας τον χρόνο μας προσφέρουμε τη ζωή μας, χωρίς να παύουμε να ζούμε οι ίδιοι. Και με τον τρόπο αυτόν ζούμε διπλά τον χρόνο και τη ζωή μας, γιατί ζούμε ταυτόχρονα στον χρόνο και στη ζωή των άλλων.

<http://www.pemptousia.gr/2018/01/i-dialektiki-chronou-ke-thanatou-sti-christianiki-didaskalia/>

Ε. Πίστη και επιστήμη έννοιες αντίθετες ή αλληλοσυμπληρούμενες; (του Μιχαήλ Γ. Χούλη, θεολόγου)

Τα τελευταία χρόνια επανέρχεται, ως μη όφειλε, στο προσκήνιο των ερευνών, δοκιμών και αρθρογραφιών διαφόρων θετικών επιστημών, η παλαιά παρεξηγημένη «έχθρα» μεταξύ επιστήμης και πίστης ή λογικής και θρησκείας. Το φαινόμενο ανατροφοδοτείται από εκπροσώπους των θετικών επιστημών κυρίως, με αρκετά νέα και με έντονο μένος κατά του Χριστιανισμού βιβλία, αλλά και από κύκλους συντηρητικών προτεσταντών στην Αμερική, που βάζουν κατά των συγχρόνων πορισμάτων της βιολογίας, αστρονομίας, φυσικής κ.λπ., ερμηνεύοντας κατά γράμμα τα πρώτα κεφάλαια του πρώτου βιβλίου της Αγίας Γραφής, της Γένεσης, και πολεμώντας ορισμένους κλάδους της Επιστήμης με επιστημονικά και με θρησκευτικά κριτήρια.

Ξεκαθαρίζουμε εξ αρχής ότι Θεολογία και Επιστήμη δεν αντιμάχονται εκ φύσεως η μια την άλλη, αφού η Επιστήμη ασχολείται με την δομή και λειτουργία της φύσεως, ενώ η Θεολογία εντρυφά στην αποκαλυφθείσα αλήθεια του Θεού και στο αγιοπνευματικό νόημα της ζωής. Η Επιστήμη μπορεί να μας απαντήσει στο ερώτημα πώς είναι κατασκευασμένος ο κόσμος και το σύμπαν, αλλά δεν μπορεί φυσικά να μας απαντήσει στο ερώτημα ποιος δημιούργησε το σύμπαν και γιατί. Αυτά τα τελευταία ερωτήματα είναι δουλειά της Θεολογίας και κατ'Α επέκτασιν της Εκκλησίας. Ο μεγάλος σύγχρονος επιστήμονας Στίβεν Χόκινγκ έχει γράψει ότι «ακόμη κι αν η επιστήμη καταφέρει να εξηγήσει τι έχει συμβεί από τη γέννηση του σύμπαντος μέχρι σήμερα, δεν θα μπορέσει να απαντήσει στο γιατί» (περιοδ. FOCUS, τεύχος 2, Απρίλιος 2000, σελ. 80-84).

Η Επιστήμη δεν έχει το δικαίωμα να μεθοδολογεί κάνοντας μεταφυσική, δεχόμενη ή αρνούμενη τον Θεό, αν και ο κάθε επιστήμονας μπορεί να είναι προσωπικά πιστός ή άπιστος. Από την άλλη μεριά, χρέος της Θεολογίας είναι να μας βοηθήσει μέσα από την πνευματική πείρα της Εκκλησίας στο να οδηγηθούμε στους (πνευματικούς) ουρανούς. Η Θεολογία, ακόμη, δεν έχει δικαίωμα να ασχολείται επιστημονικά, ούτε με το πώς έγιναν οι «κοσμικοί» ουρανοί, ούτε με το πώς εμφανίστηκε ο άνθρωπος πάνω στη γη, διότι αυτό είναι μέλημα της Επιστήμης και όχι δικό της. Τα πρώτα κεφάλαια του βιβλίου της Γένεσης έχουν σκοπό να αποκαλύψουν ότι ολόκληρο το σύμπαν έχει Θεό Δημιουργό, ότι δεν προήλθε τυχαία ως δια μαγείας, και πως τα ουράνια σώματα και ολόκληρη η πλάση δεν είναι θεοί, όπως πίστευαν οι γύρω από τους Ισραηλίτες ειδωλολατρικοί λαοί. Δεν είναι ο σκοπός επομένως των θεοπνευστών συγγραφέων να κάνουν επιστήμη, αλλά υψηλή θεολογία, χρησιμοποιώντας προς τούτο θρησκευτικές και επιστημονικές γνώσεις της εποχής τους. Θεόπνευστο επομένως δεν μπορεί να είναι το επικουρικό περιγραφόμενο επιστημονικό κοσμοείδωλο της εποχής των θεοπνευστών οπωσδήποτε συγγραφέων, αλλά **το θεολογικό μήνυμα της Βίβλου. Εκεί και μόνο βρίσκεται το αλάθητο της Αγίας Γραφής. Όχι απαραίτητα στις επιστημονικές γνώσεις που χρησιμοποιεί.** Βλέπουμε λοιπόν ότι δεν δικαιολογείται κανένας εκπρόσωπος εκ των δύο παρατάξεων να αναβιώνει καταστάσεις και περιβάλλοντα, που φάνηκαν να είχαν περιοριστεί εδώ και 100 χρόνια. Ως εκ τούτου, διαπιστώνουμε ότι **η Επιστήμη προδίδει τον εαυτόν της, αν και εφόσον προσπαθεί να ανακαλύψει με φυσικό τρόπο τον άκτιστο Θεό, διότι ξεφεύγει έτσι από τα όρια έρευνάς της.** Αλλά και η Θεολογία δεν είναι σίγουρα υποχρεωμένη να δέχεται αδιαμαρτύρητα κάθε επιστημονική θεωρία που έρχεται σε αντίθεση με την χριστιανική κοσμοθεωρία για τον Θεό και τον κόσμο.

Στα πλαίσια αυτά ο Αθεϊσμός δεν δικαιούται να χρησιμοποιεί την Επιστήμη ως εμπροσθοφυλακή κατά του Χριστιανισμού και των θρησκειών, διότι η Επιστήμη ερευνώντας το επιστητό δεν διαθέτει όργανο, αντικείμενο και μέθοδο τα οποία αναλογικά να μπορούν να πλησιάσουν έστω την έννοια του Θεού, αφού η ουσία του Θεού είναι επέκεινα παντός επιστητού και εντελώς

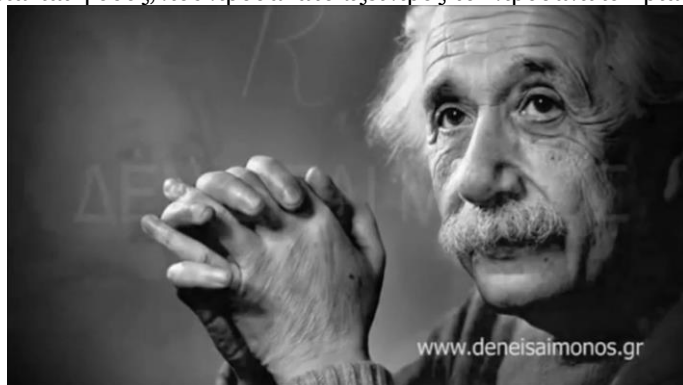
ακατάληπτος. **Οι άθεοι επιστήμονες επομένως δεν είναι άθεοι εξαιτίας των πορισμάτων της επιστήμης τους, αλλά ένεκα συγκεκριμένης υλιστικής ιδεολογίας.** Πίστη και Λογική, Θρησκεία και Επιστήμη, δεν συγκρούονται για τους καλοθελητές. Λανθασμένες τοποθετήσεις εκπροσώπων τους μόνο συγκρούονται. Απόδειξη είναι το γεγονός ότι επιφανείς χριστιανοί, κληρικοί και λαϊκοί, αλλά και οι μεγάλοι Πατέρες της Εκκλησίας, υπήρξαν για την εποχή τους πολύ μορφωμένοι και ορισμένοι, όπως ο Μέγας Βασίλειος, πανεπιστήμονες. Ο Βέλγος αστρονόμος Ζωρζ Λεμαίτρ, ο «πατέρας» της θεωρίας της Μεγάλης Εκρήξεως Α της Αρχής του σύμπαντος δεν ήταν εξάλλου ιερέας; Πολλοί από τους Δασκάλους του Γένους επί Τουρκοκρατίας, όπως οι: Ευγένιος Βούλγαρης, Νικηφόρος Θεοτόκης, Μεθόδιος Ανθρακίτης, Βενιαμίν ο Δέσβιος κ.α., δεν ήταν οι πρώτοι διδάσκαλοι των θετικών επιστημών στην πατρίδα μας και ταυτόχρονα ιερείς;

Από την άλλη, πολύ μεγάλοι επιστήμονες ήταν και είναι θρησκευόμενοι. Κέπλερ, Πασκάλ, Νεύτων, Λάϊμπνιτς, Βόλτα, Αμπέρ, Γκάους, Καρρέλ, Φαραντέϊ, Μάξγουελ, Λινναίος, Κυβιέ, Παστέρ, Λίστερ, Γιούνγκ και τόσο άλλοι, υπήρξαν εξαιρετικοί επιστήμονες και άνθρωποι ταυτόχρονα με βαθειά θρησκευτική πίστη (βλ. και *Ανδρέα Κεφαλληνιάδη, ΜΙΑ ΤΑΣΗ ΓΕΜΑΤΗ ΑΠΟΡΙΕΣ*, εκδ. Φωτοδότες, σελ. 66 & 119). Η επιστήμη τους δεν αναίρεσε ή αναιρεί την πίστη τους. Μάλλον την συμπλήρωνε και την συμπληρώνει. Διότι με την Επιστήμη διερευνούν οι επιστήμονες διαχρονικά τον φυσικό και εμπειρικό κόσμο, ενώ με την πίστη τους και την προσευχή επικοινωνούν με το «Όντως Όν», τον προσωπικό Τριαδικό Θεό, και αντλούν δύναμη και θάρρος στη ζωή και την εργασία τους. Όταν στα πλαίσια της μελέτης και της έρευνάς του ο επιστήμονας ανακαλύπτει αίφνης το μεγαλείο της φύσης ως ποιήματος της Θείας Πρόνοιας, δεν είναι υποχρεωμένος συνειδησιακά να αναφωνήσει το: «Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου Κύριε. Τὰ πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας»; (Ψλμ. ργ´ 24). Σε ακολουθία αυτού, ο Άγγλος φυσικός Πολ Ντέιβις γράφει: “Το γεγονός ότι οι φυσικοί νόμοι του σύμπαντος επέτρεψαν την ανάπτυξη πολύπλοκων βιολογικών δομών οι οποίοι οδήγησαν στην εμφάνιση της συνείδησης αποτελεί για μένα την προφανή απόδειξη ότι υπάρχει στη φύση κάτι που μας ξεπερνά. Είμαι πεπεισμένος ότι πίσω από το θαύμα του σύμπαντος υπάρχει ένα σχέδιο θεϊκής πνοής” (FOCUS, όπου ανωτέρω). Ο πολύ σημαντικός επιστήμονας, μελετητής του ανθρωπίνου γονιδιώματος, Φράνσις Κόλινς, στο βιβλίο του “Η Γλώσσα του Θεού” γράφει: “Ο Θεός της Βίβλου είναι ο ίδιος ο Θεός του ανθρωπίνου γονιδιώματος. Μπορείς να τον λατρεύεις και στην Εκκλησία και στο εργαστήριο” (*www.nationalgeographic.gr*, ΑΠΟΨΕΙΣ, *Συνέντευξη στον Τζον Χόργκαν*). Ακόμη, ο Άγγλος αστρονόμος καθηγητής Smart κάνει τις ακόλουθες σκέψεις: “Όταν σπουδάζουμε το Σύμπαν, εκτιμούμε το μέγεθος και τη ρυθμικότητά του και οδηγούμαστε στο να αναγνωρίσουμε Δημιουργική Δύναμι και Κοσμικό Σκοπό, ο οποίος υπερβαίνει όλα τα όρια της ανθρώπινης καταλήψεως” (Δ. Κωτσάκη, *ΤΟ ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΟ ΣΥΜΠΑΝ, ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ Ή ΤΥΧΗ*;, εκδ. Ζωή, 1983, σελ. 108). Αλλά και ο μεγάλος μαθηματικός Αϊνστάιν γράφει: “Κάθε ερευνητής της φύσης καταλαμβάνεται από ένα είδος θρησκευτικού δέους μπροστά στην τάξη που επικρατεί στη φύση και η οποία δεν μπορεί να είναι τυχαία. Το σύμπαν αποκαλύπτει στον άνθρωπο μια απεριόριστη ανώτερη διάνοια” (Ferdinand Krenzer, *ΣΥΝΟΨΗ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΠΙΣΤΗΣ*, εκδ. Πορεία Πνευματική, σελ. 32-33).

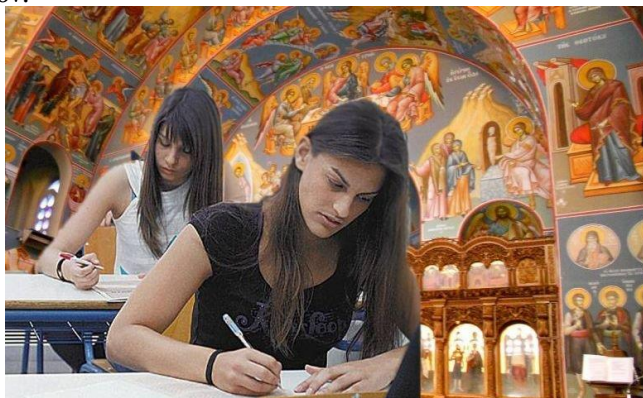
Του απειροτέλειου Θεού δεν είναι δυνατόν με επιστημονικό τρόπο να αποδειχθεί η ύπαρξη και πολύ περισσότερο να γίνει γνωστή η ουσία του. Γιατί τότε ο άνθρωπος θα ήταν τέλειος και ο Θεός ατελής. Ο Θεός δεν είναι πτώμα στο χειρουργείο για ιατροδικαστική εξέταση, αλλά πρόσωπο, το όντως πρόσωπο, με το οποίο ερχόμαστε σε κοινωνία και επαφή. **Η αδυναμία να αποδειχθεί λογικά η ύπαρξη του Θεού δεν σημαίνει ότι ο Θεός δεν υπάρχει. Σημαίνει μόνο ότι η διάνοιά μας δεν μπορεί να συλλάβει τον άπειρο Θεό.** Η εγκεφαλική λογική λειτουργεί με τους ίδιους νόμους και την ίδια δομή με την οποία λειτουργεί η φύση. Ο Θεός, που ως προς την φύση και την ουσία Του είναι το «όλως Άλλον» αναφορικά με τους κοσμικούς μας νόμους, δεν μπορεί να κατανοηθεί με μόνη την ιδεολογική και επιστημονική μας ικανότητα. Ένας επιστήμονας, ένθεος ή αγνωστικιστής, αλλά και κάθε πιστός χριστιανός, μπορούν να ανιχνεύσουν μόνο τα ίχνη της παρουσίας Του στον κόσμο, την Πρόνοια και τις ενέργειές Του στην πλάση, την περι-ουσία Του, όχι όμως και την ουσία Του, δηλαδή το απύθμενο βάθος Του. Ο Θεός δεν είναι μονάδα, ατομικότητα, σε κάποιο θρόνο του ουρανού. Είναι η πηγή της ζωής, το ίδιο το Είναι. Και **αποκαλύπτεται (δεν ανακαλύπτεται), μέσω των ακτίστων ενεργειών Του**, στον ταπεινό και υγιή ψυχικά άνθρωπο (κεκαθαρμένο) δια της προσευχής και της λατρείας, ενώ ο γεμάτος

οίηση νους απαιτεί ο Θεός να προσαρμοστεί στις ανάγκες του, χωρίς ο ίδιος ο άνθρωπος να ταπεινωθεί. Αυτός είναι ο αυτονομημένος και σκοτισμένος νους, ο οποίος δεν βλέπει τα πράγματα του Θεού διότι βρίσκεται σε πτώση. Η σωτηρία αντίστροφα επιτυγχάνεται με την κάθαρση δια της ασκήσεως και της τηρήσεως των εντολών του Χριστού, μέσω του οποίου και εν τω προσώπω του οποίου ο Θεός αποκαλύφθηκε και αποκαλύπτεται στον κόσμο. Αυτή είναι η εμπειρία των προφητών, των αγίων, των Πατέρων της Εκκλησίας. Και οι χριστιανοί γνωρίζουμε εκ καρδίας ότι αυτή είναι η αλήθεια και η οδός, που προσανατολίζει προς τον προσωπικό Τριαδικό Θεό.

Σήμερα ο άνθρωπος κατόρθωσε να θέσει στην υπηρεσία του τη φύση με την Επιστήμη και την Τεχνολογία και νομίζει ότι αυτό έκανε περιττή την παρουσία του Θεού. Το να χειρίζεται όμως κανείς το ηλεκτρικό ρεύμα δεν σημαίνει πως το κατασκεύασε και ο ίδιος. Για να λύσει κανείς ένα μαθηματικό πρόβλημα, πρέπει να ακολουθήσει σωστά την μαθηματική μέθοδο επίλυσης ασκήσεων. Για να πετύχει ένα πείραμα στην Χημεία πρέπει να ανακατέψουμε στις σωστές αναλογίες συγκεκριμένα υλικά. Για να δουλέψει ένα μηχάνημα απαιτείται να τηρηθούν οι οδηγίες του κατασκευαστή. Για να μάθει κανείς χορό είναι απαραίτητο να ακολουθήσει τα βήματα του δασκάλου. Για να μάθουμε ένα όργανο μουσικής πρέπει να κατανοήσουμε τις νότες και να αποκτήσουμε δεξιότητα στα χέρια. **Έτσι και για να φτάσει κανείς στην πίστη αλλά και την θέα του Θεού (που είναι το μόνο τέλειο θείο θαύμα) είναι αναγκαίο να ακολουθήσει βήμα προς βήμα τις οδηγίες της Εκκλησίας (τις εντολές δηλαδή του Χριστού),** που είναι η μόνη αρμόδια για να μας δείξει το δρόμο: δηλαδή ταπείνωση, έμπρακτη αγάπη, μυστηριακή ζωή, άσκηση, στροφή της θέλησης προς τον Θεό. Δεν ωφελεί καθόλου να ρωτάμε εγκεφαλικά αν υπάρχει Θεός, εάν πρώτα δεν έχουμε εισέλθει στον δρόμο αυτό, που οδηγεί κατευθείαν προς την φανέρωσή Του.

Η Επιστήμη παρέχει κυρίως γνώσεις και τεχνολογική εφαρμογή αυτών των γνώσεων για την υγεία και καλυτέρευση της ζωής των ανθρώπων, ενώ η Θεολογία και ιδιαίτερα η Εκκλησία παρέχει την ψυχοσωματική θεραπεία και σωτηρία, τον αγιασμό και την θέωση, δια της ασκήσεως, της μυστηριακής ζωής και της αγάπης. Το έργο λοιπόν της Εκκλησίας είναι πολύ ευρύτερο από εκείνο της επιστήμης. Και ο γνήσιος επιστήμονας ή ο διανοούμενος δεν απορρίπτει το θαύμα, αν το συναντήσει, στη ζωή του, διότι η Διάνοηση και η Επιστήμη δεν κλείνουν ποτέ δρόμους και τρόπους έρευνας, ούτε τελματώνονται και αποκρυσταλλώνονται σε τελεσιδικές συνταγές και λύσεις. Ο οποιοσδήποτε έχει το δικαίωμα να δηλώνει αγνωστικιστής, αλλά προδίδει την αναζητήσή του και τον ίδιο τον εαυτόν του αν δηλώσει άθεος. Η αλήθεια βρίσκεται στο μέλλον της Επιστήμης, αλλά και ο Χριστός έρχεται πάντοτε από το μέλλον, σε κάποια στροφή του υπαρξιακού δρόμου μας, ποτέ από το παρελθόν.

Τα δύο κορυφαία αυτά μεγέθη στη ζωή των ανθρώπων, Πίστη και Επιστήμη, διαπιστώνουμε λοιπόν, ότι δεν συγκρούονται, μάλλον δε συνεργάζονται αρμονικά για το καλό της ανθρωπότητας. Οπωσδήποτε δηλαδή αλληλοσυμπληρώνονται, και μάλιστα στις ημέρες μας, που τα προβλήματα

τα οποία ανακύπτουν είναι πολύπλευρα και χρήζουν πολύπλευρης αντιμετώπισης. Η ανθρωπότητα βρίσκεται πλέον, αν θέλει να επιζήσει, στη φάση της σύνθεσης και συνδιαλλαγής και όχι στη φάση της στείρας αντιπαράθεσης και διαίρεσης. Μας ενδιαφέρει το μέλλον του πλανήτη μας και του σύμπαντος και όχι οι ψευδοσυμφεροντολογικές επιδιώξεις διαφόρων μεμονωμένων εκπροσώπων τους. **Όπου πάντως η Θρησκεία βάλλεται από την πλευρά της Επιστήμης, εκεί κάποιοι εκπρόσωποι της Επιστήμης κάνουν ιδεολογικό και μεταφυσικό πόλεμο και όχι επιστημονικό.** Η Επιστήμη είναι ουδέτερη στην έρευνά της, δεν έχει ούτε υλιστικές, ούτε θειστικές προϋποθέσεις κατά την αναζήτηση της αντικειμενικής αλήθειας. Και εκεί που η Επιστήμη δυσκολεύεται στο έργο της από θρησκευτικούς εκπροσώπους διαφόρων ομολογιών, εκεί ο ρόλος της Θρησκείας έχει παρεξηγηθεί και αντορθόδοξα ερμηνευθεί.

Βέβαια, έχει γίνει σαφές πλέον στους επιστήμονες ότι κάθε Επιστήμη δεν είναι ένα είδος μαγείας με άπειρες δυνατότητες, ούτε διατείνεται πως κατέχει, χωρίς αδυναμίες, την άκρα βεβαιότητα με τα πορίσματά της περί παντός επιστητού. **Η φυσική πραγματικότητα έχει πολλές όψεις, όπως και μια οικοδομή. Και η επιστημονική θεώρηση του κόσμου και της φύσεως έχει γίνει συνείδηση πια πως καταδεικνύει μία μόνο από τις πολλές λειτουργίες του κόσμου.** Άλλωστε, η πηγή κάθε γνώσης αδιαμφισβήτητη είναι η πίστη στις δυνατότητες αυτής της γνώσης, ενώ ακόμη και τα βασικά επιστημονικά πιστεύω μας είναι αναπόδεια. Οποιαδήποτε ακόμη θεώρηση του κόσμου είναι κατά βάθος εσωτερική και θρησκευτική. Ξεκινάς από εκεί που πιστεύεις ενδόμυχα και προχωράς με πίστη στο αποτέλεσμα. Ο φιλόσοφος E. Block αναφέρει: “Υπάρχουν γνώσεις που δεν μπορούμε να αποκτήσουμε παρά μόνο εφόσον το θέλουμε” (Ferdinand Krenzer, όπου ανωτέρω, σελ. 31). Μην ξεχνάμε ότι όλοι οι επιστήμονες, κατά την εργασία τους, επιστημονικές θέσεις και έρευνες άλλων εμπιστεύονται καθημερινά, όσων συναδέλφων τους έχουν προηγηθεί, χωρίς να προσπαθούν να αποδείξουν από την αρχή τα πάντα (βλ. Χωρεπισκόπου Αρσινόης Γεωργίου: **ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΣΤΙΣ ΜΕΡΕΣ ΜΑΣ**, Ομιλία στο Σύλλογο “Οι φίλοι του Αγίου Μενίνου του Κναφώς”, προστάτου των Χημικών, Αθήνα 23.11.2003).

Ως εκ τούτου, διαφαίνεται στις ημέρες μας μια συνεργασία σε όλα τα επίπεδα μεταξύ Επιστήμης και Θρησκείας, και ειδικότερα για μας, μεταξύ Επιστήμης και Χριστιανισμού. **Η Επιστήμη χωρίς την Θρησκεία ακουμπά στο ένα της πόδι. Αυτό γιατί “πάσα επιστήμη χωριζόμενη αρετής, πανουργία και ου σοφία φαίνεται”,** σύμφωνα με τον άγιο Γρηγόριο τον Θεολόγο. Η ταπείνωση της Επιστήμης μάλιστα, θα τη σώσει από την αυτάρκεια και απομόνωσή της, όταν αντιλαμβάνεται πλέον πως γνωρίζει τα όρια και τις δυνατότητές της και πως δεν έχει την λύση πάντα έτοιμη σε όλα τα προβλήματα και ερωτήματα της ζωής. Κανείς άλλωστε δεν μπορεί να ζησει μόνο με τις επιστημονικές γνώσεις. Απαιτούνται επιπλέον ηθική, νόημα, ποιότητα ζωής, αίσθηση του ωραίου, του αγίου, του υψηλού και του δικαίου. Όταν ο Τρίτος Κόσμος και εκατομμύρια συνάνθρωποί μας βρίσκονται κάτω από τα όρια επιβίωσης, δεν ενδιαφέρονται για τα χρωματιστά, το DNA, ή για τον αριθμό των πρωτονίων και νετρονίων που αποτελείται ο πυρήνας των κυττάρων τους. Όταν πεθαίνει κανείς από πείνα δεν μπορεί να χορτάσει με quark και υποατομικά σωματίδια. **Χριστιανισμός, Επιστήμη και Τεχνολογία είναι γι’ αυτό οι υπηρέτες και διάκονοι προς όφελος του κόσμου,** ενόψει μάλιστα της ραγδαίας ανάπτυξης των Βιοεπιστημών και της Βιοτεχνολογίας και μπροστά στα κρίσιμα αδιέξοδα που προκύπτουν. Ο Γερμανός νομπελίστας φυσικός Μαξ Πλανκ λέγει μάλιστα ότι “οι δρόμοι επιστήμης και θρησκείας προχωρούν παράλληλα και συναντιώνται στο αχανές άπειρον, δηλαδή τον Θεόν” (**ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑ**, Αρχμ. Τιμοθέου Κοντογιάννη, www.imlasis.gr).

Επομένως, “τόσο η Επιστήμη όσο και η Τεχνολογία είναι όργανα δοσμένα από το Θεό, που αν χρησιμοποιηθούν ορθά επεκτείνουν τις δυνατότητές μας για το καλό... είναι η κατάχρηση κι όχι η λελογισμένη χρήση της Επιστήμης που επιφέρει κακά, όπως και κάθε κατάχρηση. Αν πάλι κάποιος άλλοι από πλευράς Επιστήμης ... παρουσιάζονται ως άθεοι, θα πρέπει κι αυτοί να θυμούνται πως **η αθεΐα τους δεν μπορεί να θεμελιωθεί στην Επιστήμη, αλλά είναι απλώς μια υπαρξιακή τοποθέτησή τους...** Η σχέση Χριστιανισμού και Θετικών Επιστημών είναι σχέση συμπόρευσης, γιατί θετικοί είναι όλοι οι παράγοντες που τη διαμορφώνουν” (Αρσινόης Γεωργίου, όπου ανωτέρω) Το δίλημμα λοιπόν “Επιστήμη ή Πίστη” είναι ένα ψευτοδίλημμα. Επιστήμη **και** Πίστη είναι η διαχρονική απάντηση.

http://users.uoa.gr/~nektar/orthodoxy/explanatory/mixahl_xoylhs_pisth_kai_episthmh.htm

Ζ. Ένας σπουδαίος επιστήμονας των καιρών μας συζητά για την σχέση θρησκείας και επιστήμης

Ερχεται στην Ελλάδα ακριβώς τη στιγμή που το θέμα «θρησκεία, επιστήμη και εκπαίδευση» έχει ανοίξει για τα καλά, ενώ την ίδια ώρα στο εξωτερικό (ΗΠΑ) υπάρχουν εκπαιδευτικά ιδρύματα που αρνούνται να διδάξουν τη θεωρία του Δαρβίνου.

Φυσικά, για τον κορυφαίο μελετητή της Ιστορίας των Επιστημών, **Τζον Μπρουκ**, το ζήτημα επιστήμης (γνώσης) και θρησκείας έχει λυθεί και το έχει αναλύσει ο ίδιος εξαιρετικά μέσα από τα βιβλία του.

Από πολύ νωρίς η έρευνά του επικεντρώθηκε στη μελέτη της σχέσης αυτής, αποδομώντας τη διαδεδομένη άποψη περί πολεμικής μεταξύ των δύο. Απαντά λοιπόν στις ερωτήσεις μας ως εξής:

Ως επιφανής μελετητής της σχέσης επιστήμης και θρησκείας, πώς θα την περιγράφατε σήμερα; Έχουν έρθει αυτά τα δύο πιο κοντά ή έχουν απομακρυνθεί;

Η μέχρι τώρα άποψη που έχω διαμορφώσει είναι ότι δεν υπάρχει μία σχέση μεταξύ επιστήμης και θρησκείας.

Είναι κάτι που προσεγγίζεται ποικιλοτρόπως, μέσα σε διαφορετικές κοινότητες και θρησκευτικές παραδόσεις. Για παράδειγμα, οι λεγόμενοι «νέοι αθεϊστές» βλέπουν τη σχέση αυτή ως σύγκρουση, όπου η επιστήμη θριαμβεύει πάνω στη θρησκεία και διευκολύνει τη διαδικασία εκκοσμίκευσης.

Παράλληλα, υπάρχουν και πολλές φονταμενταλιστικές θρησκευτικές ομάδες που μοιράζονται μεν αυτήν την πολεμική, δαιμονοποιώντας, όμως, και όχι δοξάζοντας τον Δαρβίνο. Δυστυχώς οι εξτρεμιστικές απόψεις εκτρέφονται η μία από την άλλη, παράγοντας τάσεις που οδηγούν σε μεγαλύτερη αλλοτρίωση.

Ασφαλώς, υπάρχουν και πολλοί επιστήμονες και διανοητές των θρησκειών που απορρίπτουν αυτές τις απλοϊκές εξτρεμιστικές απόψεις. Ο εξελικτικός βιολόγος του Χάρβαρντ, Στέφεν Γκουλντ, αμφισβήτησε τον κότινο του Ρίτσαρντ Ντόκινς, προτείνοντας στο βιβλίο του «Rocks of Ages» ότι η επιστημονική και η θρησκευτική αυθεντία θα πρέπει να θεωρούνται συμπληρωματικές και όχι αλληλοαποκλειόμενες.

Προσωπικά πιστεύω πως ο ρόλος της επιστήμης στην ενίσχυση της εκκοσμίκευσης έχει υπερεκτιμηθεί.

Από την άλλη, μια περιοχή όπου η επιστήμη και η θρησκεία έχουν έρθει «πιο κοντά» είναι σε μελέτες που προσπαθούν να εξηγήσουν επιστημονικά γιατί οι άνθρωποι έχουν θρησκευτικότητα ή ποιες είναι οι πηγές της θρησκευτικής πίστης και λατρείας. Αλλά απότοκο αυτών των μελετών θα μπορούσε να θεωρηθεί η αμφισβήτηση της εγκυρότητας των θρησκευτικών πεποιθήσεων, ακόμα κι αν δεν ήταν αυτός ο στόχος. Όπως έγραψε και ο ιστορικός Πίτερ Μπουρκ, «οι επιστήμονες ήταν (και υπήρξαν πάντα) καταστροφικοί, παρά τη θέλησή τους».

Τελικά σήμερα, με όλη αυτή τη συσσώρευση επιστημονικής γνώσης, χρειάζεται πραγματικά η επιστήμη τη θρησκεία;

Η επιστήμη δεν χρειάζεται τη θρησκεία για την πρακτική εφαρμογή της τεχνικής έρευνας. Ούτε χρειάζεται τη θρησκεία όταν δίνει άμεσες φυσιοκρατικές επεξηγήσεις για φυσικά φαινόμενα. Αλλά όταν ο Στέφεν Γκουλντ μίλησε για αλληλοσυμπληρούμενα «magisteria», δηλαδή πεδία αυθεντίας, αναγνώρισε ότι υπάρχουν ευρύτερα θέματα που πρέπει να λαμβάνονται υπ' όψιν όταν κανείς αναλογίζεται τις επιστημονικές πρακτικές. Για παράδειγμα, πώς θα καθορίζονται οι προτεραιότητες στην έρευνα όταν η χρηματοδότηση είναι περιορισμένη; Μήπως κάποιες επιστημονικές πρακτικές είναι ηθικά απεχθείς, όπως τα πειράματα σε ζώα; Ηθικά ζητήματα που ανακύπτουν συχνά στο ιατρικό πλαίσιο, για παράδειγμα. Σε έναν κόσμο όπου η βελτίωση του ανθρώπου αποτελεί δεδομένο στόχο, τι γίνεται με την ανθρώπινη ταυτότητα; Και τι γίνεται πάλι με την ανθρώπινη ταυτότητα σε έναν κόσμο που ολόένα και περισσότερο επιβλέπεται από ρομπότ; Αυτά τα ερωτήματα, που συχνά εμπλέκουν ηθικές αρχές στην προσπάθεια επίλυσής τους, προσελκύουν θρησκευτικές απαντήσεις.

Οι υπέρμαχοι της κοσμικής ηθικής δικαίως καταδεικνύουν ότι η θρησκεία δεν είναι απαραίτητη για τη συνάρθρωση ηθικών αρχών. Ωστόσο, οι ισχυρές θρησκευτικές πεποιθήσεις μπορούν να ενισχύσουν την αφοσίωση σε συγκεκριμένες ηθικές αρχές και κατ' αυτόν τον τρόπο να επηρεάσουν την εφαρμογή της επιστημονικής γνώσης.

<http://www.efsyn.gr/arthro/epistimi-kai-thriskeia-filoi-i-ehthroi>

Η. Ένας κορυφαίος άγιος και επιστήμονας, ο άγιος Γρηγόριος Νύσσης (10 Ιανουαρίου)

Ο Γρηγόριος Νύσσης (335 - 395) ήταν [επίσκοπος Νύσσης](#) από το 372 έως το 376 και από το 378 έως τον θάνατό του. Τιμάται ως [άγιος](#) από την [Ορθόδοξη Εκκλησία](#), την [Καθολική Εκκλησία](#), την [Ανατολίτικη Ορθοδοξία](#), τον [Λουθηρανισμό](#) και την [Αγγλικανική Εκκλησία](#). Είναι ένας από τους μεγάλους [Πατέρες της Εκκλησίας](#).

Γεννήθηκε γύρω στο 335. Ήταν αδελφός του [Μεγάλου Βασιλείου](#) και αδελφικός φίλος του [Γρηγορίου του Θεολόγου](#). Το 372 έγινε επίσκοπος της πόλης Νύσσα της [Καππαδοκίας](#).

Είχε ενεργό ανάμειξη σε ζητήματα θεολογικά και πολιτικά. Συμμετείχε στις Συνόδους της Αντιοχείας και της Κωνσταντινουπόλεως. Άφησε πλούσιο συγγραφικό έργο, το οποίο περιλαμβάνει ομιλίες με εξηγητικό και δογματικό περιεχόμενο, καθώς και επιτάφιας λόγους με λογοτεχνικές αξιώσεις. Ο άγιος Γρηγόριος ο Νύσσης θεωρείται περισσότερο [φιλόσοφος](#) παρά [θεολόγος](#), καθώς καταφέρει να επεξηγήσει και φιλοσοφικά πολλές θεολογικές έννοιες. Έχει ειπωθεί ότι «μπόρεσε καλύτερα απ' όλους να μεταφυτεύσει στο εσωτερικό του χριστιανικού κόσμου την πνευματική κληρονομιά της αρχαίας Ελλάδας», ενώ επηρεάστηκε σημαντικά από το έργο του Ωριγένη.

Έχει ανακηρυχθεί άγιος και η μνήμη του τιμάται στις [10 Ιανουαρίου](#) από την [Ορθόδοξη](#), στις [9 Μαρτίου](#) από την [Καθολική](#), στις [14 Ιουνίου](#) από την [Λουθηρανική](#), και στις [19 Ιουλίου](#) από την [Αγγλικανική εκκλησία](#).

https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%93%CF%81%CE%B7%CE%B3%CF%8C%CF%81%CE%B9%CE%BF%CF%82_%CE%9D%CF%8D%CF%83%CF%83%CE%B7%CF%82

Σκέψεις και λογισμοί

Κείμενο 1 και σχόλια:

Πηγαίνοντας κάποτε να επισκεφθεί μια σκήτη ο Όσιος Μακάριος ο Αιγύπτιος συνάντησε στο δρόμο του τον διάβολο φορτωμένο με ένα παράξενο φορτίο να πηγαίνει κι εκείνος προς τα κει.

- Για πού πας; ρώτησε ο Όσιος τον διάβολο.
- Πάω να βάλω λογισμούς και πονηρές σκέψεις στον έναν μοναχό για τον άλλον, είτε με αναιδεια εκείνος.
- Και τι είναι αυτά που κουβαλάς μαζί σου;
- Τα γεύματα που θα τους προσφέρω.
- Και είναι τόσα πολλά; απόρησε ο Όσιος.
- Βέβαια. Αν δεν ικανοποιούνται με το ένα, έχω άλλο έτοιμο κι αν δεν τους αρέσει κι αυτό τους δίνω τρίτο. Ένα από όλα, θα είναι του γούστου τους.
- Έχεις πολλούς εκεί που σε ακολουθούνε; ρώτησε με φρίκη ο Αββάς.
- Όχι, αναγκάστηκε να ομολογήσει ο διάβολος. Οι περισσότεροι έχουν αγριέψει εναντίον μου. Έχω όμως έναν καλό φίλο.
- Πώς ονομάζεται; ρώτησε με ενδιαφέρον ο Όσιος.
- Θεόπεμπτος, αποκρίθηκε ο διάβολος και τράβηξε βιαστικός το δρόμο του.

Συλλογισμένος από όσα άκουσε ο Όσιος πήγε στη σκήτη. Οι μοναχοί τον υποδέχτηκαν με πολλή χαρά και μαλώνανε ποιος θα τον φιλοξενήσει. Ο Μακάριος όμως ζήτησε να πάει στην καλύβα του Θεόπεμπτου. Σαν έφτασαν εκεί, τον ρώτησε πώς τα περνούσε.

- Καλά, με την ευχή σου γέροντα, απάντησε εκείνος.
- Δεν σε πειράζουν οι λογισμοί, αδελφέ μου; τον ρώτησε ο Μακάριος.
- Ο Θεόπεμπτος δίστασε λίγο. Ντρεπόταν να αποκαλύψει πως μέσα του είχε όλο κακές σκέψεις, ζήλεια, αμαρτία, μίσος για τους άλλους μοναχούς, θυμό, παρεξήγηση, επιθυμία συνεχής για φαγητό και όχι για νηστεία.
- Καλά πηγαίνω, ψιθύρισε, προσπαθώντας να φανεί αδιάφορος.

- Αχ, αδελφέ μου, αναστέναξε βαθιά ο Μακάριος. Εγώ που είμαι τόσα χρόνια ασκητής και γερασμένος πια, πειράζομαι από πολλούς λογισμούς κι ας νομίζουν οι άνθρωποι ότι είμαι Άγιος.

Ο Θεόπεμπτος πήρε θάρρος από τα λόγια του Οσίου και του φανέρωσε τον πόλεμο που ο διάβολος του έκαμε. Ο γέροντας τότε τον συμβούλεψε πώς να αντιστέκεται στις κακές σκέψεις και τους λογισμούς και με ποιο τρόπο να προσεύχεται και έφυγε για να γυρίσει στο κελί του. Στο δρόμο ξαναβρήκε τον διάβολο, κατσούφη.

- Τι νέα; τον ρώτησε ο Αββάς.
- Πολύ άσχημα, αποκρίθηκε εκείνος. Όλοι οι μοναχοί μου εναντιώνονται και πιο πολύ απ' όλους ο παλιός μου φίλος. Γι' αυτό κι εγώ ορκίστηκα να τους αφήσω λίγο καιρό ήσυχους, για να νομίσουν ότι τους ξέχασα και μετά θα επιτεθώ.

Έφριξε ο Άγιος με την πανουργία του διαβόλου και παρακάλεσε τον Κύριο να φυλάει από αυτόν τους μοναχούς και όλο τον κόσμο.

Φορτωμένο με ένα παράξενο φορτίο: ο άγιος Μακάριος ήταν ένας σπουδαίος ασκητής της Εκκλησίας. Γιορτάζει κάθε χρόνο στις 19 Ιανουαρίου. Είχε την χάρη από τον Θεό να βλέπει τις παγίδες του διαβόλου. Τον συναντά λοιπόν φορτωμένο με ένα παράξενο φορτίο, όχι υλικό, αλλά πνευματικό. Ο διάβολος πηγαίνει να βάλει λογισμούς έχθρας, μίσους, κακίας στους μοναχούς μεταξύ τους, ώστε να τους διασπάσει και να κάνει το μοναστήρι άνω- κάτω. Αυτό κάνει και σε μας

πολλές φορές. Μας κάνει να σκεπτόμαστε άσχημα και πονηρά ο ένας εναντίον του άλλου και να τσακωνόμαστε, να πικραινόμαστε, να μην μπορούμε να ησυχάσουμε.

Γεύματα: ο διάβολος βάζει στο πιάτο τις κακές σκέψεις, τους κακούς λογισμούς. Μας κάνει να πλάθουμε σενάρια ο ένας εις βάρος του άλλου, να βάζουμε τον εγωισμό μας πιο πάνω από την αγάπη και να σκεπτόμαστε άσχημα. Αφορμή είναι περιστατικά της καθημερινότητας. Απρόσεκτες κινήσεις των άλλων, επιπόλαιες σκέψεις και πράξεις δικές μας που συναντούν όψεις του χαρακτήρα μας με αποτέλεσμα να διαλυόμαστε πρώτα εσωτερικά και μετά με τους άλλους.

Έχω έναν καλό φίλο: οι άλλοι μοναχοί έκαναν προσευχή, εξομολογούνταν τους λογισμούς τους στον πνευματικό και ηγούμενο του μοναστηριού. Κυρίως όμως ήταν ειλικρινείς. Έβλεπαν τα λάθη τους και καταλάβαιναν ότι αντί να κοιτούν τον άλλο, έπρεπε να ξεκινούν από τον εαυτό τους. Όλοι εκτός από τον μοναχό Θεόπεμπτο.

Κακές σκέψεις: ο Θεόπεμπτος σκεφτόταν άσχημα εις βάρος των άλλων μοναχών, ζήλευε, μισούσε, θύμωνε, παρεξηγιόταν με το παραμικρό, είχε λαιμαργία, δεν ήθελε να νηστεύει, αμάρτανε γενικά καθώς σκεφτόταν να κάνει καθετί που ήταν αντίθετο με το θέλημα του Θεού και τον λόγο που βρισκόταν στο μοναστήρι, δηλαδή να παλέψει για να έρθει πιο κοντά στον Θεό και τον συνάνθρωπο διά της αγάπης και της άσκησης.

Πειράζομαι από τους πολλούς λογισμούς: ο άγιος είπε τις δικές του δυσκολίες, τους δικούς του λογισμούς. Έτσι, με την ειλικρίνιά του, με την δική του εξομολόγηση έπεισε τον άλλο μοναχό να φανεί ταπεινός, να μην ντραπεί να ανοιχτεί και με αυτόν τον τρόπο τον έκανε ανίκητο στους πειρασμούς του διαβόλου.

Πολύ άσχημα τα νέα: ο διάβολος τα έχασε. Η ειλικρίνεια στην εξαγόρευση των λογισμών τον έκανε να μην μπορεί να ασκήσει καμία επίδραση στον μοναχό. Όμως δεν τον έβαλε κάτω. Ετοιμάστηκε να συνεχίσει τη προσπάθειά του. Αυτό κάνει και με τον κόσμο, με όλους μας. Αν δει ότι το παλεύουμε, μας αφήνει για λίγο μέχρι να νομίσουμε ότι μας ξέχασε και μετά μας επιτίθεται ακόμη περισσότερο. Έτσι ενώ νομίζουμε ότι όλα πάνε καλά στη ζωή, στις σχέσεις μας, στα όνειρά μας, έρχονται τα ανακατώματα και δυσκολευόμαστε.

Παρακάλεσε τον Κύριο: ο άγιος προσευχήθηκε. Η προσευχή είναι το καλύτερο φάρμακο εναντίον των λογισμών που ο διάβολος βάζει στον νου μας, αλλά και για όλες τις δυσκολίες της ζωής μας γιατί ο Θεός μας ακούει και μας δίνει ειρήνη.

Κείμενο 2 και σχόλια:

Δεν είναι υπεύθυνος ο άνθρωπος για τους λογισμούς που του επιτίθενται, διδάσκει ένας σοφός γέροντας, αλλά γιατί τους κρατά και κάνει συγκατάθεση σ' αυτούς. Αν προσεύχεσαι, οι λογισμοί φεύγουν. Κι αν δεν συζητάς την κακή σου σκέψη, αλλά την διώχνεις από μέσα σου, τότε αυτή σε αφήνει ήσυχο. Παράλληλα, όταν εξομολογείσαι τις σκέψεις σου στον πνευματικό, τότε αυτές δεν μπορούν να σε νικήσουν. Με τίποτα άλλο δε χαίρεται τόσο ο διάβολος, όσο με τον άνθρωπο που κρύβει από την εξομολόγησή του τους λογισμούς του.

Δεν είναι υπεύθυνος ο άνθρωπος για τους λογισμούς αλλά γιατί τους κρατά: ο καθένας μας έχει τις δικές του σκέψεις. Κάποτε, ενώ δεν θέλουμε να είμαστε κακοί εις βάρος του άλλου, έρχεται ο διάβολος και μας πειράζει. Τότε είμαστε υπεύθυνοι όταν κρατάμε τους λογισμούς, συγκατατιθέμαστε δηλαδή σ' αυτούς, λέμε ΝΑΙ και παίζουμε το παιχνίδι του διαβόλου. Η απάντηση είναι η προσευχή, η άρνηση να σκεφτείς σύμφωνα με τους λογισμούς σου. Παράλληλα, χρειάζεται η εξομολόγηση σε ένα πνευματικό και με ειλικρίνεια της διάθεσης της καρδιάς μας. Με τίποτε άλλο δεν χαίρεται ο διάβολος όσο με όποιον δεν λέει την αλήθεια της καρδιάς του όταν εξομολογείται. Ούτε ο πνευματικός μπορεί να μας βοηθήσει, ούτε οι λογισμοί μας φεύγουν, ούτε σταματούμε να ταλαιπωρούμαστε.

B. Να νικάμε τους λογισμούς με την προσευχή, την αγάπη και την υπομονή

1. Οι λογισμοί είναι κακές σκέψεις που κάνουμε για τη ζωή μας, για τους άλλους, τους φίλους μας, σκέψεις που μας οδηγούν στο να έχουμε ανυπακοή, να σκεπτόμαστε πονηρά και άσχημα, να οδηγούμαστε στην αμαρτία και την απομάκρυνση από το Θεό. Τους λογισμούς μας τους βάζει ο

διάβολος. Ο γέροντας Παΐσιος, ένας μεγάλος σύγχρονος ασκητής, έλεγε ότι ο διάβολος είναι το «ταγκαλάκι» το οποίο μπαίνει στο μυαλό μας γιατί εμείς το αφήνουμε και μας βάζει να μην κάνουμε το σωστό.

2. Οι λογισμοί είναι το μεγαλύτερο πρόβλημα στην πνευματική ζωή. Χρειάζεται να προσπαθήσουμε όχι μόνο να τους αποκρούουμε αλλά και να μην συγκατατιθέμαστε σ' αυτούς, γιατί μας οδηγούν στην αμαρτία. Η προσευχή και η εξαγόρευσή τους στον πνευματικό μας αποτελούν τα κυριότερα όπλα στο να γινόμαστε καλύτεροι πνευματικά και να μην υποκύπτουμε στις πιέσεις του διαβόλου.

3. Οι λογισμοί είναι η ρίζα κάθε αμαρτίας. Δεν είναι απλές σκέψεις, αλλά τεχνάσματα του διαβόλου ώστε να σπάσει την αγάπη με το Θεό και μεταξύ μας και να μας κάνει κακούς. Χρειάζεται αγώνας και όχι υποτίμησή τους.

4. Ο κόσμος δεν πιστεύει ότι υπάρχει διάβολος και πειράζει τον άνθρωπο. Παρασυρμένος από ταινίες και ιστορίες σατανιστικές νομίζει ότι ο διάβολος ελέγχει τν άνθρωπο κάνοντάς τον κακό και έχοντάς τον έτοιμο να κάνει κακό στους άλλους, χωρίς όμως να αντιλαμβάνονται ότι ο διάβολος μας πειράζει κάθε ώρα και κάθε στιγμή ρίχνοντάς μας κακές σκέψεις στον νου μας, ώστε να μας χωρίζει από τον Θεό και τον συνάνθρωπο. Κι επειδή δεν έχουμε την ηρεμία να δώσουμε χρόνο και να ακούσουμε τις φωνές εντός μας, ο διάβολος συνεχίζει να μας πειράζει και μας υποτάσσει χωρίς να μας κατακτά. Αρκεί να γινόμαστε κακοί με τους άλλους, αρκεί να θυμώνουμε, αρκεί να χωρίζουμε από αυτούς.

5. Ας ελέγχουμε τις σκέψεις μας, ώστε να μπορούμε να επιλέγουμε τους καλούς λογισμούς, αυτούς που μας κάνουν να συγχωρούμε, να αγαπούμε, να μην απομακρυνόμαστε. Ακόμη κι αν δεν είναι τόσο εύκολο, είναι ένας δρόμος που μας οδηγεί πιο κοντά στον Θεό.

Γ. Ένα τραγούδι:

«Όσα δεν βάνει ο λογισμός μες στην καρδιά μου κρύβω, γι' αυτό δεν έχω υπομονή κι όλο ζητώ να φύγω» (Ένα παλιό και πανέμορφο τραγούδι του Γιάννη Πουλόπουλου)

Μες στην καρδιά μου κρύβω: από τη σκέψη περνούμε στην καρδιά και γι' αυτό ζητούμε να φύγουμε. Δεν έχουμε υπομονή γιατί ο λογισμός μας ταλαιπωρεί και έτσι βρίσκουμε ως λύση τη φυγή, την απομάκρυνση από τις σχέσεις και την πορεία της ζωής μας. Τα παρατάμε. Όμως αν παλέψουμε με τους λογισμούς μας, τότε δεν θα χάσουμε. Και η φυγή δεν θα είναι η λύση, αλλά να προχωρήσουμε κάνοντας καλό και λύνοντας τις όποιες δυσκολίες υπάρχουν και που οι λογισμοί μας μάς τις κάνουν να φαίνονται ακατανίκητες.

Δ. Ο αγώνας εναντίον των λογισμών: επιστήμη επιστημών και τέχνη τεχνών (του αγιορείτη μοναχού π. Νίκωνα)

Οι λογισμοί είναι τριών ειδών να τους ξεχωρίσουμε: Είναι οι λογισμοί οι δικοί μας, οι σκέψεις οι δικές μας, αυτές που κάνει το ανθρώπινο μυαλό. Είναι οι λογισμοί, οι σκέψεις που μας φέρνει ο διάβολος. Λέμε για παράδειγμα: “Μου 'ρθε μια σκέψη” Δεν φαντάζεται κανείς πόσο κυριολεκτεί πολλές φορές όταν λέει αυτή την φράση. Πραγματικά σου 'ρθε, πραγματικά κάποιος στην έφερε.

Ο διάβολος είναι πνεύμα και σαν πνεύμα που είναι, μπορεί και ακουμπάει μέσα στο μυαλό μας σκέψεις. Είναι λοιπόν σκέψεις δικές μας που μπορούμε και τις κάνουμε εμείς, σκέψεις που τις κάνει ο διάβολος, **και σκέψεις - λογισμοί που τους στέλνει ο καλός Θεός.** Πώς θα μπορέσουμε τώρα να τους ξεχωρίσουμε, ώστε να μπορούμε να ασχοληθούμε με τις δικές μας σκέψεις και τις σκέψεις που μας στέλνει ο Θεός και να απορρίψουμε τις σκέψεις που μας στέλνει ο διάβολος;

Πώς θα κάνουμε αυτή τη διάκριση στους συλλογισμούς; Είναι πολύ απλό, δεν μπορούμε να την κάνουμε, **με τίποτα δε μπορούμε να ξεχωρίσουμε ποιες είναι οι σκέψεις οι δικές μας, ποιές είναι του Θεού και ποιές είναι από τον διάβολο.** Χρειάζεται μεγάλη εξάσκηση, χρειάζεται μεγάλος αγώνας, οι Πατέρες της εκκλησίας λένε ότι το χάρισμα της διακρίσεως των λογισμών είναι η μεγαλύτερη αρετή.

Τότε λοιπόν πώς θα δεχθούμε τους λογισμούς του Θεού για να ζήσουμε και πώς θα απορρίψουμε τους λογισμούς τους κακούς τους δικούς μας ή του διαβόλου για να μη χαθούμε; Γενικά δεχόμαστε τους καλούς λογισμούς και απορρίπτουμε τους κακούς.

Φαίνεται απλό, δεν είναι. Διότι αμέσως προκύπτουν δύο προβλήματα:

Πρώτον, πώς αντιμετωπίζεται και απορρίπτεται ένας κακός λογισμός, και

Δεύτερον όταν έναν καλό λογισμό μας τον φέρνει ο διάβολος; Πώς θα ξέρουμε ότι είναι από τον διάβολο για να τον απορρίψουμε;

Γιατί όλοι ξέρουμε, **πέρασε ο καιρός που ο διάβολος ερχότανε με κέρατα και ουρά, τώρα έχει μεταλλαχθεί, ξέρει να μεταμφιέζεται, έρχεται σαν μία ωραία ιδέα, σαν ένας άνθρωπος με χαρίσματα, σαν πολιτικός με ευγλωττία, σαν ένας εκκλησιαστικός που θα σε συναρπάσει με τις ομιλίες του.**

Πώς θα καταλάβουμε ότι πίσω του σε μια τέτοια περίπτωση βρίσκεται ο διάβολος. Όταν ο λογισμός είναι κακός εντάξει τον απορρίπτουμε, όταν όμως έρχεται έτσι σαν καλή σκέψη; Και είναι από τον διάβολο; Τι θα κάνουμε; Γιατί λέει και η Αγία Γραφή: “Εστίν οδαι έτι δοκούσαι αγαθαί τα δε έσχατα αυτών εις πυθμένα Άδου”. Φαίνονται δρόμοι που τους ξεκινάς και είναι ωραίο και καλό και στο τέλος σε περιμένει ο θάνατος. Πώς θα το καταλάβουμε αυτό ώστε να μην ξεκινήσουμε αυτόν τον καλό δρόμο, που θα μας οδηγήσει στον θάνατο; Για το πρώτο, πώς θα αντιμετωπίσουμε και θα απορρίψουμε έναν κακό λογισμό, θα σας δώσω ένα μικρό σχέδιο, ένα σχέδιο εξέλιξης του λογισμού, που είναι απλό για να μπορείτε να το θυμάστε.

Ο κάθε λογισμός έχει μία εξέλιξη. Για παράδειγμα, βλέπουμε ένα πορτοφόλι, μας έρχεται ο λογισμός, παρ’ το. Αυτό το στάδιο της σκέψης του λογισμού λέγεται προσβολή. Μας προσβάλλει, επιτίθεται, μας χτυπάει. Εσύ την απορρίπτεις την σκέψη, λες: Δε θα το βάλω στην τσέπη μου το πορτοφόλι που βρήκα. Ο λογισμός ξανά επιμένει: το πορτοφόλι φαίνεται φουσκωμένο, δε θα έχασε και πολλά αυτός που το έχασε. Φαίνεται να τα 'χει. Ξαναδιώχνεις το λογισμό, θα πεις: όχι. Ξανάρχεται ο λογισμός. Το πρώτο ήταν η προσβολή. Δεν έχουμε ενώπιον του Θεού ευθύνη για αυτή την άσχημη σκέψη όσο αμαρτωλή και να είναι για αυτόν τον άσχημο λογισμό. Ενώπιον του Θεού είμαστε αθώοι. Μετά ο λογισμός έρχεται - τον διώχνουμε, έρχεται - τον διώχνουμε.

Το δεύτερο στάδιο, είναι η πάλη. Παλεύουμε με τον λογισμό, για το πρώτο δεν είμαστε υπεύθυνοι για την προσβολή, για την πάλη όχι μόνο δεν είμαστε υπεύθυνοι αλλά θα στεφανωθούμε από τον Θεό. Θα πάρουμε μισθό από τον Θεό, επειδή παλεύουμε διώχνουμε τον λογισμό, κάτι που πολλές φορές είναι επώδυνο για μάς, γιατί θέλουμε να κάνουμε αυτό που μας σπρώχνει η επιθυμία μας και μας τραβάει ο λογισμός και εμείς για την αγάπη του Χριστού δεν θα το κάνουμε. Θα 'χουμε μισθό από το Θεό. Από αυτή την πάλη θα σωθούμε.

Εάν τώρα αρχίσουμε μέσα στο μυαλό μας να το συζητάμε και να λέμε: Εντάξει, θα πάρω το πορτοφόλι και θα κάνω και καμιά ελεημοσύνη, πολλά έχει μέσα, θα κρατήσω κάτι λίγα, θα κάνω και ένα καλό.

Προσέξτε από αυτό το στάδιο και μετά αρχίζει η ενοχή μας. Δεν είμαστε ακόμα ένοχοι, αρχίζει η ενοχή, λέγεται συνδυασμός, προσπαθούμε να μπαλώσουμε τα πράγματα, προσπαθούμε να δικαιολογήσουμε τα πράγματα, από εκεί αρχίζει η ενοχή μας. Η αρχή, από την στιγμή που θα πούμε: “Το πήρα και το έβαλα στην τσέπη”, τελείωσε η ιστορία. Ενώπιον του Θεού είμαστε ένοχοι.

Δεν έχει σημασία αν θα το πάρουμε ή όχι. Αυτό πια εξαρτάται από εξωτερικούς παράγοντες. Μπορεί να περάσει κάποιος, να μας δει, μας βλέπει, να ντραπούμε και να φύγουμε. Δεν έχει σημασία, το κακό μέσα στο μυαλό μας έχει γίνει. **Αυτά είναι τα τέσσερα στάδια του λογισμού, η προσβολή, η πάλη, ο συνδυασμός και η συγκατάθεση.**

Από την συγκατάθεση ξεκινάνε όλα, δεν υπάρχει κακό που κάνετε, που κάνουμε, εάν δεν έχουμε συμφωνήσει πρώτα μέσα στο μυαλό μας να το κάνουμε, αν δεν έχουμε συγκατατεθεί να το κάνουμε. Λίγα είναι τα κακά, λίγα είναι τα εγκλήματα, λίγες είναι οι αμαρτίες που κάνουμε από απροσεξία επειδή ήμασταν αφηρημένοι, επειδή μας βρήκε ο διάβολος απρόσεκτους. Τις περισσότερες φορές έχουμε συμφωνήσει μέσα μας να κάνουμε το κακό και το κάνουμε.

Εάν λοιπόν δεν γίνει μέσα μας το κακό δε θα γίνει ποτέ ούτε έξω μας. Αυτό εννοούσε ο Χριστός όταν έλεγε, ότι όποιος δει γυναίκα και “επιθυμήσαι αυτήν, ήδη εμοίχευσε αυτήν εν τη καρδίαν του”. Γι αυτό λέει στη Γραφή το Πνεύμα του Θεού: “ο μισών τον αδελφόν αυτού, ανθρωποκτόνος εστί” αυτός που μισεί τον αδελφό του τον έχει σκοτώσει μέσα του. Θα κριθεί σα δολοφόνος, και μιλάνε οι πατέρες της εκκλησίας περί του φθόνου του δυνάμει φόνου.

Όταν φθονείς κάποιον, όταν ζηλεύεις κάποιον, ήδη μέσα σου τον έχεις σκοτώσει, είναι εν δυνάμει φόνος. Γι αυτό επέμενε ο Χριστός, καθαρίστε πρώτα το μέσα του ποτηριού και θα 'ναι καθαρό και το απέξω. Διαφορετικά όσο καλοί και να φαινόμαστε απέξω λέει, θα 'σαστε σα τους τάφους, που λάμπουνε, αστράφτουν από τα μάρμαρα απ' έξω και από μέσα είναι σκουλήκια κόκκαλα και αράχνες.

Γι αυτό δίνουμε τόση μεγάλη σημασία στους λογισμούς. Είπαμε τα στάδια του λογισμού, είναι τέσσερα. Θα πούμε και τέσσερις τρόπους αντιμετώπισης. Αυτά όλα

μπορεί να διανθιστούνε και να διακλαδωθούνε. Μένουμε απλώς σε ένα σκελετό και αυτά που λέμε είναι εντελώς τηλεγραφικά. Απλώς ένα σχεδιάγραμμα για να μπορούμε να το θυμόμαστε, πώς θα αντιμετωπίσουμε τον λογισμό. Τον αποκρούουμε μιας εξ αρχής. **Να μην αφήνουμε ευκαιρία να πάσει ρίζα μέσα μας.** Μόλις μας έλθει ο λογισμός τον διώχνουμε αμέσως όταν φαίνεται ότι είναι κακός. Όταν ξέρεις ότι είναι κακός, διώχτον αμέσως. Πριν δυναμώσει μέσα σου. Είναι σαν να ξέρεις ότι έρχεται τώρα κάποιος δολοφόνος να σε σκοτώσει και χτυπά την εξώπορτα του κήπου, την εξώπορτα του σπιτιού. Εάν δεν του ανοίξεις, είναι πολύ μακριά. Είσαι ασφαλισμένος. Αν τον αφήσεις να περάσει την εξώπορτα και αρχίσει να χτυπά την πόρτα του σπιτιού, έχει πλησιάσει πιο πολύ.

Τώρα για να τον διώξεις πρέπει να τον βγάλεις και από την αυλή. Αν του ανοίξεις και την πόρτα κι ανέβει επάνω κι αρχίσει να χτυπά την πόρτα του δωματίου που είσαι, από κει και μετά είναι ακόμα πιο δύσκολο να τον βγάλεις έξω. Αν του ανοίξεις και την πόρτα και αρχίσεις να παλεύεις ακόμα πιο δύσκολο.

Το ίδιο γίνεται και με μια αρρώστια. Σου λέει ο γιατρός: Είσαι στην αρχή της αρρώστιας σου, πάρε αυτά τα χάπια, μια μικρή θεραπεία”. **Κάνεις υπακοή σώζεσαι. Δεν κάνεις; Χειροτερεύεις, θα χρειαστείς περισσότερα χάπια, περισσότερη αντιβίωση περισσότερη θεραπεία. Δε θα την κάνεις και αυτή; Θα φτάσεις στην εγχείρηση.** Δεν ξέρεις αν θα ζήσεις στο τέλος. Γι’ αυτό μιας εξ αρχής όταν ξέρουμε ότι κάτι είναι κακό δεν έχουμε δικαιολογία, το διώχνουμε αμέσως. Δεν σκεπτόμαστε άσχημα, δεν δεχόμαστε κακούς συλλογισμούς, κακές σκέψεις.

Ναι, αλλά το θέμα είναι, πώς θα γίνει;

Κοιτάξτε, θέλει εξάσκηση. Όπως τα μαθαίνουμε όλα, με εξάσκηση, με επιμονή, λίγο λίγο. Να μάθουμε να είμαστε ξύπνιοι να μην είμαστε αφηρημένοι. Μας μιλάει κάποιος. Τι μας λέει τώρα; Να προσέχουμε! Φεύγει το μυαλό μας; Να το ξαναφέρουμε. Ξεχάστηκα, έχασα κάτι που είπε. Όπου είναι το σώμα μας να είναι και το μυαλό μας. Όχι να’ ναι αλλού το σώμα, αλλού εμείς, κι αλλού το μυαλό.

Ήταν ένας κομμουνιστής, φανατικός. Του είχαν σκοτώσει οι δεξιοί μάνα, πατέρα, του ‘χανε βιάσει την αδελφούλα του 9 χρονών, την εσφάξανε μετά, εσφάξανε τα αδέρφια του... “Το όνειρό μου ήτανε (λέει) να σκοτώσω ένα χωροφύλακα και μετά ας πεθάνω, να μην πεθάνω αν δε σκοτώσω έναν χωροφύλακα, έναν αστυνόμο”.

Τρεπτά τα ανθρώπινα, άλλαξαν τα πράγματα, γίνεται πιστός χριστιανός. Γίνεται μοναχός, έρχεται στο Άγιον Όρος. Το σώμα, ήρθε, το μυαλό; “Πού ήμασταν σήμερα αγόρι μου;” τονε ρώταγε ο Γέροντάς του. “Αχ, να Γέροντα, ήμασταν με τον Λένιν και την Κρούτσκαγια, την γυναίκα του Λένιν και κηρύσσαμε τα ιδεώδη του κομμουνισμού στο τάδε μέρος”. Γέλαγε ο γέροντας. “Λέγε την ευχή παιδί μου: Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησέ με”, να μαζεύεται το μυαλό.

Μετά από μια εβδομάδα: “Πώς πάμε αγόρι μου; πού είναι το μυαλό;” “-Ε, να Γέροντα, είμαστε στην Ελλάδα, διορθώνουμε την Ελλάδα, δεν έπρεπε να γίνουν αυτά, σ’ αυτή την σύναξη των αριστερών που έγινε εκεί, έπρεπε να πάρουν άλλες αποφάσεις”. Γέλαγε ο Γέροντας. Μετά από λίγο: “Πώς πάμε αγόρι μου;” “-Α! γέροντα στην Ουρανούπολη έχουμε φτάσει”. “-Πως πάμε αγόρι μου;” “-Α! Γέροντα, η Επιστοασία δεν έκανε σωστά που πήρε αυτή την απόφαση”.

Το μυαλό είχε αρχίσει και είχε μπει στο όρος. Τα μοναστήρια έπρεπε να σκεφθούν διαφορετικά, διόρθωνε το Όρος τώρα, τακτοποιούσε τα του Όρους. Μετά από λίγο καιρό: “Πώς πάμε αγόρι μου;” “-Ε! Να, εδώ στην Σκήτη τριγυρνάμε Γέροντα”.

Σιγά – σιγά. Δεν μπορούμε να μαζέψουμε ξαφνικά το μυαλό μας, και να είναι στην θέση του.

Όταν μια ολόκληρη ζωή το έχουμε μάθει να φεύγει και όταν το αφήνουμε συνέχεια να φεύγει, γίνεται συνήθεια, κι όταν θα ‘ρθει η ώρα στην προσευχή, ή όταν θα πρέπει να κάνουμε μια πνευματική εργασία, να χρειαστεί να διαβάσουμε κάτι και να μας μείνουνε αυτά που θα διαβάσουμε, θα πρέπει να τα προσέξουμε. **Ε! Δεν συμμαζεύεται αυτή την ώρα το μυαλό όταν όλη την ημέρα γυρνάει και μαζεύει σαβούρα και σκουπίδια.**

Γι αυτό σιγά – σιγά από το πρωί που ξεκινά, το μυαλό στην θέση του. Πού είμαι; Είμαι εδώ. Τι κάνω; Κάνω αυτή τη δουλειά. Είναι σημαντικό που τραβάς το μυαλό στο εδώ και στο τώρα. Και γίνεται εξάσκηση και γίνεται συνήθεια και τελικά μαθαίνει το μυαλό. Αυτά είναι πράγματα που τα ξέρουμε. Τα ζούμε και ξέρουμε ότι είναι έτσι. Και είναι τόσο απλά που μπορείτε και εσείς να τα διαπιστώσετε ότι είναι έτσι.

Ναι αλλά τι θα σκεφτόμαστε; Το μυαλό δε μπορεί να μένει άδειο. Κάτι πρέπει να σκέπτεται. Δε μπορούμε να σκεφτόμαστε τώρα συνέχεια αυτό το φύλο χαρτιού. Κάτι πρέπει να σκεφτόμαστε. Τι θα κάνουμε; Απλούστατα δε θα γεμίζουμε το μυαλό με χίλια δυο.

Δε μπορεί το μυαλό να μένει ακίνητο, δε μπορεί να μένει αργό. Θέλει κάτι να σκέπτεται, Υπάρχει μια ινδική παροιμία, για το πώς θα σκεφτόμαστε μόνο καλά: Εάν μέσα σε ένα δωμάτιο βάλεις έναν ελέφαντα, δε χωράει τίποτα άλλο. Υπερβολή αλλά πολύ χαρακτηριστική. Λένε οι πατέρες της εκκλησίας: Μελέτα καλά για να μην μελετήσεις κακά. Σκέψου καλά για να μην σκέπτεσαι κακά. Δες καλά για να μην βλέπεις άσχημα. Άκουγε καλά για να μην ακούς άσχημα. **Δε μπορεί το μυαλό να μένει ακίνητο. Θέλει τροφή, δουλεύει. Θα του δώσεις καλά, για να μη μένει χώρος για άσχημα.** Αυτός είναι ο δεύτερος τρόπος. Λέει δε μία ευχή στην Θεία Μετάληψη που την διαβάζουμε πριν κοινωνήσουμε: “θαψον μου δια τών αγαθών λογισμών τα πονηρά διαβούλια”. Δε μπορεί να μείνει το μυαλό ακίνητο. Με αγαθούς λογισμούς θα θάβουμε τους λογισμούς του πονηρού, θα τους πετάμε, δε θα τους αφήνουμε να χωρέσουνε.

Ο πρώτος τρόπος ήταν η απόκρουση, μιας εξ αρχής.

Ο δεύτερος να μην αφήνουμε χώρο.

Ο τρίτος να αποφεύγουμε τις αιτίες που γεννάνε τους συλλογισμούς.

http://www.oodegr.com/oode/psychotherap/psychotherap/pali_logismwn_1.htm

Ε. Ο άγιος Παΐσιος για τους λογισμούς μας

- Γέροντα, αγωνιώ, όταν έχω να τακτοποιήσω ένα πρόβλημα, και δεν μπορώ να κοιμηθώ.

- Σ' εσένα το βασικό πρόβλημα είναι οι πολλοί λογισμοί. Αν δεν είχες αυτούς τους πολλούς λογισμούς, θα μπορούσες να αποδώσεις πολύ περισσότερα και στην διακονία σου και στα πνευματικά σου. Άκου έναν τρόπο, για να αποφεύγεις τους πολλούς λογισμούς: Όταν σου έρχεται στον νου κάτι που πρόκειται π.χ. να κάνης αύριο, να λες στον λογισμό σου: Αυτή η δουλειά δεν είναι για να σήμερα θα την σκεφθώ αύριο. Επίσης, όταν είναι να αποφασίσεις για κάτι, μην ταλαιπωρείσαι με την σκέψη να βρεις το καλύτερο και αναβάλλεις συνέχεια. Διάλεξε κάτι και προχώρα. Άφησε έπειτα τον Θεό να φροντίσει για τα παραπέρα. Προσπάθησε να αποφεύγεις την σχολαστικότητα, για να μη ζαλίζεις το μυαλό σου.

Να κάνης ό,τι μπορείς-με φιλότιμο και να κινείσαι απλά και με μεγάλη εμπιστοσύνη στον Θεό. Τον υποχρεώνουμε, κατά κάποιον τρόπο, τον Θεό να βοηθήσει, όταν αναθέτουμε το μέλλον και τις ελπίδες μας σ' Αυτόν. Με τους πολλούς λογισμούς κι ένας υγιής άνθρωπος αχρηστεύεται. Ένας που πάσχει και υποφέρει, είναι δικαιολογημένος, αν στενοχωριέται. Ένας όμως που έχει την υγεία του και ζαλίζεται και υποφέρει από αριστερούς λογισμούς, αυτός είναι για δέσιμο! Να είναι μια χαρά και να βασανίζεται με τους λογισμούς του!

Στην εποχή μας η μεγαλύτερη αρρώστια είναι οι μάταιοι λογισμοί των κοσμικών ανθρώπων. Οι άνθρωποι όλα μπορεί να τα έχουν εκτός από καλούς λογισμούς. Ταλαιπωρούνται, γιατί δεν αντιμετωπίζουν τα πράγματα πνευματικά. Π.χ. ξεκινάει κανείς να πάει κάπου, παθαίνει μια μικρή βλάβη ή μηχανή του αυτοκινήτου του, και καθυστερεί λίγο να φθάσει στον προορισμό του. Αν έχει καλό λογισμό, θα πη:

Φαίνεται, ο Καλός Θεός έφερε αυτό το εμπόδιο, γιατί ίσως θα πάθαινα κάποιο ατύχημα, αν δεν είχα αυτήν την καθυστέρηση. Πως να Σε ευχαριστήσω, Θεέ μου, γι' αυτό; και δοξάζει τον Θεό. Ενώ, αν δεν έχει καλό λογισμό, δεν θα αντιμετωπίσει πνευματικά την κατάσταση, θα τα βάλει με τον Θεό και θα βρίζει: Να, θα πήγαινα νωρίτερα, άργησα, τι αναποδιά! Και Αυτός ο Θεός... Ο άνθρωπος, όταν δέχεται ότι του συμβαίνει με δεξιά λογισμό, βοηθιέται. Ενώ, όταν δουλεύει αριστερά, βασανίζεται, λειώνει, παλαβώνει. Μια φορά, πριν από χρόνια, μπήκαμε σε ένα φορτηγό που είχε για καθίσματα κάτι σανίδες, για να έρθουμε από την Ουρανούπολη στην Θεσσαλονίκη. Μέσα ήταν άνω-κάτω βαλίτσες, πορτοκάλια, ψάρια, βρώμικα καφάσια από ψάρια που τα επέστρεφαν, παιδιά από την Αθωνιάδα, άλλα καθιστά, άλλα όρθια, καλόγεροι, λαϊκοί... Ένας λαϊκός ήρθε και κάθισε δίπλα μου. Ήταν και χονδρός και, επειδή κάπως στριμώχθηκε, έβαλε τις φωνές: Τι κατάσταση είναι αυτή!.

Πιο εκεί ήταν ένας μοναχός που, ο φουκαράς, ήταν κουκουλωμένος μέχρι επάνω από τα καφάσια και μόνον το κεφάλι του είχε έξω. Εν τω μεταξύ, όπως κουνιόταν το φορτηγό – ο δρόμος ήταν ένας καρόδρομος χαλασμένος -, έπεφταν τα στοιβαγμένα καφάσια και ο καημένος προσπαθούσε να τα πετάει αριστερά-δεξιά με τα χέρια του, για να μην τον χτυπήσουν στο κεφάλι. Και ο άλλος φώναζε, επειδή καθόταν λίγο στριμωχτά. Δεν βλέπεις, του λέω, εκείνος πως είναι, κι εσύ φωνάζεις;.

Ρωτάω και τον μοναχό: Πως τα περνάς, πάτερ;. Κι εκείνος χαμογελώντας μου λέει: Από την κόλαση, Γέροντα, καλύτερα είναι εδώ! Ο ένας βασανιζόταν, αν και καθόταν, και ο άλλος χαιρόταν, παρόλο που τα καφάσια κόντευαν να τον κουκουλώσουν. Και είχαμε δυο ώρες δρόμο δεν ήταν και κοντά. Ο νους του λαϊκού γύριζε στην άνεση που θα είχε, αν ταξίδευε με λεωφορείο, και πήγαινε να σκάσει, ενώ ο μοναχός σκεφτόταν την στενοχώρια που θα είχε, αν βρισκόταν στην κόλαση, και ένιωθε χαρά. Σκέφθηκε: Σε δυο ώρες θα φθάσουμε και θα κατεβούμε,

ενώ οι καημένοι στην κόλαση ταλαιπωρούνται αιώνια. Ύστερα εκεί δεν έχει καφάρια, κόσμο κ.λπ., αλλά είναι κόλαση. Δόξα Σοι ο Θεός, εδώ είμαι καλύτερα.

http://ahdoni.blogspot.gr/2012/06/blog-post_890.html

ΣΤ. Οι λογισμοί καθορίζουν την ζωή μας (του γέροντα Θαυδαίου της Βιτόβνιτσα)

Η ζωή μας εξαρτάται από το είδος των λογισμών που καλλιεργούμε. Αν οι λογισμοί μας είναι ειρηνικοί και ήρεμοι, αν έχουν πραότητα και καλοσύνη, τότε έτσι είναι και η ζωή μας. Αν η προσοχή μας είναι στραμμένη στις συνθήκες του βίου μας, τότε μας καταπίνει μια δίνη λογισμών, και δεν μπορούμε να έχουμε ούτε ειρήνη ούτε γαλήνη.

Το σημείο εκκίνησης μας είναι πάντοτε εσφαλμένο. Αντί να ξεκινούμε με τον εαυτό μας, εμείς θέλουμε πάντοτε να αλλάξουμε πρώτα τους άλλους και τελευταίους εμάς. Αν ο καθένας ξεκινούσε πρώτα με τον εαυτό του, θα είχαμε παντού τριγύρω ειρήνη! Ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος λέει ότι κανείς δεν μπορεί να βλάψει τον άνθρωπο εκείνο που δεν βλάπτει τον εαυτό του - ούτε κι ο ίδιος ο διάβολος. Βλέπετε; Εμείς είμαστε οι αρχιτέκτονες, οι μοναδικοί αρχιτέκτονες, του μέλλοντός μας.

Με τους λογισμούς του ο άνθρωπος αναστατώνει ενίοτε την τάξη της Δημιουργίας. Έτσι καταστράφηκαν οι πρώτοι άνθρωποι - με έναν κατακλυσμό - εξαιτίας των κακών λογισμών και προθέσεων τους. Αυτό αληθεύει ακόμα και σήμερα - οι λογισμοί μας είναι κακοί και γι' αυτό δεν αποκομίζουμε καλή καρποφορία. Πρέπει να αλλάξουμε. Καθένας μας πρέπει να αλλάξει, αλλά είναι κρίμα που δεν έχουμε παραδείγματα να μας καθοδηγήσουν, ούτε στις οικογένειές μας ούτε στην κοινωνία μας.

Βλέπετε συνεπώς πως έχουν τα πράγματα. Όταν καλλιεργούμε κακές σκέψεις, γινόμαστε κακοί. Ίσως εμείς να νομίζουμε ότι είμαστε καλοί, αλλά το κακό είναι εντός μας. Δεν έχουμε τη δύναμη να του αντισταθούμε. Και γνωρίζουμε ως χριστιανοί ότι δεν πρέπει καν να σκεφτόμαστε το κακό, πόσο μάλλον να το διαπράττουμε.

Εμείς ωστόσο, έχουμε θεία δύναμη, θεία ζωή και θεία ενέργεια. Την ημέρα της τελικής κρίσεως θα ερωτηθούμε για το τι είδους χρήση κάναμε αυτής της δύναμης, της ζωής και της ενέργειας, που μας δόθηκαν: συμβάλαμε στην αρμονία του σύμπαντος ή σπείραμε δυσαρμονία;

Ο Κύριος πήρε πάνω του όλες μας τις οδύνες και τις μέριμνες, και είπε ότι θα μας παράσχει καθετί που χρειαζόμαστε. Και παρόλα αυτά εμείς κρατιόμαστε τόσο σφιχτά από τις μέριμνες μας, που δεν αφήνουμε το νου και την καρδιά μας, τις οικογένειες και καθένα τριγύρω μας, να βρει ανάπαυση.

Όποτε τα προβλήματα πέφτουν πάνω μου σαν άχθος δυσβάσταχτο κι εγώ προσπαθώ να σηκώσω όλες τις μέριμνες του μοναστηριού και της αδελφότητας μόνος μου, συσσωρεύω μπελάδες σε μένα και την αδελφότητα. Ακόμα και το ευκολότερο έργο επιτελείται με τεράστια δυσκολία. Όταν όμως εναποθέτω τον εαυτό μου, την αδελφότητα και καθετί άλλο στον Κύριο, τότε ακόμα και τα δυσκολότερα έργα επιτελούνται με ευκολία. Δεν υπάρχει πίεση και βασιλεύει ειρήνη στην αδελφότητα.

Ο άνθρωπος εκείνος που ζει μέσα του τη Βασιλεία των Ουρανών ακτινοβολεί άγιους λογισμούς. Θείους λογισμούς. Η Βασιλεία του Θεού δημιουργεί μέσα μας μια ατμόσφαιρα παραδείσου, εν αντιθέσει προς την ατμόσφαιρα της κολάσεως, την οποία ακτινοβολεί όποιος έχει τον Άδη στην καρδιά του. Ο ρόλος των χριστιανών στον κόσμο είναι να φιλτράρουν την ατμόσφαιρα της γης, ώστε να κερδίζει διαρκώς έδαφος η ατμόσφαιρα της Βασιλείας του Θεού.

Μπορούμε να περιφρουρούμε ολόκληρο τον κόσμο περιφρουρώντας την ατμόσφαιρα του παραδείσου μέσα μας, διότι αν χάσουμε τη Βασιλεία των Ουρανών, δεν θα σώσουμε ούτε τον εαυτό μας ούτε τους άλλους. Εκείνος που έχει μέσα του τη Βασιλεία του Θεού θα τη μεταδώσει ανεπαίσθητα και στους άλλους. Οι άνθρωποι θα ελκύονται από την εντός μας ειρήνη και ζεστασιά θα θέλουν να είναι κοντά μας, και η ατμόσφαιρα του ουρανού θα περάσει σταδιακά και σε κείνους. Σχεδόν δεν είναι καν απαραίτητο να μιλάμε στους ανθρώπους γι' αυτή. Η ατμόσφαιρα του παραδείσου θα ακτινοβολεί από μέσα μας ακόμα κι όταν σιωπούμε ή μιλάμε για πράγματα καθημερινά. Θα ακτινοβολεί από μέσα μας ακόμα κι αν δεν έχουμε συναίσθηση ότι το κάνει.

Ο Κύριος κάλεσε τον καθένα από μας στην ύπαρξη με ένα συγκεκριμένο στόχο και σχέδιο. Και το παραμικρό χορταράκι αυτού του πλανήτη έχει ένα είδος αποστολής εδώ στη γη.

Και πόσο αληθεύει αυτό για τα ανθρώπινα όντα! Ωστόσο, εμείς διαταράσσουμε ενίοτε και εμποδίζουμε το σχέδιο του Θεού. Έχουμε την ελευθερία είτε να αποδεχτούμε το θέλημά Του είτε

να το απορρίψουμε, ο Θεός που είναι αγάπη, δεν θέλει να άρει αυτή την ελευθερία από μας. Μάς δόθηκε απόλυτη ελευθερία, αλλά εμείς, πάνω στην τρέλα μας, ποθούμε συχνά άχρηστα πράγματα.

Δεν μπορούμε να επιτύχουμε τη σωτηρία με κανέναν τρόπο πέρα από τη μεταμόρφωση του νου μας, τη μεταμόρφωσή του σε κάτι διαφορετικό από αυτό που ήταν. Ο νους μας θεώνεται από μια ιδιάζουσα ενέργεια της χάριτος του Θεού. Γίνεται απαθής και άγιος. Ένας θεωμένος νους ζει ακατάπαυστα με τη μνήμη του Θεού.

Γνωρίζοντας ότι ο Θεός είναι μέσα μας κι εμείς εν Αυτώ, ο θεωμένος νους είναι ολότελα οικείος με τον Θεό. Ο Θεός είναι παντού κι εμείς είμαστε σαν ψάρια μέσα στο νερό όταν είμαστε εν Θεώ. Τη στιγμή που οι λογισμοί μας Τον εγκαταλείπουν, αφανιζόμαστε πνευματικά.

<https://www.impantokratoros.gr/42F663BA.el.aspx>

Ζ. Ένας άγιος που νίκησε τους λογισμούς

Ο Όσιος Ευθύμιος ο Μέγας γεννήθηκε στη Μελιτηνή της Αρμενίας το έτος 377 μ.Χ. κατά τους χρόνους της βασιλείας του Γρατιανού (375 - 383 μ.Χ.). Οι γονείς του Παύλος και Διονυσία, ανήκαν σε επίσημη γενιά. Άτεκνοι όντες, αξιώθηκαν να αποκτήσουν παιδί, το οποίο αφιέρωσαν στη διακονία του Θεού στο οποίο και κατά θεία επιταγή έδωσαν το όνομα Ευθύμιος, αφού με την γέννησή του τους χάρισε την ευθυμία, τη χαρά και την αγαλλίαση.

Σε ηλικία μόλις τριών ετών ο Ευθύμιος έχασε τον πατέρα του. Τότε η χήρα μητέρα του τον παρέδωσε στον ευλαβή Επίσκοπο της Μελιτηνής Ευτρώιο, ο οποίος, μαζί με τους αναγνώστες Ακάκιο και Συνόδιο που έγιναν αργότερα Επίσκοποι Μελιτηνής, τον εκπαίδευσε καλώς και, αφού τον κατέταξε στον ιερό κλήρο, τον τοποθέτησε έξαρχο των μοναστηρίων.

Από τη Μελιτηνή ο Όσιος μετέβη, περί το 406 μ.Χ., στα Ιεροσόλυμα και κλείσθηκε στο σπήλαιο του Αγίου Θεοκτίστου, όπου και ασκήτευε με αυστηρότητα και αναδείχθηκε μοναζόντων κανόνας και καύχημα. Τόσο δε πολύ πρόκοψε στην αρετή, ώστε πολλοί πίστεψαν στον Χριστό. Τα μεγάλα πνευματικά του χαρίσματα γρήγορα τον ανέδειξαν και η φήμη του ως Αγίου απλώθηκε παντού. Γύρω του συγκεντρώθηκαν άμπελλοι μοναχοί, οι οποίοι τον εξέλεξαν ηγούμενό τους.

Ο Μέγας Ευθύμιος με την αγιότητα του βίου του συνετέλεσε στο να επιστρέψουν στην πατρώα ευσέβεια πολυάριθμοι αιρετικοί, όπως Μανιχαίοι, Νεστοριανοί και Ευτυχianoί, που απέρριπταν τις αποφάσεις της Δ' Οικουμενικής Συνόδου. Παντού, στην Αίγυπτο και τη Συρία, επικρατούσαν οι Μονοφυσίτες. Στην Παλαιστίνη όμως, χάρη στην παρουσία του Αγίου Ευθυμίου και των μαθητών του, επικράτησε η Ορθοδοξία. Και όταν ο Όσιος συνάντησε την βασίλισσα Ευδοκία, η οποία είχε περιπλακεί στα δίκτυα της αρέσεως των Μονοφυσιτών, τόσο πειστικά και ακαταμάχητα μίλησε προς αυτήν, ώστε την απέδωκε στα ορθόδοξα δόγματα.

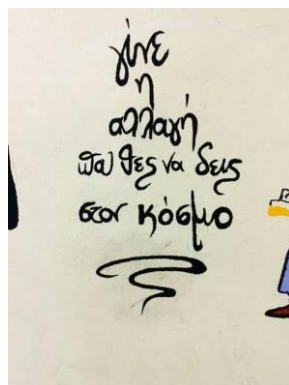
Ο Όσιος Ευθύμιος ο Μέγας είχε λάβει από τον Θεό το προορατικό χάρισμα και τη δύναμη της θαυματουργίας. Με ελάχιστα ψωμιά κατόρθωσε να χορτάσει τετρακόσιους ανθρώπους, που κάποτε την ίδια μέρα τον επισκέφθηκαν στο κελί του. Πολλές γυναίκες που ήταν στείρες, όπως και η δική του μητέρα, με τις προσευχές του Αγίου απέκτησαν παιδί και έζησαν την χαρά της τεκνογονίας. Και όπως ο Προφήτης Ηλίας, έτσι και αυτός προσευχήθηκε στον Θεό και άνοιξε τις πύλες του ουρανού και πότισε με πολύ βροχή τη διψασμένη γη, η οποία και αναζωογονήθηκε και έδωσε πλούσιους τους καρπούς της.

Ενώ κάποτε τελούσε το μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, οι πιστοί είδαν μία δέσμη φωτός που ξεκινούσε από τον ουρανό και κατερχόταν μέχρι τον Άγιο. Το ουράνιο αυτό φως, παρέμεινε μέχρι που τελείωσε η Θεία Λειτουργία και δήλωνε την εσωτερική καθαρότητα και λαμπρότητα του Αγίου. Επίσης, σημάδι της αγνότητας και της αγιότητάς του αποτελούσε και το γεγονός ότι ήταν σε θέση να γνωρίζει ποιος προσερχόταν να κοινωνήσει με καθαρή ή σπλωμένη συνείδηση.

Ο Όσιος κοιμήθηκε με ειρήνη το έτος 473 μ.Χ., σε ηλικία 97 ετών, επί βασιλείας Λέοντος του Μεγάλου.

Η Εκκλησία μας τιμά την μνήμη του στις 20 Ιανουαρίου.

Τρεις ιστορίες και τρία πρόσωπα που αλλάζουν τον κόσμο

Κείμενο 1 και σχόλια:

Ο υποτακτικός κάποιου γέροντα έμενε σε μια καλύβα δέκα μίλια μακριά από την σκήτη. Μια μέρα θέλησε να τον ειδοποιήσει ο γέροντας να έλθει να πάρει το ψωμί του. Ύστερα όμως σκέφθηκε: για λίγα ψωμιά να κάνω τον αδελφό να περπατήσει δέκα μίλια; Άς του τα πάω μόνος. Έβαλε το ταγάρι στον ώμο και ξεκίνησε. Πηγαίνοντας, σκόνταψε σε μια πέτρα κι έκανε τέτοια πληγή στο πόδι, που ήταν αδύνατο να σταματήσει το αίμα. Από τον υπερβολικό πόνο που ένιωσε, άρχισε να κλαίει.

- Γιατί κλαίς, αββά; Άκουσε πίσω του μια γλυκιά φωνή να τον ερωτά.

Έστρεψε το κεφάλι και είδε έναν ωραίο Άγγελο. Δεν φοβήθηκε όμως, αλλά του έδειξε με το δάκτυλο την πληγή.

- Πάψε να κλαίς γι' αυτό το τιποτένιο πράγμα, τον πρόσταξε ο Άγγελος. Τα βήματα που κάνεις για την αγάπη του αδελφού τα έχω μετρημένα και θα πάρεις την αμοιβή σου από τον Θεό.

Ο γέροντας πήρε θάρρος και χαρούμενος συνέχισε τον δρόμο του. Από τότε προθυμοποιήθηκε να εξυπηρετεί τους άλλους μοναχούς.

Μια μέρα πήρε πάλι ψωμιά να τα πάει σε έναν άλλο ερημίτη που έμενε πιο μακριά. Συνέβη όμως να έρχεται κι εκείνος με τον ίδιο σκοπό και συναντήθηκαν στον δρόμο.

- Αδελφέ μου, είπε πρώτος ο γέροντας, με κόπο απέκτησα έναν μικρό θησαυρό και πρόλαβες εσύ να μου τον πάρεις.

- Μήπως η στενή πύλη χωράει μόνο εσένα, αββά; Κάνε λίγο τόπο να περάσουμε κι εμείς, του αποκρίθηκε ο άλλος μοναχός.

Ενώ έλεγαν αυτά, ήλθε πάλι ο άγγελος και τους είπε:

- Αυτός ο τοακωμός ποιος θα προσφέρει περισσότερο στον άλλο είναι σαν ευωδιαστό λιβάνι κι ανεβαίνει στον ουρανό.

Για λίγα ψωμιά: ο γέροντας σκέφτηκε να μην κουράσει τον υποτακτικό του. Αντί να υπηρετείται, αποφάσισε να υπηρετεί, να διακονήσει, να προσφέρει έμπρακτη αγάπη. Η αγάπη δεν είναι μόνο στα μεγάλα. Είναι και στα μικρά. Συνήθως οι άνθρωποι νομίζουμε ότι πρέπει να κάνουμε σπουδαία έργα για να ξεχωρίσουμε. Το να απαλλάξουμε κάποιον άνθρωπο από έναν κόπο, το να νοιαστούμε, το να κάνουμε μια εργασία για λογαριασμό του άλλου είναι πολύ σπουδαίο. Η αγάπη ξεκινά από τα μικρά, για να φτάσει στα μεγάλα.

Τα βήματα που κάνεις: μεγάλη υπόθεση τα μικρά βήματα. Ο θεός τα βλέπει και δίνει την ανταμοιβή στον άνθρωπο. Δίνει ευλογία στη ζωή και ταυτόχρονα, κρατά τα όσα κάνουμε, για να μας τα επιστρέψει στην χαρά να συναντήσουμε τον Ίδιο στο Πρόσωπο του Χριστού και στην παρούσα ζωή, στο μυστήριο της Εκκλησίας, και στην αιώνια ζωή με την κοινωνία του Παραδείσου. Είναι αρκετό ένα πιάτο φαγητό, ένα δρομολόγιο για ένα ψωμί, μία πληγή για χάρη του άλλου.

Συνέβη να έχει κι εκείνος τον ίδιο σκοπό: να ένας συναγωνισμός μοναδικός. Αντί να θέλουμε ο ένας να νικήσει τον άλλο, να κερδίσει βραβεία, να πάρει δόξες, χρήματα, αναγνώριση, κάποτε συντριβόντας τον άλλο (ο πρώτος είναι τα πάντα, ο δεύτερος είναι τίποτα). Οι δύο μοναχοί

συναγωνίζονται ποιος θα πάει γρηγορότερα να προσφέρει στους άλλους και είναι έτοιμοι να μαλώσουν για το ποιος θα περάσει πρώτος!

Σαν ευδιαστώ λιβάνι: χαίρεται ο Θεός γιατί οι άνθρωποι κάνουν συναγωνισμό στην αγάπη, στα καλά έργα, μιμούνται ο ένας τον άλλο όχι στο κακό, αλλά στο καλό. Έτσι αλλάζει ο κόσμος!

Κείμενο 2 και σχόλια:

Δύο συνασκητές βρίσκονταν σε ψυχρότητα μεταξύ τους από κάποια παρεξήγηση. Κάποτε αρρώστησε ο ένας και πήγε κάποιος άλλος μοναχός να τον επισκεφθεί. Του εμπιστεύτηκε τότε ο άρρωστος πως ήταν ψυχαμένος με τον συνασκητή του και τον παρακάλεσε να μεσολάβησει να συμφιλιωθούν, γιατί φοβόταν μην τον βρει έτσι ο θάνατος.

Γύρισε πίσω στο κελλί ο μοναχός και παρακαλούσε τον Θεό να τον φωτίσει να χειριστεί σωστά την υπόθεση, για να μην του προξενήσει περισσότερη βλάβη παρά ωφέλεια. Μόλις έφτασε, οικονόμησε ο Θεός να του πάει κάποιος φίλος του ένα καλαθάκι σύκα. Διάλεξε τα ωραιότερα και χωρίς να χάσει καιρό, σηκώθηκε και τα πήγε στον συνασκητή του αρρώστου.

-Αββά, του είπε, αυτά σου τα στέλνει ο τάδε γέροντας.

Ο αββάς απόρησε.

- Σε μένα τα έστειλε;
- Ναι, είπε ο μοναχός.

Εκείνος τα δέχτηκε συγκινημένος κι ευχαρίστησε τον μοναχό. Ευχαριστημένος ο ειρηνοποιός από την πρώτη επιτυχία, πήγε τα υπόλοιπα σύκα στον άρρωστο.

- Σου τα στέλνει ο συνασκητής σου, του είπε.
- Τι λες λοιπόν; Συμφιλιωθήκαμε;
- Ναι, αββά, με την ευχή σου, αποκρίθηκε ο μοναχός.
- Δόξα τω Θεώ, έκανε ενθουσιασμένος εκείνος.

Μετά από λίγες μέρες ο μαλωμένος ασκητής επισκέφθηκε τον άρρωστο. Τον ευχαρίστησε για τις ευλογίες κι εκείνος επίσης. Όταν κατάλαβαν την μεσολάβηση του ειρηνοποιού, δόξασαν τον Θεό γιατί λίγη αγάπη φέρνει πολλή ειρήνη!

Ήταν σε ψυχρότητα: όλοι οι άνθρωποι είμαστε επιρρεπείς στον πειρασμό. Ακόμη και εκείνοι που έχουν αφιερώσει την ζωή τους στον Θεό, βλέπουμε ότι κάποτε δυσκολεύονται. Ο διάβολος τους βάζει λογισμούς και χάνουν την αγάπη.

Αρρώστησε... ήθελε να συμφιλιωθεί: όταν έρχεται μια δύσκολη στιγμή, όπως είναι ο πόνος, η αρρώστια, ο θάνατος, τότε άλλοι σκέφτονται να συμφιλιωθούν, να ξαναβρούνε την αγάπη, άλλοι γίνονται πιο σκληροί. Ο καθένας, ανάλογα με την καρδιά του και την διάθεση της ψυχής του. Εδώ ο άρρωστος ασκητής ήθελε να συμφιλιωθεί, αλλά φοβόταν ότι ο άλλος με τον οποίο είχαν μαλώσει δεν θα ανταποκρινόταν.

Παρακαλούσε τον Θεό να τον φωτίσει: ο τρίτος μοναχός ήθελε να βοηθήσει στην ειρήνευση μεταξύ των άλλων δύο. Έτσι ξεκινά με την προσευχή στον Θεό. Κανέναν καλό έργο δεν φτάνει από μόνο του, αν δεν ζητούμε την φώτιση και την ευλογία του Θεού.

Ένα καλάθι σύκα: ο μοναχός σκέφτηκε ότι ο καλύτερος τρόπος συμφιλιώσης είναι η αγάπη, η προσφορά και όχι ο λόγος ή ο τσακωμός για την επίλυση των διαφορών. Τον εγωισμό μόνο η αγάπη τον θεραπεύει και η αγάπη βοηθά στην ειρήνευση.

Η μεσολάβηση του ειρηνοποιού: ο ειρηνοποιός μοναχός δεν σκέφτηκε ότι το τέχνασμά του μπορεί να αποκαλυφθεί και επομένως να θυμώσουν και οι δύο άλλοι μαζί του. Δεν τον ένοιαζε ο εαυτός του, η θέση του, ούτε καν οι προθέσεις του να δικαιωθούν. Τον ένοιαζε η αγάπη και η ειρήνη και ήταν πρόθυμος να θυσιάσει γι' αυτήν. Ο Θεός είδε την πρόθεση της καρδιάς του και οδήγησε στην ειρήνευση. Και οι δύο άλλοι όμως μοναχοί αποδέχτηκαν την αγάπη του αδελφού τους. Γιατί υπάρχουν περιπτώσεις που άνθρωποι, ενώ νιώθουν ότι τους αγαπούνε και κάποια έργα γίνονται για το συμφέρον το πνευματικό τους, ο εγωισμός τους σπρώχνει να είναι αρνητικοί. Η ειρήνη θέλει ταπείνωση, αγάπη, παραίτηση από το εγώ.

Κείμενο 3 και σχόλια:

Είδα κάποτε τον διάβολο, έξω από το κελλί του μαθητή μου, έλεγε ένας διορατικός γέροντας, να παραμονεύει. Έριξα τότε τότε μια ματιά μέσα να ιδώ τι έκανε εκείνος. Είχε ανοικτή εμπρός του την Αγία Γραφή κι ήταν βυθισμένος στην μελέτη. Μόλις τέλειωσε το διάβασμα κι έκλεισε το βιβλίο, όρμησε μέσα ο διάβολος να τον πειράξει.

Είχε ανοικτή την Αγία Γραφή: ο μαθητής του γέροντα έκανε κάτι πολύ σπουδαίο. Αντί να εμπιστεύεται την σοφία του, την άσκησή του, την πρόδοδό του, εμπιστευόταν τον λόγο του Θεού, όπως αυτός καταγράφεται στην Αγία Γραφή. Και ο Θεός τον φώτιζε να αντέχει στον πειρασμό, να

μην πάει ο νους στον λογισμό του πονηρού και να παίρνει δύναμη από την Γραφή. Οι άνθρωποι όμως συχνά νομίζουμε ότι τα ξέρουμε όλα, με αποτέλεσμα να αφήνουμε τόπο στον διάβολο.

Όρμησε ο διάβολος να τον πειράξει: ο διάβολος, όταν βλέπει τον άνθρωπο ανοχύρωτο, χωρίς να έχει την φώτιση του Θεού, αλλά να εμπιστεύεται τον εαυτό του και την δική του σκέψη, τον πειράζει. Ο λόγος του Θεού έχει μοναδική αξία. Μας ανανεώνει, μας φωτίζει, μας αγιάζει, μας προστατεύει από τον πειρασμό.

B. Αλλάζει ο κόσμος μας:

1. Ένα τραγούδι του Τζων Λένον λέει: “ You may say I am dreamer but I ‘not the only one, I hope someday you ‘ll join us and the world could live as one” (Imagine). Αυτό το όραμα της αλλαγής του κόσμου δεν χρειάζεται τεράστιες επαναστάσεις. Έχει σχέση με την καθημερινή επανάσταση της αγάπης, τα μικρά εκείνα βήματα που ένας άνθρωπος κάνει για να βγει από τον εαυτό του και να έρθει κοντά στον συνάνθρωπό του, την στάση του ειρηνοποιού, όταν δηλαδή λειτουργεί για να ενώσει και δεν χαίρεται με την διάσπαση και τον διχασμό, να ενώσει όμως με βάση την αλήθεια του Χριστού, δηλαδή με βάση την αγάπη που κάνει τις καρδιές να ειρηνεύουν και όχι με βάση την πρόσκαιρη ανακούφιση του δικού του συμφέροντος, αλλά και με την μελέτη του λόγου του Θεού, η οποία μας βοηθά να νικήσουμε μικρότερα και μεγαλύτερα πάθη, να νικήσουμε τον διάβολο που μας διασπά και μας κάνει κομμάτια. Αυτός ο δρόμος μας αλλάζει και αλλάζει όσους είναι κοντά μας. Εδώ βρίσκεται η ουσία της επανάστασης που λυτρώνει.

2. Η αλλαγή έχει ως πρότυπά της πρόσωπα. Τέτοια είναι οι Τρεις Ιεράρχες. Ο Μέγας Βασίλειος έκανε πράξη την αγάπη, τόσο για τον Θεό, όσο και για τους ανθρώπους. Ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος έγινε ειρηνοποιός, αρνήθηκε τον πατριαρχικό θρόνο παραιτούμενος από αυτόν, βλέποντας ότι δεν υπήρχε άλλος τρόπος να συμβάλει στην ειρήνευση τόσο της δικής του καρδιάς, η οποία δεν άντεχε στις συγκρούσεις, αλλά και στις καρδιές των άλλων, οι οποίοι θεωρούσαν ότι η εκλογή του δεν έγινε σωστά. Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος ήταν ο δεινότερος ερμηνευτής της Αγίας Γραφής στην ιστορία της εκκλησιαστικής μας παράδοσης, με την μελέτη της και τους υπέροχους λόγους ερμηνείας, με τους οποίους φώτιζε τους ανθρώπους και τους έκανε να παλεύουν εναντίον του κακού. Οι Τρεις αυτοί σπουδαίοι Πατέρες άλλαξαν τον κόσμο, διότι έθεσαν τις βάσεις του μοναδικού στην ιστορία ελληνοχριστιανικού πολιτισμού. Έκαναν να συναντηθεί η φιλοσοφία της γνώσης και η γνώση του Θεού διά της αγάπης τόσο προς Αυτόν όσο και με τον πλησίον. Και έζησαν την αρετή με την ίδια τους την ζωή.

3. Ο κόσμος αλλάζει αν αλλάξουμε εμείς. Χρειαζόμαστε παιδεία που να μας ανοίγει στο σύνολο και όχι να μας κρατά κλεισμένους στον εαυτό μας. Χρειαζόμαστε σχέση με την Εκκλησία, μίμηση των Πατέρων μας, αίσθημα ότι αν κάνουμε τον πνευματικό μας αγώνα, την προσπάθειά μας να είναι ο Χριστός που μας καθοδηγεί, τότε η αγάπη, η ειρήνη, αλλά και η εμπιστοσύνη στον Θεό, όσο δύσκολη κι αν είναι ή αν γίνει η ζωή μας, θα μας δώσει Αλήθεια και θα αλλάξει την καρδιά και τον κόσμο μας.

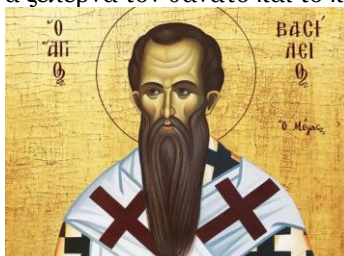
4. Σε μια εποχή που είμαστε στραμμένοι στον εαυτό μας και λέμε συνεχώς «σε όποιον αρέσουμε», τα πρότυπα των Αγίων μας είναι ευκαιρίες να έχουμε αναγέννηση στην καρδιά μας. Μπορεί η πολιτεία να μην θέλει τους Τρεις Ιεράρχες και την Εκκλησία στην ζωή μας να είναι οδοδείκτες. Εμείς όμως μπορούμε να αντισταθούμε.

Γ. Ένα τραγούδι:

«Θέλω κάτι να αλλάξω, αλλά ίσως δεν μπορώ άραγε θα συνηθίσω ή θ' αυτοκαταστραφώ. Βοήθα κάτι να αλλάξει, γιατί μόνος δεν μπορώ να διαλύσει ή να φτιάξει τον κόσμο αυτόν εγώ τον μισώ» (Ένα παλιό τραγούδι των Πυξ Λαξ)

Βοήθα κάτι ν' αλλάξει: Ο άνθρωπος από μόνος του δεν μπορεί να αλλάξει τον κόσμο. Χρειάζεται την βοήθεια του Θεού και αυτή η βοήθεια μας κάνει να αλλάζουμε πρώτα εντός μας και να μην αυτοκαταστραφούμε. Την στιγμή αυτή που αλλάξαμε, ήδη αλλάζει ο κόσμος, γιατί ανοιγόμαστε, γιατί μας βλέπουν, γιατί μοιραζόμαστε το φως και τότε αυτός ο κόσμος που γίνεται μισητός, επειδή δεν έχει διάρκεια και νόημα που να ξεπερνά τον θάνατο και το κακό, αλλάζει.

Δ. Ο Άγιος της Αγάπης για τον Θεό και τους ανθρώπους

Ο Μέγας Βασίλειος γεννήθηκε το 330 στην Καισάρεια της Καππαδοκίας (νυν Καϊσερί Τουρκίας) και ήταν γιος του Ποντίου ρήτορα (δικηγόρου της εποχής) Βασιλείου και της [Εμμέλειας](#), η μνήμη της οποίας τιμάται από την Ορθόδοξη Εκκλησία μαζί με του υιού της. Στην οικογένεια εκτός από το Βασίλειο υπήρχαν άλλα οκτώ ή εννέα παιδιά. Μεταξύ αυτών, ο Γρηγόριος, ο μετέπειτα σπουδαίος θεολόγος, γνωστός ως [Γρηγόριος Νύσσης](#). Η γιαγιά του [Μακρίνα](#) ήταν κόρη χριστιανού μάρτυρα και μαζί με τη μητέρα του [Εμμέλεια](#) έπαιξαν σημαντικό ρόλο στη διαμόρφωση του χριστιανικού χαρακτήρα του Βασιλείου.

Μετά τα εγκύκλια μαθήματα που πήρε στην πατρίδα του, ο Βασίλειος στάλθηκε στο Βυζάντιο για ευρύτερες σπουδές. Το 351 πήγε στην Αθήνα, όπου ανθούσαν ακόμη τα γράμματα και οι τέχνες. Σπούδασε ρητορική, φιλοσοφία, αστρονομία, γεωμετρία, ιατρική, φυσική κ.ά. Στην Αθήνα γνωρίστηκε με τον [Ιουλιανό](#), μετέπειτα αυτοκράτορα του Βυζαντίου και αργότερα μεγάλο πολέμιο του Χριστιανισμού, και τον Γρηγόριο τον Ναζιανζηνό, με τον οποίο τον συνέδεσε μία ιερή και ισόβια φιλία.

Μετά τις σπουδές του στην Αθήνα επέστρεψε το 351 στην Καισάρεια, όπου άσκησε το επάγγελμα του ρήτορα, όπως και ο πατέρας του. Πολύ γρήγορα ξεκίνησε ένα πνευματικό ταξίδι στην Αίγυπτο, την Παλαιστίνη, τη Μεσοποταμία και τη Συρία, για να γνωρίσει τους ασκητές και να σπουδάσει τον μοναχισμό. Τόσο πολύ γοητεύτηκε από την αυστηρή ασκητική ζωή, ώστε πήγε στον Πόντο κι έζησε μοναχός στην έρημο για μία πενταετία (357-362).

Σκόπευε να μείνει οριστικά εκεί, αν δεν επισυνέβαινε ο θάνατος του επισκόπου Καισαρείας Ευσέβιου. Ο λαός της Καισαρείας ζήτησε να τον διαδεχθεί ο Βασίλειος και μετά την εκλογή του αναγκάστηκε να επιστρέψει στην Καισάρεια. Παρέμεινε για εννέα χρόνια επίσκοπος Καισαρείας και άφησε σπουδαίο έργο, που αποτέλεσε παράδειγμα προς μίμηση για τις επόμενες γενιές. Έργο ζωής και σημαντικό σταθμό στην πορεία του, αποτελεί η ίδρυση και λειτουργία ενός κοινωνικού φιλανθρωπικού συστήματος, του Πτωχοκομείου ή Βασιλειάδας. Εκεί διοχετεύει όλη την ποιμαντική του ευαισθησία, καθιστώντας την πρότυπο κέντρου περίθαλψης και φροντίδας των ασθενέστερων κοινωνικά ατόμων. Ουσιαστικά η Βασιλειάδα υπήρξε ένας πρότυπος οίκος για τη φροντίδα των ξένων, την ιατρική περίθαλψη των φτωχών άρρωστων και την επαγγελματική κατάρτιση των ανειδίκευτων. Καθίσταται η μήτρα ομοειδών οργανισμών που δημιουργήθηκαν σε άλλες επισκοπές και στάθηκε η σταθερή υπενθύμιση στους πλουσίους του προνομίου τους να διαθέτουν τον πλούτο τους με έναν αληθινά χριστιανικό τρόπο.

Ο Βασίλειος ήταν αλύγιστη ψυχή μπροστά σε κάθε είδους κοσμική εξουσία. Κάποτε, ο αυτοκράτορας Ουάλης, που υποστήριζε τους Αρειανούς, του έστειλε τον επίτροπό του Μόδεστο. Ο αυτοκρατορικός απεσταλμένος τον φοβέρισε με δήμευση της παρουσίας του, εξορία και μαρτυρικό θάνατο. Ατάραχος, ο Βασίλειος απάντησε: – «Λίγα τριμμένα ρούχα και κάμποσα βιβλία αποτελούν όλη μου την περιουσία· επομένως δεν φοβάμαι τη δήμευση. Την εξορία δεν τη λογαριάζω, γιατί σ' αυτόν τον κόσμο είμαι παρεπίδημος. Ούτε τα μαρτύρια φοβούμαι, γιατί τον θάνατο θεωρώ ως ευεργέτη, επειδή θα με οδηγήσει πιο γρήγορα στον Θεό».

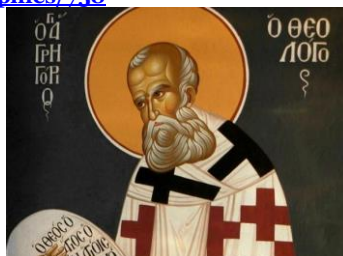
– «Κανένας άλλος επίσκοπος δεν μου μίλησε έτσι», είπε θυμωμένος ο Μόδεστος.

– «Δεν θα μίλησες ποτέ με πραγματικό επίσκοπο», του ανταπάντησε ο Βασίλειος.

Ο Μέγας Βασίλειος υπήρξε πολυγραφότατος συγγραφέας, με καθοριστική συνεισφορά στη διατύπωση του δόγματος της Αγίας Τριάδας, ενώ συνέταξε και Θεία Λειτουργία («Λειτουργία

του Μεγάλου Βασιλείου»). Τα έργα του διακρίνονται σε δογματικά, αντιαρετικά, ασκητικά, πρακτικά, ομιλίες και επιστολές.

Σε όλη τη σύντομη ζωή του αγωνίστηκε για την ενότητα της Χριστιανικής Εκκλησίας, που μαστιζόταν στην εποχή του από θεολογικές έριδες σχετικά τις δοξασίες του Αρείου. Πέθανε την 21 Ιανουαρίου του 379 σε ηλικία 49 ετών και τάφηκε με μεγάλες τιμές.
<https://www.sansimera.gr/biographies/758>

Ε. Ο Άγιος της ειρήνης και της διακριτικής πορείας

Ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος υπήρξε μια σπουδαία εκκλησιαστική προσωπικότητα και ένας από τους Τρεις Ιεράρχες. Η μνήμη του γιορτάζεται σε Ανατολή και Δύση στις 25 Ιανουαρίου. Την ημέρα αυτή γιορτάζουν όσες και όσοι φέρουν το όνομα Γρηγόριος και Γρηγορία.

Ο Γρηγόριος γεννήθηκε το 329 στην Αριανζό, κοντά στη Ναζιανζό της Καππαδοκίας, γι' αυτό λέγεται και Ναζιανζηνός. Έλαβε χριστιανική αγωγή από τον πατέρα του Γρηγόριο, που ήταν επίσκοπος στη Ναζιανζό, αν και αρχικά ανήκε στην ιουδαϊζουσα αίρεση των Υψισταρίων, και τη μητέρα του Νόννα. Σπούδασε στα πιο ονομαστά πνευματικά κέντρα της εποχής του, στην Καισάρεια, την Αλεξάνδρεια και την Αθήνα, όπου είχε συμμαθητή τον Μέγα Βασίλειο.

Μετά τις σπουδές του γύρισε στη Ναζιανζό, σε ηλικία 30 ετών. Αφού βαπτίστηκε, έφυγε για την έρημο, όπου έγινε μοναχός. Από την έρημο το κάλεσε ο γέρος πατέρας του για να τον βοηθήσει στο ποιμαντικό του έργο και κατ' απαίτηση των χριστιανών και παρά τη θέλησή του χειροτονήθηκε πρεσβύτερος. Αργότερα, ο Μέγας Βασίλειος, που ήταν αρχιεπίσκοπος στην Καισάρεια, τον χειροτόνησε επίσκοπο, παρά τη θέλησή του και πάλι. Ο Γρηγόριος δεν έμεινε για πολύ στη θέση αυτή. Μετά τον θάνατο του πατέρα του προτίμησε να φύγει και πάλι στην έρημο. Ήταν, όμως, γνωστός για την αρετή, τη σοφία και την ορθή πίστη του, ώστε οι χριστιανοί της Κωνσταντινούπολης τον κάλεσαν να αναλάβει τον αγώνα εναντίον των Αρειανών, οι οποίοι με τις αιρετικές διδασκαλίες τους είχαν διχάσει το ποιμνίο της Εκκλησίας.

Ο Γρηγόριος δέχτηκε, μετέβη στην πρωτεύουσα κι έστησε το πνευματικό στρατηγείο του στο μικρό ναό της Αγίας Αναστασίας. Εκεί εκφώνησε τους περίφημους πέντε θεολογικούς λόγους του ενάντια στους αρειανόφρονες, για τους οποίους ονομάστηκε Θεολόγος. Το 381 συνήλθε στην Κωνσταντινούπολη Β' Οικουμενική Σύνοδος για να καταδικάσει τους οπαδούς του Μακεδονίου, οι οποίοι αμφισβητούσαν τη θεότητα του Αγίου Πνεύματος, για ακόμη μία φορά τον Άρειο και να συμπληρώσει το Σύμβολο της Πίστεως. Τα μέλη της συνόδου τον ανακήρυξαν πρόεδρό της και ταυτόχρονα τον εξέλεξαν αρχιεπίσκοπο Κωνσταντινουπόλεως. Όμως, ορισμένα μέλη της Συνόδου, που εμφανίστηκαν καθυστερημένα στις εργασίες της, αμφισβήτησαν την εκλογή του και ο Γρηγόριος δεν δίστασε να παραιτηθεί και να επιστρέψει στην έρημο, αφού προηγουμένως εκφώνησε τον περίφημο «Συντακτήριο Λόγο» του. Εκεί πέρασε τον υπόλοιπο χρόνο της ζωής του, με προσευχή, μελέτη και συγγραφή.

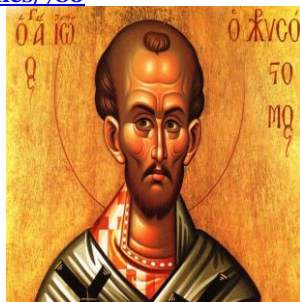
Το πλούσιο συγγραφικό του έργο χωρίζεται σε:

- Λόγους (αντιαρετικούς, εόρπιους, εγκωμιαστικούς κλπ)
- Επιστολές (διασώζονται 246)
- Ποιήματα (θεολογικά και ιστορικά)

Το θρησκευτικό δράμα «Χριστός Πάσχων», που αποδιδόταν σ' αυτόν, είναι έργο αρκετά μεταγενέστερο.

Ο Γρηγόριος ο Θεολόγος κοιμήθηκε στις 25 Ιανουαρίου του 390, σε ηλικία 61 ετών.

<https://www.sansimera.gr/biographies/780>

ΣΤ. Ο Άγιος της μελέτης των Γραφών και της βίωσης του Ευαγγελίου μέχρι θανάτου

Ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος υπήρξε εξέχουσα προσωπικότητα της Χριστιανοσύνης, Μέγας Πατέρας της Εκκλησίας, Οικουμενικός Δάσκαλος κι ένας από τους [Τρεις Ιεράρχες](#), μαζί με τον [Μέγα Βασίλειο](#) και τον [Γρηγόριο τον Θεολόγο](#). Η Εκκλησία τον ονόμασε Χρυσόστομο για την ωραιότητα των λόγων του, ενώ για τη ρητορική δεινότητα ονομάστηκε «Δημοσθένης του Χριστιανισμού».

Ο Ιωάννης γεννήθηκε στην Αντιόχεια (σημερινή Αντάκια Τουρκίας) το 347. Έμεινε ορφανός από πατέρα σε μικρή ηλικία και ανατράφηκε με τη φροντίδα της μητέρας του Ανθούσας. Σπούδασε ρητορική κοντά στον φημισμένο δάσκαλο της εποχής Λιβάνιο. Ο δάσκαλός του τον εκτιμούσε τόσο πολύ για την ευφυΐα και τη ρητορική του δεινότητα, που έλεγε πως θα τον άφηνε διάδοχό του στη σχολή, αν δεν τον είχαν κερδίσει οι Χριστιανοί.

Μετά τις σπουδές του δικηγόρησε για λίγο στην Αντιόχεια και στη συνέχεια έφυγε για την έρημο, όπου ασκήτευσε. Το 381 επανήλθε στην Αντιόχεια για να χειροτονηθεί διάκονος και αργότερα πρεσβύτερος. Κατά τη διάρκεια της ιεροσύνης του διακρίθηκε για την ερμηνεία των Γραφών, το κήρυγμα και την ποιμαντική του δράση. Σύντομα, η φήμη του ξεπέρασε τα στενά όρια της Αντιόχειας και στα τέλη του 397 κλήθηκε στην Κωνσταντινούπολη για να διεκδικήσει τον αρχιεπισκοπικό θρόνο. Στις [15 Δεκεμβρίου](#) του ίδιου χρόνου, η Ενδημούσα Σύνοδος των επισκόπων τον εξέλεξε στον αρχιεπισκοπικό θρόνο της Κωνσταντινούπολης, παρά την αντίδραση του Αρχιεπισκόπου Αλεξανδρείας Θεόφιλου, που προωθούσε τον δικό του υποψήφιο. Ενθρονίστηκε στις [26 Φεβρουαρίου](#) του 398.

Πρώτος του στόχος ήταν η αναδιοργάνωση της Εκκλησίας, καθώς πίστευε ότι η ηθική εξυγίανση της κοινωνίας προϋπέθετε την εξυγίανση του κλήρου και των αρχόντων. Τα κηρύγματά του επισήμαναν τις εκτροπές όλων των κοινωνικών τάξεων και διακήρυξαν την ανάγκη επιστροφής στο αυθεντικό περιεχόμενο της χριστιανικής ζωής, ιδιαίτερα των κληρικών και των αρχόντων. Έτσι, ήταν σχεδόν προδιαγεγραμμένο ότι θα ερχόταν σε σύγκρουση με πολλούς από τους εκκλησιαστικούς και πολιτικούς άρχοντες της εποχής του. Δεν δίστασε να αντιταχθεί και προς την αυτοκράτειρα Ευδοξία, με αποτέλεσμα να εξοριστεί δύο φορές. Στη δεύτερη εξορία του, καθ' οδόν προς τα Κόμανα του Πόντου πέθανε στις [14 Σεπτεμβρίου](#) του 407, σε ηλικία 60 ετών.

Ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος αναδείχθηκε σε μέγιστο εκκλησιαστικό συγγραφέα. Το έργο του είναι εντυπωσιακό, τόσο σε έκταση, όσο και σε θεολογική πληρότητα. Αποτελείται από ομιλίες, πραγματείες και επιστολές. Το πιο γνωστό έργο του στον πολύ κόσμο είναι η Θεία Λειτουργία (Λειτουργία του Χρυσόστομου), που τελείται κατά κύριο λόγο κάθε Κυριακή στις Εκκλησίες.

Η μνήμη του Αγίου Ιωάννη του Χρυσόστομου εορτάζεται στις [13 Νοεμβρίου](#) από την Ορθόδοξη Εκκλησία και στις [13 Σεπτεμβρίου](#) από την Καθολική Εκκλησία. Επιπλέον, η Ορθόδοξη Εκκλησία τιμά την Ανακομιδή των Λειψάνων του στις [27 Ιανουαρίου](#) και μαζί με την Καθολική Εκκλησία τους Τρεις Ιεράρχες στις [30 Ιανουαρίου](#).

<https://www.sansimera.gr/biographies/783>

Ζ. Είναι τρομακτικό που οι νέοι δεν θέλουν να αλλάξουν τον κόσμο σήμερα (Δημήτρης Τσιρινιώτης, Φυσικός)

Αφορμή για να γράψω το παρακάτω κείμενο στάθηκαν κάποιες σκηνές καθημερινότητας που παρόμοιές τους ξετυλίγονται μπροστά στα έκπληκτα μάτια μου τώρα τελευταία όλο και συχνότερα:

Σκηνή 1: Σε ένα βαγόνι του ηλεκτρικού σιδηροδρόμου μπαίνει γριούλα που κρατάει μπαστούνι και που με πολύ προσπάθεια στέκεται όρθια. Ψάχνει με αγωνία ένα άδειο κάθισμα. Παρέα τεσσάρων νεαρών γύρω στα 18 είναι καθισμένη σε καθίσματα. Η γριούλα τους κοιτάζει παρακαλετά ελπίζοντας ότι κάποιος από τους νεαρούς της παρέας θα προθυμοποιηθεί να σηκωθεί. Καμία τέτοια πρόθεση. Και εκεί που είχα πειστεί ότι πρόκειται για απόλυτη αγένεια συνέβη το εξής απίθανο: Μετά από την έντονη παρατήρηση ενός μεγαλύτερου άνδρα σηκώθηκαν και οι τέσσερις νεαροί σαν να τους χτύπησε ηλεκτρικό ρεύμα. Με τέτοια προθυμία. Τελικά δεν ήταν αγενείς όπως αρχικά νόμιζα, απλά πιθανότατα δεν τους είχε περάσει ποτέ από το μυαλό να σηκωθούν για να καθίσει μια ανήμπορη γιαγιά.

κηνή 2: Βρισκόμαστε σε μια παραλία το καλοκαίρι. Εγώ και καμία δεκαριά νέοι ηλικίας από 17 έως 22 ετών (όλοι παιδιά οικογενειακών φίλων μου) παίζουμε beach-volley. Είμαι ο μοναδικός

μεγάλος της παρέας. Το παιχνίδι είναι απόλυτα βαρετό αφού σχεδόν όλοι οι νεαροί παίζουν σαν υπνωτισμένοι και δεν δείχνουν κανένα ενδιαφέρον. Ξαφνικά ακούω τον εαυτό μου να λέει: «να βάλουμε σκορ». Το παιχνίδι ανάβει για τα καλά και όλοι οι νεαροί παίζουν σαν κάποιος να τους πάτησε την ένδειξη «on». Το μυαλό μου τρέχει στο μάθημά μου στο σχολείο: «όποιος λύσει αυτή την άσκηση θα πάρει μια μονάδα παραπάνω στο τετράμηνο». Σκέφτομαι: «Σκορ, βαθμοί και στο βάθος κέρδος. Άτιμε καπιταλισμέ είσαι παντού».

Οι σημερινοί νέοι στην πλειοψηφία τους έχουν αναπτύξει κάποια χαρακτηριστικά που είναι ιδιαίτερα ανησυχητικά: μειωμένη κοινωνική αλληλεπίδραση και επικοινωνία. Μοιάζουν εγκλωβισμένοι στον στενό κύκλο των δικών τους ενδιαφερόντων. Δυσκολεύονται δηλαδή να ενδιαφερθούν για κάποιον ή κάτι αν δεν αφορά τον εαυτό τους. Ο ορίζοντας των γεγονότων τους είναι τα προσωπικά τους ενδιαφέροντα-συμφέροντα.

Το κείμενο αυτό δεν είναι κριτική για την συμπεριφορά των νέων μας τη σύγχρονη εποχή. Θα μπορούσαμε μάλιστα να ισχυριστούμε ότι είναι ένα είδος αυτοκριτικής ημών των μεγαλύτερων που είμαστε οι κύριοι υπεύθυνοι για αυτή την συμπεριφορά. Αν θέλουμε να κατανοήσουμε, να παρέμβουμε και όχι απλά να στιγματίσουμε τους νέους μας οφείλουμε να αντικρύσουμε το πρόβλημα κατάματα και να ψάξουμε τις αιτίες, αλλιώς θα πρόκειται για άλλη μια επανάληψη του απαράδεκτου στερεότυπου ότι «οι παλαιότερες γενιές ήταν καλύτερες από τις νεότερες». Όσο για τους νέους μας ας με συγχωρέσουν για την καταγραφή των αρνητικών στοιχείων που εγώ διακρίνω στάση ζωής τους και στη συμπεριφορά τους. Εννοείται ότι υπάρχουν και πολλά θετικά στοιχεία και εννοείται ότι υπάρχουν και πολλές εξαιρέσεις. Απλά θεώρησα ότι μερικές φορές είναι καλύτερα αντί να χαϊδεύουμε αυτιά, να τα τραβάμε. Ειδικά εκεί που υπάρχει ακόμα περιθώριο αλλαγής.

Συγχέουν τον δυναμισμό με την αγένεια

Κάτι που οφείλουμε να υπογραμμίσουμε είναι η αδυναμία των σημερινών ενηλίκων να εμπνεύσουν κανόνες ευγενικής συμπεριφοράς στα παιδιά. Και εκεί που τις παλαιότερες εποχές επικρατούσαν τα «πρέπει», τα «μη» και ο αυταρχισμός, σήμερα έχουμε περάσει στο άλλο άκρο. Στο όνομα της ελευθερίας των παιδιών φτάσαμε στην ελευθεριότητα. Πάρα πολλοί γονείς θεωρούν ότι οι «καλοί τρόποι» είναι περιορισμοί στην ατομικότητα του παιδιού τους καθώς και στην κοινωνική και επαγγελματική τους αναρρίχηση. Έτσι ενθαρρύνουν τα παιδιά τους να επιδιώκουν αποκλειστικά και με κάθε μέσο το ατομικό τους συμφέρον. Το αποτέλεσμα είναι σήμερα οι νέοι να μπερδεύουν τον δυναμισμό με την αγένεια, την διεκδικητικότητα με την αντιδραστικότητα και να θεωρούν την ευγένεια και τους καλούς τρόπους «μεγαλίστικη» συμπεριφορά.

Εγκλωβισμένοι στον στενό κύκλο των δικών τους ενδιαφερόντων

Και τις παλαιότερες εποχές οι νέοι έμοιαζαν να ζουν σε ένα ξεχωριστό δικό τους σύμπαν που όμως είχε πολλά σημεία τομής με το σύμπαν των ενηλίκων. Τη σημερινή εποχή οι νέοι φαίνεται να μην «συναντιούνται» ιδιαίτερα με τους ενήλικες. Σαν οι νέοι και οι μεγαλύτεροι να ζουν σε δύο παράλληλα σύμπαντα.

Ας πάρουμε μια μέση οικογένεια για παράδειγμα. Η συνήθεια που κρατούσαν οι οικογένειες, να κάθονται γύρω από το οικογενειακό τραπέζι (ομοτράπεζο) έχει σχεδόν χαθεί. Οι νέοι έχουν πάψει να μιλούν, να ρωτούν τους μεγαλύτερους για να μάθουν, ενοχλούνται και θεωρούν ανάκριση τις ερωτήσεις των γονέων τους. Με αυτό τον τρόπο δεν μαθαίνουν να ενδιαφέρονται για ένα θέμα έχοντας ως αποκλειστικό κίνητρο το ενδιαφέρον κάποιου άλλου για αυτό. Το να μάθουν τα παιδιά να ενδιαφέρονται για κάτι που απασχολεί κάποιον άλλον είναι ο πιο θεμελιώδης τρόπος να απεγκλωβίζονται από τον παιδικό εγωκεντρισμό τους. Αλλιώς παραμένουν κλεισμένα στο ατομιστικό τους κουκούλι και δεν ενηλικιώνονται σωστά.

Από την άλλη ούτε το εκπαιδευτικό μας σύστημα βοηθά τα παιδιά και τους νέους να ευαισθητοποιούνται και για θέματα που δεν ανήκουν στο στενό φάσμα των ενδιαφερόντων-συμφερόντων τους. Η γνώση αποκτά χρησιμοθηρική διάσταση: «μάθε ότι μπορεί να σου αποφέρει καλύτερο βαθμό ή καλύτερη επίδοση στις εξετάσεις. Η γενική γνώση σου είναι άχρηστη». Οι νέοι λοιπόν είναι σαφώς πεπεισμένοι ότι το μόνο που έχει σημασία είναι η απόδοση. Με μοναδικό κίνητρο της μόρφωσης τον ανταγωνισμό και τον πρωταθλητισμό οι νέοι μας μοιάζουν με άλογα κούρσας που τους έχουν φορέσει παρωπίδες για να μην διαταράσσεται η προσοχή τους με ότι συμβαίνει γύρω τους. Έτσι λοιπόν οι νέοι μη βλέποντας τι συμβαίνει στον κόσμο δεν μαθαίνουν ποτέ να νοιάζονται για αυτόν.

Γνωστικοί γίγαντες και κοινωνικοί νάνοι

Οι νέοι μας σήμερα είναι στην πλειοψηφία τους γεμάτοι με τυπικά προσόντα αλλά έχουν έλλειμμα ακόμα και απλών κανόνων στοιχειώδους συμπεριφοράς. Φαίνεται να μην έχουν επαρκώς αναπτυγμένες τις λεγόμενες «μαλακές δεξιότητες».

Οι «μαλακές δεξιότητες» είναι εκείνες που δεν διδάσκονται επίσημα στα εκπαιδευτικά ιδρύματα και που δεν μπορούν να ποσοτικοποιηθούν και να μετρηθούν. Αφορούν κυρίως τις διαπροσωπικές σχέσεις. Αναλυτικά περιλαμβάνουν: α) την ικανότητα για ομαδική εργασία β) την συναισθηματική νοημοσύνη (ικανότητα του ατόμου να κατανοεί τα συναισθήματα, τόσο τα δικά του όσο και των

άλλων, και να τα χειρίζεται αποτελεσματικά γ) την ενσυναίσθηση (το άτομο να «μπαίνει στη θέση του άλλου) δ) την ευγενική συμπεριφορά και τον σεβασμό στους άλλους ε) την ευελιξία και την προσαρμοστικότητα στ) τις προσωπικές αξίες και το ήθος ζ) την ανάληψη πρωτοβουλίας και ευθύνης η) την κοινωνικότητα κ.α .

Αντιθέτως παρατηρούμε ότι όσον αφορά τις «σκληρές δεξιότητες» οι νέοι μας έχουν απόλυτη επάρκεια. Οι «σκληρές δεξιότητες» αφορούν τις ειδικές γνώσεις και ικανότητες που απαιτούνται για καλές επιδόσεις στα μαθήματα, στις εξετάσεις και στο επάγγελμα. Αυτές διδάσκονται επίσημα στα εκπαιδευτικά ιδρύματα και είναι εντελώς μετρήσιμες. Περιλαμβάνουν την ικανότητα στα μαθήματα , τα τυπικά προσόντα(ξένες γλώσσες, χρήση Η/Υ, μεταπτυχιακά κ.α).

Κατά την γνώμη μου η ανισομερής καλλιέργεια των «σκληρών δεξιοτήτων» εις βάρος των «μαλακών δεξιοτήτων» είναι βασικός λόγος που οι νέοι μας σήμερα μοιάζουν με γνωστικοί γίγαντες και κοινωνικοί νάνοι.

Σε διαρκές κνηνητό αλλά πάντα νιώθουν ότι έχουν μείνει πίσω

Δύο ακόμη πράγματα που έχουν μεγάλη σημασία στη διαμόρφωση των σημερινών νέων μας είναι τα εξής: α) οι πάρα πολλές επιλογές που έχουν όσον αφορά τις σπουδές και την επαγγελματική επιλογή και β) η τάση «να γίνουμε κάτι σπουδαίο». Ο αντίλογος εδώ θα μπορούσε να ισχυριστεί ότι αυτά τα στοιχεία θα έπρεπε να εκληφθούν ως θετικά. Σύμφωναι αλλά, όπως σε όλα τα πράγματα, αυτό που μετράει είναι το κίνητρο και το μέτρο. Στην προκειμένη περίπτωση λοιπόν το κίνητρο είναι ακραία ατομικιστικό και το μέτρο έχει εντελώς χαθεί. Ενώ φαινομενικά λοιπόν νέοι μας μοιάζουν να θέλουν να τα κάνουν όλα, να αποκτήσουν πάρα πολλά προσόντα και να διατρέψουν επαγγελματικά κατά βάθος νιώθουν εντελώς χαμένοι μέσα σε ένα πακτωλό επιλογών και βιώνουν ισχυρή ματαίωση ότι τίποτα δεν είναι ποτέ αρκετό. Νιώθουν πάντα ότι μειονεκτούν και ότι έχουν μείνει πίσω σε σχέση με τους άλλους. Προσωπικά πιστεύω ότι αντί να βαυκαλιζόμαστε που τα ελληνόπουλα πλέον θεωρούν τις μεταπτυχιακές σπουδές δεδομένες, θα έπρεπε να ανησυχούμε. Ο λόγος είναι ότι το πραγματικό κίνητρο είναι η επικράτηση έναντι άλλων ακόμα και για πολύ απλές και χαμηλά αμειβόμενες δουλειές. Ενώ τα παλαιότερα χρόνια αρκούσε ένα πτυχίο Πανεπιστημίου και ένα Lower για να βρεις μια αξιοπρεπή δουλειά, σήμερα απαιτούνται πολλά πιστοποιημένα προσόντα και μεταπτυχιακές σπουδές για μια συνήθως υπο-αμειβόμενη δουλειά.

Προτιμούν την ψηφιακή επικοινωνία παρά την άμεση

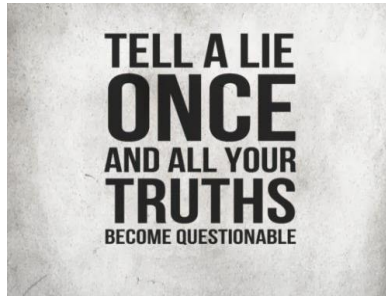
Από την άλλη μεριά έχουμε και όλα αυτούς τους τεχνολογικούς πειρασμούς που έχουν κάνει τους σημερινούς νέους να διαμορφώσουν και ανάλογη συμπεριφορά. Τα social media(κοινωνικά δίκτυα) , το internet, τα smartphones έχουν δημιουργήσει νέες συνήθειες στους νέους μας. Κατά την γνώμη μου δεν είναι σωστό να απορρίπτουμε συλλήβδην τους νέους τρόπους επικοινωνίας. Όμως δεν γίνεται να περνάει χωρίς έντονη κριτική το γεγονός ότι τα κοινωνικά δίκτυα για να επεκταθούν απαιτούν τα παιδιά να γίνουν αντικοινωνικά ή το γεγονός ότι τα smartphones λέγονται έτσι γιατί ακόμα και ένας βλάκας μπορεί να τα χειριστεί. Το πιο ανησυχητικό όμως από όλα είναι ότι αυτοί οι νέοι τεχνολογικοί «θησαυροί» έχουν επεκτείνει την αγορά τους σε μια μερίδα του καταναλωτικού κοινού που δεν έχει την απαιτούμενη ωριμότητα να κρίνει, στα παιδιά. Οφείλουμε να κατακρίνουμε το γεγονός ότι όλα αυτά τα τεχνολογικά καλούδια παρουσιάζονται στα παιδιά σαν παιχνίδια και δυστυχώς έχουν υποκαταστήσει σε μεγάλο βαθμό το πραγματικό παιχνίδι.

Νέοι, που δεν θέλουν να αλλάξουν τον κόσμο

Θεωρώ ότι αυτό εδώ είναι το πιο τρομαχτικό από όλα. Δεν το χωράει ο νους μου ότι από τους σημερινούς νέους δεν ακούω οργισμένες κραυγές, ότι δεν αντικρίζω επαναστατημένες συνειδήσεις που όλα θέλουν να τα αλλάξουν. Αντιθέτως στην πλειοψηφία τους οι απόψεις τους είναι στα όρια του απολιτικού, ενίοτε δε και του κυνικού ειδικά άμα τους αναφέρεις περί συλλογικής διεκδίκησης, κινήματων και άλλα συναφή. Το μόνο που τους απασχολεί είναι το δικό τους επαγγελματικό μέλλον. Μια εντελώς ατομικιστική στάση δηλαδή για την οποία φυσικά οι λιγότερο φταιχτες είναι οι ίδιοι. Βεβαίως όταν δεν θέλεις να αλλάξεις τον κόσμο δυο τινά μπορεί να φταίνε: ή ότι θεωρείς ότι ο κόσμος «πάει και τελείωσε» δεν αλλάζει ή ότι είσαι ευχαριστημένος με τον κόσμο έτσι όπως έχει. Ειλικρινά δεν έχω αποφασίσει τι από τα δύο είναι χειρότερο.

<http://www.alfavita.gr/special-edition/einai-tromahtiko-poy-oi-simerinoi-neoi-den-theloyn-na-allaxoyn-ton-kosmo#ixzz55NMnSq5D>

Τα ψεύτικα τα λόγια τα μεγάλα

Κείμενο 1 και σχόλια:

Ρώτησε κάποτε ο αββάς Αγάθων τον Αββά Αλώνιο λέγοντας: «πώς θα κατορθώσω να κυριαρχώ στην γλώσσα μου, ώστε να μην ψευδεται;» Και του απάντησε ο αββάς Αλώνιος: «Αν δεν ψεύδεσαι, πολλές αμαρτίες πρόκειται να κάνεις». Και εκείνος είπε: «Πώς;». Και του αποκρίνεται ο γέροντας: «Υπόθεσε ότι δύο άνθρωποι έκαμαν φόνο μπροστά σου και ο ένας τους βρήκε καταφύγιο στο κελλί σου. Οι αρχές τον καταζητούν και σε ρωτάνε: έγινε φόνος μπροστά σου; Αν δεν πεις ψέματα, παραδίνεις αυτόν τον άνθρωπο στον θάνατο. Καλύτερα άφησέ τον στον Θεό χωρίς δεσμά. Γιατί ο Θεός όλα τα γνωρίζει».

Θα κατορθώσω να κυριαρχώ στην γλώσσα μου; Ένα σημαντικό ερώτημα. Η γλώσσα συνήθως κυριαρχεί σε μας, οδηγώντας μας στο να κατακρίνουμε, στο να λέμε ψέματα, στο να φωνάζουμε για να δικαιωθούμε, στο να βρίζουμε. Ένα από τα προβλήματα που γεννά η γλώσσα μας είναι και το ψέμα.

Αν δεν ψεύδεσαι: ο γέροντας δείχνει ότι δεν είναι τα πράγματα όπως φαίνονται και ότι υπάρχει πέρα από την αλήθεια και το ψέμα ο δρόμος της αγάπης, της υποστήριξης του πλησίον, της εμπιστοσύνης τω πάντων στον Θεό. Το ερώτημα του ελέγχου της γλώσσας, της αλήθειας και του ψέματος, δεν είναι το κύριο. Το θέμα είναι τι έχει σημασία για μας. Οι κανόνες της ηθικής ή η σχέση μας με τον Θεό. Το να πεις ή να μην πεις ψέματα δείχνει άνθρωπο που πιστεύει ότι όλα εξαρτώνται από αυτόν. Το να εμπιστευθείς στον Θεό την αλήθεια, τον πλησίον, τον εαυτό σου δείχνει άνθρωπο που έχει άψει να βάζει τον εαυτό του πιο πάνω από τον Θεό και την σχέση μαζί Του.

Ο Θεός όλα τα γνωρίζει: ο αββάς Αλώνιος δεν υποστηρίζει ότι το να λες ψέματα είναι κακό. Υποστηρίζει ότι αν μάθουμε να εμπιστευόμαστε τον Θεό που είναι η Αλήθεια, τότε δεν θα χρειαστεί ούτε ψέματα να πούμε, αλλά ούτε και να βάλουμε την όποια ανθρώπινη αλήθεια πάνω από την αγάπη. Ο Θεός ξέρει. Δεν χρειάζεται να ξέρουμε εμείς.

Κείμενο 2 και σχόλια:

Είπε ο αββάς Ανούβ: «Από τότε οπού λέγομαι χριστιανός, δεν βγήκε ψεύδος από το στόμα μου».

Δεν βγήκε ψεύδος: ο αββάς Ανούβ μας δείχνει ότι ο χριστιανός τηρεί τις Δέκα Εντολές, οι οποίες προτρέπουν τον άνθρωπο να είναι ειλικρινής, κυρίως σε σχέση με τον πλησίον του, αλλά και σε σχέση με τον Θεό, όπως επίσης και σε σχέση με τον εαυτό του. Το ψέμα είναι προσωπείο. Το ψέμα είναι υπερηφάνεια. Είναι εξαπάτηση του άλλου. Είναι δικαιολόγηση του εαυτού μας ότι είμαστε σπουδαίοι. Είναι απόδειξη ότι εμείς είμαστε το κέντρο των πάντων, όχι ο Θεός, ο πλησίον, η αγάπη. Γι' αυτό και θέλει πνευματικό αγώνα, για να μπορέσουμε να νικήσουμε το ψεύτικο και να φανούμε αληθινοί.

Β. Γιατί λέμε ψέματα και γιατί μας αρέσουν τα ψέματα:

1. Ψέματα λέμε οι άνθρωποι γιατί παρασυρόμαστε από τον διάβολο, τον πατέρα του ψέματος. Από την διήγηση του Παραδείσου ακόμη ο διάβολος είτε ψέματα στους ανθρώπους τόσο για τον Θεό, ότι δεν τους ήθελε να γίνουν θεοί και γι' αυτό τους ζήτησε να μην φάνε από το δέντρο της γνώσης του καλού και του πονηρού, αλλά και ότι δεν θα πέθαιναν και ότι θα γίνονταν θεοί, εφόσον έκαναν ανυπακοή στον Θεό. Ψέμα χρησιμοποίησε ο διάβολος για να κάνει τους ανθρώπους να αρνηθούν τον Χριστό και να Τον σταυρώσουν. Ο διάβολος μας λέει ότι ψέμα είναι η Ανάσταση, ο τρόπος της Εκκλησίας, η αγιότητα, ψέμα είναι η αγάπη, οι άλλοι, ότι το μόνο αληθινό είναι ο εαυτός μας και το συμφέρον μας. Και υποκύπτουμε σ' αυτήν την αντίληψη.
2. Ψέμα συναντούμε στην καθημερινότητα της ζωής μας. Ψέματα λένε οι πολιτικοί, για να μας κολακέψουν, να πάρουν την εξουσία, να τους πιστέψουμε, να αισθανθούμε ότι μπορούν να μας λύσουν τα προβλήματά μας. Και είμαστε ευκολόπιστοι στο ψέμα διότι και δεν έχουμε κριτική σκέψη, αλλά και γιατί το ψέμα αποσκοπεί στο θυμικό μας στα πάθη μας, στην εκπλήρωση των επιθυμιών μας. Ο άνθρωπος που ζει πνευματικά, δεν αποδέχεται όποιον του τάξει ευχάριστα και εύκολα, διότι ξέρει εκ πείρας ότι κάτι τέτοιο δεν είναι εφικτό. Όμως όταν σε συλλογικό επίπεδο έχουμε μάθει να είμαστε εύκολοι, τότε το ψέμα θριαμβεύει.
3. Το ψέμα όμως είναι ανηθικότητα. Έχει να κάνει με το «ο σκοπός αγιάζει τα μέσα». Έχει να κάνει με την αυτοδικαίωσή μας, με την αποφυγή ανάληψης των ευθυνών για την ζωή μας, το φόρτωμά τους στους άλλους και το αίσθημα ότι έχουμε δίκιο σε ό,τι κάνουμε ή ότι μπορούμε να δικαιολογήσουμε τον εαυτό μας για τα σφάλματά μας. Το ψέμα μάς κάνει να κρυβόμαστε από την πραγματικότητα. Και όσο συνηθίζουμε στα μικρά ψέματα, τόσο πιο εύκολα μπορούμε να περάσουμε στα μεγάλα.
4. Το ψέμα μάς κάνει να αποκτούμε ένα προσωπείο. Να μην είμαστε αυθεντικοί. Να υποδυόμαστε έναν ρόλο, ο οποίος στο τέλος μπορεί να γίνει η πραγματικότητά μας. Ο ψεύτικος εαυτός μας να είναι αυτός που είμαστε και όχι ο αληθινός ή αυτός που θα θέλαμε να είμαστε. Γι' αυτό και χρειάζεται να κόβουμε τα ψέματα μαχαίρι.
5. Υπάρχουν τα ψέματα στις ανθρώπινες σχέσεις, στον έρωτα, στην φιλία. Υπάρχουν τα ψέματα στους βαθμούς τους οποίους παίρνουμε στο σχολείο. Στην εξέτασή μας από τους καθηγητές όταν δεν έχουμε διαβάσει. Όταν ξεχνούμε τα τετράδια και τα βιβλία μας. Όταν αδιαφορούμε. Όταν τεμπελιάζουμε. Με τα ψέματα προσπαθούμε να επιβιώσουμε, να ξεγελάσουμε, να φανούμε έξυπνοι, να γίνουμε αποδεκτοί, να ρίξουμε τους άλλους. Όμως ο ψεύτης και ο κλέφτης τον πρώτο χρόνο χαίρονται. Το ψέμα έχει κοντά ποδάρια και γρήγορα αποκαλύπτεται, με αποτέλεσμα να βγαίνουμε χαμένοι. Ας αγαπούμε την αλήθεια. Μας βοηθά να διορθωνόμαστε και αναλαμβάνοντας τις ευθύνες μας να γινόμαστε πιο δυνατοί. Το ίδιο ας συμβαίνει και στον τρόπο που βλέπουμε την κοινωνία μας. Να μην αγαπάμε να μας λένε ψέματα και να μην επιβραβεύουμε το ψεύτικο, διότι μόνο με την αλήθεια κάποιος μπορεί να προχωρήσει πραγματικά.
6. Υπάρχουν και περιστάσεις που αναγκαζόμαστε να πούμε ψέματα, για να μην αφήσουμε να γίνει μεγαλύτερο κακό. Σ' αυτές τις περιπτώσεις ας εμπιστευόμαστε στον Θεό την έκβαση. Ας πρυτανεύει η αγάπη. Ο άγιος Διονύσιος Ζακύνθου έκρυψε τον φονιά του αδερφού του λέγοντας ψέματα ότι δεν ήξερε πού ήταν, κάνοντάς τον να μετανοήσει για το έγκλημα και σώζοντας κι άλλους από φόνο. Όμως αυτές οι περιπτώσεις είναι έκτακτες και δεν πρέπει να τις γενικεύουμε. Κατά συνθήκη ψέμα δεν είναι όταν θέλουμε να φυλάξουμε τον εαυτό μας από τις συνέπειες των σφαλμάτων μας. Ας προλαβαίνουμε το κακό για να μην χρειαστεί να το καλύψουμε. Ανώτερη όλων όμως είναι η αγάπη, η οποία κάποτε δικαιολογεί και μικρά ψέματα.

Γ. Ένα τραγούδι:

«Τα ψεύτικα τα λόγια τα μεγάλα μου τα πες με το πρώτο σου το γάλα» (ένα τραγούδι του Νίκου Γκάτσου)

Τα ψεύτικα τα λόγια τα μεγάλα: το τραγούδι αναφέρεται στην Ελλάδα, η οποία κυβερνημένη από ανάξιους πολιτικούς, από ψεύτες πολιτικούς λέει ψέματα στα παιδιά της, προκειμένου να τα κρατήσει κοντά της ή να επιτρέψουν στους ψεύτικους να κυβερνούν. Η πνευματική ζωή μας κάνει να διακρίνουμε τι είναι ψεύτικο και τι αληθινό. Δεν πρέπει να υποκύπτουμε σε όσους μας τάζουν, αλλά σε όσους μας λένε ποιοι πραγματικά είναι και τι ζητούν από εμάς.

Δ. Ψέμα και εξαπάτηση

- Στην καθημερινή ζωή η έννοια του ψέματος συνδέεται με την πρόθεση της εξαπάτησης. Ωστόσο αυτή είναι μόνο μια κατηγορία ψεμάτων. Δηλαδή, ένας άνθρωπος λέει ένα ψέμα όταν προσπαθεί να πείσει κάποιον ότι αυτό που λέει είναι αλήθεια ενώ ο ίδιος έχει αμφιβολίες προς την αλήθεια της πρότασης ή γνωρίζει όντως ότι είναι αναληθής. Μια πρόταση μπορεί να εξεταστεί ως προς την αλήθεια της και να αποδειχτεί ψευδής ή αληθής. Δεν είναι όμως απαραίτητο να αποδειχτεί κάτι ψευδές ώστε να χαρακτηριστεί ως ψέμα. Μια αληθινή πρόταση μπορεί τελικά να χαρακτηριστεί ψέμα όταν αυτός που την λέει έχει αμφιβολίες. Παράδειγμα: Όταν κάποιος λέει "Ο ουρανός είναι γαλάζιος", παρότι γνωρίζουμε τώρα ότι είναι γαλάζιος και μπορούμε να το εξηγήσουμε, όταν αυτός ο άνθρωπος αγνοεί ή έχει αμφιβολία ότι είναι γαλάζιος τότε αυτή η αντικειμενική αλήθεια τελικά μπορεί να χαρακτηριστεί ως ψέμα.
- Ακόμα και αν δεν έχει καμία αμφιβολία για κάποια πρόταση, η εξέταση της πρότασης και η αδυναμία να αποδειχτεί αληθής τότε καθιστούν την πρόταση ως ψέμα. Παράδειγμα: Όταν κάποιος λέει ότι έχει μέσα στο δωμάτιο του έναν άορατο ροζ ελέφαντα που κανείς δεν μπορεί να αγγίξει, να νιώσει ή να αντιληφθεί με οποιονδήποτε τρόπο και είναι 100% σίγουρος ότι υπάρχει, επειδή αδυνατούμε με τα μέσα που διαθέτουμε να επαληθεύσουμε αυτή τη πρόταση τότε χαρακτηρίζεται ως ψέμα.
- Μια ακόμα υποκατηγορία ψέματος εμφανίζεται όταν κάποιος εσκεμμένα δεν δίνει απαντήσεις σε ερωτήματα με σκοπό ή την ελπίδα το κοινό του να πιστέψει αυτό που ο ίδιος θέλει. Παράδειγμα: Όταν ένας δημοσιογράφος ρωτάει έναν πολιτικό να διευκρινίσει κάποιες πτυχές σε ένα θέμα και ο πολιτικός εσκεμμένα αποφεύγει την απάντηση με σκοπό ο δημοσιογράφος να νομίζει ό,τι θέλει τότε η αρχική θέση του πολιτικού στο θέμα μπορεί να χαρακτηριστεί ψέμα.
- Τα 'λευκά' ψέματα είναι μια υποκατηγορία που φαινομενικά δεν έχουν κανέναν αρνητικό αντίκτυπο. Είναι μικρά ψέματα που κάποιος μπορεί να πει, στη πλειοψηφία για να αποφυγεί μια άβολη ή άχαρη κατάσταση. Παράδειγμα: Όταν ένα παιδί δεν έχει φάει για μεσημέρι και η μητέρα του το ρωτάει αν έχει φάει και απαντάει "Ναι, έχω φάει" με σκοπό να βγει να παίξει. Τα λευκά ψέματα στην πραγματικότητα απέχουν πολύ λίγο από τα ψέματα. Η γνώση ότι κάποιος λέει τέτοιου είδους ψέματα τελικά δημιουργεί την ίδια έλλειψη εμπιστοσύνης από το κοινωνικό σύνολο.

Ε. Γιατί λέμε ψέματα; (της κ. Ναταλίας Κουρούλη, ψυχολόγου)

"Μαμά, άμα λες ψέματα, θα μεγαλώσει η μύτη σου!». Αυτό μου είπε τις προάλλες ο γιος μου, όταν επέμεινα ότι είχαν τελειώσει τα σοκολατάκια που προφανώς, όπως εκείνος γνώριζε καλύτερα, δεν είχαν τελειώσει. Ευτυχώς η μύτη μου δεν μεγάλωσε, ούτε αυτήν ούτε τις πολλές άλλες φορές που έχω πει ψέματα. Και μπορεί να μην είναι μεγάλα, να μην έχω εξαπατήσει κανέναν σοβαρά, να μην ήταν οι πιο έξυπνες υπεκφυγές ή δικαιολογίες του κόσμου, αλλά έχω πει. Όπως έχουμε πει και λέμε όλοι μας. Φυσικά, άλλοι περισσότερο και άλλοι λιγότερο. Και όσο κι αν εκτιμούμε την ειλικρίνεια, τη διαφάνεια και την ακεραιότητα, συμβαίνει σε όλους μας να βρεθούμε κάποιες φορές στη θέση του... Πινόκιο. Γιατί όμως λέμε ψέματα και είναι πάντα κακό να καταφεύγουμε σε αυτά, όπως μας μαθαίνανε όταν ήμασταν μικροί; Κανείς μας δεν είναι τέλειος και το να προσποιούμαστε ότι δεν είναι έτσι είναι πραγματικά εξαντλητικό.

Κατ' αρχάς, θα πρέπει να πούμε ότι όλοι οι άνθρωποι λέμε ψέματα, άλλοι λιγότερο και άλλοι περισσότερο, άλλοι μικρότερα και άλλοι μεγαλύτερα, άλλοι σοβαρότερα και άλλοι αγαθότερα. Είναι ανθρώπινο και δεν μας κάνει κακούς χαρακτήρες. Μάλιστα, σύμφωνα με τους ειδικούς,

υπάρχει εγγενής προδιάθεση των ανθρώπων στο ψέμα, ως στοιχείο της εξελικτικής μας ανάπτυξης. Γι' αυτό και θεωρείται ότι είναι φυσιολογικό και αναμενόμενο να λέμε κάποια ψέματα. Άλλωστε, και τα κοινωνικά πρότυπα και τα στερεότυπα θεωρούν ότι είναι ανεκτά-αποδεκτά κάποια λίγα -κατά συνθήκη συνήθως- ψέματα. Ας μην ξεχνάμε επίσης ότι τα ψέματα είναι μία συνήθεια που μας συνοδεύει από την παιδική μας ηλικία. Καθώς τα παιδιά στη νηπιακή και την παιδική τους ηλικία ζουν σε έναν δικό τους κόσμο λόγω της φαντασίας τους, η αλήθεια με το ψέμα είναι μπερδεμένα μεταξύ τους. Έτσι, συνηθίζουν σε αυτό.

Κατά συνθήκην ψεύδη: Είναι τα πιο συνηθισμένα. Αυτά στα οποία θα υποπέσει ακόμα και ο πιο ειλικρινής από εμάς. Μπορεί, για παράδειγμα, να καταφύγουμε σε αυτά για να μην αναγκαστούμε να μιλήσουμε σε λεπτομέρειες για ένα ευαίσθητο προσωπικό δεδομένο (π.χ. για το πόσα χρήματα είναι ο μισθός μας ή για το πόσων χρονών είμαστε), για να μη στενοχωρήσουμε κάποιον (π.χ. αν μας ρωτήσουν τι κάνουμε και πούμε καλά, ενώ έχουμε κάποιο πρόβλημα υγείας), για να ξεφύγουμε από μια δύσκολη θέση (π.χ. όταν το παιδί μας επιμένει να φάει σοκολατάκι και του λέμε ότι έχουν τελειώσει). Το ζήτημα σε αυτές τις περιπτώσεις δεν είναι ότι λέμε ψέματα, αλλά γιατί τα λέμε. Για παράδειγμα, όταν μας ρωτάνε για τον μισθό μας, λέμε ψέματα επειδή δεν θέλουμε να φανούμε αγενείς και να προσβάλουμε τον άλλον που ρωτάει λέγοντάς του «δεν σε αφορά» ή επειδή θέλουμε να δημιουργήσουμε μία επίπλαστη εικόνα του εαυτού μας (π.χ. λέγοντας ότι παίρνουμε περισσότερα λεφτά για να κάνουμε επίδειξη ή λιγότερα για να μας λυπούνται). Επίσης, μπορεί, για παράδειγμα, να μας ρωτήσει ο σύντροφός μας τι έχουμε και να πούμε τίποτε, ενώ αυτό δεν ισχύει. Ακόμη, μπορεί να λέμε ψέματα επειδή είναι κάτι ασημαντό και δεν θέλουμε να τον στενοχωρήσουμε, από την άλλη πλευρά όμως μπορεί να μην έχουμε πλήρη συναίσθηση του τι έχουμε, επειδή δεν το έχουμε ψάξει, δεν το έχουμε καταλάβει ή δεν έχουμε μάθει να το ψάχνουμε ή να το συζητάμε.

Το ψέμα κρύβει ανασφάλεια: Συνήθως τα ψέματα δείχνουν ανασφάλεια και συχνά προσφεύγουμε σε αυτά για να καλύψουμε κάποιο αρνητικό αίσθημα για τον εαυτό μας. Για παράδειγμα, κάποιος λέει ότι έχει κάνει σπουδές που δεν έχει κάνει, γιατί νιώθει μειονεκτικά, πιθανώς επειδή δεν είναι τόσο μορφωμένος όσο οι άλλοι. Επίσης, όταν λέμε κάποιο συγκεκριμένο ψέμα συστηματικά, τότε και πάλι έχουμε κάποιους λόγους που το κάνουμε. Έτσι, μια γυναίκα που δεν αποκαλύπτει ποτέ την ηλικία της πιθανότατα είτε δεν την έχει αποδεχτεί η ίδια είτε πιστεύει ότι θα επηρεάσει τις σχέσεις της με τους άλλους (ότι θα τη δουν ή θα την κρίνουν διαφορετικά λόγω αυτού του στοιχείου).

Άνδρες-γυναίκες: Αν ρωτήσεις έναν άνδρα, θα σου πει ότι οι γυναίκες λένε περισσότερα ψέματα. Αυτό δεν ισχύει. Αυτό που συμβαίνει είναι ότι οι άνδρες και οι γυναίκες -ειδικά στις σχέσεις τους- λένε ψέματα για διαφορετικά πράγματα. Ας πάρουμε για παράδειγμα τις ερωτικές σχέσεις. Πιθανότατα εξαιτίας των προτύπων και των κοινωνικών στερεοτύπων, που θέλουν τους άνδρες έμπειρους και τις γυναίκες μετρημένες, οι άνδρες λένε συνήθως περισσότερα από όσα κάνουν και κατά κανόνα περηφανεύονται γι' αυτά, ενώ οι γυναίκες λένε λιγότερα και είναι πιο συγκρατημένες. Επίσης, οι άνδρες και οι γυναίκες λένε διαφορετικά ψέματα σε σχέση με τα οικονομικά ή με τα ψώνια. Οι γυναίκες συχνά το παρακάνουν ή/και έχουν τύψεις ότι υπερβάλλουν σε σχέση με τα ψώνια, γι' αυτό και τείνουν να μειώνουν το πόσα ξοδεύουν. Οι άνδρες από την άλλη, μπορεί να λένε ότι χαλάνε περισσότερα για να εντυπωσιάσουν και να δείξουν ότι έχουν οικονομική άνεση, και πάλι επειδή έτσι απαιτούν τα πρότυπα και τα στερεότυπα.

Και ψεύδεται και τρώς... Δεν είναι σπάνιο να λέμε ψέματα σε σχέση με τις «κακές» μας συνήθειες. Μπορεί, δηλαδή, να λέμε ψέματα σχετικά με το πόσο τρώμε, καπνίζουμε, πίνουμε κ.λπ. Σε αυτήν την περίπτωση, είτε δεν θέλουμε να παραδεχτούμε την κατάσταση, επειδή φοβόμαστε τι θα πουν οι άλλοι, είτε επιδιώκουμε να νιώσουμε καλύτερα με τον εαυτό μας και τις συνήθειές μας. Αυτού του είδους τα ψέματα όμως έχουν και την καλή τους πλευρά. Μπορεί να λειτουργήσουν ως κίνητρο για να κάνουμε μία μεγάλη αλλαγή. Για παράδειγμα, το ψέμα «δεν καπνίζω και τόσο πολύ» μπορεί να μας κάνει να προσπαθήσουμε να μιλήσουμε σε αυτόν τον ρόλο του μετριοπαθούς καπνιστή ή αυτού που βρίσκεται στη διαδικασία να το κόψει. Να προσπαθήσουμε, δηλαδή, να κάνουμε την αλλαγή που έχουμε ήδη αναγγείλει.

Είναι κακά τα ψέματα; Αυτά καθαυτά δεν είναι ούτε καλά ούτε κακά. Το αν τα ψέματα είναι κακά κρίνεται κατά περίπτωση και κυρίως από την πρόθεση αυτού που τα λέει, αλλά και από το αποτέλεσμα που αυτά έχουν στους αποδέκτες τους. Δεν είναι δυνατόν να γενικεύσουμε. Δεν μπορούμε επίσης να πούμε -όπως θα φαινόταν ίσως λογικό- ότι είναι κακά τα πολλά ψέματα, γιατί το πόσα ψέματα θα πει κάποιος έχει να κάνει με τις συνθήκες. Αν, φυσικά, χωρίς λόγο κάποιος λέει τακτικά ψέματα, τότε τα πράγματα αλλάζουν και μιλάμε για παθολογική κατάσταση.

Είναι η ειλικρίνεια αρετή; Κατ' αρχάς θα πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι είναι άλλο πράγμα η ειλικρίνεια στην επικοινωνία μας με τους άλλους και απέναντι στον εαυτό μας (ώστε να αντιλαμβανόμαστε τις ανάγκες μας κ.λπ.) και διαφορετικό το να φτάνουμε στο άλλο άκρο και να μοιραζόμαστε τα πάντα. Η απόλυτη ειλικρίνεια δεν είναι εφικτή και σίγουρα δεν είναι αρετή. Αυτό που πρέπει να κατανοήσουμε είναι ότι τα πράγματα δεν είναι άσπρο-μαύρο. Ούτε το ψέμα είναι πάντα κακό ούτε η αλήθεια είναι πάντα καλή. Αυτό που είναι βέβαιο είναι ότι είναι αναγκαία τα

κατά συνθήκην ψέματα και ότι χρειάζεται λίγη διπλωματία ώστε να προστατέψουμε τόσο τον εαυτό μας όσο και τους άλλους. Έτσι, κατά περίπτωση, το ψέμα μπορεί να είναι βοηθητικό ή και αναγκαίο. Αλήθεια είναι αυτό που συμφωνείται ανάμεσα σε δύο ανθρώπους.

Μυθομανείς: Δεν είναι βέβαια πολύ συχνό, αλλά συμβαίνει. Υπάρχουν κάποιοι άνθρωποι που «κατασκευάζουν» ιστορίες και ζουν μέσα σε αυτές, οι λεγόμενοι μυθομανείς. Πρόκειται για κάτι παθολογικό, κυρίως όταν το άτομο αισθάνεται ότι πράγματι ζει σε αυτήν την κατάσταση που το ίδιο έχει επινοήσει ή ακόμα χειρότερα όταν έχει και ψευδαισθήσεις. Αν έχει επίγνωση ότι λέει ψέματα και παρ' όλα αυτά θέλει να πείσει τους άλλους, τότε πιθανότατα πρόκειται για μια βαθύτατη ανασφάλεια που νιώθει, η οποία το «αναγκάζει» να πει ψέματα, για τα οποία κατά πάσα πιθανότητα μετά θα μετανιώσει, θα νιώσει άσχημα κ.λπ. Σε κάθε περίπτωση, ο παθολογικός ψεύτης χρειάζεται να ζητήσει τη βοήθεια κάποιου ειδικού.

Δεν λέω ψέματα, υπερβάλλω: Η υπερβολή είναι φυσικά μια μορφή ψέματος και έχει να κάνει με τη συνειδητή πρόθεση κάποιου να παρουσιάσει μια διαφορετική εικόνα της πραγματικότητας. Μπορεί να είναι στοιχείο του χαρακτήρα ενός ανθρώπου που είτε βλέπει τα πράγματα πολύ θεατρικά και άρα υπερβολικά, είτε θέλει να εντυπωσιάσει με τις υπερβολές του, είτε τα παίρνει όλα πολύ «βαριά» και υπερβάλλει, είτε θέλει να γίνει ή να φανεί πιο ενδιαφέρων στους άλλους.

Να λέμε ψέματα στα παιδιά; Μοιραία θα πούμε κάποια ψέματα στα παιδιά μας. Για παράδειγμα, ότι έχουν τελειώσει τα σοκολατάκια, όταν δεν πρέπει να φάνε άλλα και δεν μπορούμε (ή θεωρούμε ότι δεν μπορούμε) να τα πείσουμε αλλιώς. Δεν είναι βέβαια καλή ιδέα να λέμε συστηματικά ψέματα και ειδικά για πράγματα ουσίας, γιατί τα παιδιά θα νιώσουν κάποια στιγμή ανασφάλεια όταν μάθουν την αλήθεια και καταλάβουν ότι λέγαμε ψέματα. Αυτό που είναι θεμιτό είναι να λέμε ψέματα για να διαχειριστούμε μία δύσκολη κατάσταση (π.χ. που μπορεί να γίνει έκρυθμη). Σίγουρα δεν πρέπει να λέμε ψέματα για τα «δύσκολα» θέματα, π.χ. την ασθένεια ή τον θάνατο, αλλά να τους τα εξηγούμε ανάλογα με την ηλικία τους και το γνωστικό τους επίπεδο.

Πώς αντιμετωπίζουμε τον ψεύτη; Όταν κάποιος μας λέει ψέματα και το αντιλαμβανόμαστε, δεν χρειάζεται να κρατάμε τα προσχήματα, ούτε να ανησυχούμε μήπως τον στενοχωρήσουμε ή έρθουμε σε ρήξη μαζί του. Σύμφωνα με τους ειδικούς, αν αυτό που επιδιώκουμε είναι μία ειλικρινής σχέση με τον άλλον άνθρωπο -ειδικά όταν πρόκειται για κάποιο κοντινό μας πρόσωπο (π.χ. συγγενή, σύντροφο, φίλο)-, δεν πρέπει να διστάζουμε, να φοβόμαστε ή να ντρεπόμαστε· χρειάζεται να μην ανεχόμαστε το ψέμα και αντίθετα να το ξεμπροστιάζουμε. Μάλιστα, οι ψυχολόγοι εξηγούν ότι αυτήν την τακτική θα πρέπει να ακολουθούμε ακόμα κι όταν πρόκειται για το παιδί μας που προσπαθεί να μας ξεγελάσει.

<http://www.vita.gr/psixologia/article/31565/giati-leme-psemata/>

ΣΤ. 8 Σημάδια που δείχνουν ότι κάποιος σας λέει ψέματα (του [Dr. Travis Bradberry](#) Συγγραφέα του best-seller "Emotional Intelligence 2.0" και Πρόεδρος της TalentSmart)

Με πόσους ανθρώπους μιλήσατε σήμερα; Οι πιθανότητες λένε πως οι πιο πολλοί σας είπαν ψέματα-και μάλιστα περισσότερο από μία φορά. Είναι δύσκολο να το πιστέψεις, αλλά ακόμα και οι πιο κοντινοί σου φίλοι και συνάδελφοι σου λένε συχνά ψέματα.

Ο ψυχολόγος Robert Feldman του Πανεπιστημίου της Μασαχουσέτης έχει ερευνήσει για πάνω από μια δεκαετία το φαινόμενο του ψέματος και [η έρευνά του](#) έχει να παρουσιάσει μερικά εντυπωσιακά αποτελέσματα. Το πιο σοκαριστικό είναι πως 60% των ανθρώπων ψεύδονται κατά τη διάρκεια μιας δεκάλεπτης τυπικής συζήτησης και κατά μέσο όρο λένε δύο με τρία ψέματα σε αυτό το σύντομο χρονικό διάστημα. Μάλιστα, οι πιο πολλοί άνθρωποι στην έρευνα του Feldman δεν συνειδητοποιούν καν όλα τα ψέματα που είπαν μέχρι να ακούσουν λίγο πιο μετά τη συζήτηση που έκαναν, όταν παρακολουθήσουν το βίντεο.

Οι άνθρωποι λένε συχνά ψέματα σε καθημερινές συζητήσεις για να φαίνονται πιο αρεστοί και επαρκείς. Ενώ άνδρες και γυναίκες λένε εξίσου συχνά ψέματα, συνηθίζουν να τα λένε για διαφορετικούς λόγους. «Οι γυναίκες (της έρευνας) ήταν πιο πιθανό να πουν ένα ψέμα για να κάνουν το συνομιλητή τους να νιώσει καλύτερα, ενώ οι άνδρες έλεγαν πιο συχνά ψέματα για ωραιοποιήσουν την εικόνα τους», είπε ο Feldman.

«Ένας άνθρωπος δεν είναι ποτέ πιο ειλικρινής από τη στιγμή που παραδέχεται ότι ο ίδιος είναι ψεύτης», λέει ο Μαρκ Τουέιν. Πρόσφατη έρευνα της Δρ. Leanne ten Brinke του Haas School of Business δείχνει ότι ενώ οι πιο πολλοί άνθρωποι έχουν αρκετά καλό ένστικτο όσον αφορά την

αναγνώριση του ψέματος, έχουν την τάση να πείθουν τον εαυτό τους να μην πιστεύει αυτό που τους λέει το ένστικτό τους.

Διστάζουμε να ονοματίσουμε κάποιον ψεύτη στο επαγγελματικό μας περιβάλλον γιατί νιώθουμε ενοχές για την καχυποψία μας. Το να λέμε κάποιον ψεύτη για ασήμαντο λόγο είναι κάτι το τρομακτικό για τους περισσότερους.

Ευτυχώς, η έρευνα της Δρ. Brink μας δίνει -ή «λέει»- αντικειμενικές, καλά τεκμηριωμένες φυσιολογικές και συμπεριφορικές αλλαγές που μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε για να εκτιμήσουμε με ακρίβεια την ειλικρίνεια των άλλων ανθρώπων.

Έχετε τα μάτια σας ανοιχτά για παρακάτω σημάδια και δε θα σας εκμεταλλευτεί κανένας λέγοντάς σας κάποιο ψέμα.

1. Καλύπτουν το στόμα τους. Συχνά οι άνθρωποι καλύπτουν το στόμα τους όταν λένε ψέματα.

Το χέρι στο στόμα ή ακόμα και το άγγιγμα των χειλιών σας δείχνει ότι λένε ψέματα, καθώς η ασυνείδητη αυτή γλώσσα του σώματος ερμηνεύεται ως ένα κλείσιμο στην επικοινωνία. Όταν ψεύδονται, οι άνθρωποι καλύπτουν ενστικτωδώς ευαίσθητα σημεία του σώματός τους, όπως το κεφάλι, ο λαιμός ή η κοιλιά, γιατί το ψέμα τους κάνει να νιώθουν εκτεθειμένοι, ευάλωτοι και ανοιχτοί σε επίθεση.

2. Επαναλαμβάνουν τα όσα λένε δίνοντας υπερβολικές λεπτομέρειες. Οι ψεύτες μισούν τη σιωπή, για αυτό συχνά προσπαθούν να «γεμίσουν» τα κενά μιλώντας παραπάνω από όσο χρειάζεται. Παρέχουν παραπάνω πληροφορίες από αυτές που τους ζητήθηκαν. Κάποιες φορές, όσο πιο πολλή ώρα μείνεις σιωπηλός, τόσο πιο πολλές λεπτομέρειες θα πουν για να υποστηρίξουν την ιστορία τους, καθώς προσπαθούν να πείσουν εσάς και τους εαυτούς τους για την απάτη τους. Οι ψεύτες επίσης θα επαναλαμβάνουν φράσεις ξανά και ξανά προσπαθώντας να κερδίσουν χρόνο για να συγκεντρώσουν τις σκέψεις τους.

3. Είναι έτοιμοι για να «δραπετεύσουν». Σε μια ασυνείδητη προσπάθεια να βρουν ένα δρόμο διαφυγής, οι άνθρωποι που λένε ψέματα συχνά γέρνουν το σώμα τους προς την πόρτα, αν κάθονται και αν είναι όρθιοι, μπορεί να κινηθούν πιο κοντά προς την πόρτα. Ενδέχεται να αλλάξουν και τη στάση του σώματός τους από χαλαρή σε στητή θέση ή σε θέση άμυνας, όσο το σώμα τους παίρνει την ασυνείδητη απόφαση να «δραπετεύσουν».

4. Αυτά που λένε δεν συμβαδίζουν με τη γλώσσα του σώματός τους. Είναι εύκολο να πεις ψέματα με λόγια, τα σώματά μας όμως ξέρουν (και δείχνουν) την αλήθεια. Ένα ξεκάθαρο σημάδι ψέματος είναι όταν τα λόγια τους λένε ένα πράγμα και η γλώσσα του σώματός τους λέει κάτι τελείως διαφορετικό. Για παράδειγμα, κάποιος μπορεί να σας διηγείται μια στενάχωρη ιστορία για κάποιες προσωπικές δυσκολίες που τον έκαναν να λείπει από τη δουλειά, παρόλα αυτά χαμογελάει όσο μιλάει και οι χειρονομίες που κάνει με τα χέρια και τη στάση του σώματος είναι ζωηρές και δείχνουν ενθουσιασμό.

5. Αλλάζει ο ρυθμός της αναπνοής τους. Οι άνθρωποι αντανakλαστικά αναπνέουν πιο βαριά όταν λένε ψέματα καθώς επηρεάζεται ο καρδιακός ρυθμός και η κυκλοφορία του αίματος. Κάποιες φορές ενδέχεται οι ψεύτες να παρουσιάσουν δυσκολία στην ομιλία, καθώς οι βλεννώδεις μεμβράνες του στόματος ξηραίνονται, σαν αντίδραση του σώματος στο ψέμα.

6. Αλλάζουν το σύνθημα μοτίβο στην κίνηση των ματιών τους: λένε πως τα μάτια είναι το παράθυρο της ψυχής. Αυτό είναι ακόμη πιο αληθές όταν κάποιος ψεύδεται. Πρέπει να προσέξουμε κάτι όμως: δεν έχει σημασία το πού κοιτάει κάποιος, αλλά η αλλαγή στην κατεύθυνση του βλέμματος. Κάποιοι άνθρωποι για παράδειγμα, κοιτάζουν πάνω και δεξιά όταν θυμούνται μια πληροφορία, αλλά κοιτάζουν κάτω όταν λένε ψέματα. Για άλλους ανθρώπους, ισχύει το αντίθετο. Η αλλαγή στην κίνηση των ματιών μπορεί να είναι μια πολύ ισχυρή ένδειξη ψέματος, αλλά θα πρέπει να γνωρίζετε από πριν την αρχική κίνηση που έκανε με τα μάτια του, για να συγκρίνετε. Για αυτό και αυτή η τακτική δουλεύει καλύτερα με ανθρώπους που γνωρίζετε καλά, ή τουλάχιστον, με ανθρώπους που συναναστρέφεστε συστηματικά. Παρόλα αυτά υπάρχει μια συγκεκριμένη κίνηση των ματιών που είναι γνωστή σχεδόν σε όλο τον κόσμο: οι άνθρωποι που λένε ψέματα συχνά κοιτάζουν την πόρτα, την ασυνείδητη έξοδο διαφυγής τους.

7. Γίνονται επιθετικοί. Οι ψεύτες πολύ συχνά γίνονται επιθετικοί σε μια συζήτηση χωρίς προφανή λόγο. Κάποιες φορές γίνονται εχθρικοί και δείχνουν επιθετικοί απέναντί σας. Άλλες φορές οι ψεύτες θα διατηρήσουν υπερβολική οπτική επαφή μαζί σας χωρίς να ανοιγοκλείνουν τα μάτια τους, προσπαθώντας με πολύ έντονο τρόπο να φανούν ειλικρινείς.

8. Κινούνται νευρικά. Οι νευρικές κινήσεις είναι ένα ξεκάθαρο σημάδι αγχώδους συμπεριφοράς. Ακόμα και οι έμπειροι ψεύτες ανησυχούν ότι μπορεί να μην τους πιστέψουν, για αυτό συχνά εκφράζουν αυτή την αγχώδη ενέργεια που έχουν παίζοντας με τα μαλλιά τους, χτυπώντας τα πόδια τους ή τα δάχτυλά τους, πειράζοντας τα αυτιά τους κ.α. Η αλλαγή στη θέση των ποδιών είναι μια συνήθης έκφραση νευρικής ενέργειας που συνδέεται με το ψέμα. Τα πόδια ξεκινούν να κινούνται γιατί ο ψεύτης νιώθει ευάλωτος και το σώμα θέλει να δραπευτευθεί. Συνοπτικά: πριν βγάλετε βιαστικά συμπεράσματα, να είστε σίγουροι για το τι καθιστά μια κανονική συμπεριφορά για το άτομο που νομίζετε ότι μπορεί να σας λέει ψέματα. Τα παραπάνω σημάδια έχουν νόημα μόνο αν τα λάβετε υπόψη σε συνδυασμό με την συνήθη συμπεριφορά ενός

ατόμου. Αν ο συνάδελφός σας έχει διαταραχή ελλειμματικής προσοχής και υπερκινητικότητας και κινείται συνεχώς, δε μπορείτε να το θεωρήσετε αυτό σαν ένδειξη ψέματος. Και μερικοί άνθρωποι, όπως οι ψυχοπαθείς, δεν εμφανίζουν αυτές τις συμπεριφορές γιατί δε νιώθουν νευρικοί ή ένοχοι όταν λένε ψέματα. Μια βρετανική μελέτη έδειξε ότι η συχνότητα ψυχοπάθειας ανάμεσα σε διευθύνοντες συμβούλους είναι τέσσερις φορές μεγαλύτερη από τη συχνότητα στο γενικό πληθυσμό, οπότε δεν είναι τόσο ασυνήθιστο όσο νομίζετε.

<http://www.huffingtonpost.gr/dr-travis-bradberry/8-8-b-17095714.html>

Ζ. 9 κόλπα για να καταλάβετε αν σας λέει ψέματα

Όλοι λέμε ψέματα, είτε το παραδεχόμαστε είτε όχι. Αλλά επειδή, όπως λέει και η παροιμία «Ο ψεύτης και ο κλέφτης τον πρώτο χρόνο χαιρόνται», δείτε 9 κόλπα του clickatlife για να ...πιάσετε τον ψεύτη στα πράσα (Προσοχή: το θέμα λειτουργεί και αντίστροφα, ώστε να μην πιάσουν εσάς στα πράσα).

Η ασυνέπεια... κάνει τη διαφορά: Όταν θέλετε να μάθετε αν κάποιος λέει ψέματα, αναζητήστε αντιφάσεις σε ό,τι σας λέει. Ένας καλός τρόπος είναι να ρωτήσετε ξαφνικά κάτι άσχετο, για να δείτε τις αντιδράσεις του. Όταν μάλιστα, οι διευκρινιστικές ερωτήσεις επαναλαμβάνονται σε ανύποπτο χρόνο, τότε ο ψεύτης δε μπορεί παρά να πέσει σε ασυνέπειες. Με απλά λόγια, πάντα κάτι δεν ταιριάζει στην ιστορία του.

Ρωτήστε το αναπάντεχο: Σύμφωνα με έρευνες που έχουν γίνει, περίπου το 4% των ανθρώπων είναι δεινοί ψεύτες και μπορούν να το κάνουν με μαεστρία. Ωστόσο, εδώ πρόκειται για δύσκολη περίπτωση, καθώς συνήθως τέτοιες προσωπικότητες, έχουν ταλέντο να «πλέκουν» το κουβάρι μιας ιστορίας γεμάτη ψέματα. Ένα καλό κόλπο να αποκαλύψετε το ψέμα τους είναι να τους αφήσετε να εξιστορούν, όπως αυτοί θέλουν και σε ανύποπτο χρόνο να τους κάνετε μία ερώτηση, που δεν ήταν προετοιμασμένοι να ακούσουν. Το εμφανές κόμπιασμα, που συνήθως παρουσιάζουν, θα σας πει όλη την αλήθεια.

Αλλαγή συμπεριφοράς: Ένας από τους πιο σημαντικούς δείκτες της ανεντιμότητας είναι οι αλλαγές στη συμπεριφορά, σύμφωνα με τον καθηγητή ψυχολογίας στο Πανεπιστήμιο του Σαν Φρανσίσκο, Maureen O'Sullivan.

Αν θέλετε να ανακαλύψετε, αν κρύβεται ψέμα στην ιστορία που σας λέει κάποιος, παρατηρήστε τις αλλαγές στον τρόπο αντίδρασής του. Αν από ήρεμος γίνεται ανήσυχος ή αντιδρά περίεργα σε μια συγκεκριμένη στιγμή, τότε έχετε πέσει θύμα της πλεκτάνης του.

Πίσω από τις λέξεις: Οι περισσότεροι άνθρωποι δε μπορούν να υποκριθούν το ψεύτικο χαμόγελο. Τότε είναι η στιγμή σας να ανακαλύψετε την αλήθεια. Για παράδειγμα, μπορείτε να παρατηρήσετε σε έναν ψεύτη, ότι ενώ είναι θυμωμένος χαμογελά και δυστυχώς για αυτόν, τα συναισθήματά του τον προδίδουν. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι, ότι τα χείλη μοιάζουν μικρότερα και λιγότερο γεμάτα, από όταν χαμογελά ειλικρινά. Αυτά τα ψεύτικα συναισθήματα είναι ένας καλός δείκτης, ότι κάτι έχει πάει στραβά.

Προσοχή στις μικρο-έκφρασεις: «Η μικρο-έκφραση είναι μια πολύ σύντομη έκφραση, συνήθως περίπου 1/25 του δευτερολέπτου, που πάντα εμπεριέχει μία κρυφή συγκίνηση», λέει ο Paul Ekman, ομότιμος καθηγητής της ψυχολογίας στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου της Καλιφόρνια. Έτσι, όταν για παράδειγμα, ένα πρόσωπο προσποιείται ότι είναι χαρούμενο, ενώ στην πραγματικότητα είναι αναστατωμένο για κάτι, η αληθινή συγκίνησή του θα αποκαλυφθεί σε μια υποσυνείδητη λάμψη του θυμού στο πρόσωπό του. Το αν η κρυφή συγκίνηση είναι ο φόβος, ο θυμός, η ευτυχία, η ζήλια ή οποιοδήποτε άλλο συναίσθημα, αυτό θα εμφανιστεί στο πρόσωπό του χωρίς να το αντιληφθεί. Εσείς χρειάζεται μόνο να το δείτε, όταν συμβεί.

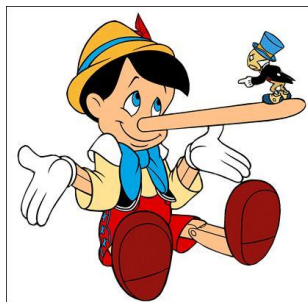
Ψάξτε για αντιφάσεις: Ο γενικός κανόνας λέει, ότι όταν κάποιος λέει ψέματα, κάνει κάτι με τη φωνή του ή κάποια χειρονομία με τα χέρια του, που δεν ταιριάζουν με τα λόγια του εκείνη τη στιγμή. Σε έρευνα που έγινε μάλιστα, παρατηρήθηκε ότι, όταν για παράδειγμα, κάποιος έλεγε μία φράση όπως «ναι, αυτός πήρε τα χρήματα», ταυτόχρονα ο ίδιος κουνούσε αρνητικά το κεφάλι του, φέρνοντας σε πλήρη αντίφαση τα λόγια με τις πράξεις του. Αυτές οι αντιφάσεις, μπορεί να βρίσκονται μεταξύ της φωνής και των λέξεων, της κίνησης και της φωνής, της κίνησης και των λέξεων ή του προσώπου και των λέξεων.

Η αλάνθαστη αίσθηση της αμηχανίας: Όταν αυτός που ψεύδεται προσπαθεί να κοιτάξει κάποιον στα μάτια, χωρίς αυτή να είναι μία κίνηση που συνήθως κάνει, τότε ενδεχομένως αυτή η αντίδραση να είναι η ένδειξη, ότι δεν είναι ειλικρινής. Συνήθως οι ψεύτες νιώθουν άβολα, άλλοτε παρουσιάζουν εφίδρωση, άλλοτε πάλι κοκκινίζουν, έχουν ένοχο βλέμμα και δείχνουν αγχωμένοι, πως κάτι συμβαίνει που δεν είναι φυσιολογικό.

«Όπου ακούς πολλά κεράσια, κράτα μικρό καλάθι»: Όταν ρωτάτε κάποιον μία απλή ερώτηση του τύπου «τι έκανες χθες» και αυτός ξεκινά μία ιστορία απείρου κάλλους, με ανατριχιαστικές λεπτομέρειες, που ακόμα και μπροστά να ήσασταν δε θα το θυμόσασταν τόσο αναλυτικά, αυτό συνήθως σημαίνει ένα μόνο πράγμα: ότι αφιέρωσε πολύ χρόνο για να χτίσει ένα περίτεχνο ψέμα.

Υπάρχει και η περίπτωση της αλήθειας βέβαια: Ωστόσο, σε πολλές περιπτώσεις, ένα περίτεχνο ψέμα μπορεί να είναι απλά η αλήθεια, την οποία δεν αντιληφθήκατε, πεπεισμένοι ότι κάποιος σας λέει ψέματα. Γενικά, οι άνθρωποι έχουν την τάση να είναι καχύποπτοι (συνήθως με τους λάθος ανθρώπους και σε λάθος καταστάσεις), παραβλέποντας το αυτονόητο: την αλήθεια. Αν επιλέγετε να γίνετε συνεχώς «detective», δαπανώντας ώρες και ενέργεια για να ανακαλύψετε το ψέμα που φαντάζεστε, ότι σας έχουν πει, είναι καθαρά δική σας επιλογή. Ωστόσο καλό είναι να έχετε στο πίσω μέρος του μυαλού σας, ότι η εμπιστοσύνη είναι πιο εύκολος δρόμος...μέχρι αποδείξεως του εναντίου φυσικά.

<http://www.newsbomb.gr/bombplus/blogs/story/311693/9-kolpa-gia-na-katalavete-an-sas-leei-psemata#ixzz58RI2OKyi>

Η. Ο Πινόκιο

Ο Πινόκιο (ιταλικά.: *Pinocchio*) είναι ένας φανταστικός χαρακτήρας που πρωτοεμφανίστηκε το 1883, ως κεντρικός ήρωας στο ιταλικό παραμύθι «*Οι Περιπέτειες του Πινόκιο*» (ιταλ.: *Le Avventure di Pinocchio*) του [Κάρλο Κολόντι](#), και έχει από τότε εμφανιστεί σε πολλές προσαρμογές της ιστορίας και άλλα. Σκαλισμένος από τον ξυλογλύπτη Τζεπέτο σε ένα μικρό ιταλικό χωριό, ο Πινόκιο δημιουργήθηκε ως ξύλινη μαριονέτα, αλλά ονειρεύτηκε να γίνει πραγματικό αγόρι. Ο Πινόκιο χρησιμοποιείται συχνά ως όρος για να περιγράψει κάποιον ο οποίος είναι επιρρεπής στα ψέματα, την μυθοπλασία και την υπερβολή.

Στοιχεία Φανταστικού Χαρακτήρα: Ο Πινόκιο είναι γνωστός για το γεγονός κατά το οποίο η μύτη του μακραίνει όταν είναι υπο την επήρεια του άγχους (Κεφάλαιο 3), αλλά κυρίως όταν λέει ψέματα. Τα ρούχα του είναι φτιαγμένα από λουλουδιασμένο χαρτί, τα παπούτσια του από ξύλο και το καπέλο του από ψωμί (σελίδα 16). Το ιταλικό όνομα του Πινόκιο φαίνεται να προέρχεται από την ιταλική λέξη *più* που σημαίνει πένκο. Ωστόσο, στο βιβλίο ξεκάθαρα αναφέρεται πως ο Πινόκιο είναι φτιαγμένος από ξύλο κερασιάς. Στην πραγματικότητα το όνομα προέρχεται από ένα ψευδώνυμο, καθώς ο Τζεπέτο πικρόχολα του έδωσε το όνομα ως ένας οiwνός καλής τύχης: «*Ho conosciuto una famiglia intera di Pinocchi [...] e tutti se la passavano bene. Il più ricco di loro chiedeva l'elemosina*» (Κεφάλαιο 1) (Γνωρίζω όλη την οικογένεια Πινόκιο [...] και όλοι τους τα καταφέρανε καλά. Ο πλουσιότερος ζητιάνευε.). Το επίθετο μπορεί να προέρχεται από την ιταλική λέξη *nocchio* (κόμβος ξύλου).

<https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%Ao%CE%B9%CE%BD%CF%8C%CE%BA%CE%B9%CE%BF>

Θ. Για το ψέμα και τη δολιότητα (Αγ. Νικόδημος Αγιορείτης)

Αδελφοί μου Χριστιανοί, προσέχετε, όσο μπορείτε, να μη λέτε ψέματα, γιατί το ψέμα είναι, εφεύρεση του διαβόλου και ο διάβολος είναι ο πατέρας του ψεύδους. Επομένως, όσοι είναι ψεύτες, έχουν πατέρα τους το διάβολο και μοιάζουν μ' αυτόν και τον έχουν πατέρα, καθώς το αναφέρει και ο Κύριός μας στην Αγία Γραφή, λέγοντας: «Ο πατέρας που έχετε εσείς είναι ο διάβολος, κι όσα επιθυμεί ο πατέρας σας, αυτά θέλετε να κάνετε. Εκείνος εξ αρχής ήταν ανθρωποκτόνος και δεν μπόρεσε να σταθεί μέσα στην αλήθεια, γιατί δεν υπάρχει μέσα του τίποτε το αληθινό. Όταν λέει ψέματα, εκφράζει τον εαυτό του, γιατί είναι ψεύτης και είναι ο πατέρας του ψεύδους. Αντίθετα, όσοι λένε την αλήθεια, έχουν ως πατέρα τους την Αλήθεια, που είναι ο Θεός και ο Ιησούς Χριστός. Και είναι, γεννημένοι από την Αλήθεια, καθώς μας λέει ο «αγαπημένος» μαθητής Ιωάννης: «Παιδιά μου, ας μην αγαπάμε με λόγια και ωραίες φράσεις, αλλά με έργα και αγάπη αληθινή. Απ' αυτό θα καταλάβουμε ότι είμαστε παιδιά της αλήθειας».

Εσείς είσθε Χριστιανοί και, με τη Χάρη του Αγίου Βαπτίσματος, απογυμνωθήκατε από τον παλαιό άνθρωπο και ενδυθήκατε τον Χριστό, που είναι η αλήθεια, όπως το λέει και ο Ίδιος: «Εγώ είμαι η οδός, η αλήθεια και η ζωή». Πώς τολμάτε λοιπόν να αφήνετε την αλήθεια και να προτιμάτε το ψεύδος; Δεν σκέπτεσθε ότι με τις ψευδολογίες σας αυτές ξεντύνεσθε τον Χριστό, το νέο άνθρωπο, και ενδύεσθε πάλι τον παλαιό που φθείρεται και χάνεται; Δεν ακούτε πως σας

συμβουλευεί ο μακάριος απόστολος Παύλος, να μη λέτε ψέματα ο ένας στον άλλον, αλλά να πετάξετε από πάνω σας τον παλαιό άνθρωπο, του οποίου το κύριο χαρακτηριστικό είναι το ψεύδος, και να ενδυθείτε το νέο, του οποίου ίδιο είναι η αλήθεια; «Μη λέτε ψέματα ο ένας στον άλλον, αφού βγάλατε από πάνω σας τον παλαιό αμαρτωλό εαυτό σας με τις συνήθειες του, και ντυθήκατε τον καινούργιο άνθρωπο, που ανανεώνεται συνεχώς, σύμφωνα με την εικόνα του Δημιουργού του, ώστε με τη νέα ζωή να φθάσει στην τέλεια γνώση του Θεού».

Ο ιερός Χρυσόστομος λέει: Αν κάποιος φοράει καινούργιο φόρεμα, αυτό γίνεται εύκολα αντιληπτό από όλους. Έτσι και σεις, λέει, είσθε Χριστιανοί, επειδή έχετε ενδυθεί, κατά το άγιο Βάπτισμα, τον Χριστό σαν ένα φόρεμα. Αυτό μόνο πρέπει να φροντίζετε να γίνεται φανερό στο περιβάλλον σας με τα έργα και τα λόγια σας και γενικά με όλη σας τη βιοτή. Να γίνεται αντιληπτό δηλαδή ότι το ένδυμα σας είναι ο Χριστός: «Ας ενδυθούμε τον Χριστό», λέει ο ιερός πατέρας, «και ας είμαστε μαζί Του. Διότι εκείνος που φοράει ένα καινούργιο ένδυμα, αυτό γίνεται καταφανές σε όλους τους γύρω του. Ας γίνεται λοιπόν καταφανής ανάμεσα μας με κάθε τρόπο ο Χριστός. Πώς όμως θα γίνει φανερός; Αν πράττουμε πάντοτε όσα Εκείνος επιθυμεί».

<http://www.orthodoxnews.com/%CE%B1%CE%B9%CE%B7%CE%84%CE%B7%CE%88%CE%AD%CE%BC%CE%B1%CE%BA%CE%B1%CE%B9%CE%84%CE%B7%CE%B4%CE%B9%CE%8C%CE%84%CE%B7%CE%84%CE%B1%CE%B3%CE%B3%CE%BD%CE%B9%CE%BA%CE%8C%CE%B4%CE%B7%CE%BC%CE%B9%CE%82%CE%B1%CE%B9%CE%B9%CE%B9%CE%B7%CE%B9%CE%AF%CE%84%CE%B7%CE%82>

Ι. Άγιοι που δεν νικήθηκαν από τις ψεύτικες υποσχέσεις (του μακαριστού Μητροπολίτου Φλωρίνης Αυγουστίνου Καντιώτη)

Ήταν στρατιωτικοί. Ήταν στο άνθος της ηλικίας τους. Ήταν επίλεκτο σώμα του ρωμαϊκού στρατεύματος. Είχαν αναστήμα, είχαν εμφάνιση, ήταν εμπειροπόλεμοι. Είχανε και ανδρεία. Είχαν ακόμη πειθαρχία, απόλυτη υπακοή στους ανωτέρους. Ήταν υποδείγματα στρατιωτικά. Μία φορά όμως οι 40 Μάρτυρες επαναστάτησαν. Γιατί επαναστάτησαν; Επαναστάτησαν εναντίον του αυτοκράτορος Δικινίου, ο οποίος έδωσε απεινώς τους Χριστιανούς. Η διαταγή έλεγε: Όποιος πιστεί να μιλάει για το Χριστό, θα συλλαμβάνεται και θα υφίσταται τιμωρίες μεγάλες, μέχρι και θάνατο.

Οι 40 Μάρτυρες δεν φοβήθηκαν, δεν κλείσανε το στόμα· όταν αγαπάς το Χριστό, δεν μπορείς να κλείσεις το στόμα σου. Τους συνέλαβαν αμέσως και τους οδήγησαν μπροστά στο διοικητή της πόλεως, στον Αγρικόλαο. Κι αυτός τους λέει:

- Δεν ακούσατε τη διαταγή που απαγορεύει να μιλάνε για το Χριστό;
- Ακούσαμε τη διαταγή του αυτοκράτορος. Αλλά κάποια άλλη διαταγή, ανώτερη, διαταγή του Χριστού, μας λέει, να ομολογούμε το όνομά του το άγιο παντού.
- Ο Αγρικόλαος διατάζει να τους ρίξουν στη φυλακή, στρατιωτική φυλακή, μέχρι το πρωί. Το πρωί τους βγάζουν. Τους ρωτούν, αν άλλαξαν γνώμη. Η απάντησι ήταν αρνητική.
- Κρίμα σ' εσάς, τους λέει ο διοικητής.
- Δεν αλλάζουμε γνώμη. Είναι η μόνη φορά που δεν υπακούουμε σε διαταγή.
- Δεν υπακούετε;

Νευρίασε ο διοικητής. Σκεπτόταν, πως να τους βασανίσει περισσότερο. Κάποια στιγμή βλέπει έξω. Όλα ήταν παγωμένα. Το βρήκα, λέει· απόψε, που το κρύο είναι δυνατό, ρίξτε τους γυμνούς στην παγωμένη λίμνη, και θα δούμε μετά αν θα ομολογούν το Χριστό. Τους ξεγύμνωσαν, όπως τους γέννησε η μάνα τους. Παιδιά 20 έως 27 ετών. Τους ρίξαν πάνω στην παγωμένη λίμνη. Το μαρτύριο λόγω ψύχους είναι φοβερό. Δεν είμαι γιατρός, για να σας περιγράψω πως επέρχεται ο θάνατος από το ψύχος. Όπως τα παιδιά της Ελλάδος επάνω στα ψηλά βουνά υπέστησαν κρυοπαγήματα, έτσι και οι 40 Μάρτυρες.

Δεν φοβήθηκαν, δεν δειλίασαν· χαρά είχαν. Ναί —ας μην πιστεύουν οι άπιστοι—, γλέντι είχαν. Και λέγανε ο ένας στον άλλο· Κουράγιο, αδέρφια! Μια φορά περνάμε από τη ζωή. Μετά από λίγο όλα τελειώνουν και θα βρισκόμαστε κοντά στο Θεό. Η νύχτα αυτή είναι ιστορική για 'μας. Κουράγιο, αδέρφια! «Δριμύς ο χειμών (=σκληρό το κρύο), αλλά γλυκός ο παράδεισος». Έτσι έλεγαν και έκαναν την προσευχή τους: Χριστέ, δος μας δύναμη. Σαράντα μπήκαμε στη λίμνη, σαράντα να βγούμε· να μη γίνει ούτε ένας προδότης!

Τότε εκεί στην παγωμένη λίμνη συνέβησαν τρία θαύματα, το ένα μεγαλύτερο από το άλλο. Το πρώτο. Ένας φύλακας, που τους φρουρούσε, ακούει από τον ουρανό ολόγλυκα τραγούδια. Έμεινε εκστατικός βλέποντας τις ουράνιες δυνάμεις, που κρατούσαν στέφανα και πλησίαζαν τους μάρτυρες. Αλλά σ' ένα μάρτυρα ο άγγελος δεν έβαλε στεφάνι. Τί συνέβη; Αυτός δειλίασε, κάμφθηκε. Αποφάσισε να βγει από την παγωμένη λίμνη και να πάει κοντά στη φωτιά, γιά να ζεσταθεί. Όταν ο δήμιος είδε το στεφάνι να αιωρήται και ο μάρτυρας να λιποτακτεί, άφησε τους

άλλους συστρατιώτες του στο φυλάκιο, ξεντύθηκε, και έπεσε μέσα στη λίμνη την παγωμένη λέγοντας· Κ' εγώ είμαι Χριστιανός!

Το δεύτερο θαύμα. Το πρωί πλέον είχαν ξεψυχήσει όλοι. Κρυστάλλιασαν τα κορμάκια τους. Ένας μόνο δεν ξεψυχούσε. Κ' εκείνη την ώρα μια γυναίκα τρέχει κοντά του. Ήταν η μάνα του. Τα κάρρα είχαν έρθει και τους βάζανε επάνω σαν σφαχτά, για να τους πάνε να τους κάφουν. Η μάνα τον πήρε στην αγκαλιά της και είπε· Παιδί μου, μη χωρίσεις από τους συστρατιώτες σου· μη λείψεις κ' εσύ από τους συντρόφους σου. Και τον σήκωσε στα χέρια καί τον πήγε – πού; επάνω στο κάρρο! Ω μάνα που είχες τέτοιον ηρωϊσμό!

Τους κάψανε όλους. Και για να μη μείνουν υπολείμματα και τα πάρουν οι Χριστιανοί, ρίξαν τα λείψανά τους στο ποτάμι. Τότε έγινε και τρίτο θαύμα. Οι Χριστιανοί είδαν φως. Άστραψε το ποτάμι, σαν να πέσανε διαμάντια καί σάπφειροι επάνω στα νερά. Επέπλεαν τα αποκαΐδια των μαρτύρων! Οι Χριστιανοί μαζέψανε τα άγια λείψανα, που είναι τιμώτερα χρυσίου καί αργυρίου.

Έτσι καί οι 40 Μάρτυρες μπορούσαν να πουν μαζί με τον άγιο Κοσμά τον Αιτωλό· «Διήλθομεν διά πυρός και ύδατος, και εξήγαγες ημάς εις αναψυχήν» (Ψαλμ. 65,12). Δεν σας είπα, ποιά ήταν η πατρίδα των 40 Μαρτύρων. Είναι η Μικρά Ασία. Η πατρίδα τους υπάρχει μέχρι σήμερα, αλλά δεν έχει επάνω στις εκκλησίες της σταυρό... Υπάρχει ακόμα η λίμνη της Σεβαστείας. Κάτοικοι της Σεβαστείας ήταν οι 40 Μάρτυρες.

<http://www.augoustinos-kantiotis.gr/?p=10127>

Περί σώματος...

Κείμενο 1 και σχόλια:

Έλεγε ο αββάς Δανιήλ: «όσο το σώμα ακμάζει, τόσο η ψυχή αδυνατίζει. Και όσο το σώμα αδυνατίζει, τόσο η ψυχή ακμάζει».

Όσο το σώμα ακμάζει: ο άνθρωπος, όταν είναι στη νιότη του νιώθει δύναμη στο σώμα του μεγάλη και αυτό τον οδηγεί στο να επιθυμεί, να θέλει να έχει δικά του πράγματα και ανθρώπους, στόχους, να μην υπολογίζει κανέναν. Η ψυχή του όμως αδυνατίζει, διότι δεν φροντίζει για τις αρετές που την θρέφουν, αλλά την αφήνει να τρέφεται με λογισμούς, τεμπελιά, κακές σκέψεις, αμαρτίες, αδιαφορία για τον Θεό και την πίστη. Όταν όμως το σώμα αρχίζει να αδυνατίζει είτε από τα χρόνια, είτε από την νηστεία, την προσευχή, την άσκηση, την εγκράτεια, τότε η ψυχή βρίσκει δύναμη, γιατί δεν κάνει το θέλημά της, αλλά το θέλημα του Θεού και την αγάπη.

Κείμενο 2 και σχόλια:

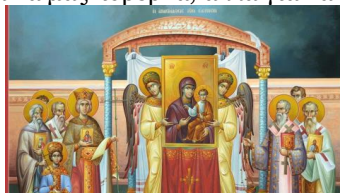
Κάποτε επισκέφθηκαν μία σπουδαία ασκήτρια της ερήμου, την αμμάς Σάρρα, δύο γεροντάδες αναχωρητές, μεγάλοι, από τα μέρη της ασκητικής περιοχής του Πηλουσίου. Και στον δρόμο έλεγαν ο ένας στον άλλο: «Ας ταπεινώσουμε αυτή τη γριούλα». Όταν λοιπόν την είδαν, της λένε: «κοίτα μην πάρουν αέρα τα μυαλά σου και πεις ότι έρχονται σε μένα που είμαι γυναίκα οι αναχωρητές και περηφανευτείς ότι είσαι ανώτερη από τους άντρες». Τους λέγει τότε η αμμάς Σάρρα: «Σωματικά είμαι γυναίκα. Όχι όμως στο φρόνημα».

Ας ταπεινώσουμε την γριούλα: οι γεροντάδες βάζουν την αμμάς Σάρρα σε δοκιμασία. Θέλουν να την κάνουν να αισθανθεί τίποτα, γιατί φοβούνται ότι επειδή ακολουθεί έναν δύσκολο δρόμο, που έχει να κάνει με την ασκητική ζωή στην έρημο, μακριά από ανθρώπους, αλλά και από άλλες μοναχές, μπορεί να νομίζει ότι έχει γίνει αγία. Έτσι λοιπόν είναι έτοιμοι να την μειώσουν με τα λόγια τους, για να δούνε και την αντίδρασή της.

Σε μένα που είμαι γυναίκα: δε ήταν συνηθισμένο οι γυναίκες να πηγαίνουν στην έρημο, γιατί η φύση της γυναίκας δεν αντέχει εύκολα την μεγάλη άσκηση, λόγω της λιγότερης σε σχέση με τον άντρα σωματικής δύναμης, αλλά και λόγω της κοινωνικότητας, στην οποία η γυναίκα από την φύση της είναι δοσμένη (γι' αυτό και γίνεται μητέρα). Οι ασκητές θέλουν να της πούνε ότι δεν πρέπει να περηφανευτεί ότι έχει ξεπεράσει τα όρια της γυναίκας, ότι έχει γίνει τόσο σπουδαία ώστε να δέχονται να την επισκεφθούν άντρες μοναχοί.

Όχι όμως στο φρόνημα: η αμμάς Σάρρα λέει στους αναχωρητές ότι χωρίς να αρνηθεί την φύση της, όπως αυτή αποτυπώνεται στο σώμα της, εντούτοις είναι ανδρεία στο φρόνημα, στην στάση ζωής, στον αγώνα της τον πνευματικό. Έχει νικήσει την φύση της και έχει αποκτήσει την κατά Χριστόν φύση, που είναι το σώμα να παραμένει ανίκητο από πόνο, από μοναξιά, από στέρηση, από επιθυμίες και στους πειρασμούς να στέκεται όρθια και δυνατή.

Το σώμα μάς δόθηκε όχι για να μας κυβερνά, αλλά για να το κυβερνά ο νους μας!

Β. Το σώμα στην πίστη και στον πολιτισμό μας

1. Για την ορθόδοξη πίστη το σώμα είναι δώρο Θεού, είναι ευλογία, είναι ναός του Αγίου Πνεύματος, είναι ένας από τους δύο τρόπους με τους οποίους το ανθρώπινο πρόσωπο υπάρχει. Ο Χριστός ευλόγησε το σώμα μας προσλαμβάνοντάς το με την ενανθρώπησή Του. Αυτό σημαίνει ότι κι εμείς καλούμαστε να το σεβόμαστε και να το αγαπούμε. Να το φροντίζουμε, χωρίς όμως να μας

κυβερνά. Στην Εκκλησία τιμούμε το σώμα με τον σεβασμό στα λείψανα των αγίων μας. Γι' αυτό και δεν καίμε τους νεκρούς, αλλά τους θάβουμε, για να είναι τα λείψανά τους ένα σημάδι της πίστης στην Ανάσταση των νεκρών. Ο Χριστός αναστήθηκε για να μας δείξει ότι στην Βασιλεία Του οι άνθρωποι δεν θα είναι μόνο με την ψυχή τους, αλλά και με το σώμα τους. Η σωτηρία του ανθρώπου από τον θάνατο είναι πλήρης. Γι' αυτό και μέχρι την Δευτέρα Παρουσία η ψυχή μας προγεύεται την κοινωνία με τον Θεό ως φως, αγάπη, χαρά, συνύπαρξη, αλλά αυτή η κοινωνία δεν είναι ολοκληρωμένη, από την στιγμή που και το σώμα δεν μπορεί να συμμετάσχει. Στην Εκκλησία τιμούμε το σώμα μας όταν δεν το αφήνουμε στην αμαρτία, στην απομάκρυνση από τις εντολές του Θεού, στο να μας κάνει ό,τι θέλει. Η Εκκλησία, και μέσα από τη ασκητικότητά της, δεν μιλά για σωματοκτονία, δηλαδή να σκοτώσουμε το σώμα μας, αλλά για παθοκτονία, να νικήσουμε τα πάθη μας που μάς κάνουν να αποθεώνουμε το σώμα μας και τις ανάγκες του.

2. Ο σεβασμός προς το σώμα μας φαίνεται από το γεγονός ότι η Ορθόδοξη παράδοση του αγιογραφεί. Στις εικόνες που υπάρχουν στους ναούς μας δεν είναι άυλες ψυχές που απεικονίζονται, αλλά άνθρωποι με σάρκα και οστά. Το ίδιο και τον Θεό, τον αγιογραφούμε στο πρόσωπο του Χριστού, για να δείξουμε ότι χαιρόμαστε που ο Κύριος έγινε ένας από εμάς, παίρνοντας το σώμα μας.

3. Ο πολιτισμός μας σήμερα αποθεώνει το σώμα, πολλές φορές απομονώνοντάς το από την ψυχή. Μία ολόκληρη βιομηχανία είναι στηριγμένη στο σώμα. Ρούχα, παπούτσια, καλλυντικά, δίαιτες, αισθητική, περιποίηση νυχιών, ποδιών, καθρέφτες, κομμωτήρια, όλα είναι στηριγμένα στο σώμα. Το ίδιο και επιστήμες όπως η ιατρική. Αλλά και η μόδα και η διασκέδαση μέσα από το σώμα περνούν. Και οι εξαρτήσεις, τα ναρκωτικά, το τσιγάρο, το αλκοόλ από το σώμα περνούν κι αυτές. Από την άλλη, το ανθρώπινο σώμα το βλέπουμε μέσω του έρωτα ως απομονωμένο από την ψυχή. Ο άλλος είναι σάρκα που πρέπει να την απολαύσω. Γι' αυτό και δεν υπάρχει πρόβλημα και με τις προγαμιαίες σχέσεις. Αφού δικαιούμαι να απολαύσω τα πάντα, γιατί να μην δικαιούμαι να απολαύσω το σώμα του άλλου;

4. Αυτός ο δρόμος όμως δεν οδηγεί κάπου, καθώς η απομόνωση του σώματος από την ψυχή είναι κάτι το αληθινά κακό, διότι διασπά το ανθρώπινο πρόσωπο. Αυτή η διάσπαση είναι ένας μικρός θάνατος, γιατί δεν μας επιτρέπει να έχουμε μία ολοκληρωμένη εμπειρία, να γεμίσω συνολικά από χαρά. Ο πολιτισμός μας είναι της ευχαρίστησης και όχι της χαράς. Ο Θεός όμως μάς έδωσε την ευλογία να είμαστε χαρούμενοι με όλη μας την ύπαρξη. Αυτός είναι ο δρόμος του έρωτα στις ανθρώπινες σχέσεις, αλλά και ο δρόμος της δημιουργικότητας στην ζωή μας. Σε ό,τι αφορά στο σώμα μας αυτό που χρειάζεται να θυμόμαστε είναι ότι καλούμαστε να το προπονήσουμε με την άσκηση, την εγκράτεια, την νηστεία, την πειθαρχία, την υπομονή στις σχέσεις, ώστε να μάθει να αγαπά, να κάνει πίσω, να μην τα θέλει όλα δικά του, για να μπορούμε να χαρούμε αληθινά. Ο έρωτας θέλει υπομονή. Η ολοκλήρωση των σχέσεων, το να τα ζούμε όλα δεν μας αφήνει να δούμε το πρόσωπο του άλλου. Και γρήγορα οι σχέσεις διαλύονται, γιατί το σώμα είναι απαιτητικό, με αποτέλεσμα να μην ευχαριστιόμαστε με τίποτα.

5. Είναι δύσκολος ο δρόμος του μέτρου για το σώμα μας, το να μη μας κυβερνά, στους καιρούς μας, αλλά όχι ακατόρθωτος. Τα παραδείγματα των Αγίων μας μάς το δείχνουν.

Γ. Ένα τραγούδι:

«Σώμα μου φτιαγμένο από πηλό κάνεις ό,τι θέλεις το μυαλό» (Ένα παλιό τραγούδι του Νότη Σφακιανή)

Σώμα κάνεις ό,τι θέλεις το μυαλό: αν δεν μάθουμε να πειθαρχούμε το σώμα και τις επιθυμίες μας, τότε αυτό νικά το μυαλό μας με αποτέλεσμα να είμαστε υποταγμένοι στις επιθυμίες για φαγητό που γίνεται γαστρίμαργία, για σχέσεις στις οποίες δεν βλέπουμε συνήθως τον όλο ως ολοκληρωμένη ύπαρξη, αλλά ως σώμα που μπορούμε να απολαύσουμε και αυτό γρήγορα κουράζει και μας οδηγεί μακριά από την αγάπη, ενώ, κάποτε, με τις εξαρτήσεις όπως τα ναρκωτικά ή το τσιγάρο το μυαλό ελέγχεται από το σώμα και δεν το ελέγχει. Επομένως χρειάζεται να μαθαίνουμε να λέμε ΟΧΙ στις επιθυμίες του σώματος, οι οποίες μας κάνουν να χάνουμε το μέτρο. Αυτό γίνεται με την νηστεία, την προσευχή, την υπομονή, την σχέση με τον Χριστό, την εκκλησιαστική ζωή και όχι με το να λέμε ΝΑΙ σε κάθε τι που ο πολιτισμός μας μάς βάζει να θέλουμε, όπως και η καθημερινότητά μας, κυρίως οι παρές μας.

Δ. Χαρά ή ευχαρίστηση;

Πηγαίνοντας μια βόλτα με το ποδήλατο πριν λίγες μέρες, είδα στην άκρη του δρόμου μια μεγάλη ανθισμένη αμυγδαλιά και χάθηκα μέσα στην ομορφιά της. Χαρά ανεξήγητη αναδύθηκε από τα σπλάχνα μου και μ' έκανε να αναρωτηθώ: "Ποια είναι η προέλευση αυτής της χαράς; Πως εμφανίστηκε έτσι ξαφνικά; Τι ρόλο έπαιξε η αμυγδαλιά;"

Κάθε λεπτό στη ζωή μας αναζητάμε μανιωδώς την ευχαρίστηση, ίσως για να την χρησιμοποιήσουμε ως πέπλο που θα καλύψει την δυστυχία μας, την μοναξιά μας, την ανάμνηση της προσωρινότητας της ύπαρξής μας. Σε αντίθεση με την αληθινή χαρά που είναι πάντα αυθόρμητη και όχι προϊόν σχεδιασμού, η ευχαρίστηση είναι πάντα αντικείμενο αναζήτησης. Στην εμπειρία της χαράς δυσκολευόμαστε πολύ να βρούμε ένα κέντρο ύπαρξης, ένα «**εγώ**» που να βιώνει αυτή την εμπειρία. Αντίθετα όταν ο στόχος είναι η ευχαρίστηση, το «**εγώ**» είναι το κέντρο αυτού του στόχου.

Η χαρά δεν προκαλεί ποτέ ανία και δεν μπορούμε ποτέ να την χορτάσουμε. Αντίθετα η ευχαρίστηση ύστερα από κάποιο σημείο γίνεται ανιαρή κι έτσι πρέπει να αντικατασταθεί με νέα εμπειρία. Δυστυχώς όμως, όσο ο νους ψάχνει με αγωνία νέες ηδονές, νέες ικανοποιήσεις, χάνεται τελικά μέσα στις μνήμες του, με αποτέλεσμα να συντηρεί την ψευδαίσθηση της σταθερής ύπαρξης του «εγώ».

Αν η ανάμνηση μιας εμπειρίας χαράς μας οδηγήσει στην απόπειρα επανάληψής της, αυτό που θα συμβεί δε θα έχει την ένταση της παλιάς εμπειρίας. Την επόμενη μέρα περνώντας από τον ίδιο δρόμο ξανακοίταξα την ίδια αμυγδαλιά. Η χαρά όμως δεν ήταν εκεί. Γιατί άραγε; Οι απόπειρες που επιδιώκουν την επιβεβαίωση της παλιάς εμπειρίας με την επανάληψή της δεν κάνουν τίποτα άλλο από το να εξευτελίζουν όλο και περισσότερο το αποτέλεσμα και να εξιδανικεύουν τη μνήμη, απομακρύνοντας μας συνεχώς από την πραγματικότητα του παρόντος. Στην ουσία, το κυνήγι αυτό της επανάληψης μιας θετικά ισχυρής εμπειρίας, μας στερεί τη δυνατότητα να έχουμε νέες θετικές εμπειρίες, κι αυτό γιατί καταναλώνουμε όλες μας τις ενέργειες για να επαναλάβουμε, με σκηνοθέτη τη μνήμη, κάτι που μας συγκλόνισε.

Το πρόβλημα βέβαια δεν λύνεται με την άρνηση της ευχαρίστησης και τον αποκλεισμό της από τη ζωή μας. Τι άλλο θα μπορούσε τότε να γίνει; Μπορούμε όλοι να γίνουμε ασκητές;

Αν παρατηρήσουμε προσεχτικά θα δούμε ότι η ευχαρίστηση, η ηδονή, δεν είναι τίποτε άλλο από μια αναζήτηση αναμνήσεων, μια ψυχολογική ψευδαίσθηση, που έχει ρίζες στο παρελθόν. Δεν υπάρχει τίποτα δημιουργικό ή νέο στην ηδονή και γι' αυτό στο τέλος μας αιχμαλωτίζει και μας στερεί από κάθε ελευθερία. Αντίθετα η ελευθερία κερδίζεται με το να ζει κανείς στην κατάσταση της απалότητας, εκεί όπου δεν υπάρχει συσσώρευση εμπειρικών αναμνήσεων οι οποίες απαιτούν επανάληψη. Ελευθερία υπάρχει σε μια εμπειρία χαράς, νέας κάθε φορά, χωρίς το άγχος της επανάληψης.

Μια χαρούμενη ζωή απαλλαγμένη από το άγχος της ηδονής, δε σημαίνει ότι θα είναι ασκητική και στερημένη, αντίθετα, θα είναι μια ζωή απελευθερωμένη από τον αισθησιασμό. Όταν είμαστε υγιείς και χαιρόμαστε ένα ωραίο φαγητό, έναν ωραίο περίπατο, ή τον έρωτα με τον σύντροφό μας, τίποτε από όλα αυτά δεν περιέχει αισθησιακή ηδονή. Ο έρωτας, ιδιαίτερα, γίνεται καταστροφικός αν τον χρησιμοποιούμε σαν μέσο ανακούφισης ή εκτόνωσης ενάντια στην ένταση και την ανία. Χρησιμοποιείται τότε η ηδύτητα της εμπειρίας, σωματική και νοητική, για να καλύψει την άθλια υποβόσκουσα πραγματικότητα μας και η ερωτική πράξη εξευτελίζεται. Αντίθετα, ο έρωτας σαν ολοκλήρωση μιας σχέσης αγάπης, αυθόρμητης, αληθινής και ισότιμης, είναι χαρά και ευλογία.

Η χαρά τελικά που γεννήθηκε από τη θέα της ανθισμένης αμυγδαλιάς στην άκρη του δρόμου, ήταν πάντα εκεί, καλά κρυμμένη κάτω από τα πυκνά σύννεφα του νου. Η ξαφνική θέα του δέντρου και η ομορφιά του πάγωσαν στιγμιαία τις σκέψεις κι άφησαν ανοιχτό το πεδίο στην πρωταρχική αυτή ψυχική ιδιότητα να εκδηλωθεί.

http://nekthl.blogspot.gr/2013/03/blog-post_9.html

Ε. Ψυχή και σώμα δημιουργούνται συγχρόνως (του Άγγελου Αλεκόπουλου)

Η ορθόδοξη εκκλησία εμμένει σταθερά από τους πρώτους αιώνες έως σήμερα στην άποψη ότι ο άνθρωπος είναι κατ' εξοχήν δημιούργημα του Θεού, «κατ εικόνα και καθ' ομοίωση Του» και ότι αποτελεί μια καθολική και ενιαία ψυχοσωματική οντότητα. Το έμβρυο, κατά τον Μέγα βασιλείο, είναι ολοκληρωμένος άνθρωπος, έχει ψυχή και σώμα και ας μην έχει ακόμη αναπτυχθεί η λογική του.

Στο μεγάλο θέμα της διακοπής της κύησης η Εκκλησία στηριζόμενη στις Ορθόδοξες θεολογικές ανθρωπολογικές προϋποθέσεις έχει πάρει ξεκάθαρες θέσεις. Σχετικά με τον χρόνο της ένωσης της ψυχής και του σώματος η Εκκλησία δέχεται ότι δημιουργούνται συγχρόνως, σύμφωνα με τον Αγ. Ιωάννη Δαμασκηνό, «Άμα δε το σώμα και η ψυχή πέπλασται, ου το μεν πρώτον, το δε ύστερον».[1] Αυτό ισχύει και για την πλάση κάθε νέου ανθρώπου, το σώμα και η ψυχή συνυπάρχουν. Συνεπώς το έμβρυο είναι πλήρης άνθρωπος, εκ ψυχής και σώματος και πριν από τον σχηματισμό του εγκεφάλου.

Η θεμελίωση του παραπάνω πραγματοποιείται και με την Έκθεση Πίστεως των Διαλλαγών (433) όπου σημειώνεται «Ομολογουμένων ταγαρούν τον Κύριον ημών Ιησού Χριστόν, τον υιόν του Θεού τον μονογενή, Θεόν τέλειον και άνθρωπον τέλειον εκ ψυχής λογικής και σώματος (...) και εξ αυτής της συλλήψεως ενώσαι εαυτώ τον εξ αυτής ληφθέντα ναόν».[2] Διατυπώθηκε δηλαδή η πίστη της εκκλησίας κατά την οποία ο Χριστός ως Λόγος του Θεού κατά την ενανθρώπιση του προσέλαβε εξ άκρας συλλήψεως όχι απλά και μόνο το κτιστό, φθαρτό ανθρώπινο σώμα αλλά σύγχρονος και ανθρώπινη λογική και ψυχή.[3]

Ο Γρηγόριος Νύσσης στο έργο του «Περί ψυχής και αναστάσεως» κάνει λόγο για την ταυτόχρονη δημιουργία της ψυχής και του σώματος και τονίζει ότι «μίαν και την αὐτήν ψυχῆς τε και σώματος αρχήν συστάσεως».[4] Γίνεται αντιληπτό ότι η αναφορά στην ψυχοσωματική ενότητα του Θεού Λόγου στο πρόσωπο του Ιησού κατά τη σύλληψη, καθιστά την ορθόδοξη θεολογία απόλυτη όσον αφορά την οντολογική στιγμή της εμψύχωσης στο έμβρυο και τον απαιτούμενο σεβασμό ως ανθρώπινο πρόσωπο.[5]

Είναι σαφές ότι για την Ορθόδοξη εκκλησία το γεγονός της αρχής της ζωῆ θεωρείται ιερό. Από την στιγμή που ολοκληρώνεται η γονιμοποίηση υπάρχει για την Εκκλησία ένα μοναδικό ανθρώπινο όν, το ανθρώπινο πρόσωπο το οποίο βρίσκεται σε κοινωνία με τον Θεό και τα άλλα πρόσωπα. Επομένως οποιαδήποτε διακοπή της ζωῆς του εμβρύου ισοδυναμεί με φόνο και αφαίρεση της ανθρώπινης ζωῆς. Η φράση του Αγίου Ιωάννη Δαμασκηνού «εξ άκρας συλλήψεως»[6] αποτελεί ασφαλή κανόνα για την εκκλησία που υιοθετεί ότι από την πρώτη στιγμή της συλλήψεως, κατά την γονιμοποίηση δηλαδή, γίνεται η εμψύχωση του Θεού, η σύλληψη είναι το σημείο σταθμός, το ξεκίνημα της ζωῆς. «Σε κάθε σύλληψη έχουμε αρχή ατέρμονης αιωνιότητας, γέννησης ανεπανάληπτου προσώπου, ξεκίνημα ακατάλυτου αυτεξούσιου. Αυτό το γεγονός όσο συχνό και καθημερινό και αν είναι ως βιολογικό συμβάν, είναι μοναδικό ως πνευματικό».[7]

Επίσης σημαντικός είναι και ο Β' Κανών του Μεγάλου Βασιλείου, επικυρωμένος από την Πενθέκτη Οικουμενική Σύνοδο, μας διδάσκει ποιο είναι το επίσημο και αυθεντικό φρόνημα της Ορθόδοξης Εκκλησίας: «Η φθείρασα κατ' επιτήδευσιν, φόνου δίκην υπέχει. Ακριβολογία δε εκμεμορφωμένου και ανεξεικονίστου παρ' ημίν ουκ εστιν».[8] Ο Μ. Βασίλειος είναι σαφής ότι η έκτρωση θα πρέπει να αντιμετωπίζεται ως φόνος, ακόμη και πριν τη διαμόρφωση του εμβρύου και ότι το έμβρυο δια της φυσικής ροῆς των πραγμάτων θα γίνει ένα παιδί. Άρα μπορούμε να πούμε ότι κάθε πράξη εναντίον ζυγωτού η εμβρύου σε οποδήποτε στάδιο απαγορεύεται.[9]

[1] Ιωάννου του Δαμασκηνού, Έκδοσης Ακριβῆς Πίστεως 2,2, PG 94, 921

[2] Βασίλειος Γ.Φανάρας, «Η Υποβοηθούμενη Αναπαραγωγή, Ηθικοκοινωνική Προσέγγιση», εκδόσεις το παλίμψηστον Θεσσαλονίκη 2000, σελ.:24

[3] Αρχιμανδρίτης Γρινεζάκης Μακάριος, « Η κλωνοποίηση υπό το πρίσμα της Ορθοδόξου Βιοηθικής», Διδακτορική Διατριβή στο τμήμα Ιατρικής του Πανεπιστημίου Κρήτης, Ηράκλειο 2003, σελ.:115

[4] Γρηγορίου Νύσσης, Περί ψυχῆς και αναστάσεως 84,PG.94:921

[5] Βασίλειος Γ.Φανάρας, «Η Υποβοηθούμενη Αναπαραγωγή, Ηθικοκοινωνική Προσέγγιση», εκδόσεις το παλίμψηστον, Θεσσαλονίκη 2000, σελ.:24

[6] Ιωάννη Δαμασκηνού, Έκδοσης Ακριβῆς Ορθοδόξου Πίστεως, PG 94:1088

[7] Μητροπολίτης Μεσσηνίας & Λαυρεωτικής Νικόλαος Χατζηνικολάου, Ελεύθεροι από Γονιδίωμα, Προσεγγίσεις Ορθόδοξης Βιοηθικής, Αθήνα 2002, Κέντρο Βιοϊατρικής Ηθικής και Δεοντολογίας,σελ.:160-161

[8] Μ. Βασίλειος, Προς Αμφιλόχειον περί εικόνων, ΕΠΕ 1,191.

[9] Η. Tristram Engelhardt, JR, Τα θεμέλια της Βιοηθικής Μια Χριστιανική θεώρηση, Αθήνα 2007, εκδόσεις Αρμός, σελ.:356

<https://www.pemptousia.gr/2016/09/psichi-ke-soma-dimiourgounte-sigchronos/>

ΣΤ. Το σώμα μου (τον ιεραποστόλου αρχιμανδρίτη Χαρίτωνος Πνευματικάκη)

Παραπονιόμαστε συχνά-πυκνά, πως είμαστε άνθρωποι, «σάρκα φέροντες». Νυστάζουμε, πεινάμε, κουραζόμαστε, αρρωσταίνουμε. Έχει όμως και άλλες εκδηλώσεις και αδυναμίες το σώμα· τα διαβλητά, λεγόμενα, πάθη, για τα οποία δηλαδή μπορεί να μας κατηγορήσει κανείς· για τα οποία είμαστε υπόλογοι και αξιόμεμπτοι. Ποια είναι τα διαβλητά πάθη; Είναι οι επιθυμίες του σώματος, οι ορέξεις και ορμές του, οι σφοδρές πολλές φορές και άτακτες, τα γεώδη ένστικτά του· και πρέπει να το ομολογήσουμε πως παρασύρει πολλούς όχι σπάνια σε πολλά άτοπα.

Να καταδικάσουμε λοιπόν το σώμα; Να το ανακηρύξουμε εχθρό ύπουλο; Θα διαπράττουμε αδικία μεγάλη! Γιατί κάθε άνθρωπος είναι και σώμα και πνεύμα· δεν είναι ένα από τα δύο. Ο διαχωρισμός είναι σφάλμα. «Ο άνθρωπος δεν είναι ούτε άγγελος ούτε κτήνος» (Πασκάλ).

«Το σώμα είναι αναπόσπαστο μέρος της ανθρώπινης προσωπικότητας». Οι αδυναμίες που παρουσιάζει επιβαρύνουν μάλλον το πνεύμα, την ψυχή, που κυριαρχεί και κυβερνά. Το σώμα δεν είναι εχθρός. Είναι σκεύος ιερό, πολύ αξιοπρόσεκτο και πολύ τίμιο. Την τιμιότητα και ιερότητά του εξαίρουν πολλά περιστατικά και γεγονότα· και πρώτα-πρώτα ότι:

– Ο ίδιος «ο Θεός έπλασε τον άνθρωπο» (Γεν. β' 7). «Καταξιοί ιδία χειρί διαπλάσαι το ημέτερον σώμα» (Μέγας Βασίλειος). «Ουκ είπεν απλώς εποίησεν αλλ' έπλασεν», για να δείξει την ξεχωριστή στοργή του. Από τα χέρια του Πανσόφου Καλλιτέχνη βγαλμένο το ανθρώπινο σώμα είναι απaráμιλλο καλλιτέχνημα. Ποιος μπορεί να το κατηγορήσει;

Στον πηλό του τύλιξε το θείο χρυσό του, την ψυχή! Έλεπτα:

– Αυτός ο Λόγος του Θεού, όταν ήρθε στον κόσμο, καταδέχτηκε να γεννηθεί από την Παρθένο Μαρία με το δικό μας σώμα, «ίνα τιμήση την σάρκα και αυτήν την θνητήν» (Γρηγ. Παλαμάς). Ο Λόγος έγινε σώμα! «Ο Λόγος σαρξ εγένετο» (Ιω. α' 14). Έτσι το σώμα του ανθρώπου έγινε σώμα του Θεού!

– Ύστερα πάλι όταν ανελήφθη στους ουρανούς ο Κύριος Ιησούς, δεν το άφησε, αλλά αναστημένο, αφθαρτοποιημένο το πήρε μαζί του και κάθισε έτσι «εν δεξιά του Πατρός». Με αφάνταστη δόξα ο Κύριος περιέβαλε το σώμα μας.

Το ύψωσε και το μεγάλυνε πιο πάνω από τους αγγέλους.

– Ακόμη η θεόπνευστη Γραφή, με το στόμα του αποστόλου Παύλου, το ονομάζει ναό του Αγίου Πνεύματος! «Ουκ οίδετε ότι το σώμα υμών ναός του εν υμίν Αγίου Πνεύματος εστιν;» (Α' Κορ. στ' 19). Δεν ξέρετε πως το σώμα σας είναι ναός του Αγίου Πνεύματος, που κατοικεί μέσα σας; Ναι, από την ημέρα που μας βάπτισαν, το σώμα μας έγινε ναός του Αγίου Πνεύματος. Και με το άγιο Χρίσμα πήραμε τη σφραγίδα του. «Σφραγίς δωρεάς Πνεύματος Αγίου». Σαν τα πρόβατα που τα σημαδεύει ο τσοπάνος, για να διακρίνονται πως είναι δικά του.

– Αναδεικνύεται δε το σώμα μας σ' έναν πραγματικό αχειροποίητο ναό Θεού ζώντος, όταν κατά το μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας κοινωνούμε το άχραντο Σώμα και το πανάγιο Αίμα του Χριστού. Τότε πράγματι μπορούμε να πούμε πως ο Θεός ενοικεί μέσα μας και εμπεριπατεί (Β' Κορ. στ' 16).

– Βέβαια μια μέρα θα πεθάνει το σώμα μας· όμως μια άλλη, κατά τη Δευτέρα Παρουσία του Χριστού, θ' αναστηθεί, όπως ακριβώς αναστήθηκε και Εκείνος που το προσέλαβε όταν ήρθε στη γη να μας σώσει, ο Χριστός. Θα αναστηθεί και θα ενωθεί πάλι με την ψυχή και αφθαρτοποιημένο και αθάνατο πια και ένδοξο θα πάρει τη θέση του στη βασιλεία του Θεού, αν βέβαια τα έργα μας και η επίγεια ζωή μας ήταν έργα και ζωή ποτισμένα με την πίστη και τη μετάνοια.

Το σώμα μας, δε χωρεί συζήτηση, είναι ιερό και τίμιο σκεύος και όχι εχθρός και εμπόδιό μας, και έχουμε γι' αυτό υποχρέωση να το σεβόμαστε και να το προσέχουμε. Να το διατηρούμε αμόλυντο, αγνό και ακηλιδωτό. Κανένα μέλος του σώματος δεν επιτρέπεται να το χρησιμοποιήσει κανείς άσκοπα και μάλιστα για το κακό· όπως λόγου χάρι τα χέρια για να κλέψει, τη γλώσσα για να κακολογήσει, τα αφτιά για ν' ακούσει το πονηρό. Όποιος κάνει μια τέτοια χρήση των μελών του σώματός του αμαρτάνει.

Πρότεινε κάποτε ένας Ευρωπαίος σ' έναν ντόπιο, στα νησιά του Σολομώντος, να τον μάθει να παίζει χαρτιά. Του έδειξε την «τράπουλα» και άρχισε να τη φυλλομετρά.

– Δεν έχω χέρια, του απάντησε ο ιθαγενής.

– Μα αυτά τίνος είναι;

– Αυτά που βλέπεις δεν είναι δικά μου. Όταν έγινα Χριστιανός, έδωσα τα χέρια μου όπως και ολόκληρο το σώμα μου και την ψυχή μου στο Χριστό. Και τώρα τα χρησιμοποιώ μόνον όπως θέλει Αυτός. Και δε δέχτηκε να πάσει καθόλου στα χέρια του τα χαρτιά.

Αλήθεια λοιπόν, είμαστε εξαγορασμένοι με το τίμιο Αίμα του Χριστού. Είμαστε σκλάβοι και δούλοι· γι' αυτό ούτε μάτια ορίζουμε, ούτε αφτιά, ούτε χέρια, ούτε πόδια, ούτε το σώμα σου για να το μεταχειρισθούμε στην αμαρτία. Όλα είναι Εκείνου που τα εξαγόρασε και όχι δικά μας. «Οὐκ εστε εαυτῶν, ηγοράσθητε γάρ τιμῆς» (Α' Κορ. στ' 19-20).

<https://xfile.gr/keimena/%CE%B5%CE%BA%CE%BA%CE%BB%CE%B7%CF%83%CE%AF%CE%B1/%CF%80%CE%BD%CE%B5%CF%85%CE%BC%CE%B1%CF%84%CE%B9%CE%BA%CE%AE-%CE%B6%CF%89%CE%AE/%CF%84%CE%BF-%CF%83%CF%8E%CE%BC%CE%B1-%CE%BC%CE%BF%CF%85>

Z. Οι προγαμιαίες σχέσεις (του φοιτητή Θεολογίας Δημήτρη Μανώλη)

Ένα από τα κεφαλαιώδη ζητήματα που αφορούν τη σημερινή νεολαία είναι το ζήτημα των προγαμιαίων σχέσεων. Η άποψη της Εκκλησίας στα θέματα αυτά είναι ασφυκτικά περιοριστική. Εξ αιτίας αυτού του γεγονότος λοιπόν φαίνεται υπερβολικά εξωπραγματική στη σημερινή κοινωνία. Παρουσιάζεται επιτακτική η ανάγκη για αποφυγή των εκτός του γάμου σεξουαλικών σχέσεων και όσο το δυνατόν μεγαλύτερη εγκράτεια μέσα σ' αυτόν. Με αλλά λόγια απαγορεύονται κάθε είδους προγαμιαίες, εξωσυζυγικές και γενικά παρά φύσιν σχέσεις. Από την άλλη, η σημερινή ηθική και κοινωνική κατάσταση καθιστά όχι απλά δύσκολη την αποδοχή μιας τέτοιας προσέγγισης στο θέμα, αλλά σχεδόν αδύνατη.

Ας πάρουμε όμως τα πράγματα από την αρχή. Στο βιβλίο της Γενέσεως περιγράφεται η εντολή του Θεού προς τους πρωτοπλάστους "αυξάνεσθε και πληθύνεσθε και πληρώσατε την γήν και κατακυριεύσατε αυτής... ". Οι σαρκικές σχέσεις είναι αποτέλεσμα της πτώσης των πρωτοπλάστων και πρέπει να ξεκινάνε από την ευλογία του Θεού, η οποία χαρίζεται μόνο μέσα στο μυστήριο του γάμου. Ο ίδιος ο Κύριος είπε ότι όποιος επιθυμήσει ξένη γυναίκα ήδη εμοίχευσε, ακόμα κι αν η επιθυμία μείνει στη σκέψη του. Η Εκκλησία σε καμία περίπτωση δεν αποδέχεται την ολοκληρωμένη προγαμιαία σχέση. Μόνο μέσα στο γάμο γίνεται ολοκλήρωση της αγάπης και της ενότητας του ανδρoγύνου, καθώς "έσονται οι δύο εις σάρκα μίαν". Καταλληλότερος για να μιλήσει γι' αυτό το θέμα είναι ο ίδιος ο απόστολος της αγάπης, ο απόστολος Παύλος, ο οποίος μας λέει στην Α' προς Κορινθίους επιστολή του: "Προς αποφυγή της πορνείας, ο καθένας να έχει τη γυναίκα του και η κάθε μία τον άνδρα της" και λίγο παρακάτω "Λέγω στους ανύπανδρους...εάν δεν μπορούν να εγκρατευτούν, να παντρεύονται· γιατί καλύτερα είναι να παντρεύονται, παρά να καίγονται από επιθυμία".

Από την άλλη, οι αντιλήψεις "του κόσμου τούτου" είναι συχνά μεταβαλλόμενες. Οι άνθρωποι έχουν αποδεχθεί τις προγαμιαίες σχέσεις ως κάτι το φυσικό, ως κάτι αναπόσπαστο από τη ζωή τους. Γι' αυτό το λόγο ακόμα και οι μεγαλύτεροι σε ηλικία, που έχουν ζήσει σε διαφορετικές καταστάσεις και εποχές, επικροτούν τη σύναψή τους. Οι ίδιοι οι γονείς των παιδιών τα πιέζουν πολλές φορές να βρουν έναν καλύτερο σύντροφο από τον ήδη υπάρχοντα, για να δημιουργήσουν οικογένεια. Έτσι, οι άνθρωποι αναλώνονται σε διάφορες εφήμερες σχέσεις μόνο και μόνο για να ικανοποιήσουν τις υλικές και βιολογικές τους ανάγκες. Με αυτόν όμως τον τρόπο, δεν διαφέρουν και πολύ από τα υπόλοιπα "ζώα" της φύσης. Η κατάσταση γίνεται τραγικότερη αν αναλογιστούμε τις συνέπειες αυτής της διαδικασίας. Ένας μεγάλος αριθμός από βεβαρηνμένες συναισθηματικές καταστάσεις συσσωρεύεται στο υποσυνείδητο του ανθρώπινου νου. Με αυτόν τον τρόπο ο άνθρωπος αναπτύσσει, θα μπορούσαμε να πούμε, διάφορους αμυντικούς μηχανισμούς, που θα τον βοηθήσουν να αποφύγει τη διάπραξη του ίδιου λάθους στη ζωή του. Αρχίζει να φοβάται τις νέες σχέσεις. Κλείνεται στον εαυτό του και δεν αφήνει το μελλοντικό του σύντροφο να τον γνωρίσει πραγματικά, να δει τι προσδοκά και αν είναι ο σωστός γι' αυτόν/-την. Ένας φαύλος κύκλος προβλημάτων δημιουργείται, που προεκτείνεται και στους υπόλοιπους τομείς της ζωής του (εργασία, οικογένεια, φίλους κ.α.) Αν αργότερα σπεύσουν να κάνουν κάποιο γάμο για οποιονδήποτε λόγο, τα προβλήματα όχι μόνο δεν θα ξεπεραστούν αλλά θα μεγεθυνθούν ακόμα περισσότερο. Οι συγκρίσεις με παλαιότερους συντρόφους θα είναι πολύ συχνές και αναπόφευκτες. Έτσι η πολύ καλή συμβίωση πριν το γάμο μπορεί να γίνει "κόλαση" όταν παντρευτούν. Να τι έλεγαν μερικά διάσημα ζευγάρια πριν και μετά το γάμο τους. Ο Ρίτσαρντ Μπάρτον για την Ελίζαμπεθ Τέιλορ: ΠΙΝ «Δεν μπορώ να φανταστώ τη ζωή μου χωρίς την Ελίζαμπεθ. Είναι το παν για μένα. Ο αέρας που αναπνέω, το μυαλό μου, η φαντασία μου». ΜΕΤΑ «Αρκετά την ανέχτηκα...» Ο Σιλβέστερ Σταλόνε για την Μπριγκίτε Νίλσεν: ΠΙΝ

«Η Μπριγκίτε είναι η γυναίκα που περίμενα όλη μου τη ζωή. Είναι όνειρο που έγινε πραγματικότητα». ΜΕΤΑ «Έκανα ένα ταξίδι στην κόλαση του Δάντη και έφθασα στην απέναντι όχθη ταπεινωμένος και προδομένος».

Άρα λοιπόν, ο άνθρωπος θα πρέπει να γνωρίζει τον σύντροφο του, τον άνθρωπο με τον οποίο θα ζήσει την υπόλοιπη ζωή του και θα κάνει παιδιά, μόνο μετά το γάμο; Ούτε αυτό βέβαια είναι

σωστό. Ο έρωτας δεν είναι κάτι κακό, αλλά δώρο του θεού. Η Εκκλησία αγαπά και δέχεται όλα τα παιδιά της όπως και αν είναι, όχι όμως και την αμαρτία. Δείχνει κατανόηση και καταλαβαίνει τις δυσκολίες "των καιρών". Όμως και οι ίδιοι οι άνθρωποι θα πρέπει να αγωνίζονται, με τη βοήθεια και του πνευματικού, να διατηρήσουν την αγνότητα της ψυχής και του σώματός τους. Και αυτό όχι γιατί η Εκκλησία μισεί τις απολαύσεις (στη συγκεκριμένη περίπτωση τη σεξουαλική επαφή) ή θεωρεί ότι οδηγούν στην αμαρτία (Ο απ. Παύλος λέει για τους παντρεμένους να μην στερούν ο ένας του εαυτού του από τον άλλο παρά μόνο προσωρινά για να αφιερωθούν στη νηστεία και την προσευχή και μετά να ξανασμίγουν), αλλά γιατί με αυτόν τον τρόπο αρνείται την προτεραιότητα της ευλογίας και της χάριτος του θεού. Θέτουν αυτομάτως τους εαυτούς τους εκτός της τροχιάς του μυστήριου του γάμου και αυτοπεριορίζουν τη ζωή τους και τη σχέση τους στα ανθρώπινα και υλικά πλαίσια. Αν όμως αγωνιστούν τον "αγώνα τον καλόν" ο Θεός θα τους επιβραβεύσει στο γάμο τους αφ' ενός με την δύναμη να αντιμετωπίζουν όλες τις δυσκολίες που θα εμφανίζονται στη ζωή τους και αφ' ετέρου με τη χάρη του Αγίου Πνεύματος, που θα συμπληρώνει τις τυχόν ανθρώπινες αδυναμίες τους.

http://www.apostoliki-diakonia.gr/gr_main/agiavarvara/periodiko/Teuxos6/sxeseis.htm

Η. Δέκα αλήθειες για το σώμα μας

Το ανθρώπινο σώμα, η τελειότερη μηχανή, όπως συνηθίζουν να τη λένε, μας εκπλήσσει συνεχώς με όσα μπορεί να κάνει ενώ μερικές αλήθειες γι' αυτό είναι ιδιαίτερα εντυπωσιακές.

Δείτε κάποιες από αυτές που ίσως δεν τις γνωρίζετε...

1. Ένας ανθρώπινος εγκέφαλος ζυγίζει περίπου τρία κιλά.
2. Τα μαλλιά είναι ο δεύτερος ταχύτερα αναπτυσσόμενος ιστός στο σώμα. Ο μυελός των οστών είναι ο πρώτος.
3. Η ανθρώπινη καρδιά χτυπάει κατά μέσο όρο 35.000.000 φορές το χρόνο. Ως εκ τούτου, η μέση ανθρώπινη καρδιά κτυπά περίπου 100.000 φορές την ημέρα.
4. Το μεγαλύτερο όργανο του σώματος είναι το δέρμα.
5. Ο μέσος άνθρωπος παράγει περίπου 25.000 λίτρα σάλιο, αρκετά για να γεμίσει δύο πισίνες.
6. Το μεγαλύτερο κύτταρο στο ανθρώπινο σώμα είναι το θηλυκό ωάριο και το μικρότερο είναι το αρσενικό σπερματοζωάριο.
7. Είναι αδύνατο να φτερνιστείτε με τα μάτια ανοιχτά.
8. Τα μάτια μας έχουν πάντα το ίδιο μέγεθος εκ γενετής, αλλά η μύτη και τα αυτιά μας ποτέ δεν σταματούν να μεγαλώνουν.
9. Περίπου το 20% του οξυγόνου που αναπνέουμε, πηγαίνει στον εγκέφαλό μας.
10. Το 80% του εγκεφάλου είναι νερό

<https://agriniobestof.gr/~mybitgr/agriniobestof.gr/index.php/varius-menu/xrisima-tilefona/item/14798-deka-paraksenes-alitheies-gia-to-anthropino-soma-pou-isos-den-gnorizete>

Θ. Ταφή ή καύση των νεκρών:

Η επιχειρηματολογία, την οποία επικαλούνται όσοι τάσσονται υπέρ της καύσης των νεκρών, είναι κυρίως η έλλειψη χώρου στα κοιμητήρια των μεγάλων αστικών κέντρων της χώρας καθώς και οι λόγοι υγιεινής. Δηλαδή, θεωρούν ότι μολύνεται το έδαφος, το υπέδαφος και η ατμόσφαιρα με αποτέλεσμα να δημιουργούνται πολλά μικρόβια. Έτσι, πιστεύουν ότι με την καύση θα υπάρξει αποφυγή των μικροβίων και των μικροοργανισμών. Άλλο επιχειρημά τους είναι ότι η αποσύνθεση των σωμάτων των κεκοιμημένων που γίνεται με αποτέφρωση, πραγματοποιείται ταχύτερα.

Επίσης, καυτηριάζουν το υψηλό κοστολόγιο και την εμπορευματοποίηση των τελετών και πιστεύουν ότι η καύση θα αποτελέσει το κίνητρο για την καταπολέμηση της παραοικονομίας και αισχροκέρδειας. Τέλος, επισημαίνουν πως η ύπαρξη των νεκροταφείων δίδει αιτίες και αφορμές για φαινόμενα τυμβωρυχίας και μαγείας.

Όμως, ο Χριστιανισμός ανέκαθεν ήταν υπέρ της ολόσωμης ταφής των νεκρών και η Εκκλησία δεν μπορεί να δεχθεί την καύση των σωμάτων των νεκρών, διότι αντιβαίνει στη δημόσια τάξη και στα

χρηστά ήθη. Στην Παλαιά Διαθήκη, η καύση των σωμάτων θεωρείται συνέπεια εγκληματικής πράξης και αποτελεί ποινή, τιμωρία και ατίμωση. Είναι ευρέως γνωστή η κατάκαυση των κατοίκων των Σοδόμων και των Γομόρρων και η μη ταφή τους, όπου οφείλεται στην αμαρτία και αποτελεί παραδειγματισμό των υπολοίπων Ισραηλιτών. Στην Καινή Διαθήκη δεν υπάρχει κάποιο σημείο, το οποίο να απαγορεύει ή να επιτρέπει την καύση των νεκρών. Αυτό που αξίζει προσοχής είναι ο ενταφιασμός και όχι η καύση του ιδρυτού του χριστιανισμού, του Ιησού Χριστού. Με τον ενταφιασμό Του, μπορούμε να ισχυριστούμε ότι εξαγιάστηκε η ταφή των νεκρών ως σωστή πράξη αντιμετώπισης των κεκοιμημένων χριστιανών, οι οποίοι είναι και οφείλουν να είναι μιμητές του Χριστού. Αξιοσημείωτο είναι, επίσης, το γεγονός ότι την εποχή που ήλθε ο Χριστός στον κόσμο και οι Απόστολοι εκήρυξαν, όλοι οι γύρω λαοί συνήθιζαν εκτός από την ταφή και την καύση των νεκρών. Στην Εκκλησία όμως, δεν επικράτησε αλλά ούτε και επιτράπη ποτέ η καύση των νεκρών. Οι Πατέρες της Εκκλησίας, αναφέρουν ότι η καύση είναι πράξη καταδικαστέα. Η ταφή καταγγέλλει ή προΐδεάζει και προλέγει την ανάσταση των νεκρών. Θεωρούν ότι η ταφή είναι σύμβολο, απόδειξη και ομολογία πίστεως και ελπίδας στην αθανασία της ψυχής, στην ανάσταση των νεκρών και στην αιώνια ζωή.

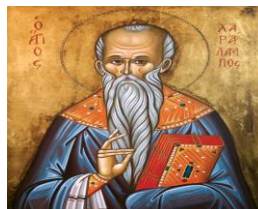
Το σώμα είναι ναός του Αγίου Πνεύματος, είναι ο φορέας της τιμής, ο ναός που κατοικεί το αθάνατο πνεύμα και δεν είναι το φυλακτήριο της ψυχής όπως ισχυρίζονταν πολλοί αρχαίοι Έλληνες φιλόσοφοι. Είναι το ένα από τα δύο στοιχεία της υπόστασης του ανθρώπου και αποτελεί κι αυτό έργο και δώρο του Θεού. Η ψυχή του ανθρώπου βρίσκεται παντού στο σώμα και το ζωοποιεί με την ενέργειά του. Τρανό παράδειγμα, αποτελεί η τιμητική προσκύνηση των ιερών λειψάνων των αγίων. Αφού το σώμα των αγίων κοπίασε για την δόξα του Θεού, τους ανταμείβει με χάρη, έλεος και δύναμη με αποτέλεσμα να θαυματουργούν. Τα θαύματα από τα άγια λείψανα γίνονται διότι το σώμα έχει λάβει τη χάρη της θεωθείσας ψυχής.

Η νεκρώσιμος ακολουθία, αναπτύσσει θεολογικά τη φυσική λύση του ανθρωπίνου σώματος, το οποίο είναι φυσικό στη σύστασή του, έχοντας έρθει από το μη είναι στο είναι, από την ανυπαρξία στην ύπαρξη. Εκτός από τα παραπάνω, η ολόσωμος ταφή, συνδέεται στενά με τις αισθήσεις και μία σχετική επαφή με το ανθρώπινο σώμα, κάτι που δεν μπορεί να συμβεί με την τέφρα. Όλα τα τροπάρια της εξοδίου ακολουθίας, κάνουν λόγο για κεκοιμημένο κι όχι αποτεφρωμένο, για σώμα που βρίσκεται μπροστά μας και πρόκειται να δοθεί ο τελευταίος ασπασμός από τους συγγενείς, γνωστούς και φίλους. Επιπλέον, η εκκλησιαστική ακολουθία της ταφής έχει σχέση με ενταφιασμό σώματος κι όχι με ενταφιασμό της τέφρας. Η ταφή προτιμάται από την καύση, γιατί είναι η πιο φιλική και η πιο αξιοπρεπής αντιμετώπιση των σωμάτων των νεκρών. Το ενταφιασμένο σώμα γίνεται αντικείμενο φροντίδας και προσευχών αλλά και αφορμή για συνειδητοποίηση της ματαιότητας των εγκοσμίων απολαύσεων. Διότι, είναι διαφορετικά την στιγμή της τελετής, να βλέπει κανείς μπροστά του το «λείψανο» του συγγενή ή του φίλου και διαφορετικά ένα κουτί που περιέχει τέφρα μετά από την καύση του προσφιούς προσώπου. Δεν έχουν τα «λείψανα» την ανάγκη μας, εμείς την έχουμε. Το κάψιμο θα ήταν ένας πλήρης αφανισμός μιας ζωντανής συνέχειας και μιας επικοινωνίας, την οποία όλοι μας επιζητούμε. Άλλωστε, τα οστά των νεκρών αποτελούν ανάμνηση της παρελθούσης ζωής, ενθύμηση της παρούσας κατάστασής τους και υπόμνηση της μελλούσης προοπτικής μας.

Η ταφή ανήκει στην άγραφη παράδοση της πίστης μας. Ο Μέγας Βασίλειος, ομιλεί για αυτήν την άγραφη παράδοση που καθιερώνεται στην Εκκλησία. Τέτοια παραδείγματα αυτής της παράδοσης είναι το σημείο του σταυρού, το να προσευχόμαστε στραμμένοι προς την ανατολή και πολλά άλλα, τα οποία δεν είναι διατυπωμένα γραπτώς αλλά αποτελούν ομολογία του Ορθοδόξου Σώματος και οφείλουμε να τηρούμε με σεβασμό και ευλάβεια.

Η Εκκλησία, λοιπόν, αρνείται την καύση διότι αρνείται το ανθρώπινο τέλος και τη βία πάνω στον άνθρωπο. Επιλέγει και επιτρέπει την ταφή, γιατί έχει πίστη και ελπίδα στο αιώνιο μέλλον και αναθέτει στη φύση την ευθύνη της φυσιολογικής φθοράς του φυσικού παρόντος του ανθρώπου.

http://www.apostoliki-diakonia.gr/gr_main/agiavarvara/periodiko/Teuxos2/KausiNekrwn.htm

Ι. Ένας άγιος που δεν λυτήθηκε το σώμα του αλλά παρέμεινε αλύγιστος

Ο Άγιος Χαράλαμπος ήταν ιερέας στη Μαγνησία της Μικράς Ασίας και έζησε επί αυτοκρατορίας του Σεπτιμίου Σεβήρου (193 - 211 μ.Χ.). Όταν το έτος 198 μ.Χ. ο Σέβηρος εξαπέλυσε απηνή διωγμό κατά των Χριστιανών, ο έπαρχος της Μαγνησίας Λουκιανός, συνέλαβε τον Άγιο και του ζήτησε να αρνηθεί την πίστη του. Όμως ο Άγιος όχι μόνο δεν το έκανε αυτό, αλλά αντίθετα ομολόγησε στον έπαρχο την προσήλωσή του στον Χριστό και δήλωσε με παρρησία ότι σε οποιοδήποτε

βασανιστήριο και να υποβληθεί δεν πρόκειται να αρνηθεί την πίστη της Εκκλησίας. Τότε η σκοτισμένη και σαρκική ψυχή του Λουκιανού επέτεινε την οργή της και διέταξε να αρχίσουν τα φρικώδη βασανιστήρια στο γέροντα ιερέα. Πρώτα τον γύμνωσαν και ο ίδιος ο Λουκιανός, παίρνοντας το ξίφος του προσπάθησε να πληγώσει το σώμα του Αγίου. Όμως αποκόπηκαν τα χέρια του και έμειναν κρεμασμένα στο σώμα του Ιερομάρτυρα και μόνο ύστερα από προσευχή του Αγίου συγκολλήθηκαν αυτά πάλι στο σώμα και ο ηγεμόνας κατέστη υγιής. Βλέποντας αυτό το θαύμα του Αγίου πολλοί από τους δημίους πίστεψαν στον αληθινό Θεό. Με το ζόφο στο νου και με τη θηριωδία στην καρδιά, ο έπαρχος έδωσε εντολή να διαπομπεύσουν τον Άγιο και να τον σύρουν διά μέσου της πόλεως με χαλινάρι. Τέλος, διέταξε τον αποκεφαλισμό του Αγίου, ο οποίος με το μαρτύριό του έλαβε το αμαράντινο στέφανο της δόξας σε ηλικία 113 ετών.

Εκκλησία και bullying

Κείμενο 1 και σχόλια:

Τρεις ευσεβείς νέοι, φίλοι μεταξύ τους, ακολούθησαν τρεις διαφορετικούς δρόμους για την αγάπη του Χριστού. Ο ένας αποφάσισε να αφιερώσει την ζωή του στο να συμφιλιώνει μεταξύ τους τους εχθρούς και αντιπάλους. Τον συγκινούσε βαθιά μέσα του το έργο του ειρηνοποιού. Ο άλλος, δοσμένος ολόψυχα στην αγάπη του πλησίον, πήγαινε βάλσαμο παρηγοριάς στους δυστυχισμένους. Ο τρίτος, φλογερός εραστής της ησυχίας, πήγε στην έρημο να ζήσει ξένος και άγνωστος ανάμεσα στους ασκητές και τους ερημίτες.

Πέρασαν μερικά χρόνια. Ο πρώτος, αηδιασμένος από τις δολοπλοκίες, τις αντιθέσεις, τις διαμάχες των ανθρώπων που δεν είχαν ποτέ σταματημό, πήγε να βρει τον σύντροφό του να ιδεί μήπως εκείνος είχε πιο επιτυχία στο έργο του. Αλλά κι εκείνος ήταν απογοητευμένος. Η δυστυχία και η κακομοιριά των συνανθρώπων του ήταν τόσο μεγάλη που δεν έφθανε να την ανακουφίσει, καθώς ήθελε. Κι οι δυο μαζί τότε ξεκίνησαν να συναντήσουν τον παλιό τους φίλο, να ιδούν τι κέρδος είχε εκείνος από την ξενιτεία του. Τον βρήκαν στο ερημητήριό του κι αφού του διηγήθηκαν τα βάσανά τους, τον ρώτησαν τι απόκτησε ζώντας τόσα χρόνια αποτραβηγμένος από τον κόσμο. Εκείνος, αντί να τους αποκριθεί με λόγια, έκανε τούτο το παράξενο: πήρε ένα δοχείο, το γέμισε νερό κι είπε στους φίλους του να κοιτάξουν μέσα.

-Βλέπετε τίποτε; Τους ρώτησε.

-Νερό ταραγμένο.

Ύστερα από λίγο, όταν το νερό είχε ηρεμήσει πια, τους είπε να ξανακοιτάξουν μέσα.

-Τι βλέπετε;

-Τα πρόσωπά μας, αποκρίθηκαν εκείνοι.

-Να, λοιπόν τι απόκτησα στην ηρεμία της ερήμου, είπε τότε ο ησυχαστής. Βλέπω κάθε μέρα και γνωρίζω καλύτερα τον εαυτό μου, τις ελλείψεις και τις αδυναμίες μου. Αγωνίζομαι να διορθωθώ και ποτέ δεν ένιωσα κόπο και απογοήτευση.

Οι άλλοι δυο συμφώνησαν πως ο ερημίτης είχε δίκαιο.

Διαφορετικούς δρόμους: ο κάθε άνθρωπος έχει το χάρισμά του, τον τρόπο που βλέπει την ζωή και τον εαυτό του. Ο Χριστός δεν μας θέλει ομοιόμορφους, δεν μας θέλει να Τον ακολουθούμε όλοι με τον ίδιο τρόπο, αλλά ο καθένας να παλεύει με τον εαυτό του και τον κόσμο με βάση τις δικές τους δυνατότητες, τον τρόπο σκέψης, τις επιλογές του. Ο Χριστός θέλει από μας ελευθερία.

Ειρηνοποιός: οι άνθρωποι μαλώνουμε, τις περισσότερες φορές για ανούσια πράγματα. Χρησιμοποιούμε βία για να υποτάξουμε τον άλλον. Θυμώνουμε, κρατάμε μούτρα και κακία και αυτό έχει ως αποτέλεσμα να μην είναι οι σχέσεις μεταξύ μας υγιείς. Χρειάζεται να είμαστε ειρηνοποιοί στην καρδιά μας. Να βλέπουμε ότι η ειρήνη στις σχέσεις των ανθρώπων είναι σημαντική. Αν πιστεύουμε στον Θεό, η ειρήνη είναι δώρο του Αγίου Πνεύματος. Δεν αρκεί όμως να είμαστε εμείς ειρηνικοί. Χρειάζεται να παλεύουμε και οι άλλοι να το καταλάβουν.

Στην αγάπη του πλησίον: και η αγάπη εξίσου σημαντικό δώρο. Να παλεύουμε η ζωή μας να έχει χαρακτήρα προσφοράς στον συνάνθρωπο. Να μην είναι το εγώ μπροστά, αλλά το να βλέπουμε τι δίνει χαρά στον άλλο, ποιες είναι οι ανάγκες του και αν δεν μας κάνουν κακό να προσπαθούμε να είμαστε κοντά. Να προσφέρουμε συμπαραστάση, υπομονή, κατανόηση, ακρόαση στον άλλο. Και να συγχωρούμε, για να τον βοηθήσουμε να συγχωρεί.

ησυχία στην έρημο: υπάρχει και ο τρίτος δρόμος. Αυτός της ησυχίας, του να δούμε τον εαυτό μας στον καθρέφτη της λιγοστής ή καθόλου φασαρίας. Αυτός ο δρόμος στην έρημο είναι για λίγους. Χρειάζεται όμως και στην πόλη και όπου ζούμε να αφιερώνουμε λίγη ώρα για μας, να βλέπουμε τα σωστά κι τα λάθη μας, να κάνουμε την αυτοκριτική και την ίδια στιγμή την προσευχή μας, ώστε η ζωή μας να πορεύεται κατά το θέλημα του Θεού. Να μπορούμε να διορθώσουμε ό,τι

δεν αντέχουμε και ό,τι μας κάνει να δυσκολευόμαστε στην σχέση μας με τον άλλο. Επομένως, χωρίς να μπορούμε να βλέπουμε τον εαυτό μας, δε μας είναι εύκολο να βοηθήσουμε τον άλλο.

Αηδιασμένος, κουρασμένος: οι άνθρωποι δύσκολα αλλάζουν. Αν όμως έχουμε ησυχία, μπορούμε να αντέξουμε. Επίσης, καλό είναι να βγαίνουμε μπροστά όπου χρειάζεται, όσο κι αν αυτό είναι κουραστικό, και να μην αφήνουμε αν κάτι περνά από το χέρι μας, τους ανθρώπους να εκμεταλλεύονται, να βασανίζουν, να ταλαιπωρούν τους άλλους. Κι εδώ ο Θεός βοηθά.

Β. Σχολείο, Εκκλησία, bullying (π. Θ.Μ.)

Πολλή συζήτηση γίνεται για την ενδοσχολική βία και ειδικά για τον εκφοβισμό που υφίστανται παιδιά από συνομηλίκους και συμμαθητές τους. Πέρα από το γεγονός ότι το πρόβλημα δεν είναι σημερινό, χρειάζεται να δούμε τον τρόπο με τον οποίο λειτουργεί η σχολική τάξη, όπως επίσης και κάθε μορφή συλλογικής συμπίεσης στις μέρες μας. Διότι από εκεί ξεκινούν συνήθως οι δυσκολίες προσαρμογής των μελών της ομάδας, από εκεί προβλήματα συμπεριφοράς καθίστανται δυσεπίλυτα.

Απουσιάζει από τη σχολική τάξη ο προσανατολισμός στο ΕΜΕΙΣ. Λειτουργεί ως άθροισμα ατόμων, στο οποίο ο σχολικός χρόνος, με την ύπαρξη πολλών μαθημάτων και αντίστοιχα πολλής ύλης (στα πλαίσια της φιλοσοφίας ότι η ποσότητα της γνώσης είναι το ζητούμενο και όχι η ποιότητα και η κατάκτηση από τους μαθητές), δεν επιτρέπει να γεννήσει δραστηριότητες παρέας και κοινότητας. Εξάλλου, η έλλειψη ηγετικών προσωπικοτήτων στο επίπεδο των εκπαιδευτικών, οι οποίοι θεωρούνται διεκπεραιωτές της γνώσης, κρίνονται για το αν κάνουν μάθημα και όχι για την ποιότητά του, όπως επίσης και η αδιαφορία για την ποιότητα των σχέσεων στη σχολική τάξη, τόσο μεταξύ των μαθητών με τους εκπαιδευτικούς όσο και μεταξύ τους, δε συμβάλλει στο πνεύμα του «όλοι μαζί». Εύκολα, πάλι, **απαξιώνονται μαθήματα, όπως τα Θρησκευτικά**, η Λογοτεχνία, η Ιστορία, η Κοινωνική και Πολιτική Αγωγή, η Μουσική και Αισθητική Αγωγή, στο όνομα της εξοικείωσης με τις Θετικές επιστήμες, την Πληροφορική, την Τεχνολογία, ενώ απαιτείται η διδασκαλία όλων, με σκοπό όμως και την καλλιέργεια του χαρακτήρα και όχι μόνο του νου του μαθητή.

Αυτή η νοοτροπία, σε συνδυασμό με την ολοένα και αυξανόμενη αδιαφορία ή και ανικανότητα της οικογένειας να προλάβει ή να αντιμετωπίσει την επιθετικότητα ή να δώσει στο παιδί την αγάπη και την προσοχή που του χρειάζεται, προκειμένου να μην αναζητά την προσοχή των άλλων με τη βία και τον δι' αυτής εξουσιαστικό εντυπωσιασμό, μεγεθύνουν το πρόβλημα και το καθιστούν ανυπόφορο.

Η Πολιτεία δεν μπορεί και δεν θέλει να διορίζει ψυχολόγους, ειδικούς στα προβλήματα της παιδικής και της εφηβικής ηλικίας. **Αρνείται την συμμετοχή στη σχολική ζωή προσώπων όπως ο σχολικός ιερέας-πνευματικός.** Δεν προβλέπει στο σχολικό πρόγραμμα την κάλυψη διδακτικού ωραρίου από μόνιμο εκπαιδευτικό, ο οποίος θα λειτουργεί συμβουλευτικά σε προβλήματα συμπεριφοράς, αφού εκπαιδευθεί. Παράλληλα, το σχολείο αισθάνεται αδύναμο να παρέμβει σε προβληματικές οικογένειες. Έτσι περιορίζεται σε μία στοιχειώδη συμβουλευτική και κάποτε προχωρά σε κατασταλτικά μέτρα, όπως τιμωρίες, αποβολές, αλλαγές σχολικού περιβάλλοντος, που απλώς μεταφέρουν, αλλά δε λύνουν το πρόβλημα.

Η Εκκλησία **μπορεί να δώσει απάντηση** μέσω των ενοριακών νεανικών ομάδων, των κατασκηνώσεων, αλλά και της λατρευτικής της ζωής, δια των οποίων ο νέος βιώνει έμπρακτα την αγάπη. Αρκεί οι υπεύθυνοι - κληρικοί, κατηχητές, στελέχη - να έχουν κάποια βασική εκπαίδευση στη διαχείριση τέτοιων φαινομένων, πρωτίστως όμως πολλήν αγάπη και σεβασμό προς τις τραυματισμένες εικόνες του Θεού, θύτες και θύματα. Μπορεί ακόμη να επισημαίνει την ανάγκη ύπαρξης προσώπων, όπως οι πνευματικοί πατέρες, ως σημείων αναφοράς, για να παρηγορούν και να βοηθούν τους νέους που δυσκολεύονται, είτε εξαιτίας της συμπεριφοράς των άλλων είτε επειδή αναζητούν αποδοχή δια της βίας, να συνειδητοποιήσουν ότι **μόνο η αληθινή αγάπη είναι η λύση**, αγώνας δύσκολος, αλλά μοναδικός.

Γ. Ένα τραγούδι:

«Δεν είναι η μαγικά κληρονομιά για να την αποκτήσεις ούτε υπάρχει πουθενά κάποιο σχολείο στο ντουνιά μάγκας ν' αποφοιτήσεις» (ένα τραγούδι του Γιώργου Μαργαρίτη)

Η μαγική: πολλοί νέοι πιστεύουν ότι η μαγική είναι μεγάλη υπόθεση, τόσο για τον άντρα όσο και για την γυναίκα. Μάγκας είναι αυτός που πουλά νταηλίκι στους άλλους, που είναι ο πρώτος στην παρέα, που δεν ενέχεται μύγα στο σπαθί του, που περιφρονεί τον κίνδυνο, που είναι πρώτος με κάθε τρόπο, που έχει σωματική δύναμη, που βγάζει γλώσσα σε όλους, μεγαλύτερους και μικρότερους. Τέτοιοι μάγκες όμως δεν κερδίζουν στην ζωή τους τίποτα. Χάνουν την δυνατότητα της χαράς και της αγάπης, γιατί κέντρο της ζωής τους είναι μόνο ο εαυτός τους. Ο αληθινός μάγκας είναι αυτός που μπορεί να δει την ζωή μέσα από τα μάτια των άλλων, που μπορεί να εκδικηθεί, αλλά συγχωρεί, που βλέπει τον εαυτό του και παλεύει για τους άλλους και όχι για το εγώ του. Ο αληθινός μάγκας δεν περιφρονεί τον κίνδυνο αλλά τον βλέπει με ψυχραιμία και σωφροσύνη. Μάγκας είσαι όταν αγαπάς αληθινά και προσέχεις να μην νικηθείς όχι όμως για επίδειξη, αλλά για να ανοίξεις δρόμους αληθινής προόδου στον εαυτό σου και στους άλλους!

Παράγοντες θυματοποίησης

Δ. Εκκλησία και σχολικός εκφοβισμός (π. Θ.Μ.)

Συνήθως η εκκλησιαστική ζωή χαρακτηρίζεται από μία απουσία επαφής με την πραγματικότητα, από μία ενασχόληση με την σωτηρία της ψυχής και μία παραμέληση των δυσκολιών της ζωής. Ένα από τα φαινόμενα τα οποία απασχολούν τις οικογένειες σήμερα είναι αυτό του σχολικού εκφοβισμού. Η Εκκλησία απουσιάζει από την συμβολή στην αντιμετώπισή του. Αυτό φαίνεται ξεκάθαρα στο Διαδίκτυο. Αιρετικές ομάδες όπως οι μάρτυρες του Ιεχωβά αναρτούν βίντεο με τα οποία δίνουν οδηγίες στις οικογένειες πώς να χειριστούν τον εκφοβισμό, παρεμβάλλοντας με έναν χονδροειδή αλλά και χαρακτηριστικό τρόπο, χωρία από την Παλαιά και την Καινή Διαθήκη, στα οποία επισημαίνεται η ανάγκη για συγχώρηση. Το μόνο που έχουμε να αντιτάξουμε είναι μία καταγραφή θέσεων σε κάποιες διημερίδες από μεμονωμένους κληρικούς που έχουν κάποια εικόνα για το πρόβλημα.

Η Εκκλησία δείχνει σαν να μην έχει άποψη για την καθημερινή ζωή των νέων. Ένας ολόκληρος κόσμος πορεύεται με εικονική πραγματικότητα, με ποδόσφαιρο, με μουσική, με βία, με σχολικό εκφοβισμό, με κρίση παιδείας, με κρίση σχέσεων, με ναρκωτικά, τσιγάρο και αλκοόλ, χωρίς να υπάρχει εκκλησιαστικός λόγος που να μπορεί να τον προσεγγίσει. Και όταν ακούγεται είναι κηρυγματικός. Ηθικολογικές αναφορές και προτροπές, μία υπόσχεση μαγικής επίλυσης προβλημάτων αν ο νέος συμμετάσχει στην εκκλησιαστική ζωή, αλλά χωρίς μελέτη των αιτιών που οδηγούν έναν έφηβο στο να ζει όπως ζει στο σήμερα.

Ο σχολικός εκφοβισμός πηγάζει από το έλλειμμα αγάπης που βιώνουν οι θύτες του στην οικογένεια αλλά και στο σχολείο. Ο έφηβος θύτης θεωρεί ότι καταξιώνεται όταν επιβάλλεται με την οποιαδήποτε μορφής βία, την σωματική, την λεκτική, την διαδικτυακή, καθότι είναι συχνά τα φαινόμενα υποτιμητικών επιθετικών σχολίων εις βάρος συνομηλίκων ή η απειλή ανάρτησης φωτογραφιών ή βίντεο που θα μειώσουν το θύμα. Αλλά και το θύμα συχνά παραμένει άπραγο, είτε επειδή είναι φοβικό, είτε επειδή θεωρεί ότι πρέπει να καλύψει τις κακές συμπεριφορές εις βάρος του για να μην θεωρηθεί προδότης. Αλλά και το σχολείο συχνά σκεπάζει και αποκρύπτει τα περιστατικά, για να ην δυσφημισθεί.

Άνθρωποι της Εκκλησίας συστήνουν κάποτε υπομονή στα θύματα του σχολικού εκφοβισμού. Είναι δοκιμασία και θα περάσει. Συστήνουν συγχώρηση, αδιαφορώντας για το τραύμα που τέτοια συμπεριφορά προκαλεί. Όμως για να έρθει η λύτρωση, χρειάζεται η προστασία αυτών που αδικούνται, γιατί δεν είναι έτοιμοι να υφίστανται ένα άνευ νοήματος μαρτύριο. Επομένως, καλό θα ήταν να συστήνουμε πρώτα την αξιοποίηση όσων μέσων οι νόμοι προβλέπουν και να ενισχύουμε τις οικογένειες στην συμπαράσταση στο τραυματισμένο παιδί, όπως επίσης και να το περιβάλλουμε με αγάπη, για να το βοηθήσουμε να καταλάβει ότι δεν φταίει

αυτό για το bullying που υφίσταται ούτε ότι ο Θεός του ζητά να υπομείνει μία απαράδεκτη κατάσταση αδιαμαρτύρητα και χωρίς αγώνα. Είναι άλλο η εκδίκηση και άλλο η παθητικότητα.

Αλλά και προς τους θύτες προτείνεται η μετάνοια και η επάνοδος στην εκκλησιαστική ζωή, συχνά όμως χωρίς κατανόηση ότι η αγάπη δεν είναι μαγικό δώρο. Προϋποθέτει υποστηρικτικά περιβάλλοντα κατάλληλα. Ενορίες και παρέες με δραστηριότητες οι οποίες φέρνουν τους νέους πιο κοντά, τους δίνουν ρόλους, τους κάνουν να αισθάνονται ότι έχουν λόγο ύπαρξης.

Είναι καιρός να καταθέσουμε μαρτυρία ζωής και να λειτουργήσουμε ενοριακά δημιουργώντας κοινότητες ελπίδας, δίνοντας νόημα πίστης και καινούργιας ζωής εν Χριστώ!

Ε. Όψεις του σχολικού εκφοβισμού (Κατερίνα Νανοπούλου HuffPost Greece)

Τα τελευταία γεγονότα καθιστούν ακόμα πιο σαφές ότι αν και ο σχολικός εκφοβισμός (Σ.Ε) ή αλλιώς bullying δεν είναι ένα καινούργιο φαινόμενο, τα τελευταία χρόνια το [φαινόμενο παρουσιάζει έξαρση](#). Έρευνες σε ενήλικο πληθυσμό αποκαλύπτουν ότι πολλοί φαίνεται να είναι αυτοί που έχουν βιώσει ως παιδιά μια «φανερή» ή «κρυφή» μορφή θυματοποίησης, για μία ή περισσότερες φορές, ενώ κάποιοι άλλοι υπήρξαν ως «παρατηρητές» εκφοβιστικών ενεργειών στο σχολείο. Αύξηση των κρουσμάτων βίας παρατηρείται όλο και σε περισσότερα σχολεία, γεγονός που προκαλεί πολλά προβλήματα ανάμεσα στους δασκάλους, τους γονείς και τα παιδιά. Η **Χριστίνα Πατίτσα**, Διδάκτωρ Κοινωνιολογίας και Ψυχολόγος (ΜΑ), μας δίνει τον ορισμό του Bullying, τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα που έχει και τις μορφές που μπορεί να πάρει. Στη χώρα μας, τα τελευταία χρόνια έχει διεξαχθεί μεγάλος αριθμός ερευνών στις οποίες προκύπτει ότι τα ποσοστά των μαθητών δημοτικής εκπαίδευσης που έχουν συμμετάσχει σε περιστατικά σχολικής βίας κυμαίνονται από 46,3 % έως 58,9%.

Σε πρόσφατη έρευνα βρέθηκε ότι παιδιά τα οποία εκφοβίζουν ξεπερνούν το 5% των μαθητών και τα θύματα του Σ.Ε κυμαίνονται γύρω στο 10-15% (Τσιαντής, 2011). Ωστόσο, πολλοί κάνουν λόγο και για ένα απροσδιόριστο «σκοτεινό» αριθμό περιστατικών, αφού πολλές φορές δεν καταγγέλλονται από τους δασκάλους ή τους διευθυντές των σχολείων, προκειμένου να διατηρηθεί το κύρος του σχολείου. Σχεδόν οι μισοί από αυτούς που έχουν υποστεί σχολική βία αναφέρουν το γεγονός και οι περισσότεροι απευθύνονται σε φίλους και λιγότερο σε εκπαιδευτικούς και γονείς.

Ο ορισμός του Σχολικού Εκφοβισμού

Ο εκφοβισμός ορίζεται ως «επαναλαμβανόμενη βία από ανικανότητα του θύματος να αμυνθεί και να προστατέψει τον εαυτό του». Πιο ειδικά, ο όρος εκτός από την επιθυμία ενός ατόμου να βλάψει κάποιον άλλο, προϋποθέτει την ασυμμετρία δύναμης (σωματικής ή ψυχολογικής), την ευχαρίστηση του επιτιθέμενου καθώς και την αίσθηση καταπίεσης ή ταπείνωσης από την πλευρά του θύματος. Στην Ελλάδα ο όρος bullying μεταφράζεται ως «παλικαρισμός ή νταηλικί» ως προς μαθητές κυρίως πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης. Κοινό γνώρισμα των διαφορετικών ορισμών που υπάρχουν για το σχολικό εκφοβισμό είναι η άνιση κατανομή δύναμης εις βάρος του θύματος και ότι δεν υπάρχει διάθεση από πλευρά του δράστη για επίλυση διαφορών.

Τα 5 χαρακτηριστικά του Σχολικού Εκφοβισμού:

- Η πρόθεση του δράστη να βλάψει. Για παράδειγμα, οι φίλοι πειράζονται μεταξύ τους με αλλά δεν έχουν ως πρόθεση να ταπεινώσουν τον άλλο, οπότε δεν θεωρείται μορφή σχολικού εκφοβισμού. Στην περίπτωση, όμως, που το περιπαιχτικό ύφος έχει ως στόχο να υποτιμήσει και να αναστατώσει τον άλλο, τότε θεωρείται ως θυματοποίηση.
- Το αποτέλεσμα είναι να προκληθεί βλάβη (σωματική/ψυχολογική) στο άτομο που είναι δέκτης της επιθετικής συμπεριφοράς.
- Περιλαμβάνει άμεσους και έμμεσους τύπους.
- Υπάρχει επανάληψη της εκφοβιστικής συμπεριφοράς. Ένα μεμονωμένο συμβάν όπως η ανάμειξη σε ένα καβγά δε λαμβάνεται ως Σ.Ε
- Η ασυμμετρία της δύναμης. Υπάρχει κατάχρηση της εξουσίας από τη πλευρά του δράστη. Η «ανωτερότητα» αυτή μπορεί να προέρχεται λόγω ηλικίας, φυσικής δύναμης ή ψυχικής αντοχής του θύτη.

Μορφές

Ο σχολικός εκφοβισμός μπορεί να προσλάβει ποικίλες μορφές, όπως είναι η λεκτική βία, σωματική κακοποίηση τα κακοήγη πειράγματα, αποκλεισμό του παιδιού από την ομάδα και αρπαγή ή καταστροφή πραγμάτων. Αυτές διακρίνονται σε **άμεσες και έμμεσες εκφοβιστικές**

συμπεριφορές. Ως άμεσες μορφές χαρακτηρίζονται η φυσική επίθεση (πχ. κλωτσιές) και η λεκτική κακοποίηση (πχ. βρισιές), ενώ ο κοινωνικός αποκλεισμός και η διάδοση φημών, θεωρούνται έμμεσες μορφές. Ο **διαδικτυακός σχολικός εκφοβισμός (Cyber Bullying)**, εάν και είναι ένας καινούργιος τύπος έμμεσης κυρίως θυματοποίησης, παρουσιάζει αύξηση χρήσης τα τελευταία χρόνια. Σύμφωνα με έρευνα, οι θύτες που εκφοβίζουν τα θύματα τους μέσω του διαδικτύου είναι συνήθως ανώνυμοι και συχνά κοινωνικά απομονωμένοι, γίνεται μέσω Η/Υ κυρίως, σε μορφή μηνύματος, αλλά και μέσω κινητών τηλεφώνων, blogs καθώς και ιστοσελίδων. Μπορεί να περιλαμβάνει απειλές, σεξουαλική παρενόχληση, υποτιμητικά σχόλια ή και δημοσιοποίησης των προσωπικών δεδομένων συνήθως φωτογραφιών (fotobullying) των θυμάτων στο διαδίκτυο. Έρευνα που έγινε το 2010 διαπίστωσε ότι η λεκτική βία είναι περισσότερο συνήθης από τη φυσική κακοποίηση και το διαδικτυακό σχολικό εκφοβισμό.

https://www.huffingtonpost.gr/2015/03/16/life-orismos-xarakiristika-sxolikos-ekfovismos_n_6872056.html

ΣΤ. Αίτια και συνέπειες του σχολικού εκφοβισμού (Φρίντα Κωνσταντοπούλου, ψυχίατρος)

Ως σχολικός εκφοβισμός ή bullying, όπως συχνά αναφέρεται, ορίζεται η εσκεμμένη και επαναλαμβανόμενη βία, (σωματική, λεκτική, ψυχολογική), με σκοπό την πρόκληση σωματικού ή ψυχικού πόνου σε μαθητές, από έναν ή περισσότερους συμμαθητές τους. Τα περιστατικά αναφέρονται εντός, εκτός του σχολικού πλαισίου ή τα τελευταία χρόνια ευρέως και μέσω του Διαδικτύου. Πιο συγκεκριμένα, ο εκφοβισμός συμπεριλαμβάνει σωματική βία, απειλές, εκβιασμούς, διάδοση φημών, σαρκαστικά παρατσούκλια, αποκλεισμό από σχολικές και κοινωνικές δραστηριότητες, σεξουαλική παρενόχληση, βιντεοσκόπηση ιδιωτικών στιγμών, κλοπή και καταστροφή αντικειμένων του θύματος.

Τα ποσοστά του σχολικού εκφοβισμού έχουν αυξηθεί σημαντικά τα τελευταία χρόνια, ενώ χαρακτηριστικά ένα στα δύο παιδιά αναφέρει ότι κάποια στιγμή στη ζωή του έχει πέσει θύμα εκφοβισμού. Τα αγόρια συμμετέχουν πιο συχνά στη σωματική βία, σε αντίθεση με τα κορίτσια που συμμετέχουν συχνότερα στη λεκτική και ψυχολογική βία.

Αίτια

Η διαφορετικότητα, οτιδήποτε δηλαδή ξεφεύγει από το μέσο φυσιολογικό μπορεί να μην είναι εύκολα αποδεκτή. Διαφορές στο χρώμα, την εθνικότητα, τα ευρέως διαδεδομένα πρότυπα ομορφιάς, το νοητικό και συναισθηματικό επίπεδο ενός ατόμου αποτελούν αντικείμενο χλευασμού όταν δεν υπάρχει παιδεία, καλλιέργεια σε ατομικό και κοινωνικό επίπεδο. Τα παιδιά συχνά αντιγράφουν από τους γονείς απαξιωτικές συμπεριφορές σε άτομα που απλά διαφέρουν.

- Συχνά οι ίδιοι οι γονείς, ειδικά των αγοριών προσπαθούν να μάθουν στα παιδιά τους να μην έχουν ευαισθησίες και να είναι δυνατά, διεκδικητικά και κάποιες φορές επιθετικά.
- Η οικονομική κρίση των τελευταίων ετών ωθεί τους γονείς προσπαθώντας να εξασφαλίσουν την επιβίωση της οικογένειας να είναι ουσιαστικά ή συναισθηματικά απόντες από την ανατροφή και τον έλεγχο των παιδιών τους.
- Το Διαδίκτυο, που ευρέως χρησιμοποιείται από την πλειοψηφία των παιδιών, αποτελεί έναν ασφαλή χώρο για τους θύτες, νιώθοντας ασφάλεια και αυτοπεποίθηση, να εκτονώσουν τα αρνητικά τους συναισθήματα. (cyber bullying).

Χαρακτηριστικά όσων εμπλέκονται σε σχολικό εκφοβισμό

Θύματα είναι τα παιδιά που ξεφεύγουν από το μέσο όρο είτε στις επιδόσεις, είτε στην εμφάνιση, είτε στη συμπεριφορά. Συνήθως είναι παιδιά εσωστρεφή, που απομονώνονται και δεν επικοινωνούν εύκολα με τους γονείς, τους εκπαιδευτικούς ή άλλα άτομα του περιβάλλοντός τους. Θα πρέπει να ανησυχήσουμε αν παρατηρήσουμε αλλαγή στη διάθεσή τους, τη συμπεριφορά τους, αποφυγή να πάνε σχολείο, να κάνουν πράγματα που πριν τα ευχαριστούσαν. Επίσης, όταν παραπονιούνται συχνά για σωματικά ενοχλήματα, πέφτουν οι σχολικές τους επιδόσεις και δείχνουν συνεχώς φοβισμένα.

Οι θύτες είναι άτομα με μέτριες σχολικές επιδόσεις, χαμηλή αυτοεκτίμηση, που συχνά μεγαλώνουν σε δυσμενές οικογενειακό περιβάλλον. Στο μεγαλύτερο ποσοστό τους αντιμετωπίζουν προσωπικές δυσκολίες, κάτι που φορτίζει αυτά τα παιδιά με αρνητικά συναισθήματα, όπως θυμό, θλίψη, απογοήτευση. Για το λόγο αυτό, ο όρος θύτης δεν είναι πάντα ο πιο κατάλληλος για αυτά τα παιδιά.

Συνέπειες

Τα παιδιά που πέφτουν επαναλαμβανόμενα θύματα σχολικού εκφοβισμού εμφανίζουν καταθλιπτική συμπτωματολογία και συχνά αυτοκτονικό ιδεασμό. Δυστυχώς, πολλά παιδιά στον κόσμο έχουν οδηγηθεί στην αφαίρεση της ζωής τους και παρά την ενημέρωση των τελευταίων ετών, τέτοια φαινόμενα εξακολουθούν να υπάρχουν.

Συχνά ακούγεται η ένσταση ότι στο σχολικό περιβάλλον ανέκαθεν υπήρχαν ανώδυνα περιπαικτικά περιστατικά συνομηλίκων. Η απάντηση είναι ότι ποτέ αυτά τα περιστατικά δεν ήταν ανώδυνα.

Πάντα επηρέαζαν και επηρεάζουν την ψυχική υγεία των παιδιών και κατά συνέπεια των ενηλίκων.

Αντιμετώπιση

Οι γονείς κυρίως, αλλά και οι εκπαιδευτικοί επικουρικά, έχουν καθοριστικό ρόλο στην αντιμετώπιση του φαινομένου. Οφείλουν να βρίσκονται κοντά στα παιδιά τους, να επικοινωνούν μαζί τους και να αντιλαμβάνονται άμεσα οποιαδήποτε αλλαγή στη συμπεριφορά τους.

Οι γονείς των παιδιών που υφίστανται σχολικό εκφοβισμό, θα πρέπει να ανακουφίσουν το παιδί τους, να το απενοχοποιήσουν και να το βοηθήσουν ουσιαστικά, αποφεύγοντες εκδικητικές συμπεριφορές, που συνήθως δεν έχουν αποτέλεσμα.

Οι γονείς των παιδιών που ασκούν σχολικό εκφοβισμό, θα πρέπει αρχικά να αναγνωρίσουν, να αποδεχτούν το πρόβλημα, και να βοηθήσουν και αυτοί τα παιδιά τους να αντιμετωπίσουν τις προσωπικές τους δυσκολίες.

Τέλος, οι γονείς όλων των παιδιών, θα πρέπει να μάθουν στα παιδιά τους να σέβονται τη διαφορετικότητα, αλλά και να υπερασπίζονται τα παιδιά που πέφτουν θύματα σχολικού εκφοβισμού. Έτσι, διαδραματίζοντας ενεργό ρόλο, βοηθάνε και αυτά σημαντικά στην αποτροπή των συγκεκριμένων φαινομένων.

<http://www.iatronet.gr/yegeia/paidiatriki/article/32729/sxolikos-ekfovismos-aitia-kai-synepeies-toy-bullying.html>

Ζ. Διαδικτυακός εκφοβισμός (cyber bullying)

Διαδικτυακός εκφοβισμός, ηλεκτρονική διαπόμπευση, απειλές και ψυχολογική βία. Κοινώς, cyber bullying. Οι ανήλικοι και έφηβοι χρήστες των ελληνικών social media, ζουν τον τρόμο και τον φόβο της διαδικτυακής βίας. Νέα μορφή εκφοβισμού που αναδύεται μέσα από την αυξανόμενη χρήση των νέων μέσων και την διείσδυση τους στα σπίτια των νέων.

Τι είναι όμως το cyber bullying (εκφοβισμός μέσω του διαδικτύου);

Ο εκφοβισμός μέσω του Διαδικτύου είναι οποιαδήποτε πράξη εκφοβισμού, επιθετικότητας, παρενόχλησης, τρομοκρατικής ή αυταρχικής συμπεριφοράς που θεσπίζεται και πραγματοποιείται μέσω της χρήσης των ψηφιακών συσκευών επικοινωνίας, συγκεκριμένα του Διαδικτύου και των κινητών τηλεφώνων και η οποία επαναλαμβάνεται ανά τακτά ή άτακτα χρονικά διαστήματα. Ο όρος cyber bullying δημιουργήθηκε από τον Καναδό Bill Belsey και έχει τις ρίζες του στον παραδοσιακό σωματικό ή ψυχολογικό εκφοβισμό όπου ο στόχος του επιτιθέμενου είναι να προκαλέσει ζημιά ή να βλάψει το θύμα του.

Τι περιλαμβάνει ο εκφοβισμός μέσω διαδικτύου;

- Πειράγματα με στόχο τη διασκέδαση
- Διάδοση άσχημων-προσβλητικών φημών online
- Αποστολή ανεπιθύμητων μηνυμάτων (υβριστικά-προσβλητικά)
- Παρενόχληση
- Δυσφήμιση σε τρίτους (άλλους πλέον του θύματος) Μέσω του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, μηνυμάτων μέσω κινητού, φωτογραφίες και βίντεο στο διαδίκτυο, ιστοσελίδες, μπλογκς, chat rooms κ.ά.

Το φαινόμενο του **cyber bullying** δηλαδή το πρόβλημα της παρενόχλησης μαθητών και παιδιών μέσα από το ίντερνετ, είναι πιο περίπλοκο απ' όσο γίνεται αντιληπτό, καθώς μπορεί το bullying να έχει "αντικαταστήσει" κατά μία έννοια τον παλιό "τσαμπουκά" και "καζούρα" στα σχολεία, όμως έχει εντελώς διαφορετικά στοιχεία,

Ιδού ένα άκρως χαρακτηριστικό παράδειγμα του cyber bullying.

Σε "καλό" σχολείο της Αθήνας, η πρώτη μαθήτριά του σχολείου, ηλικίας περίπου 16 ετών και σημαιοφόρος, υπέστη νευρικό κλονισμό και προχώρησε σε απόπειρες αυτοκτονίας.

Η αιτία ήταν η διαδικτυακή επίθεση που δέχτηκε από ένα προφίλ ψεύτικο το οποίο εμφανιζόταν να ήταν δικό της, να ανήκε σε αυτήν. Η μαθήτριά, ελειδή ήταν και πρώτη, κουβεντιαζόταν σε όλο το σχολικό περιβάλλον με αποτέλεσμα να μην αντέξει την πίεση και να κάνει δύο απόπειρες.

Μετά από έρευνα πολλών ημερών οι αστυνομικοί ανακάλυψαν πως ο ένοχος ήταν ο δεύτερος μαθητής στο σχολείο ο οποίος τη ζήλευε και ήθελε την πρωτιά!.

Για τους ειδικούς η σημαντικότερη αιτία για τη διόγκωση του φαινομένου είναι η έλλειψη επικοινωνίας στην οικογένεια, ανάμεσα στα παιδιά και τους γονείς.

Δεν υπάρχει ούτε επικοινωνία αλλά ούτε και επιμέλεια και επίβλεψη των παιδιών. Τα παιδιά ουσιαστικά οδηγούνται σε βίαιες εξάρσεις και οδηγούνται τελικά σε ακραίες συμπεριφορές, όπως το cyber bullying. Αυτά μας λένε οι ειδικοί.

Άλλες αιτίες είναι η βίωση συναισθημάτων όπως ο θυμός, η ζήλια, η απόγνωση και η εκδίκηση. Πηγές των έντονων αυτών συναισθημάτων μπορεί να είναι είτε οι δυσλειτουργίες που εμφανίζονται στο οικογενειακό περιβάλλον στο οποίο αναπτύσσεται η συγκεκριμένη προσωπικότητα είτε κάποια παθολογία του ίδιου του δράστη. Δεν είναι λίγες και οι περιπτώσεις όπου ο διαδικτυακός εκφοβισμός λειτουργεί και ως μέσον ψυχαγωγίας για τους δράστες, τα αισθήματα των οποίων ικανοποιούνται με τις αντιδράσεις των θυμάτων.

Τέλος, μπορεί κανείς να επικοινωνήσει αν απειληθεί με αυτό τον τρόπο, είτε καλώντας στον αριθμό χωρίς χρέωση για αστικές και υπεραστικές κλήσεις 800 11 800 15, από Δευτέρα έως Παρασκευή και ώρες 09:00 – 15:00, είτε αποστέλλοντας ηλεκτρονικό μήνυμα στο help@saferinternet.gr.

<https://sciencearchives.wordpress.com/2012/11/29/cyber-bullying-%CE%BF-%CE%B5%CE%BA%CF%86%CE%BF%CE%B2%CE%B9%CF%83%CE%BC%CF%8C%CF%82-%CF%83%CF%84%CE%BF-%CE%B4%CE%B9%CE%B1%CF%B4%CE%AF%CE%BA%CF%84%CF%85%CE%BF/>

Η. Μια νέα που νίκησε κάθε εκφοβισμό

Η Αγία Μάρτυς Γλυκερία γεννήθηκε στην Τραϊανούπολη τον 2ο αιώνα μ.Χ., όταν αυτοκράτορας ήταν ο Αντωνίνος ο Ευσεβής (138-161 μ.Χ.). Ο πατέρας της ονομαζόταν Μακάριος και είχε διατελέσει ύπατος. Σε μικρή ηλικία ασπάσθηκε τον Χριστιανισμό και ανέπτυξε έντονη χριστιανική και κατηχητική δράση. Όταν πληροφορήθηκε το γεγονός ο ηγεμόνας Σαβίνος, την κάλεσε να παρουσιασθεί μπροστά του. Με μεγάλη προθυμία η Αγία εμφανίσθηκε σε εκείνον, έχοντας σημειώσει στο μέτωπό της τον Τίμιο Σταυρό και δεν δίστασε να ομολογήσει με παρρησία και σθένος την πίστη της στον Σωτήρα και Αυτρωτή Ιησού Χριστό. Όταν ο ηγεμόνας κάλεσε την Αγία να θυσιάσει στα είδωλα, αυτή αρνήθηκε και ομολόγησε την πίστη της στον Χριστό. Ακολούθως προσευχήθηκε στον Θεό λέγοντας: «Ο Θεός, ο Παντοκράτορας, Σὺ πού δοξάζεσαι με το Σταυρό του Χριστού Σου από τους δούλους Σου, Σὺ πού εμφανίστηκες στους Οσίους Σου παίδες και τους γλύτωσες από αναμμένο καμίνι, Σὺ πού ἐκλείσες τα στόματα των λιονταριών και ἀνέδειξες νικητή τον δούλο Σου Δανιήλ, Σὺ πού κατέστρεψες τον Βάαλ και ἐξόντωσες τον δράκοντα και συνέτριψες τη διαβολική εικόνα (τοῦ βασιλέως Ναβουχοδονόσορ), Ιησού Χριστέ, το ἄμωμο και ἄκακο ἀρνίον του Θεοῦ, ἔλα σε ἐμένα την ταπεινή και συνέτριψε τον δαίμονα (τόν Δία) πού δημιουργήθηκε με την ἀνθρώπινη τέχνη και διασκόρπισε την κακή τους θυσία». Ἀμέσως μετά την προσευχή ἐγένε βροντή μεγάλη και ἔπεσε το ἄγαλμα του Δία και συντρίφθηκε, γιατί ἦταν πέτρινο.

Όταν ο ηγεμόνας και οι ειδωλολάτρες ιερείς είδαν να συντρίβεται το άγαλμα του θεού τους, γεμάτοι από οργή, έδωσαν την εντολή να πεθάνει η Γλυκερία με λιθοβολισμό. Αμέσως τα πλήθη των ειδωλολατρών όρμησαν μανιασμένα και άρχισαν να λιθοβολούν την Αγία. Οι πέτρες όμως έπεφταν δίπλα της χωρίς καθόλου να την αγγίζουν. Οι ειδωλολάτρες βλέποντας το φαινόμενο και μη αντιλαμβανόμενοι αυτή τη δωρεά και ευεργεσία του Θεού, νόμισαν ότι η Αγία είναι μάγισσα και γι' αυτό δεν την άγγιζαν οι πέτρες. Αρχισαν λοιπόν να την βρίζουν.

Ο ηγεμόνας παρεμβαίνοντας διέταξε να την βάλουν μέχρι το πρωί της επόμενης ημέρας στη φυλακή και να την ασφαλίσουν καλά, μήπως κάνοντας χρήση των μαγικών της ικανοτήτων κατορθώσει να φύγει και έπειτα διαδώσει ότι την βοήθησε ο Θεός της με συνέπεια να εξαπατήσει πολλούς.

Εκεί στην φυλακή, το απόγευμα της ίδιας ημέρας, επισκέφθηκε την Αγία ο Χριστιανός ιερέας της πόλεως, Φιλοκράτης, τον οποίο η Αγία παρακάλεσε να τη σφραγίσει με το σημείο του Σταυρού. Το πρωί της επόμενης ημέρας ο ηγεμόνας ήλθε στο δικαστήριο, για να δικάσει και τιμωρήσει παραδειγματικά την Αγία Γλυκερία. Διέταξε λοιπόν να την οδηγήσουν μπροστά του και την ρώτησε, εάν θέλει να θυσιάσει στον Δία. Της επέστησε δε την προσοχή ότι σε περίπτωση που δεν επείθετο και δεν υπάκουε θα έδινε την εντολή να την σκοτώσουν. Η Αγία αρνήθηκε. Τότε ο ηγεμόνας διέταξε να την κρεμάσουν από τα μαλλιά και να της γδάρουν την κεφαλή. Η Αγία, καθώς ήταν κρεμασμένη, ευχαριστούσε τον Θεό.

Όταν ο ηγεμόνας αντιλήφθηκε ότι δεν μπορεί να κατισχύσει της Αγίας Γλυκερίας, διέταξε να ξεκρεμάσουν την Μάρτυρα και να της συντρίψουν το πρόσωπο. Μόλις τελείωσε την προσευχή της, οι υπηρέτες άρχισαν να την χτυπούν. Ξαφνικά όμως εμφανίστηκε Άγγελος Κυρίου και παρέλυσε αυτούς, οι οποίοι έμειναν αποσβολωμένοι σαν νεκροί. Τότε ο ηγεμόνας διέταξε να μεταφερθεί η Αγία και πάλι στη φυλακή και έδωσε την εντολή, κανένας να μην της δώσει τροφή. Η Αγία Γλυκερία γεμάτη χαρά και δοξάζοντας τον Θεό επανήλθε στην φυλακή. Ο δεσμοφύλακάς της με πολύ σεβασμό και φόβο την κλείδωσε στο κελλί της. Η Μεγαλομάρτυς ευχαρίστησε τον Θεό. Από τότε πέρασε ικανός χρόνος κατά τον οποίο η Αγία ήταν πάντα κλεισμένη μέσα στη φυλακή και δοξολογούσε τον Θεό, ενώ Άγγελοι έφερναν τροφή σε αυτήν.

Κάποτε ο ηγεμόνας επρόκειτο να μεταβεί στην Ηράκλεια. Τότε σκέφθηκε να περάσει και από την φυλακή, για να δει τι γίνεται η Γλυκερία και αν είναι σε θέση να τον ακολουθήσει στην Ηράκλεια. Όταν όμως έφθασε στη φυλακή και είδε την πόρτα σφραγισμένη, νόμισε ότι είχε ήδη πεθάνει η Αγία. Αλλά μόλις άνοιξε η πόρτα διαπίστωσε ότι η Αγία ήταν λυμένη και δίπλα της υπήρχε ένα πινάκιο με γάλα και ψωμί και ένα δοχείο με νερό. Γεμάτος έκπληξη ο ηγεμόνας και μη γνωρίζοντας ότι ο Θεός έτρεφε την Αγία, την έβγαλε από την φυλακή.

Μετά από αυτά, πήρε ο ηγεμόνας την Αγία και κατευθύνθηκε προς την Ηράκλεια. Όταν οι Χριστιανοί της Ηράκλειας άκουσαν για την αθληφόρο του Χριστού και ότι την έφερναν στην πόλη τους, έτρεξαν όλοι να την προϋπαντήσουν έχοντας επικεφαλής τους τον Επίσκοπο της πόλεως, Δομίτιο.

Το πρωί της επομένης ημέρας η ηγεμόνας διέταξε να προσαχθεί σε δίκη η Αγία και σε περίπτωση που και πάλι θα αρνιόταν να υπακούσει, να την έριχναν στη φωτιά. Η Αγία και πάλι ομολόγησε την πίστη της στον Χριστό. Τότε ο ηγεμόνας διέταξε να ρίξουν την Αγία μέσα σε καμίνι. Όταν ετοιμάσθηκε η φωτιά μέσα στο καμίνι, ώστε να μην μπορεί να το πλησιάσει άνθρωπος, η Αγία κάνοντας το σημείο του Σταυρού σφράγισε τον εαυτό της και προσευχήθηκε προς τον Θεό. Μόλις την έριξαν μέσα στο καμίνι, ήλθε ουράνια δροσιά και έσβησε τη φλόγα της φωτιάς.

Μετά από αυτά, ο ηγεμόνας θυμωμένος διέταξε να της γδάρουν το κεφάλι μέχρι το μέτωπο και αφού έδεσαν οι υπηρέτες χειροπόδαρά την Αγία, έπρατταν κατά της διαταγές του ηγεμόνος. Ο ηγεμόνας, μη υποφέροντας την ψυχική και πνευματική αντοχή της Αγίας, διέταξε να την κλείσουν πάλι στην φυλακή. Εκεί διέταξε να την δέσουν χειροπόδαρά και να την ξαπλώσουν πάνω σε κοφτερές πέτρες, για να υποφέρει αφόρητα όταν ήθελε να μετακινηθεί δεξιά και αριστερά. Και οι υπηρέτες έκαναν ότι τους διέταξε ο ηγεμόνας. Κατά το μεσονύκτιο όμως Άγγελος Κυρίου ήλθε και έλυσε τη Μάρτυρα από τα δεσμά της και επούλωσε τα τραύματα του προσώπου της, ώστε να καταστεί απόλυτα υγιείς, χωρίς κανένα σημάδι ή ουλή, όπως δηλαδή της το είχε χαρίσει ο Θεός. Το επόμενο πρωί ήλθε ο ηγεμόνας στο δικαστήριο και διέταξε να φέρουν μπροστά του την Αγία. Όταν ο δεσμοφύλακας, ονόματι **Λαοδίκιος**, άνοιξε την πόρτα της φυλακής, βρήκε την Γλυκερία λυμένη και υγιή, ώστε δεν την αναγνώρισε. Η Αγία όμως του είπε: «Μην κάνεις τίποτε και λυπήσου τον εαυτό σου, εγώ είμαι εκείνη που ζητάς».

Ο δεσμοφύλακας γεμάτος έκπληξη και έντρομος έβγαλε την Αγία από την φυλακή και αφού δέθηκε ο ίδιος με τα δεσμά της Μάρτυρος την ακολούθησε στο βήμα του ηγεμόνα. Αντικρίζοντας αυτό το θέαμα ο ηγεμόνας ρώτησε τον δεσμοφύλακα. Εκείνος του είπε τί ακριβώς συνέβη. Ο άρχοντας έδωσε αμέσως εντολή και οι στρατιώτες αποκεφάλισαν τον Μάρτυρα. Το λείψανό του το πήραν οι Χριστιανοί και το ενταφίασαν.

Στη συνέχεια ο ηγεμόνας διέταξε να ριχθεί η Γλυκερία στα θηρία. Αλλά η Μάρτυς ακούγοντας την απόφαση του ηγεμόνα αντί να πανικοβληθεί χάρηκε ως να της συνέβη κάτι το ευχάριστο.

Αφού λοιπόν ο ηγεμόνας και ο λαός πήραν τις θέσεις τους στο στάδιο, έριξαν μέσα στον στίβο την Αγία, η οποία εισήλθε χαρούμενη και στάθηκε γαλήνια στην μέση του σταδίου περιμένοντας και πάλι τον Χριστό ως βοηθό της. Ετσι ολοκληρώθηκε το μαρτύριο της Αγίας Γλυκερίας στο οποίο αναδείχθηκε τέλεια στην ομολογία της αλήθειας.

Το ιερό λείψανό της παρέλαβε ο Επίσκοπος της Ηρακλείας Δομίτιος και το τοποθέτησε σε ευπρεπή τόπο κοντά στην πόλη.

Η Εκκλησία μας τιμά την μνήμη της κάθε χρόνο στις 13 Μαΐου.

<http://www.diakonima.gr/2012/05/13/%CE%B7-%CE%B1%CE%B3%CE%AF%CE%B1-%CE%B3%CE%BB%CF%85%CE%BA%CE%B5%CF%81%CE%AF%CE%B1-13-%CE%BC%CE%B1%CF%8A%CE%BF%CF%85/>

Δεν μετανιώνω...

Κείμενο 1 και σχόλια:

Ένας μοναχός ρώτησε τον αββά Ιωάννη τον Κολοβό: «τι σημαίνει μετάνοια;». Ο Γέροντας του είπε:

«Ήταν μια όμορφη γυναίκα σε κάποια πόλη και είχε πολλούς φίλους. Πηγαίνει σ' αυτήν ένας άρχοντας και της λέγει: «Φρονίμεψε κι εγώ σε παίρνω γυναίκα μου». Εκείνη συμμορφώθηκε. Την πήρε λοιπόν και την πήγε στο μέγαρό του. Στο μεταξύ οι φίλοι της, αναζητώντας την, έλεγαν: «ο δείνα άρχοντας την πήρε στο σπίτι του. Αν λοιπόν πάμε στην πόρτα του σπιτιού του και το αντιληφθεί, θα μας κάμει κακό. Να τι πρέπει να κάνουμε: να πάμε πίσω από το σπίτι και να της σφυρίξουμε. Καταλαβαίνοντας τότε από το σφύριγμα ότι εμείς είμαστε, θα κατεβεί η ίδια σε μας και έτσι κανείς δεν θα μπορεί να μας κατηγορήσει». Άκουσε λοιπόν η γυναίκα το σφύριγμα, έφραξε τ' αυτιά της, όρμησε στην πιο μέσα κρεβατοκάμαρα και έκλεισε πίσω της τις πόρτες.

Εκείνη η γυναίκα συμβολίζει την ψυχή. Οι φίλοι της είναι τα πάθη και οι άνθρωποι που δεν μας βλέπουν με αγάπη αλλά μας χρησιμοποιούν οδηγώντας μας στην αμαρτία. Ο άρχοντας είναι ο Χριστός. Το σπίτι είναι η Εκκλησία. Το εσωτερικό του σπιτιού είναι το μοναστήρι ή η ζωή της πίστης. Αυτοί που σφυρίζαν είναι οι σκοτεινοί δαίμονες. Αλλά η ψυχή τους ξεφεύγει μένοντας πιστή στον Κύριο».

Μια όμορφη γυναίκα: ο κάθε άνθρωπος πλάστηκε όμορφος από τον Θεό. Η ομορφιά δε είναι μόνο εξωτερική. Όμορφη είναι η ψυχή μας διότι έχει πλαστεί κατ' εικόνα Θεού. Μας την έχει δώσει το Άγιο Πνεύμα, την ώρα της σύλληψής μας στην κοιλιά της μάνας μας. Οι γονείς μας δίνουν το σώμα και ο Θεός την ψυχή. Ό,τι έχει κάνει ο Θεός είναι καλό λίαν. Οι άνθρωποι χαλάμε την ομορφιά της ψυχής μας όταν κάνουμε αντίθετα από το τι ζητά ο Θεός, αλλά και όταν παραλείπουμε να πράξουμε αυτό που ο Θεός ζητά, όταν είμαστε αδιάφοροι για το θείο θέλημα. Τότε η ψυχή μας αμαυρώνεται και χάνει την αρχική της ομορφιά, το αρχαίον κάλλος της, μουντζουρώνεται, είτε το καταλαβαίνουμε είτε όχι.

Ο άρχοντας: είναι ο Χριστός που γίνεται άνθρωπος, για να μας σώσει από το κακό και την αμαρτία. Μας καλεί λοιπόν να φύγουμε από την οδό του κακού και να πάμε κοντά Του. Να αλλάξουμε ζωή και να χαρούμε τον τρόπο της Εκκλησίας. Αντί για το εγώ μας ως κέντρο της ζωής μας να έχουμε την σχέση με τον Χριστό και τον συνάνθρωπο. Αντί να ψάχνουμε την ευχαρίστηση μόνο, ασχολούμενοι με τον εαυτό μας, την φιλαρέσκεια, την εικόνα μας, να ψάξουμε την αληθινή χαρά που έγκειται στο να μοιραζόμαστε. Αντί να νομίζουμε ότι είμαστε θεοί, να εμπιστευθούμε τον Θεό. Και να μείνουμε στο σπίτι του Θεού που είναι εκκλησία, στον τρόπο της ελευθερίας και της αγάπης. Και ο Χριστός σέβεται την ελευθερία μας, γι' αυτό και μας προτείνει, δεν μας επιβάλλει.

Οι φίλοι της: όταν ένας μετανιώσει για τα λάθη και την ζωή που κάνει ούτε οι φίλοι του στην αμαρτία ούτε οι δαίμονες δεν τον αφήνουν ήσυχο, γιατί ελέγχονται από την νέα ζωή που κάνει. Έτσι προσπαθούν με πονηριά να τον ενοχλήσουν, για να τον βγάλουν από την Εκκλησία. Του σφυρίζουν και του υπενθυμίζουν ότι η ζωή της αμαρτίας είναι ευχάριστη. Ότι έχει χρόνο να μετανοήσει, να ζήσει όπως θέλει ο Θεός, και τώρα πρέπει να περάσει καλά. Ότι ο γάμος με τον Θεό είναι φυλακή, ενώ η ζωή με τον τρόπο του κόσμου είναι ελευθερία.

Η ψυχή τους ξεφεύγει: όταν υπάρχει πίστη και ευγνωμοσύνη στον Θεό, τότε η ψυχή θα κλείσει τ' αυτιά της στο σφύριγμα των δαιμόνων και θα παραμείνει στην χαρά και την αγάπη της Εκκλησίας.

Κείμενο 2 και σχόλια:

Ρωτήθηκε ο αββάς Μιώς από κάποιον στρατιωτικό, αν ο Θεός δέχεται την μετάνοια του ανθρώπου. Και εκείνος, αφού τον κατήχησε με πολλά λόγια, τον ρωτά: «Πες μου, αγαπητέ. Αν σου σχισθεί η χλαμύδα την πετάς;». Λέγει: «Όχι. Αλλά την ράβω για να την ξαναχρησιμοποιήσω». Του λέγει τότε ο γέροντας: «Αν λοιπόν εσύ το ρούχο το λυπάσαι, ο Θεός το πλάσμα του δεν θα το λυπηθεί;»

Αν σου σχισθεί η χλαμύδα την πετάς; Η χλαμύδα ήταν είδος ενδυμασίας των αρχαίων Ελλήνων και ορισμένων ανατολικών λαών. Ήταν κοντύτερο και λεπτότερο από το μάτιο ή τη χλαίνη αλλά πολυτελέστερο. Αρχικά το φορούσαν οι ιππείς στη Θεσσαλία και στη Μακεδονία. Γενικά τη χ. φορούσαν οι έφηβοι, οι αξιωματικοί, οι κυνηγοί και οι οδοιπόροι. Η κατασκευή και η ποιότητά της ήταν διαφορετική, ανάλογα με τη χρήση της. Η στρατιωτική ήταν κόκκινη, η γυναικεία ιδιαίτερα στολισμένη. Η χλαμύδα ήταν μακρόστενη, κούμπωνε στον τράχηλο και ανάλογα με τις περιστάσεις κάλυπτε τα νώτα ή άλλο μέρος του σώματος. Ας θυμηθούμε ότι τον Χριστό τον έντυσαν με κόκκινη χλαμύδα, σαν βασιλιά, οι στρατιώτες του Πιλάτου που τον βασάνιζαν, λίγο πριν σταυρωθεί.

Την ράβω για να την ξαναχρησιμοποιήσω: λυπόμαστε να πετάξουμε ένα ρούχο, όταν μπορεί να ξαναχρησιμοποιηθεί. Επομένως το ράβουμε. Το ίδιο συμβαίνει και με τον άνθρωπο. Όταν η αμαρτία, το να μην κάνει δηλαδή το θέλημα του Θεού, του σχίζει την χλαμύδα του, δηλαδή τον στολισμό της ψυχής, με την μετάνοια επαναφέρει την κατάσταση του ρούχου σε τέτοιο σημείο, ώστε να μπορεί να το χρησιμοποιήσει χωρίς να ντρέπεται. Βεβαίως, κάθε μπάλωμα φαίνεται. Τα πάθη και οι αμαρτίες αφήνουν μικρά τραύματα στην ψυχή του ανθρώπου. Όμως δεν πετιέται η ψυχή, επειδή έχει κάνει λάθη. Και είναι πιο αυθεντική, παρά όταν νομίζει ότι είναι τέλεια.

Ο Θεός το πλάσμα Του δεν θα το λυπηθεί; Ο Θεός είναι αγάπη. Καμία αμαρτία δεν μπορεί να μας χωρίσει από την αγάπη του Θεού. Οι άνθρωποι δεν συγχωρούμε εύκολα κι αυτό είναι πρόβλημα. Γι' αυτό και χρειάζεται να έχουμε αγάπη και κατανόηση στους συνανθρώπους μας γιατί είμαστε όλοι στην ίδια κατάσταση, δηλαδή φεύγουμε από την αγάπη του Θεού με τις αμαρτίες μας και μπορούμε να επιστρέψουμε με την μετάνοια.

Β. Σημάδια μετανοίας

1. Η παραβολή του ασώτου υιού μας δείχνει με ποιον τρόπο η μετάνοια αποτυπώνεται στην ζωή μας: είναι το να έρθουμε στον εαυτό μας, να καταλάβουμε ότι η ζωή της αμαρτίας είναι να βόσκουμε γουρούνια και να θέλουμε να χορτάσουμε με τα ξυλοκέρατα της, τις ψεύτικες μικροχαρές των παθών. Είναι να θυμηθούμε ότι στο σπίτι του πατέρα μας, που είναι ο θεός, ακόμη και ο ελάχιστος υπηρέτης τιμάται και έχει τροφή που του δίνει ζωή. Είναι να σηκωθούμε από την ζωή του κακού και της αμαρτίας και να επιστρέψουμε. Είναι να είμαστε ταπεινοί και να μη ζητήσουμε τίποτα από τον Θεό, μόνο να είμαστε κοντά Του. Είναι να αποδεχτούμε ότι το σπίτι του Θεού χωρά όλους, ότι η αγάπη δεν είναι μόνο για μας αλλά για όλους τους ανθρώπους.

2. Αυτός ο δρόμος βιώνεται στην Εκκλησία. Υπάρχει το μυστήριο της μετανοίας, που γίνεται με την εξομολόγηση των αμαρτιών μας στον ιερέα-πνευματικό. Δεν πάμε σε μια εικόνα, γιατί η εικόνα δεν μας δίνει άφεση αμαρτιών, όπως ο ιερέας βάζοντας στο κεφάλι μας το πετραχήλι του. Λέμε τις αμαρτίες μας σε άνθρωπο, γιατί έτσι γινόμαστε πιο ταπεινοί. Ακούμε τον πνευματικό και τις συμβουλές του, γιατί τον φωτίζει ο Θεός και αν τις τηρήσουμε τότε κλείνουμε τα αυτιά μας στα σφυρίγματα του κακού. Εξομολογούμαστε με αλήθεια και ειλικρίνεια όλες τις αμαρτίες μας και όχι μόνο αυτές που νομίζουμε ότι δεν θα χαλάσουμε τη εικόνα μας στον ιερέα. Ο Θεός γνωρίζει άλλωστε τα πάντα. Και είμαστε έτοιμοι να κάνουμε ό,τι περνά από το χέρι μας, για να ζήσουμε την χαρά της Εκκλησίας, με την θεία κοινωνία και με την συνάντηση με τους άλλους ανθρώπους, χωρίς να κατακρίνουμε κανέναν, όπως ο μεγάλος αδερφός της παραβολής του ασώτου υιού, που ήταν τόσο βέβαιος για τον εαυτό του ώστε να μην θέλει να δεχτεί τον αδερφό του που επιστρέφει από την αμαρτία στην χαρά του Θεού. Και θυμόμαστε πάντα ότι ο Θεός είναι πατέρας. Επομένως, μας αγαπά ό,τι κι αν έχουμε κάνει.

3. Ο κόσμος σήμερα δεν έχει εύκολη την μετάνοια. Οι άνθρωποι κυριαρχούμε από τον εγωισμό, με αποτέλεσμα να νομίζουμε ότι έχουμε πάντοτε δίκιο. Είμαστε επίμονοι και πεισματάρηδες. Έτσι

δεν λέμε συγγνώμη ούτε στον Θεό ούτε στον συνάνθρωπό μας και αυτό ξεκινά από την εφηβική μας ηλικία. Απαιτούμε οι άλλοι να μας ζητούν συγγνώμη, αλλά εμείς δεν είμαστε πρόθυμοι να το κάνουμε. Γι' αυτό χρειάζεται να καταλαβαίνουμε τα λάθη μας και να δείχνουμε την ταπείνωση που είναι απαραίτητη τόσο για να είμαστε σύμφωνοι με το θέλημα του Θεού, όσο και για να δείχνουμε στους άλλους ότι καταλαβαίνουμε τι δεν κάνουμε καλά. Κανείς δεν είναι αλάθητος.

4. Μια συγγνώμη από την καρδιά μας κάνει τους άλλους να μας εκτιμήσουν ακόμη περισσότερο!

Γ. Ένα τραγούδι:

«Κρίμα που είναι αργά και δεν προλάβουμε άλλη μια αγκαλιά και ένα «συγγνώμη» (Ένα παλιό τραγούδι του Γιάννη Κότσιρα)

Είναι αργά και δεν προλάβουμε: στις ανθρώπινες σχέσεις αν δεν δείξουμε έγκαιρα ταπείνωση, δεν καταλάβουμε τα λάθη μας και δεν ζητήσουμε συγγνώμη με μια αγκαλιά στον άλλο, δηλαδή να του δείξουμε την αγάπη μας και να αποφασίσουμε ότι δεν μπορούμε να κάνουμε ό,τι θέλουμε, τότε είναι αργά. Στη σχέση μας με τον Θεό όμως ποτέ δεν είναι αργά, διότι ο Θεός δεν παύει ποτέ να μας αγαπά και να μας περιμένει. Μας έχει συγχωρέσει, αρκεί ελεύθερα να επιστρέψουμε κοντά Του, ακόμη και στο τέλος της ζωής όπως έκανε ο ένας ληστής επάνω στον Σταυρό.

4. Τι είναι η μετάνοια;

- **Μετάνοια σημαίνει μεταβολή** από την αμαρτία στην αγιότητα, από την κακία στην αρετή, από το διάβολο στο Θεό.
- «Ότι είναι για το σώμα οι πληγές και τα φάρμακα, το ίδιο είναι για την ψυχή οι αμαρτίες και η μετάνοια... Η μεν αμαρτία είναι πληγή, φάρμακο δε η μετάνοια». (Ιω. Χρυσόστομος)
- **Μετάνοια σημαίνει συμφιλίωση με τον Κύριο**, με έργα αρετής αντίθετα προς τα παραπτώματά μας». (Μ. Βασίλειος)

Δ. Συγχώρεσε τον εαυτό σου (π. Χαράλαμπος Παπαδόπουλος Λίβυος)

Πριν πράξουμε το σωστό κάναμε δεκάδες λάθη. Πριν πούμε ευχαριστώ ξεχάσαμε πολλές φορές τους ευεργέτες μας. Πριν φωνάξουμε «δόξα σοι ο Θεός», χαθήκαμε σε δεκάδες οδυνηρά «γιατί», και πριν δοξολογήσουμε, βραχνιάσαμε στην γκρίνια. Γι' αυτό, μην πετροβολάμε ως άχρηστο τον εαυτό μας. Είναι αυτός που μας χαρίζει τις όμορφες και άσχημες στιγμές. Μην θες πάντα να είναι στα καλύτερα του. Επέτρεψε του και το λάθος. Ξέρεις τι γλύκα έχει η συγχώρεση του εαυτού μας; Ρωτάς, θα με συγχωρέσει ο Θεός; Σε ρωτώ, εσύ συγχωρείς τον εαυτό σου; Μην κλέβεις το οξυγόνο της Χάρης του Θεού. Άσε να πάρεις και καμιά ανάσα. Παύσε να ζητάς πάντα το τέλει σε όλα, το απεγάδιαστο και ατσαλάκωτο. Η ειρήνη θα έρθει μέσα σου, όταν αποδεχθείς αυτό που είσαι και εκείνο που μπορείς να γίνεις. Και ξέρεις κάτι; ο Θεός κάνει όνειρα για μας, που εμείς τα μετατρέπουμε σε εφιάλτες. Εσύ μπορεί να μην πιστεύεις στο Θεό, αλλά Εκείνος πιστεύει πολύ σε εσένα. Επίτρεψε στον Θεό να ονειρεύεται μαζί σου....

<http://istologio.org/?tag=%CE%BC%CE%B5%CF%84%CE%AC%CE%BD%CE%BF%CE%B9%CE%B1>

Ε. Μετάνοια, ένας ατέλειωτος δρόμος (του Μητροπολίτη Αργολίδος Νεκταρίου)

Φεύγοντας από το εξομολογητήριο, με ψυχές καθαρές, χρειάζεται να προσέξουμε ιδιαίτερα.

Πολλοί λέμε πως μετά την εξομολόγηση αισθανόμαστε «ξαλαφρωμένοι». Όμως η εξομολόγηση δεν είναι ένα ναρκωτικό. Ίσα-ίσα θα πρέπει να φεύγουμε με βαθύτερη συνείδηση της αμαρτωλότητάς μας, με συνεχή προβληματισμό, αλλά και με δυνατή αίσθηση της άπειρης αγάπης του Θεού, που, παρ' όλη την κατάντια μας, μας δέχεται.

Ο αγώνας μας θα πρέπει να γίνει εντονότερος. Να διορθώσουμε τα λάθη μας. Να μην ξαναγυρίσουμε στα ίδια αμαρτήματα. Να εργαζόμαστε με επιμέλεια τις εντολές του Θεού. Ο αγώνας αυτός οπωσδήποτε δεν είναι εύκολος. Είναι επίπονος και οδυνηρός. Δυστυχώς όλοι μας δεν έχουμε τη διάθεση να επιδιώξουμε με υπομονή και επιμέλεια την θεραπεία των παθών μας. Θέλουμε άμεσα αποτελέσματα · όλα να γίνουν εδώ και τώρα. Είμαστε άνθρωποι των «κουμπιών», του αυτοματισμού και ζητάμε όλα να αλλάξουν αμέσως. Πάμε στον πνευματικό και νομίζουμε πως αυτός έχει κάποιο μαγικό ραβδί που θα βοηθήσει αυτόματα. Όμως μια αμαρτωλή και παθολογική κατάσταση, που τη χτίζουμε ολόκληρες δεκαετίες, δεν αλλάζει σε μια στιγμή. Ο ιερέας είναι γιατρός ψυχών, όχι μάγος και αγύρτης. Και η θεραπεία μας δεν μπορεί να γίνει μέσα σε λίγα λεπτά

, με κάποια μαγική και άρα ψεύτικη ενέργεια· αλλά με τη δική μας γνήσια μετάνοια, με τον δικό μας αγώνα, με υπομονή και επιμέλεια, κάτω από τη χάρη του Θεού.

Με το να εξομολογηθούμε δύο, τρεις φορές δεν σημαίνει ότι ζήσαμε την μετάνοια στην πληρότητά της. Η μετάνοια είναι ένας ατέλειωτος δρόμος, μια διαρκής κατάσταση που δεν σταματάει ποτέ. Δεν υπάρχει τέλος στη μετάνοια, γιατί τούτο θα σήμαινε τέλεια ομοίωση με τον Χριστό. Στο Γεροντικό, μέσα από ένα θαυμάσιο περιστατικό, βλέπουμε πώς ζούσαν οι άγιοι τη μετάνοια:

«Έλεγαν για τον Αββά Σισώη, ότι, όταν έμελλε να τελευτήσει και κάθονταν οι πατέρες γύρω του, έλαμψε το πρόσωπό του σαν τον ήλιο. Και τους λέγει: “Να ο Αββάς Αντώνιος ήλθε”. Και μετά από λίγο λέγει: “Να η χορεία των προφητών ήλθε”. Και πάλι το πρόσωπό του περίσσια έλαμψε και είπε: “Να, η χορεία των αποστόλων ήλθε”. Και έλαμψε πάλι το πρόσωπό του πιο πολύ. Και ιδού, ήταν σαν να μιλούσε με κάποιους. Και τον ρώτησαν οι γέροντες, λέγοντας: “Με ποιόν μιλάς πάτερ;”. Και εκείνος είπε: “Να οι Αγγελοι ήλθαν να με πάρουν και παρακαλώ να με αφήσουν για να μετανοήσω λίγο ακόμη”. Και του λένουν οι γέροντες: “Δεν έχεις ανάγκη να μετανοήσης, πάτερ”. Και τους είπε ο γέρον: “Σας βεβαιώνω, ότι δεν βλέπω να έχω κάμει αρχή”. Και πληροφορήθηκαν όλοι ότι είναι τέλειος. Και πάλι, ξαφνικά, έγινε το πρόσωπό του σαν τον ήλιο. Και φοβήθηκαν όλοι. Και τους λέγει: “Βλέπετε, ο Κύριος ήλθε και λέγει: Φέρτε μου το σκεύος της ερήμου”. Και ευθύς παρέδωσε το πνεύμα. Και έγινε σαν αστραπή. Και γέμισε όλο το κελλί από ευωδία».

Σ’ αυτήν την ατέλειωτη πορεία πάντα υπάρχει το ενδεχόμενο να ξανακυλήσουμε στην αμαρτία. Ας μην απελπιστούμε. Το ιατρείο της μετανοίας είναι πάντα ανοικτό. «Το να πέσει κανείς είναι ανθρώπινο. Το να μείνει κανείς στην πτώση, δεν είναι ανθρώπινο, αλλά σατανικό», λένε οι Πατέρες της Εκκλησίας. Διαβάζουμε πάλι στο Γεροντικό:

«Ένας αδελφός ρώτησε τον Αββά Σισώη, λέγοντας: “Τι να κάμω, Αββά, οπού έπεσα;”. Του λέγει ο γέρον: “Να σηκωθείς πάλι. Λέγει ο αδελφός: “Σηκώθηκα και πάλι έπεσα”. Και λέγει ο γέρον: “Να σηκωθείς πάλι και πάλι”. Λέγει τότε ο αδελφός: “Έως πότε;”. Λέγει ο γέρον: “Έως ότου σε βρη ο θάνατος, είτε στο καλό είτε στην πτώση. Σε όποια κατάσταση βρίσκεται ο άνθρωπος, σ’ αυτή και φεύγει».

Ο Θεός πάντα μας περιμένει. Δεν μας απαρνιέται ποτέ.

<https://www.vimaorthodoxias.gr/peri-zois/metanoia-enas-atelciotos-dromos/>

ΣΤ. Η μετάνοια βοηθά τα παιδιά να πάρουν καλύτερες αποφάσεις

«Τα παιδιά που βιώνουν το αίσθημα της μετάνοιας λαμβάνουν καλύτερες αποφάσεις; Μια αναπτυξιακή μελέτη των συμπεριφορικών συνεπειών της μετάνοιας» είναι ο τίτλος της έρευνας του Πανεπιστημίου Κουίνς στο Μπέλφαστ, η οποία υποστηρίζει ότι το αίσθημα της μετάνοιας έχει θετική επίδραση στη διαδικασία λήψης αποφάσεων, κυρίως στην περίπτωση των παιδιών. Στην συγκεκριμένη έρευνα όπου συμμετείχαν 326 μαθητές από τη Βόρεια Ιρλανδία, αποδείχθηκε ότι η μετάνοια, δηλαδή το συναίσθημα που βιώνει κάποιος όταν κατανοεί ότι έκανε κάποιο σφάλμα και αλλάζει γνώμη για την στάση του, συμβάλλει καθοριστικά στην καλύτερη λήψη αποφάσεων από τα παιδιά.

Βάσει των αποτελεσμάτων, μέχρι την ηλικία των έξι ετών μόνο λίγα παιδιά θα βιώσουν το αίσθημα της μετάνοιας, αλλά όσα τελικά το κάνουν θα αναπτύξουν την ικανότητα του να λαμβάνουν καλύτερες αποφάσεις.

Ο επικεφαλής της έρευνας Δρ. Aidan Feeney, αναπληρωτής καθηγητής στο πανεπιστήμιο Κουίνς, δήλωσε: «Πρόκειται για ένα αίσθημα που έχει κατηγορηθεί πολύ, όμως τα αποτελέσματα της έρευνάς μας υποδεικνύουν ότι το να αναπτύξει κανείς την ικανότητα του να βιώσει αυτό το συναίσθημα μπορεί να είναι σημαντικό».

Ενώ συνέχισε λέγοντας: «Δεν προτείνουμε στους εκπαιδευτικούς και τους γονείς να εκθέτουν εσκεμμένα τα παιδιά τους στη μετάνοια, αλλά το να τους δείχνουν το πόσο διαφορετικά θα είχαν εξελιχθεί οι καταστάσεις, αν τα ίδια τα παιδιά είχαν λάβει διαφορετικές αποφάσεις, θα μπορούσε εν τέλει να τα επωφελήσει».

Σε ένα από τα πειράματα, οι ερευνητές ζητούσαν από τα παιδιά να ανοίξουν ένα από τα δύο σφραγισμένα κουτιά που βρίσκονταν μπροστά τους. Και τα δύο κουτιά περιείχαν αυτοκόλλητα, αλλά το ένα είχε περισσότερα από το άλλο.

Στα παιδιά ζητήθηκε να αξιολογήσουν τα συναισθήματά τους. Οι ερευνητές είπαν ότι τα παιδιά που είχαν επιλέξει το κουτί με τα λιγότερα αυτοκόλλητα, δήλωσαν ότι βίωσαν το αίσθημα της μετάνοιας.

Την ακριβώς επόμενη μέρα, στα παιδιά δόθηκε ακριβώς η ίδια επιλογή και η έρευνα έδειξε ότι τα παιδιά που είχαν μετανιώσει για την επιλογή τους την προηγούμενη μέρα, ήταν πιο πιθανόν να θυμούνται το αποτέλεσμα και άρα να επιλέξουν το κουτί με τα περισσότερα αυτοκόλλητα.

«Οι ενήλικες μπορούν να μεταβάλουν τη συμπεριφορά τους όταν μια απόφαση τους έχει οδηγήσει σε ένα κακό αποτέλεσμα», δήλωσε ο Δρ. Feeney.

«Για παράδειγμα, οι ενήλικες έχουν μάθει να μην πατάνε την αναβολή αφύπνισης στο ξυπνητήρι τους, γιατί αυτό είναι κάτι που έχουν κάνει και είχε ως αποτέλεσμα να καθυστερήσουν να φτάσουν στη δουλειά τους. Ωστόσο, δεν γνωρίζουμε με ποιό τρόπο και πότε βιώνουν τα παιδιά τη μετάνοια, ούτε τι μαθαίνουν από αυτό», πρόσθεσε, ενώ τόνισε ότι απαιτείται περαιτέρω έρευνα για να κατανοήσουμε το πως η μετάνοια επηρεάζει τη διαδικασία λήψης αποφάσεων σε ηλικιακά μεγαλύτερα και ενήλικες.

<http://www.kathimerini.gr/920448/article/epikairothta/episthmh/h-metanoia-symvallei-sth-diadikasia-lhyhs-apofasewn-twn-paidiwn>

Ζ. Η συγγνώμη είναι η πιο δύσκολη λέξη

Τον 18ο αιώνα ο άγγλος ποιητής Alexander Pope έλεγε ότι «το να κάνεις λάθος είναι ανθρώπινο, το να συγχωρείς θεϊκό». Τρεις αιώνες μετά, ο Elton John τραγουδάει «η συγγνώμη είναι η πιο δύσκολη λέξη» (sorry seems to be the hardest word). Μπορεί οι δεκαετίες να περνούν, ωστόσο, όπως φαίνεται, η συγχώρεση και η συγγνώμη παραμένουν ακόμα κάτι δύσκολο. Τόσο μικρές λέξεις που μπορούμε με ευκολία να προφέρουμε όταν σκουντάμε κατά λάθος κάποιον στο δρόμο, αλλά την κρίσιμη ώρα «βγαίνουν» με δυσκολία. Τι σημαίνει, λοιπόν, η συγχώρεση και τι η συγγνώμη; Γιατί και στις δύο περιπτώσεις κάτι μας κρατάει πίσω;

Συγχώρεση: υπόθεση προσωπική

Πολλοί πιστεύουμε ότι η συγχώρεση είναι κάτι που οφείλουμε να κάνουμε όταν αυτός που μας πλήγωσε τη ζητάει. Όμως, στην πραγματικότητα είναι μια υπόθεση πολύ πιο προσωπική. Δεν έχει να κάνει με τον άλλον, αλλά με εμάς, με τη δική μας ανάγκη να απαλλαγούμε από ένα φορτίο που μας βαραίνει και να κερδίσουμε ξανά την εσωτερική μας γαλήνη. Επίσης, δεν είναι πράξη δικαιოსύνης, γι' αυτό μικρή σημασία έχει αν αυτός που μας πλήγωσε τιμωρήθηκε ή όχι. Στην ουσία, η συγχώρεση είναι μια πράξη ανακούφισης πρώτα από όλα για εμάς τους ίδιους, ενώ δεν σημαίνει απαραίτητα ότι η σχέση μας με αυτόν που μας πλήγωσε θα διορθωθεί.

Συγχωρώ σημαίνει ξεχνώ;

Κι όμως, «συγχωρώ» δεν σημαίνει «ξεχνώ». Αντίθετα, για να συγχωρέσουμε κάποιον πρέπει να θυμηθούμε ό,τι μας έκανε και να ασχοληθούμε με αυτό. Μόνο έτσι θα μπορέσουμε να το αφήσουμε πίσω. Γι' αυτό και η διαδικασία της συγχώρεσης χρειάζεται χρόνο και μεγάλη προσπάθεια.

Γιατί δεν συγχωρούμε;

Η άρνηση να συγχωρέσουμε τον «θύτη» είναι ένας τρόπος να του θυμίσουμε πόσο μας πλήγωσε, να του δείξουμε τι νιώθουμε όταν δεν μπορούμε να εκφραστούμε ανοιχτά. Όσο διατηρούμε, όμως, αυτά τα αρνητικά συναισθήματα, στερούμε από τον εαυτό μας τη δυνατότητα να αξιοποιήσει την ενέργειά του με πιο εποικοδομητικό τρόπο για εμάς και τη σχέση μας αυτή. Μένουμε κολλημένοι στο παρελθόν, δεν εξελισσόμαστε και τελικά φθειρόμαστε. Φυσικά, το πόσο σημαντική είναι η σχέση με αυτόν που μας πλήγωσε καθορίζει και το πόσο μας επηρεάζουν τα συναισθήματά μας. Αν η άρνησή μας να συγχωρέσουμε αφορά μόνο μία συγκεκριμένη σχέση, τότε ίσως έχουν προηγηθεί και άλλα γεγονότα που μας έχουν πληγώσει. Αν, πάλι, είμαστε άνθρωποι που δεν συγχωρούμε, τότε συσσωρεύουμε αρνητική ενέργεια, που μακροπρόθεσμα θα επηρεάσει τη ζωή μας και τις σχέσεις μας. Επίσης, στην τελευταία περίπτωση, δεν συγχωρούμε ούτε τον εαυτό μας και είμαστε

ιδιαίτερα απαιτητικοί από αυτόν, με αποτέλεσμα να μην μπορούμε να χαρούμε τη ζωή μας.

Μήπως ζητάμε εκδίκηση;

Αν αυτό που αναζητάμε είναι η εκδίκηση, τότε πάλι αρνούμαστε να αποδεσμευτούμε από ένα παρελθόν που μας βαραίνει και επιλέγουμε να το διατηρούμε ζωντανό μέσα από σκέψεις εκδίκησης. Έτσι, ξαναζούμε τον πόνο, αλλά αυτή τη φορά υπεύθυνοι για την πρόκλησή του είμαστε εμείς και η εμμονή μας. Αντί να εστιάζουμε σε πράγματα που θα βελτιώσουν τη ζωή μας, επιδιώκουμε μια ανακούφιση που δεν είναι ποτέ αρκετή και δεν μας αφήνει να βγούμε από τη θέση του «θύματος». Δίνουμε τη δύναμή μας στον άλλον, αφού με τις πράξεις του καθορίζει τη ζωή μας, χωρίς να συνειδητοποιούμε ότι και εμείς έχουμε ευθύνη.

Μπορεί να διδαχτεί;

Ένα παιδί που μεγαλώνει με γονείς που ξέρουν να συγχωρούν θα μάθει και εκείνο να συγχωρεί. Ωστόσο, αυτό που έχει αξία δεν είναι τόσο οι γονείς να μιλήσουν στο παιδί για την αξία της συγχώρεσης όσο το να την υποστηρίζουν με τις πράξεις τους. Οι πράξεις είναι αυτές που δίνουν ισχύ στο μήνυμά τους.

Ένας άλλος τρόπος για να μάθει κάποιος να συγχωρεί είναι να αναγνωρίσει με ποιον τρόπο επηρεάζουν τη ζωή του τα αρνητικά συναισθήματα που κρατάει μέσα του. Αυτό σημαίνει ότι αν δεν θέλει να φθαρεί από αυτά, τότε θα επιλέξει να τα απελευθερώσει και να προχωρήσει με τη ζωή του.

Τι είναι η συγγνώμη;

Πέρα από τη συγχώρεση, υπάρχει και η «συγγνώμη», μια λέξη που φαίνεται εξίσου δύσκολο να την προφέρουμε, ενώ είναι ακόμα πιο δύσκολο το να την εννοούμε. Όταν ζητάμε συγγνώμη, στην ουσία αναλαμβάνουμε την ευθύνη για ό,τι κάναμε ή είπαμε σε βάρος κάποιου άλλου. Η ανάληψη της ευθύνης αυτής συνδέεται με το αίσθημα της δύναμης και όχι της αδυναμίας, αφού προϋποθέτει να ξεπεράσουμε τον εαυτό μας, να μπορούμε στη θέση του άλλου και να δείξουμε ευαισθησία. Η ενσυναίσθηση αποτελεί θεμελιώδη ανθρώπινη δεξιότητα και όσοι τη διαθέτουν δημιουργούν πιο αρμονικές σχέσεις. Όταν ζητάμε συγγνώμη από κάποιον, σημαίνει ότι μας ενδιαφέρει πραγματικά η σχέση που έχουμε μαζί του. Όμως, και η ειλικρίνεια είναι βασική προϋπόθεση για να λειτουργήσει η συγγνώμη θετικά, γι' αυτό και αν ζητήσουμε συγγνώμη, αλλά εξακολουθήσουμε να λειτουργούμε με τον ίδιο τρόπο, αυτό δείχνει ότι δεν αναγνωρίζουμε πραγματικά τις συνέπειες των πράξεων μας και δεν νοιαζόμαστε ουσιαστικά για τα συναισθήματα των άλλων. Οι πράξεις μας είναι εκείνες που ενδυναμώνουν τον λόγο μας.

Γιατί είναι δύσκολο να τη ζητήσουμε;

Η καθημερινή εμπειρία δείχνει ότι το να ζητάμε ειλικρινά συγγνώμη είναι αρκετά δύσκολο. Γιατί; Κάποιοι θεωρούν ότι κάτι τέτοιο είναι ένδειξη αδυναμίας, ότι παραχωρούν στον άλλον την ισχύ. Όταν κάποιος λειτουργεί ανταγωνιστικά σε μια σχέση, θεωρεί σημαντικό να αισθάνεται ότι διατηρεί εκείνος τον έλεγχο. Ωστόσο, λόγος μπορεί να είναι και η απουσία επαφής με τα δικά μας συναισθήματα, καθώς αν δεν τα αναγνωρίζουμε, δεν μπορούμε να μπορούμε στη θέση του άλλου. Αποτρεπτικά λειτουργούν και τα έντονα συναισθήματα ενοχής, τα οποία δεν μας αφήνουν να αναλάβουμε την ευθύνη των πράξεών μας και να επανορθώσουμε. Τέλος, υπάρχει και το ενδεχόμενο να μη ζητάμε συγγνώμη επειδή δεν έχουμε αντιληφθεί τις συνέπειες των πράξεών μας. Είναι, επομένως, σημαντικό σε μια σχέση το άτομο που έχει θιγεί να εκφράζει ανοιχτά τα συναισθήματά του.

Τρεις μορφές συγγνώμης

Έρευνα από το Πανεπιστήμιο του Maryland έδειξε πως υπάρχουν 3 μορφές συγγνώμης, που η καθεμία είναι αποτελεσματική ανάλογα με το άτομο στο οποίο απευθύνεται. Η πρώτη περιέχει την έννοια της επανόρθωσης, η δεύτερη της κατάνοησης και του συμερισμού και η τρίτη της αναγνώρισης παραβίασης κανόνων. Οι δεικτοί υποστηρίζουν πως η πρώτη είναι πιο αποτελεσματική με όσους είναι ατομιστές και υλιστές, η δεύτερη με ανθρώπους που ορίζουν τον εαυτό τους κυρίως μέσα από τις σχέσεις τους και η τρίτη με όσους ορίζουν τον εαυτό τους ως μέλη μιας ομάδας.

Τα στάδια της συγχώρεσης

1. Το πρώτο βήμα είναι να συνειδητοποιήσουμε τον πόνο που μας προκάλεσαν. Δεν είναι εύκολο να παραδεχτούμε ότι πληγωθήκαμε, γιατί συχνά πείθουμε τον εαυτό μας ότι όλα είναι καλά, ώστε να προστατευτούμε από δυσάρεστα συναισθήματα.
2. Πολλές φορές, όταν μας πληγώνουν, έχουμε την αίσθηση ότι κάπου φταιξαμε κι εμείς, ώστε να αισθανόμαστε ότι έχουμε τον έλεγχο της κατάστασης. Οι ενοχές, όμως, δεν οδηγούν πουθενά.
3. Το στάδιο της θυματοποίησης είναι δύσκολο να αντιμετωπιστεί, γιατί ο ρόλος του θύματος είναι πολύ «βολικός» και αποτελεί μια καλή δικαιολογία για να μην αναλάβουμε ευθύνες.
4. Εξίσου σημαντικό είναι και το να εκφράσουμε την οργή μας. Ωστόσο, για να γίνει αυτό δεν χρειάζεται να βρεθούμε πρόσωπο με πρόσωπο με αυτόν που μας πλήγωσε, αρκεί να παραδεχτούμε και να αποδεχτούμε τον θυμό μας.

5. Έπειτα ακολουθεί το ξεκαθάρισμα των λογαριασμών. Ούτε εδώ χρειάζεται να αναζητήσουμε τον θύτη και να του μιλήσουμε, εκτός και αν πρόκειται για κάποιο κοντινό σε εμάς πρόσωπο. Η συγχώρεση μπορεί να δοθεί ακόμη κι αν δεν ξαναδούμε αυτόν που μας έβλαψε.

6. Το τελευταίο στάδιο είναι αυτό της συγχώρεσης, το οποίο οι περισσότεροι αντιλαμβάνονται ως μια εσωτερική λύτρωση.

Για την υγεία μας

Πολλές είναι οι επιστημονικές έρευνες που εστιάζουν στο καλό που κάνει η συγχώρεση τόσο στην ψυχή μας όσο και στη συνολική μας υγεία. Μελέτη του Πανεπιστημίου του Stanford, για παράδειγμα, βρήκε ότι οι σπουδαστές που είχαν εκπαιδευτεί να συγχωρούν όσους τους πλήγωναν, θύμωναν λιγότερο και ήταν πιο αισιόδοξοι από εκείνους που δεν είχαν εκπαιδευτεί. Επιπλέον, έρευνες τονίζουν ότι οι άνθρωποι που συγχωρούν ευκολότερα έχουν λιγότερο στρες, χαμηλότερη αρτηριακή πίεση, κοιμούνται καλύτερα, δεν υποφέρουν από κατάθλιψη και έχουν πιο γερό ανοσοποιητικό σύστημα.

<http://www.vita.gr/psixologia/article/18590/h-dynamh-ths-syggnwms/>

Η. Ο ευγνώμων ληστής θεραπεύει τον άγιο Πορφύριο επίσκοπο Γάζης

Ο Άγιος Πορφύριος Επίσκοπος Γάζης (348-420, μνήμη: 26η Φεβρουαρίου), καταγόμενος εκ Θεσσαλονίκης, όταν ασκήτευε στα μέρη του Ιορδανού, αρρώστησε βαρεία- ή ασθένεια του ήταν κίρρωσης του ήπατος, με συνεχή λεπτότατο πυρετό. Τον μετέφεραν, κατόπιν παρακλήσεώς του, στα Ιεροσόλυμα, όπου δεν σταματούσε, παρά την βαρεία ασθένεια του, να επισκέπτεται τους Αγίους Τόπους, κυρτωμένος, επειδή δεν του ήταν δυνατόν να όρθωση το παράστημα του, αλλά ακουμπώντας σε ραβδί. Ο μαθητής και βιογράφος του Μάρκος, όταν επέστρεψε μετά από ένα ταξίδι του στην Θεσσαλονίκη, εύρηκε τον Άγιο υγιέστατο και με το πρόσωπο του ροδοκόκκινο. Στην απορία του, ο Άγιος Πορφύριος του απάντησε, χαμογελώντας:

«Μην απορείς, αδελφέ Μάρκε, που με βρήκες υγιή και εύρωστο, αλλά μάθε την αιτία της αποκατάστασης της υγείας μου, και τότε να υπερθαυμάσεις την ανείπωτη φιλανθρωπία του Χριστού. Πώς δηλαδή εκείνα για τα όποια έχουν χάσει κάθε ελπίδα οι άνθρωποι βρίσκουν θεραπεία κοντά Του».

Και εγώ τον παρακαλούσα να μου φανερώσει την αιτία της ίασης του και πώς εξαφανίστηκε μία τέτοια πάθηση. Αυτός τότε μου αποκρίθηκε:

«πριν από σαράντα περίπου ημέρες, ενώ βρισκόμουν στην Αγρυπνία της αγίας Κυριακής, με έπιασε ένας φοβερός πόνος στο σκώτι και μη μπορώντας να υποφέρω τον πόνο, πήγα και ξάπλωσα κοντά στο Άγιο Κρανίο, και από την πολλή οδύνη, έπεσα σαν σε έκσταση. Και βλέπω τον Σωτήρα καρφωμένο στον Σταυρό και τον ένα από τους Ληστές κρεμασμένο μαζί Του σε άλλο σταυρό και αρχίζω να φωνάζω και να ψελλίζω τους λόγους του Ληστή "μνήσθητί μου, Κύριε, όταν έλθης εν τη Βασιλεία Σου" (Λουκ. κγ' 42).

Τότε αποκρίθηκε ο Σωτήρας και λέει στον κρεμασμένο Ληστή: "κατέβα από τον σταυρό και σώσε εκείνον τον ξαπλωμένο, όπως ακριβώς σώθηκες και συ".

Και ο Ληστής, αφού κατέβηκε από τον σταυρό, με αγκάλιασε και με καταφίλησε και απλώνοντας το δεξί του χέρι, με ανασήκωσε, λέγοντας "έλα προς τον Σωτήρα".

Και αμέσως, σηκώθηκα και έτρεξα προς Αυτόν και Τον βλέπω να έχει κατεβεί από τον Σταυρό και να μου λέγει- "πάρε αυτό το Ξύλο και φύλαξε το".

Και αφού πήρα το ίδιο Τιμίο Ξύλο και το βάσταξα, αμέσως ήλθα στα συγκαλά μου από την έκσταση και από εκείνη την ώρα πια δεν ξανά αισθάνθηκα οδύνη, ούτε το σημάδι της αρρώστιας μου καν φαίνεται».

http://viorgosthalasssis.blogspot.com/2016/10/blog-post_77.html

Θ. Από ληστής Άγιος!

Πόσοι και πόσοι πρώην μεγάλοι αμαρτωλοί και εγκληματίες δεν έγιναν με την μετάνοια και την ταπείνωσή τους, χάρη στο έλεος και την ευσπλαχνία του πανάγαθου επουράνιου Πατέρα μας, μεγάλοι άγιοι της Εκκλησίας μας!

Ένα τέτοιο παράδειγμα είναι και ο όσιος Μωυσής ο Αιθίοψ. Η μεταστροφή του, από τον δρόμο του εγκλήματος στον δρόμο της αρετής, μπορεί να παρηγορήσει τον κάθε σύγχρονο μεγάλο

αμαρτωλό που διστάζει στη σκέψη αν ο Θεός μπορεί να τον συγχωρήσει και να τον δεχτεί και πάλι στην αγκαλιά Του σαν παιδί Του.

Θαύμασα, γράφει ο Παλλάδιος, κι έμεινα πολλή ώρα εκστατικός, όταν μου διηγήθηκαν πως ο περίφημος ασκητής της Αφρικανικής ερήμου, Μωυσής ο Αιθίοψ, μεταστράφηκε από λήσταρχος κι έγινε αγιότατος μοναχός. Αυτή είναι παρακάτω με συντομία η παραδειγματική του ιστορία.

"Γέννημα και θρέμμα της Μαύρης Ηπείρου ο Μωυσής, ήταν αγορασμένος δούλος κάποιου πλούσιου κτηματία. Σκληρός και δύστροπος στο χαρακτήρα, αναστάτωνε καθημερινώς το σπιτικό του αφέντη του, φιλονικώντας με τους άλλους δούλους. Κατάντησε αφόρητος. Στο τέλος εκείνος τον βαρέθηκε και τον πέταξε στο δρόμο. Ο Μωυσής τότε βρήκε καταφύγιο σε μια ληστοσυμμορία. Με την τεράστια σωματική του δύναμη γρήγορα επιβλήθηκε στους άλλους ληστές κι έγινε αρχηγός τους. Χαρακτηριστικό της ωμότητάς του είναι και τούτο το ακόλουθο:

Κάποτε απέτυχε σε μια από τις παράνομες νυχτερινές επιδρομές τους από τα άγρια γαυγίσματα των σκυλιών ενός κοπαδιού, που έβοσκε εκεί γύρω. Τόσο πολύ οργίστηκε γι' αυτό, που έβγαλε αμέσως την απόφαση να σφάξει τον τσοπάνη. Έπρεπε όμως να περάσει στην απέραντη όχθη του Νείλου για να φθάσει στην καλύβα του. Όρμησε μέσα στα νερά που είχαν αρχίσει να φουσκώνουν και δυσκόλευαν το πέρασμα. Ο Μωυσής έδεσε στο κεφάλι του τα ρούχα του, κράτησε με τα δόντια του το μεγάλο δίστομο μαχαίρι του, που έφερνε παντού τον όλεθρο και κολυμπώντας πέρασε. Στο μεταξύ όμως ο τσοπάνης εξαφανίστηκε για να σώσει τη ζωή του. Ο λήσταρχος που έχασε τα ίχνη του, έπεσε με πρωτάκουστη μανία μέσα στο έρημο κοπάδι και για εκδίκηση έσφαξε όσα πρόβατα βρεθήκανε μπροστά του. Σαν χόρτασε το μάτι του από αίμα, έδεσε μεταξύ τους από τις ουρές τέσσερα από τα καλύτερα κριάρια, τα φορτώθηκε στον ώμο και πέρασε πάλι κολυμπώντας τον Νείλο. Ύστερα έψησε τα κριάρια, έφαγε τα καλύτερα κρέατα, ήπιε εικοσιπέντε λίτρες κρασί που είχε φυλαγμένο, περπάτησε πενήντα μίλια χωρίς διακοπή κι έφτασε στο κρησφύγετό του.

Κάποτε όμως το ανθρωπόμορφο αυτό θείο, κυνηγημένο από την εξουσία για ένα σωρό εγκλήματα, πήγε να κρυφτεί βαθιά στην έρημο, όπου ζούσαν τότε οι πιο ονομαστοί από τους Αιγυπτίους Αναχωρητές. Η συναναστροφή με τους αγίους, η κατανόηση και η στοργή που του έδειξαν, ημέρεψαν σιγά-σιγά τα βάρβαρα ένστικτά του. Κι ο Θεός που δεν θέλει τον θάνατο, αλλά την επιστροφή του αμαρτωλού, επεσκίασε την ψυχή του με τη Χάρη Του. Ο μαύρος αγριάνθρωπος ένιωσε να μαλακώνει η καρδιά του, μετανόησε και ζήτησε τη λύτρωση.

Ποιος ξέρει, αν το κολοσσιαίο αυτό έργο της Χάριτος, δεν το παρακίνησε η ταπεινή προσευχή κάποιου αφανούς Αγίου; Η αλλαγή του ήταν ριζική. Πολύ πιο γρήγορα απ' ότι μπορούσε ακόμη να προβλέψει κι ο πιο ευφάνταστος νους, ο Μωυσής έφτασε στα μέτρα των πιο μεγάλων Πατέρων της ερήμου. Έγινε πρότυπο της Αρετής και της Αγιότητας. Ζωντανό παράδειγμα για τους δύσκολους χαρακτήρες, που επιθυμούν να στρώσουν, να γίνουν εύπλαστο ζυμάρι, για να τυπώσει πάνω τους τη σφραγίδα του ο Πλαστουργός.

Κάποτε τέσσερις ληστές, παλιοί σύντροφοι του Αιθίοπα, μπήκαν να ληστεύουν την καλογερική καλύβα του χωρίς να φαντάζονται ποιον μπορούν να βρουν μέσα. Σαν τον είδαν, κυριολεκτικά σαστίσανε. Εκείνος με μεγάλη ευκολία τους έπιασε, τους έδεσε και τους οδήγησε στη συνάθροιση των Γερόντων.

- Τι προστάζετε να κάνω τους ανθρώπους αυτούς που ήρθαν να με ληστεύουν; ρώτησε. Σε μένα δεν αρμόζει πια να τιμωρήσω άνθρωπο.

Οι Πατέρες τον συμβούλεψαν να τους λύσει και να τους αφήσει να φύγουν ανενόχλητοι.

Εκείνοι όμως δεν θέλησαν πια να φύγουν! Τους συγκλόνισε το παράδειγμα του πρώην αρχηγού τους. Έμειναν κοντά του για να βρουν κι αυτοί τον ίδιο δρόμο.

Ο Μωυσής ο Αιθίοψ που αξιώθηκε να χειροτονηθεί και Πρεσβύτερος για την μεγάλη αρετή του, όταν έφυγε από τον κόσμο, λένε πως άφησε περίπου εβδομήντα μαθητές.

Η Ορθόδοξη Εκκλησία τον κατέταξε μεταξύ των Οσίων της και τιμά τη μνήμη του στις 28 Αυγούστου!

Εκκλησία και οικολογία

Κείμενο 1 και σχόλια:

Ο Ιωάννης, μαθητής του Αββά Παύλου, ήταν παράδειγμα υπακοής. Οι πατέρες διηγούνται γι' αυτόν το ακόλουθο περιστατικό. Λίγο πιο πέρα από την καλύβα τους βρισκόταν μια σπηλιά, στην οποία είχε την φωλιά της μια ύαινα, ένα πολύ άγριο ζώο. Μια μέρα είδε ο γέροντας εκεί γύρω φυτρωμένα αγριοκρεμμύδια κι έστειλε τον Ιωάννη να τα ξεριζώσει για να τα μαγειρέψουν.

- Τι να κάνω, αββά, αν τύχει και βγει η ύαινα; ρώτησε ο νέος.

- Δέσε την και φέρε την εδώ, είπε στ' αστεία ο γέροντας.

Πήγε ο καλός υποτακτικός να κάνει την προσταγή του γέροντά του. Μα καθώς το πρόβλεψε, του επετέθηκε ξαφνικά το φοβερό θηρίο. Ο νέος, όχι μόνο δεν δειλίασε, αλλά όρμησε να το δέσει. Τότε έγινε τούτο το παράδοξο: αντί να φοβηθεί ο υποτακτικός, φοβήθηκε το θηρίο κι έτρεχε στην έρημο να σωθεί. Ο Ιωάννης το κυνήγησε ξωπίσω και φώναξε:

- Στάσου, λοιπόν! Ο αββάς μου με πρόσταξε να σε δέσω.

Ύστερα από πολύ κόπο έφτασε στην ύαινα, την έδεσε και την έφερε στο γέροντά του. Εκείνος, στο μεταξύ, ανήσυχος που τον έβλεπε να αργεί, είχε βγει έξω να τον συναντήσει. Τον είδε τότε να έρχεται, φέρνοντας πίσω του δεμένο το θηρίο, και θαύμασε τη δύναμη της υπακοής.

Στον Ιωάννη όμως δεν έδειξε καμία έκπληξη. Αντίθετα μάλιστα, για να τον ταπεινώσει, του φώναξε δήθεν αυστηρά:

- Τι μυαλό έχεις! Γιατί έφερες εδώ αυτόν τον λυσσασμένο σκύλο;

Έλυσαν έτσι το άγριο θηρίο και το άφησαν ελεύθερο να γυρίσει στη φωλιά του.

Δέσε την: αυτό που ζητά ο γέροντας του Ιωάννη είναι φαινομενικά παράλογο. Στην πράξη όμως είναι ένα σημάδι πίστης και υπακοής. Και ο Θεός την υπακοή την επιβραβεύει. Έτσι το θηρίο θα δεθεί από τον υποτακτικό. Η φύση δεν μπορεί να νικήσει τον άνθρωπο που πιστεύει στον Θεό.

Γιατί έφερες εδώ αυτόν τον λυσσασμένο σκύλο: ο αββάς δεν θέλει ο υποτακτικός του να νομίζει ότι έγινε κάποιος. Έτσι τον υποτιμά φαινομενικά, ώστε να τον βοηθήσει να μην υπερηφανευθεί. Ο υποτακτικός λύνει το ζώο και το αφήνει α επιστρέψει στην φωλιά του. Η υπακοή και πάλι θριαμβεύει. Στον πνευματικό άνθρωπο, τον άνθρωπο του Θεού, όλα υποτάσσονται.

Κείμενο 2 και σχόλια

Ο Άγιος Σεραφείμ του Σάρωφ είχε προχωρήσει τόσο πολύ στην αγιότητα, ώστε στο δάσος που ζούσε ερχόταν καθημερινά μια αρκούδα την οποία την τάζε και έτρωγε από το χέρι του, χωρίς να τον πειράζει καθόλου. Ο Άγιος Μάμας, που γιορτάζει στις 2 Σεπτεμβρίου κάθε χρόνο, επειδή τους γονείς του τους σκότωσαν σε ένα μεγάλο διωγμό, βρέθηκε εγκαταλελειμμένος, όντας μωρό, στο δάσος. Τον βρήκε και τον μεγάλωσε μια λεονταρίνα. Ο Άγιος Γεράσιμος ο Ιορδανίτης είχε ως υπηρέτη του ένα λιοντάρι.

Όλα αυτά τα περιστατικά δείχνουν ότι ο άνθρωπος που ζει κοντά στο Θεό συμφιλιώνεται με τη δημιουργία, αγαπά κι αγαπιέται από αυτήν, γιατί ζει τον Παράδεισο και τον μεταφέρει στην κτίσι.

Αρκούδα, λεονταρίνα, λιοντάρι: ζώα άγρια. Άλλοτε θα μπορούσαν να φάνε τον άνθρωπο, όπως γινόταν με τους χριστιανούς στους διωγμούς των Ρωμαίων. Όμως η φύση είναι υποταγμένη στον Θεό. Αν ο Θεός το επιτρέψει, η φύση υποτάσσεται και στον άνθρωπο. Κλειδί η πίστη. Πάντως το περιβάλλον ο άνθρωπος καλείται να το αντιμετωπίσει με σεβασμό, διότι αλλιώς έρχεται σε αντίθεση με το θέλημα του Θεού που μας ζητά να αγαπούμε τον συνάνθρωπο και τον κόσμο, όχι

όμως να θεοποιούμε την δημιουργία. Η φύση δεν είναι τόσο κακή όσο θέλουμε να νομίζουμε. Η προσευχή, η εμπιστοσύνη στο Θεό, η αγάπη, την καθιστούν ξανά Παράδεισο, όπως ήταν πριν ο άνθρωπος να παρακούσει τις εντολές του Θεού και να φύγει από κει.

Β. Η Εκκλησία και η οικολογία

1. Η Εκκλησία μιλά για την δημιουργία που συστενάζει και συνωδίνει (πονάει) μαζί με τον άνθρωπο, εξαιτίας της πτώσης του ανθρώπου και της απομάκρυνσής του από το Θεό και τον Παράδεισο. Η αιτία του οικολογικού προβλήματος δεν είναι άλλη από την ανθρώπινη αμαρτία που μας κάνει να είμαστε εγωιστές, να βάζουμε σε κυρίαρχη θέση τον εαυτό μας και, όχι μόνο αυτό, να μην αγαπούμε το περιβάλλον. Η φύση μας έχει δοθεί για να την αξιοποιήσουμε ώστε να ζήσουμε καλύτερα, αλλά και να την αγαπήσουμε, να την προσφέρουμε στο Θεό. Έχει κι αυτή ιερότητα και σπουδαιότητα, που σημαίνει ότι πρέπει να της δείχνουμε αγάπη, για να μας την ανταποδώσει. Άρα, ο χριστιανός δεν ρυπαίνει το περιβάλλον, από το πιο απλό σκουπίδι στο πάτωμα, μέχρι τις μεγάλες μολύνσεις, αλλά σέβεται και αγαπά τη δημιουργία.

2. Η Εκκλησία είναι υπέρ των φιλοζωικών ομάδων, αρκεί να μην πηγαίνουμε σε υπερβολές, να αγαπούμε τα ζώα περισσότερο από τους ανθρώπους, όπως δυστυχώς γίνεται σήμερα.

3. Η Εκκλησία δεν αρνείται την συμμετοχή των πιστών σε οικολογικές και περιβαλλοντικές ομάδες. Επισημαίνει όμως ότι δεν αρκεί η απλή συμμετοχή. Ο άνθρωπος πρέπει να αγωνίζεται πνευματικά για να γίνει καλύτερος και τότε θα ισχύει ο λόγος του Αγίου Σιλουανού του Αθωνίτου ότι «η καρδιά που αγαπά, σπλαχνίζεται όλη τη δημιουργία».

Γ. Ένα τραγούδι:

«Σε γκρίζες παραλίες ανάβανε ηλεκτρικά λουλούδια... Λουλούδια που ‘παιρναν τις λάμπες τους από τα πλοία των απάνω ωκεανών θάλασσες, θάλασσες βουβές» (ένα παλιό τραγούδι των Αδελφών Κατσιμίχα).

Σε γκρίζες παραλίες ανάβανε ηλεκτρικά λουλούδια: Ο άνθρωπος έχει φτάσει στο σημείο να καταστρέφει τον κόσμο σήμερα. Γκρίζες είναι οι παραλίες από το γεγονός ότι δεν κυριαρχεί το φως που δίνει ο ήλιος, η ομορφιά της φύσης, αλλά το νέφος, η μόλυνση, η ρύπανση. Ηλεκτρικά λουλούδια είναι η κυριαρχία των κάθε λογής κτισμάτων, που βρίσκουμε σήμερα παντού, αυθαίρετα, πολυκατοικίες, καταστροφή των δασών και χτίσιμο παράνομων εξοχικών σπιτιών, μεγάλων ή μικρών νυχτερινών κέντρων διασκέδασης, ό,τι είναι αφύσικο και έξω από τη λογική της φύσης... Απουσιάζει ο άνθρωπος παράγοντας, σ’ ένα φυσικό περιβάλλον όπου τα πάντα έχουν αλλοτριωθεί από την επέμβαση του ανθρώπου με τρόπο ξένο σε σχέση με την αισθητική της φύσης, αλλά και την ομορφιά της, υπάρχει μια απέραντη μοναξιά...

Δ. Εκκλησία και οικολογικό πρόβλημα (του π. Ειρηναίου Λαφτσή)

Για την Εκκλησία μας και τους χριστιανούς η οικολογική κρίση είναι ηθική, όπως άλλωστε και η οικονομική που βιώνουμε στην εποχή μας. Δημιουργήθηκε από την στιγμή που ο άνθρωπος συμπεριφέρθηκε απέναντί της όχι ως διαχειριστής της κτίσης του Θεού, αλλά ως άπληστος ιδιοκτήτης και καταπατητής.

Αυτή η ηθική άποψη για την κρίση του περιβάλλοντος έχει βαθύτερες ρίζες, τόσο στη προσωπική ζωή του ανθρώπου, όσο και στην κοινωνική. Γι’ αυτό και επηρεάζει την επιστήμη, την τεχνολογία, την οικονομία, την πολιτική. Είναι κρίση που μπορεί να χαρακτηριστεί ως μετάσταση του προβλήματος από τον άνθρωπο στη φύση. Η βιομηχανική επανάσταση έφερε τη φθορά του περιβάλλοντος, που σήμερα, όμως, λόγω της αλματώδους τεχνολογίας, η κρίση από τη φύση επέστρεψε πάλι στον άνθρωπο· και τί εννοούμε: όπως ο άνθρωπος επενέβη προκλητικά στο φυσικό περιβάλλον, έτσι και σήμερα εντυπωσιακά επεμβαίνει στον ίδιο τον άνθρωπο, εξελίσσοντας την βιομηχανική επανάσταση σε βιολογική και γενετική.

Χαρακτηριστική είναι σήμερα η πρόκληση της βιοτεχνολογίας για τους επιστήμονες και η γοητεία της για τους φιλοσόφους θιασώτες της. Δηλαδή: Η ανθρώπινη επέμβαση στην ουσία του γενετικού υλικού με σκοπό τη δημιουργία οργανισμών και κυττάρων με συγκεκριμένες ιδιότητες και ικανότητες. Η επέμβαση αυτή καθιστά δυνατή τη διάγνωση π.χ. κληρονομικών ασθενειών σε έμβρυα δημιουργώντας έτσι τεράστιες ηθικές και κοινωνικές συνέπειες. Ήδη σήμερα πειραματίζονται σε εργαστήρια πάνω σε ανθρώπινα έμβρυα και πιθανολογούν σε ειδική κατασκευή ανθρωπίνων όντων, καταστρέφοντας έτσι κάθε ανθρώπινη ελευθερία και αξιοπρέπεια.

Ο άνθρωπος, δηλαδή, δεν περιορίστηκε να καταστρέψει τη Φυσική Δημιουργία του Θεού, θέλει να επέμβει και να προκαθορίσει την ζωή του ίδιου του ανθρώπου. Σήμερα η οικολογική καταστροφή δημιουργεί προβλήματα στην ζωή των ανθρώπων σε παγκόσμιο επίπεδο. Η αφετηρία του προβλήματος μπορεί να βρίσκεται στην τεχνολογική ανάπτυξη, η γενεσιουργός όμως αιτία είναι η απληστία και η πλεονεξία σε προσωπικό και κρατικό επίπεδο.

Όταν μιλούμε για οικολογικό πρόβλημα και κρίση του περιβάλλοντος εννοούμε πρώτον, την ρύπανση των θαλασσών, των λιμνών, των ποταμών από βιομηχανικά απόβλητα. Δεύτερον, την εξάντληση των φυσικών ενεργειακών πόρων της γης. Τρίτον, την μόλυνση της ατμόσφαιρας από τους ρύπους των εργοστασίων και τα καυσαέρια κάθε μέσου μεταφοράς. Τέταρτον, τη καταστροφή βιοτόπων για λόγους επενδυτικούς, την εξαφάνιση δασών όποτε και της χλωρίδας και της πανίδας για οικονομικούς λόγους. Πέμπτον, τα ατυχήματα σε εργοστάσια πυρηνικής ενέργειας, όπως τα βιώσαμε στο αμερικανικό Χάρισμποουργκ το 1979 και το γνωστό για μας ρωσικό Τσερνόμπιλ το 1986. Αν και η φρικτότερη ανθρώπινη κτηνωδία είναι η ρίψη της ατομικής βόμβας στην Χιροσίμα στις 6 Αυγούστου 1945.

Όταν ο άνθρωπος νους χωριστεί από το Θεό γίνεται ή κτηνώδης ή δαιμονιώδης [1], όπως λέει ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς. Και ο λόγος αυτός γίνεται κατανοητός και αντιληπτός στην κρίση του περιβάλλοντος. Το λέμε αυτό για να κατανοήσουμε που μπορεί να φτάσει η ανθρώπινη πλεονεξία. Κατέστρεψε πρώτον το περιβάλλον, δεύτερον την ζωή των ανθρώπων τρίτον, μέσω της βιογενετικής επανάστασης, προσπαθεί να καταργήσει τον Θεό και τώρα έρχεται, επειδή δεν τον χωράει η γη, να αποκτήσει ιδιοκτησιακά δικαιώματα εξόρυξης στο διάστημα. Δηλαδή, να αποκτήσει δικαιώματα ιδιοκτησίας σε πλανήτες και αστεροειδείς για να επιβλέπει την εξερεύνηση και την χρήση των διαστημικών πόρων.

Πηγή: https://www.alexpolisonline.com/2017/09/blog-post_281.html#ixzz5ENRDvwx4

Ε. Παγκόσμια περιβαλλοντικά προβλήματα

Εάν θελήσουμε να ιεραρχήσουμε τα παγκόσμια περιβαλλοντικά προβλήματα που αντιμετωπίζει και θα αντιμετωπίσει εντονότερα τον 21ο αιώνα η ανθρωπότητα, σύμφωνα με το πρόγραμμα περιβάλλοντος του Ο.Η.Ε. θα καταλήξουμε στην παρακάτω κατάταξη:

- 1) Κλιματικές μεταβολές
- 2) Αραίωση του στρώματος του όζοντος
- 3) Ελλάτωση της βιοποικιλότητας
- 4) Μεγάλα ατυχήματα
- 5) Νέφος των πόλεων
- 6) Διαχείριση των υδάτων
- 7) Υποβάθμιση των δασών
- 8) Απειλούμενες παράκτιες περιοχές
- 9) Διαχείριση απορριμμάτων
- 10) Αστικοποίηση
- 11) Χημικοί κίνδυνοι.

Προφανώς υπάρχουν και άλλα σοβαρά προβλήματα τοπικής και υπερτοπικής σημασίας, τα οποία όμως βρίσκονται υπο έλεγχο και το ζητούμενο είναι η εξεύρεση εναλλακτικών λύσεων, ενώ η επίλυση των προαναφερθέντων είναι από δύσκολη ως μη ανατρέψιμη. Μεταξύ αυτών είναι το ενεργειακό, που συνδέεται με την εξάντληση φυσικών πόρων και τη μόλυνση του Περιβάλλοντος και τη στροφή προς την αξιοποίηση των ανεξάντλητων πηγών ενέργειας, όπως η ηλιακή, η αιολική, η βιομάζα, η υδραυλική, η γεωθερμία κ.λ.π. Η υποβάθμιση του εδάφους με την ανεξέλεγκτη χρήση φυτοφαρμάκων, λιπασμάτων, ενώ η αποξήρανση ελαττώνει την ικανότητά του για παραγωγή βιομάζας, φιλτράρισμα των επιφανειακών υδάτων και το μετασχηματισμό επικινδύνων χημικών ουσιών σε μη τοξικές. Είναι επίσης γνωστό, ότι περίπου το 12% της επιφάνειας του εδάφους υφίσταται αποσάθρωση, ενώ ειδικά η Μεσόγειος πάσχει από αύξηση της αλμυρότητας πολλών παράκτιων παράκτιων εδαφών.

Ένα άλλο πρόβλημα για τα εδάφη από τα οποία εξαρτάται η διατροφική ικανότητα του πληθισμού της γης, είναι η οξίνιση των εδαφών και η ερημοποίηση που προέρχεται από την κακή χρήση γης, αλλά και από τις κλιματικές αλλαγές. Οι επιπτώσεις από την ηλεκτρομαγνητική ακτινοβολία αποτελούν τον άορατο κίνδυνο της ανθρωπότητας με μεγάλες επιπτώσεις στην υγεία με προεξέχουσα την λευχαιμία, τον καταράκτη, διάφορες μορφές καρκίνου κ.λ.π. Οι πηγές εκπομπής

της ακτινοβολίας αυτής είναι πάρα πολλές, αλλά αν θέλουμε να τονίσουμε και να ιεραρχίσουμε τον μεγάλο κατάλογο των εγκαταστάσεων και των συσκευών που απειλούν την υγεία των κατοίκων μπορούμε ν' αναφέρουμε στην πρώτη σειρά τους πυλώνες υψηλής τάσης της ΔΕΗ, τις κεραίες κινητής τηλεφωνίας, τους φούρνους μικροκυμάτων, τα ραντάρ κ.λ.π.

Οι κλιματικές μεταβολές θα ενταθούν, εάν δεν ληφθούν μέτρα μείωσης των εκπομπών που δημιουργούν το φαινόμενο του θερμοκηπίου κυρίως διοξειδίου του άνθρακα (CO₂), με αποτέλεσμα την αύξηση της στάθμης της θάλασσας και την εμφάνιση ακραίων καιρικών καταστάσεων, ενώ η συνεχιζόμενη αύξηση της υπερϊώδους ακτινοβολίας θα επιτείνει τα προβλήματα τόσο στις ακτές όσο και στα ορεινά τμήματα.

<http://www.ideotopos.gr/posts/ecology/799-%CF%80%CE%B5%CF%81%CE%B9%CE%B2%CE%B1%CE%BB%CE%BB%CE%BF%CE%BD%CF%84%CE%B9%CE%BA%CE%B1-%CF%80%CF%81%CE%BF%CE%B2%CE%BB%CE%B7%CE%BC%CE%B1%CF%84%CE%B1-%CF%84%CE%BF%CF%85-%CF%80%CE%BB%CE%B1%CE%BD%CE%B7%CF%84%CE%B7.html>

<http://www.ideotopos.gr/posts/ecology/799-%CF%80%CE%B5%CF%81%CE%B9%CE%B2%CE%B1%CE%BB%CE%BB%CE%BF%CE%BD%CF%84%CE%B9%CE%BA%CE%B1-%CF%80%CF%81%CE%BF%CE%B2%CE%BB%CE%B7%CE%BC%CE%B1%CF%84%CE%B1-%CF%84%CE%BF%CF%85-%CF%80%CE%BB%CE%B1%CE%BD%CE%B7%CF%84%CE%B7.html>

ΣΤ. Τα σκουπίδια μας: πώς μπορούμε να τα διαχειριστούμε καλύτερα

Ποια θα μπορούσε να είναι σήμερα στην Ελλάδα η βέλτιστη περιβαλλοντικά πολιτική στη διαχείριση απορριμμάτων; Μα φυσικά το να μην παράγουμε καθόλου ή να ελαχιστοποιήσουμε τα σκουπίδια για τελική διάθεση. Είναι άραγε αυτό εφικτό στην Ελλάδα; Εάν ακολουθήσουμε μία ολοκληρωμένη και συνεπή πολιτική θα μπορέσουμε να το επιτύχουμε τις αμέσως επόμενες δεκαετίες.

Ήδη, αρκετές χώρες, όπως Γερμανία, Ολλανδία, Αυστρία, Βέλγιο, Μεγάλη Βρετανία κ.α., έχουν προχωρήσει σημαντικά προς αυτή την κατεύθυνση και πλησιάζουν το τέλος του δρόμου έχοντας πετύχει μεγάλα ποσοστά μείωσης και εναλλακτικής διαχείρισης των απορριμμάτων τους.

Το κρίσιμο σημείο είναι να καταλάβουμε όλοι (κεντρική κυβέρνηση, ΟΤΑ, κοινωνία) ότι η πολιτική της πρόληψης, επαναχρησιμοποίησης, ανακύκλωσης και κομποστοποίησης είναι η ουσιαστική λύση στο πρόβλημα της διαχείρισης των σκουπιδιών και όχι μια μόδα ή μια υποχρέωση την οποία πρέπει απλώς να τηρήσουμε γιατί μας υποχρεώνει η Ευρωπαϊκή Ένωση.

Η Οικολογική Εταιρεία Ανακύκλωσης (ΟΕΑ), η Greenpeace, το WWF Ελλάς και το Δίκτυο Μεσόγειος SOS, λαμβάνοντας υπόψη τη διεθνή εμπειρία, τις τάσεις που διαμορφώνονται, αξιολογώντας και συνεκτιμώντας όλες τις υπάρχουσες σήμερα τεχνολογίες διαχείρισης απορριμμάτων, **προτείνουν** ένα Στρατηγικό Μοντέλο, που αποτελείται από ένα ενιαίο σύνολο 10 ιεραρχημένων στρατηγικών επιλογών, που εκτιμάται ότι θα μας οδηγήσουν μεσοπρόθεσμα στη λύση του προβλήματος της διαχείρισης των απορριμμάτων με το μικρότερο δυνατό κόστος, προσαρμόζοντας τις βέλτιστες διεθνείς περιβαλλοντικές πρακτικές στα ελληνικά δεδομένα και ανάγκες. Αυτές οι 10 προτάσεις είναι οι ακόλουθες:

- **Πρόληψη** – Ιδέες για μηδενικά σκουπίδια. Όλοι οι ενδιαφερόμενοι πρέπει να βρούμε λύσεις για να μην παράγουμε απορρίμματα. Υπάρχει τεράστια εμπειρία στην Ε.Ε. και πρέπει να ξεκινήσουν οι διαδικασίες και διαβουλεύσεις με όλους τους εμπλεκόμενους και ενδιαφερόμενους φορείς ώστε να υιοθετηθούν και εφαρμοσθούν θεσμικά μέτρα και δράσεις για την δραστηκή πρόληψη και μείωση των παραγόμενων απορριμμάτων, τόσο σε επίπεδο ΟΤΑ, όσο και σε επίπεδο επιχειρήσεων, μεγάλων παραγωγών και νοικοκυριών. Για να μπορεί να επιτύχει και να δώσει ποσοτικά αποτελέσματα η πρόληψη, θα πρέπει οπωσδήποτε να υιοθετηθούν από την πολιτεία, τους ΟΤΑ και όλους τους πολίτες δύο θεσμικές προτάσεις, που είναι αυτονόητες στην Ε.Ε.: α) Να σταματήσουμε να πληρώνουμε δημοτικά τέλη ανάλογα με τα τετραγωνικά μέτρα της κατοικίας μας, και αυτά να συνδεθούν με την ποσότητα των απορριμμάτων που παράγουμε, ώστε να ισχύσει η αρχή της «ανταποδοτικότητας» και να καταστούν όλοι περιβαλλοντικά περισσότερο υπεύθυνοι δημότες, που θα συμμετέχουμε στην ανακύκλωση και κομποστοποίηση για να μειώσουμε και τα δημοτικά μας τέλη. β) Αντίστοιχα τα τέλη τελικής διάθεσης, που πληρώνουν οι ΟΤΑ για τη χρήση των ΧΥΤΑ-ΧΥΤΥ (Χώρων Υγειονομικής Ταφής Απορριμμάτων – Χώρων Υγειονομικής Ταφής Υπολειμμάτων) θα πρέπει άμεσα να συνδεθούν με τις ποσότητες που θάβει κάθε ΟΤΑ, ώστε να ισχύσει η αρχή «Ο Ρυπαίνων Πληρώνει» και να υπάρχουν και οικονομικά κίνητρα στους ΟΤΑ για να καταστούν υπεύθυνοι και ενεργοί στη μείωση των απορριμμάτων. Είναι απαραίτητη επίσης η ανάληψη νομοθετικών πρωτοβουλιών από την πολιτεία για τη μείωση της αχρείαστης συσκευασίας σε διάφορα καταναλωτικά αγαθά, η επανεξέταση του συνολικού παραγωγικού μοντέλου προϊόντων, καθώς και η υιοθέτηση από τους πολίτες φιλοπεριβαλλοντικών καταναλωτικών τρόπων συμπεριφοράς και αγορών.

- **Επαναχρησιμοποίηση** – Η επαναχρησιμοποίηση δεν αφορά μόνο τις συσκευασίες αναψυκτικών, νερού και μπίρας, αλλά επεκτείνεται και σε πολλά άλλα τυποποιημένα προϊόντα. Η επαναχρησιμοποίηση προϋποθέτει την ανάληψη πρωτοβουλιών από την πολιτεία, την τοπική αυτοδιοίκηση και τον ιδιωτικό τομέα για τη δημιουργία υποδομών και επιχειρηματικότητας σχετικά με τη διαχείριση και επαναχρησιμοποίηση ηλεκτρικών συσκευών, οικιακών επίπλων, ρουχισμού και άλλων προϊόντων, που σήμερα καταλήγουν στα απορρίμματα. Οι δράσεις

επαναχρησιμοποίησης σε συνδυασμό και με νέες δράσεις εναλλακτικής διαχείρισης υλικών (βλέπε σημείο 6) μπορούν παράλληλα να συμβάλουν στη δημιουργία πολλών νέων θέσεων εργασίας, στα πλαίσια μιας νέας «πράσινης» οικονομίας.

- **Οικιακή κομποστοποίηση** – Τα οικιακά οργανικά αποτελούν το 35%-50% των απορριμμάτων μας και μπορούν εύκολα και οικονομικά να κομποστοποιηθούν στις κατοικίες μας. Τα περισσότερα από τα νοικοκυριά της χώρας μας μπορούν με ένα ειδικό κάδο να παράγουν κομπόστ (λίπασμα) από τα οικιακά οργανικά τους, που θα αξιοποιούν στον κήπο ή σε φυτά του μπαλκονιού τους, μειώνοντας αντίστοιχα τα παραγόμενα απορρίμματα. Εάν η πολιτεία θεσπίσει την τοποθέτηση κάδων οικιακής κομποστοποίησης στα κτίρια και ξεκινήσει την υλοποίηση μαζί με τους ΟΤΑ κάποιων μεγάλης κλίμακας προγραμμάτων οικιακής και δημοτικής κομποστοποίησης, θα έδινε ουσιαστική ώθηση στο μέτρο. Εκτιμάται ότι, μόνο με την οικιακή κομποστοποίηση, οι ΟΤΑ μπορούν να μειώσουν τα προς διαχείριση οικιακά οργανικά και κλαδέματα σε ποσοστό που αντιστοιχεί μέχρι και το 35% του συνόλου των απορριμμάτων τους, στην ιδανική περίπτωση της πλήρους εφαρμογής της μεθόδου, με χαμηλό αρχικό κόστος και μεσοπρόθεσμο–μακροπρόθεσμο σημαντικό οικονομικό όφελος. Εκατοντάδες ΟΤΑ στην Ε.Ε. εφαρμόζουν την μέθοδο, εμείς τι περιμένουμε;

- **Διαλογή στην πηγή των απορριμμάτων με 4 κάδους** – Παράλληλα με την οικιακή κομποστοποίηση, μπορεί να υιοθετηθεί άμεσα από την πολιτεία και τους ΟΤΑ το μοντέλο με 4 κάδους (αντί του ενός, των δύο ή των τριών, που εφαρμόζεται σήμερα) για τη συλλογή των απορριμμάτων και υπολοίπων υλικών. Ο πρώτος κάδος μπορεί να αφορά μόνο το χαρτί, που θα οδηγείται χωρίς άλλη διαλογή για ανακύκλωση, ο δεύτερος κάδος θα δέχεται όλα τα υπόλοιπα ανακυκλώσιμα υλικά (πλαστικά, γυαλί, μέταλλα, ξύλο), τα οποία θα οδηγούνται για διαλογή στα ειδικά ΚΔΑΥ (Κέντρα Διαλογής Ανακυκλώσιμων Υλικών) και εν συνεχεία για ανακύκλωση, ο τρίτος κάδος θα δέχεται μόνο τα υπόλοιπα οργανικά και βιοαποδομήσιμα υλικά (όσα δηλαδή δεν αξιοποιούνται στην οικιακή κομποστοποίηση), τα οποία θα οδηγούνται για κομποστοποίηση σε μικρές ή μεγαλύτερες μονάδες κομποστοποίησης, και ο τέταρτος κάδος θα δέχεται τα υπολείμματα τα οποία θα οδηγούνται για τελική διάθεση σε ΧΥΤΥ. Οι 4 κάδοι στο μέλλον θα μπορούσαν να γίνουν 3, εφόσον οι πολίτες κάνουν πολύ καλό διαχωρισμό των υλικών, οπότε θα μπορούσε να καταργηθεί ο 4 ος κάδος και τα όποια μη οργανικά υλικά του 3 ου κάδου να διαχωρίζονται στις μονάδες κομποστοποίησης και να οδηγούνται σε ΧΥΤΥ. Το μοντέλο αυτό είναι βιώσιμο, συνδυαζόμενο με σταθμούς μεταφόρτωσης, ώστε να ελαχιστοποιηθεί το κόστος μεταφοράς όλων των υλικών. Το σύστημα των 4 κάδων προϋποθέτει και μια στοιχειώδη οικιακή υποδομή για το διαχωρισμό των 4 ρευμάτων.

- **Ελαχιστοποίηση υπολειμμάτων** – Εφόσον εφαρμοσθεί το μοντέλο των 4 κάδων, η διαλογή των υλικών στα ΚΔΑΥ θα μπορεί να λειτουργεί πολύ ικανοποιητικότερα σε σχέση με σήμερα, διότι θα οδηγείται για διαλογή το 20-25% των σημερινών ποσοτήτων. Έτσι, τα παραγόμενα RDF (καύσιμο από σκουπίδια) και υπολείμματα θα μπορούν σταδιακά να ελαχιστοποιηθούν προς το 1-3% (σε αντιδιαστολή με το 25-30% υπολειμμάτων από τη σημερινή λειτουργία των ΚΔΑΥ). Έτσι στο μέλλον αυτές οι ελάχιστες ποσότητες υπολειμμάτων από τις μονάδες διαλογής των ανακυκλώσιμων υλικών θα μπορούν να διατίθενται δεματοποιημένες σε ΧΥΤΥ ή ακόμη και να χρησιμοποιούνται ως εναλλακτικό καύσιμο (αντί για τα συμβατικά καύσιμα) σε τσιμεντάδικα ή σε μονάδες παραγωγής ενέργειας, με την απαραίτητη προϋπόθεση ότι δεν δημιουργούνται πρόσθετα περιβαλλοντικά και κοινωνικά προβλήματα.

- **Βελτιστοποίηση της υπάρχουσας εναλλακτικής διαχείρισης και επέκτασή της και σε άλλα υλικά** – Αρκετά από τα σημερινά συστήματα εναλλακτικής διαχείρισης (π.χ. για συσκευασίες, ηλεκτρικές συσκευές - ΑΗΗΕ, ελαστικά) χρήζουν σημαντικών αλλαγών ώστε να βελτιστοποιηθούν τα αποτελέσματα ανάκτησης ανακύκλωσης και να επιτευχθούν οι στόχοι της Ε.Ε. Επίσης, σήμερα υπάρχουν και άλλες σημαντικές κατηγορίες υλικών (όπως τα επικίνδυνα οικιακά, χρησιμοποιήτα ή ληγμένα φάρμακα, ο ρουχισμός και τα υποδήματα, τα έπιπλα ή άλλα ογκώδη προϊόντα) για τις οποίες δεν υπάρχουν αντίστοιχα συστήματα εναλλακτικής διαχείρισης και θα πρέπει να δημιουργηθούν με ευθύνη της πολιτείας, ώστε να μπορούν να συνεργαστούν με αυτά οι ΟΤΑ και να πετύχουν περαιτέρω μείωση των προς διάθεση υλικών με παράλληλη περιβαλλοντική διαχείριση.

http://www.oikologos.gr/index.php?option=com_content&view=article&id=1456:0584&catid=42:recycling&Itemid=205

Ζ. Η ζωοφιλία και η εξυπηρέτηση αναγκών του ανθρώπου από τα ζώα ως αναγνώριση του μεγαλείου του Θεού (της Βασιλικής Παππά)

Στις μέρες μας βλέπουμε να αναπτύσσονται ακραίες καταστάσεις από τη μια, όπως ομάδες ανθρώπων που συμπεριφέρονται με φόβο, βία και αδιαφορία προς τα ζώα, και από την άλλη εκείνων που συμπεριφέρονται με συναίσθημα, αλλά που σε ορισμένες περιπτώσεις όμως, φτάνει σε οριακά φαινόμενα, όπως διοργάνωση καλλιστείων, υιοθεσίες, νοσοκομειακή περίθαλψη, κληροδότηση τεράστιων περιουσιών. Γίνεται πασιφανές έτσι ότι ακραίες καταστάσεις ζωοφιλίας και ζωολατρείας αποτελούν εκτροπές από την ομαλή σχέση ανθρώπων και ζώων σύμφωνα με την Ορθοδοξία.

Όπως γράφει ο άγιος Σιλουανός: «Ένιοι προσκολλώνται εις τα ζώα, αλλ' οὕτω προσβάλλουν τον Δημιουργόν, διότι ο άνθρωπος εκλήθη ἵνα ζῇ αἰωνίως μετὰ του Κυρίου, βασιλεύῃ μετ' Αυτοῦ και αγαπά τον Έναν Θεόν. Ο άνθρωπος δεν πρέπει να έχει πάθος προς τα ζώα, αλλά μόνον καρδίαν οικτίρουσαν παν δημιουργήμα». Διαφορετικά κινδυνεύει να λατρεύσει «την κτίση παρά τον κτίσαντα». Ο μακαριστός γέροντας Παΐσιος, παρά την απέραντη αγάπη που έτρεφε προς τα ζώα, όταν ερωτήθηκε για το θέμα, είπε ότι η αγάπη του ανθρώπου πρέπει πρώτα να εξαντλείται για τον άνθρωπο και όταν περισσεύει να πηγαίνει και προς τα ζώα.

Ο σύγχρονος τρόπος ζωής μπορεί να οδηγήσει σε μοναξιά, απομόνωση και αίσθημα αδυναμίας. Τα ζώα συντροφιάς, όμως, βοηθούν να αντιμετωπιστούν αυτά τα προβλήματα. Η παρουσία των αυξάνει την κοινωνική διάδραση. Σύμφωνα με διεθνή μελέτη, οι ιδιοκτήτες κατοικίδιων, είναι λιγότερο πιθανό να αναφέρουν αισθήματα μοναξιάς σε σχέση με όσους δεν έχουν κάποιο κατοικίδιο, ενώ ποσοστό 58% των ιδιοκτητών δηλώνουν ότι συνάντησαν και απέκτησαν φίλους μέσω του ζώου. Η ανιδιοτελής συντροφιά που προσφέρει ένα κατοικίδιο μπορεί να δώσει σε κάποιον μεγάλη ικανοποίηση. Οι σχέσεις ανθρώπων και ζώων δεν απαιτούν την ίδια προσπάθεια όπως οι σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων, ενώ η ανταμοιβή είναι η αγάπη, η ευγνωμοσύνη, η διασκέδαση και η συντροφιά. Όλοι γνωρίζουμε ότι κάποια ζώα μπορούν να γίνουν οι καλύτεροι φίλοι του ανθρώπου ενώ επιστημονικές μελέτες έχουν αποδείξει ότι μπορούν να βελτιώσουν ακόμη και την υγεία ενός ανθρώπου και να αποκομίσουν πολλά οφέλη από τη συμβίωσή τους με αυτά. Σύμφωνα με την Αμερικανική Κτηνιατρική Εταιρία «ο δεσμός μεταξύ ανθρώπου και ζώου είναι μια αμφίδρομη ωφέλιμη και δυναμική σχέση, που επηρεάζεται από συμπεριφορές απαραίτητες για την υγεία και την ευεξία και των δύο. Αυτή συμπεριλαμβάνει, αλλά δεν περιορίζεται, συναισθηματικές, ψυχολογικές και σωματικές αλληλεπιδράσεις ανθρώπων, ζώων και περιβάλλοντος». Τα ζώα λοιπόν μπορούν να προσφέρουν ανακούφιση και χαρά όπου υπάρχουν άνθρωποι: σε νοσοκομεία, σχολεία, οίκους ευγηρίας, απαλύνοντας τον πόνο, διευκολύνοντας την κίνηση των ανθρώπων ή απλώς κάνοντας συντροφιά και χαρίζοντας πίσω το χαμόγελό τους. Οι άνθρωποι που έχουν τακτικές θετικές αλληλεπιδράσεις με άλλους, τείνουν να ζουν περισσότερο και να είναι πιο ευτυχισμένοι. Τα κατοικίδια ζώα τους δίνουν την ευκαιρία να συναντηθούν και να αλληλεπιδράσουν με άλλους ανθρώπους. Τα ταξίδια στον κτηνίατρο, οι επισκέψεις στο πάρκο και οι συναντήσεις με άλλους ιδιοκτήτες κατοικίδιων παρέχουν ουσιαστικές ευκαιρίες για αλληλεπιδράσεις. Έρευνες έχουν αποδείξει ότι λίγα λεπτά χαϊδέματος ενός ζώου μειώνουν τα επίπεδα της κορτιζόλης στο αίμα, την ορμόνη του στρες. Λίγα λεπτά παιχνιδιού με τον σκύλο κάθε μέρα απελευθερώνουν ενδορφίνες, ισχυρές ορμόνες καλής διάθεσης, που εξακολουθούν να υπάρχουν στην κυκλοφορία του αίματος πολύ καιρό μετά το τέλος του παιχνιδιού. Ο δεσμός με ένα ζώο συντροφιάς σχετίζεται με ευεργετικά αποτελέσματα στο καρδιαγγειακό σύστημα του ανθρώπου: χαμηλότερη αρτηριακή πίεση και καρδιακοί παλμοί.

Επίσης:

1. τα ζώα σε ένα σπίτι προσθέτουν μια αίσθηση ασφάλειας και προστασίας. Πολλοί άνθρωποι αισθάνονται ασφαλείς – από τυχόν εισβολή διαρρηκτών – με την παρουσία ενός σκύλου μέσα στο σπίτι τους.
2. Μπορεί να ενθαρρύνουν τη σωματική δραστηριότητα. Να είναι η αφορμή για έξοδο, νέα χόμπι, ομαδικά ενδιαφέροντα.
3. Τα ζώα συντροφιάς έχουν αποδειχθεί πολύτιμα και σε άλλους ρόλους: Για παράδειγμα οι σκύλοι αποδεικνύονται οδηγοί για τους τυφλούς ή για τους κωφούς, βοηθοί αστενοεικών ή τελωνειακών υπαλλήλων προσφέροντας πολλές υπηρεσίες. Ακόμη, υπάρχουν τα ζώα συντροφιάς που βοηθούν αρρώστους και φυλακισμένους.
4. Ακόμη τα ζώα χρησιμοποιούνται και ως θεραπεία για ανθρώπους που πάσχουν από ψυχικές ασθένειες. Η άσκηση και η χαλάρωση που παίρνει κάποιος με το κατοικίδιο ζώο του μπορεί να αναστρέψει ακόμη και τα αποτελέσματα της κατάθλιψης. Οι ιδιοκτήτες σκυλιών επίσης,

είναι λιγότερο αγχωμένοι σε σχέση με εκείνους που δεν έχουν, και η μείωση του στρες σχετίζεται άμεσα με χαμηλότερη αρτηριακή πίεση, μεγαλύτερη διάρκεια ζωής, μεγαλύτερη ευτυχία και βελτίωση της υγείας.

5. Επίσης καταγράφονται πολύ καλά αποτελέσματα τόσο στις ψυχολογικές όσο και στις σωματικές παραμέτρους ασθενών που πάσχουν από Αλτσχάιμερ, AIDS, κατάθλιψη, καρδιολογικά προβλήματα. Αποδεικνύονται πολύτιμοι σύντροφοι για τους ανθρώπους της τρίτης ηλικίας, καθώς τους βοηθούν να διατηρήσουν τα ενδιαφέροντα, τη ζωτικότητα και την οξύτητα του πνεύματός τους αλλά και να αντιμετωπίσουν τη μελαγχολία που εμφανίζεται πολλές φορές σ' αυτές τις ηλικίες.

6. Οι ειδικοί επισημαίνουν ότι τα ζώα συντροφιάς ωφελούν παιδιά με ειδικές ανάγκες, παιδιά αυτιστικά, κακοποιημένα ή με χρόνια νοσήματα, όπως επίσης βοηθούν στην καλύτερη συναισθηματική ωρίμανση και κοινωνικοποίηση φυσιολογικών παιδιών προσχολικής ή σχολικής ηλικίας, καθώς και εφήβων. Έχει αποδειχθεί ότι τα παιδιά που έχουν ένα ζώο, διδάσκονται αξίες όπως η υπευθυνότητα, η φιλία και ο σεβασμός και αναπτύσσεται η κοινωνικότητα, η ευαισθησία και η προσωπικότητά τους. Τα ζώα συντροφιάς μπορούν να επηρεάσουν θετικά την ανάπτυξη τους. Μαθαίνουν επίσης την σημαντική ικανότητα της επικοινωνίας χωρίς λέξεις, τους εγκαθιστούν μέσα τους ένα σεβασμό για τη φύση, ενεργούν ως μάθημα στις εμπειρίες της ζωής και του θανάτου, μαθαίνουν τις ευθύνες της ιδιοκτησίας, όπως το τάισμα, η περιποίηση του τριχώματος, η άσκηση και η φροντίδα σε περίπτωση ασθένειας. Η κατοχή ενός ζώου διευκολύνει τη γλωσσική ανάπτυξη και ενισχύει την απόκτηση γλωσσικών δεξιοτήτων στο παιδί. Τα παιδιά αυτά έχουν και περιορισμένες πιθανότητες για εγκληματική συμπεριφορά, αργότερα στη ζωή τους, ενώ έχει παρατηρηθεί να παρουσιάζονται λιγότερες αλλεργίες και μικρότερες πιθανότητες άσθματος σε άτομα που εκτέθηκαν σε κατοικίδια κατά τη διάρκεια της παιδικής τους ηλικίας.

Η παρουσία των ζώων ωφελεί και μικρούς και μεγάλους. Βοηθά τόσο το σώμα όσο και τον ψυχικό κόσμο των ανθρώπων οποιασδήποτε ηλικίας. Σύμφωνα με τα στοιχεία της αμερικάνικης ιστοσελίδας Glassdoor, τα οποία βασίστηκαν σε πάνω από 500.000 αξιολογήσεις επιχειρήσεων, ανακάλυψε ότι οι άνθρωποι που έχουν για συντάιρους ζώα δηλώνουν πιο ευτυχισμένοι.

Η σχέση του ανθρώπου με τα ζώα, έχει ξεπεράσει τα στενά όρια της χρησιμότητας για την επιβίωση. Στη σύγχρονη εποχή ο άνθρωπος εξακολουθεί να επωφελείται από τη συνύπαρξή τους, χρησιμοποιώντας ορισμένα από αυτά για θεραπευτικούς σκοπούς. Η θεραπεία μέσω ζώων εστιάζεται στη βελτίωση της ανθρώπινης σωματικής, νοητικής, συναισθηματικής και κοινωνικής λειτουργίας. Άλογα, σκύλοι, γάτες, κουνέλια, ινδικά χοιρίδια, ψάρια, χελώνες, ωδικά πουλιά, δελφίνια, ακόμη και οικόσιτα γουρουνάκια και άλλα αγροτικά ζώα μπορούν να προσφέρουν ιδανικά τις υπηρεσίες τους στον άνθρωπο. Φυσικά στην κορυφή της λίστας βρίσκεται ο σκύλος, ο οποίος συν τοις άλλοις (σύμφωνα με ερευνητές της Κτηνιατρικής Σχολής του Κέμπριτζ), αν εκπαιδευτεί κατάλληλα, μπορεί να ξεχωρίσει τη μυρωδιά που αναδίδουν τα καρκινικά κύτταρα και να εντοπίσει με επιτυχία έναν καρκίνο.

Η παρουσία ενός ζώου στον χώρο κάνει καλό. Έχει αποδειχθεί ότι η παρέα με έναν σκύλο ή μια γάτα, καθώς επίσης και η παρατήρηση ψαριών που κολυμπούν μέσα σε ένα ενυδρείο μειώνουν την αρτηριακή πίεση και κατεβάζουν τα επίπεδα της χοληστερίνης και των τριγλυκεριδίων στο αίμα. Σύμφωνα με έρευνα του πανεπιστημίου της Μινεσότα, η παρουσία γάτας στο σπίτι μπορεί να μειώσει σχεδόν στο μισό τον κίνδυνο καρδιακής προσβολής ή εγκεφαλικού.

Συμπερασματικά, μπορούμε να πούμε ότι τα οφέλη από την ύπαρξη ζώων στην ζωή του ανθρώπου είναι καταγεγραμμένα και κοινά αποδεκτά. Ένα ζώο συντροφιάς προσφέρει στιγμές ξεκούρασης, διασκέδασης, ξεγνοιασιάς γεμάτες συναισθήματα (χαρά, ανακούφιση, θλίψη). Τα ζώα μπορεί να προσφέρουν ασφάλεια, να αποτελέσουν έμπιστο σύντροφο και πολύτιμη συντροφιά.

Συγκεκριμένα οι ειδικοί συστήνουν τις γάτες για τους ηλικιωμένους που ζουν μόνοι και δεν μετακινούνται εύκολα, γιατί δεν έχουν μεγάλες απαιτήσεις στη φροντίδα τους, ενώ τα χάμστερ και τα κουνέλια είναι καταλληλότερα για τα παιδιά.

Είναι πασιφανές όμως ότι σύμφωνα με την Ορθοδοξία, ακραίες καταστάσεις ζωοφιλίας και ζωολατρίας αποτελούν εκτροπές από την ομαλή σχέση ανθρώπων και ζώων. Κάνοντας όμως ένα ταξίδι από την Παλαιά στην Καινή Διαθήκη αλλά και μέσα από τα πατερικά κείμενα και τα συναξάρια των αγίων μας βλέπουμε ότι η σχέση τους με τα διάφορα ζώα δε σχετίζεται με τη νοσηρή ζωοφιλία της εποχής μας, ούτε με την ενστικτώδη αγάπη των ζώων στους ανθρώπους που τα προστατεύουν. Η αγάπη τους προς αυτά είναι περίσσειμα της καίγόμενης καρδιάς τους υπέρ της κτίσεως, χωρίς να υποβιβάζεται σε ειδωλοποίηση της φύσης αλλά ως ευχαριστία στον Κύριο και Δημιουργό των πάντων.

<http://ipen.gr/new/2018/01/02/%CE%B7-%CE%B6%CF%89%CE%BF%CF%86%CE%B9%CE%BB%CE%AF%CE%B1-%CE%BA%CE%B1%CE%B9-%CE%B7-%CE%B5%CE%BE%CF%85%CF%80%CE%B7%CF%81%CE%AD%CF%84%CE%B7%CF%83%CE%B7-%CE%B1%CE%BD%CE%B1%CE%B3%CE%BA%CF%8E%CE%BD-%CF%84/>

Η. Ο άγιος Χριστοφόρος, ένας άγιος με πρόσωπο σκύλου

Ο Άγιος Μεγαλομάρτυς Χριστόφορος καταγόταν από ημιβάρβαρη φυλή και ονομαζόταν Ρεμπρόβος, που σημαίνει αδόκιμος, αποδοκιμασμένος, κολασμένος. Πιθανότατα έζησε κατά τους χρόνους του αυτοκράτορα Δεκίου (249 - 251 μ.Χ.), όταν στην Αντιόχεια Επίσκοπος ήταν ο Άγιος Ιερομάρτυς Βαβύλας (τιμάται [4 Σεπτεμβρίου](#)).

Ο Άγιος Χριστόφορος λεγόταν κυνοπρόσωπος κι αυτό είχε σαν αποτέλεσμα, όπως γράφει ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης, να απεικονισθεί από μερικούς αμαθείς ζωγράφους με μορφή σκύλου, ενώ η λέξη κυνοπρόσωπος σήμαινε ότι το πρόσωπο του Αγίου Χριστοφόρου ήταν άγριο, άσχημο και άμορφο. Ο Άγιος Νικόδημος συνεχίζει, προσπαθώντας να διαλύσει αυτόν τον μύθο, αναφέροντας ξεκάθαρα ότι ο Άγιος Χριστόφορος είχε ανθρώπινο πρόσωπο, όπως όλοι οι άνθρωποι, αλλά η όψη του ήταν φοβερή, αγριωπή και άσχημη. Το γεγονός ότι στη χώρα καταγωγής του Αγίου υπήρχαν φυλές ανθρωποφάγων μάλλον βοήθησε την ανάπτυξη των δεισιδαιμονιών απ' τους αφελείς.

Η μεταστροφή του στον Χριστό έγινε με τρόπο θαυμαστό. Συνελήφθη αιχμάλωτος σε μάχη, που διεξήγαγε το έθνος του με τα Ρωμαϊκά αυτοκρατορικά στρατεύματα. Κατατάχθηκε στις Ρωμαϊκές λεγεώνες και πολέμησε κατά των Περσών, επί Γορδίου και Φιλίππου. Όταν ήταν ακόμη κατειχόμενος, για να ευχαριστήσει τον Χριστό, εγκαταστάθηκε σε επικίνδυνη διαδρομή ποταμού και μετέφερε δωρεάν επί των ώμων του εκείνους που επιθυμούσαν να διέλθουν τον ποταμό. Μια μέρα παρουσιάστηκε προς αυτόν μικρό παιδί, το οποίο τον παρακάλεσε να τον περάσει στην απέναντι όχθη. Ο Ρεμπρόβος πρόθυμα το έθεσε επί των ώμων του και στηριζόμενος επί της ράβδου του εισήλθε στον ποταμό. Όσο όμως προχωρούσε, τόσο το βάρος του παιδιού αυξανόταν, ώστε με μεγάλο κόπο κατόρθωσε να φθάσει στην απέναντι όχθη. Μόλις έφθασε στον προορισμό του, κατάκοπος είπε στο παιδί ότι και όλο τον κόσμο να σήκωνε δεν θα ήταν τόσο βαρύς. Το παιδί του απάντησε: «Μην απορείς, διότι δεν μετέφερες μόνο τον κόσμο όλο, αλλά και τον πλάσαντα αυτόν. Είμαι Εκείνος στην υπηρεσία του Οποίου έθεσες τις δυνάμεις σου και σε απόδειξη αυτού φύτεψε το ραβδί σου και αύριο θα έχει βλαστήσει», και αμέσως εξαφανίστηκε. Ο Ρεμπρόβος φύτεψε την ράβδο και την επομένη την βρήκε πράγματι να έχει βλαστήσει. Μετά το περιστατικό αυτό βαπτίστηκε Χριστιανός από τον Άγιο Ιερομάρτυρα Βαβύλα, ο οποίος τον μετονόμασε σε Χριστόφορο. Η άκτιστη θεία Χάρη, που έλαβε την ώρα του βαπτίσματος και του Χρίσματος, μεταμόρφωσε όλη του την ύπαρξη. Και αυτή ακόμα η δύσμορφη όψη του φαινόταν φωτεινότερη και ομορφότερη.

Στην Ορθόδοξη αγιογραφία ο Άγιος εικονίζεται να μεταφέρει στον ώμο του τον Χριστό. Εξ' αφορμής ίσως του γεγονότος αυτού θεωρείται προστάτης των οδηγών και στο Μικρόν Ευχολόγιον και συγκεκριμένα στην Ακολουθία «επί ευλογήσει νέου οχήματος» υπάρχει, πρώτο στη σειρά, το απολυτικό του.

Κατά τον τότε εναντίον των Χριστιανών διωγμό, λίγο μετά την βάπτισή του, είδε Χριστιανούς να κακοποιούνται από τους ειδωλολάτρες. Από αγανάκτηση επενέβη και έκανε δριμύτατες παρατηρήσεις προς αυτούς, διέφυγε δε τη σύλληψη χάρη στο γιγαντιαίο του παράστημα και την ηράκλεια δύναμή του. Καταγγέλθηκε όμως στον αυτοκράτορα και διατάχθηκε η σύλληψή του. Για τον σκοπό αυτό απεστάλησαν διακόσιοι στρατιώτες. Αυτοί, αφού ερεύνησαν σε διάφορα μέρη, τον βρήκαν κατά την στιγμή την οποία ετοιμαζόταν να γευματίσει ένα κομμάτι ξερό ψωμί. Κατάκοποι οι στρατιώτες και πεινασμένοι ζήτησαν από τον Άγιο Χριστόφορο να τους δώσει να φάγουν και ως αντάλλαγμα του υποσχέθηκαν ότι δεν θα τον κακομεταχειρίζονταν. Ένας από τους στρατιώτες, βλέποντας ότι πλην του ξερού άρτου δεν υπήρχε καμία άλλη τροφή, ειρωνευόμενος τον Χριστόφορο, του είπε ότι ευχαρίστως θα γινόταν Χριστιανός, εάν είχε την δύναμη να τους χορτάσει όλους με το κομμάτι εκείνο του άρτου. Τότε ο Άγιος, αφού γονάτισε, άρχισε να παρακαλεί τον Χριστό να πολλαπλασιάσει το κομμάτι εκείνο του άρτου, όπως πολλαπλασίασε τους πέντε άρτους στην έρημο, για να χορτάσουν οι πεινώντες στρατιώτες και να φωτισθούν στην αναγνώριση και ομολογία Αυτού. Η παράκληση του Αγίου εισακούστηκε και το τεμάχιο του άρτου πολλαπλασιάστηκε. Βλέποντας οι στρατιώτες το θαύμα αυτό, προσέλεσαν στα πόδια του Αγίου και τον παρακαλούσαν να τους γνωρίσει καλύτερα τον Θεό του. Ο Άγιος εξέθεσε με απλότητα τη Χριστιανική διδασκαλία και αφού όλοι εξέφρασαν την επιθυμία να γίνουν

Χριστιανοί, τους οδήγησε προς τον Επίσκοπο Αντιοχείας Βαβύλα, ο οποίος, αφού τους κατήχησε, τους βάπτισε.

Όταν ο αυτοκράτορας Δέκιος πληροφορήθηκε το γεγονός, τους μεν στρατιώτες συνέλαβε και αποκεφάλισε, τον δε Χριστόφορο προσπάθησε με υποσχέσεις και κολακείες να μεταπείσει, αλλά οι προσπάθειές του προσέκρουσαν στην επίμονη άρνηση αυτού. Κατόπιν τούτου έστειλε προς αυτόν δύο διεφθαρμένες γυναίκες, την Ακυλίνα και την Καλλινίκη, ελπίζοντας ότι με τα θέληγμά τους θα τον σαγήνευαν και θα τον παρέσυραν. Οι δύο γυναίκες, αφού άκουσαν την προτροπή του Αγίου, για να επανέλθουν στον δρόμο της αγνότητας και της αρετής, έγιναν Χριστιανές και, αφού παρουσιάσθηκαν ενώπιον του αυτοκράτορα Δεκίου, ομολόγησαν τον Χριστό. Γι' αυτό και βρήκαν μαρτυρικό θάνατο. Στη συνέχεια ο Άγιος Χριστόφορος υποβλήθηκε σε φρικτά βασανιστήρια και τέλος υπέστη τον δι' αποκεφαλισμού θάνατο το 251 μ.Χ.

Η Εκκλησία μας τιμά την μνήμη του κάθε χρόνο στις 9 Μαΐου.

<http://www.dogma.gr/diafora/agios-christoforos-giati-onomastike-etsi-kai-giati-theoretai-prostatis-ton-odigon/28349/>

Θέλω και μπορώ ή μπορώ και δεν θέλω την νηστεία;

Κείμενο 1 και σχόλια:

Πήγε ο Αββάς Αβραάμ στον Αββά Άρη. Και ενώ κάθονταν, ήλθε κάποιος μοναχός στον γέροντα και του λέγει: «Πες μου τι να κάνω για να σωθώ;». Και εκείνος του αποκρίνεται: «Πήγαινε και πέρασε αυτή τη χρονιά τρώγοντας κάθε βράδυ ψωμί και αλάτι. Και ξαναέλα να σου πω». Έφυγε ο μοναχός και έκαμε έτσι.

Αφού πέρασε ο χρόνος, ήλθε πάλι στον Αββά Άρη ο μοναχός εκείνος. Συνέβη δε να είναι και ο Αββάς Αβραάμ εκεί. Και είπε πάλι ο γείτονας στον μοναχό: «Πήγαινε και νήστεψε και αυτή τη χρονιά κάθε δύο μέρες». Και σαν έφυγε ο μοναχός, λέγει ο Αββάς Αβραάμ στον Αββά Άρη: «Γιατί σε όλους τους μοναχούς βάζεις με τα λόγια σου ζυγό ελαφρό και σ' αυτόν εδώ τον αδελφό φορτώνεις μεγάλα βάρη;». Του αποκρίνεται τότε ο γέροντας: «Οι άλλοι μοναχοί ό,τι ζητούν καθώς έρχονται, αυτό και τους δίνω. Ενώ αυτός για χάρη του Θεού, έρχεται να ακούσει λόγο. Γιατί είναι αγωνιστής. Και ό,τι του πω, το κάνει με ζήλο. Γι' αυτό κι εγώ του λέγω του Θεού τα λόγια».

Τρώγοντας κάθε βράδυ ψωμί κι αλάτι: η λιτή τροφή βοηθά τον άνθρωπο να μην αισθάνεται ότι καλοπερνά. Συνηθίζει το σώμα μας να μένει ευχαριστημένο με λίγα. Μας βοηθά να προσευχόμαστε, αλλά και μας κάνει υπάκουους στο θέλημα του Θεού. Εδώ ο μοναχός που υπακούει στον αββά Άρη, τον έχει πνευματικό, τον εμπιστεύεται, ξέρει ότι είναι άνθρωπος του Θεού. Έχει σημασία, αν θέλουμε να ζούμε πνευματική ζωή από την νεανική μας ηλικία, αν δηλαδή θέλουμε να σκεφτόμαστε όχι με το πώς θα ευχαριστούμε τον εαυτό μας και τους ανθρώπους, αλλά με το πώς θα δοξάζουμε τον Θεό με την ζωή μας, να έχουμε κάποιον πνευματικό πατέρα, κάποιον πνευματικό άνθρωπο ο οποίος να μας συμβουλεύει και για το πώς θα ακολουθούμε τον δρόμο της Εκκλησίας. Ο γέροντας συμβουλεύει τον μοναχό να τρώει ψωμί κι αλάτι, να νηστεύει δηλαδή, για να μπορεί να αγωνίζεται για να αρέσει στον Θεό.

Κάθε δύο μέρες: η πνευματική ζωή ακολουθεί προοδευτικό δρόμο. Δεν είναι δρόμος που όλα πρέπει να γίνουν αμέσως. Γι' αυτό και ο αββάς Άρης προσθέτει σταδιακά στην άσκηση του μοναχού καινούργια βήματα. Στην νεανική μας ηλικία μπορούμε να κάνουμε λίγα. Καθώς μεγαλώνουμε, καλούμαστε να προχωρούμε. Όμως πρέπει να ξεκινήσουμε από την μικρή μας ηλικία κάπως να προσπαθούμε για τον Χριστό.

Το κάνει με ζήλο: ο αββάς βλέπει τον μοναχό να έχει ζήλο, να έχει όρεξη, να παλεύει. Έτσι δεν τον αφήνει στα εύκολα, αλλά τον βάζει στα πιο δύσκολα. Είναι ωραίο στην πίστη να θέλουμε να κάνουμε βήματα, να μην μένουμε στάσιμοι. Η νηστεία θέλει όρεξη για να την κάνεις. Και νηστεία δεν είναι μόνο οι υλικές τροφές. Έχει να κάνει και με τα πάθη και τις αμαρτίες. Την κακία. Το ψέμα, Τον θυμό. Την κατάκριση. Την άρνηση της αγάπης.

Κείμενο 2 και σχόλια:

Μερικοί νέοι ευσεβείς ανέβηκαν στη σκήτη για να επισκεφτούν κάποιο γνωστό τους Γέροντα. Επειδή θα έμεναν κοντά του όλη μέρα, του ζήτησαν λίγο λάδι για να μαγειρέψουν τα όσπρια που είχαν πάρει μαζί τους για να φάνε.

- Να, εκεί κρέμεται το φλασκί, που μου είχατε φέρει δώρο πριν τρία χρόνια, τους έδειξε ο Γέροντας. Πάρτε όσο θέλετε.

Όταν το ξεκρέμασαν, είδαν πως το φλασκί ήταν ακόμη σφραγισμένο και θαύμασαν τη νηστεία του γέροντα, που δεν είχε σκεφθεί καν να το ανοίξει, πόσο μάλλον να το χρησιμοποιήσει.

Δεν είχε σκεφτεί καν να το ανοίξει: υπάρχει και η νηστεία των λογισμών. Να παλεύουμε να μην αφήνουμε κακές σκέψεις να μας κυβερνούν. Στην περίπτωση του γέροντα δεν σκέφτηκε ούτε

καν αυτό που είχε δικαίωμα. Να χρησιμοποιήσει το λάδι που του είχαν δώσει, για να δώσει λίγη νοστιμιά στο φαγητό που μπορούσε να φάει. Ήθελε να είναι απόλυτα νηστευτής. Και επειδή ήθελε, μπόρεσε. Αν δεν ήθελε, δεν θα μπορούσε.

Κείμενο 3 και σχόλια:

Ο Αββάς Ελλάδιος έτρωγε σε όλη του τη ζωή μόνο ψωμί κι αλάτι, όπως όλοι οι σκητιώτες μοναχοί. Σαν έφθανε το Πάσχα έλεγε στον εαυτό του:

- Σήμερα, χάριν της μεγάλης εορτής, πρέπει να κοπιάσω περισσότερο.

Ενώ λοιπόν τις άλλες μέρες έτρωγε καθιστός, την ημέρα του Πάσχα συνήθιζε να τρώει όρθιος.

Συνήθιζε να τρώει όρθιος: δεν ξεχνούσε την νηστεία ούτε και την ημέρα που η νηστεία είχε τελειώσει. Ένωθε ότι έπρεπε να καταβάλει έναν κόπο, για να δείξει στον Θεό ότι Εκείνος είναι η σκέψη του και όχι η καλοπέραση του εαυτού του.

B. Η νηστεία στην εποχή μας

- Ο άνθρωπος σήμερα σκέφτεται συνεχώς το φαγητό. Το θεοποιεί. Το να τρώμε δεν είναι αμαρτία. Το να ζούμε για να τρώμε είναι. Το να μας παρασύρει η πείνα στην λαιμαργία είναι κακό. Η τροφή μας χρειάζεται να έχει ένα μέτρο. Γι' αυτό και ο περιορισμός της ποσότητας και η αλλαγή στο είδος της διατροφής κατά την περίοδο της Σαρακοστής είναι μία σημαντική προσπάθεια την οποία ζητά η Εκκλησία από όλους μας, μικρότερους και μεγαλύτερους να κάνουμε, για να παλέψουμε να απεξαρτηθούμε από την λαιμαργία της τροφής.

- Νηστεία είναι η αποχή από την τροφή ή από συγκεκριμένα είδη της. Νηστεύω σημαίνει ότι στερώ τον εαυτό μου από την απόλαυση της τροφής και από ό,τι με ευχαριστεί σ' αυτή. Η νηστεία αποτελεί μίμηση του Χριστού, ο οποίος μετά την Βάπτισή του στον Ιορδάνη ποταμό από τον Ιωάννη, νήστεψε 40 ημέρες, αλλά είτε κιόλας ότι για να μπορέσει ο άνθρωπος να απομακρύνει από την ζωή του τον διάβολο και τον πειρασμό θα το καταφέρει με τη νηστεία και την προσευχή. Η νηστεία έχει σωματικές ωφέλειες. Μας αποτοξινώνει από το κρέας και άλλα βλαβερά προϊόντα, μας βοηθά να κινηθούμε πιο ελεύθεροι. Ταυτόχρονα, η νηστεία ως αποκοπή από το δικό μας θέλημα, μας οδηγεί στο να σκεφτόμαστε περισσότερο το Θεό και να ζούμε την προσευχή του. Η αληθινή νηστεία έχει και χαρακτήρα πνευματικό.

- Η νηστεία είναι ένα μέσο για να προχωρήσουμε στην πνευματική ζωή. Δεν αποτελεί κατάσταση που σκοτώνει το σώμα, γιατί η Εκκλησία σέβεται και τιμά το σώμα ως ναό του Αγίου Πνεύματος. Η νηστεία βοηθά το σώμα να αποτοξινωθεί από το κρέας και τα άλλα αρτύσιμα φαγητά και ταυτόχρονα αποτελεί μια πολύ καλή πνευματική προπόνηση, ώστε ο άνθρωπος να μην στρέφει τον εαυτό του στο φαγητό, αλλά στην προσπάθεια για μια πιο πνευματική πορεία.

- Η νηστεία είναι στέρηση, δηλαδή αφήνουμε κατά μέρος τον εγωισμό μας και ζούμε σύμφωνα με το θέλημα του Θεού. Ο κόσμος θεωρεί ότι ο άνθρωπος σήμερα δεν πρέπει να στερείται τίποτα, αλλά να πορεύεται σύμφωνα με τις επιθυμίες του. Ιδίως για μας τους νέους, όλοι θέλουν να μη μας λείπει τίποτα, ενώ αν στερηθούμε και κάτι δεν παθαίνουμε απολύτως τίποτα. Από τη νηστεία κανείς δεν αρρωσταίνει. Από τη νηστεία κανείς δεν αδυνατίζει. Αλλάζουμε τρόπο διατροφής και όχι σταματάμε να τρώμε. Τα παραδείγματα του Γεροντικού δείχνουν ότι η νηστεία είναι μεγάλη άσκηση. Ο Θεός δεν θέλει από μας τόσο πολύ. Θέλει το λίγο που μπορούμε, για να αποκτήσει η ζωή μας μια άλλη ποιότητα.

- Αν η νηστεία συνδυασθεί με την προσευχή, την εξομολόγηση, την συγχώρεση και την ελεημοσύνη, τότε ομορφαίνει πραγματικά τη ζωή μας και πλησιάζουμε πιο κοντά στο Θεό. Αν η νηστεία συνδυαστεί με τη Θεία Κοινωνία, την αποφυγή της κατάκρισης και την αγάπη, τότε έχουμε κάνει ένα σπουδαίο βήμα προς το Θεό και θα εορτάσουμε το πιο όμορφο Πάσχα της ζωής μας. Ακόμα κι αν ο διάβολος μας πειράξει, τίποτα δεν θα σταθεί εμπόδιο στη χαρά, του να περάσει η Σαρακοστή έχοντας στερηθεί κάτι για την αγάπη του Χριστού!

- Η νηστεία δεν περιορίζεται μόνο στις τροφές. Ελεγκτείται και στις αμαρτίες και σε ό,τι μας αρέσει. Μπορούμε να περιορίσουμε την τηλεόραση, το Διαδίκτυο, το κινητό και τις κακιές. Κι αυτό είναι νηστεία. Αν θέλουμε, μπορούμε. Αν απορρίπτουμε τους κακούς λογισμούς, τότε νηστεύουμε. Υπάρχει και η νηστεία από τις λιχουδιές. Η εποχή μας διαρκώς προτείνει νέα φαγητά, προϊόντα κατανάλωσης, για να μπορούμε να επιλέξουμε, για να μας οδηγεί συνεχώς προς την τροφή. Όμως αν θέλουμε, μπορούμε να επιλέξουμε μία ζωή με μέτρο και αγάπη προς τον Θεό. Αντί να είμαστε στραμμένοι προς το τι θα καταναλώσουμε, προς το τι θα φάμε να επιλέξουμε τον δρόμο της αγάπης και του μέτρου.

Γ. Ένα τραγούδι:

«Χωρίς νηστεία και γιορτή, βοήθα με, δίχως της πίστης το κλειδί, βοήθα με» (Ένα παλιό τραγούδι του Νίκου Πορτοκάλογλου)

Νηστεία και γιορτή: είναι πολύ όμορφο να συνδυάσουμε την νηστεία με τις γιορτές της πίστης μας. Μας δείχνει έτσι η Εκκλησία ότι η νηστεία είναι χαρά, αλλά και ότι η παράδοσή μας δεν μας αφήνει να ζήσουμε τα ωραία έθιμα των γιορτών αν δεν στραφούμε και στον εαυτό μας, αν δεν νηστεύουμε, να παλέψουμε να αλλάξουμε την ζωή μας, ώστε οι γιορτές να έχουν ένα αλλιώτικο νόημα. Δεν είναι υποχρεωτικό να νηστεύουμε όλες τις μέρες. Μπορούμε όμως να προσπαθήσουμε, για να κρατήσουμε ζωντανή την παράδοσή μας και την ταυτότητά μας, να μείνουμε Έλληνες και χριστιανοί!

Δ. Η Νηστεία στην Εκκλησία

Η λέξη **νηστεία** είναι σύνθετη και προέρχεται από το αρνητικό μόριο *νη* και το ρήμα *εσθίω*, που είναι άλλος τρόπος του *έσθω* και του *έδω* και που σημαίνει τρώγω. **Νήστις** – η πρώτη λέξη που δημιουργήθηκε – σημαίνει αυτός που δεν εσθίει, που δεν τρώγει. Από την λέξη αυτή στη συνέχεια προήλθε το ρήμα **νηστεύω** και το αφηρημένο ουσιαστικό **νηστεία**, που αρχικά σήμαινε την πλήρη αποχή από τροφές και ποτά, δηλαδή την αστία και ατροφία.

Αργότερα, με την αύξηση της χρονικής διάρκειας και την προοδευτική διαμόρφωση του θεσμού της νηστείας, νηστεία δεν σήμαινε μόνο την πλήρη αποχή από στερεές ή υγρές τροφές, αλλά και την μερική αποχή, την αποχή δηλαδή από ορισμένες τροφές και την λήψη άλλων, συγκεκριμένων τροφών. Έτσι έχουμε την διάκριση σε *νηστήσιμες* και *αρτυμένες* ή *αρτύσιμες* τροφές.

Κατά την διάκριση αυτή νηστήσιμες τροφές θεωρούνται το ψωμί, τα λαχανικά, οι καρποί και μάλιστα οι ξηροί, οι ελιές και άλλα. Αρτύσιμα, αντίθετα, θεωρούνται τα διάφορα φαγητά που μαγειρεύουμε με την χρήση ελαίου ή βουτύρου και διαφόρων καρυκευμάτων, όπως και το κρασί (Όταν δεν τρώμε λάδι, δεν πίνουμε και κρασί).

Η νηστεία της Τετάρτης και της Παρασκευής: Η νηστεία των δύο αυτών ημερών ήταν πάντοτε ιδιαίτερα αυστηρή, ανάλογη της νηστείας της Μεγάλης Τεσσαρακοστής και της Μεγάλης Εβδομάδας.

Η νηστεία της Μεγάλης Τεσσαρακοστής (και της Μεγάλης Εβδομάδας): Μεταξύ των μακρών νηστειών του έτους η νηστεία της Μεγάλης Τεσσαρακοστής είναι η αρχαιότερη και αυστηρότερη περίοδος νηστείας. Ξεκινά από την Καθαρά Δευτέρα και τελειώνει με το Μεγάλο Σάββατο. Με ιδιαίτερη αυστηρότητα λοιπόν νηστεύουμε την πρώτη ή αλλιώς *Καθαρά Εβδομάδα*. Λάδι (και οίνο) καταλύουμε μόνο το Σάββατο και την Κυριακή. Με τον ίδιο περίπου τρόπο οφείλουμε να νηστεύουμε και το άλλο διάστημα της Μεγάλης Τεσσαρακοστής. Αν θέλουμε να είμαστε ακριβείς, από λάδι (και οίνο) απέχουμε όλες τις ημέρες της εβδομάδας και όχι μόνο την Τετάρτη και την Παρασκευή, ενώ λάδι και οίνο καταλύουμε μόνο το Σάββατο και την Κυριακή.

Εξαιρέσεις της νηστείας της Μεγάλης Τεσσαρακοστής: **Των Αγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων** επιτρέπεται η κατάλυση οίνου και ελαίου. **Τον Ευαγγελισμό της Θεοτόκου** καταλύουμε και ψάρι. **Την Κυριακή των Βαΐων** καταλύουμε ψάρι.

Τέλος, θα πρέπει να τονίσουμε ότι το Σάββατο και την Κυριακή καταλύουμε υποχρεωτικά οίνο και έλαιο, με μία εξαίρεση: **Το Μεγάλο Σάββατο, το μοναδικό Σάββατο του έτους που νηστεύουμε, είναι ημέρα αυστηρής νηστείας.**

Η νηστεία των Χριστουγέννων: Δεύτερη μακρά περίοδος νηστείας μετά την Μεγάλη Τεσσαρακοστή είναι η νηστεία των Χριστουγέννων, γνωστή στη γλώσσα του ορθόδοξου λαού μας και ως *σαρανταήμερο*. Αρχίζει την 15η Νοεμβρίου και λήγει την 24η Δεκεμβρίου. Επιτρέπεται, πλην Τετάρτης και Παρασκευής, η κατάλυση ψαριού, μέχρι τις 17 Δεκεμβρίου.

Η νηστεία των Αγίων Αποστόλων: Μία ακόμη μακρά περίοδος νηστείας είναι η λεγόμενη νηστεία των Αγίων Αποστόλων. Ονομάζεται έτσι διότι προηγείται των δύο αποστολικών εορτών:

της εορτής των Αγίων πρωτοκορυφαίων Αποστόλων Πέτρου και Παύλου (29 Ιουνίου) και της “Συνάξεως των Αγίων Αποστόλων” (30 Ιουνίου).

Η χρονική διάρκεια αυτής της νηστείας είναι μεταβλητή επειδή η έναρξή της εξαρτάται από την κινητή εορτή του Πάσχα. Αρχίζει την Δευτέρα μετά την Κυριακή των Αγίων Πάντων και λήγει σταθερά την 28η Ιουνίου. Κατά το ισχύον (νέο) ημερολόγιο δεν υπερβαίνει ποτέ τις 30 ημέρες. Υπάρχει ακόμα και περίπτωση (όταν το Πάσχα εορτάζεται μεταξύ 5 και 8 Μαΐου) να μην έχουμε καθόλου νηστεία.

Κατά την περίοδο της νηστείας αυτής **δεν καταλύουμε κρέας, γαλακτερά και αυγά**, ενώ επιτρέπεται η κατάλυση ψαριού. (Φυσικά πάντοτε εκτός Τετάρτης και Παρασκευής).

Η νηστεία του Δεκαπενταυούστου: Η περίοδος αυτή της νηστείας προηγείται της Κοιμήσεως της Θεοτόκου και αρχικά ήταν διηρημένη σε δύο τμήματα: αυτό που προηγείτο της εορτής της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος και εκείνο της Κοιμήσεως της Θεοτόκου. Η νηστεία αυτή όπως επικράτησε να την τηρούμε, έχει αυστηρό χαρακτήρα. Μόνο **κατά την εορτή της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος, οποιαδήποτε ημέρα κι αν πέσει καταλύουμε ψάρι.**

Η νηστεία της Παραμονής των Θεοφανείων (5 Ιανουαρίου): Την νηστεύουμε **ανστηρά, με ξηροφαγία**, και μόνο αν πέσει Σάββατο ή Κυριακή **καταλύουμε λάδι.**

Η νηστεία της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού (14 Σεπτεμβρίου): Νηστεύουμε με **ξηροφαγία**, εκτός κι αν πέσει Σάββατο ή Κυριακή **τότε καταλύουμε οίνο και έλαιο.**

Η νηστεία κατά την εορτή της Αποτομής της τιμίας κεφαλής του Προδρόμου Ιωάννου (29 Αυγούστου): Νηστεύουμε με **ξηροφαγία**, εκτός κι αν πέσει Σάββατο ή Κυριακή **τότε καταλύουμε οίνο και έλαιο.**

Πότε άλλοτε νηστεύουμε: Νηστείες λόγω εκτάκτων περιστάσεων: Η απειλή πολέμου, ο φόβος σεισμού, η ανομβρία, κάποια φοβερή επιδημία ή αρρώστια, οι κατακλυσμοί και άλλες έκτακτες κοινές συμφορές, συχνά οδήγησαν – και οδηγούν και σήμερα – την Εκκλησία στην απόφαση να καλέσει τον λαό σε μετάνοια, προσευχή και νηστεία, προκειμένου με συντριβή και ταπείνωση όλοι μαζί οι πιστοί να ζητήσουν το έλεος και την σωστική παρέμβαση του Θεού. Τέτοιες νηστείες αποφασίζει είτε η Σύνοδος, είτε ο Επίσκοπος για την εκκλησιαστική επαρχία του. **Η νηστεία που επιβάλλει ο Πνευματικός ως επιτίμιο:** Πολλές φορές ο Πνευματικός επιβάλλει νηστεία σε κάποιον εξομολογούμενο. Ο σκοπός του επιτίμιου αυτού είναι καθαρά παιδαγωγικός και θεραπευτικός και αποσκοπεί στην απελευθέρωση του πιστού από την κυριαρχία διαφόρων παθών και στην σταθεροποίησή του στη χριστιανική ζωή. **Όταν το κάνουμε τάμα ή το κρίνουμε ωφέλιμο πνευματικά. Η νηστεία πριν από την συμμετοχή μας στα θεία Μυστήρια:** Νηστεία προηγείτο πάντοτε πριν του μυστηρίου του Βαπτίσματος και του μυστηρίου του Χρίσματος που ακολουθούσε. Το ίδιο ισχύει και για τα υπόλοιπα Μυστήρια της Εκκλησίας (Εξομολόγησης, Ευχέλαιο, Γάμος, Ιερωσύνη (χειροτονία), Θεία Μετάληψη).

<https://www.imilias.gr/pote-kai-pos-nisteuoume.html>

Ε. Το νόημα της Σαρακοστής (π. Αλέξανδρος Σμέμαν)

Πώς θα μπορούσε η Μεγάλη Σαρακοστή να έχει όχι μια απλή επιφανειακή, αλλά μια αληθινή επίδραση στην ύπαρξή μας; Πώς είναι δυνατόν να εφαρμόσουμε στη ζωή μας τη διδασκαλία της Εκκλησίας σχετικά με τη Μεγάλη Σαρακοστή όπως μας μεταδίδεται κυρίως μέσα από τη λατρεία αυτής της περιόδου;

Τούτη η ζωή είναι πολύ διαφορετική από τη ζωή των ανθρώπων εκείνων που ζούσαν τον καιρό που γράφονταν αυτοί οι ύμνοι και οι Ακολουθίες και συντάσσονταν οι κανόνες και τα τυπικά. Ζούσε τότε κανείς σε μια σχετικά μικρή και βασικά αγροτική κοινωνία, μέσα σ' ένα οργανωμένο ορθόδοξο κόσμο και η Εκκλησία διαμόρφωνε το γενικό ρυθμό της ζωής του. Τώρα όμως ζούμε σε τεράστια αστικά κέντρα, σε τεχνοκρατούμενες κοινωνίες, πληθωρικές στα θρησκευτικά «πιστεύω» τους με εκκοσμικευμένες απόψεις για τον κόσμο, και μέσα σ' αυτές εμείς οι ορθόδοξοι αποτελούμε μια ασημαντή μειονότητα. Η Μεγάλη Σαρακοστή δεν είναι πια «αισθητή», όπως ήταν παλιά στην Ελλάδα ή στην Ρωσία, ας πούμε. Η ερώτησή μας λοιπόν είναι πολύ ουσιαστική: πώς μπορούμε εμείς –πέρα από το να κάνουμε μια ή δυο «συμβατικές» αλλαγές στην καθημερινή ζωή μας – να τηρήσουμε τη Σαρακοστή;

Είναι φανερό, λόγου χάρη, ότι για τους πιο πολλούς από τους πιστούς το να παρακολουθούν καθημερινά τις Ακολουθίες αυτής της περιόδου είναι πέρα από κάθε συζήτηση. Εξακολουθούν, φυσικά να εκκλησιάζονται την Κυριακή, αλλά, όπως έχουμε πει, τις Κυριακές της Σαρακοστής η Θεία Λειτουργία, τουλάχιστον εξωτερικά, δεν αντανakλά κάτι από τη Μεγάλη Σαρακοστή και έτσι δεν μπορεί κανείς να έχει ούτε καν την αίσθηση του λατρευτικού τυπικού της Σαρακοστής, δεδομένου μάλιστα ότι η λατρεία είναι το μόνο μέσο που μας μεταφέρει στο πνεύμα της Σαρακοστής.

Και εφ' όσον η Σαρακοστή με κανένα τρόπο δεν χρωματίζει τον πολιτισμό στον οποίο ανήκουμε, δεν είναι ν' απορεί κανείς που αρνητικά καταλαβαίνουμε τη Σαρακοστή, δηλαδή, σαν μια περίοδο στην οποία απαγορεύονται μερικά πράγματα, όπως το κρέας, τα λίπη, οι χοροί και οι διασκεδάσεις. Η συνηθισμένη ερώτηση: «τι προσπαθείς να στερηθείς τούτη τη Σαρακοστή;» συνοψίζει τέλεια την αρνητική προσέγγιση της Σαρακοστής. Σαν θετική προσέγγιση, θεωρείται η αντίληψη ότι η Σαρακοστή είναι ο καιρός για την πραγματοποίηση της ετήσιας «υποχρέωσης» της Εξομολόγησης και της θείας Κοινωνίας («... και όχι αργότερα από την Κυριακή των Βαΐων...» έγραφε ένα φυλλαδάκι μιας ενορίας). Και αφού εκπληρωθεί αυτή η υποχρέωση τότε το υπόλοιπο της Σαρακοστής φαίνεται να χάνει όλα τα θετικά νοήματα.

Έτσι είναι φανερό ότι έχει αναπτυχθεί μια, μάλλον βαθιά, διαφωνία ανάμεσα στο πνεύμα ή τη «θεωρία» της Σαρακοστής, που προσπαθούμε να σκιαγραφήσουμε με βάση τη λατρεία, και στην κοινή και συνηθισμένη αντίληψη που επικρατεί και υποστηρίζεται όχι μόνο από τους λαϊκούς αλλά ακόμα και από τους ίδιους τους κληρικούς. Γιατί είναι πάντοτε πολύ πιο εύκολο να περιορίσεις κάτι πνευματικό μέσα σε κάτι τυπικό παρά ν' αναζητήσεις το πνευματικό μέσα στο τυπικό. Μπορούμε να πούμε, χωρίς καμιά υπερβολή, ότι αν και η Μεγάλη Σαρακοστή "τηρείται" ακόμα, όμως έχει χάσει την επίδρασή της στη ζωή μας, σταμάτησε να είναι το λουτρό της μετανοίας και της ανανέωσης που είχε σαν σκοπό της, σύμφωνα με τη λειτουργική και πνευματική διδασκαλία της Εκκλησίας. Αλλά τότε, μπορούμε άραγε να ξαναβρούμε και να ξανακάνουμε τη Μεγάλη Σαρακοστή μια πνευματική δύναμη για την καθημερινή πραγματικότητα της ύπαρξής μας;

Η απάντηση σ' αυτή την ερώτηση εξαρτάται πρώτα πρώτα - θα έλεγα και μοναδικά - από το αν επιθυμούμε να πάρουμε στα σοβαρά τη Μεγάλη Σαρακοστή ή όχι. Όσο και αν είναι νέες ή διαφορετικές οι συνθήκες κάτω από τις οποίες ζούμε σήμερα, όσο και αν είναι πραγματικές οι δυσκολίες και τα εμπόδια που υψώνονται από το σύγχρονο κόσμο μας, τίποτε απ' αυτό δεν αποτελεί αμετάκλητο εμπόδιο, τίποτε δεν κάνει τη Μεγάλη Σαρακοστή «αδύνατη».

Η πραγματική αιτία για την οποία βαθμιαία χάνουμε την επίδραση της Σαρακοστής στη ζωή μας βρίσκεται βαθύτερα. Είναι η δική μας συνειδητή ή ασυνειδητή μείωση της θρησκείας σε ένα επιπόλαιο τυπικισμό και συμβολισμό, πράγμα που αποτελεί ακριβώς το ξεστράτισμα και μετριάξει τη σοβαρότητα των απαιτήσεων της θρησκείας από τη ζωή μας, την αίτηση για δέσμευση και προσπάθεια. Αυτή η μείωση, θα πρέπει να προσθέσουμε, είναι, κατά κάποιο τρόπο, ιδιόμορφη στην Ορθοδοξία. Οι χριστιανοί της Δύσης, Καθολικοί ή Προτεστάντες, όταν αντιμετωπίζουν αυτό που εκείνοι θεωρούν «αδύνατον» αλλάζουν την ίδια τη θρησκεία, την «προσαρμόζουν» στις νέες συνθήκες έτσι ώστε να την κάνουν «εφαρμόσιμη». Πρόσφατα, λόγου χάρη, είδαμε τη Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία πρώτα να ελαττώνει τη νηστεία στο κατώτατο όριο και ύστερα να την ξεφορτώνεται τελείως.

Με σωστή και δικαιολογημένη αγανάκτηση, καταγγέλλουμε μια τέτοια «προσαρμογή» σαν προδοσία της χριστιανικής παράδοσης και σαν περιορισμό στο ελάχιστο της χριστιανικής πίστης. Και πραγματικά, η αλήθεια και η δόξα της Ορθοδοξίας είναι ότι δεν «προσαρμόζεται» και δεν συμβιβάζεται με τις χαμηλότερες επιδιώξεις και δεν κάνει το Χριστιανισμό «εύκολο». Αυτό είναι η δόξα για την Ορθοδοξία αλλά φυσικά, όχι για μας, τους ορθόδοξους. Δεν είναι σήμερα, ούτε και χθες, αλλά πολύ παλιότερα που βρήκαμε ένα τρόπο να συμφιλιώνουμε τις απόλυτες απαιτήσεις της Εκκλησίας με την ανθρώπινη αδυναμία μας* και αυτό δεν γίνεται μόνο με «απώλεια του προσώπου» αλλά και με πρόσθετες αφορμές για αυτοδικαίωση και ήσυχη συνείδηση. Ο τρόπος για να επιτευχθεί αυτό είναι η εκπλήρωση αυτών των απαιτήσεων συμβατικά, και ο συμβολικός τυπικισμός που διαποτίζει σήμερα όλη τη θρησκευτική μας ζωή. Έτσι, λόγου χάρη, δε θα σκεπτόμασταν ποτέ να αναθεωρήσουμε τη Λειτουργία μας και τους μοναστικούς κανονισμούς της -Θεός φυλάξει!- θα συνεχίζαμε όμως να ονομάζουμε την Ακολουθία της μιας ώρας «ολονύκτια αγρυπνία» και υπερήφανα θα εξηγούσαμε ότι αυτή είναι η ίδια Ακολουθία που έκαναν οι μοναχοί στη Λαύρα του Αγίου Σάββα τον 9ο αιώνα!

Σε σχέση με τη Μεγ. Σαρακοστή, αντί να κάνουμε ουσιαστικές ερωτήσεις -«τι είναι νηστεία; ή «τι είναι Σαρακοστή»;- εμείς ικανοποιούμαστε με τα σύμβολά της. Στα εκκλησιαστικά περιοδικά και φυλλάδια εμφανίζονται συνταγές για «ένα υπέροχο νηστήσιμο πιάτο»! Μπορεί ακόμα η ενορία και να συγκεντρώσει μερικά πάρα πάνω χρήματα οργανώνοντας ένα καλοδιαφημισμένο «σαρακοστιανό γεύμα». Είναι τόσα πολλά εκείνα που στις εκκλησίες μας εξηγούνται συμβολικά σαν ενδιαφέροντα, πολύχρωμα και διασκεδαστικά έθιμα και παραδόσεις, σαν κάτι δηλαδή που μας δένει όχι τόσο πολύ με τον Θεό και με μια νέα ζωή «εν Αυτώ», όσο με το παρελθόν και τις συνήθειες των προγόνων μας, ώστε γίνεται όλο και περισσότερο δύσκολο να διακρίνουμε πίσω απ' αυτά τα λαϊκά έθιμα τη σοβαρότητα της θρησκείας σε όλη της την έκταση.

Θέλω να τονίσω ότι δεν υπάρχει τίποτε το άσχημο στα διάφορα έθιμα. Όταν αυτά πρωτοεμφανίστηκαν ήταν τα μέσα με τα οποία η κοινωνία μπορούσε να δείξει ότι έπαιρνε στα σοβαρά τη θρησκεία. Τότε τα έθιμα δεν ήταν σύμβολα, αλλά η ίδια η ζωή. Αυτό που συνέβηκε πάντως ήταν το ότι καθώς άλλαξε η ζωή και έλαψε λίγο λίγο η θρησκεία να τη διαμορφώνει στην ολότητά της, λίγα από τα έθιμα διασώθηκαν σαν σύμβολα ενός τρόπου ζωής που δεν υπήρχε πια. Και αυτό που διασώθηκε ήταν εκείνο που, αφ' ενός είναι έντονα ζωντανό και αφ' ετέρου είναι λιγότερο δύσκολο.

Ο πνευματικός κίνδυνος εδώ είναι ότι σιγά σιγά αρχίζει κανείς να καταλαβαίνει τη θρησκεία σαν ένα σύστημα από σύμβολα και έθιμα μάλλον, παρά να ερμηνεύει όλα αυτά σαν μια πρόκληση για πνευματική ανανέωση και προσπάθεια. Μεγαλύτερη είναι η προσπάθεια που γίνεται για να προετοιμάζονται νηστήσιμα φαγητά ή για το πασχαλινό τραπέζι, παρά για τη νηστεία και τη συμμετοχή στην πνευματική πραγματικότητα του Πάσχα. Αυτό σημαίνει ότι, όσο τα έθιμα και οι παραδόσεις δεν συνδεθούν και πάλι με τη γενική θρησκευτική αντίληψη από την οποία προέρχονται, όσο δηλαδή δεν παίρνουμε στα σοβαρά τα σύμβολα, η Εκκλησία θα παραμένει χωρισμένη από τη ζωή και δεν θα την επηρεάζει καθόλου. Αντί να παριστάνουμε με σύμβολα την «πλούσια κληρονομιά» μας καιρός είναι ν' αρχίσουμε να την ενσωματώνουμε στην καθημερινή ζωή μας.

Το να πάρουμε λοιπόν στα σοβαρά τη Μεγάλη Σαρακοστή σημαίνει ότι θα τη θεωρούμε, πρώτα απ' όλα με την πιο βαθιά έννοια, μια πνευματική πρόκληση που απαιτεί αντίδραση, απόφαση, πρόγραμμα και συνεχή προσπάθεια. Και ακριβώς για το λόγο αυτό, όπως ξέρουμε, θεοπίστηκαν από την Εκκλησία οι εβδομάδες προετοιμασίας για τη Μεγάλη Σαρακοστή. Η περίοδος αυτή είναι καιρός για δράση, για απόφαση, για προγραμματισμό. Και ο καλύτερος και ευκολότερος τρόπος είναι ν' ακολουθήσουμε την καθοδήγηση της Εκκλησίας που είναι η μελέτη και ο στοχασμός πάνω στα πέντε ευαγγελικά θέματα που μας προσφέρονται τις πέντε Κυριακές της περιόδου πριν από τη Μεγάλη Σαρακοστή.

Τα θέματα αυτά είναι: η διακαής επιθυμία (Ζακχαιός), η ταπείνωση (Τελώνης και φαρισαίος), επιστροφή από την εξορία (Ασωτος), η κρίση (Κυριακή της Απόκρεω) και η συγχωρητικότητα (Κυριακή της Τυροφάγου). Αυτές οι ευαγγελικές περικοπές δεν διαβάζονται μόνο και μόνο για ν' ακουστούν στην Εκκλησία• σκοπός είναι να τις «πάρω μαζί μου στο σπίτι» και να στοχαστώ πάνω σ' αυτές σχετίζοντάς τις μάλιστα με τη ζωή μου, την οικογενειακή μου κατάσταση, τις επαγγελματικές υποχρεώσεις μου, το ενδιαφέρον μου για τα υλικά πράγματα, τις σχέσεις μου με τους συγκεκριμένους ανθρώπους με τους οποίους ζω. Αν σ' αυτή την προσπάθεια περισυλλογής προσθέσει κανείς και την προσευχή αυτής της περιόδου: «της μετανοίας άνοιξόν μοι πύλαις ζωοδότα...» και τον ψαλμό 136 «επί των ποταμών της Βαβυλώνας εκεί εκαθήσαμεν...» μπορεί να καταλάβουμε τι σημαίνει να «νιώθεις ότι είσαι με την Εκκλησία», και πώς μπορεί μια λειτουργική περίοδος να χρωματίσει τη καθημερινή ζωή.

Επίσης είναι μια πολύ καλή ευκαιρία να διαβάσει κανείς κάποιο θρησκευτικό βιβλίο. Ο σκοπός δε αυτού του διαβάσματος δεν είναι μόνο ν' αυξήσουμε τις θρησκευτικές γνώσεις μας• είναι βασικά να καθαρίσουμε το μυαλό μας απ' όλα όσα συνήθως το πλημμυρίζουν. Είναι πραγματικά απίστευτο πόσο στο μυαλό μας συνωστίζονται όλων των ειδών οι έννοιες, τα ενδιαφέροντα, οι αγωνίες και οι εντυπώσεις και πόσο ελάχιστο έλεγχο ασκούμε πάνω σ' όλα αυτά. Διαβάζοντας ένα θρησκευτικό βιβλίο συγκεντρώνουμε την προσοχή μας σε κάτι εντελώς διαφορετικό από το συνηθισμένο περιεχόμενο των σκέψεών μας• δημιουργείται έτσι μια άλλη

διανοητική και πνευματική ατμόσφαιρα. Όλα αυτά, φυσικά, δεν είναι «συνταγές», ίσως να υπάρχουν άλλοι τρόποι για να προετοιμαστεί κανείς για τη Σαρακοστή.

Το βασικό σημείο είναι ότι, στη διάρκεια αυτής της περιόδου βλέπουμε τη Μεγάλη Σαρακοστή σαν να βρίσκεται σε κάποια απόσταση, σαν κάτι δηλαδή που ακόμα έρχεται και που μας το στέλνει ο ίδιος ο Θεός σαν ευκαιρία για αλλαγή, για ανανέωση, για εμβάθυνση, και ότι παίρνουμε αυτή την επερχόμενη ευκαιρία πολύ στα σοβαρά. Έτσι, όταν την Κυριακή της Συγγνώμης αφήνουμε το σπίτι μας και πάμε στον Εσπερινό, μπορεί να είμαστε έτοιμοι να κάνουμε δικά μας - έστω και για λίγο - τα λόγια από το Μεγάλο Προκείμενο που ανοίγει τη Μεγάλη Σαρακοστή: Μη αποστρέψεις το πρόσωπόν σου από του παιδός σου, ότι θλίβομαι...

<http://agiameteora.net/index.php/afieromata/megalis-tessaraktis/999-to-noima-tis-megalis-sarakostis.html>

ΣΤ. Η κυρά Σαρακοστή (π. Θ.)

Όταν ήμουν μικρό παιδί και έφτανε αυτή η λεγόμενη Καθαρή Εβδομάδα, στο σχολείο μας μιλούσαν για μια παράξενη γυναίκα με 7 πόδια! Τη γυναίκα αυτή τη λέγαμε Κυρά -Σαρακοστή! Μας έβαζαν και τη ζωγραφίζαμε και κάθε βδομάδα της σβήναμε από ένα πόδι! Έτσι περνούσαμε το διάστημα αυτό με την αναμονή του Πάσχα, όταν θα σβήναμε και το τελευταίο πόδι της. Θυμάμαι με πόση χαρά περιμέναμε αυτό το διάστημα και για τα κούλουμα και για τα Σαρακοστιανά, την αλλαγή του φαγητού! Βέβαια, κάπου μας πείραζε το γεγονός ότι δεν μπορούσαμε να φάμε τα σχολικά εδέσματα, από την τυρόπιτα μέχρι τη σοκολάτα, και περιοριζόμασταν στο απλό και ταπεινό κουλουράκι, όμως κανένας από μας δεν έλεγε να υποκύψει στον πειρασμό και εφόσον η μητέρα μας δεν ήταν μπροστά να κάνουμε μια μικροπαράβαση του της νηστείας κανόνα! Αντίθετα, ήμασταν περήφανοι που νηστεύαμε και χαιρόμασταν φοβερά τη πασχαλιάτικη μαγειρίτσα που έρχονταν μετά από μια υπέρβαση του συνηθισμένου για τη θρησκεία ζήλου!

Και σήμερα πολλοί άνθρωποι νηστεύουν, όχι μόνο τη Σαρακοστή, αλλά και στις άλλες νηστείες της Εκκλησίας, όπως είναι η Τετάρτη και η Παρασκευή! Όμως η νηστεία της κυρά-Σαρακοστής παραμένει η πιο σπουδαία νηστεία του χρόνου γιατί συνδυάζεται με κάποια άλλα στοιχεία πολύτιμα και για το σύγχρονο άνθρωπο. Να πούμε ότι 40 είναι οι ημέρες της νηστείας γιατί τόσες μέρες νήστεψε ο Χριστός στην έρημο, μετά τη Βάπτισή Του, ενώ οι 40 ημέρες είναι περίπου το 1/10 του χρόνου, κι αυτό το 1/10 ο άνθρωπος το αφιερώνει στο Θεό;!

Δυστυχώς, όπως όλα τα θρησκευτικά στοιχεία, έτσι κι η Σαρακοστή έχει απολέσει το βαθύτερο νόημά της σήμερα, ίσως με ευθύνη και των εκκλησιαστικών ταγών. Κι αυτό γιατί έχει τονιστεί υπέρ το δέον το θέμα της σωματικής νηστείας και καθόλου δεν τονίζονται τα συμπαρομαρτούντα της, τα οποία προσδίδουν και την ουσία της. Γιατί η Σαρακοστή είναι η αφορμή για τον άνθρωπο του 21ου αιώνα να επαναδιατυπώσει μέσα του το νόημα της ζωής.

Σαρακοστή σημαίνει πρώτα απ' όλα νηστεία από την αμαρτία, από ό,τι δηλαδή μας ασχηνίζει εσωτερικά. Ο σύγχρονος άνθρωπος έχει πολλά πάθη και αδυναμίες, τα οποία δυστυχώς τα ωραιοποιεί και τα θεωρεί φυσικά. Το πρώτο και κυριότερο πάθος του ανθρώπου είναι ο εγωισμός, από το οποίο πάσχουμε όλοι ανεξαιρέτως. Η σωματική νηστεία μας βοηθά να περιορίσουμε το να θέλουμε διαρκώς, κάνοντας εγκράτεια στα φαγητά ταυτόχρονα κάνουμε εγκράτεια στη διαρκή ικανοποίηση των επιθυμιών μας! Σκεφτείτε τι πρόταση ζωής προβάλλει η Εκκλησία μας, στην καταναλωτική αδηφάγία και εγωιστική αυτάρκεια του ανθρώπου μιλά για τον περιορισμό των αναγκών και την ταπείνωση και του σώματος και της ψυχής!

Σαρακοστή ακόμα σημαίνει επαναβίωση του λατρευτικού στοιχείου της Εκκλησίας. Η κατάνυξη στις προηγιασμένες λειτουργίες, η προσευχή στην Παναγία μας με τους Χαιρετισμούς της, εκείνες οι ωραιότερες λειτουργίες του Μ. Βασιλείου κάθε Κυριακή, το Μεγάλο Απόδειπνο και ο θρηνητικός Μεγάλος Κανόνας, ποιητικά κείμενα ύψιστης αξίας, αλλά και παρουσίασης ενός τρόπου ζωής που απεικονίζει τη Βασιλεία του Θεού. Στον σύγχρονο κόσμο της κραυγής, του φτηνού εντυπωσιασμού, των δυνατών ήχων και της χειρίστης ποιότητας μουσικής, η εκκλησιαστική λατρεία μιλά στην ψυχή του ανθρώπου μυστικά, με τους κατανυκτικούς βυζαντινούς ψαλμούς της, το ιλαρόν φως των κεριών, με τη μετοχή του ανθρώπου στο Σώμα και το Αίμα του Χριστού, με την ελπίδα στο πρόσωπο της Παναγίας, με την μετοχή στο χρόνο του ουρανού και την αποφυγή του άγχους της γης! Στον κόσμο που προβάλλει ως ιδανικό του την τάση του ανθρώπου να τα προλαβαίνει όλα και την παντοκρατορία της Τεχνολογίας και των νέων όπλων, η Εκκλησία προβάλλει την προσευχή ως έκφραση αγάπης προς το Θεό και το συνάνθρωπο,

την ευχαριστία προς το Θεό για το αγαθό της ζωής και την εμπιστοσύνη στην πρόνοιά Του για μας! Η φράση των Πατέρων «Κύριε όπως ξέρεις και όπως θέλεις, ελέησέ με» είναι η επανάσταση της Εκκλησίας στον ακτιβισμό του κόσμου!

Αλλά υπάρχει κι ένα τρίτο στοιχείο στη Σαρακοστή που της προσδίδει ουσία. Είναι το στοιχείο της χαρμολύπης! Αυτό σημαίνει ότι για την Εκκλησία μας αυτή η περίοδος είναι η αποτύπωση της πραγματικής ιστορίας του καθενός ανθρώπου. Λύπη για την εξορία μας από τον Παράδεισο που για μας δεν είναι τίποτε άλλο από την αγάπη και την κοινωνία με το Θεό, λύπη και μετάνοια για τις αμαρτίες μας, λύπη για τα επικείμενα πάθη του Χριστού, αλλά και για ό,τι μας βασανίζει στη ζωή μας, αλλά ταυτόχρονα και χαρά για την παρουσία του Θεού στη ζωή μας, χαρά για την ξαναγεννημένη επιθυμία για το Θεό, ειρήνη για την επιστροφή μας στο σπίτι Του που είναι η Εκκλησία, είναι η χαρά της επικείμενης Ανάστασης που δεσπόζει ακόμα και στις πένθιμα κατανυκτικές Ακολουθίες της κυρα-Σαρακοστής!

«Πάντα τη Μεγάλη Παρασκευή, να 'σαι μόνος σαν το Χριστό προσμένοντας το τελευταίο καρφί, το ξύδι, τη λόγχη. Τις ζαριές ν' ακούς ατάραχα στο μοίρασμα των υπαρχόντων σου, τις βλαστήμιες, τις προκλήσεις, την αδιαφορία. Πριν την Παρασκευή δεν έρχεται η Κυριακή, τότε λησμονάς τα μαρτύρια των δρόμων της Μεγάλης Παρασκευής της ζωής μας. Μην ξαφνιαστείς, μη φοβηθείς στ' απρόσμενο σουρουπώμα. Οι μπόρες του ουρανού δε στερεύουν. Η ξαστεριά θα 'ρθεί το Σαββατόβραδο. Τότε λησμονάς τα μαρτύρια των δρόμων της μεγάλης Παρασκευής της ζωής μας» (Μοναχός Μωϋσής). Είναι όμορφη η κυρα-Σαρακοστή. Γιατί μας φέρνει κοντά στην Ανάσταση. Κι όταν αυτή θα έρθει θα λησμονήσουμε τους κόπους και το δάκρυ. Και θα γευτούμε τη χαρά και το φως της καινούριας ζωής! Στη βουή του κόσμου, στα πάθη των ανθρώπων, στο χάος του τίποτα ένα νόημα ζωής, ένας κόσμος βασισμένος στην αγάπη, την προσευχή, την κάθαρση ανατέλλει μπροστά μας. Ας τον γευτούμε κι ας τον περπατήσουμε! Τον έχουμε ανάγκη! Καλή Σαρακοστή!

http://themistoklismourtzanos.blogspot.gr/2012/02/blog-post_26.html

Ζ. Θέλω και μπορώ, δεν θέλω και δεν μπορώ!

Θέλω και μπορώ. Δύο έννοιες με τις οποίες έχουν ασχοληθεί φιλόσοφοι, και τις οποίες βίασαν αμπελοφιλόσοφοι. Η νίκη του θέλω έναντι του μπορώ είναι δεδομένη τα τελευταία χρόνια. Είναι τα χρόνια που κερδίζει κατά κράτος η ιδεοληπτική εφηβική αφέλεια. Αλλά κερδίζει μόνο στα χαρτιά. Οκ, ο Πάολο Κοέλιο και διάφοροι άλλοι περίεργοι έχουν κερδίσει και στην πραγματικότητα. Ο μόνος που χάνει είναι η λογική και το ζώο στο οποίο είναι εν δυνάμει ενσωματωμένη. Ο άνθρωπος.

Μπορείς, θέλεις; Αν δε θέλεις, δεν υπάρχει κανένας λόγος να θελήσεις, επομένως ίσως εδώ έχουμε μια περίπτωση όπου το μπορώ χάνει κατά κράτος από το θέλω. Όχι όμως. Ούτε εδώ θα χάσει το μπορώ, αφού ο καθένας μπορεί να ανασύρει από τη μνήμη του περιπτώσεις που υποχρεώθηκε να ζήσει μια κατάσταση που καθόλου δεν ήθελε. Αλλά υποχρεώθηκε. Και μπορούσε. Τι λες λοιπόν; Και να μη θες, μερικές φορές το ζεις. Και μάλιστα υπάρχουν και περιπτώσεις που τελικά αποδεικνύεται πως κακώς δεν ήθελες...

Θέλεις, μπορείς; Δυστυχώς, όσο και να θες, αν δε μπορείς δε γίνεται τίποτα. Ο μόνος τρόπος να πετύχεις είναι να δράσεις. Να διαδείς τους τρόπους και να θελήσεις να περπατήσεις τις διαδρομές που θα σε οδηγήσουν στο μπορώ. Αν θελήσεις και μπορέσεις να τις περπατήσεις, θα μπορέσεις να εκπληρώσεις τον αρχικό σκοπό. Τότε, το θέλω δε θα είναι μόνο του. Θα έχει την απόλυτη στήριξη του μπορώ. Και θα έχει φτάσει λίγο πριν την εκπλήρωση του σκοπού, όχι μόνο με τη θέληση, αλλά και επειδή μπορούσε. Όσα όμως υποτέθηκαν στις προηγούμενες γραμμές δεν περιγράφουν μια σίγουρη εξέλιξη. Όσο και να θες, υπάρχει περίπτωση η θέληση, να μην ερωτευτεί ποτέ την κατάλληλη δυνατότητα. Σε αυτή την περίπτωση ο φορέας του θέλω πέφτει νεκρός, δολοφονημένος από όσους του έταξαν σίγουρη επιτυχία. Και το φονικό όπλο ήταν η αδυναμία. Όχι η έλλειψη θέλησης. Και από την έναρξη του θεάτρου του παραλόγου μέχρι την τελευταία πράξη, πρόλαβαν να θυσιάσουν χρόνο, "μικρότερα" αλλά απόλυτα εφικτά θέλω, ψυχική ηρεμία, ολόκληρες ζωές.

Φαινομενική εξαίρεση Ι: Η ιστορία έχει καταγράψει μερικές περιπτώσεις οδηγούς των εμμονικών θελησόπληκτων που η ισχυρή θέληση -λέει- κάποιων, πέτυχε θαύματα. Και με μια λογική υπέρβαση οι θελησόπληκτοι καταλήγουν στο συμπέρασμα πως **δεν υπάρχει δε μπορώ υπάρχει δε θέλω**. Μια ηλιθιότητα που κάνει τα νεύρα πυκνωτάκια όσων είχαν την απαραίτητη έλλειψη εγωισμού ώστε να μπορέσουν να ξεστομήσουν την αλήθεια. Πως δε μπορούν. Ένα δε

μπορώ που περιλαμβάνει και την αδυναμία εξεύρεσης εναλλακτικών διαδρομών. Σε όποιον πιστεύει ακόμη πως αν θέλεις μπορείς, προτείνεται η επανανάγνωση της προηγούμενης παραγράφου.

Φαινομενική εξαίρεση II: Αυτό που λέγεται "φόβος της επιτυχίας" θα μπορούσε να θεωρηθεί ως μια περίπτωση που καταδεικνύει την απόλυτη ανάγκη για θέληση και μόνο για θέληση. Για να το σκεφτούμε λίγο καλύτερα... Πρώτον, θα πρέπει να μπορέσεις να θελήσεις. Και μετά να μπορείς να σηκώσεις το βάρος της επιτυχίας, διαφορετικά περιγράφουμε καταστροφικά σενάρια. Πάλι εδώ το μπορώ; Πάλι αυτό; Πάλι καταδεικνύει πως μόνο η θέληση δεν αρκεί;

Φαινομενική εξαίρεση III: Υπάρχουν περιπτώσεις που κάποιοι που πίστευαν πως δε μπορούσαν, τελικά μπόρεσαν. Επειδή το θέλησαν. Να ξεκαθαρίσουμε αρχικά πως αν πιστεύεις πως δε θα τα καταφέρεις δεν υπάρχει περίπτωση να προσπαθήσεις εκτός αν είσαι εμμονικός. Το μόνο που μπορείς να προσπαθήσεις είναι να αναζητήσεις τους τρόπους που θα σε οδηγήσουν στο μπορώ. Ή η εμμονή να σε οδηγήσει με αρκετή τύχη στα κατάλληλα μπορώ. Αλλά και πάλι θα πρέπει να είσαι αποφασισμένος (θέλω) και να μπορείς (πάλι αυτό) να μπεις στο κυνήγι μιας μικρής πιθανότητας κατάκτησης του απατηλού. Μια κατάκτηση που μπορείς να πετύχεις μόνο αν κάποια στιγμή βρεις τον τρόπο να μπορείς...

Φαινομενική εξαίρεση IV: Τελευταία περίπτωση. Κάποιος να μη θέλει κάτι επειδή για οποιοδήποτε λόγο φοβάται, ενώ στην πραγματικότητα μπορεί. Αλλά και πάλι, το ερώτημα είναι... μπορείς να ξεπεράσεις τους φόβους σου ή έστω να τους αγνοήσεις; Τότε θα τα καταφέρεις. Τελικά, το μπορώ, χωρίς το θέλω, όπως αποδείξαμε στη δεύτερη παράγραφο, μερικές φορές δρα. Το θέλω χωρίς το μπορώ, δε μπορεί ούτε για ύπνο να σε βάλει. Δρα μόνο στο μυαλό των οπαδών του Αλχημιστή, ένα βιβλίο που μπορεί εύκολα να σε βάλει για ύπνο. Το χειρότερο ίσως ποπ σύγγραμμα όλων των εποχών.

<http://www.3ystra.gr/2016/07/den-yparxei-de-8elw-yparxei-de-mporw.html>

Η. Ένας Άγιος που και ήθελε και μπόρεσε!

Ο άγιος Πολύκαρπος Σμύρνης γεννήθηκε περί το 80 από ευσεβείς και φιλόθεους γονείς, τον Παγκράτιο και τη Θεοδώρα, που είχαν εγκλεισθεί στην φυλακή για την πίστη του Χριστού, και βαπτίσθηκε Χριστιανός σε νεαρή ηλικία. Υπήρξε μαζί με τον Άγιο Ιγνάτιο τον Θεοφόρο μαθητής του Ευαγγελιστή Ιωάννη. Λίγο πριν να αναχωρήσει από τον πρόσκαιρο αυτό βίο ο Άγιος Βουκόλος, Επίσκοπος Σμύρνης († 6 Φεβρουαρίου), χειροτόνησε μετά των Αγίων Αποστόλων, ως διάδοχό του, τον Άγιο Πολύκαρπο και μετά κοιμήθηκε εν ειρήνη.

Ο Άγιος παρακολούθησε με αγωνία και προσευχή την σύλληψη του Αγίου Ιγνατίου του Θεοφόρου, Επισκόπου Αντιοχείας και τα μαρτύρια αυτού. Η αγάπη προς τον Θεοφόρο Πατέρα μαρτυρείται και από την επιστολή την οποία έγραψε προς τους Φιλιπησίους. Σε αυτήν την επιστολή τους συγχαίρει για την φιλοξενία, την οποία παρείχαν στον Άγιο Ιγνάτιο, όταν αυτός διήλθε από την πόλη τους. Το κείμενο αυτό του Αγίου Πολυκάρπου διακρίνεται από τον αποστολικό, θεολογικό και ποιμαντικό χαρακτήρα του.

Ο Άγιος Πολύκαρπος, διακρινόταν για την σωφροσύνη, τη θεολογική κατάρτιση και την αφοσίωση στη διδασκαλία του Ευαγγελίου, καθώς ομιλούσε πάντα σύμφωνα με τις Γραφές. Ήταν ο γνησιότερος εκπρόσωπος της αποστολικής διδασκαλίας σε όλες τις Εκκλησίες της Ασίας. Ο Άγιος Ειρηναίος παρέχει την πληροφορία ότι ο Άγιος Πολύκαρπος μετέστρεψε πολλούς από τις αιρέσεις του Βαλεντίνου και του Μαρκίωνος στην Εκκλησία του Θεού. Δηγείται μάλιστα κι ένα επεισόδιο αναφερόμενο στη στάση του Αγίου Πολυκάρπου έναντι του Μαρκίωνος. Όταν ο αιρεσιάρχης αυτός τον πλησίασε κάποτε και του απεύθυνε την παράκληση: «επεγίνωσκε ημάς», δηλαδή αναγνώρισέ μας, ο Άγιος απάντησε: «επιγινώσκω, επιγινώσκω σε τον πρωτότοκον του Σατανά».

Ένα άλλο επεισόδιο ανάγεται στη γεροντική ηλικία του Αγίου Πολυκάρπου. Όπως είναι γνωστό, οι Εκκλησίες της Μικράς Ασίας εόρταζαν το Πάσχα στις 14 του μηνός Νισσάν, σε οποιαδήποτε μέρα κι αν τύχαινε αυτό. Αντίθετα οι άλλες Εκκλησίες δεν εόρταζαν καθόλου το

Πάσχα, αλλά αρκούνταν στο εβδομαδιαίο κατά Κυριακή εορτασμό της Αναστάσεως, τονίζοντας ασφαλώς περισσότερο τον εορτασμό της πρώτης Κυριακής μετά την πανσέληνο της εαρινής ισημερίας. Επειδή λόγω της διαφοράς αυτής η Εκκλησία της Ρώμης τηρούσε αυστηρή στάση έναντι των Μικρασιατών, ο Άγιος Πολύκαρπος αναγκάστηκε να μεταβεί στη Ρώμη, για να διευθετήσει το ζήτημα και άλλα δευτερεύοντα θέματα, με τον Επίσκοπο Ρώμης Ανίκητο.

Μετά την επιστροφή του από τη Ρώμη, υπέργηρος πλέον, συνέχισε την αποστολική δράση του με τόσο επιτυχία, ώστε να προκαλέσει την οργή των ειδωλολατρών. Αυτή η προδιάθεση ήταν φυσικό να προκαλέσει το μαρτύριό του, που ακολούθησε την εξής πορεία. Ο Κόϊντος, ζηλωτής Χριστιανός, ο οποίος ήλθε στη Σμύρνη από τη Φρυγία, παρεκίνησε ομάδα Φιλαδελφών Χριστιανών να προσέλθουν στον ανθύπατο Στάτιο Κοδράτο, για να δηλώσουν σε αυτόν την ιδιότητά τους και την πίστη τους στον Χριστό, πράγμα το οποίο φυσικά προοιωνίζε θάνατο. Τελικά, μαρτύρησαν όλοι, εκτός από τον Κόϊντο, ο οποίος δειλιάσας την τελευταία στιγμή θυσίασε στα είδωλα. Ο όχλος, αν και εθαύμασε τη γενναιότητα των Μαρτύρων, απαιτούσε να εκτελεσθούν οι «άθεοι» και να αναζητηθεί ο Άγιος Πολύκαρπος, ο οποίος πιεζόμενος από τους Χριστιανούς είχε αναχωρήσει σε κάποιο αγρόκτημα. Τελικά ο Άγιος συνελήφθη το έτος 167 και οδηγήθηκε ενώπιον του ανθύπατου.

Ο γηραιός επίσκοπος δεν ταραχθηκε. Το πρόσωπό του ήταν γαλήνιο και λαμπερό. Ο αστυνόμος Ηρώδης και ο πατέρας του Νικήτας προσπάθησαν να πείσουν τον Άγιο να απαρνηθεί τον Χριστό. Ο Άγιος, όμως, με πνευματική ανδρεία απάντησε ότι υπηρετεί τον Χριστό επί 86 έτη χωρίς καθόλου να Τον εγκαταλείψει. Πώς μπορούσε λοιπόν τώρα να Τον βλασφημήσει και να Τον αρνηθεί; Ο ανθύπατος τότε διέταξε να τον ρίξουν στη φωτιά. Ο γέρων Πολύκαρπος αποδύθηκε μόνος του τα ιμάτιά του και επερίμενε προσευχόμενος. Η φωτιά εσχημάτισε γύρω από το σώμα του Αγίου Πολυκάρπου καμάρα χωρίς να τον αγγίζει. Τότε στρατιώτης εκτελεστής ετελείωσε τον Άγιο Μάρτυρα δια του ξίφους. Έπειτα το ιερό λείψανο ρίφθηκε στη φωτιά, οι δε πιστοί συνέλεξαν τα ιερά λείψανα αυτού.

Η Σύναξη του Αγίου Πολυκάρπου ετελείτο στη Μεγάλη Εκκλησία.

Συναξαριστής της Ορθοδόξου Εκκλησίας, Επισκόπου Φαναρίου Αγαθαγγέλου, τ. Φεβρουαρίου, σελ. 225-227.

Παράδοση και παραδόσεις

Κείμενο 1 και σχόλια:

Ένας μοναχός αδικήθηκε από έναν άλλο μοναχό και πήγε στον Αββά Σισώη λέγοντάς του: «γέροντα, αδικήθηκα από έναν άλλον μοναχό και θέλω να πάρω εκδίκηση». Ο γέροντας του απάντησε: «Όχι παιδί μου. Άφησε καλύτερα στον Θεό την εκδίκηση». Αλλά εκείνος έλεγε: «Δεν θα ησυχάσω, ώσπου να εκδικηθώ». Του λέγει τότε ο γέροντας: «Ας προσευχηθούμε, αδελφέ». Και σηκώθηκε και είπε ο γέροντας: «Κύριε, δεν σε έχουμε πλέον ανάγκη να φροντίζεις για μας. Γιατί μόνοι μας παίρνουμε το δίκιο μας». Αυτό λοιπόν ακούοντας ο μοναχός έπεσε στα πόδια του γέροντα και είπε: «Δεν θέλω πλέον να εκδικηθώ τον αδελφό μου. Συγχώρεσέ με, αββά»

Θέλω να πάρω εκδίκηση: η φυσιολογική αντίδραση όταν κάποιος μας αδικεί. Να τον τιμωρήσουμε. Να υπερασπιστούμε τον εαυτό μας. Να βρούμε το δίκιο μας, αλλά και να τον τιμωρήσουμε, να εκδικηθούμε, να γίνουμε μικροί θεοί.

Κύριε δεν σε έχουμε πλέον ανάγκη: η προσευχή του γέροντα μας δείχνει μια άλλη παράδοση, όχι της ταύτισης της αλήθειας, του δικίου με τον εαυτό μας, αλλά της εμπιστοσύνης στον Θεό και το θέλημά Του. Αυτό δεν σημαίνει κατάργηση της σκέψης μας, κατάργηση της δυνατότητάς μας να κρίνουμε την αλήθεια, τι είναι σωστό και τι λάθος. Σημαίνει εναπόθεση στον Θεό της φανέρωσης της αλήθειας, υπομονή, αγάπη, συγχώρεση.

Συγχώρεσέ με αββά: ο μοναχός βλέπει την αυθεντική παράδοση της πίστης, αλλά και της μοναχικής ζωής. Καταλαβαίνει το λάθος στον τρόπο σκέψης του και ζητά συγχώρεση από τον αββά και κατ' επέκταση από τον Θεό.

Κείμενο 2 και σχόλια:

Είπε κάποτε ο αββάς Σισώης αυθόρμητα: «Θάρρος. Να, τριάντα χρόνια έχω οπου δεν παρακαλώ πλέον τον Θεό για τις αμαρτίες. Αλλά η προσευχή μου αυτή είναι: Κύριε Ιησού, φύλαξέ με από την γλώσσα μου. Και έως τώρα, κάθε μέρα, εξ αιτίας της πέφτω και αμαρτάνω».

Κύριε Ιησού, φύλαξέ με από την γλώσσα μου: πάλι ο αββάς Σισώης φανερώνει μια άλλη παράδοση. Το πρόβλημα δεν είναι όσα δεν λέω, αλλά τα όσα λέω, αν δεν είναι βγαλμένα από το στόμα μου με αγάπη, αν έχουν κατάκριση και κακία για τον άλλο, αν δικαιώνουν εμένα και τον καταδικάζουν, αν αποσκοπούν στην μετάνοια και αλλαγή του ή στην δική μου επίδειξη.

Πέφτω και αμαρτάνω: ο αββάς καταλαβαίνει ότι η γλώσσα μας κάνει να πέφτουμε και να αμαρτάνουμε, διότι δεν ματώνει, δεν περιορίζεται, αλλά ματώνει τους άλλους. Με την γλώσσα δείχνω αγάπη ή εξουσία.

Κείμενο 3 και σχόλια:

Είπε ο αββάς Σισώης: «Να ζητάς τον Θεό και να μη ζητάς πού κατοικεί».

Να ζητάς τον Θεό και να μην ζητάς πού κατοικεί: μία συγκλονιστική φράση. Να ψάχνουμε τον Θεό και όχι το πού κατοικεί, γιατί εκφράζεται με τον τάδε ή τον δείνα τρόπο, γιατί δεν πράττει αυτό που εμείς θέλουμε, για το αν κατοικεί στους ναούς, στα έθιμα, στους κανόνες και τα δόγματα. Ο Θεός κατοικεί στην καρδιά του ανθρώπου που αγαπά. Σ' αυτόν που χαίρεται που είναι χριστιανός. Σ' αυτόν που τον αναζητά. Ο Θεός αποκαλύπτεται σε όποιον θέλει να έχει σχέση μαζί Του. Να μια ξεχωριστή παράδοση, που ξεπερνά τον ορθολογισμό μας.

Β. Παράδοση και παραδόσεις

- Για τον κόσμο παράδοση είναι τα έθιμα, οι συνήθειες του παρελθόντος, τις οποίες πρέπει να κρατούμε ανέπαφες για να έχουμε την αίσθηση ότι κρατάμε την ταυτότητα, το ανήκειν μας. Παράδοση είναι ακόμη ό,τι έκαναν οι γονείς μας, τα αδέρφια μας, όσοι έχουν προηγηθεί από εμάς. Αισθανόμαστε την υποχρέωση να τους μιμηθούμε ή να τους ακολουθήσουμε. Αυτό κάποτε μας πνίγει. Όμως δεν είναι και κακό ούτε να τηρούμε τα έθιμά μας και να ανήκουμε σε μία ιστορική και πολιτισμική συνέχεια, ούτε να ακλουθούμε τους δικούς μας, αν έχουν κάτι καλό χτίσει. Βεβαίως μπορούμε να βάλουμε την δική μας πινελιά, και πρέπει να το κάνουμε γιατί ο καθένας μας έχει την προσωπικότητά του. Αρκεί να προσδεύουμε.
- Παράδοση σημαίνει εμπιστοσύνη στο παρελθόν μας, στο χτες μας. Δεν σημαίνει όμως άκριτη πρόσληψή του. Κρατάμε ό,τι είναι σωστό και μας ταιριάζει. Η παράδοση μπορεί να είναι η βάση για να συναντηθούμε με το σήμερα. Δεν μπορεί όμως να είναι η δικαιολογία για να μην προσδεύσουμε. Η παράδοση μάς δίνει ταυτότητα, αλλά χρειάζεται η πρόσληψή της να μην είναι μιμητική, αλλά κριτική. Όποιος είναι παραδοσιακός, δεν σημαίνει ότι πρέπει να αρνείται το σύγχρονο, αρκεί εκείνο να μην χαλά αξίες της παράδοσης, όχι σχήματα. Π.χ. δεν μπορούμε να αρνηθούμε την τεχνολογική πρόοδο. Μπορούμε όμως να παλέψουμε εναντίον της αλλοτρίωσης στις ανθρώπινες σχέσεις που αυτή συντελεί στο να υπάρχει. Να γίνεται ο άνθρωπος μόνο «εγώ», να μην έχει την δυνατότητα αυθεντικής κοινωνίας με τους άλλους, αλλά να τα μετρά όλα ως εικονική πραγματικότητα.
- Υπάρχουν οι ανθρώπινες παραδόσεις, αλλά υπάρχουν και οι παραδόσεις του Θεού. Η πίστη μας οδηγεί σε υπερβάσεις. Αντί να εκδικούμαστε, συγχωρούμε. Αντί να αγαπάμε μόνο τον εαυτό μας, αγαπάμε και τους άλλους. Αντί να είμαστε δεισιδαίμονες, πιστεύουμε ελεύθερα. Αντί να νομίζουμε ότι τηρώντας τα έθιμα γιορτάζουμε τις μεγάλες γιορτές, επιλέγουμε να τηρούμε και την εκκλησιαστική ζωή. Να νηστεύουμε, να εξομολογούμαστε, να κοινωνούμε. Να γινόμαστε μέλη του σώματος της Εκκλησίας και όχι μόνο αφέντες του εαυτού μας.
- Η παράδοση είναι όπλο. Μπορεί όμως αν οχυρωθούμε σ' αυτήν να μην βλέπουμε την πραγματικότητα. Δεν είναι κακό να είμαστε συντηρητικοί, μαζεμένοι, προσεκτικοί. Είναι κακό όμως να μην βλέπουμε πέρα από την μύτη μας, πέρα από ό,τι πιστεύουμε. Ο Θεός μας θέλει ανοιχτούς.
- Η οικογενειακή παράδοση είναι καλή αξία. Όμως αν δεν παλέψουμε να προσθέσουμε σ' αυτό που παραλαμβάνουμε, τότε όλα γίνονται μάταια, διότι δεν υπάρχει περιθώριο να προσθέσουμε.
- Μέσα από τις παραδόσεις αναδύεται το θέμα της ταυτότητάς μας. Η εφηβεία το θέτει έντονα ως υπαρξιακή κρίση. Ποιοι είμαστε, ποιοι μπορούμε να γίνουμε, ποιοι θέλουμε να γίνουμε. Ποια θέση παίρνουμε έναντι των παραδόσεων που ζούμε και συναντάμε. Η Εκκλησία είναι μία ζωντανή παράδοση, η οποία είναι στηριγμένη στην ελευθερία και την αγάπη, αλλά και σώζει μία σειρά τελετών, εθίμων, προτάσεων, τρόπων ζωής, που χρειάζονται σχέση πραγματική για να βιωθούν. Ας το σκεφτούμε.
- Παράδοση είναι και η ιστορία ενός λαού. Γι' αυτό και αντιδρούμε όταν κάποιος έρχεται να σφετεριστεί, να διεκδικήσει κάτι που δεν του ανήκει. Γι' αυτό και διαμαρτυρόμαστε για την πλαστογράφηση της Ιστορίας, όπως γίνεται με το όνομα της Μακεδονίας. Η αντίσταση είναι υγεία. Η υποχωρητικότητα, η αδιαφορία, η περιφρόνηση της παράδοσης είναι σύμπτωμα βαθιάς παρακμής.

Γ. Ένα τραγούδι:

«Ένας Θεός πεταμένος νεκρός κι ένας πιστός να φυλάει την εικόνα του» (ένα τραγούδι της Έλλης Πασπαλά)

Ένας Θεός πεταμένος νεκρός: τα πάντα θέαμα, ακόμα και η θρησκεία. Μονάχα η εξωτερική εικόνα μας νοιάζει, όχι η ουσία. Τα απολαμβάνουμε λάιτ, τίποτε σχεδόν δεν παίρνουμε σοβαρά. Ο Θεός δεν βρίσκεται στο όνειρο της καλοπέρασης, στην εξουσία, στην ελεημοσύνη και τον δήθεν ανθρωπισμό, ούτε στην τηλεόραση κι στο Ίντερνετ, αλλά ούτε και στην εικόνα την εξωτερική της θρησκείας. Ο Θεός βρίσκεται στην ταπεινώση της Βηθλεέμ και του Γολγοθά, στην αγάπη και την ειρήνη που η κοινωνία μαζί Του φέρνουν, ο Θεός κατοικεί στις καθαρές καρδιές μας και ο Θεός στον οποίο πιστεύουμε ήρθε για να σώσει τον άνθρωπο, να του δείξει αγάπη και όχι για να υποταχθούν σ' Αυτόν. Σ' Αυτό το Θεό εμείς πιστεύουμε.

Δ. Ελληνικά ήθη και έθιμα

Ονομαστική Εορτή: Οι περισσότεροι Έλληνες φέρουν το όνομα ενός αγίου της Ορθοδοξίας και εορτάζουν μαζί του κάθε χρόνο. Ανήμερα της ονομαστικής εορτής ενός ατόμου, η οικογένεια του και όλοι οι φίλοι τον επισκέπτονται για να του "ευχηθούν" και να του προσφέρουν συμβολικά δώρα. Ο εορταζόμενος τους υποδέχεται με γλυκά, μεζεδάκια και καλό κρασί. Στην Ελλάδα η ονομαστική εορτή είναι πιο σπουδαία από ότι τα γενέθλια.

Αρραβώνες: Στην Ελλάδα τα ζευγάρια πριν παντρευτούν αρραβωνιάζονται. Ο άντρας ζητάει από τον πατέρα της νύφης το χέρι της και όταν όλοι αποδεχθούν τη πρόταση του γάμου καλείται στην οικία ένας παπάς για να ευλογήσει τις βέρες πριν τις τοποθετήσει στο αριστερό χέρι του άντρα και της γυναίκας. Οι προσκεκλημένοι εύχονται στους μελλοντμούς "Καλά στέφανα" και "Η ώρα η καλή". Η τελετή των αρραβώνων τελείται πλέον κυρίως στα νησιά και τα χωριά. Στη πρωτεύουσα συχνά παραλείπεται.

Γάμος: Αν και τα προικοσύμφωνα έχουν πλέον καταργηθεί, σε πολλές περιοχές της Ελλάδας κυρίως στην επαρχία η μητέρα, οι γιαγιάδες και οι θείες "προικίζουν" τη νύφη με σεντόνια, πετσέτες, τραπεζομάντιλα και άλλα εργόχειρα ο δε πατέρας της νύφης χαρίζει στους μελλοντμούς ένα επιπλωμένο σπίτι. Την ημέρα του γάμου γυναίκες από την οικογένεια και φίλες βοηθούν τη νύφη να ντυθεί και να ετοιμασθεί. Όλα αυτά γίνονται άνευ τη παρουσία του γαμπρού διότι θεωρείται γρουσουζιά εάν ο υποψήφιος σύζυγος δει τη νύφη πριν τη τελετή. Κατά τη διάρκεια της τελετής ο κουμπάρος και η κουμπάρα δίνουν τις βέρες στον παπά και σταυρώνουν τα στέφανα πάνω από τα κεφάλια του ζευγαριού. Όταν ξεκινήσει ο Χορός του Ησαΐα οι προσκεκλημένοι πετάνε ρύζι και κουφέτα στους νεόνυμφους. Μετά τη λήξη της τελετής το ζευγάρι παραμένει στην εκκλησία μέχρι να αποχαιρετήσει όλους τους προσκεκλημένους που στήνονται στην ουρά για να τους ευχηθούν "να ζήσετε" και "καλούς απογόνους". Εν συνεχεία, πριν την αναχώρηση του γαμπρού και της νύφης για τον μήνα του μέλιτος, συνήθως όλοι συγκεντρώνονται για να γλεντήσουν, να φάνε και να πουν σε ένα εστιατόριο ή σε κάποιο άλλο προεπιλεγμένο χώρο.

Βαπτίσια: Η ημέρα της βάπτισης είναι ένα από τα πιο σημαντικά συμβάντα στη ζωή ενός Ορθόδοξου. Λαμβάνει συνήθως χώρα ένα χρόνο μετά τη γέννηση. Πριν τη βάπτιση το βρέφος δεν έχει όνομα. Η τελετή έχει ως εξής: ο νονός (ή η νονά) ξεντύνει το μωρό και το τοποθετεί σε μια άσπρη πετσέτα. Ο παπάς ευλογεί το νερό της κολυμπήθρας και προσθέτει το λάδι. Έπειτα "βουτάει" τρεις φορές το μωρό σε αυτή, επαναλαμβάνοντας το όνομα που έχει επιλεγεί για αυτό (συνήθως επιλέγεται το όνομα της γιαγιάς ή του παππού). Ο παπάς επίσης σταυρώνει το μωρό και τα ρουχαλάκια του με μύρο. Στο τέλος της τελετής οι γονείς φυλάνε τα χέρια των νονών και δέχονται τις ευχές των προσκεκλημένων.

Αποκριές: Το Καρναβάλι (ή Αποκριές) κρατάει τρεις εβδομάδες και τελειώνει τη Καθαρά Δευτέρα. Κατά τη διάρκεια των Αποκριών όλοι μασκαρεύονται και διασκεδάζουν στους δρόμους και στα μπαρ πετώντας σερπαντίνες. Το πιο λαμπρό "Καρναβάλι" της Ελλάδας διεξάγεται στη Πάτρα. Οι Αποκριές στην ουσία είναι ένα παγανιστικό έθιμο άμεσα συνδεδεμένο με τις διονυσιακές εορτές της αρχαιότητας.

Καθαρά Δευτέρα: Η Καθαρά Δευτέρα είναι η πρώτη ημέρα της Σαρακοστής. Οι οικογένειες την ημέρα αυτή κάνουν πικνίκ και πετάνε χαρταετούς.

Πάσχα: Το Πάσχα είναι η σημαντικότερη εορτή της Ορθοδοξίας. Οι γυναίκες βάφουν τα αυγά κόκκινα, οι παππούδες αγοράζουν νέα ρούχα για τα παιδιά και οι νονοί παπούτσια και λαμπάδες. Στην επαρχία τα σπίτια και οι δρόμοι ασβεστούνονται. Τη Μεγάλη Παρασκευή οι πιστοί ακολουθούν τη περιφορά του ανθοστολισμένου Επιταφίου στους δρόμους των χωριών και στις γειτονιές των πόλεων. Το Μεγάλο Σάββατο εορτάζεται η Ανάσταση και όλοι βάζουν τα καλά τους για να πάνε στην εκκλησία. Εκεί, λίγο πριν τα μεσάνυχτα, σβήνουν τα φώτα για να σημάνουν με αυτό τον τρόπο το έρεβος που τυλίγει τον Χριστό καθώς αναχωρεί προς τον άλλο κόσμο. Τα μεσάνυχτα όμως εμφανίζεται ένας ιερέας που φέρει το άγιο Φως και το μοιράζει στους πιστούς ψάλλοντας συγχρόνως το «Χριστός Ανέστη». Έξω χτυπάνε οι καμπάνες και οι νέοι πετάνε ρουκέτες. Οι πιστοί σιγά σιγά αναχωρούν για να φάνε με την οικογένεια τους τη πατροπαράδοτη Μαγειρίτσα, το πασχαλινό τσουρέκι και να τσουγκρίσουν τα βαμμένα κόκκινα αυγά. Την επομένη όλοι σουβλίζουν αρνιά, μαγειρεύουν κοκορέτσι, πίνουν ούζο, τραγουδούν και χορεύουν.

Ποντιακή παράδοση και γιορτή Αγ. Πνεύματος: Η ποντιακή παράδοση έχει να διηγηθεί πολλούς θρύλους για το θέμα της 50ήμερης περιπλάνησης και επιστροφής των ψυχών στον τόπο τους. Ένας από αυτούς μας λέει ότι η Παναγία παρακάλεσε τον Υιό της να δώσει μια ευκαιρία στις ψυχές των νεκρών-που τις τρώει η νοσταλγία- να επιστρέφουν μαζί του μια φορά το χρόνο μετά την Ανάστασή Του στα εγκόσμια και να περιπλανώνται για 50 ημέρες. Επίσης τα παλιά χρόνια μετά το καλό κατεύοδιο που εύχονταν στις ψυχές, γυναίκες και άντρες πήγαιναν στα "γούβια" (πηγάδια) και κρατώντας ένα καθρεφτάκι στο στόμιο των πηγαδιών προσπαθούσαν να δουν τις ψυχές σαν σκιές να φεύγουν για το μακρινό τους ταξίδι.

Ανύπαντρες Μαρίες: Στην Κρήτη, οι ανύπαντρες Μαρίες δε γιορτάζουν το Δεκαπενταύγουστο, μα στις 21 του Νοέμβρη.

Αϊ Γιώργης Μεθυστής: Στις 3 Νοεμβρίου, τ' Αϊ Γεωργίου του Μεθυστή, ανοίγουν τα κρασιά. Σχηματίζεται μια εύθυμη παρέα ανδρών που γυρνούν τα σπίτι κι ανοίγουν και δοκιμάζουν τα κρασιά. Βέβαια, μέχρι να τα δοκιμάσουν, μεθούν. Γι' αυτό ο 'ης Γιώργης του Νοεμβρίου ονομάστηκε Μεθυστής.

Προσκλήσεις γάμου: Οι προσκλήσεις δεν ήταν γραπτές, όπως είναι σήμερα. Δυο-τρία παιδιά γύριζαν το βράδυ, χτυπούσαν τις πόρτες των συγγενών και έδιναν ένα μήλο, λέγοντας χαρακτηριστικά την έκφραση-πρόσκληση: «Νά' στί (να είστε) καλεσμέν' στου τάδε το γάμο». Παλιότερα, στις αρχές του αιώνα μας, αντί για μήλο, έδιναν 3 γαρίφαλα, μπαχαρικά.

Η γιορτή της σαρδέλας στα Άβδηρα: Είναι η καθιερωμένη γιορτή των ψαράδων της περιοχής. Γιορτάζεται κάθε χρόνο στις αρχές του Ιουνίου στο Πόρτο Λάγος, με εκδηλώσεις μουσικής, χορού και εικαστικών και φυσικά με άφθονο κρασί και νόστιμους θαλασσινούς μεζέδες.

Μαγιάτικο στεφάνι: Παλιά ήταν ολόκληρη ιεροτελεσσία το «δέσιμο» του στεφανιού, στο οποίο κρεμούσαν σκόρδο οι νοικοκυρές για το κακό μάτι. Απαραίτητες ήταν και δυο κουκίες. Παλιά το στεφάνι του Μάη έπρεπε να 'χει ορισμένα λουλούδια για να πιάσουν οι ευχές που έκαναν οι νοικοκυρές όπως: Για να 'ναι ανθισμένο το σπίτι, το στεφάνι να 'χει: Τραντάφυλλα, γαρούφαλα, βιόλες, πασκαγιές (λιλά), γεράνια. Για την ευτυχία του σπιτιού: Κλωνάρια ανθισμένα από αγιόκλημα απο ελιά. Για να 'ναι γεμάτο το σπίτι: Στάχια και λουλούδια του κάμπου: μαργαρίτες, παπαρούνες. Για τη γλωσσοφαγιά: Μια κουκκιά (φυτό) με τις ρίζες και τους καρπούς της. Για την αγάπη των κοριτσιών του σπιτιού: Ένα κλώνάρι λιγαριά. Για το μάτι: Ένα κεφάλι σκόρδο, κρεμασμένο στη μέση στο στεφάνι για να φαίνεται

<http://www.tex.unipi.gr/undergraduate/ergasies/HTML/DIMODES/ithikaithima.htm>

Ε. Δεισιδαιμονίες

Ψωμί: Το ψωμί θεωρείται δώρου Θεού. Οι ηλικιωμένες γυναίκες ευλογούν το ψωμί αποτυπώνοντας ελαφρά το σήμα του σταυρού με το μαχαίρι πριν το κόψουν.

Το κακό μάτι: Πολλοί Έλληνες, ιδίως στην επαρχία, πιστεύουν ότι ένα άτομο μπορεί να "ματιάσει" ένα άλλο είτε από φθόνο είτε από υπερβολικό θαυμασμό. Ο "ματιασμένος" νιώθει άσχημα

σωματικά και ψυχολογικά. Για να αποφύγουν το κακό μάτι, όσοι πιστεύουν σε αυτό φοράνε ένα μπλε ματόχαντρο ή ένα μπλε βραχιόλι. Οι προληπτικοί και όσοι πιστεύουν στη βασκανία δηλώνουν ότι το μπλε χρώμα διώχνει το κακό μάτι. Παραδόξως όμως πιστεύουν ότι οι γαλανομάτες είναι αυτοί που κυρίως "ματιάζουν". Εκτός από το ματόχαντρο, ένας άλλος τρόπος για να προστατευθεί κανείς από το κακό μάτι είναι να κρεμάσει σε μια γωνία του σπιτιού του σκόρδα. Οι Έλληνες πιστεύουν ότι το σκόρδο (όπως και τα κρεμμύδια) έχει και άλλες θεραπευτικές ιδιότητες. Έτσι λοιπόν όταν κάποιος είναι άρρωστος τον συμβουλεύουν να εμπλουτίσει τη διαίτα του με σκόρδο.

Μαχαίρια: Οι Έλληνες δεν δίνουν χέρι με χέρι ένα μαχαίρι όταν κάθονται μαζί στο τραπέζι γιατί θεωρούν ότι, εάν συμβεί κάτι τέτοιο, έστω και εξ αμελείας, θα προκύψει μεγάλος τσακωμός. Όταν ένας συνδαιτυμόνας χρειαστεί ένα μαχαίρι, η νοικοκυρά αφήνει το μαχαίρι δίπλα του πάνω στο τραπέζο-μάντιλο για να το σηκώσει από εκεί ο ίδιος.

Φτύσιμο: Πολλοί Έλληνες πιστεύουν ότι το "φτύσιμο" διώκει τον διάβολο και τις αναποδιές. Για αυτόν τον λόγο όταν κάποιος εξιστορεί δυσάρεστα γεγονότα (θανάτους, ατυχήματα, κ.τ.λ.) οι ακροατές συχνά πυκνά φτύνουν τρεις φορές στον κόρφο τους. Επίσης πολλές φορές, για να αποτρέψει το κακό μάτι, όταν κάποιος θαυμάζει ένα μωρό ή κάνει κομπλιμέντα, επαναλαμβάνει στο τέλος τρεις φορές "φτου".

«Πιάσε Κόκκινο»: Όταν δύο άτομα πουν συγχρόνως το ίδιο πράγμα φωνάζουν «πιάσε κόκκινο»: πρέπει και οι δύο να βρουν ένα κόκκινο αντικείμενο δίπλα τους και να το αγγίξουν για να αποτραπεί το ενδεχόμενο ενός καβγά (Οι Έλληνες πιστεύουν όταν δύο άνθρωποι ξεστομίζουν αναπάντεχα την ίδια λέξη προοιωνίζεται καβγάς).

Τρίτη και 13: Για τους Έλληνες η γρουσουζίκη μέρα δεν είναι η Παρασκευή και 13 αλλά η Τρίτη και 13

Βραχιολάκια: Μικρά βραχιολάκια από κόκκινη και λευκή κλωστή φοριούνται στο χέρι, για να μην «σε κάψει ο Μάρτης».

Πέταλο: Το πέταλο του αλόγου, φέρνει καλή τύχη στα χρηματικά.

Ουράνιο τόξο: Είναι καλή τύχη αν δεις ουράνιο τόξο. Ο μύθος επίσης λέει, ότι υπάρχει θησαυρός θαμμένος εκεί που τελειώνει το ουράνιο τόξο.

Δόντια: Όταν ένα παιδάκι βγάζει τα παιδικά του δόντια, τα πετάει στα κεραμίδια του σπιτιού του για να βγουν τα νέα δόντια γερά.

Κρασί: Εάν είσαι ανύπαντρος και τελειώσει στο δικό σου το ποτήρι το κρασί, τότε θα καλοπαντρευτείς.

Εις υγείαν: Είναι γρουσουζιά να λες εις υγείαν και να τσουγκράς το ποτήρι σου, αλλά να μην πίνεις. Επίσης, είναι γρουσουζιά να τσουγκράς με άδειο ποτήρι, ή με νερό.

Κόκορας: Οι παλιοί πάντα σφάζανε έναν κόκορα και τον θάβανε στα θεμέλια του σπιτιού όταν χτιζότανε, για να στεριώσει το σπίτι.

Μαύρη γάτα: Αν δεις μαύρη γάτα στον δρόμο, είναι γρουσουζιά. Μικρά φυλαχτά με την μορφή μιας γάτας φοριούνται για καλή τύχη.

Τελευταία μπουκιά: Αν αφήσεις την τελευταία σου μπουκιά στο τραπέζι, αφήνεις όλη τη δύναμή σου.

Ρόδι: Το ρόδι είναι σύμβολο αφθονίας, γονιμότητας και καλής τύχης. Σε πολλά μέρη της Ελλάδας κρεμούσαν στο κάθε σπίτι, από το φθινόπωρο, ένα ρόδι. Μετά τη Μεγάλη Δειτουργία της Πρωτοχρονιάς το πετούσαν με δύναμη στο κατώφλι για να σπάσει σε χίλια κομμάτια κι έλεγαν: "Χρόνια Πολλά! Ευτυχισμένος ο καινούριος χρόνος!"

Κουφέτα: Τα κουφέτα του δίσκου της στέψεως πιστεύεται, ότι έχουν μαντική δύναμη. Εκείνη η νέα που θα τοποθετήσει τρία κουφέτα κάτω από το προσκεφάλι της, πιθανόν να δει όνειρο που προλέγει σ' αυτήν τον μέλλοντα σύζυγο.

Χέρια: Διώχνεις την τύχη σου όταν κρατάς με τα χέρια σου το πρόσωπό σου, όταν κάθεσαι σε τραπέζι.

<http://www.tex.unipi.gr/undergraduate/ergasies/HTML/DIMODES/disidemonies.htm>

ΣΤ. Τι σημαίνει παράδοση στην Ορθοδοξία

Τα βιβλία της Καινής Διαθήκης άρχισαν να γράφονται είκοσι περίπου έτη μετά την Ανάσταση του Κυρίου μας Ιησού Χριστού και την κάθοδο του Αγίου Πνεύματος κατά την ημέρα της Πεντηκοστής, το τελευταίο από αυτά συγγράφηκε περί το 90 μ.Χ.. Έως ότου λοιπόν γραφούν όλα τα βιβλία της Καινής Διαθήκης και αποτελεσθεί ο Κανόνας (η συλλογή των βιβλίων) της Κ. Διαθήκης, η διδασκαλία του Κυρίου και των Αποστόλων παραδιδόταν από στόμα σε στόμα

προφορικά. Επιπλέον στα Ευαγγέλια και τα άλλα βιβλία της Κ. Διαθήκης δεν γράφτηκαν όλα όσα διδάξε και είπε και έκανε ο Κύριος. Όπως γράφει ο ευαγγελιστής Ιωάννης, υπάρχουν ακόμη: «*καὶ ἄλλα πολλὰ ὅσα ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς, ἅτινα ἐὰν γράφηται καθ' ἓν, οὐδὲ αὐτὸν οἶμαι τὸν κόσμον χωρῆσαι τὰ γραφόμενα βιβλία*» (Ιωάν. κα' 25). Είναι, λέει, τόσο πολλά αυτά που έκανε και είπε ο Ιησούς Χριστός, ώστε, εάν γράφονταν ένα-ένα λεπτομερώς δεν θα χωρούσαν όλα τα βιβλία του κόσμου. Γραπτώς αλλά και προφορικώς λοιπόν παραδόθηκαν από τους αγίους Αποστόλους στους διαδόχους τους και από εκείνους στους δικούς τους διαδόχους και έφθασαν μέχρι σε μας αυτές οι διδασκαλίες. Σαφώς το γράφει αυτό ο απόστολος Παῦλος προς τους Χριστιανούς με τα εξής: «*Στήκετε, καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου (προφορικῶς) εἴτε δι' ἐπιστολῆς (γραφτῶς) ἡμῶν*» (Β' Θεσσαλ. β' 15). Αποτελούν οι άγραφες αυτές και προφορικώς παραδεδομένες αποστολικές διδασκαλίες μαζί με τα θεόπνευστα βιβλία, που συνέγραψαν οι μαθητές και Απόστολοι του Κυρίου, τη λεγόμενη Ιερά Αποστολική Παράδοση, η οποία είναι η βάση και το θεμέλιο της διδασκαλίας της Ορθοδόξου Πίστεως.

Αυτή η άγραφη καταρχάς ιερή Αποστολική Παράδοση λίγο-λίγο στους κατόπιν αιώνες συστηματοποιήθηκε από τους αγίους Πατέρες της Εκκλησίας και διατυπώθηκε γραπτώς και περιλήφθηκε στους δογματικούς όρους και τους κανόνες των αγίων Οικουμενικών Συνόδων. Σε τούτο συντέλεσε και το ότι με την πάροδο των ετών άρχισαν να διαδίδονται μεταξὺ των Χριστιανών εσφαλμένες και ψευδείς διδασκαλίες. Τότε λοιπόν οι Επίσκοποι της Εκκλησίας μαζεύονταν και συγκροτούσαν Οικουμενικές Συνόδους. Με οδηγό τη γραπτή διδασκαλία της Αγίας Γραφής και τη γραπτή ή άγραφη διδασκαλία της Αποστολικής Παραδόσεως, υπό την έμπνευση, το φωτισμό και την καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος εξέταζαν τις νεοφανείς αιρετικές διδασκαλίες και καταδείκνυαν το ψεύδος και την πλάνη που υπήρχαν σε αυτές και τις καταδίκάζαν. Έτσι διατύπωναν βάσει της Αγίας Γραφής και της Αποστολικής Παραδόσεως τα δόγματα και τους όρους της Πίστεως. Κάθε διδασκαλία, η οποία δεν ήταν σύμφωνη προς όσα οι άγιοι Απόστολοι διδάξαν είτε γραπτώς είτε προφορικώς, καταδικαζόταν. Με τον τρόπο αυτόν, η Ιερή Παράδοση πλουτιζόταν τώρα πλέον με τις εν Αγίῳ Πνεύματι αποφάσεις των Αγίων Οικουμενικών Συνόδων. Στις Οικουμενικές Συνόδους έλαβαν μέρος μεγάλοι της Εκκλησίας Πατέρες, όπως ο Μέγας Αθανάσιος στην πρώτη το 325 μ.Χ. στη Νίκαια, ο Θεολόγος Γρηγόριος ο Ναζιανζηνός στη δεύτερη το 381 μ.Χ. στην Κωνσταντινούπολη κλπ.. Αλλά και όταν αυτοί για οποιονδήποτε λόγο δεν ήταν παρόντες, λαμβάνονταν σοβαρά υπόψιν τα συγγράμματά τους και η διδασκαλία τους μέχρι σημείου, ώστε ολόκληρη η έκτη Οικουμενική Σύνοδος να υιοθετεί γνώμες και κανόνες του Μεγάλου Βασιλείου και να γράφει στον 102ο κανόνα της ότι διατυπώνει την απόφασή της: «*καθὼς ὁ ἱερός ἡμᾶς ἐκδίδασκει Βασίλειος*».

Τοιουτοτρόπως η Ιερά Παράδοση βάσει πάντοτε της Αγίας Γραφής και της Αποστολικής Παραδόσεως και της λατρευτικής ζωής της ολοένα αναπτυσσομένης Εκκλησίας ολοκληρώθηκε και συμπληρώθηκε τον όγδοο αιώνα με την έβδομη Αγία και Οικουμενική Σύνοδο της Νίκαιας το 787 μ.Χ.. Έτσι σύμφωνα με τη ζωή της Εκκλησίας και τη διδασκαλία της Αγίας Γραφής και της Αποστολικής Παραδόσεως απαρτίσθηκε η ιερή Εκκλησιαστική Παράδοση, η οποία περιλαμβάνει και μερικά τα οποία δεν αναφέρονται μεν συγκεκριμένα στην Αγία Γραφή, είναι όμως σύμφωνα με τη διδασκαλία της.

Να αναφέρουμε μερικά προς κατατόπισή μας. Το να κτίζουμε τις εκκλησίες μας και να προσευχόμαστε κατά Ανατολάς δεν το λέει η Γραφή, είναι της Παραδόσεως. Ομοίως το να κάνουμε το σημείο του Σταυρού, και αυτό της Παραδόσεως είναι. Η τέλεση του Βαπτίσματος, όπως γίνεται, η ευλογία του ύδατος της ιερής κολυμβήθρας, ο νηπιοβαπτισμός, η χρήση του βαπτιζομένου με άγιο έλαιο, η τριττή κατάδυση στο νερό της κολυμβήθρας, η χρήση και σφράγιση του βαπτισθέντος με το Άγιο Μύρο, της Παραδόσεως είναι και αυτά. Από την Παράδοση επίσης είναι ο τρόπος, κατά τον οποίο τελείται η θεία Λειτουργία, όπως και οι διάφοροι λειτουργικοί τύποι, οι ευχές της αγίας Αναφοράς και του καθαγιασμού των Τιμίων Δώρων, ο τρόπος της κοινωνίας των πιστών. Ακόμη οι νεκρώσιμες ακολουθίες, τα μνημόσυνα, τα μνημονεύματα ζώντων και τεθνεώτων και άλλα. Όλα αυτά τα διδασκόμαστε από την άγραφη, όπως ήταν στην αρχή, Παράδοση. Και για τα μνημόσυνα λέει ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος: «*Οὐκ εἰκὴ ταῦτα (ὅχι δηλαδή τυχαία και άσκοπα) ἐνομοθετήθη ὑπὸ τῶν Αποστόλων τὸ ἐπὶ τῶν φρικτῶν μυστηρίων μνήμην γίνεσθαι τῶν ἀπελθόντων*».

Αυτή λοιπόν η Ιερή Παράδοση, η οποία περιλαμβάνει την Αποστολική Παράδοση και την Εκκλησιαστική Παράδοση, είναι η δεύτερη πηγή της Ορθοδόξου πίστεως. Σαν επίλογος και επισφράγιση τρόπον τινά της Ιερής Παραδόσεως τέθηκαν από την έβδομη Οικουμενική Σύνοδο οι εξής λόγοι: «*Οἱ προφῆται ὡς εἶδον, οἱ Ἀπόστολοι ὡς ἐδίδαξαν, ἡ Ἐκκλησία ὡς παρέλαβεν, οἱ Διδάσκαλοι ὡς ἐδογματίσαν, ἡ Οἰκουμένη ὡς συμπεφώνηκεν... ὁ Χριστός ὡς ἐβράβευεν, οὕτω φρονοῦμεν, οὕτω λαλοῦμεν, οὕτω κηρύσσομεν... Αὕτη ἡ πίστις τῶν Αποστόλων, αὕτη ἡ πίστις τῶν Πατέρων, αὕτη ἡ πίστις τῶν Ὀρθοδόξων, αὕτη ἡ πίστις τὴν οἰκουμένην ἐστήριξε*».

Την Ιερή αυτή Παράδοση, έτσι όπως διαμορφώθηκε οριστικά και τελικά και έκλεισε με την έβδομη Οικουμενική Σύνοδο, μόνο η Ορθόδοξη Εκκλησία έχει ως πηγή της διδασκαλίας της γνήσια και ισόκυρη της Αγίας Γραφής. Μόνο η Ορθόδοξη Εκκλησία. Διότι οι μεν Προτεστάντες

έχουν απορρίψει τελείως την Ιερή Παράδοση και αρκούνται μόνο στην Αγία Γραφή. Και επειδή δεν έχουν ως οδηγό της ερμηνείας της Αγίας Γραφής την Ιερή Παράδοση, έχουν περιπέσει σε πλήθος κακοδοξιών και είναι διηρημένοι σε εκατοντάδες κοινοτήτων και παραφυάδων. Οι δε Ρωμαιοκαθολικοί (Παπικοί) και μετά την έβδομη Οικουμενική Σύνοδο πρόσθεσαν νέα δόγματα, τα οποία ή είναι σαφώς αντίθετα προς την Αγία Γραφή και την Ιερή Παράδοση (όπως είναι το δόγμα τους ότι το Άγιο Πνεύμα εκπορεύεται «και εκ του Υιού», το περίφημο filioque), ή δεν μαρτυρούνται και δεν στηρίζονται ούτε στην Αγία Γραφή ούτε στην Ιερή Παράδοση των οκτώ πρώτων αιώνων.

Μόνο λοιπόν η Ορθόδοξη Εκκλησία έχει τις δύο αυτές θείες και ουράνιες πηγές της διδασκαλίας της, την Αγία Γραφή και την Ιερή Παράδοση. Και η μεν Αγία Γραφή είναι γνωστή σε όλους. Της δε Ιερής Παράδοσης συντομότητα και περιληπτική έκθεση είναι το ιερό Σύμβολο της Πίστεως, το «Πιστεύω».

<https://imilias.gr/ti-simainei-iera-paradosi.html>

Z. Οικογενειακές παραδόσεις (της ψυχολόγου Δίζας Βάρβογλη)

Πρόσφατη έρευνα που δημοσιεύθηκε στο αμερικανικό επιστημονικό «Περιοδικό Ψυχολογίας της Οικογένειας» έδειξε ότι οι οικογενειακές παραδόσεις και συνήθειες, ιδιαίτερα αυτές που σχετίζονται με θρησκευτικές γιορτές, ενισχύουν την ψυχική και σωματική υγεία. Παρ' όλο που μερικά έθιμα μπορεί να είναι χρονοβόρα ή δύσκολα στην εκτέλεσή τους, η δρ Barbara Fiese, ψυχολόγος στο Πανεπιστήμιο Syracuse και συγγραφέας της έρευνας, διαπιστώνει ότι δεν χρειάζεται να τηρεί κανείς τα έθιμα κατά γράμμα για να δρέψει τις ψυχικές τους ωφέλειες, αρκεί να κινείται μέσα στο πλαίσιο του πνεύματός τους. Έτσι το τσουρέκι του ζαχαροπλαστείου μπορεί να είναι νοστιμότερο ή πιο αφράτο από το σπιτικό, η χαρά όμως του να βρεθούν τα μέλη της οικογένειας μαζί για να το ζυμώσουν (άσχετα με το τελικό αποτέλεσμα!) μπορεί να είναι αρκετή για να διατηρηθεί το έθιμο του ζυμώματος παράλληλα με την αγορά του έτοιμου προϊόντος.

Οι οικογενειακές παραδόσεις είναι πιο ιδιαίτερες και εξατομικευμένες σε σχέση με τα ήθη και έθιμα, τα οποία είναι κληρονομιά ενός ευρύτερου συνόλου. Τα ήθη και τα έθιμα αποτελούν το πλαίσιο αναφοράς όπου βρίσκουν πρόσφορο έδαφος για να αναπτυχθούν οι οικογενειακές παραδόσεις, που είναι συγκεκριμένες και ξεχωριστές για κάθε οικογένεια. Οι οικογενειακές παραδόσεις αποτελούν έναν συμβολικό τρόπο επικοινωνίας, ο οποίος, εξαιτίας της ευχαρίστησης που αντλούν τα μέλη της οικογένειας από την επανάληψή του, συνεχίζεται συστηματικά σε τακτά χρονικά διαστήματα. Μέσω της ιδιαίτερης σημασίας και της επαναληπτικής φύσης τους οι οικογενειακές παραδόσεις συνεισφέρουν σημαντικά στην εγκαθίδρυση και στη διατήρηση της ομαδικής αίσθησης του «εαυτού» μιας οικογένειας ή της «οικογενειακής ταυτότητας». Τα τελετουργικά σταθεροποιούν αυτή την ταυτότητα στη διάρκεια της ζωής της οικογένειας αποσαφηνίζοντας τους προσδοκώμενους ρόλους, χαράζοντας τα όρια μεταξύ των μελών της οικογένειας, καθώς και τα όρια της οικογένειας με τον έξω κόσμο, και καθορίζοντας κανόνες τους οποίους όλα τα μέλη αναγνωρίζουν και οι οποίοι συνοψίζονται στη φράση «έτσι το κάνουμε στην οικογένειά μας».

* **Οι παραδόσεις αποτελούν πηγή δύναμης**, σύμφωνα με συνεντεύξεις που έγιναν στα μέλη οικογενειών σε διαφορετικούς πολιτισμούς. Τα ερευνητικά δεδομένα έδειξαν ότι οι πιο ενωμένες και δυνατές οικογένειες ήταν αυτές που είχαν τη μεγαλύτερη συχνότητα οικογενειακών τελετουργικών ή παραδόσεων. Οι οικογένειες αυτές είχαν ήδη ανακαλύψει τα συμπεράσματα της έρευνας όταν περιέγραφαν πως το να τρώνε μαζί, το να διατηρούν την πίστη τους, να γιορτάζουν τις γιορτές και να τηρούν τα ήθη και τα έθιμα φέρνει κοντά τα μέλη τους και δημιουργεί ενότητα. Ιδιαίτερα σε δύσκολες εποχές οι οικογενειακές παραδόσεις μπορεί να έχουν θετική επιρροή λειτουργώντας σαν άγκυρα στις αντίξοες συνθήκες. Οι οικογενειακές παραδόσεις μπορούν να παρομοιαστούν με ένα ψυχολογικό κουκούλι μέσα στο οποίο προστατεύονται και θρέφονται συναισθηματικά τα άτομα ώστε να μπορούν να αντεπεξέλθουν ακόμη και όταν εμφανίζονται δυσκολίες. Η τήρηση των παραδόσεων τις γιορτές προδιαθέτει για ειρηνική συμβίωση και εξισορρόπηση ακόμη και ταραγμένων σχέσεων, μια που πρόκειται για ένα όμορφο διάλειμμα και μια ήρεμη ανάπαυλα στη βιαστική καθημερινή ρουτίνα.

* **Οι οικογενειακές παραδόσεις αποτελούν πηγή ταυτότητας** στέλνοντας το μήνυμα στα μέλη της οικογένειας ότι «είμαστε εδώ και θα το κάνουμε μαζί όπως πάντα», καθώς οι αξίες

μοιράζονται και η αίσθηση του ότι κάποιος ανήκει κάπου επιτείνεται. Οι ενήλικοι θυμούνται τι έκαναν ως παιδιά και μεταφέρουν τις αναμνήσεις τους λεκτικά αλλά και πρακτικά συνεχίζοντας την οικογενειακή παράδοση και διαμορφώνοντας έτσι το μέλλον. Άλλοι ερευνητές υποστηρίζουν ότι οι οικογενειακές παραδόσεις προστατεύουν τα μέλη της οικογένειας από τη μοναξιά και την αβεβαιότητα που συχνά συνεπάγεται η απομάκρυνση από το πατρικό. Οι οικογενειακές παραδόσεις επιτελούν και έναν άλλο σημαντικό ρόλο: τη διατήρηση της οικογενειακής ιστορίας και τη διάνθισή της με περιστατικά από προηγούμενες γενιές που φέρνουν γέλια ή δάκρυα και τα μέλη της οικογένειας πιο κοντά. Μέσα στο πλαίσιο που προσφέρουν τα ήθη και έθιμα του τόπου οι οικογενειακές παραδόσεις γίνονται αναμνήσεις αγάπης και επαναλαμβάνονται: «Αυτό έκανε η οικογένεια όλα τα χρόνια και αυτό είμαστε».

* **Οι παραδόσεις αποτελούν πηγή σύνδεσης ανάμεσα στις γενιές** επειδή διαιωνίζουν κάτι θετικό που προάγει την ψυχική υγεία. Έτσι την περίοδο των γιορτών μπορεί μια οικογένεια να ξεκινήσει μια απλή ρουτίνα, αρχικά με ορισμένη σημασία, που όμως μπορεί να περάσει από γενιά σε γενιά, αποτελώντας συνδετικό ιστό ανάμεσα σε παππούδες, γονείς και εγγόνια.

* **Οι παραδόσεις επιτρέπουν στην οικογένεια να εξετάσει τον εαυτό της και τις συνήθειές της.** Οι παραδόσεις επιτελούν και διδακτική λειτουργία, μια που επιτρέπουν στην οικογένεια να μάθει περισσότερα πράγματα για τη ζωή και να επιφέρει τις δικές της βελτιώσεις. Μια διαχρονική ματιά στο παρελθόν, στο παρόν και στο μέλλον επιτρέπει στα μέλη μιας οικογένειας να χαρτογραφήσουν τις αλληλεπιδράσεις και τις συνήθειές τους ώστε να μπορούν να τις αποτιμήσουν. Ιδιαίτερα οι παραδόσεις που σχετίζονται με τις μεγάλες γιορτές αποτελούν ορόσημο για την οικογένεια και είναι δύσκολο να αλλάξουν, ακόμη και όταν οι συνθήκες το απαιτούν. Έτσι οι οικογενειακές συγκεντρώσεις όταν η γιαγιά και ο παππούς μένουν μακριά ή είναι άρρωστοι ή τα παιδιά λείπουν για σπουδές παίρνουν άλλη μορφή και αναγκάζουν τα εναπομείναντα μέλη της οικογένειας να διαμορφώσουν αναλόγως τις προσδοκίες τους και να προσαρμοστούν στις νέες συνθήκες.

* **Οι παραδόσεις αποτελούν πηγή πίστης και νοήματος.** Οι περισσότερες οικογενειακές παραδόσεις σχετίζονται με τον εορτασμό κάποιας γιορτής, πράγμα το οποίο αποτελεί τον σύνδεσμο ανάμεσα στην πίστη και στην «εγκόσμια» εκδήλωσή της. Κοινωνιολογικές έρευνες καταδεικνύουν το ιερό ή υπερβατικό νόημα των τελετουργικών που υιοθετεί η κάθε οικογένεια. Η πίστη αποτελεί τον θεμέλιο λίθο των οικογενειακών παραδόσεων, στην οποία βασίζεται και ο τρόπος δομής τους και το τι περιμένουν τα μέλη της οικογένειας τηρώντας αυτές τις παραδόσεις. Ειδικά για συγκεκριμένες κατηγορίες Ελλήνων, όπως π.χ. αυτών της Διασποράς, οι οικογενειακές παραδόσεις έχουν ένα βαθύτερο νόημα αφού εμπλουτίζουν την ψυχή και αποτελούν τον συνδετικό κρίκο με τις ελληνικές ρίζες. Έτσι η τήρησή τους διατηρεί διαχρονικές αξίες και αποτελεί μέρος της πολιτισμικής ταυτότητας αλλά και του προσωπικού νοήματος του ατόμου.

<http://www.tovima.gr/science/article/?aid=150929>

Η. Η αναστήλωση των εικόνων ως παράδοση με νόημα (του Λάμπρου Σκόντζου, Θεολόγου)

Η Α΄ Κυριακή των Νηστειών είναι αφιερωμένη στην μεγάλη εορτή της Ορθοδοξίας μας. Σύμπασα η Εκκλησία εορτάζει με κάθε λαμπρότητα, με κύριο χαρακτηριστικό του εορτασμού την περιφορά των ιερών εικόνων και την ανάγνωση του Συνοδικού της Ζ΄ Οικουμενικής Συνόδου σε όλους τους ναούς. Οι Πατέρες της Εκκλησίας μας όρισαν να εορτάζεται η ημέρα αυτή σε ανάμνηση της παύσης της εικονομαχίας και της οριστικής αναστήλωσης των ιερών εικόνων από την ευσεβή βασίλισσα του Βυζαντίου Θεοδώρα (μετέπειτα αγία της Εκκλησίας μας) στις 4-3-843. Το γεγονός αυτό θεωρήθηκε μείζονος σημασίας διότι με τις αποφάσεις της Ζ΄ Οικουμενικής Συνόδου (787), ολοκληρώθηκε η διατύπωση της δογματικής διδασκαλίας της Εκκλησίας μας (τριαδολογικό και χριστολογικό δόγμα). Η εικονομαχική έριδα (726-843) υπήρξε άλλωστε ένας θλιβερός σταθμός της εκκλησιαστικής ιστορίας, η οποία προξένησε αφάνταστη φθορά στο σώμα της Εκκλησίας. Μέσα όμως από αυτή τη λαίλαπα βγήκε και κάτι θετικό, η διατύπωση της θεολογίας των ιερών εικόνων, η οποία κατ' ουσίαν, όπως θα δούμε, είναι επέκταση και ανάπτυξη του χριστολογικού δόγματος.

Όπως είναι γνωστό το πρόβλημα της εικονομαχίας το προκάλεσαν παράγοντες έξω από την Ελληνορθοδοξία. Ο Ιουδαϊσμός και ο Ισλαμισμός θεωρούν τον εικονισμό ως ειδωλολατρία. Γενικά οι λαοί της Μέσης Ανατολής απεχθάνονται την εικονική τέχνη, γι' αυτό και πέρασε αυτή η

νοοτροπία στις θρησκείες τους. Αντίθετα ο Ελληνισμός, η πιο ευγενική έκφραση του παγκοσμίου πολιτισμού, όχι μόνο δέχεται τον εικονισμό, αλλά και τον προήγαγε σε ύψιστη τέχνη.

Ο Χριστιανισμός στην ορθόδοξη μορφή του, όπως είναι γνωστό, απόρριψε τις προλήψεις του παρελθόντος και υιοθέτησε κάθε αξία που προάγει την ανθρώπινη προσωπικότητα. Ο Ελληνισμός έδωσε άπειρα στοιχεία χρήσιμα στη νέα πίστη. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι ο Ελληνισμός στην γνήσια μορφή του μεταστοιχειώθηκε ως Χριστιανισμός και συγκεκριμένα σε Ελληνορθοδοξία!

Η απaráμλλη εικονική ελληνική τέχνη παραλήφθηκε από την Εκκλησία και χρησιμοποιήθηκε για την ποιμαντική Της διακονία. Η εικόνα από την εποχή των κατακομβών μέχρι σήμερα λειτουργεί ως το βιβλίο των αγραμμάτων στους ναούς. Για να είναι αυτό σύμφωνο με την θεολογία της Εκκλησίας μας, οι Πατέρες διατύπωσαν προσεκτική διδασκαλία σύμφωνη με τις βιβλικές επιταγές.

Βεβαίως η Παλαιά Διαθήκη απαγορεύει ρητά την προσκύνηση ομοιωμάτων -ειδώλων του Θεού (Έξοδ.20,4), αλλά μέχρι τότε ο Θεός ήταν άγνωστος στους ανθρώπους, και γι' αυτό είχαν αντικαταστήσει τη λατρεία του Θεού με ξόανα και άλλα ομοιώματα. Αυτή τη λατρεία απαγορεύει η Παλαιά Διαθήκη. Στην Καινή Διαθήκη, την εποχή της χάριτος, ο Θεός έγινε άνθρωπος στο πρόσωπο του Χριστού, «ο Λόγος σάρξ εγένετο και εσκήνωσεν εν ημίν, και εθεασάμεθα την δόξαν αυτού» (Ιωάν.1,14). Τον είδαμε, τον ακούσαμε «και αι χείρες ημών εψηλάφησαν» Αυτόν (Α' Ιωάν.1,1), «Ημείς δε ανακεκαλυμμένω προσώπω την δόξαν Κυρίου κατοπτριζόμεθα» (Ι.Δαμασκ. Ρ.Γ.94,1328). Η πραγματική ενανθρώπησή Του μας υποχρεώνει να Τον θεωρούμε τέλειο άνθρωπο, όπως και τέλειο Θεό. Κατά συνέπεια ως πραγματικός άνθρωπος μπορεί ακόμα και να εικονισθεί, διαφορετικά η μη παραδοχή του εικονισμού Του σημαίνει μη παραδοχή της πραγματικής ενανθρώπησής Του.

Οι μεγάλοι Πατέρες και διδάσκαλοι της Εκκλησίας μας, που αναδείχθηκαν μέσα από τη λαίλαπα της εικονομαχίας, διατύπωσαν το ορθόδοξο δόγμα με προσοχή και ευλάβεια. Η προσκύνηση της ιερής εικόνας του Χριστού και των άλλων ιερών προσώπων του Χριστιανισμού δεν είναι ειδωλολατρία, όπως κατηγορούνταν από τους εικονομάχους, αλλά η τιμή απευθύνεται προς το εικονιζόμενο πρόσωπο, καθότι «η της εικόνας τιμή επί το πρωτότυπον διαβαίνει» (Μ.Βασίλειος Ρ.Γ. 32,149) και «Προσκυνούμεν δε ταις εικόσιν ου τη ύλη προσφέροντες την προσκύνησιν, αλλά δι' αυτών τοις εν αυταίς εικονιζόμενοις» (Ι. Δαμασκ. Ρ.Γ.94 1356). Η ευλογία και η χάρη που λαμβάνει ο πιστός από την προσκύνηση των ιερών εικόνων δίνεται από το ζωντανό ιερό πρόσωπο και όχι από την ύλη της εικόνας.

Η εικόνα έχει επίσης τεράστια ποιμαντική χρησιμότητα. Μια εικόνα, σύμφωνα με γλωσσική έκφραση, αξίζει περισσότερο από χίλιες λέξεις. Αυτό σημαίνει ότι μέσω της εκκλησιαστικής εικονογραφίας οι πιστοί βοηθούνται να αναχθούν στις υψηλές πνευματικές θεωρίες και στο θείο.

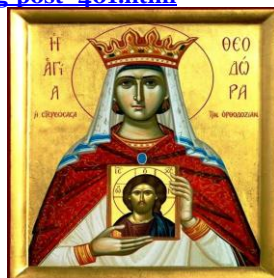
Οι εικονοκλαστικές αρχές της εικονομαχικής περιόδου δυστυχώς υιοθετήθηκαν στη συνέχεια από διάφορες αιρετικές ομάδες και διασώζονται ως τις μέρες μας. Οι διάφορες προτεσταντικές ομάδες έχουν ως κύρια αρχή τους τον ανεικονισμό και πολεμούν με λύσσα την Ορθοδοξία μας, η οποία δέχεται την τιμητική προσκύνηση των ιερών προσώπων της πίστεώς μας μέσω των ιερών εικόνων.

Απαντάμε στους σύγχρονους εικονοκλάστες ότι η Αγία μας Καθολική Εκκλησία καθόρισε επακριβώς τα όρια της αλήθειας και της πλάνης. Μια προσεκτική ανάγνωση του «Συνοδικού» της Ζ' Οικουμενικής Συνόδου, που διαβάζεται στους ναούς την Κυριακή της Ορθοδοξίας, περιχαράκωνει την βιβλική αλήθεια και δίνει πειστική απάντηση στους επικριτές της Εκκλησίας μας. Η εικονομαχία είναι αποστροφή προς την ύλη, απόρροια των αιρετικών μανιχαϊστικών δοξασιών, οι οποίες δυστυχώς πέρασαν μέσα στις διδασκαλίες πολλών αιρετικών ομάδων, όπως και των συγχρόνων μας αιρετικών προτεσταντών.

Αλλά δεν έχει μόνο σημασία για την Εκκλησία η αναστήλωση των Ιερών Εικόνων, αλλά και για τον παγκόσμιο πολιτισμό. Ο μονολιθικός θρησκευτικός ανεικονισμός είχε αναμφίβολα αρνητικές συνέπειες για την προαγωγή της εικονικής ωραιότητας. Η εικόνα και μάλιστα η θρησκευτική απεικόνιση, αποτελεί βασικό στοιχείο του παγκόσμιου πολιτισμού. Η παγκόσμια πολιτιστική κληρονομιά έχει να επιδείξει ανυπολόγιστης καλλιτεχνικής αξίας έργα θρησκευτικής ζωγραφικής. Τα σπουδαιότερα μνημεία – ναοί του κόσμου είναι καταστόλιστοι από εικονογραφίες άφθαστης τεχνοτροπίας. Το ίδιο και τα μεγάλα μουσεία επιδεικνύουν με καμάρι εικόνες θρησκευτικής τέχνης. Είναι γνωστό σε όλους το παγκόσμιο ενδιαφέρον για την ορθόδοξη εικονογραφία και γι' αυτό οργανώνονται εκθέσεις με τεράστια επιτυχία. Μπορούμε να σκεφτούμε ποια θα ήταν τα αποτελέσματα, αν επικρατούσαν οι εικονομάχοι στο Βυζάντιο. Δε θα είχαμε τη δυνατότητα να θαυμάζουμε αυτούς τους θησαυρούς, οι οποίοι είναι για μας τους ορθοδόξους το ξεχειλίσμα της πίστεως των διαχρονικών ιερών εικονογράφων. Άλλωστε η εικονογραφία για την Ορθοδοξία μας δεν ήταν μια μονοσήμαντη καλλιτεχνική έκφραση, αλλά βαθιά μυστική λειτουργία του εικονογράφου, ο οποίος ζωγράφιζε νηστεύοντας και προσευχόμενος!

Σε αντίθεση με όλους τους λογίς εικονοκλάστες, εμείς, ως ορθόδοξοι χριστιανοί, μετέχουμε της αλήθειας και ταυτόχρονα, ως έλληνες, μετέχουμε του ωραίου. Χάρη σ' αυτές τις δύο σταθερές διαφέρουμε από όλους τους άλλους που έχουν διαφορετικές πίστεις, έχουμε το προβάδισμα στην αληθινή πρόοδο και τον παγκόσμιο πολιτισμό και αναγκάζονται οι άλλοι να μας ακολουθούν...

http://aktines.blogspot.com/2012/03/blog-post_401.html

Θ. Η αγία Θεοδώρα η Αυγούστα

Η αγία Θεοδώρα, η Αυγούστα, τη μνήμη της οποίας τιμά η Εκκλησία στις 11 Φεβρουαρίου, γεννήθηκε στη Έδεσσα της Παφλαγονίας από ευσεβείς γονείς, τον δρουγγάριο Μαρίνο και την ενάρετη Θεοκτίστη.

Η Αγία Θεοδώρα, διακρινόταν για την ευλάβειά της και την αφοσίωσή της προς την ορθοδοξία. Το 830 παντρεύτηκε το βασιλιά Θεόφιλο, ο οποίος ήταν εικονομάχος. Το 842 μ.Χ. **ο Θεόφιλος πέθανε και η Αγία Θεοδώρα** ανέλαβε την βασιλεία και την εποπτεία του ανήλικου υιού της Μιχαήλ, με συνεπιτρόπους τον αδελφό της Βάρδα, τον εκ του πατέρα της θείου της, που ήταν μάγιστρος και τον λογοθέτη Θεόκτιστο. Η πρώτη ενέργεια ήταν η απομάκρυνση του εικονομάχου Πατριάρχου Ιωάννου και η εκλογή του Αγίου Μεθοδίου (τιμάται 14 Ιουνίου). **Η Σύνοδος**, που συνήλθε στις 11 Μαρτίου του 843 μ.Χ., αποφάσισε την αναστήλωση των Αγίων εικόνων και ανόρθωσε την διδασκαλία της Ζ' Οικουμενικής Συνόδου. Η μεγαλοπρεπής πανήγυρη ετελέσθη την Α' Κυριακή των Νηστειών, στο **ναό της Αγίας Σοφίας**, που από τότε καθιερώθηκε ως Κυριακή της Ορθοδοξίας. Αργότερα ο ίδιος ο γιος της Μιχαήλ και ο αδελφός της Βάρδας διέταξαν τον εγκλεισμό της, μαζί με τις θυγατέρες της, στην Μονή Γαστρίων. Εκεί η Θεοδώρα αφοσιώθηκε στην προσευχή και στη μελέτη της Αγίας Γραφής. Εκοιμήθη οσιακά, το δε λείψανό της ευρίσκεται στο ναό της Παναγίας Σπηλαιωτίσσης στην Κέρκυρα.

<http://www.newsbomb.gr/ellada/ekklhsia/story/769540/agia-theodora-i-vasilissa#ixzz57u7UbLEZ>

Είμαι ελεύθερος;

Κείμενο 1 και σχόλια:

Ρώτησαν κάποτε έναν γέροντα τι είναι φιλαργυρία.

-Φιλαργυρία, αποκρίθηκε εκείνος, είναι να μην πιστεύεις πως ο Θεός φροντίζει για σένα, όταν δεν έχεις εμπιστοσύνη στις υποσχέσεις Του και όταν αγαπάς τις ηδονές.

Φιλαργυρία: ο άνθρωπος που δεν έχει εμπιστοσύνη στην πρόνοια του Θεού δεν είναι ελεύθερος. Δεσμεύει τον εαυτό του σε μία αγωνία, να κρατήσει χρήματα, να βρει δόξα, να κάμει σχέσεις με αγωνία μήπως και μείνει μόνος του ή για να απολαύσει, ενώ το νόημα της ζωής του πηγάζει από την πίστη στον Θεό. Ο ελεύθερος άνθρωπος δεν λειτουργεί με παθητικότητα, αλλά δεν υποτάσσεται στις επιθυμίες του, ιδίως όταν αυτές είναι αντίθετες με το Ευαγγέλιο. Ελεύθερος είναι όποιος αγωνίζεται να νικήσει και τα πάθη και τις εξαρτήσεις του.

Κείμενο 2 και σχόλια:

Όποιος δεν κατορθώνει να συγκρατεί την γλώσσα του, όταν θυμώνει, έλεγε ο αββάς Υπερέχιος, είναι ανίκανος να συγκρατήσει και όλα τα άλλα πάθη.

Να συγκρατεί την γλώσσα του: να μια άλλη μορφή υποδούλωσης, αυτή στην γλώσσα. Όταν ο άνθρωπος δεν αγαπά τον πλησίον του τόσο, ώστε να μην τον «θάβει» με τον τρόπο του, αλλά προσπαθεί να μιλά με καλοσύνη ή να σιωπά, τότε είναι ελεύθερος όχι μόνο από το πάθος της κατάκρισης, αλλά και από κάθε άλλο πάθος, καθώς έχει κάνει την αρχή αντί για τα θελήματα, την άποψη, το εγώ του, να κυβερνά την ζωή του η αγάπη.

Κείμενο 3 και σχόλια:

Είδα κάποτε, έλεγε ο Μέγας Αντώνιος, απλωμένες στην γη όλες τις παγίδες του διαβόλου και τρόμαξα. Ποιος τάχα μπορεί να τις ξεφύγει; Έλεγα στενάζοντας. Άκουσα τότε μία μυστηριώδη φωνή να μου αποκρίνεται:

-Ο ταπεινόφρονας.

Οι παγίδες του διαβόλου: ο διάβολος στόχο έχει να δεσμεύσει την ελευθερία μας, να μας κάνει να την στρέψουμε εναντίον του Θεού και υπέρ του εαυτού μας, ώστε να κάνουμε τον εαυτό μας θεό, χωρίς τον Θεό. Αυτό είναι ο πνευματικός θάνατος. Γι' αυτό και κάθε στιγμή στην ζωή μας μάς ρίχνει σε παγίδες, για να μην μπορούμε να ξεφύγουμε. Τέτοιες παγίδες πηγάζουν από τους λογισμούς και τα πάθη μας.

Ο ταπεινόφρονας: αυτός που είναι ταπεινός, είναι ελεύθερος. Δεν νικιέται από τον έπαινο, δεν σκέφτεται ότι έχει γίνει κάτι, αλλά, σκύβοντας το κεφάλι και εργαζόμενος και σωματικά και πνευματικά, εμπιστεύεται τον Θεό. Δεν συγκρίνει τον εαυτό του με τους άλλους και δεν αυτοδοξάζεται. Εδώ είναι και το νόημα της εσωτερικής ελευθερίας.

B. Μορφές ελευθερίας

- Ελεύθερος είναι αυτός ο οποίος δεν υποτάσσεται σε εξωτερικούς εχθρούς και κάνει ό,τι μπορεί για να νικήσει. Γι' αυτό και ο αγώνας για την ελευθερία είναι ο μόνος πόλεμος τον οποίο η Εκκλησία ευλογεί.
- Ελεύθερος είναι αυτός ο οποίος νικά τον πόλεμο των λογισμών και των παθών, αλλά και κάθε παγίδα του διαβόλου να είναι αυτάρκης και χωρίς Θεό. Η ελευθερία είναι υπόθεση και της καρδιάς και στην ζωή της Εκκλησίας αυτόν τον δρόμο παλεύουμε να ακολουθήσουμε. Να μάθουμε με την άσκηση, την προσευχή, την νηστεία να νικούμε τους πειρασμούς και να ελευθερωνόμαστε μέσα από την σχέση με τον Χριστό. Η ελευθερία είναι πρωτίστως πνευματική κατάσταση!

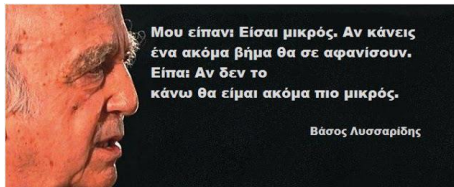
- Η Παναγία, στην εορτή του Ευαγγελισμού, μάς διδάσκει ότι ο άνθρωπος καλείται να απαλλαγεί από την δύναμη του ορθολογισμού που θεοποιεί το μυαλό, να υπακούσει στο θέλημα του Θεού, να εμπιστευθεί. Δεν σημαίνει ότι θα πάψει να σκέφτεται λογικά. Θα αφεθεί όμως στην αγάπη του Θεού.
- Ο κόσμος, από τον Διαφωτισμό και μετά, τονίζει πως συλλογάζεται καλά, όποιος συλλογάζεται ελεύθερα, από κάθε εξωτερικό καταναγκασμό, αλλά και από κάθε προκατάληψη και δεισιδαιμονία. Σωστά αυτά. Ελεύθερα όμως συλλογάζεται όποιος αναλαμβάνει την ευθύνη για τις σκέψεις και τις πράξεις του, ελεύθερα συλλογάζεται όποιος αγαπά και δεν αφήνει το συμφέρον να τον κυβερνά, ελεύθερα συλλογάζεται αυτός που δεν φοβάται ούτε τον θάνατο, αλλά εμπιστεύεται τα πάντα στον Θεό.
- Ένας νέος μπορεί να είναι ελεύθερος όταν νικά μόδες, όταν δεν υποτάσσεται στο τσιγάρο, στα κινητά, στις χωρίς νόημα σχέσεις, όταν μπορεί να δει τα πάντα μέσα από την αγάπη και μέσα από τον τρόπο του Θεού, όταν έχει άποψη και δεν ακολουθεί τους άλλους άκριτα. Η ελευθερία είναι κατάσταση που έρχεται όταν μπορείς να πετάς με τον καιρό να είναι κόντρα.
- Ελεύθεροι είναι οι άγιοί μας, ελεύθεροι είναι όσοι μετανοούν για την ζωή τους και κάνουν καινούργιες αρχές!
- Θέλει αρετή και τόλμη η ελευθερία, λέει ο μεγάλος ποιητής Ανδρέας Κάλβος. Η αρετή δεν έρχεται χωρίς Χριστό κι αγάπη. Η τόλμη δεν έρχεται όταν φοβόμαστε μην χάσουμε τα αγαθά και τα κεκτημένα. Και η αρετή και η τόλμη είναι ίδια των νέων!
- Ελευθερία δεν είναι να βρίζεις, να βλαστημάς, να κοροϊδεύεις, να φωνάζεις λες και είσαι μόνος σου στον κόσμο και να προκαλείς σάλο. Ελευθερία είναι να έχεις ταπεινότητα, να μιλάς με υπομονή και να ακούς!

Γ. Ένα τραγούδι:

«Κάνε μια ευχή ελεύθερη να' ναι η ψυχή μας και ό,τι περάσαμε πριν στην ζωή να 'ναι κρυφή δύναμή μας» (Ένα τραγούδι του Γιάννη Κότσιρα)

Ελεύθερη να 'ναι η ψυχή μας: μία ωραία ευχή. Ελεύθερος είναι αυτός που αξιοποιεί τις εμπειρίες της ζωής όχι για να κολλήσει σ' αυτές, να μείνει στο χτες, αλλά αυτός που κάνει βήματα προς τα μπρος. Κι εδώ χρειάζεται η δύναμη της αγάπης, της πίστης στον Χριστό, της ζωής της Εκκλησίας.

Μου είπαν: Είσαι μικρός. Αν κάνεις
ένα ακόμα βήμα θα σε αφανίσουν.
Είπα: Αν δεν το
κάνω θα είμαι ακόμα πιο μικρός.

Βάσος Λυσσαρίδης

Δ. Το νόημα της ελευθερίας (του Μάνου Δανέζη)

Στα πλαίσια ενός νέου προοδευτικού πολιτισμικού ρεύματος που μέλλει να αντικαταστήσει τις φθαρμένες κοινωνικές θεολογικές και επιστημονικές δομές, θα πρέπει να επαναπροσδιοριστούν και να επαναδιατυπωθούν οι έννοιες του «Ανθρώπου», του «Πνεύματος» και της «Ελευθερίας». Η έννοια «άνθρωπος» είναι συνώνυμη εκείνης του «όλου» και της ενεργητικής σχέσης και αλληλεπίδρασης μεταξύ των μερών που το αποτελούν. Έτσι δεν μπορεί να ταυτιστεί με τις έννοιες του «προσώπου» ή του «ατόμου» οι οποίες εκφράζουν την δογματική διαίρεση του «όλου» και την αποξένωση των συστατικών του. Η έννοια «άνθρωπος» είναι εντελώς αντίθετη εκείνων της «κατάτμησης» και της «απομόνωσης». Η σύγχρονη Φυσική διδάσκει ότι δεν υπάρχουν άνθρωποι απομονωμένοι. Δεν τους χωρίζει κενό. Τους συνδέει φως, ακτινοβολία. Είναι πυκνώματα του ίδιου υλικού και πάντοτε επικοινωνούν ενεργητικά και δυναμικά μεταξύ τους. Ο κοινωνικός και ψυχολογικός απομονωτισμός και ο εγκλωβισμός του «Ανθρώπου» στα πλαίσια των όρων «άτομο» και «πρόσωπο» είναι το προϊόν μιας καταρρέουσας πολιτισμικής δομής. Η δομή αυτή αγνοεί την σύγχρονη επιστημονική σκέψη και δεν κατανοεί ότι αν νοιώθουμε ψυχικά μόνι είναι γιατί δεν κατανοούμε τη συνέχεια των πάντων μέσα στο Σύμπαν και ότι η φύση δε μας γέννησε μόνους αλλά επιλέξαμε την ψευδαίσθηση της μοναξιάς. Η μοναξιά είναι αποτέλεσμα των δικών μας πράξεων, της δικής μας αντίληψης, της δικής μας άγνοιας. Είναι ένα προσωπικό μας πρόβλημα, και όχι ένα πρόβλημα της φύσης.

Τα προηγούμενα χαρακτηριστικά είναι εκείνα τα οποία διαφοροποιούν τον Σοσιαλισμό από τον Καπιταλισμό. Ο καπιταλισμός απευθύνεται και θεοποιεί την ευημερία της ψευδαίσθησης του «ατόμου» ενώ ο Σοσιαλισμός του «όλου» δηλαδή της «κοινωνίας». Οι δύο αυτές αντιλήψεις

δεν είναι ταυτόσημες εφόσον η ευημερία ενός ατόμου στον Καπιταλισμό τις περισσότερες φορές θεμελιώνεται στην δυστυχία κάποιου άλλου και ενίοτε στη δυστυχία της κοινωνίας ή κάποιων μερών της.

Μια κοινωνία η οποία έχει συνειδητοποιήσει τους προηγούμενους φυσικούς (και όχι κοινωνικούς) κανόνες αναγνωρίζει ως βασική αξία της την «ελευθερία» στα πλαίσια της ενότητας. Μέσο κατάκτησης της ελευθερίας αποτελεί η πνευματικότητα. Αποτέλεσμα της προηγούμενης διαπίστωσης είναι ότι πρώτη και βασική επιδίωξη του «Ανθρώπου» πρέπει να είναι η διασφάλιση και επέκταση της πνευματικότητάς του.

Αυτό όμως που θα πρέπει να διευκρινιστεί είναι ότι το πνεύμα δεν αποτελεί ένα ανεξάρτητο φιλοσοφικό κατηγορημα, αλλά μια άλλη έκφραση της έννοιας της ελευθερίας η οποία αναπτύσσεται στα πλαίσια της κοινωνικής ενότητας. Πνευματικός άνθρωπος είναι ο ελεύθερος και κοινωνικοποιημένος άνθρωπος. Ο «άνθρωπος» στην ιστορική του πορεία αποτελεί τον κύριο φορέα της έννοιας της ελευθερίας μέσω της πνευματικότητας του...

Βασικός αντίπαλος της κατάκτησης της πνευματικότητας και τελικά της ελευθερίας είναι η έννοια της «ανάγκης» η οποία φιλοσοφικά ταυτίζεται με την έννοια του «κακού». Έτσι, πρακτικός στόχος μιας νέας πολιτισμικής δομής πρέπει να είναι η μετάβαση από την δουλεία της «ανάγκης» στον κόσμο της «πνευματικότητας» και της «ελευθερίας». Όμως η «ανάγκη» είναι αποτέλεσμα και παιδί της ανθρωπίνης ή της συμπαντικής φύσης, και των ποικίλων εκδηλώσεών τους και υπόκειται στους νόμους και τους κανόνες της νομοτέλειας και της μοίρας. Η επιστήμη αποκαλύπτει τους φυσικούς κανόνες αλλά δεν μπορεί να τους αλλάξει. Ως εκ τούτου τους αποδέχεται αναγκαστικά, νομοτελιακά και μοιρολατρικά. Η πνευματικότητα και τελικά η ελευθερία αποτελούν μια πράξη «ανταρσίας» ενάντια στη «φύση» και τις ανάγκες της...

Όπως αναφέρει και ο Μάριος Μπέντζος, καθηγητής στο Πανεπιστήμιο της Αθήνας στο βιβλίο του «Νεοελληνική φιλοσοφία της θρησκείας»: «Πνευματικότητα δεν σημαίνει την εξαιώωση αλλά την απελευθέρωση. Με το πνεύμα δεν αρνείσαι την ύλη ή το σώμα, αλλά αρνείσαι την ανάγκη και τη δουλεία, τη μοίρα και τη νομοτέλεια, τη σκλαβιά και την υποτέλεια».

Διοικητική και νομική ελευθερία: Η ουσιαστική όμως έννοια της «Ελευθερίας» δεν πρέπει συγχέεται με τις έννοιες των διοικητικών και νομικών ελευθεριών μιας κοινωνίας. Οι ελευθερίες αυτές έχουν ως στόχο την οριοθέτηση της κοινωνικής τάξης και όχι την επίτευξη της πνευματικότητας. Ως εκ τούτου για να γίνει αποδεκτό, από μέρους μιας νέας πολιτισμικής συγκρότησης, ένα διοικητικό ή νομικό σύστημα οριοθέτησης της ελεύθερης προσωπικής και κοινωνικής έκφρασης και δράσης πρέπει να μην αποτελεί τροχοπέδη στην ανάπτυξη της ανθρωπίνης πνευματικότητας και της εσωτερικής απελευθέρωσης. Βεβαίως είναι γεγονός ότι αποδεχόμενοι να ζήσουμε στα πλαίσια μιας ομάδας, έχουμε αποφασίσει ότι θα δεσμεύουμε ένα μέρος των ελεύθερων επιδράσεων και κάποιων επί μέρους δευτερευουσών επιλογών και εκφράσεών μας. Στο πρακτικό αυτό επίπεδο στόχος μιας νέας κοινωνικής δομής πρέπει να είναι η δημιουργία μιας δύναμης αυτοελέγχου η οποία δεν είναι δυνατόν να διασφαλιστεί αυτόματα με την απλή κατάργηση κάθε εξωτερικού ελέγχου.

Θα ήταν καταστροφικό, αν ξεφεύγοντας από την εξουσία κάποιου άλλου ανθρώπου, βρεθούμε στο έλεος των παρορμήσεών μας. Ένας άνθρωπος που η ζωή και οι πράξεις του ηγεμονεύονται από αυτές τις δυνάμεις, δεν έχει παρά την ψευδαίσθηση ότι είναι ελεύθερος, ενώ στην ουσία άγεται και φέρεται από δυνάμεις που δεν ελέγχει.

Το κύριο πρόβλημά κάθε «Ανθρώπου» θα πρέπει να είναι το πως θα μπορέσει να αναβάλλει την άμεση πραγματοποίηση μιας έντονης επιθυμίας, που ίσως ξεπερνάει την εκτίμηση των συνεπειών που θα ακολουθήσουν την πραγματοποίησή της, μέχρις ότου παρεμβληθεί η παρατήρηση και η κρίση. Το βαθύτερο νόημα της έννοιας της διοικητικής και νομικής ελευθερίας συνδέεται άμεσα με την έννοια της πνευματικότητας η οποία εκφράζεται ως μια εσωτερική δύναμη να βάζουμε σκοπούς και να τους πραγματοποιούμε.

Ελευθερία και Τεχνολογία: Αυτό όμως που δεν πρέπει να διαφεύγει της προσοχής μας είναι η κατάχρηση των τεχνολογικών συστημάτων τα οποία μέσω μιας άλογης και αντικοινωνικής προβολής δημιουργούν κοινωνικές σχέσεις απόλυτης εξάρτησης. Αυτό που θα πρέπει να διασαφηνιστεί είναι ότι η έννοια της τεχνολογίας δεν ταυτίζεται με εκείνες της επιστήμης ή της τεχνικής, αλλά υλοποιεί μια τεχνική μέσα από μια εγκατάσταση ή μια μηχανή. Έτσι αποτελεί ένα θεσμό που περιλαμβάνει τις μηχανές και τις κοινωνικές σχέσεις παραγωγής που συνεπάγεται η χρήση τους. Η τεχνολογία ενσαρκώνει τη σχέση ανάμεσα στις κοινωνικές δομές και την τεχνική.

Η ραγδαίως αναπτυσσόμενη εξάρτηση του ανθρώπου από τα τεχνολογικά προϊόντα θέτει δραματικά ένα ουσιαστικό πρόβλημα ελευθερίας. Η εξάρτηση αποτελεί τη βάση της αυθαιρεσίας και της υποτέλειας οι οποίες με τη σειρά τους γεννούν τον αυταρχισμό, τον ολοκληρωτισμό και την απανθρωπιά. Όπως αναφέρει και ο Μάριος Μπέντζος, καθηγητής στο Πανεπιστήμιο της Αθήνας στο βιβλίο του «Νεοελληνική φιλοσοφία της θρησκείας»: «Η τεχνολογία υπόσχεται την ελευθερία, αλλά δεν την εγγυάται. Η τεχνική επαγγέλλεται την απελευθέρωση του ανθρώπου από την ανάγκη, αλλά δεν την εξασφαλίζει. Η τεχνοκρατία μπορεί να επιθυμεί ένα καλύτερο μέλλον για όλους μας, αλλά δεν είναι σε θέση να σιγουρέψει κανέναν μας για μια αίσια έκβαση των

εφαρμογών της επιστήμης στην καθημερινή μας ζωή. Υπάρχει κάτι που διαφεύγει από τα όρια της τεχνικής. Αυτό είναι η ανθρώπινη ελευθερία».

Αυτή η έννοια της ελευθερίας όμως, δεν αποτελεί μέρος του ανθρώπινου γενετικού κώδικα αλλά διδάσκεται και αποτελεί μέρος της Παιδείας μιας κοινωνίας. Μιας Παιδείας η οποία ασφαλώς και δεν διασφαλίζεται μέσω των καταπιεστικών και δογματικών δομών της κρατικής παιδείας και των ατάλαντων και ουσιαστικά απαίδευστων (και πολλάκις ανεκπαιδευτων) πολιτικών εκπροσώπων της.

<http://antifono.gr/portal>

Ε. Ελεύθεροι να βρίζουμε, να κατηγορούμε, να φωνάζουμε

Γιατί βρίζουμε τους πάντες και τα πάντα στα social media; Γιατί είμαστε τόσο έτοιμοι, πρόθυμοι, σχεδόν εκπαιδευμένοι να σχολιάσουμε αρνητικά το παραμικρό στο Facebook, στο Twitter, το Instagram, το YouTube, οπουδήποτε επιτρέπεται ο ανοιχτός διάλογος που καταλήγει σε σφαγή δια των λέξεων; Το ότι το commenting, ειδικά στο (ελληνικό) Facebook βρίσκεται σε πολύ άγριο μονοπάτι έγινε απόλυτα σαφές στα τέλη Ιουνίου του 2015, παραμονές του δημοψηφίσματος της 5ης Ιουλίου.

Σε μέρες διχαστικές και μπροστά σε μια δύσκολη απόφαση, τα ξεσπάσματα οργής, όχι μόνο στα official pages ενημερωτικών ιστοσελίδων, αλλά επί προσωπικού, από τοίχο σε τοίχο, μεταξύ φίλων, γνωστών και συγγενών, τα περίμενες, τα μάντευες πριν καν σημειωθούν, κάποτε τα αιτιολογούσες · μοιραία θεωρήθηκε τότε η κατρακύλα, δεδομένη η παρεκτροπή, απλώς, η έκταση και η εξέλιξη του φαινομένου δεν ήταν εύκολο να προβλεφθεί. Όμως, εκεί ακριβώς, στις προσωπικές σελίδες χρηστών στα social, φαινόταν πόσο είχαν αλλάξει τα πράγματα και εκεί ήταν που η αγριότητα, η έλλειψη ανεκτικότητας, η νέα επιθετικότητα που εκδηλωνόταν – και εκδηλώνεται – κάτω από κάθε αναρτημένη πρόταση, αναδύεται σε όλο το ακατέργαστο μεγαλείο της.

Το δημοψήφισμα μας άφησε προίκα και κουσούρι, λοιπόν, τον θυμό και το άλλοθι στη διαδικτυακή χυδαιότητα; Όχι. Απλώς υπογράμμισε και τα δύο. Πίσω από το υπεραπλουστευτικό επιχείρημα που λέει ότι αφού αποφάσεις να ποστάρεις κάτι – από το πιο απλό μέχρι το πιο δύσκολο στην προσέγγιση – (άρα) πρέπει να υποστείς και τις συνέπειες, ανοίγουν οι μεγαλύτερες και συνήθως οι πιο ντροπιαστικές συζητήσεις, στις οποίες οικειοθελώς διολισθαίνουν και οι σοβαρότεροι των σοβαρών. (Αντιλαμβάνεται κανείς τι συμβαίνει με όσους δεν έχουν συναίσθηση του μέσου και του δημόσιου λόγου που αυτό εκπροσωπεί). Όλα, τα πάντα, μπορούν να γίνουν αντικείμενο όχι απλώς χλεύης, παρενόχλησης, αντιπαράθεσης, αλλά πραγματικού σφαγείου, με προεκτάσεις και συνέπειες, που οδηγούνται από το άγριο και διαδικτυακό ολοταχώς στην χειροπιαστή καθημερινότητα. Ένας καφές, μια βόλτα, ένα ανέκδοτο – από τα πιο ανώδυνα πράγματα – μέχρι μία πολιτική άποψη, μία γνώμη, μία κριτική μπορούν να ανοίξουν τις πύλες του υπονόμου. Πόσω μάλλον, αν μία λάθος, υπερβολική ή περίεργα διατυπωμένη τοποθέτηση αναρτηθεί αφιltrάριστα, ανοιχτά και δημόσια.

Τα τελευταία χρόνια, αυτό ειδικά, έχει μετατραπεί σε αγαπημένη μέθοδο αυτοκαταστροφής γνωστών προσωπικοτήτων που μόνοι τους παραδόθηκαν στο ανηλεές commenting, πρακτικά ανοίγοντας μία πόρτα στο διαδικτυακό σύμπαν που δεν κλείνει με τίποτα και πίσω της βρίσκονται τα χειρότερα, με πρώτο και καλύτερο τον διασυρμό. Ας μείνουμε, όμως, στα σχετικώς ανώδυνα. Γιατί συμβαίνει αυτό; Τι σπρώχνει κάποιον – το ερώτημα δεν αφορά τα trolls και τους μισθοφόρους σχολιαστές, αλλά απλούς πολίτες, φαινομενικά σκεπτόμενους, αν ρίξει κανείς μια ματιά στον τοίχο τους – να εκφράζονται ακραία, συχνά χυδαία στα social media; «Στις περισσότερες ευρωπαϊκές κοινωνίες οι πολίτες νιώθουν ότι βρίσκονται σε κενό εμπιστοσύνης και κενό εξουσίας. Δεν υπάρχει κάποιο πλαίσιο εξουσίας να αντιπαρατεθούν στο Διαδίκτυο, οπότε μαίνεται ένας πόλεμος όλων εναντίον όλων, που επιτάχθηκε στα χρόνια της κρίσης. Μετά είναι και η αίσθηση της ατιμωρησίας στην Ελλάδα. Απειλείς, σπιλώνεις, διαβάλλεις και αυτό δεν έχει κόστος.

Σ' αυτό, βέβαια, φταίνε και όσοι υπέστησαν επιθέσεις και δεν αντέδρασαν νομικά», επισημαίνει ο Παναγής Παναγιωτόπουλος, καθηγητής Πολιτικής Επιστήμης και Δημόσιας Διοίκησης του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών. Ο ίδιος θέτει και την ανησυχητική παράμετρο της υποχώρησης του αισθήματος ντροπής, αυτού του παλιού – αλλά συχνά σωτήριου – «μας βλέπουν», που απ' ό,τι προκύπτει (μας) οχύρωνε από τυχόν παρεκτροπές. «Το ιδιωτικό και το δημόσιο δεν είναι πλέον διακριτά γι' αυτό και έχει υποχωρήσει η ευγένεια», σημειώνει. «Έχει απολύτως εξαφανιστεί η αγωνία μπροστά στον έλεγχο του τρίτου βλέμματος». Δεν υπάρχει ντροπή, λοιπόν, όχι με την ηθικοπλαστική, σεμνοτυφική σημασία της, αλλά μ' εκείνη τη σημασία

που κρατά τις ζωές και τις επαφές μας σ' ένα αξιοπρεπές σημείο. Δεν φοβόμαστε ότι θα μας κόψουν την καλημέρα, ότι θα χαλάσουμε δεσμούς και ελπίδες ποτέ δεν τους είχαμε πραγματικά, αλλά κι αν τους είχαμε, δεν ήταν και τόσο ισχυροί: το πέρασμα τους από τον τρίπτυχο των social media τους συνέθλιψε οριστικά. Κι ας μην ξεχνάμε, όπως ο κ. Παναγιωτόπουλος επισημαίνει και το φαινόμενο της διπλής αντιστροφής που απαντάται στα social media: της απόστασης που φτιάχνει εγγύτητα (και γι' αυτό κάποιοι αισθάνονται τρομακτική άνεση με έναν καθ' όλα ξένο) και της εγγύτητας που φτιάχνει απόσταση (γι' αυτό και μόλις οι ίδιοι συναντηθούν πρόσωπο με πρόσωπο με κάποιον που τα... λένε στο Facebook παγώνουν).

http://www.lifo.gr/articles/society_articles/106442

ΣΤ. Η ελευθερία της πατρίδας (του στρατηγού Μακρυγιάννη)

Ένα πράμα μόνον με παρακίνησε κι εμένα να γράψω ότι τούτην την πατρίδα την έχουμε όλοι μαζί, και σοφοί κι αμαθείς και πλούσιοι και φτωχοί και πολιτικοί και στρατιωτικοί και οι πλέον μικρότεροι άνθρωποι· όσοι αγωνιστήκαμεν, αναλόγως ο καθείς, έχουμε να ζήσομεν εδώ. Το λοιπόν δουλέψαμεν όλοι μαζί, να την φυλάμεν κι όλοι μαζί και να μην λέγει ούτε ο δυνατός «εγώ» ούτε ο αδύνατος. Ξέρετε πότε να λέγει ο καθείς «εγώ»; Όταν αγωνιστεί μόνος του και φκιάσει ή χαλάσει, να λέγει «εγώ»· όταν όμως αγωνίζονται πολλοί και φκιάνουν, τότε να λένε «εμείς». Είμαστε εις το «εμείς» κι όχι εις το «εγώ». Και εις το εξής να μάθομεν γνώση, αν θέλομεν να φκιάσομεν χωριόν, να ζήσομεν όλοι μαζί.

<http://ebooks.edu.gr/modules/ebook/show.php/DSDIM-F113/323/2178.7997/>

Ζ. Ευαγγελισμός και 1821

Στις 25 Μαρτίου 1821, ξεκίνησε η Ελληνική Επανάσταση ενάντια στην τουρκική σκλαβιά που κρατούσε την Ελλάδα δέσμια για 400 χρόνια. Ήταν η εποχή εκείνη που ωρίμασαν οι συνθήκες και οι καταστάσεις για το ξεσκήωμα του ελληνισμού. Η επανάσταση ξεκίνησε από τα νότια διαμερίσματα του ελλαδικού χώρου επειδή εκεί υπήρχαν πολλοί εμπειροπόλεμοι άνδρες και πλούσια ναυτική δύναμη ώστε να επιτευχθεί ένα δυναμικό χτύπημα από στεριά και θάλασσα.

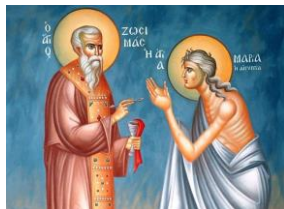
Γύρω στα μέσα του Μαρτίου του 1821 σημειώθηκαν σποραδικά επεισόδια εναντίον των Τούρκων και το τρίτο δεκαήμερο του ίδιου μήνα εκδηλώθηκαν οι πρώτες συλλογικές επαναστατικές πράξεις: Στις 21 στα Καλάβρυτα, στις 22 στη Μάνη, στις 23 στην Καλαμάτα και στις 24/25 στην Πάτρα και σ' όλες σχεδόν τις επαρχίες της Πελοποννήσου καθώς και σε άλλες περιοχές (Σάλωνα, Γαλαξίδι, Λειβαδιά, Αταλάντη). Τον Απρίλιο η επανάσταση απλώθηκε στις Σπέτσες, στα Ψαρά, στην Ύδρα, στην Κάσο, στη Μύκονο, στην Αττική και σε άλλες περιοχές. Στους επόμενους μήνες η επανάσταση απλώθηκε και στις υπόλοιπες περιοχές.

Ως ημέρα κήρυξης της Επανάστασης αναγνωρίζεται επίσημα η 25η Μαρτίου. Εκείνη τη μέρα συγκεντρώθηκε στην Αγία Λαύρα μεγάλο πλήθος στρατιωτικών δυνάμεων και ο Παλαιών Πατρών Γερμανός ευλόγησε και κήρυξε το ξεκίνημα του επαναστατικού αγώνα. Εκεί, παρουσία προκρίτων και οπλαρχηγών, υψώθηκε το λάβαρο του αγώνα και δόθηκε ο όρκος «Ελευθερία ή θάνατος», ενώ οι πολεμιστές κρατούσαν γυμνά τα σπαθιά τους και τα καριοφύλια βροντούσαν. Έκτοτε, η 25 Μαρτίου γιορτάζεται από όλους τους Έλληνες και συνηθίζεται να παρουσιάζει η κάθε περιοχή τις δυνάμεις της, τους νέους και τμήμα του στρατού, που παρελαύνουν σε ανάμνηση της τότε συγκέντρωσης του στρατού και της λαμπρής εκείνης ημέρας που οι σκλαβωμένοι Έλληνες έπαψαν να είναι ραγιάδες.

Στις 25 Μαρτίου εορτάζουμε επίσης τον Ευαγγελισμό της Θεοτόκου. Την χαρμόσυνη δηλαδή είδηση, που έφερε ο Αρχάγγελος Γαβριήλ στην Παναγία, ότι μέσω αυτής θα ενσαρκωθεί ο Υιός του Θεού. «Ιδού νυν ευαγγελίζομαι χαράν μεγάλην» της είπε ο Αρχάγγελος. Όταν η Παναγία ρώτησε πώς είναι δυνατόν να τεκνοποιήσει χωρίς άνδρα, ο Αρχάγγελος της απάντησε ότι το Άγιο Πνεύμα θα έρθει σε εσένα και με την δύναμη του Υψίστου θα συντελεστεί η ενσάρκωση του Υιού. Έτσι η Μαρία συνέλαβε τον Υιό και λόγο του Θεού, τον Ιησού Χριστό, ο οποίος με την εκούσια θυσία και τον μαρτυρικό «θάνατό» του, έσωσε το ανθρώπινο γένος από τον αιώνιο θάνατο, στον οποίο είχε οδηγηθεί μετά από την εκδίωξη των πρωτοπλάστων από τον παράδεισο.

Το απολυτίκιο της γιορτής λέει: «Σήμερον της σωτηρίας ημών το κεφάλαιον και τού απ' αιώνος μυστηρίου ή φανέρωσις ο Υιός τού Θεού Υιός τής Παρθένου γίνεται και Γαβριήλ την χάριν

ευαγγελίζεται. Διό και ημείς συν αυτό τη Θεοτόκω βοησώμεν, Χαίρε, Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σου.» Δηλαδή: «Σήμερα είναι η κυριότερη μέρα της σωτηρίας μας και η φανέρωση του Μυστηρίου, που ήταν από πολλά χρόνια κρυμμένο: Ο Υιός του Θεού θα γίνει άνθρωπος, Υιός της Παρθένου Μαρίας και ο Αρχάγγελος Γαβριήλ αυτό το χαρμόσυνο μήνυμα φέρνει. Γι' αυτό κι εμείς μαζί μ' αυτόν ας πούμε ζωηρά στην Παναγία: Χαίρε, Κεχαριτωμένη, ο Κύριος είναι μαζί σου.» Ο Ευαγγελισμός της Θεοτόκου, είναι από τις μεγαλύτερες γιορτές της Εκκλησίας μας. Είναι μέρα χαράς και αγαλλίασης. Η Εκκλησία επιτρέπει την βρώση ψαριών ακόμα και αν ο Ευαγγελισμός της Θεοτόκου «πέσει» μέσα στην Μεγάλη Εβδομάδα. Η ημέρα αυτή είναι και ημέρα αργίας. Η παράδοση λέει ότι αυτήν την ημέρα ούτε τα χελιδόνια δεν χτίζουν τις φωλιές τους.
<http://endiaferonta.com/25-martiou-elliniki-epanastasi-kai-euaggelismos-tis-theotokou/>

Η. Η Αγία Μαρία η Αιγυπτία: μία αλλιώτικη ελευθερία

Τον βίο της Οσίας Μαρίας της Αιγυπτίας συνέγραψε ο Άγιος Σωφρόνιος Πατριάρχης Ιεροσολύμων (τιμάται [11 Μαρτίου](#)), ο οποίος συνέγραψε διάφορα ασκητικά και υμνογραφικά κείμενα που διαποτίζονται από το πνεύμα της Ορθοδόξου θεολογίας και της ασκητικής παραδόσεως. Η Οσία Μαρία γεννήθηκε στην Αίγυπτο και έζησε κατά τους χρόνους του αυτοκράτορα Ιουστινιανού (527 - 565 μ.Χ.). Από τα δώδεκα χρόνια της πέρασε στην Αίγυπτο μια ζωή ασωτίας, αφού από την μικρή αυτή ηλικία διέφθειρε την παρθενία της και είχε ασυγκράτητο και αχόρταγο το πάθος της σαρκικής μείξεως. Ζώντας αυτήν την ζωή δεν εισέπραττε χρήματα, αλλά απλώς ικανοποιούσε το πάθος της. Η ίδια ξαγορεύθηκε στον Αββά Ζωσιμά ότι διετέλεσε: «δημόσιον προκείμενη τῆς ἀσωτίας ὑπέκκαυμα, οὐ δόσεως τινός, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἔνεκεν», κάνοντας δηλαδή το έργο της δωρεάν, «έκτελούσα τὸ ἐν ἐμοὶ καταθύμιον». Και όπως του απεκάλυψε, είχε ακόρεστη επιθυμία και ακατάσχετο έρωτα να κυλιέται στο βόρβορο που ήταν η ζωή της και σκεπτόταν έτσι ντροπιάζοντας την ανθρωπίνη φύση.

Λόγω της άσωτης ζωής και της σαρκικής επιθυμίας που είχε, κάποια φορά ακολούθησε τους προσκυνητές που πήγαιναν στα Ιεροσόλυμα για να προσκυνήσουν τον Τίμιο Σταυρό. Και αυτό το έκανε, όχι για να προσκυνήσει τον Τίμιο Σταυρό, αλλά για να έχει πολλούς εραστές που θα ήταν έτοιμοι να ικανοποιήσουν το πάθος της. Περιγράφει δε και η ίδια ρεαλιστικά και τον τρόπο που επιβιβάστηκε στο πλοιάριο. Και, όπως η ίδια αποκάλυψε, κατά την διάρκεια του ταξιδιού της δεν υπήρχε είδος ασέλγειας από όσα λέγονται και δεν λέγονται, του οποίου δεν έγινε διδάσκαλος σε εκείνους τους ταλαίπωρους ταξιδιώτες. Και η ίδια εξέφρασε την απορία της για το πώς η θάλασσα υπέφερε τις ασωτίες της και γιατί η γη δεν άνοιξε το στόμα της και δεν την κατέβασε στον άδη, επειδή είχε παγιδεύσει τόσες ψυχές. Κατά την διάρκεια του ταξιδιού αυτού δεν αρκέστηκε στο ότι διέφθειρε τους νέους, αλλά διέφθειρε και πολλούς άλλους από τους κατοίκους της πόλεως και τους ξένους επισκέπτες. Και στα Ιεροσόλυμα που πήγε κατά την εορτή του Τιμίου Σταυρού, περιφερόταν στους δρόμους «ψυχὰς νέαν ἀγρεύουσα».

Αισθάνθηκε όμως, βαθιά μετάνοια από ένα θαυματουργικό γεγονός. Ενώ εισερχόταν στο ναό για να προσκυνήσει το Ξύλο του Τιμίου Σταυρού, κάποια δύναμη την εμπόδισε να προχωρήσει. Στην συνέχεια στάθηκε μπροστά σε μία εικόνα της Παναγίας, έδειξε μεγάλη μετάνοια και ζήτησε την καθοδήγηση και βοήθεια της Παναγίας. Με την βοήθεια της Θεοτόκου εισήλθε ανεμπόδιστα αυτή την φορά στον ιερό ναό και προσκύνησε τον Τίμιο Σταυρό. Στην συνέχεια, αφού ευχαρίστησε την Παναγία, άκουσε φωνή που την προέτρεπε να πορευθεί στην έρημο, πέραν του Ιορδάνου. Αμέσως ζήτησε την συνδρομή και την προστασία της Θεοτόκου και ήρε τον δρόμο της προς την έρημο, αφού προηγουμένως πέρασε από την ιερά μονή του Βαπτιστού στον Ιορδάνη ποταμό και κοινωνήσε των Αχράντων Μυστηρίων. Στην έρημο έζησε σαράντα επτά χρόνια, χωρίς ποτέ να συναντήσει άνθρωπο.

Κατά τα πρώτα δεκαεπτά χρόνια στην έρημο, πάλεψε πολύ σκληρά για να νικήσει τους λογισμούς και τις επιθυμίες της, ουσιαστικά για να νικήσει τον διάβολο που την πολεμούσε με τις αναμνήσεις της προηγούμενης ζωής. Η Οσία ζούσε δεκαεπτά χρόνια στην έρημο «θηρσίν ἀνημέροις ταῖς ἀλόγοις ἐπιθυμίαις πυκτεύουσα». Είχε πολλές επιθυμίες φαγητών, ποτών και «πορνικῶν ἁσμάτων» και πολλούς λογισμούς που την ωθούσαν προς την πορνεία. Όμως, όταν ερχόταν κάποιος λογισμός μέσα της, έπεφτε στην γη, την έβρεχε με δάκρυα και δεν σηκωνόταν από τη γη «έως ὅτου τὸ φῶς ἐκείνο τὸ γλυκὺ περιέλαμψεν καὶ τοὺς λογισμοὺς τοὺς ἐνοχλοῦντας μοὶ ἐδίωξεν». Συνεχῶς προσευχόταν στην Παναγία, την οποία είχε εγγυήτρια της ζωής της μετανοίας που έκανε. Το υμάτιό της σχίσθηκε και καταστράφηκε και έκτοτε παρέμεινε γυμνή.

Καιγόταν από τον καύσωνα και έτρεμε από τον παγετό και «ως πολλάκις με χαμαί πεσοῦσαν ἄπνουν μείναι σχεδὸν καὶ ἀκίνητον».

Ύστερα από σκληρό αγώνα, με τη Χάρη του Θεού και την συνεχή προστασία της Παναγίας, ελευθερώθηκε από τους λογισμούς και τις επιθυμίες, οπότε μεταμορφώθηκε το λογιστικό και παθητικό μέρος της ψυχής της, καθώς επίσης εθεώθηκε και το σώμα της. Λόγω της μεγάλης πνευματικής της καταστάσεως στην οποία έφθασε η Οσία Μαρία, έλαβε από τον Θεό το διορατικό χάρισμα. Ήταν γυμνή αλλά το σώμα της υπερέβη τις ανάγκες της φύσεως. Λέγει η ίδια: «Γυνή γάρ εἰμί, καὶ γυμνή, καθάπερ ὄρᾳς, καὶ τὴν αἰσχύνην τοῦ σώματός μου ἀπερικάλυπτον ἔχουσα». Το σώμα τρεφόταν με τη Χάρη του Θεού

Εκείνη την περίοδο ασκήτευε σε ένα μοναστήρι ο Ιερομόναχος Αββάς Ζωσιμάς (τιμάται [4 Απριλίου](#)), που ήταν κεκοσμημένος με αγιότητα βίου. Έβλεπε θεία οράματα, καθώς του είχε δοθεί το χάρισμα των θείων ελλάμψεων, λόγω του ότι ζούσε μέχρι τα πενήντα τρία του χρόνια με μεγάλη άσκηση και ήταν φημισμένος στην περιοχή του. Τότε, όμως, εισήλθε μέσα του ένας λογισμός κάποιας πνευματικής υπεροψίας, για το αν δηλαδή υπήρχε άλλος μοναχός που θα μπορούσε να τον ωφελήσει ή να του διδάξει κάποιο καινούργιο είδος ασκήσεως. Ο Θεός, για να τον διδάξει και να τον διορθώσει, του αποκάλυψε ότι κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να φθάσει στην τελειότητα. Και στην συνέχεια του υπέδειξε να πορευθεί σε ένα μοναστήρι που βρισκόταν κοντά στον Ιορδάνη ποταμό.

Ο Αββάς Ζωσιμάς υπάκουσε στην φωνή του Θεού και πήγε στο μοναστήρι του Αγίου Ιωάννου του Βαπτιστού, που του υποδείχθηκε. Εκεί συνάντησε τον ηγούμενο και τους μοναχούς, και διέκρινε ότι ακτινοβολούσαν τη Χάρη και την αγάπη του Θεού, ζώντας έντονη μοναχική ζωή με ακτημοσύνη, με μεγάλη άσκηση και αδιάλειπτη προσευχή. Στο μοναστήρι αυτό υπήρχε ένας κανόνας. Σύμφωνα με αυτόν, την Κυριακή της Τυρινής προ της ενάρξεως της Μεγάλης Σαρακοστής, αφού οι μοναχοί κοινωνούσαν των Αχράντων Μυστηρίων, προσεύχονταν και ασπάζονταν μεταξύ τους, και έπειτα ελάμβαναν ο καθένας τους μερικές τροφές και έφευγαν στην έρημο πέραν του Ιορδάνου, για να αγωνισθούν κατά την περίοδο της Τεσσαρακοστής τον αγώνα της ασκήσεως. Επέστρεφαν δε στο μοναστήρι την Κυριακή των Βαΐων, για να εορτάσουν τα Πάθη, τον Σταυρό και την Ανάσταση του Χριστού. Είχαν ως κανόνα να μην συναντά κανείς τον άλλο αδελφό στην έρημο και να μην τον ερωτά, όταν επέστρεφαν, για το είδος της ασκήσεως που έκανε την περίοδο αυτή.

Αυτόν τον κανόνα εφάρμοσε και ο Αββάς Ζωσιμάς. Αφού έλαβε ελάχιστες τροφές, βγήκε από το μοναστήρι και πορεύθηκε στην έρημο, έχοντας την επιθυμία να εισέλθει όσο μπορούσε πιο βαθιά σε αυτή, με την ελπίδα μήπως συναντήσει κάποιον ασκητή που θα τον βοηθούσε να φθάσει σε αυτό που ποθούσε. Πορευόταν προσευχόμενος και τρώγοντας ελάχιστα. Κοιμόταν δε όπου ευρισκόταν. Είχε περπατήσει μία πορεία είκοσι ημερών όταν, κάποια στιγμή που κάθισε να ξεκουραστεί και έφελνε, είδε στο βάθος μια σκιά που έμοιαζε με ανθρώπινο σώμα. Στην αρχή θεώρησε ότι ήταν δαιμονικό φάντασμα, αλλά έπειτα διαπίστωσε ότι ήταν άνθρωπος. Αυτό το ον που έβλεπε ήταν γυμνό, είχε μαύρο σώμα - το σώμα αυτό προερχόταν από τις ηλιακές ακτίνες - και είχε στο κεφάλι του λίγες άσπρες τρίχες, που δεν έφθαναν πιο κάτω από τον λαιμό. Ο Αββάς Ζωσιμάς έβλεπε την Οσία Μαρία, την ώρα που προσευχόταν. Η Οσία Μαρία η Αιγυπτία ασκούσε την αδιάλειπτη προσευχή και μάλιστα ο Αββάς Ζωσιμάς την είδε όταν εκείνη ύψωσε τα μάτια της στον ουρανό και άπλωσε τα χέρια της και «ήρξατο εὐχεσθαι ὑποψιθυρίσους, φωνὴ δὲ αὐτῆς οὐκ ἤκουετο ἔναρθρος». Και σε κάποια στιγμή, ενώ εκείνος καθόταν σύντρομος, «ὄρᾳ αὐτὴν ὑψωθείσαν ὡς ἓνα πῆχυν ἀπὸ τῆς γῆς καὶ τῷ ἀέρι κρεμαμένην καὶ οὕτω προσεύχεσθαι».

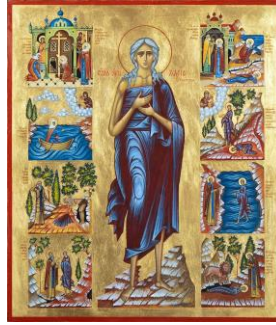
Ο Αββάς Ζωσιμάς προσπάθησε να πλησιάσει, για να διαπιστώσει τι ήταν αυτό που έβλεπε, αλλά το ανθρώπινο εκείνο ον απομακρυνόταν. Έτρεχε ο Αββάς Ζωσιμάς, έτρεχε και εκείνο. Και ο Αββάς κραύγαζε με δάκρυα προς αυτό ώστε να σταματήσει, για να λάβει την ευλογία του. Εκείνο όμως δεν ανταποκρινόταν. Μόλις έφθασε ο Αββάς σε κάποιο χείμαρρο και απόκαμε, εκείνο το ανθρώπινο ον αφού τον αποκάλεσε με το μικρό του όνομα, πράγμα που προκάλεσε μεγάλη εντύπωση στον Αββά, του είπε ότι δεν μπορεί να γυρίσει και να τον δει κατά πρόσωπο, γιατί είναι γυναίκα γυμνή και έχει ακάλυπτα τα μέλη του σώματός της. Τον παρακάλεσε, αν θέλει, να της δώσει την ευχή του και να της ρίξει ένα κουρέλι από τα ρούχα του, για να καλύψει το γυμνό σώμα της. Ο Αββάς έκανε ότι του είπε και τότε εκείνη στράφηκε προς αυτόν. Ο Αββάς αμέσως γονάτισε για να λάβει την ευχή της, ενώ το ίδιο έκανε και εκείνη. Και παρέμειναν και οι δύο γονατιστοί «ἕκαστος ἐξαιτῶν εὐλογῆσαι τὸν ἕτερον».

Επειδή ο Αββάς αναρωτιόταν μήπως έβλεπε μπροστά του κάποιο άυλο πνεύμα, εκείνη διακρίνοντας τους λογισμούς του, του είπε ότι είναι αμαρτωλή, που έχει περιτειχισθεί από το άγιο Βάπτισμα και είναι χώμα και στάχτη και όχι άυλο πνεύμα. Η Οσία Μαρία κατά την συνάντησή αυτή, αφού αποκάλυψε όλη την ζωή της, ζήτησε από τον Αββά Ζωσιμά να έλθει κατά την Μεγάλη Πέμπτη της επόμενης χρονιάς, σε έναν ορισμένο τόπο στην όχθη του Ιορδάνη ποταμού, κοντά σε μια κατοικημένη περιοχή, για να την κοινωνήσει, ύστερα από πολλά χρόνια μεγάλης μετάνοιας που μεταμόρφωσε την ύπαρξή της. «Και νυν εκείνου έφίεμαι άκατασχέτω τῷ έρωτι», του είπε, δηλαδή είχε ακατάσχετο έρωτα να κοινωνήσει του Σώματος και του Αίματος του Χριστού.

Ο Αββάς Ζωσιμάς επέστρεψε στο μοναστήρι χωρίς να πει σε κανένα τι ακριβώς συνάντησε, σύμφωνα άλλωστε και με τον κανόνα που υπήρχε σε εκείνη την ιερά μονή. Όμως, συνεχώς παρακαλούσε τον Θεό να τον αξιώσει να δει και πάλι «τὸ ποθοῦμενον πρόσωπον». Το επόμενο έτος ο Αββάς Ζωσιμάς από κάποια αρρώστια δεν μπόρεσε να βγει από το μοναστήρι στην έρημο, όπως έκαναν οι άλλοι πατέρες στην αρχή της Σαρακοστής και έτσι παρέμεινε στο μοναστήρι. Και την Κυριακή των Βαΐων, όταν είχαν επιστρέψει οι άλλοι πατέρες της Μονής, εκείνος ετοιμάσθηκε να πορευθεί στον τόπο που του είχε υποδείξει η Οσία, για να την κοινωνήσει. Την Μεγάλη Πέμπτη πήρε μαζί του σε ένα μικρό ποτήρι το Σώμα και το Αίμα του Χριστού, πήρε μερικά σύκα και χουρμάδες και λίγη βρεγμένη φακή και βγήκε από το μοναστήρι για να συναντήσει την Οσία Μαρία. Επειδή όμως εκείνη αργοπορούσε να έλθει στον καθορισμένο τόπο, ο Αββάς προσευχόταν στον Θεό με δάκρυα να μην του στερήσει λόγω των αμαρτιών του την ευκαιρία να τη δει εκ νέου.

Μετά την θερμή προσευχή την είδε από την άλλη πλευρά του Ιορδάνη ποταμού, να κάνει το σημείο του Σταυρού, να πατά πάνω στο νερό του ποταμού «περιπατοῦσαν ἐπὶ τῶν ὑδάτων ἐπάνω καὶ πρὸς ἐκείνον βαδίζουσιν». Στην συνέχεια η Οσία τον παρακάλεσε να πει το Σύμβολο της Πίστεως και το «Πάτερ ἡμῶν». Ακολουθῶς ασπάσθηκε τον Αββά Ζωσιμά και κοινωνήσε των ζωοποιῶν Μυστηρίων. Έπειτα ὕψωσε τα χέρια της στον ουρανό, αναστέναξε με δάκρυα και είπε: «Νῦν ἀπολύεις τὴν δούλη σου, ὦ Δέσποτα, κατὰ τὸ ρῆμά σου ἐν εἰρήνῃ, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου». Στην συνέχεια, αφού τον παρακάλεσε να έλθει και το επόμενο έτος στο χειμάρρο που την είχε συναντήσει την πρώτη φορά, ζήτησε την προσευχή του. Ο Αββάς άγγιξε τα πόδια της Οσίας, ζήτησε και αυτός την προσευχή της και την άφησε να φύγει «στένων καὶ ὀδυρόμενος», διότι τολμούσε «κρατῆσαι τὴν ἀκράτητον». Εκείνη έφυγε κατά τον ίδιο τρόπο με τον οποίο ήλθε, πατώντας δηλαδή πάνω στα νερά του Ιορδάνη ποταμού. Το επόμενο έτος, σύμφωνα και με την παράκληση της Οσίας, ο Αββάς βιαζόταν να φθάσει «πρὸς ἐκεῖνο τὸ παράδοξο θέαμα». Αφού βάδισε πολλές ημέρες και έφθασε στον τόπο εκείνο, έψαχνε «ὡς θηρευτὴς ἐμπειρότατος» να δει «τὸ γλυκύτατο θέλημα», την Οσία του Θεοῦ. Όμως δεν την έβλεπε πουθενά. Τότε άρχισε να προσεύχεται στον Θεό κατανυκτικά. Και προσευχόμενος με τα λόγια αυτά είδε «κεκειμένην τὴν Ὀσίαν νεκράν». Συγχρόνως βρήκε και γραφή που τον παρακαλούσε να την ενταφιάσει.

Η Οσία κοιμήθηκε την ίδια ημέρα που κοινωνήσε, αφού είχε διασχίσει σε μία ώρα απόσταση την οποία διήνυσε το επόμενο έτος ο Αββάς Ζωσιμάς σε είκοσι ημέρες. Το σώμα της είχε αποκτήσει άλλες ιδιότητες, είχε μεταμορφωθεί. Στην συνέχεια ο Αββάς Ζωσιμάς, αφού έκλαψε πολύ και είπε ψαλμούς κατάλληλους για την περίπτωση, «έποίησεν εὐχὴν ἐπιτάφιον». Και μετά με μεγάλη κατάνυξη, «βρέχων τὸ σῶμα τοῖς δακρύσι» επιμελήθηκε τα της ταφής. Επειδή, όμως, η γη ήταν σκληρή και ο ίδιος ήταν προχωρημένης ηλικίας, γι' αυτό δεν μπορούσε να την σκάψει και βρισκόταν σε απορία. Τότε «ὄρᾳ λέοντα μέγαν τῷ λειψάνῳ τῆς Ὀσίας παρεστῶτα καὶ τὰ ἴχνη αὐτῆς ἀναεῖχοντα», δηλαδή είδε ένα λιοντάρι να στέκεται δίπλα στο λείψανο της Οσίας και να γλείφει τα ίχνη της. Ο Αββάς τρόμαξε, αλλά το ίδιο το λιοντάρι καλόπιανε τον Αββά και τον παρακινούσε και με τις κινήσεις του και με τις προθέσεις του, να προχωρήσει στον ενταφιασμό της. Λαμβάνοντας ο Αββάς θάρρος από το ήμερο του λιονταριού, το παρακάλεσε να σκάψει αυτό το ίδιο τον λάκκο, για να ενταφιασθεί το ιερό λείψανο της Οσίας Μαρίας, επειδή εκείνος αδυνατούσε. Το λιοντάρι υπάκουσε. «Εὐθύς δέ ἅμα τῷ σώματι θαπτόμενο», δηλαδή με τα μπροστινά του πόδια άσκαψε το λάκκο, όσο έπρεπε, για να ενταφιασθεί το σκηνώμα της Οσίας Μαρίας. Ο ενταφιασμός της Οσίας έγινε προσευχομένου του Αββά Ζωσιμά και του λιονταριού «παρεστῶτος». Μετά τον ενταφιασμό έφυγαν και οι δύο, «ὁ μὲν λέων ἐπὶ τὰ ἔνδον τῆς ἐρήμου ὡς πρόβατον ὑπεχώρησε. Ζωσιμάς δέ ὑπέστρεψεν, εὐλογῶν καὶ αἰνῶν τὸν Θεὸν ἡμῶν».

Η Οσία Μαρία η Αιγυπτία με την μετάνοιά της, την βαθιά της ταπείνωση, την υπέρβαση εν Χάριτι του θνητού και παθητού σώματός της, αφ' ενός μεν προσφέρει μια παρηγοριά σε όλους τους ανθρώπους, αφ' ετέρου δε ταπεινώνει εκείνους που υπερηφανεύονται για τα ασκητικά τους κατορθώματα. Δεν ημέρωσε μόνο τα άγρια θηρία που υπήρχαν μέσα της, δηλαδή τα άλογα πάθη, αλλά υπερέβη όλα τα όρια της ανθρώπινη φύσεως και ημέρωσε ακόμη και τα άγρια θηρία της κτίσεως. Η Εκκλησία τιμά την μνήμη της Οσίας Μαρίας της Αιγυπτίας και την Ε' Κυριακή των Νηστειών.

<http://www.saint.gr/156/saint.aspx>

Γιατί μας πειράζει ο διάβολος;

Κείμενο 1 και σχόλια:

Έλεγαν για τον Αββά Θεόδωρο της Φέρμης ότι όταν έμενε σε σκήπη, ήλθε σ' αυτόν ένας δαίμονας θέλοντας να μπει στο κελί του. Και ο άγιος τον έδεσε έξω. Και πάλι έρχεται άλλος δαίμονας για να μπει. Και αυτόν τον έδεσε. Έρχεται κατόπιν κι ένας τρίτος και βρίσκει δεμένους τους άλλους δύο. Και τους λέγει: «Τι μένετε έξω εδώ;» Και του απαντούν: «Κάποιος κάθεται μέσα και δεν μας αφήνει να μπούμε». Προσπαθεί τότε ο τρίτος να εισέλθει. Αλλά ο γέροντας τον έδεσε κι αυτόν. Φοβισμένοι λοιπόν από την δύναμη των προσευχών του, παρακαλούσαν τον γέροντα λέγοντας: «Λύσε μας και άφησέ μας να φύγουμε». Και τους λέγει ο γέροντας: «πηγαίνετε». Και έτσι, καταντροπιασμένοι, πήραν δρόμο!

Ήλθε σ' αυτόν ένας δαίμονας: ο διάβολος έρχεται στους ανθρώπους για να μας πειράξει, να αλλάξει το νόημα του θελήματος του Θεού, να διασπάσει την αγάπη, να μας απομακρύνει από τον συνάνθρωπό μας, να μας κάνει να είμαστε προσανατολισμένοι μόνο στον εαυτό μας και στο εγώ μας, να μας ρίξει στα πάθη και τις κακίες. Ο διάβολος υπάρχει για να μας ταλαιπωρεί. Βλέπουμε ότι ούτε τους ασκητές τους αφήνει ήσυχους. Ιδίως όταν διαπιστώνει ότι κάποιος παλεύει να έρθει κοντά στον Χριστό, να αφιερωθεί σ' Αυτόν, τότε τον επισκέπτεται για να του υποβάλει λογισμούς. Ακόμη και ότι είναι καλός, ώστε να μην σκεφτεί ότι όλα οφείλονται στην δύναμη που μας χορηγεί ο Θεός, για να αξιοποιήσουμε τις δικές μας δυνάμεις. Όταν όμως περηφανευόμαστε ότι τα οφείλουμε σε μας, τότε ο διάβολος έχει πετύχει να μας κάνει να πιστέψουμε ότι είμαστε μικροί θεοί, καθώς δεν χρειαζόμαστε τον Θεό για να προχωρήσουμε. **Τον έδεσε έξω:** ο γέροντας κάνει την προσευχή του και είναι τόση η δύναμή της που τον αφήνει έξω. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι το σπίτι του γέροντα είναι ο νους του. Ο διάβολος δεν μπορεί να εισέλθει στην σκέψη του, καθώς ο γέροντας θέλει να σκέπτεται το θέλημα του Θεού, με αποτέλεσμα ο διάβολος να μένει δεμένος έξω χάρις στην δύναμη του Θεού. Το ίδιο και οι άλλοι δαίμονες- λογισμοί, οι οποίοι νικούνται χάρις στην προσευχή του γέροντα, χάρις στην απόκρουση τω επιθέσεων από τον άνθρωπο με την βοήθεια του Θεού.

Καταντροπιασμένοι: αυτός που κάθεται μέσα στο σπίτι του γέροντα είναι το Άγιο Πνεύμα, το οποίο ανταποκρίνεται στην προσευχή του γέροντα και τον βοηθά να ντροπιάσει τον διάβολο και τους δαίμονες. Αυτά όλα μας δείχνουν ότι ο διάβολος δεν είναι ανίκητος.

Κείμενο 2 και σχόλια:

Λέει ο αββάς Αντώνιος: «Κανείς δεν μπορεί να εισέλθει στην βασιλεία των ουρανών, χωρίς να δοκιμάσει πειρασμούς. Βγάλε από την μέση τους πειρασμούς και τότε κανείς δεν θα υπάρχει που να σώζεται».

Χωρίς να δοκιμάσει πειρασμούς: ο διάβολος υπάρχει για να μας πειράζει. Οι πειρασμοί όμως είναι απαραίτητοι στην ζωή μας, διότι μέσα από αυτούς δεν χαλαρώνουμε, μαθαίνουμε να εμπιστευόμαστε τον Θεό και διαπιστώνουμε ότι υπάρχει πνευματικός πόλεμος, ότι δεν είμαστε μόνοι μας όταν επιλέγουμε το κακό, δηλαδή τη απουσία του Θεού από την ζωή μας και την ικανοποίηση του θελήματος μας, αλλά ότι έχουμε επιθέσεις στον νου και την καρδιά μας από το πνεύμα του πονηρού.

Δεν θα υπάρξει κανείς που να σώζεται: η σωτηρία προϋποθέτει την επιλογή να σωθούμε. Αν δεν είχαμε τέτοια επιλογή και η σωτηρία ήταν υποχρεωτική, ο Θεός θα παραβίαζε την ελευθερία μας. Ταυτόχρονα, είναι ένα σημάδι ότι για να σωθούμε χρειάζεται να παλέψουμε εναντίον του πονηρού που συμβάλλει στη επιλογή από τον εαυτό μας του κακού. Ο δρόμος της Εκκλησίας και της ζωής της μάς ενισχύει στον αγώνα αυτό. Ο εκκλησιασμός, η θεία κοινωνία, η άσκηση και η νηστεία, η προσευχή, η ελεημοσύνη και η αγάπη δίνουν νόημα σε ό,τι έχει να κάνει με την πάλη εναντίον του κακού. Πρωτίστως όμως η πίστη ως εμπιστοσύνη στον Θεό!

Β. Ο διάβολος υπαρκτό πρόσωπο που μας πειράζει

1. Ο [εβραϊκός](#) όρος "satan" είναι ουσιαστικό, και όχι όνομα, προερχόμενο από ρήμα που σημαίνει "εμποδίζω ή είμαι αντίθετος". Κυριολεκτικά μεταφράζεται ως "ο κατηγορός" ή "ο αντίπαλος" και στην Παλαιά Διαθήκη εμφανίζεται τις περισσότερες φορές με το άρθρο του "ha-satan". Στην Παλαιά Διαθήκη τότε χρησιμοποιείται για κάποιον άνθρωπο (Σαμουήλ 29:4) και τότε για έναν άγγελο του Θεού (π.χ. στο βιβλίο του Ιώβ, 1 και 2).

Στην παραδοσιακή Χριστιανική εκδοχή, η λέξη satan μεταφράζεται ως ο "Διάβολος" και είναι ένας άγγελος ο οποίος επαναστάτησε κατά του Θεού, προσπαθώντας να εξαπατήσει και να θέσει υπό τον έλεγχό του την ανθρωπότητα, στρέφοντας και αυτήν ενάντια στον [Θεό](#). Επίσης σύμφωνα με την Χριστιανική παράδοση, το φίδι που παρασύρει την Εύα ώστε να φάει τον απαγορευμένο καρπό στο βιβλίο της [Γένεσης](#) (2:8) της [Παλαιάς Διαθήκης](#) ταυτίζεται με τον Διάβολο, όπου φερόταν να είναι και αυτός εγκατεστημένος στον [Κήπο της Εδέμ](#). Εκτός από τη λέξη "Διάβολος", χρησιμοποιείται ισοδύναμα και η εξελληνισμένη μορφή της λέξης satan ως Σατανάς. Στην καινή διαθήκη ο Διάβολος αποκαλείται "άρχοντας των δαιμόνων" και "άρχοντας του κόσμου".

Από τη συνηθισμένη χρήση του ονόματος του Διαβόλου στην εκκλησία, ως εχθρού του έργου του [Χριστού](#) και κάθε ηθικής αρχής, έγινε γνωστός όχι μόνο στον ελληνικό, αλλά σε όλους τους χριστιανικούς λαούς. Στο [Ισλάμ](#) ο [Σεϊτάν](#) ή [Ιμπλīs](#) θεωρείται ένα ασήμαντο και ανόητο πρόσωπο. Μεταφορικά σημαίνει τον έξυπνο, τον τετραπέρατο, το ζωηρό, αλλά και τον κακόβουλο, το μοχθηρό. (από την wikipedia)

2. Συχνά μας έρχεται στο νου η σκέψη και αυτομάτως το ερώτημα γιατί ο Θεός, αφού είναι παντοδύναμος και μας αγαπά, επιτρέπει να γίνονται κάποια πράγματα. Ένα από αυτά είναι το ερώτημα Γιατί ο Θεός επιτρέπει στο διάβολο να μας πολεμά;». Την απάντηση τη λαμβάνουμε από τον Άγιο Μάξιμο τον Ομολογητή. Ο Άγιος Μάξιμος ο Ομολογητής απαριθμεί πέντε αιτίες για τις οποίες παραχωρεί ο Θεός τη δυνατότητα στον διάβολο να πολεμά τους ανθρώπους: Πρώτη αιτία, είναι για να μάθουμε να διακρίνουμε την αρετήν από την κακίαν μέσα από την εμπειρία αυτού του πολέμου. Δεύτερη αιτία, είναι για να «εξαναγκαστούμε» τρόπον τινά, να προσκολληθούμε με βεβαιότητα και ακλόνητα στην αρετή. Τρίτη αιτία, για να μην υπερηφανευόμαστε όταν προκόπτουμε στην αρετή, αλλά να συνειδητοποιήσουμε εκ της εμπειρίας του πνευματικού αυτού αγώνα ότι κάθε προκοπή είναι δωρεά του Θεού. Τέταρτη αιτία, για να ταπεινωθούμε και για να συνειδητοποιήσουμε και μισήσουμε και ομολογήσουμε (εξομολόγησις) και εγκαταλείψουμε τις αμαρτίες μας, που γίνονται αιτία πειρασμών. Πέμπτη αιτία, για να μην ξεχάσουμε την ιδική μας ασθένεια και την του Θεού δύναμη, όταν προοδεύοντας στον πνευματικό αγώνα αξιωθούμε και φθάσουμε σε κάποιαν αρετή.

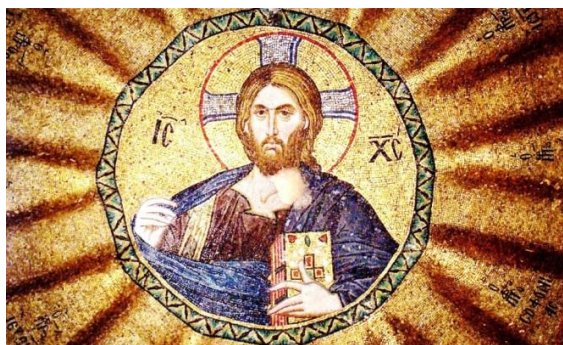
3. Μέσα στις πιο πάνω αιτίες διαφαίνεται η Αγάπη του Θεού προς τον άνθρωπο. Ας μην ξεχνούμε ότι και οι θλίψεις και οι πειρασμοί είναι δώρα της φιλανθρωπίας του Θεού γιατί μέσα στις δοκιμασίες αυτές μπορούμε -αν το θελήσουμε- να συναντήσουμε τον πάσχοντα και σταυρωμένο Χριστό μας, και Αυτός θα μας αναστήσει στην αιώνια ζωή. Σε τελευταία ανάλυση, ο διάβολος με όλα τα τεχνάσματά του και παρ' όλες τις μηχανουργίες του εναντίον μας, εν τούτοις αυτοκαταστρέφεται και θριαμβεύει η θεία φιλανθρωπία! Όπως η σταυρική παγίδα, που έστησε ο διάβολος στον Χριστόν, απέβη τελικά η συντριβή του ίδιου του διαβόλου και η νίκη του Ιησού, (για αυτό και ο Σταυρός είναι από τότε το φοβερότερο όπλο κατά του διαβόλου), έτσι και κάθε παγίδα που στήνει ο διάβολος και σε μας, μπορεί να αποβεί ήττα του Σατανά και αφορμή για τη σωτηρία μας. Με μίαν όμως απαραίτητη προϋπόθεση: ότι θα αντιμετωπίζουμε τους εκάστοτε πειρασμούς με κόψιμο του δικού μας θελήματος (δηλαδή του εγωισμού μας) και υπακοή «άνευ όρων» στο θέλημα του Θεού. (Πηγή: Διαχρονικές Λυτρωτικές Αλήθειες Εκδόσεις «Ορθόδοξος Κυψέλη»)

4. Για τον Διάβολο, όπως είναι γνωστό, έχουν γραφεί χιλιάδες βιβλία. Από τον καιρό της πτώσης του μέχρι σήμερα δεν κάνει τίποτε άλλο από το να ταλαιπωρεί την ανθρωπότητα. Σκοπός του ήταν να διαβάλει (να συκοφαντεί) τους ανθρώπους στο Θεό και το Θεό στους ανθρώπους, αλλά και τους ανθρώπους μεταξύ τους. Πολλά είναι τα ονόματα που του δίνει η Αγία Γραφή και όλα έχουν σχέση

με το καταστροφικό του έργο. Αναφέρεται ως «άρχων του σκότους», «άρχων του κόσμου ή του αιώνα τούτου», «πατήρ του ψεύδους», «ανθρωποκτόνος», «Βελίαρ», «Βεελζεβούλ», «Απολλύων», «πειράζων», «πειρασμός», «πονηρός», «λέων ωρυόμενος», «δράκων» ή «όφης ο αρχαίος» κ.ά. Η Αγία Γραφή και η παράδοση της Εκκλησίας διδάσκουν ότι ο διάβολος ήταν πρώτα άγγελος του Θεού και μάλιστα αρχάγγελος, που λεγόταν Εωσφόρος (αυτός που φέρνει την αυγή), μπήκε όμως μέσα του, άγνωστο πώς, η αλαζονική ιδέα να γίνει όμοιος με το Θεό και επαναστάτησε εναντίον του. Ο Θεός τότε τον τιμώρησε αφαιρώντας την ευλογία του. Μαζί του ο διάβολος παρέσυρε και χιλιάδες αγγέλων που μετατράπηκαν έτσι σε «δαίμονες».

5. Έργο του διαβόλου είναι να αντιτίθεται στο θέλημα του Θεού και στο απολυτρωτικό έργο του Χριστού. Προσπαθεί να παρασύρει τους καλούς στο κακό, ενώ στους άπιστους ενισχύει την απιστία και την απομάκρυνση από το Θεό. Ο Κύριος επιτρέπει, μέχρις ορισμένου σημείου, να πειράξει ο διάβολος τον άνθρωπο για να δοκιμαστεί η πίστη του ή και για να τον συνετίσει, δείχνοντάς του πόσο φριχτά είναι τα «οψώνια της αμαρτίας». Ο πιστός αντιστέκεται στους πειρασμούς με τη μελέτη της Αγίας Γραφής, την προσευχή και την αγαθοεργία. Στη Δεύτερη Παρουσία του Κυρίου θα συντριβεί το κράτος του διαβόλου και των δαιμόνων του, που θα ριχτούν στον τόπο της αιώνιας κόλασης, όπως λέει η Αγία Γραφή και μάλιστα η Καινή Διαθήκη σε όλα σχεδόν τα βιβλία της (Ευαγγέλια, Πράξεις Αποστόλων, Επιστολές, Αποκάλυψη κλπ) (<https://www.sakketosaggelos.gr/Article/3842/>)

6. Ο διάβολος νικείται όταν εξομολογούμαστε τις αμαρτίες μας στον ιερέα-πνευματικό, όταν κοινωνούμε, όταν αγαπούμε, όταν συγχωρούμε, όταν ζούμε την ζωή της Εκκλησίας. Ας το πράξουμε από την νεότητά μας.

Γ. Ένα τραγούδι:

«Πάλι αυτή η σκιά με κατασκοπεύει, πάλι αυτή η φωνή πίσω μου γελά, κάπνισμα μου ζητά κι όλο παζαρεύει, μα όσα κι αν δίνω δεν είναι αρκετά» (ένα τραγούδι του Νίκου Πορτοκάλογλου)

Όσα κι αν δίνω δεν είναι αρκετά: ο διάβολος είναι αχόρταγος. Δεν μας αφήνει να γλιτώσουμε, να απαλλαγούμε από αυτόν. Η μόνη απάντηση στους πειρασμούς είναι το ΟΧΙ. Είναι η πνευματική εγρήγορση, η νήψη, το να προσπαθούμε να μην αφήνουμε τις σκέψεις μας να επηρεάζονται προς το κακό! Αν φοβηθούμε να παλέψουμε, αν φανούμε διστακτικοί, αν πιστέψουμε ότι είναι παντοδύναμος, τότε θα είμαστε σίγουρα χαμένοι. Ακόμη κι αν ο κόσμος δεν πιστεύει ότι υπάρχει διάβολος, εμείς ας μην υποταχτούμε σ' αυτήν την αντίληψη.

Δ. Με την αμαρτία δίνουμε δικαιώματα στον πειρασμό (τον Αγίου Παϊσίου του Αγιορείτου)

Πολύς δαιμονισμός υπάρχει σήμερα στον κόσμο. Ο διάβολος αλωνίζει, γιατί οι σημερινοί άνθρωποι του έχουν δώσει πολλά δικαιώματα και δέχονται δαιμονικές επιδράσεις φοβερές. Έλεγε ένας πολύ σωστός: «Ο διάβολος παλιά άσχολείτο με τους ανθρώπους, τώρα δεν άσχολείται! Τους έβαλε στον δρόμο και τους λέει: «Ώρα καλή!». και τραβάνε οι άνθρωποι!». Είναι φοβερό! Βλέπετε, τα δαιμόνια στην χώρα των Γαδαρηνών, για να πάνε στα γουρούνια, ζήτησαν άδεια από τον Χριστό, γιατί τα γουρούνια δεν είχαν δώσει δικαίωμα στον διάβολο και αυτός δεν είχε δικαίωμα να μπή σ' αυτά. Ο Χριστός επέτρεψε να μπή, για να τιμωρηθούν οι Ισραηλίτες, επειδή απαγορευόταν να τρώνε χοιρινό κρέας.

Έμένα μου είπε κάποιος: «Να βγάλεις από την γαλλική μετάφραση του βιβλίου «Ο Άγιος Άρσένιος ο Καππαδόκης» αυτά που αναφέρονται στους δαιμονισμένους, γιατί οι Εύρωπαίοι δεν θα τα καταλάβουν. Δεν πιστεύουν ότι υπάρχει διάβολος!» Τα εξηγούν, βλέπεις, όλα με την ψυχολογία. Αν πήγαιναν εκείνους τους δαιμονισμένους του Ευαγγελίου στους ψυχιάτρους, θα τους τάραζαν στα ηλεκτροσόκ! Ο Χριστός έχει αφαιρέσει από τον διάβολο το δικαίωμα να κάνει κακό. Μόνον αν του δώσει ο άνθρωπος δικαιώματα, μπορεί να κάνει κακό. Όταν δεν συμμετέχει κανείς στα Μυστήρια της Εκκλησίας, δίνει δικαιώματα στον πειρασμό και δέχεται μία επίδραση δαιμονική.

Η λογική, ή αντίλογος, το πείσμα, το θέλημα, ή ανυπακοή, ή αναίδεια είναι ιδιότητες του διαβόλου. Ανάλογα με τον βαθμό που τα έχει ο άνθρωπος, δέχεται μία εξωτερική επίδραση. Όταν όμως η ψυχή εξαγισθῇ, κατοικεί στον άνθρωπο το Άγιο Πνεῦμα και χαριτώνεται ο άνθρωπος. Ένω, όταν μολυνθῇ με θανάσιμα ἁμαρτήματα, κατοικεί το ἀκάθαρτο πνεῦμα. Όταν πάλι δεν είναι θανάσιμα μολυσμένη, τότε βρίσκεται υπό την επίδραση του πονηροῦ πνεύματος.

Στην εποχή μας, δυστυχώς, δεν θέλουν οι άνθρωποι να κόψουν τα πάθη τους, το θέλημά τους, δεν δέχονται συμβουλές. Από εκεί και πέρα, μιλούν με αναίδεια και διώχνουν την Χάρη του Θεού. Όπου να σταθῇ μετά ο άνθρωπος, δεν μπορεί να κάνει προκοπή, γιατί δέχεται επιδράσεις δαιμονικές.

Είναι εκτός ἑαυτοῦ πιά, γιατί τον κάνει κουμάντο απ' έξω ο διάβολος. Δεν είναι μέσα –Θεὸς φυλάξοι! – ἀλλὰ καὶ απ' έξω ἀκόμη μπορεί καὶ τον κάνει κουμάντο.

Ο άνθρωπος, όταν εγκαταλείπεται από την Χάρη, γίνεται χειρότερος από τον διάβολο. Γιατί μερικά πράγματα ο διάβολος δεν τα κάνει, ἀλλὰ βάζει ανθρώπους να τα κάνουν. Δεν κάνει λ.χ. ἑγκλήματα, ἀλλὰ βάζει τον άνθρωπο να κάνει ἑγκλήματα. Έτσι δαιμονίζονται μετά οι άνθρωποι.

http://users.sch.gr/aiasgr/Paterika_keimena/Gerwn_Paisios_1/H_amartia_kai_o_diabolos.htm

Ε. Γιατί ο Θεός επιτρέπει στον διάβολο να μας πειράζει;(Αγίου Παΐσιου του Αγιορείτου)

- Γέροντα, γιατί ο Θεός επιτρέπει στον διάβολο να μας πειράζει;

- Για να διαλέξει τα παιδιά Του. “Κάνε, διάβולה, ό,τι θέλεις”, λέει ο Θεός, γιατί, ό,τι και αν κάνει, τελικά θα σπάσει τα μούτρα του στον ακρογωνιαίο λίθο που είναι ο Χριστός. Εάν πιστεύουμε ότι ο Χριστός είναι ο ακρογωνιαίος λίθος, τότε τίποτε δεν μας φοβίζει.

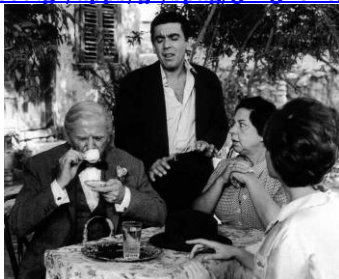
Ο Θεός δεν επιτρέπει μια δοκιμασία, αν δεν βγῇ κάτι καλό. Όταν ο Θεός βλέπει ότι θα γίνῃ ένα μεγαλύτερο καλό, αφήνει τον διάβολο να κάνει την δουλειά του. είδατε τι έκανε ο Ηρώδης; Σκότωσε δεκατέσσερις χιλιάδες νήπια, αλλά έκανε δεκατέσσερις χιλιάδες Μάρτυρες Αγγέλους. Πού είδες εσύ Μάρτυρες Αγγέλους; Έσπασε τα μούτρα του ο διάβολος! Ο Διοκλητιανός έγινε συνεργάτης του διαβόλου βασανίζοντας τους Χριστιανούς σκληρά. Αλλά, χωρίς να το θέλῃ, έκανε καλό στην Εκκλησία του Χριστού, γιατί την πλούτισε με Αγίους. Νόμιζε ότι θα εξαφάνιζε όλους τους Χριστιανούς, αλλά δεν έκανε τίποτε. Άφησε πλήθος άγια Λείψανα να τα προσκυνούμε και πλούτισε την Εκκλησία του Χριστού.

Μπορούσε να τον είχε ξεκάνει τον διάβολο ο Θεός, Θεός είναι! Εάν θέλῃ, και τώρα τον μαζεύει κουβάρι στην κόλαση, αλλά τον αφήνει πάλι για το καλό μας. Θα τον αφήνε να ταλαιπωρή καὶ να βασανίζει το πλάσμα Του; τον άφησε όμως μέχρι ενός σημείου και έως καιρού, για να μας βοηθή με την κακία του, να μας πειράξῃ, για να τρέχουμε σ' Αυτόν. Μόνον αν πρόκειται να βγῇ καλό, επιτρέπει στο ταγκαλάκι να μας πειράξῃ. Αν δεν βγῇ καλό, δεν επιτρέπει. Όλα τα επιτρέπει ο Θεός για το καλό μας. Να το πιστέψουμε αυτό. Αφήνει τον διάβολο ο Θεός, για να παλαίψῃ ο άνθρωπος. Χωρίς πάλι δεν γίνεται χωριό. Αν δεν μας πείραζε ο διάβολος, μπορεί να νομίζαμε ότι είμαστε και άγιοι. Επιτρέπει λοιπόν ο Θεός στον διάβολο να μας χτυπή με κακία, γιατί με το χτύπημα που μας κάνει, διώχνει όλες τις σκόνες μας και ξεσκονίζεται η σκονισμένη ψυχή μας. Ή τον αφήνῃ να ορμάῃ να μας δαγκώσῃ, για να καταφεύγουμε σ' Αυτόν. Ο Θεός μας καλεῖ συνέχεια, αλλά εμείς συνήθως απομακρυνόμαστε από τον Θεό και, μόνον αν παρουσιασθῇ κανένας κίνδυνος, τρέχουμε κοντά Του. Όταν ο άνθρωπος ενωθῇ με τον Θεό, δεν υπάρχει περιθώριο να εισχωρήσῃ ο πονηρός, αλλά ούτε υπάρχει και λόγος να επιτρέψῃ ο Θεός στον πονηρό να τον πειράξῃ, για να αναγκασθῇ ο άνθρωπος να καταφύγῃ στον Θεό. Πάντως, όπως και αν είναι, ο πονηρός μας κάνει καλό, μας βοηθάει να αγιάσουμε. Γι' αυτό και ο Θεός τον ανέχεται.

Ο Θεός έχει αφήσει ελεύθερους, εκτός από τους ανθρώπους, και τους δαίμονες, μια που την ψυχή του ανθρώπου δεν την βλάπτουν, γιατί δεν μπορούν. Εκτός εάν θέλῃ ο ίδιος ο άνθρωπος να βλάψῃ την ψυχή του. αντίθετα, μισθό προσξενούν στις ψυχές μας είτε κακοί άνθρωποι είτε απρόσεκτοι που ἀθελά τους κάνουν κακό στην ζωή μας. Γιατί, νομίζετε, λέει εκείνος ο Αββάς: “Έπαρον τους πειρασμούς και ουδείς ο σωζόμενος” ; Γιατί οι πειρασμοί ωφελοῦν πολύ. Όχι ότι ο διάβολος μπορεί να κάνει ποτέ καλό -γιατί είναι κακός- αλλά ο Καλός Θεός εμποδίζει την πέτρα που μας πετάει, για

να σπάση το κεφάλι μας, και μας την δίνει στο ένα χέρι, και στο άλλο χέρι μας δίνει αμύγδαλα, για να σπάζουμε και να τρώμε! Επιτρέπει δηλαδή ο Θεός τους πειρασμούς, όχι για να μας τυραννά ο διάβολος, αλλά για να δίνουμε με αυτόν τον τρόπο “εξετάσεις” για την άλλη ζωή και να μην έχουμε παράλογες απαιτήσεις στην Δευτέρα Παρουσία. Πρέπει να το καταλάβουμε καλά ότι πολεμούμε - και έχουμε να πολεμήσουμε, έως ότου βρισκόμαστε σ’ ετούτη την ζωή- με τον ίδιο τον διάβολο. Όσο ζη ο άνθρωπος, έχει πολλή δουλειά να κάνει για την καλύτερευση της ψυχής του και έχει δικαίωμα να δίνει εξετάσεις πνευματικές. Εάν πεθάνη και δεν περάση, κόβεται πια. Μετεξεταστέος δεν υπάρχει.

http://www.in-agiounikolaoutouneou.gr/apps/gr/spag/3_1326265720.html

ΣΤ. Αλίμονο στους νέους

Το Αλίμονο στους νέους είναι ελληνική ταινία του 1961. Η υπόθεση αποτελεί παραλλαγή του μύθου του Φάουστ και αφορά έναν ηλικιωμένο που συμφωνεί να πουλήσει την ψυχή του στο διάβολο προκειμένου να ξαναπάρει πίσω τη νιότη του. Δύο ακούντως εύποροι και ηλικιωμένοι φίλοι, πολλά χρόνια γείτονες, περνούν την ώρα τους παίζοντας σκάκι και συζητώντας τα της ηλικίας και της υγείας τους. Ταυτόχρονα νοστιμεύονται μια φτωχή νέα, την όμορφη Ρίτα, που έχει έρθει να περάσει το Πάσχα με τους δικούς της. Ο Αγησίλαος, αναλογιζόμενος την ανέχειά της, σκέφτεται παρά την ηλικία του να της κάνει πρόταση γάμου αλλά ο Ανδρέας, παρ’ όλο που κι αυτός κάνει ανάλογες σκέψεις, δεν τολμά να το ομολογήσει. Σ’ ένα ενύπνιο εμφανίζεται – όπως στον Φάουστ – ο διάβολος και του προτείνει να ανταλλάξει την ψυχή του με τη νιότη. Ο Ανδρέας δέχεται μεν, αλλά τάχιστα συνειδητοποιεί ότι τα νιάτα δεν αρκούν από μόνα τους για να κάνουν κάποιον ευτυχισμένο. Όμως, η ανταλλαγή (στο όνειρό του) έχει ήδη γίνει. Ξύπνιος και με ωριμότερη σκέψη, αντί να παιδιαρίζει προτιμά να προικίσει τη Ρίτα ώστε εκείνη να μπορέσει να ευτυχίσει και να ζήσει μια άνετη ζωή με τον αγαπημένο της.

Ζ. Ο διάβολος και οι νέοι

Ο έπαινος κάνει τους νέους εγωιστές, απροσάρμοστους και άθεους. Δίδασκε ο θεόσοφος Παιδαγωγός Άγιος Πορφύριος: «Η αλήθεια του Χριστού τονίζει ότι, άμα επαινείς έναν άνθρωπο, τον κάνεις εγωιστή. Ο εγωιστής είναι ο μπερδεμένος, ο οδηγούμενος υπό του διαβόλου και του κακού πνεύματος. Έτσι, μεγαλώνοντας μέσα στον εγωισμό, η πρώτη του δουλειά είναι ν’ αρνείται τον Θεό και να είναι ένας εγωιστής απροσάρμοστος μέσα στην κοινωνία».

Να γιατί είναι άρρωστη η κοινωνία μας και άθεα τα παιδιά μας. Επειδή από μικρά τους τρέφουμε τον εγωισμό, την υπερηφάνεια που είναι κορυφαία ακαθαρσία στον άνθρωπο και αμαρτία. Γίνονται έτσι τα παιδιά εύάλωτα στις δαιμονικές ενέργειες και υποχείρια του πονηρού πνεύματος. Ο έπαινος δημιουργεί μία ψεύτικη μεγάλη ιδέα στο παιδί για τον εαυτό του. Αυτήν την ιδέα οι πατέρες την ονομάζουν οίηση και είναι η βαθεία ρίζα του εγωισμού και της υπερηφάνειας. Ο κόσμος το ονομάζει «υπερεγώ». Δίδασκε ο Θεόσοφος σύγχρονος Άγιος Πορφύριος: «Όταν, λοιπόν, εμείς στο παιδί με τους ελαίους δημιουργούμε αυτό το «υπερεγώ», του φουσκώνουμε τον εγωισμό, του κάνουμε μεγάλο κακό. Το κάνουμε να γίνεται πιο επιρρεπές στα

διαβολικά πράγματα»¹. Ανοίγουμε τους «ασκούς του Αιώλου» και μετά αναρωτιόμαστε γιατί έφυγε από την Εκκλησία, το σπίτι, την υπακοή, τον σεβασμό που είχε προς τους μεγαλύτερους κ.λ.π.

Ο έπαινος είναι ένα ψέμμα γι' αυτό και συνιστά μίμηση του διαβόλου. Η αλήθεια είναι ότι ο,τι καλό έχει το παιδί μας είναι δώρο του Θεού και ο,τι καλό έκανε (αν έκανε κάτι καλό) είναι ενέργεια της Θείας Χάρης και όχι αποτέλεσμα της δικής του ικανότητας και δυνάμεως. Γι'αυτό θα πρέπει να το παρακινούμε σε όλα να ζητάει την Θεία Βοήθεια και να εμπιστεύεται την Θεία Πρόνοια. «Σ' όλα τα θέματα να μάθουν τα παιδιά να ζητάνε την βοήθεια του Θεού»².

Πως ενθαρρύνουμε τα παιδιά; Θέλει προσοχή, όταν ενθαρρύνετε τα παιδιά» δίδασκε ο σοφός Άγιος Παιδαγωγός Πορφύριος. «Στο παιδί δεν πρέπει να λέτε: «Εσύ θα τα καταφέρεις, εσύ είσαι σπουδαίος, είσαι νέος, είσαι ανδρείος, είσαι τέλειος!...». Δεν το ωφελείτε έτσι το παιδί. Μπορείτε όμως, να του πείτε να κάνει προσευχή. Να του πείτε: «Παιδί μου, τα χαρίσματα που έχεις, ο Θεός σου τα έδωσε. Προσευχήσου να σου δώσει ο Θεός την χάρι Του». Τούτο δω είναι το τέλειο»³

Αν κάνει κάτι καλό να μην το επαινούμε αυτονομημένα αλλά να δοξάζουμε το Θεό που το βοήθησε και να το παρακινούμε και εκείνο να δοξάσει και να ευχαριστήσει τον Θεό ο Οποίος καταδέχθηκε να ενεργήσει μέσα από αυτό.

Το να αποκρύπτουμε την πραγματικότητα από τα παιδιά για τον εαυτό τους, είναι αδικία και ατιμία από μέρους ημών των μεγαλύτερων, των γονέων και όσων άλλων εμπλέκονται στην αγωγή. «Πρέπει να πεις την αλήθεια» δίδασκε ο Άγιος Γέροντας, «να τη μάθει ο άνθρωπος. Αλλιώς τον υποστηρίζεις στην αμορφωσιά του. Όταν πεις στον άλλο την αλήθεια, αυτός κατατοπίζεται, προσέχει, ακούει και τους άλλους, εγκρατεύεται. Έτσι και στο παιδί θα πεις την αλήθεια, θα το μαλώσεις, για να κατατοπισθεί ότι αυτό που κάνει δεν είναι καλό. Τι λέγει ο σοφός Σολομών: «Ος φειδεται της βακτηρίας, μισεί τον υιόν αυτού, ο δε αγαπών, επιμελώς παιδεύει»⁴. Όχι όμως να το δέρνεις με τη μαγκούρα. Τότε φεύγουμε από τα όρια και γίνεται το αντίθετο»⁵.

Η αθεΐα, η ασέβεια, η θρασυτής, η σκληρότης, η βλασφημία των παιδιών είναι καρποί της κακής αγωγής. «Οι γονείς» παρατηρούσε ο σοφός και Άγιος Γέροντας «ευθύνονται πρώτοι για την αποτυχία των παιδιών στη ζωή και οι δάσκαλοι και οι καθηγητές μετά. Τα επαινούν διαρκώς. Τους λένε εγωιστικά λόγια. Δεν τα φέρνουν στο Πνεύμα του Θεού, τ' αποξενώνουν απ' την Εκκλησία.

Όταν μεγαλώσουν λίγο τα παιδιά και πάνε στο σχολείο μ' αυτό τον εγωισμό, φεύγουν απ' τη θρησκεία και την περιφρονούν, χάνουν το σεβασμό προς τον Θεό, προς τους γονείς, προς όλους. Γίνονται ατίθασα και σκληρά και άπονα, χωρίς να σέβονται ούτε τη θρησκεία, ούτε τον Θεό.

Βγάλαμε στη ζωή εγωιστές και όχι χριστιανούς»⁶. Μεγάλο μερίδιο ευθύνης φέρνει η σύγχρονη ψευτοεπιστήμη που διαστρέφει και δεν οικοδομεί τα παιδιά μέσω της διδασκαλίας της άθειας ψυχολογίας και παιδαγωγικής. Ο διάβολος κρύβεται πίσω της. «Ο διάβολος» δίδασκε ο σοφός Άγιος Παιδαγωγός Πορφύριος «κατόρθωσε να εξαφανίσει τον εαυτό του και να κάνει τους ανθρώπους να χρησιμοποιούν άλλα ονόματα. Οι γιατροί, οι ψυχολόγοι λένε συχνά, όταν ένας άνθρωπος πάσχει: «Α, νεύρωση έχεις! Α, άγχος έχεις!» και τα τοιαύτα. Δεν παραδέχονται ότι ο διάβολος υποκινεί και διεγείρει στον άνθρωπο τον εγωισμό. Κι όμως ο διάβολος υπάρχει, είναι το πνεύμα του κακού»⁷. Ο διάβολος είναι ο πρώτος διδάξας το ψέμμα και τον έπαινο και δια του επαινου έβγαλε τους Πρωτόπλαστους από τον Παράδεισο όπως δίδασκε ο Άγιος Πορφύριος: «Οι πρώτοι άνθρωποι, ο Αδάμ και η Εύα, ήταν απλοί και ταπεινοί, γι' αυτό ζούσαν στον Παράδεισο. Δεν είχαν εγωισμό... Μετά...ο διάβολος κατόρθωσε με τον έπαινο και τους επλάνησε. Γεμίσανε εγωισμό»⁸. Τα παιδιά δεν πρέπει να ακούνε το «μπράβο» ούτε να το θέλουν. «Ο έπαινος κάνει κούφιο τον άνθρωπο και διώχνει τη χάρι του Θεού»⁹ έλεγε ο Άγιος Πορφύριος. Και συμπλήρωνε: «Η χάρις του Θεού έρχεται μόνο με την αγία ταπείνωση»¹⁰. Και συμπέρανε: «Πρέπει να μάθουμε στα παιδιά να ζουν ταπεινά και απλά και να μη ζητούν τον έπαινο και το «μπράβο». Να τα μάθουμε ότι υπάρχει η ταπείνωση, που είναι η υγεία της ζωής»¹¹. Και της ψυχής και του όλου ανθρώπου, θα τολμούσαμε να συμπληρώσουμε.

<http://www.diakonima.gr/2014/01/15/%CE%B3%CE%B9%CE%B1%CF%84%CE%AF-%CE%BF%CE%B9-%CE%BD%CE%AD%CE%BF%CE%B9-%CF%86%CE%B5%CF%8D%CE%B3%CE%BF%CF%85%CE%BD-%CE%B1%CF%80%CF%8C-%CF%84%CE%B7%CE%BD-%CE%B5%CE%BA%CE%BA%CE%BB%CE%B7%CF%83%CE%AF%CE%B1/>

24. Ο Ιώβ

Η. Η ιστορία του Ιώβ

Η ιστορία του Ιώβ αναφέρεται στο ομώνυμο βιβλίο της Παλαιάς Διαθήκης. Εξυνεί την υπομονή του ανθρώπου απέναντι στις κακουχίες και στις δοκιμασίες που του έρχονται. Από την ιστορία αυτή βγήκε η παροιμιώδης φράση «**ιώβειος υπομονή**». Αυτά που αναφέρονται συνέβησαν πριν από την αιχμαλωσία στην Αίγυπτο.

Στη χώρα που βρίσκεται στα νότια της Νεκράς Θάλασσας και τότε ονομαζόταν Αυσίτιδα ζούσε κάποτε ένας άνθρωπος που ονομαζόταν **Ιώβ**. Ήταν δίκαιος και η ζωή του ήταν πολύ προσεχτική, σύμφωνη με το θέλημα του Θεού. Είχε αποκτήσει επτά γιους και τρεις θυγατέρες. Είχε πολύ μεγάλη περιουσία, κοπάδια από χιλιάδες γιδοπρόβατα και καμήλες, εκατοντάδες βόδια και γαϊδούρια και πλήθος υπηρετών. Κάθε πρωί πρόσφερε θυσία στον Θεό και τον παρακαλούσε να συγχωρέσει αυτόν και τα παιδιά του, αν είχαν κάνει κάτι κακό.

Ο διάβολος εμφανίστηκε στον Θεό και ζήτησε να του επιτρέψει να πειράξει τον Ιώβ, διότι κατά τη γνώμη του, ο Ιώβ πίστευε στον Θεό γιατί ο Κύριος του τα είχε δώσει όλα. Ο Θεός του επέτρεψε.

Μια μέρα λοιπόν έρχεται ένας υπηρέτης και του λέει: «Όλα σου τα βόδια που όργωναν και τα γαϊδούρια που έβοσκαν εκεί κοντά τα άρπαξαν Σαβαίοι ληστές. Σκότωσαν με τα ξίφη τους τους δούλους σου. Μόνο εγώ κατάφερα να γλιτώσω κι έτρεξα να σου φέρω τα νέα». Ενώ μιλούσε ακόμα ο υπηρέτης, έρχεται άλλος αγγελιοφόρος και του λέει: «Φωτιά έπεσε από τον ουρανό κι έκαψε τα πρόβατα και τους δούλους σου. Τα έκανε όλα στάχτη! Μόνο εγώ γλίτωσα και σου φέρνω τα νέα». Και τρίτος δούλος έρχεται σε λίγο και του λέει: «Τρεις ομάδες Χαλδαίων ρίχτηκαν στις καμήλες και τις άρπαξαν και σκότωσαν τους δούλους σου. Εγώ μόνο γλίτωσα». Και πριν καλά καλά τελειώσει κι αυτός, έρχεται τέταρτος αγγελιοφόρος και φέρνει το πιο σκληρό μήνυμα: «Οι γιοι σου και οι θυγατέρες σου έτρωγαν κι έπιναν στο σπίτι του μεγαλύτερου γιου σου. Ξαφνικά φύσηξε δυνατός άνεμος από την έρημο, χτύπησε το σπίτι από παντού και το γκρέμισε! Τα παιδιά σου πλακώθηκαν από τα ερείπια και σκοτώθηκαν όλα!».

Τότε ο Ιώβ σηκώθηκε, ξέσχισε τα ρούχα του και ξύρισε το κεφάλι του, έπεσε καταγής, προσκύνησε τον Θεό και είπε: «Ο Κύριος μου τα έδωσε όλα, ο Κύριος μου τα πήρε! Εγώ γυμνός βγήκα από την κοιλιά της μάνας μου, γυμνός θα επιστρέψω στη μάνα γη. Ας είναι δοξασμένο το όνομα του Κυρίου!». Έτσι ο Ιώβ παρά τις συμφορές δεν αμάρτησε.

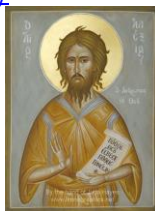
Ο Θεός όμως θέλησε να τον δοκιμάσει ακόμα πιο σκληρά και του στέλνει μια φοβερή αρρώστια. Το σώμα του γέμισε πληγές. Ο Ιώβ όλη μέρα έβυνε τις πληγές μ' ένα όστρακο και καθόταν πάνω σε στάχτες και κοπριές χωρίς ελπίδα και περίμενε μόνο να νυχτώσει και να περάσει η μέρα κι ο καιρός. Αλλά παράπονο δεν βγήκε από το στόμα του για τον Θεό. Η γυναίκα του απελπισμένη κι αυτή του έλεγε: «Ακόμα επιμένεις στην ευσέβειά σου; Βλαστήμα τον Θεό και πέθανε». Εκείνος της απαντούσε: «Μιλάς σαν ανόητη. Μόνο τα καλά θα δεχόμαστε από τον Θεό; Δεν πρέπει να δεχτούμε και τα άσχημα;».

Είδε ο Θεός την πίστη και την υπομονή του Ιώβ και βεβαιώθηκε πως ήταν δίκαιος και τον ευλόγησε ακόμα πιο πολύ. Απέκτησε δεκατέσσερις χιλιάδες πρόβατα και έξι χιλιάδες καμήλες, χίλια ζευγάρια βόδια και χίλια γαϊδούρια. Απέκτησε δε και επτά γιους και τρεις θυγατέρες. Σε κανένα μέρος της γης δεν υπήρχαν πιο όμορφα κορίτσια από τις κόρες του Ιώβ.

Έζησε άλλα εκατόν σαράντα χρόνια κι αξιώθηκε να δει τα εγγόνια των εγγονών του. Πέθανε ευλογημένος από τον Θεό σε βαθιά γεράματα κι έγινε για όλους μας παράδειγμα υπομονής και πίστης.

Η Εκκλησία γιορτάζει την μνήμη του στις 6 Μαΐου.

<https://www.pemptousia.gr/2014/01/o-iov/>

Θ. Ένας άνθρωπος του Θεού που νίκησε τους πειρασμούς

Ο Όσιος Αλέξιος γεννήθηκε στη Ρώμη κατά τους χρόνους των αυτοκρατόρων Αρκαδίου (395 - 408 μ.Χ.) και Ονωρίου (395 - 423 μ.Χ.) από ευσεβείς και εύπορους γονείς. Ο πατέρας του Ευφημιανός ήταν συγκλητικός, φιλόπρωχος και συμπαθής, ώστε καθημερινά παρέθετε τρεις τράπεζες στο σπίτι του για τα ορφανά, τις χήρες και τους ξένους που ήταν πτωχοί. Η γυναίκα του ονομαζόταν Αγλαΐς και ήταν άτεκνη. Στη δέησή της να αποκτήσει παιδί, ο Θεός την εισάκουσε. Και τους χάρισε υιό. Αφού το παιδί μεγάλωσε κι έλαβε την κατάλληλη παιδεία, έγινε σοφότατος και θεοδίδακτος. Όταν έφθασε στη νόμιμη ηλικία, τον στεφάνωσαν με θυγατέρα από βασιλική και ευγενική γενιά. Το βράδυ όμως στο συζυγικό δωμάτιο ο Όσιος, αφού πήρε το χρυσό δακτυλίδι και τη ζώνη, τα επέστρεψε στην σύζυγό του και εγκατέλειψε τον κοιτώνα. Παίρνοντας αρκετά χρήματα από τα πλούτη του έφυγε με πλοίο περιφρονώντας την ματαιότητα της επίγειας δόξας. Καταφθάνει στην

Λαοδικεία της Συρίας και από εκεί στην Έδεσσα της Μεσοποταμίας. Εκεί ο Όσιος Αλέξιος μοίρασε τα χρήματα στους πτωχούς, ακόμη και τα ιμάτιά του, και, αφού ενδύθηκε με κουρελιασμένα και χλιομπαλωμένα ρούχα, κάθισε στο νάρθηκα του ναού της Υπεραγίας Θεοτόκου, ως ένας από τους πτωχούς. Προτίμησε έτσι να ζει με νηστεία όλη την εβδομάδα και να μεταλαμβάνει των Αχράντων Μυστηρίων κάθε Κυριακή, ενώ μόνο τότε έτρωγε λίγο άρτο και έπινε λίγο νερό.

Οι γονείς του όμως τον αναζητούσαν παντού και έστειλαν υπηρέτες τους να τον βρουν. Στην αναζήτησή τους έφθασαν μέχρι το ναό της Έδεσσας, χωρίς ωστόσο να τον αναγνωρίσουν. Οι δούλοι επέστρεψαν άπρακτοι στη Ρώμη, ενώ η μητέρα του Αλέξιου με οδύνη, φορώντας πτωχά ενδύματα, καθόταν σε μια θύρα του σπιτιού πενθώντας νύχτα και ημέρα. Το ίδιο και η νύφη, που φόρεσε τρίχινο σάκκο και παρέμεινε κοντά στην πεθερά της.

Ο Όσιος Αλέξιος για δεκαεπτά χρόνια παρέμεινε στο νάρθηκα του ναού της Θεοτόκου ευαρεστώντας το Θεό. Και μια νύχτα η Θεοτόκος παρουσιάστηκε στον προσμονάριο του ναού σε όνειρο και του ζήτησε να του φέρει μέσα στο ναό τον άνθρωπο του Θεού. Τότε ο προσμονάριος, αφού βγήκε από το ναό και δεν βρήκε κανένα παρά μόνο τον Αλέξιο, εδεήθηκε στη Θεοτόκο να του υποδείξει τον άνθρωπο, όπως κι έγινε. Τότε πήρε από το χέρι τον Όσιο Αλέξιο και τον εισήγαγε στο ναό με κάθε τιμή και μεγαλοπρέπεια.

Μόλις ο Όσιος κατάλαβε ότι έγινε γνωστός εκεί, έφυγε κρυφά και σκέφτηκε να πάει στην Ταρσό, στο ναό του Αγίου Παύλου του Αποστόλου, όπου εκεί θα ήταν άγνωστος. Αλλά όμως σχεδίασε η Θεία Πρόνοια. Γιατί βίαιος άνεμος άρπαξε το πλοίο και το μετέφερε στη Ρώμη. Βγαίνοντας από το πλοίο κατάλαβε ότι ο Κύριος ήθελε να επανέλθει ο Αλέξιος στο σπίτι του.

Όταν συνάντησε τον πατέρα του, που δεν αναγνώρισε τον υιό του, του ζήτησε να τον ελεήσει και να τον αφήσει να τρώει από τα περισσεύματα της τράπεζάς του. Με μεγάλη προθυμία ο πατέρας του δέχθηκε να τον ελεήσει και μάλιστα του έδωσε κάποιο υπηρέτη για να τον βοηθάει. Κάποιοι δούλοι από την οικία τον πείραζαν και τον κοροϊδευαν, όμως αυτό δεν τον ένοιαζε. Έδινε την τροφή του σε άλλους, παραμένοντας όλη την εβδομάδα χωρίς τροφή και νερό, και μόνο μετά την Κοινωνία των Θείων και Αχράντων Μυστηρίων δεχόταν λίγο άρτο και νερό.

Έμεινε λοιπόν για δεκαεπτά χρόνια στον πατρικό οίκο χωρίς να τον γνωρίζει κανένας. Όταν έφθασε ο καιρός της κοιμήσεώς του, τότε κάθισε κι έγραψε σε χαρτί όλο το βίο του, τους τόπους που πέρασε, αλλά και κάποια από τα μυστικά που γνώριζαν μόνο οι γονείς του. Κάποια Κυριακή, όταν ο Αρχιεπίσκοπος Ιννοκέντιος τελούσε τη Θεία Λειτουργία, ακούσθηκε φωνή από το Άγιο Θυσιαστήριο, που καλούσε τους συμμετέχοντες να αναζητήσουν τον άνθρωπο του Θεού. Την Παρασκευή ο Όσιος Αλέξιος παρέδωσε το πνεύμα του στα χέρια του Θεού, ενώ το απόγευμα της ίδιας μέρας οι πιστοί βασιλείς και ο Αρχιεπίσκοπος προσήλθαν στο ναό για να δεηθούν στο Θεό να τους αποκαλύψει τον άγιο άνθρωπο του Θεού. Τότε μια φωνή τους κατηύθυνε στο σπίτι του Ευφημιανού. Λίγο αργότερα οι βασιλείς μαζί με τον Αρχιεπίσκοπο έφθασαν στο σπίτι του Ευφημιανού, προξενώντας μάλιστα την απορία της γυναίκας και της νύφης του για την παρουσία τους εκεί, και ρώτησαν τον Ευφημιανό. Όμως εκείνος, αφού ρώτησε πρώτα τους υπηρέτες, είπε ότι δεν γνώριζε τίποτα. Στην συνέχεια ο υπηρέτης που φρόντιζε τον Όσιο Αλέξιο, παρακινούμενος από θεία δύναμη ανέφερε τον τρόπο ζωής του πτωχού, τον οποίο εξυπηρετούσε. Τότε ο Ευφημιανός χωρίς να γνωρίζει ότι ο Όσιος είναι ήδη νεκρός, αποκάλυψε το πρόσωπο αυτού, που έλαμπε σαν πρόσωπο αγγέλου. Στο χέρι του Οσίου μάλιστα είδε χαρτί, που δεν μπόρεσε να αποσπάσει. Στη συνέχεια ανέφερε στους επισκέπτες του ότι βρέθηκε ο άνθρωπος του Θεού. Οι βασιλείς και ο Αρχιεπίσκοπος τότε εδεήθησαν στον Όσιο να τους επιτρέψει να δουν το χαρτί που είχε στο χέρι του. Μόλις ο αρχιεπίσκοπος πήρε στο χέρι του το χαρτί, ο Ευφημιανός αντιλήφθηκε ότι επρόκειτο για τον υιό του, τον οποίο αναζητούσε χρόνια τώρα, και μεγάλο πένθος έπεσε στην οικογένειά του.

Ο βασιλεύς Ονώριος και ο Αρχιεπίσκοπος μετέφεραν το τίμιο λείψανο του Οσίου στο μέσο της πόλεως και κάλεσαν όλο το λαό για να έλθει να προσκυνήσει και να λάβει ευλογία. Όσοι προσέρχονταν και ασπάζονταν το τίμιο λείψανο, άλαλοι, κουφοί, τυφλοί, λεπροί, δαιμονισμένοι, όλοι θεραπεύονταν. Βλέποντας αυτά τα θαύματα οι πιστοί δόξαζαν τον Θεό. Ήταν τόσος ο κόσμος που προσερχόταν για να δει το τίμιο λείψανο, που δεν μπορούσαν να το μεταφέρουν στο ναό του Αγίου Βονιφατίου για να το ενταφιάσουν. Έριξαν ακόμη και χρυσό και άργυρο στον κόσμο για να του αποσπάσουν την προσοχή, αλλά μάταια. Όταν πια μεταφέρθηκε το τίμιο λείψανο στο ναό, για επτά μέρες γιόρταζαν πανηγυρικά και στην γιορτή συμμετείχαν οι γονείς και η νύφη. Στη συνέχεια τοποθετήθηκε το τίμιο λείψανο σε θήκη φτιαγμένη από χρυσό, άργυρο και πολύτιμους λίθους. Αμέσως άρχισε να εσωδιάζει και να αναβλύζει μύρο, το οποίο έγινε ίαμα και θεραπεία για όλους. Η Κάρα του Οσίου Αλεξίου δωρήθηκε στη Μονή Αγίας Λαύρας Καλαβρύτων το 1398 μ.Χ. από τον Αυτοκράτορα Μανουήλ τον Παλαιολόγο. Κατά την πυρπόληση της Μονής από τους Οθωμανούς το 1585 μ.Χ. διασώθηκε από δύο μοναχούς.

<http://www.diakonima.gr/2013/03/14/92468/>

Δεν υπάρχουν αυθεντίες;

Κείμενο 1 και σχόλια:

Ο άγιος Αντώνιος, ο καθηγητής της ερήμου, ατενίζοντας κάποτε το βάθος των κρίσεων του Θεού, ρώτησε: «Κύριε, πώς συμβαίνει μερικοί να ζουν λίγο στην γη και άλλοι να φθάνουν σε βαθιά γηρατειά; Και γιατί άλλοι να βρίσκονται μέσα σε φτώχεια και άλλοι να είναι πλούσιοι; Και πώς οι άδικοι πλουταίνουν, ενώ οι δίκαιοι είναι φτωχοί;» Και άκουσε φωνή να του λέει: «Αντώνιε, κοίτα τον εαυτό σου. Αυτά τα κανονίζει ο Θεός κατά την κρίση Του και δεν συμφέρει να τα μάθεις».

Το βάθος των κρίσεων του Θεού: ο άγιος ψάχνει να βρει γιατί ο Θεός αφήνει να συμβαίνουν αδικίες στην ζωή, γιατί επιτρέπει διαφορετικά να γίνεται στον ένα, διαφορετικά στον άλλο. Άρα αγαπά ο Θεός τους ανθρώπους; Άρα υπάρχει ο Θεός όπως Τον ξέρουμε;

Κοίτα τον εαυτό σου: ο γέροντας παίρνει μία απάντηση η οποία ζητά την εμπιστοσύνη στον Θεό και την σττροφή στον εαυτό μας. Το πρόβλημά μας δεν είναι να βρούμε απαντήσεις σύμφωνες με την λογική μας, αλλά να αφεθούμε στην αυθεντία του Θεού. Να σεβαστούμε ότι Αυτός είναι Παντοδύναμος, ότι Αυτός βλέπει το μέλλον, ότι ξέρει τι είναι ωφέλιμο για μας, ότι Αυτός επιτρέπει κάποια πράγματα να γίνουν όπως κρίνει και με βάση το απώτερο συμφέρον μας, που είναι η σωτηρία μας.

Δεν συμφέρει να τα μάθεις: ο αββάς παίρνει την απάντηση ότι δεν συμφέρει να τα ξέρουμε όλα. Αυτό γιατί αν γνωρίζουμε τα πάντα δεν χρειάζεται να προσπαθήσουμε, αφού θα είμαστε από μόνοι μας θεοί, ενώ η ουσία της σχέσης είναι η έκπληξη. Κριτήριο που ο Θεός επιτρέπει να συμβούν καταστάσεις στην ζωή μας είναι η αγάπη Του. Όμως κάπου κι εμείς παλεύουμε, προγραμματίζουμε καταστάσεις, δυσκολεύουμε να γίνουν τα πράγματα προς όφελός μας, διότι μας νοιάζει το πρόσκαιρο. Και έτσι, αν οι καταστάσεις δεν έρθουν όπως τις θέλουμε, αν δεν Τον εμπιστευόμαστε, αφήνουμε την πίστη μας να χαθεί. Κάτι τέτοιο δεν πρέπει να συμβεί.

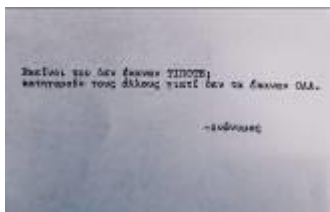
Κείμενο 2 και σχόλια:

Πήγαν κάποτε κάποιοι μοναχοί στον αββά Φήλικο, έχοντας μαζί τους λαϊκούς. Και τον παρακάλεσαν να τους πει κάτι ωφέλιμο. Ο γέροντας όμως σιωπούσε. Συνέχισαν να τον παρακαλούν και τότε εκείνος τους είπε: «Λόγο θέλετε να ακούσετε;» . «Ναι, αββά» , είπαν εκείνοι. Είπε λοιπόν ο γέροντας: «Τώρα πλέον δεν υπάρχει λόγος. Όταν ρωτούσαν παλαιότερα οι μοναχοί τους γέροντες, έκαναν ό,τι εκείνοι τους έλεγαν και ο Θεός έδινε χάρη στους γεροντάδες πώς να μιλήσουν. Τώρα όμως, επειδή οι άνθρωποι ρωτούν μεν, αλλά δεν κάνουν όσα ακούνε, ο Θεός πήρε την χάρη του λόγου από τους γέροντες. Και δεν βρίσκουν τι να πουν, μια και δεν υπάρχει εκείνος που θα έκανε τον λόγο πράξη» . Και ακούγοντάς τα αυτά, οι μοναχοί και οι λαϊκοί στέναξαν και είπαν: «προσευχήσου για μας, αββά».

Λόγο θέλετε να ακούσετε; Ενώ φαινομενικά οι άνθρωποι θέλουν να ακούσουν τι ζητά ο Θεός, γιατί συμβαίνουν μερικές καταστάσεις στην ζωή τους, πώς πρέπει να παλέψουν για την σωτηρία τους, εντούτοις δεν είναι πρόθυμοι να υπακούσουν στον Θεό και τον λόγο Του. Οι άνθρωποι σήμερα είμαστε θρασείς. Εξομοιώνουμε τον εαυτό μας με τον Θεό και νομίζουμε ότι ο Θεός πρέπει να υπακούει σε μας, αλλιώς αμφισβητούμε την ίδια του την ύπαρξη. Γι' αυτό και αμφισβητούμε αυτούς που εκφέρουν τον λόγο Του, που είναι οι ιερείς και μοναχοί κυρίως, αλλά και ο καθένας που πιστεύει σ' Αυτόν και έχει το χάρισμα να μπορεί να διακριβώσει το θείο θέλημα.

Πήρε την χάρη του λόγου από τους γεροντάδες: ο Θεός μας αφήνει ακατήχητους, αφώτιστους, διότι οι άνθρωποι μάθαμε να περιφρονούμε την αλήθεια του Ευαγγελίου. Έτσι Εκείνος δεν δίνει λόγο, μας αφήνει να βολοδέρνουμε μέχρις ότου ταπεινωθούμε και

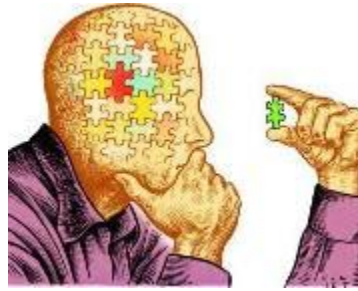
αποφασίσουμε να ακούσουμε πραγματικά τι ζητά από εμάς και να το κάνουμε πράξη. Όσο κάνουμε τους εαυτούς μας αυθεντίες, ας μην περιμένουμε εύκολα φώτιση!

Β. Παρρησία, θράσος, αυθεντίες

- Αν κάτι χαρακτηρίζει τους καιρούς μας είναι η παρρησία, το υπερβολικό θάρρος, το οποίο ενίοτε γίνεται θράσος. Δεν υπάρχουν αυθεντίες στους καιρούς μας, αλλά όλοι, μικρότεροι και μεγαλύτεροι, θεωρούμε ότι έχουμε όχι μόνο δικαίωμα να έχουμε άποψη, κάτι αυτονόητα θεμιτό, αλλά και να επιβάλουμε την άποψή μας παντού. Έχουμε αυτοαναγορευθεί ως οι εκφραστές της αλήθειας, την οποία ταυτίζουμε με τις επιθυμίες μας. Έτσι, απαιτούμε από όλους να συμμορφωθούν με τον τρόπο μας, χωρίς κάποτε ούτε να τηρούμε τα προσχήματα.
- Ο πολιτισμός μας θεωρεί την παρρησία αυτή σημαδι ελευθερίας. Νεανικότητας. Δημοκρατικού ελέγχου. Είναι όμως στα σημεία εκείνα που μαρτυρούν τη διάβρωση της τάξης, της ιεραρχίας στις ανθρώπινες σχέσεις, σημαδι μίας αναρχίας η οποία δεν προϋποθέτει την γνώση, τον σεβασμό των θέσεων των άλλων, αλλά αποτυπώνει το θέλημά μας. Διότι συχνά η παρρησία δεν δικαιολογείται ούτε με επιχειρήματα, ούτε αντέχει σε κριτική. Όμως αφηνόμεστε να πιστεύουμε ότι δικαιούμαστε να την έχουμε και να εκφραζόμαστε δι' αυτής. Το βλέπουμε στις σχέσεις των παιδιών με τους γονείς, με τους δασκάλους, στην συμπεριφορά στον δημόσιο λόγο και χώρο. Γιατί η παρρησία διδάσκεται, κυρίως από όσους βρίσκονται στο αυτό επίπεδο. Όταν οι σύζυγοι συμπεριφέρονται με απαίτηση και θράσος ο ένας στον άλλον, όταν οι πολιτικοί δεν σέβονται τους κανόνες της ευγένειας, όταν στην τηλεόραση, στα ΜΜΕ, στο Διαδίκτυο καθένας αυτο-αναγορεύεται σε αυθεντία και μπορεί όχι να κρίνει, αλλά να καθυβρίζει και να εξευτελίζει τους άλλους, τότε η παρρησία κυριαρχεί και τα αποτελέσματα είναι η σύγχυση και το χάος.
- Και στην σχέση του ανθρώπου με τον Θεό υπάρχει παρρησία από την πλευρά μας. Απαιτούμε, ενίοτε με τρόπο που μαρτυρεί αδυναμία μας να κατανοήσουμε ποιο είναι το δικό μας μέγεθος σε σχέση με τον Θεό, από Εκείνον να μας δώσει ό,τι επιθυμούμε, να αποδείξει την ύπαρξή Του, να μας δώσει να καταλάβουμε γιατί επιτρέπει να μας συμβούν γεγονότα που δεν θέλουμε, είμαστε εύκολοι στο να κρίνουμε τον Θεό, σαν να είμαστε ίσος προς ίσον. Πηγή της παρρησίας μας το αταπείνωτο φρόνημα. Η μεταφορά στην σχέση με τον Θεό του κοσμικού τρόπου. Όπως δικαιούμαστε να κρίνουμε κάθε κοσμική αυθεντία, διότι δεν είναι καλύτερη από εμάς, έτσι δικαιούμαστε να κρίνουμε και τον Θεό και ακόμη περισσότερο. Στην περίπτωση αυτή έχουμε μέσα μας στερεότυπα, τα οποία δεν πηγάζουν από την πίστη, δηλαδή την εμπιστοσύνη στο Πρόσωπο του Θεού και στην σχέση μας μαζί Του, αλλά από την αποσπασματική γνώση, από κάποιες πληροφορίες που έχουμε ακούσει, που έχουμε αποδεχτεί και που συνήθως θεωρούμε ότι αποτελούν την πεμπτουσία της αλήθειας. Έτσι επειδή θεωρούμε ότι αγάπη είναι να κάνει ο άλλος αυτό που θέλουμε, δικαιοσύνη είναι να αναγνωρίζει σε μας το δικό μας και ότι ευτυχία είναι το να περάσουμε καλά στον παρόντα κόσμο και χρόνο, κρίνουμε, απορρίπτουμε, κάποτε βλασφημούμε τον Θεό.
- Παρρησία μας ζητά η πίστη να έχουμε. Όχι θράσος, αλλά την παρρησία της ευγνωμοσύνης για την αγάπη που ο Χριστός μάς έδειξε. Με ταπείνωση να προσεγγίσουμε όπως τα παιδιά τον πατέρα τους, και να μην απαιτήσουμε, αλλά να αποδεχτούμε υπομονετικά την ευσπλαχνία και την χάρη που Εκείνος μας δίνει όταν τη χρειαζόμαστε πραγματικά, όταν δηλαδή ο καιρός είναι κατάλληλος για μας. Κι αυτό το γνωρίζει Εκείνος, διότι μόνο Αυτός ξέρει το μέλλον και μπορεί να δει τι αληθινά είναι συμφέρον για μας. Η παρρησία μας έγκειται στο γεγονός ότι ενώ είμαστε μικροί, μπορούμε όχι απλώς να δούμε τον Παντοδύναμο, αλλά και να περιμένουμε στον θρόνο της δόξης του, στην ζωή της Εκκλησίας το βλέμμα των οικτιρμών, το νεύμα της αποδοχής, την γενναιοδωρία της αγάπης, ακόμη κι αν αυτή περνά κάποτε από την σκληρότητα της δοκιμασίας.
- Παρρησία έχει αυτός που εμπιστεύεται. Αυτός που κατανοεί ότι στην ζωή μας τα πάντα περνούν από τον Σταυρό να πιστεύουμε στον Θεό και να μας απορρίπτουν γιατί δεν είμαστε εκφραστές ενός Θεού που εκπληρώνει κάθε επιθυμία. Τον Σταυρό να αναζητούμε το θέλημα του Θεού, όχι με την βεβαιότητα ότι γνωρίζουμε τα πάντα και έχουμε απαντήσεις, αλλά με την άνοδο στον Γολγοθά της χαρμολύπης, στο ότι Εκείνος είναι η ελπίδα, αλλά αυτή κάποτε έχει θλίψεις, διότι μέσα από αυτές μαθαίνουμε και αναγεννιόμαστε. Έχει θάνατο των παθών και των αμαρτωλών επιθυμιών, αλλά και ανάσταση και ζωή μέσα από την αγάπη για Θεό αι

πλησίον. Έχει τον Σταυρό της ζωής της Εκκλησίας, που έχει τον κόπο της, κάποτε και την μοναξιά.

Γ. Ένα τραγούδι:

«Ποιος να ξέρει στο βλέμμα Του πίσω τι κρύβει ο Θεός για μας, αν μπορείς την απάντηση δώσε πώς βρέθηκες και πού πας» (ένα τραγούδι του Τώνη Βαβάτσικου)

Στο βλέμμα Του πίσω τι κρύβει ο Θεός για μας: η απάντηση βρίσκεται στην εμπιστοσύνη. Κάποτε αγωνιούμε, τα χάνουμε, αμφιβάλλουμε. Όμως χωρίς σταθερές, χωρίς εμπιστοσύνη, χωρίς αγάπη στον Θεό δεν υπάρχει νόημα. Όπως όλες οι σχέσεις, και η σχέση με τον Θεό θέλει υπομονή και όχι εδώ και τώρα απαντήσεις. Το ίδιο συμβαίνει και με κάποιες αυθεντίες στην ζωή μας. Μάς χρειάζονται και πρέπει να τις εμπιστευθούμε. Αλλιώς τίποτε δεν έχει νόημα, διότι τα πάντα γίνονται χάος!

Δ. Περί αυθεντίας (του Θανάση Καράβατου, ομότιμου καθηγητή Ψυχιατρικής ΑΠΘ)

Autorità, autorité, authority, autotität. Τέσσερις ευρωπαϊκές λέξεις για την *αυθεντία* που όλες τους έλκουν την καταγωγή από το λατινικό *auctoritas* – εκ του ρήματος *augere* [αυξάνω]. Ο Clément Bur καταφεύγει στις αρχαιότερες ερμηνείες που σκόλισε ο Émile Benveniste, όπου κάθε λόγος που προφέρεται με αυθεντία δημιουργεί εκείνη τη μυστηριώδη δύναμη «που κάνει να φυτρώνουν τα φυτά, που δίνει ύπαρξη σε έναν νόμο», με το τελευταίο να παραπέμπει στην κύρια ιδιότητα της ρωμαϊκής Γερουσίας.^[1]

Αναζητώντας την απόδοση του όρου στα ελληνικά, ο Τίτος Πατρίκιος,^[2] σημειώνει κι αυτός όσα επεσήμανε ο Benveniste στις αρχαιότερες χρήσεις του *augere*, όπου η αναφερόμενη *αύξηση* δεν αφορά ήδη υπάρχοντα πράγματα, αλλά μια «*πρωταρχική πράξη δημιουργίας, προνόμιο των θεών ή των φυσικών δυνάμεων*». Κι έπειτα επισημαίνει τη μετατόπιση της σημασίας αυτής προς το «ουσιαστικό ενεργείας actor», δηλαδή αυτόν που «πράττει ωφέλιμα, που ιδρύει, που εγγυάται και τέλος τον πρωτουργό, τον αυτουργό, [...] ή την ιδιότητα εκείνων που μπορούν να ενεργούν μ' αυτόν τον τρόπο (που είναι πια οι άρχοντες ή ορισμένοι άνθρωποι με ιδιαίτερο κύρος)». Γι' αυτό και θεωρεί προβληματική την απόδοση του όρου στα ελληνικά, ήδη από τις αρχές του 3^{ου} αιώνα μ.Χ., όταν μεταφερόταν αυτούσιος ως *αουκτώριτας* κι αργότερα, λανθασμένα, ως *εξουσία* που αντιστοιχεί στο λατινικό *potestas*. Ο ελληνικός όρος *αυθεντία* θα πρωτοεμφανιστεί «όταν πια η ρωμαϊκή κυριαρχία έχει εμπεδωθεί στην Ελλάδα και την ελληνιστική Ανατολή», για να αποκτήσει στους επόμενους μεταχριστιανικούς αιώνες «τη σημασία που σχετίζεται με τους πολιτικούς θεσμούς [...] και την κάνουν να αντιστοιχεί στο λατινικό *auctoritas*».

Κατά την Hannah Arendt^[3] η λέξη *αυθεντία* έχει μεν ρωμαϊκή καταγωγή, αλλά οι ρίζες της βρίσκονται στον Πλάτωνα: στις αναζητήσεις του για μια «εναλλακτική λύση σε σχέση με το συνηθισμένο ελληνικό τρόπο διαχείρισης των εσωτερικών υποθέσεων, ο οποίος ήταν η πειθώ (*πείθειν*) καθώς και με το συνηθισμένο τρόπο διαχείρισης των εξωτερικών υποθέσεων, ο οποίος ήταν τα δυναμικά και βίαια μέσα (*βία*) – ελληνικά στο κείμενο οι εντός παρενθέσεως λέξεις», [π.χ. «δια το πείθειν τε άμα και απειλείν ή τω απειλείν μόνον», *Νόμοι*, 721e:].

Εξ' αυτού και η βασική θέση της Arendt, που υποστήριζε από τη δεκαετία του '50, πως πρέπει να δούμε, όχι μόνο το ερώτημα «τι είναι» αυθεντία, αλλά και δύο άλλα: «τι ήταν» και «τι δεν ήταν ποτέ», αυτός ο καλυπτόμενος «από νέφος αντιγνωμιών και συγχύσεων» όρος. Είναι λάθος, λέει, να θεωρείται η *αυθεντία* ως μία μορφή εξουσίας ή βίας, κι ο όποιος ορισμός της αυθεντίας πρέπει να γίνει σε αντιδιαστολή με τον εξαναγκασμό δια της ισχύος [όπου η αυθεντία αποτυγχάνει] και την πειθώ δια επιχειρημάτων [που προϋποθέτει ισότητα]: «Η αυταρχική σχέση ανάμεσα σ' αυτόν που διατάζει και σ' εκείνον που υπακούει δεν στηρίζεται ούτε στη κοινή λογική ούτε στην εξουσία αυτού που διατάζει· ο κοινός τόπος που έχουν μεταξύ τους είναι η ιεραρχία, της οποίας και οι δύο αναγνωρίζουν την ορθότητα και τη νομιμότητα και στην οποία και οι δύο έχουν την προκαθορισμένη σταθερή θέση τους». Μια τέτοια ιεραρχία θα τη βρούμε στα δίτολα γονείς-παιδιά, δάσκαλοι-μαθητές, ασθενείς-γιατροί.

Έννοια «θεμελιακή για την πολιτική θεωρία», η αυθεντία διέρχεται «κρίση, προσθέτει η Arendt, που συνεχώς πλαταίνει και βαθαίνει», συνοδεύοντας την σύγχρονη ανάπτυξη του κόσμου, ακόμα και σε «προπολιτικές» περιοχές, όπως η «ανατροφή παιδιών και η εκπαίδευση».

Στη σύγχρονή μας εποχή, οι προβληματισμοί της Myriam Revault d'Allonnes^[4] κινούνται στο ίδιο πλαίσιο: Την αυθεντία την έχει πλήξει από καιρό ο μοντερνισμός, η ρήξη δηλαδή με την παράδοση. Αρκεί να σκεφτεί κανείς πόσα άλλαξαν σ' αυτό που είναι η οικογένεια ή το σχολείο και πόσες ανατροπές επέφερε στις νοοτροπίες ο Μάρξ του '68. Μα αν σήμερα «παίρνει παροξυντικές διαστάσεις», αυτό γίνεται «όχι μόνο επειδή το νήμα της παράδοσης διακόπηκε αλλά, εξ ίσου και κυρίως, επειδή έχει καταρρεύσει και η καθοριστική δύναμη του μέλλοντος».

Εντούτοις, δεν παύει να υπάρχει αυθεντία που προκύπτει μέσα από: (α) κανονιστικές ρυθμίσεις [δικαστής], (β) μια δομή [η θέση του γονιού στην οικογένεια] ή (γ) κάποιες ικανότητες [γνώσεις, όπως π.χ. στην επιστήμη]. Γι' αυτό άλλωστε, κατά την Revault d'Allonnes, η αυθεντία δεν ταυτίζεται ούτε με μια εξουσία ούτε είναι ένα εργαλείο της, αν και μερικές φορές εξακολουθεί να σχετίζεται με την ισχύ, τη δύναμη. Η αυθεντία *απονέμεται, αποδίδεται, ή αναγνωρίζεται*.

Η επιστημονική αυθεντία, για παράδειγμα, δεν υπάρχει χωρίς την αναγνώριση αυτών στους οποίους απευθύνεται, κάτι που ήταν αρχικά σχετικώς απλό, αν και σχεδόν πάντα προηγούνταν η αμφισβήτηση, π.χ. η περίπτωση του Παστέρ που δεν ήταν γιατρός και αμφισβητήθηκε αρχικά η ανακάλυψή του των παθογόνων μικροοργανισμών· από την άλλη, η επιστημονική αυθεντία δεν είναι οριστική αλλά συνδέεται με μια διαδικασία «in progress»^[5] και, φυσικά, μέσα από τέτοιες διαδικασίες προκύπτουν και οι νέες αμφισβητήσεις που οδηγούν στις επιστημονικές (κατά Kuhn) επαναστάσεις.

Η αυθεντία δεν επιδιώκει την εξουσία, *απαιτεί την αναγνώριση παρά την υπακοή*. Αντίθετα δηλαδή προς ό,τι κατέγραψε, με το –διαβόητο για τους βιοηθικούς προβληματισμούς που έθετε– πείραμά του, ο καθηγητής κοινωνικής ψυχολογίας Stanley Milgram και εξέθεσε το 1974 στο βιβλίο του «*Υποταγή στην αυθεντία*» – σε μια *απρόσωπη* επιστημονική αυθεντία, επισημαίνει η ψυχχανάλτρια Marilia Aisenstein, αυτή που, όπως θα φανεί ευθύς αμέσως, μπορεί να μετατρέψει κανονικούς ανθρώπους, οι οποίοι «απλώς επιτελούν την εργασία τους», σε παράγοντες συγγής βίας.^[6]

Στο συμβατικό σκηνικό πειραμάτων για τη μνήμη, ο Milgram μελετούσε τη δράση της τιμωρίας στη μάθηση, ζητώντας από τους «επιτηρητές» να επιβάλλουν στα «υποκείμενα», που *υποτίθεται* μετείχαν σε μια δοκιμασία μνήμης, ηλεκτρικά σοκ αυξανόμενης έντασης, σε κάθε λάθος που θα έκαναν στην απομνημόνευση λίστας λέξεων συνδεδεμένων με επίθετα. Αγνοούσαν βέβαια πως η «τιμωρία» ήταν *εικονική* κι όχι της τάξεως 15-450 volts. Όπως εικονικές ήταν και οι *αντιδράσεις* των «υποκειμένων» που «έπαιζαν θεαματικά» το ρόλο του βασανιζόμενου, «υποφέροντας» ολοένα και πιο έντονα. Δεν ήταν λίγοι όσοι «επιτηρητές» είχαν κρατήσει το ρόλο τους μέχρι τέλους, αδιαφορώντας αν, όπως πίστευαν, είχαν φτάσει σε επικίνδυνα επίπεδα έντασης των [εικονικών] ηλεκτροσόκ που εφάρμοζαν. Αυτονόητα η σκέψη πάει στην «κοινοτοπία του κακού», στην οποία αναφέρθηκε η Hannah Arendt με το βιβλίο της *Ο Αιχμάν στην Ιερουσαλήμ*. Πάντως, το 1/3 των «επιτηρητών» του Milgram «αρνήθηκαν να βασανίσουν στο όνομα της επιστήμης». Κι ακόμα, ως προσθήκη πως στη τέχνη παρακολουθήσαμε και την αντιστροφή του «ισχυρού» πόλου στα δίτολα «αυθεντίας», που μας θυμίζει τη μετανεωτερική κατάργηση των ορίων ή τον σύγχρονο σχετικισμό, όπως π.χ. στον *Υπηρέτη* (1963). Το έργο βασίστηκε σε μυθιστόρημα του Robert Maugham που διασκεύασε για την οθόνη ο Harold Pinter και σκηνοθέτησε ο Joseph Losey: ένας

ξεπεσμένος αριστοκράτης προσλαμβάνει έναν πρόθυμο και υπάκουο υπηρέτη. Σιγά-σιγά όμως η σχέση εξάρτησης μαζί του επιφέρει την αντιστροφή των ρόλων κι ο κύριος βρίσκεται τελικά σκλάβος του υπηρέτη του.

Σήμερα «αναφερόμαστε στην αυθεντία ενός προσώπου, ενός θεσμού, ενός μηνύματος για να δηλώσουμε την εμπιστοσύνη μας, την αποδοχή της γνώμης και των υποδείξεών τους ή την εντολή τους, με σεβασμό, εύνοια ή τουλάχιστον χωρίς εχθρότητα ή αντίσταση, όντας διατεθειμένοι να παραπλέμπουμε σε αυτές. Η αυθεντία δεν εκφράζεται παρά μόνο σε *διαντίδραση*».[7]

Θα το δούμε ιδιαίτερα εκεί που ξεδιπλώνεται η «ανάγκη του παιδιού για αυθεντία», όπως έγραφε ο Freud, δηλαδή στη σχέση του με τους γονείς, «εκεί όπου, κατά τον ψυχαναλυτή André Carel,[8] αναγνωρίζεται η αναγκαιότητά της για την ψυχική ανάπτυξη του παιδιού, ενώ ταυτόχρονα απειλεί τον ναρκισσισμό του, επιβάλλοντάς του να απαρνηθεί κάποιες ενορμήσεις του, στο όνομα της από κοινού ζωής, της συμμετοχής στην οικογενειακή ομάδα, στην κοινωνία, στο όνομα της διαγενεακής συνέχειας, στο όνομα των αξιών του πολιτισμού. Η αυθεντία αποτελεί το σύνολο εκείνων των ψυχικών διαδικασιών που προκύπτουν από ενδοϋποκειμενικές και διυποκειμενικές λειτουργίες, παράγοντας με τη σειρά τους άλλες που επικεντρώνονται γύρω από το *Υπερεγώ* [κρίνει, λογοκρίνει, παράγει ενοχή] και το *Ιδεώδες του εγώ* [ελέγχει τη συμπεριφορά μας και παράγει ντροπή].

Μια τέτοια αυθεντία, του πατρός κυρίως (για τον Freud), αλλά και κάθε γονεϊκή αυθεντία, μπορεί να παράγει και *δυσλειτουργίες*, είτε από *υπερβολή* είτε από *ανεπάρκεια*, υποστηρίζει ο Carel, επιχειρώντας να δώσει μια μεταψυχολογική προσέγγιση της αυθεντίας, στα βήματα της Arendt που παρουσίασε πολιτικές και φιλοσοφικές διαφορές μεταξύ *δημοκρατικής, αυταρχικής, τυραννικής και ολοκληρωτικής* διακυβέρνησης, όπως και τη διάκριση μεταξύ *αυθεντίας, εξουσίας και βίας*. Έτσι κι αυτός διακρίνει δύο μορφές δυσλειτουργικής αυθεντίας: μια που χρησιμοποιεί και καταχράται τη *βία*, και μία που αυτοαποδοκιμάζεται, χρησιμοποιώντας και καταχρώντας τη *γοητεία και την αποπλάνηση*. Κατά βάση όμως η αυθεντία ακολουθεί δύο στόχους που διίστανται αλλά συνυπάρχουν: από τη μια, *προ-γράφει* (απαγορεύει), λέει «όχι», από το αποφασιστικό *όχι* ως το *όχι, αλλά...* κι από την άλλη, *προδια-γράφει* (παραγγέλλει) πράξεις, αξίες, στόχους κι έτσι λέει «ναι». Γι' αυτό και στην ψυχική πραγματικότητα του παιδιού το *όχι* συσχετίζεται με το *ναι*. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, «αυθεντία, συγκρουσιακή κατάσταση και αναζήτηση συμβιβαστικών / συναινετικών λύσεων εγγυώνται την αποδοτικότητα της διαδικασίας, καθώς επανεξετάζονται διαρκώς οι αναπόφευκτες παρεκτροπές από υπερβολή, ανεπάρκεια ή παραδοξότητα».

Ο Henri Ey (1900-1977), εκ των τελευταίων μεγάλων ψυχοπαθολόγων, τόνιζε επιγραμματικά: «Ο κοινωνικο-πολιτισμικός ιστός είναι ταυτόχρονα οργανωτικός και αλλοτριωτικός, αναγκαίος στην *ανάδυση του Εγώ*».

[1] Clément Bur. Normes et autorité. Une introduction, *Hypothèses*, 2012, 15, 165 à 177.

[2] Τίτος Πατρίκιος. Σημείωμα για την απόδοση των όρων. *Δευκαλίων* 1978, 22, 203-205.

[3] Arendt H. Τι είναι η αυθεντία [1954]. *Δευκαλίων* 1978, 22, 283-295, μτφ από το *Between Past and Future*. Meridian Books, N. York 1968.

[4] Myriam Revault d'Allonnes. L'autorité des modernes. *Les Sciences de l'éducation – Pour l'Ère nouvelle*, 2009, 42, 3, 13-31.

[5] Sicard D. Qu'est-ce que l'autorité scientifique? *Mouvement Universel de la Responsabilité Scientifique (M.U.R.S)* 2005, 44, 54-63.

[6] Marília Aisenstein. *De l'obéissance. Libres Cahiers pour la Psychanalyse* 2001, 4, 93-97.

[7] R. Boudon et F. Bourricaud, *Dictionnaire critique de la sociologie*, Paris, 1994, p. 32 (1re éd., 1982).

[8] Carel A. Le processus d'autorité. *Revue Française de Psychanalyse*. 2002, 66, 21-40.

<http://www.oanagnostis.gr/%CF%80%CE%B5%CF%81%CE%AF-%CE%B1%CF%85%CE%B8%CE%B5%CE%BD%CF%84%CE%AF%CE%B1%CF%82%CF%84%CE%BF%CF%85-%CE%B8%CE%B1%CE%BD%CE%AC%CF%83%CE%B7-%CE%BA%CE%B1%CF%81%CE%AC%CE%B2%CE%B1%CF%84%CE%BF%CF%85/>

Ε. Ο Σεβασμός (αφιερωμένο από τους άντρες στις γυναίκες- ή σε ποιους πρέπει να δείχνει σεβασμό ο άντρας)

Ο σεβασμός σε κάποιες περιπτώσεις είναι πρακτικό θέμα και σε κάποιες άλλες περιπτώσεις πολιτισμικό.

Τί εννοω; Πέρα από την ζωολογική κυριαρχία λοιπόν που αναλυουμε, καλό είναι να έχουμε υπ'

όψην ότι ένας άντρας με αρχηγικές βλέψεις είναι ένα ζωντανό κομμάτι μιας κοινωνίας. Σεβασμός είναι στην ουσία ένα εργαλείο κοινωνικής συνύπαρξης, ίσως η ουσιαστικότερη λοιπόν διαφορά μας με τα κτήνη. Οπότε στο παρακάτω κείμενο που ακολουθεί θα σας πω μερικά παραδείγματα από διάφορα είδη σεβασμού για να καταλάβετε τον τρόπο σκέψης!

1) Σεβασμός στην ιεραρχία: Όταν έχεις βλέψεις να διαταξείς πρέπει και να μάθεις να υπακούς.

Είναι πολλοί οι λόγοι, ένας από τους σημαντικότερους όμως είναι ότι μπαίνεις ψυχολογικά στην θέση αυτού που διαταξείς. Επομένως ξέρεις το καλύτερο και για αυτόν και για την ομάδα.

2) Σεβασμός στον καλύτερο σου: Σεβόμαστε τους καλύτερους από εμάς και προσπαθούμε να μάθουμε από αυτούς.

3) Σεβασμός στον χειρότερο σου: Προσπαθούμε να τους βοηθήσουμε.

4) Σεβασμός στους γηραιότερους: Όταν λέμε σεβασμός στους γηραιότερους δεν εννοούμε να μιλάμε στον πληθυντικό και να φεύγουμε αδιάφορα, αλλά να τους βοηθάμε έμπρακτα. Το ίδιο ισχύει για κάθε αδύναμο άνθρωπο.

5) Σεβασμός σε αρρωστούς και αδύναμους :

Δεν θα θέλαμε να είμαστε στην θέση τους, ΞΕΚΑΘΑΡΑ! Οπότε ας απαλυνουμε τον πόνο τους, βοηθώντας τους.

6) Σεβασμός στις γυναίκες: Μελλοντικά όταν ξαναέρθει η πατριαρχία, τώρα έχουμε ισότητα και δεν γίνεται να σεβσαι τον οποιοδήποτε, μόνο για τα γεννητικά του όργανα, αν δεν υπαρχει αμοιβαιοτητα!

Εν κατακλείδι δεν θα μιλήσω ιδεαλιστικά αλλά πρακτικά.

Ο σεβασμός σε κάνει να αισθάνεσαι ωραία με τον εαυτό σου και ότι είσαι ενεργό κομμάτι της κοινωνίας σου.

Ο σεβασμός είναι μια καθαρά Α male συμπεριφορά που σε ανεβάζει στα μάτια των άλλων, αυξάνοντας την αποδοχή σου στην “αγγελή”.

Αλλά κυρίως, σε κάνει να αισθάνεσαι καλά ψυχολογικά με τον εαυτό σου και ενεργό κόμματα της κοινωνίας σου και της φυλής σου.

~Μαρκήσιος

<https://fallennobles.wordpress.com/2017/07/11/o-%CF%83%CE%B5%CE%B2%CE%B1%CF%83%CE%BC%CF%8C%CF%82/>

ΣΤ. Να αναγεννηθεί η σχέση δασκάλου και μαθητή Καθηγητής Χρήστος Β. Μασσαλάς-π. Πρύτανης

Η δίψα για γνώση και η λαχτάρα για κατανόηση αποτελούν μια μοναδική μάχη και ένα εξαιρετικό ιδεώδες στη ζωή του ανθρώπου, αποτελούν μια αυξανόμενη δύναμη που πηγάζει από την ίδια τη ζωή. Κάτω από αυτό το πρίσμα, ο ρόλος του δασκάλου για το σκοπό αυτό ήταν και παραμένει κυρίαρχος. Κατά συνέπεια, μια κοινωνία που δεν τιμά τους δασκάλους της είναι ελαττωματική και ο δάσκαλος που δεν αντιλαμβάνεται το ρόλο του στη διαμόρφωση της εθνικής κουλτούρας παύει να είναι λειτουργός...

Το προνόμιο του δασκάλου, κατά τον G. Steiner, είναι: να αφυπνίζει σ' ένα άλλο ανθρώπινο πλάσμα δυνάμεις και όνειρα που είναι πέρα από τα δικά του, να παρακινεί τους άλλους να αγαπήσουν αυτά που εκείνος αγαπάει και να κάνει το εσωτερικό του παρόν δικό τους μέλλον. Το να διδάσκεις με μεράκι σημαίνει να αφυπνίζεις στο μαθητή την αμφιβολία και να τον προγυμνάζεις για τη διαφωνία. Άλλωστε, η δημοκρατία είναι θεσμοθετημένη αμφισβήτηση και διαπλάθεται μέσα από την αγωγή του πολίτη, προσηλωμένη στο δημοκρατικό ιδεώδες που βασίζεται στο διάλογο και τη διαφωνία...

Ο σφυγμός της διδασκαλίας είναι κατεξοχήν η ικανότητα να πείσεις, υιοθετώντας το διάλογο και ενισχύοντας την άλλη άποψη. Ο δάσκαλος δεν πρέπει να ξεχνάει ότι απευθύνεται στη νύηση, στη φαντασία, στο νευρικό σύστημα και στον εσωτερικό κόσμο του ακροατή του. Συνεπώς καθετί είναι αντικείμενο διδασκαλίας γιατί παρέχει τροφή στη σκέψη. Η γνήσια διδασκαλία σημαίνει ξύπνημα και ξάνοιγμα του νου και δεν μπορεί να υπάρξει κοινωνικό ή οικογενειακό σύστημα χωρίς διδασκαλία. Ενεργοποιεί το βίο που δεν μένει ανεξέταστος, δηλαδή το δικαίο βίο.

Στην πατρίδα μας ο σεβασμός στο δάσκαλο είναι μια ξεπερασμένη αξία και οι συμπεριφορές των μαθητών στην τυπική εκπαίδευση δίνουν το χαρακτήρα της εποχής μας, που δεν είναι τίποτε άλλο από «εποχή της ανευλάβειας». Γιατί συμβαίνει αυτό;

Η απομάκρυνση από την πατριαρχική σχέση δασκάλου-μαθητή είναι ένας λόγος. Η ανώριμη πολιτικοποίηση των μαθητών, τα ΜΜΕ, η απελευθέρωση και το ξεθώριασμα των αξιών της κοινωνίας μας συμπληρώνει το μαθησιακό περιβάλλον της ανευλάβειας. Οι συμπεριφορές της κοινωνίας μας ενσωματώνονται και στην εκπαιδευτική διαδικασία, χωρίς να αφήνουν ανεπηρέαστο και το δάσκαλο. Το αποτέλεσμα είναι εμφανές: το μεράκι στην αποστολή του, σιγά-σιγά, να αποτελεί «απολεσθέν θέλητρο».

Έτσι το δίτολο δάσκαλος-μαθητής υπόκειται στην αλλοίωση της σχέσης που είχε σφυρηλατηθεί εδώ και αιώνες, με τα θετικά και τα αρνητικά της στοιχεία. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι την ιστορία

της σχέσης δασκάλου-μαθητή τη σκιάζει και ανυπακοή και προδοσία, και από τα δύο μέρη. Πάντως, όσον αφορά στην αφομοίωση της ηθικής στάσης, μόνο η πραγματική ζωή του δασκάλου μπορεί να αποτελέσει το παράδειγμα.

Τα πράγματα έχουν αλλάξει δραματικά. Άλλοτε, η μνήμη θεωρούνταν (και είναι) η μητέρα των μουσών, το ανθρώπινο χάρισμα που καθιστά εφικτή κάθε μάθηση. Σήμερα ζούμε την εποχή του διαδικτύου που αντιστρατεύεται τη μνήμη. Για τις νέες μορφές μάθησης, που προσφέρουν οι νέες τεχνολογίες, δεν έχουν θέση η πίστη και η προδοσία, η αγάπη και η εξέγερση. Όλα συμβάλλουν στην απώθηση της γοητείας της σκέψης, δηλαδή το να μεταφράζεις την ύπαρξη σαν απεριόριστη ροή σκέψης.

Η αναγέννηση της σχέσης δασκάλου-μαθητή, σε μια εποχή μετάβασης στην οποία έχει εισέλθει η κοινωνία μας, είναι αναγκαία για τη διαμόρφωση της νέας κουλτούρας που θα ενσωματώνει το παλιό, θα κατανοεί το καινούργιο και θα έχει ανοικτό το βλέμμα σε ένα μέλλον προσδοκιών...

Το ερώτημα που κυριαρχεί είναι: η χαρισματική αίγλη του εμπνευσμένου δασκάλου θα αντέξει στο χρόνο;

Η απάντηση, κατά την άποψή μου, είναι ναι, τόσο στις αίθουσες διδασκαλίας όσο και σε όλες τις εκφάνσεις της πολιτικής πράξης. Οι πολιτικοί ηγέτες έχουν ρόλο παιδευτικό, τόσο με το λόγο όσο και με τις στάσεις τους για το «κοινό καλό». Αρκεί να κατανοήσουν ότι η διδασκαλία είναι μια ανοιχτή πρόσκληση στη διορθωτική διαφωνία...

<http://www.tovima.gr/opinions/article/?aid=454445>

Ζ. Ο παπάς, ο βασιλιάς και άγγελος (από τις διδασχές του Πατροκοσμά του Αιτωλού)

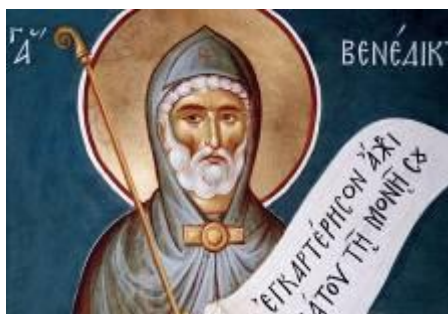
“Να προσέχετε. Αδελφοί μου, οι κοσμικοί να μη κατηγορήτε τους παπάδες σας, να μη τους υβρίζετε και να μη τους παραμελήτε, διότι βάνετε φωτιά και καίεσθε.

Διότι οι παπάδες είναι ανώτεροι από τους Αγγέλους και από τους Βασιλείς. Εγώ, αδελφοί μου, η γνώμη μου έτσι με λέγει να κάμω.

Εάν απαντώ ένα παπά και ένα βασιλέα, με φαίνεται εύλογον τον παπά να βάλω να καθήσει υψηλότερα από τον βασιλέα. Και εάν απαντήσω έναν παπά και έναν άγγελον, πρώτα θα χαιρετήσω τον παπά και έπειτα τον άγγελον.

Διότι, αδελφοί μου, είναι ανώτερος και από την αγίαν Τράπεζαν, ανώτερος και από το άγιον Ποτήριο, διότι το άγιον Ποτήριο είναι άψυχον, μα ο ιερέας μεταλαμβάνει τα Άχραντα Μυστήρια καθ' εκάστην ημέραν, το τίμιον σώμα και αίμα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού και Θεού.

Εγώ, αδελφοί μου, δεν έχω καμιάν κατηγορίαν να κάμω των παπάδων, διότι είναι παπάδες και έχουν τον Χριστόν όπου τους παιδεύει και ό,τι σφάλμα κάμουν οι παπάδες, έχει ο Χριστός μας ράβδον σιδηράν δι' αυτούς.

Η. Ο άγιος Βενέδικτος, πρότυπο ζωής και κοινότητας. Χτίζουμε την αυθεντικότητα

Ο [άγιος] Βενέδικτος της Νούρσια (ιταλ. Benedetto da Norcia) ή Άγιος Βενέδικτος για τους καθολικούς και τους ορθόδοξους (περίπου 480-547) ήταν ο ιδρυτής του τάγματος των Βενεδικτίνων μοναχών και, γενικότερα, του δυτικού μοναχισμού.

Εορτάζεται στις 11 Ιουλίου από τους Δυτικούς (παλαιότερα 21 Μαρτίου) και στις 14 Μαρτίου στους Ορθόδοξους.

Η μοναδική αυθεντική βιογραφία του Αγίου Βενέδικτου περιλαμβάνεται στο δεύτερο βιβλίο του [ορθόδοξου και αγίου] Πάπα Γρηγορίου Α' με τίτλο «Διάλογοι», όπου περιγράφονται θαύματά του

και δίνεται μια χρονολογική σειρά στη σταδιοδρομία του, το οποίο μεταφράστηκε στα ελληνικά από τον [ορθόδοξο, του 8ου αι. μ.Χ., δηλ. πριν το Σχίσμα] Πάπα Ζαχαρία, Έλληνα από την Καλαβρία.

Επίσης, ένα κεφάλαιο στο περίφημο έργο «Χρυσός Θρύλος» (ή «Συναξάρια Αγίων», λατινικά: «*Legenda Aurea, Legenda Sanctorum*») του αφιερώνει και ο Ιάκωβος του Βαράτζινε.

Γέννηση και σπουδές: Ο Βενέδικτος γεννήθηκε στη Νούρσια (σημερινή Νόρτσια) της Ούμπρια στην Ιταλία. Ο πατέρας του ήταν ευγενής Ρωμαίος της πόλης και ο άγιος είχε μια δίδυμη αδερφή, την Αγία Σχολαστική.

Οι γονείς του, Ευτρόπιος και Αβουντάνια, φροντίζοντας για την άριστη κατάρτησή του, έστειλαν το γιό τους με συνοδεία τροφού στη Ρώμη. Οι σπουδές εκεί θα του εξασφάλιζαν τη γνώση της ρητορικής ή και του δικαίου αφού αυτή την κατεύθυνση ακολουθούσαν οι νέοι της αριστοκρατικής καταγωγής του Βενέδικτου. Η ολοκλήρωση των σπουδών και η κοινωνική του καταγωγή θα του άνοιγαν τις πύλες στα ανώτατα αξιώματα της επαρχίας του ή και της ίδιας της Ρώμης.

Το επίπεδο σπουδών δεν μπορούσε να καλύψει την θρησκευτική ευαισθησία του και προτιμά να μείνει «επιστημονικά άσοφος και αμαθής». Οι διάφορες πηγές διχάζονται ως προς την ηλικία κατά την οποία έγινε αυτό, καθώς κάποιες αναφέρουν ότι ο Βενέδικτος ήταν 14 ετών τότε. Ωστόσο, μια τέτοια κίνηση και απόφαση υποδεικνύει ένα χαρακτήρα πιο ώριμο και πιο μορφωμένο, οπότε υποθέτουν ότι ήταν περίπου 19-20 ετών όταν έφυγε από την οικογένειά του και τελείωσε τις ανώτερες σπουδές του. Όπως αναφέρει και ο Πάπας Γρηγόριος Α': Ήταν ένας άνθρωπος με αξιοσέβαστη ζωή, ευλογημένος και στη χάρη και στο όνομα (αυτό σημαίνει *Benedictus* στα λατινικά). Από τα νεανικά του χρόνια, είχε το μυαλό ηλικιωμένου ανθρώπου: η ηλικία του ήταν κατώτερη της αρετής του. Απαξίωνε τις μάταιες απολαύσεις, και παρόλο που θα μπορούσε ελεύθερα να εκμεταλλευτεί την περιουσία και τα αγαθά της οικογένειάς του, δε βρήκε καμιά αξία σε αυτά ή όποια ματαιότητα.

Θρησκευτική ζωή: Ο Βενέδικτος αποσύρθηκε στο Ενφίντε και σε μια σπηλιά στο Σουμπιάκο έζησε σαν ερημίτης για τρία χρόνια. Περιβλήθηκε το μοναχικό ράσο από τον Ρωμανό, μοναχό ενός γειτονικού μοναστηριού υπό τον ηγούμενο Θεόδοτο. Επειδή η φήμη του είχε εξαπλωθεί λόγω της γεμάτης αγιότητα ζωής του στα γύρω μέρη, μετά το θάνατο του ηγούμενου της γειτονικής μονής του Βικοβάρo, κλήθηκε να τον ανατικαταστήσει αλλά οι μοναχοί γρήγορα αντέδρασαν λόγω της αυστηρής ασκήσεως, στην οποία τους υπέβαλε και ζήτησαν να τον δηλητηριάσουν.

Εγκατέλειψε τη μονή απογοητευμένος και επέστρεψε στο ερημητήριό του. Εκεί διέμεινε αρκετό χρονικό διάστημα όπου άρχισε να συγκεντρώνει πλήθος μαθητών και δημιουργήθηκε επιτακτική η ανάγκη οικοδόμησης μοναστηριών. Για το σκοπό αυτό οικοδόμησε δώδεκα μοναστήρια και τα επάνδρωσε με δώδεκα μοναχούς το καθένα, ενώ κράτησε ορισμένους από τους μαθητές μαζί του. Δεν είναι ξεκάθαρο αν επεδίωκε να ιδρύσει ένα θρησκευτικό τάγμα: μάλλον περισσότερο ένα σύνολο αυτόνομων κοινοτήτων. Από τη στιγμή αυτή εγκαταλείπει την ερημητική ζωή κατά το πρότυπο του Αγίου Αντωνίου και περνά στην κοινοβιακή εμπειρία πλησιάζοντας την παχωμιανή.

Μετά τη διαμάχη του με τοπικό ιερέα, το 530 κατέφυγε στο Μόντε Κασίνο και ίδρυσε ένα αββαείο [=μοναστήρι] στα ερείπια ενός αρχαίου ναού αφιερωμένου στον Απόλλωνα. Αντιλαμβανόμενος την πρακτική δυσκολία του παχωμιανού προτύπου υιοθετεί εκείνο του Μεγάλου Βασιλείου. Πιστεύει πως είναι περισσότερο πρόσφορη η δημιουργία ενός μοναστηριού αυτόνομου, μικρού ή μεγάλου, που να καλύπτει από μόνο του τις οικονομικές, θρησκευτικές, ιεουργικές και πειθαρχικές ανάγκες. Με βάση αυτές τις ιδέες προχώρησε στη ίδρυση και οργάνωση εκεί μοναστηριού, καθώς και στη σύνταξη του περίφημου Κανόνα του το 540.

Με την ίδρυση των μοναστηριών, χτίστηκαν και σχολεία για παιδιά, όπου πολλές ευγενείς ρωμαϊκές οικογένειες έστελναν εκεί τους γιους τους από τους οποίους οι πιο γνωστοί ήταν ο Άγιος Πλακίδας και ο Άγιος Μαύρος.

Πέθανε το 547, ενώ η ημερομηνία θανάτου του είναι κατά προσέγγιση η 21 Μαρτίου. Το 1964, ο Πάπας Παύλος ΣΤ' τον κατέστησε προστάτη άγιο της Ευρώπης

<http://www.diakonima.gr/2013/03/14/92468/>

Κινητό: μια προέκταση του χεριού ή και της καρδιάς μας;

Κείμενο 1 και σχόλια:

Κάποιος αδελφός ρώτησε μια μέρα έναν έμπειρο γέροντα με τι τρόπο πρέπει να καλλιεργεί ο άνθρωπος τον εσωτερικό του κόσμο, για να έχει πνευματική καρποφορία.

-Τρία πράγματα είναι απαραίτητα για την καλλιέργεια της ψυχής: πρώτον η ησυχία, δεύτερον η προσευχή και τρίτον η αυτογνωσία. Αυτή η τελευταία επιτυγχάνεται όταν ο μάθει ο άνθρωπος να μην προσέχει τα σφάλματα του άλλου, παρά μόνο τα δικά του. Αν επιμείνει σ' αυτά, δεν θ' αργήσει να καρποφορήσει η ψυχή σ' όλες τις άλλες αρετές.

Να καλλιεργεί ο άνθρωπος τον εσωτερικό του κόσμο: ένα ζητούμενο στους καιρούς μας. Το μεγάλο μας πρόβλημα είναι η έλλειψη χρόνου. Δεν είναι μόνο οι υποχρεώσεις μας. Είναι και ότι τον ξοδεύουμε με τα κινητά και τους υπολογιστές. Δεν έχουμε περιθώριο να καλλιεργήσουμε τον μέσα άνθρωπο.

Ησυχία: να αλλάξεις ενασχόληση. Να κλείνεις το κινητό και τον υπολογιστή σου και να μένεις με ένα βιβλίο, κάνοντας λίγη προσευχή, να σκέφτεσαι, να ακούς ποιοτική μουσική, να ζητάς την παρουσία του Θεού. Έτσι έρχεται και η αυτογνωσία, όταν έχεις χρόνο αληθινό για τον εαυτό σου.

τα σφάλματα του άλλου: αυτογνωσία έρχεται όχι όταν σχολιάζουμε τα σφάλματα του άλλου και είναι ο νους μας εκεί προσανατολισμένος, αλλά όταν μπορούμε να δούμε τα δικά μας λάθη, να αφήνουμε πίσω ό,τι μας κρατά δεμένους με τα πάθη μας και να κάνουμε καινούργιες αρχές στην ζωή μας. Ο εξωστρεφής και συχνά εμπαθής άνθρωπος δεν μπορεί να δει τον εαυτό του, αλλά κολλά στον πλησίον και μάλιστα θάβοντάς τον.

αρετές: άλλη μια ξεχασμένη λέξη στους καιρούς μας. Έχουμε μάθει να μένουμε στις αξίες που είναι συλλογικές, αλλά λησμονούμε τις αρετές που είναι και προσωπικές. Αρετή χωρίς Θεό δεν υπάρχει. Της λείπει η διάρκεια και το αίσθημα της ταπεινώσης. Ο άνθρωπος που μένει ταπεινός βλέπει πρωτίστως τα δικά του λάθη και ο Θεός τον ενισχύει.

Κείμενο 2 και σχόλια:

Όταν αποφεύγει ο άνθρωπος τις πολλές κουβέντες, τις διαμάχες, την ταραχή και την σύγχυση, έλεγε ο αββάς Ποιμένας, το Άγιο Πνεύμα επισκιάζει την ψυχή του και τότε, όσο στεία κι αν είναι, θα βλαστήσει καρπούς πνευματικούς.

Πολλές κουβέντες: είναι η αντίθετη νοοτροπία από την εποχή μας, στην οποία κουβεντιάζουμε υπερβολικά, κυρίως στα Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης, με την χρήση των κινητών μας, και λησμονούμε ότι τα πολλά λόγια είναι φτώχεια. Τα ουσιαστικά λόγια, αυτά που έχουν να κάνουν με την γνήσια αγάπη προς τον άλλο, όπως επίσης και με την χαρούμενη διάθεση, μάς βοηθούν να έχουμε υγιή σχέση με τον άλλον, αλλά και να μην απολυτοποιούμε τον εαυτό μας και την θέση του έναντι των άλλων.

Διαμάχες, ταραχή, σύγχυση: τα πολλά λόγια φέρνουν διαμάχες, ταραχή, σύγχυση διότι απομακρύνουν την ειρήνη από την καρδιά μας. Υγιείς σχέσεις είναι αυτές που μας κάνουν να βγάζουμε τον καλό εαυτό μας, να έχουμε χαρά, αγάπη και ειρηνική διάθεση.

Επισκιάζει την ψυχή του ανθρώπου: το Άγιο Πνεύμα, το τρίτο πρόσωπο της Αγίας Τριάδος, κατοικεί στις ψυχές μας όταν ζητούμε τον Θεό, όταν ηρεμούμε, όταν θέλουμε να είμαστε ειρηνικοί. Τότε μας αφήνει και βγάζουμε καρπούς πνευματικούς. Είμαστε άνθρωποι χαράς και ελπίδας. Οι άνθρωποι παρασυρόμαστε από τις σκέψεις μας σχετικά με την διαχείριση της

καθημερινότητας, με την συμπεριφορά τω άλλων, με τα προβλήματά μας, με αποτέλεσμα να μην μπορούμε να χαρούμε με διάρκεια. Σ' αυτό παίζουν μεγάλο ρόλο τα μέσα με τα οποία ξοδεύουμε τον χρόνο μας.

Β. Το κινητό προέκταση του χεριού μας

Η χρήση των κινητών τηλεφώνων σήμερα μας έχει κάνει να χάνουμε πολύτιμο χρόνο από την ποιότητα της ζωής μας. Πρέπει να είμαστε συνδεδεμένοι, να μην χάσουμε την επικοινωνία, τα νέα, το αίσθημα ότι όλος ο κόσμος περιστρέφεται γύρω από μας. Και το κινητό είναι ένας υπολογιστής που τον έχουμε πάνω μας, κάθε ώρα και στιγμή. Πέρα από την κακή χρήση (βιντεοσκόπηση και φωτογράφιση συνανθρώπων μας που δεν θέλουν κάτι τέτοιο), υπάρχει και η συνεχής και υπερβολική χρήση, η οποία καθιστά το κινητό μονοπώλιο της ζωής μας και μας απομακρύνει από την δυνατότητα να σκεφτούμε ότι υπάρχει κι ένας άλλος τρόπος ζωής: αυτός της αγάπης, της ησυχίας, της αυτογνωσίας, της έγνοιας για τον εαυτό μας και για τους άλλους, με πραγματική σκέψη προς αυτούς και όχι της κατανάλωσης του χρόνου μας, εις βάρος των προσώπων μας.

Συχνό το φαινόμενο νέοι α κάθονται στην καφετέρια και αντί να μιλάνε ο ένας με τον άλλο, να στέλνουν μηνύματα ο ένας στον άλλο μέσω των κινητών τους. Έτσι δεν μένει καθόλου χρόνος ούτε για επικοινωνία, αλλά και ούτε για θέαση της ζωής με γνώμονα την πνευματικότητα, την χαρά, την αγάπη που η σχέση με τον πλησίον, αλλά και του εαυτού μας με τον Θεό μπορούν να μας προσδώσουν.

Με τα κινητά δεν διαβάζουμε όσο θα έπρεπε, ούτε ξοδεύουμε δημιουργικά τον χρόνο μας, αλλά βλέπουμε με υπερβολή ακόμη και στο κρεβάτι μας τον κόσμο του Διαδικτύου, χωρίς να μπορούμε ούτε καν να προσευχηθούμε.

Ας δούμε τον κόσμο γύρω μας, ας μην είναι το κινητό προέκταση του χεριού μας, αλλά μέσο για την επικοινωνία. Όχι αυτοσκοπός, αλλά βοήθεια. Όχι προέκταση της καρδιάς μας! Τα πρόσωπά μας έχουν σημασία, όχι οι εικόνες μας!

Γ. Ένα τραγούδι:

«Δεν έχω διεύθυνση, δεν έχω κινητό δεν έχω στέκι σταθερό, δεν έχω μνήμη. Τα 'σβησα όλα απ' το δίσκο το σκληρό κι είπα αντίο σ' ένα όνειρο που σβήνει» (τραγούδι της Μελίνας Ασλανίδου)

Δεν έχω κινητό: το τραγούδι ουσιαστικά δείχνει ότι αν ο άνθρωπος θέλει να εξαφανισθεί από τις σχέσεις του, την ζωή, με τους άλλους, ακόμη και για τον εαυτό του, με ένα απλό κλείσιμο του κινητού ξεκινά τα πάντα από την αρχή. Ας επιλέξουμε κλειστό κινητό ή στην άκρη για κάποιες ώρες κάθε μέρα. Αξίζει.

Δ. Γιατρέ μου, είμαι εθισμένος στο... κινητό μου! (Ειρήνη Βένιου)

Ακουγεται υπερβολικό; Κι όμως δεν είναι. Οπως έδειξε μελέτη από το Πανεπιστήμιο του Στάνφορντ, πολλοί νέοι είναι εθισμένοι στο κινητό τους σε βαθμό να χάνουν τον ύπνο τους. Ακόμη όμως κι αν δεν φθάνουν σε ακρότητες, οι νεότεροι- τουλάχιστον- θεωρούν πια το κινητό τους προέκταση του εαυτού τους!

Όλοι λίγο-πολύ τα γνωρίζουμε. Για κάποιους από εμάς είναι απλώς μια τεχνολογική εξέλιξη, ενώ για κάποιους άλλους αποτελούν έναν πιστό, hi-tech σύντροφο, ικανό να επιλύσει προβλήματα κάθε είδους, να μας δικτυώσει ή ακόμη να μας ψυχαγωγήσει. Ο λόγος για τα «έξυπνα» κινητά, τα οποία έχουν μπει για τα καλά στη σφαίρα της καθημερινότητάς μας, απλοποιώντας κάποιες πτυχές της και περιπλέκοντας κάποιες άλλες. Το σίγουρο είναι ότι η εισβολή των συγκεκριμένων προσωπικών συσκευών έχει δημιουργήσει μια νέα διάσταση στην επικοινωνία. Μια διάσταση που αν και για τις παλαιότερες γενιές φαντάζει ξένη, για τις νέες γενιές μοιάζει απόλυτα φυσιολογική. Η νέα μορφή επικοινωνίας δεν κοιμάται ποτέ, με αποτέλεσμα να προσφέρει από τη μια πλευρά απλόχερα τη δυνατότητα δικτύωσης κάθε είδους και από την άλλη να υπεραπλουστεύει ή ακόμη και να εκμηδενίζει αξίες που μέχρι πρότινος θεωρούνταν ιερές, όπως π.χ. ο ελεύθερος χρόνος και η προσωπική ζωή του καθενός.

Ο προβληματισμός αυτός οδήγησε την καθηγήτρια της Ανθρωπολογίας δρα **Τάνια Λούρμαν** από το Πανεπιστήμιο του Στάνφορντ, στις ΗΠΑ, να εξετάσει την επίδραση των πρωτοποριακών κινητών νέας γενιάς στον ψυχισμό και στη γενικότερη συμπεριφορά του ανθρώπου. Η μικρή, αλλά παρ' όλα αυτά ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα μελέτη της, βασίστηκε σε συνολικά 175 φοιτητές ηλικίας από 18 ως 22 ετών και κατόχους του iPhone του αμερικανικού κολοσσού Apple.

«Ίσως ένα από τα πλέον ενδιαφέροντα ευρήματα της μελέτης μας είναι ότι η χρήση του συγκεκριμένου τηλεφώνου έδειξε να κρύβει για τους φοιτητές μια ολόκληρη κοινωνική διάσταση.

Πρόκειται για τη γενιά που έχει μεγαλώσει με την τεχνολογία και έχει ενηλικιωθεί μαζί με τα έξυπνα τηλέφωνα » δηλώνει στο «Βήμα» η δρ Λούρμαν.

Πρόεκταση του μυαλού

«Μας ξάφνιασε ιδιαίτερα το γεγονός ότι το iPhone έπαιζε τον ρόλο της ταυτότητας των κατόχων του, ή ακόμη της πρόεκτασης του μυαλού και του σώματός τους. Όπως είδαμε, οι περισσότεροι από τους συμμετέχοντες, κατά τα λεγόμενά τους, τρέμουν στην ιδέα ότι μπορεί μια ημέρα να χάσουν το κινητό τους. Μάλιστα σε μια δοκιμασία εκτάκτου ανάγκης, για να δούμε ως πού θα έφθαναν για να να φτιάξουν το χαλασμένο τηλέφωνό τους, οι φοιτητές ήταν διατεθειμένοι να απουσιάσουν από κάποιο μάθημα προκειμένου να βρουν χρόνο για την επισκευή του iPhone τους» προσθέτει η ειδικός. Όπως μας εξήγησε η ίδια, ο λόγος για τον οποίο χρησιμοποιήθηκε στη μελέτη το iPhone οφειλόταν καθαρά στο γεγονός ότι τον τελευταίο καιρό η γραμματεία του Πανεπιστημίου σχεδίαζε, βάσει του συγκεκριμένου μοντέλου, να δημιουργήσει ένα σύγχρονο portal, ή αλλιώς μια πύλη επικοινωνίας, μεταξύ του ιδρύματος και των φοιτητών. Πρόκειται για μια ιδέα η οποία, όπως μας είπε η δρ Λούρμαν, είναι ήδη πολύ διαδεδομένη στα αμερικανικά πανεπιστήμια.

«Οι φοιτητές κλήθηκαν να αξιολογήσουν μόνοι τους τον βαθμό του εθισμού τους απέναντι στην έξυπνη συσκευή, μέσα από μια σειρά ερωτηματολογίων και συνεντεύξεων» μας λέει η δρ Λούρμαν. «Πιστεύω ότι είναι πραγματικά εντυπωσιακό πόσα πράγματα μπορεί να κάνει για τον χρήστη του το συγκεκριμένο τηλέφωνο. Για παράδειγμα, μπορεί να κουβαλά τις πολύτιμες αναμνήσεις του και παράλληλα να αγκαλιάζει την κοινωνική του ζωή. Για τον λόγο αυτόν πολλές φορές οι κάτοχοί του το μεταχειρίζονται σαν να πρόκειται για έναν ζωντανό οργανισμό. Το ανθρώπινο είδος έχει εξελιχθεί ώστε να αποζητεί την κοινωνική αλληλεπίδραση και η συγκεκριμένη συσκευή βλέπουμε ότι ουσιαστικά προκαλεί κάποιες από τις αλληλεπιδράσεις αυτές».

Και ενοχές απέναντι στο κινητό!

Αρκετοί από τους νεαρούς εθελοντές δήλωσαν ότι ανησυχούν ως προς το αν είναι «καλοί» απέναντι στη συσκευή τους, εννοώντας ότι ένιωθαν ενοχές που δεν εκμεταλλεύονταν στο έπακρο όλες τις δυνατότητες που τους προσέφερε αυτή. Μάλιστα όσοι τύχαινε να έχουν έναν φίλο που ασχολούνταν περισσότερο με το τηλέφωνό του συγκριτικά με τους ίδιους, παραδέχονταν ότι ανέπτυσσαν ένα αίσθημα ανταγωνισμού απέναντί του. Σε κάποιες περιπτώσεις μάλιστα αυτός ήταν τόσο μεγάλος, που τους δημιουργούσε ακόμη και την ανασφάλεια του αν θα μπορούσαν ποτέ να αναμετρηθούν μαζί του.

«Στο πλαίσιο των συνεντεύξεων, κάποιος φοιτητής μάς εξήγησε ότι υπάρχουν δύο είδη χρηστών του iPhone: οι λεγόμενοι “power users” (δυναμικοί χρήστες) οι οποίοι χρησιμοποιούσαν το τηλέφωνο στο έπακρο των δυνατοτήτων του και οι απλοί χρήστες που το μεταχειρίζονταν ως ένα παιχνίδι» περιγράφει η καθηγήτρια. «Πολλά άτομα λοιπόν έδειχναν να έχουν ενοχές επειδή δεν έκαναν την ίδια χρήση του κινητού τους με τους δυναμικούς χρήστες, την οποία μάλιστα χαρακτήριζαν ιδανική. Φοβούνταν, όπως είδαμε, ότι θα κατρακυλούσαν στην κατάταξη της μετριότητας» λέει κατηγορηματικά, υπογραμμίζοντας τις διαστάσεις της εξάρτησης από τις νέες τεχνολογίες και τις περίπλοκες επιδράσεις που έχουν τελικά στην ψυχολογική διάθεση των χρηστών.

Εξάρτηση σαν... ναρκωτικό

Προς μεγάλη τους έκπληξη, οι ερευνητές διαπίστωσαν ότι, σε μια κλίμακα από το 1 ως το 5 – με το 5 να αποτελεί τη χειρίστη κατάταξη-, το 10% αξιολόγησε τον εαυτό του ως «εθισμένο» στη χρήση του τηλεφώνου και το 34% κατέταξε τον εαυτό του μόλις στο 4. Όταν οι φοιτητές κλήθηκαν να σχολιάσουν το είδος της εξάρτησης που είχαν αναπτύξει προς το κινητό τους, δήλωσαν ότι «η επήρεια του iPhone ήταν σαν εκείνη του αλκοόλ» ή ακόμη «σαν εκείνων των ναρκωτικών». Οι περισσότεροι, παρ’ όλα αυτά, δεν πίστευαν ότι αφιέρωναν πολύ χρόνο στο αγαπημένο τους γκάτζετ. Δήλωναν μάλιστα ότι ντρέπονταν για τα άτομα εκείνα που απορροφώνται από τη χρήση της έξυπνης συσκευής.

Μόνο το 6% των φοιτητών δήλωσε ότι δεν αισθάνεται οποιαδήποτε δέσμευση απέναντι στη συσκευή, ενώ ένα 32% εξέφρασε τον φόβο ότι η εντατική της χρήση θα μπορούσε κάποια ημέρα να οδηγήσει σε εθιστική συμπεριφορά. Επιπλέον το 15% των ερωτηθέντων τόνισε ότι λόγω του iPhone παρακολουθούσαν τακτικά τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, το 30% το χαρακτήρισε «παράθυρο στον κόσμο», το 25% έβρισκε τη συσκευή «επικίνδυνα γοητευτική» ενώ το 41% παραδέχθηκε ότι η απώλεια του κινητού θα ήταν «τραγωδία».

Χωρίς λεφτά μπορεί, χωρίς κινητό ποτέ!

Βάσει των απαντήσεων των συμμετεχόντων, σχεδόν το 75% παραδέχθηκε ότι τα βράδια αποκοιμείται με τη συσκευή της Apple στο κρεβάτι και το 69% δήλωσε ότι βγαίνοντας από το σπίτι τους ήταν πιθανότερο να ξεχάσουν το πορτοφόλι τους παρά το κινητό τους.

Αναλύοντας τα δεδομένα αυτά, οι ερευνητές κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι η υπερβολικά συχνή χρήση κινητών τηλεφώνων έχει ως αποτέλεσμα την καταλυτική αλλαγή του τρόπου επικοινωνίας, γεγονός που είχε σοβαρό αντίκτυπο στις διαπροσωπικές σχέσεις των χρηστών.

«Το βασικό ερώτημα είναι πόσο περισσότερο ή πόσο λιγότερο ευτυχισμένοι είμαστε στη σύγχρονη τεχνολογικά κοινωνία στην οποία ζούμε. Από τη μια πλευρά υπάρχουν ενδείξεις που μαρτυρούν ότι

οι μικρότερες κοινωνίες είναι πιο ευτυχισμένες. Από την άλλη, οι συνεχείς τεχνολογικές εξελίξεις μάς έχουν οδηγήσει σε έναν νομαδικό τρόπο ζωής, μετακινούμαστε, δηλαδή, πιο πολύ και πιο γρήγορα σε σχέση με το παρελθόν και διαχειριζόμαστε τις κοινωνικές μας αλληλεπιδράσεις αστραπιαία» λέει η ειδικός.

Αυτό, όπως μας εξηγεί, έχει ως αποτέλεσμα την κατακόρυφη αύξηση των μελών του κοινωνικού μας κύκλου με συνέπεια, λόγω έλλειψης χρόνου, οι κοινωνικές μας επαφές να γίνονται ολοένα πιο επιφανειακές.

«Έτσι οι σχέσεις πολλές φορές είναι ασταθείς» αναφέρει χαρακτηριστικά. «Αυτό συμβαίνει επειδή έχει αλλάξει ριζικά ο αριθμός των ατόμων με τα οποία διατηρούμε κάποια μορφή κοινωνικής επαφής, η οποία όμως δεν είναι τόσο ενδελεχής όσο ήταν κάποτε. Σήμερα, χάρη στην τεχνολογία, υπάρχει πολύ μεγαλύτερη επιλογή τόσο στο επικοινωνιακό όσο και στο κοινωνικό μέρος της καθημερινότητάς μας» υποστηρίζει η δρ Λούρμαν.

Αυτοπεποίθηση αλλά και εσωστρέφεια

Από τη μελέτη φάνηκε ότι οι κάτοχοι του συγκεκριμένου κινητού εμφάνιζαν ιδιαίτερα υψηλά επίπεδα αυτοπεποίθησης, γεγονός που επηρέαζε άμεσα τον τρόπο με τον οποίο επικοινωνούσαν με τους υπολοίπους. Συγκεκριμένα το 72% δήλωσε ότι το iPhone συνέβαλε στην ευτυχία του, το 37% υποστήριξε ότι χάρη σε αυτό υιοθετούσε μια πιο χαλαρή και παιχνιδιάρικη συμπεριφορά απέναντι σε άλλους, ενώ το 25% των φοιτητών υπογράμμισε ότι η έξυπνη συσκευή ήταν απλά «μαγεία».

Ωστόσο, παρά το γεγονός ότι σε κάποια άτομα το πρωτοποριακό τηλέφωνο δρούσε ως «ενισχυτικό κοινωνικότητας», σε κάποια άλλα δημιουργούσε αμηχανία και ενίσχυε την εσωστρέφειά τους. Το 72% των συμμετεχόντων παραδέχθηκε ότι κάποια στιγμή είχε χρησιμοποιήσει τη συσκευή για να αποφύγει την οπτική επαφή με κάποιον άλλον, ενώ το 36% ανέφερε ότι είχε δεχθεί την παρατήρηση κάποιου φίλου ή συγγενή επειδή το iPhone τον συνόδευε σε κάθε του βήμα και απορροφούσε υπερβολικά μεγάλο μέρος του ελεύθερου χρόνου του.

[...]

Στραμπούληγμα της γλώσσας

Οι σύγχρονοι, γρήγοροι ρυθμοί της καθημερινότητας όμως, πέρα από επιφανειακές σχέσεις, ίσως να ευθύνονται και για το «κουτσούρεμα» αρκετών λέξεων. Το φαινόμενο της εποχής, σύμφωνα με τους επιστήμονες, οφείλεται στα σύντομα μηνύματα μέσω κινητού τηλεφώνου κατά τη συγγραφή των οποίων οι χρήστες- κυρίως νεαρότερης ηλικίας- προσπαθούν να συμπιέξουν ένα ολοκληρωμένο μήνυμα σε λίγους μόλις χαρακτήρες. Πρόκειται δηλαδή για έναν τρόπο γραφής που θα μπορούσε ενδεχομένως να χαρακτηριστεί από τους μεγαλύτερους και ως «κρυπτογράφηση».

Πόσο ανησυχητικό όμως θα μπορούσε να είναι αυτό για την επιβίωση του λεκτικού μας πλούτου; «Τα e-mail, για παράδειγμα, ενισχύουν την εκφραστική μας ικανότητα, ενώ παράλληλα καλλιεργούν τις ικανότητες σύνταξης και ανάγνωσης ενός κειμένου. Ως προς τους υπόλοιπους τρόπους ανταλλαγής μηνυμάτων ωστόσο, πολύ πιθανόν τα πράγματα να είναι ανησυχητικά. Ενδεχομένως αρκετές λέξεις να κοπούν με τα χρόνια ή ακόμη και να εξαλειφθούν πλήρως από το λεξιλόγιό μας, καθώς οι νεότερες γενιές που γράφουν –κυρίως- στη μικρή οθόνη ενός κινητού, χρησιμοποιούν κατά βάση συντομεύσεις αφαιρώντας φωνήεντα, σύμφωνα ή ακόμη και ολόκληρες συλλαβές. Κάτι τέτοιο βέβαια είναι κατανοητό, διότι για τη δακτυλογράφηση ενός ολοκληρωμένου κειμένου με τη βοήθεια ενός τόσο μικρού πληκτρολογίου απαιτείται χρόνος και προσπάθεια» ισχυρίζεται η δρ Λούρμαν.

Η ΤΥΡΑΝΝΙΑ ΤΩΝ MAIL

Αλλη πρόσφατη μελέτη από την αμερικανική εταιρεία δημοσκοπήσεων και τεχνολογικών αναλύσεων Osterman Research έδειξε ότι η συνεχής δικτύωση που προσφέρουν τα «έξυπνα» κινητά τηλέφωνα έχει ως αποτέλεσμα τον εθισμό των εργαζομένων στα...e-mail τους.

Συγκεκριμένα η μελέτη έδειξε ότι το 95% των ερωτηθέντων λαμβάνουν επαγγελματικά e-mail εκτός δουλειάς, το 78% τα διαβάζουν όταν βρίσκονται στην τουαλέτα και το 11% κατά τη διάρκεια «προσωπικών στιγμών». Επιπλέον σε ποσοστό 76% ανέφεραν ότι υπάρχουν φορές που μπορεί να συντάξουν ένα e-mail εν όσω οδηγούν.

Ο διαρκής έλεγχος της ηλεκτρονικής αλληλογραφίας μέσω κινητού, κατά τους αναλυτές, αντικατοπτρίζει την πίεση που αισθάνονται αρκετοί εργαζόμενοι ως προς την επαγγελματική τους απόδοση. Το 94% των ερωτηθέντων δήλωσε ότι τσεκάρει τα e-mail του τη νύκτα και το 93% κατά τη διάρκεια του Σαββατοκύριακου.

Στο πιο «τραβηγμένο» σενάριο των διακοπών, το 79% υποστήριξε ότι φροντίζει να παίρνει πάντοτε μαζί το εταιρικό κινητό, ενώ κάτι παραπάνω από 33% παραδέχθηκε ότι ξεκλέβει χρόνο από την

οικογένεια και τους φίλους προκειμένου να μπορεί να διαβάσει την ηλεκτρονική του αλληλογραφία.

«Από τα αποτελέσματα φάνηκε ότι οι εργαζόμενοι εξαρτώνται τόσο πολύ από τα “έξυπνα” κινητά τους για την ανάγνωση των εταιρικών τους e-mail που σε περίπτωση της υποθετικής πτώσης του δικτύου για μια ώρα 85% δήλωσαν ότι αυτό θα επηρέαζε άμεσα τη ροή της επαγγελματικής τους απόδοσης» εξηγεί ο πρόεδρος της εταιρείας που διενήργησε τη μελέτη, κ. Μάικλ Οστερμαν. Δεν είναι άλλωστε τυχαίο, προσθέτει, το γεγονός ότι το 20% των συμμετεχόντων δήλωσε ότι δεν διστάζει να διαβάσει e-mail σε γάμους, το 30% σε τελετές αποφοίτησης και το 15% σε...κηδείες!

(Πηγή: Από άρθρο στο "ΒΗΜΑ" 29/8/2010)

Ε. Τα παιδιά σταματούν να γράφουν με το χέρι: Πώς επηρεάζεται η ανάπτυξή τους;

Για αιώνες, ο άνθρωπος **γράφει με το χέρι**, ωστόσο με την είσοδο της τεχνολογίας, τα smartphones και ο υπολογιστής το καθιστούν περιττό. **Οι επιστήμονες προειδοποιούν ότι αυτό δεν βοηθάει στην ανάπτυξη των παιδιών**, γράφει η γερμανική εφημερίδα Die Zeit, επιλέγοντας μάλιστα να κάνει σήμερα την **αξία του χειρογράφου** πρώτο θέμα στην ηλεκτρονική της έκδοση.

«Το χειρόγραφο είναι ένα από τα μεγαλύτερα πολιτιστικά επιτεύγματα της ανθρωπότητας: χάρη σε αυτό, οι άνθρωποι μπόρεσαν να διατηρήσουν τη γνώση τους. Η γραφή έδωσε τη δυνατότητα να μεταβιβάζουμε σύνθετες σκέψεις και ιδέες σε άλλους ανθρώπους ανεξάρτητα από το χρόνο και το διάστημα. Και χάρη στο χειρόγραφο γνωρίζουμε μέχρι σήμερα τι δίδαξε ο Πλάτωνας και ο Σωκράτης. Αλλά παρόλο που τέτοιες σκέψεις γράφονταν πάνω σε πέτρινες πινακίδες, παπύρους και αργότερα σε χαρτί, το σημερινό γράψιμο γίνεται ολοένα και πιο ανεξάρτητο από το φυσικό του υπόβαθρο. Σήμερα, γράφουμε και αποθηκεύουμε πολλά στα smartphones και τους υπολογιστές μας και τα ανεβάζουμε στο cloud. Όλο και συχνότερα ξεχνάμε το στυλό, όλο και πιο συχνά “χτυπάμε” τις σκέψεις μας στις οθόνες και τα πληκτρολόγια. Συχνά το χειρόγραφο μπορεί να βρεθεί μόνο σε σημειώσεις ή ευχετήριες κάρτες» σημειώνει η γερμανική εφημερίδα.

Οι ερευνητές της Εκπαίδευσης βλέπουν σε αυτό έναν εξαιρετικό **κίνδυνο**. Και φαίνεται να είναι σωστό: Μια έρευνα μεταξύ 1.900 καθηγητών διαπίστωσε ότι το **30% των κοριτσιών και το 50% των αγοριών έχουν πρόβλημα να μάθουν πώς να γράφουν σωστά**. Στο γυμνάσιο, ακόμη και το 40% των μαθητών δεν μπόρεσαν να γράψουν μισή ώρα χωρίς προβλήματα. Οι δάσκαλοι ρωτήθηκαν επίσης τι πιστεύουν: **Το 53% εκτιμά ότι η αιτία βρίσκεται στην «προοδευτική ψηφιοποίηση της επικοινωνίας»**.

Φυσικά **δεν υπάρχουν επιστημονικές αποδείξεις ότι η ψηφιοποίηση είναι η αιτία των προβλημάτων στη γραφή**. Τα περισσότερα ευρήματα βασίζονται στις παρατηρήσεις των εκπαιδευτικών και των γονέων. Στην πραγματικότητα, δεν είναι καν σαφές **αν είναι πραγματικά πιο δύσκολο για τους μαθητές να μάθουν να γράφουν, ή αν ήταν πάντα δύσκολο γι' αυτούς**. «Μας λείπουν συγκριτικά στοιχεία» λέει ο ψυχολόγος Κρίστιαν Μάρκαρντ που έχει εργαστεί για πολλά χρόνια στον τομέα αυτόν.

Ο νευρολόγος Κρίστιαν Άκελ είναι επίσης επιφυλακτικός: «**Αν οι ερωτηθέντες έχουν ήδη μια σχηματισμένη άποψη, αυτό μπορεί να στρεβλώσει τα αποτελέσματα**». Παρόλα αυτά, ο Κελ, που ερευνά το θέμα της επεξεργασίας γλωσσών στο Πανεπιστήμιο της Φρανκφούρτης, πιστεύει στην **αξία του χειρογράφου**. «**Το γράψιμο είναι ένα αριστούργημα του εγκεφάλου**», λέει. Ακόμη και η ανάγνωση είναι μια πολύ περίπλοκη ικανότητα. **Μαθαίνουμε να συσχετίζουμε ξεχωριστά γράμματα με τους ήχους και τελικά να τα συνδυάζουμε σε λέξεις**.

Και όταν γράφουμε με το χέρι, υπάρχει κάτι παραπάνω από την ανάγνωση: μεταφράζουμε έναν ήχο ή μια λέξη με μια λεπτή, πολύ ακριβή κίνηση. Εδώ έρχεται το σύστημα του εγκεφάλου που ελέγχει τις κινήσεις μας. Με τη γραφή ενεργοποιούνται διάφορες περιοχές του εγκεφάλου.

Το γράψιμο είναι ένα εξελικτικό υποπροϊόν: Αν και οι προδιαθέσεις για το γράψιμο είναι έμφυτες, ο Κρίστιαν Κελ εξηγεί ότι αντίθετα με την ομιλία, το γράψιμο δεν είναι πολύ διαισθητικό. Γι' αυτό για να το μάθουμε πρέπει να δουλέψουμε τόσο σκληρά. Κάτι που μπορεί να εξηγηθεί εξελικτικά: Ο λόγος έχει αναπτυχθεί ως ατομική ικανότητα, εμείς οι άνθρωποι μιλάμε εδώ και τουλάχιστον 50.000 έως 100.000 χρόνια, ίσως ακόμη και για μισό εκατομμύριο χρόνια (Τα Σύνορα της Ψυχολογίας: Dediu & Levinson, 2013). Αντίθετα, η εξέλιξη της γραφής είναι περισσότερο ένα υποπροϊόν των καλύτερων κινητικών δεξιοτήτων, όπως εκείνων που χρησιμοποιούνται για την κατασκευή εργαλείων. «**Η ικανότητα να γράφεις δεν είναι τόσο πολύ ενσωματωμένη στο DNA μας όπως ο λόγος**», λέει ο Κελ.

Διαθέτουμε είδη γραφής εδώ και 5.000 έως 6.000 χρόνια. Τότε, οι Σουμέριοι στο σημερινό Ιράκ ανέπτυξαν τη σφηνοειδή γραφή. Ένα βιβλίο με σχεδόν 2.000 χαρακτήρες, το οποίο χρησίμευε για τη διαχείριση του εμπορίου. Οι Σουμέριοι σκάλιζαν τα γράμματα με ξύλινα ραβδιά σε πήλινες πλάκες. Κατά τη διάρκεια των αιώνων, το αλφάβητο μας αναπτύχθηκε από αυτή τη γραμματοσειρά.

Ενώ η ομιλία είναι κτήμα όλων των ανθρώπων από την αρχή, η γραφή αφορούσε μόνο μια μειονότητα. Μόνο έμποροι, ευγενείς και κληρικοί μάθαιναν να γράφουν. Ακόμη και στη Γερμανία, μόνο πριν από 100 χρόνια η γραφή έγινε πραγματικά υποχρεωτική: το 1919 εισήχθη η υποχρεωτική εκπαίδευση. Ακόμη και σήμερα, **7,5 εκατομμύρια άνθρωποι στη Γερμανία δεν μπορούν να διαβάσουν ούτε να γράφουν επαρκώς**, αναφέρει το ΑΠΕ-ΜΠΕ.

Υπάρχουν μελέτες που δείχνουν ότι το γράψιμο με το χέρι θα μπορούσε να διευκολύνει τη μάθηση. Στις ΗΠΑ, ένας ψυχολόγος κατέγραψε τις επιδόσεις μιας ομάδας 67 φοιτητών από το πανεπιστήμιο του Πρίνστον που παρακολουθούσαν μια διάλεξη. Οι φοιτητές είχαν τη δυνατότητα είτε να σημειώνουν με το φορητό υπολογιστή είτε να γράφουν σε χειρόγραφο. Το αποτέλεσμα: όσοι είχαν γράψει με το χέρι, είχαν πολύ καλύτερη απόδοση. **«Αν γράφουμε με το χέρι, λειτουργούμε πιο συνειδητά»**, λέει ο Μάρκαρντ. **Ο συνδυασμός περιεχομένου και κίνησης δημιουργεί ένα είδος μνήμης.** Ωστόσο, πρέπει να προσέξουμε να μην γενικεύσουμε, λέει ο Κελ: Μερικοί άνθρωποι έμαθαν καλύτερα ακούγοντας ή διαβάζοντας. **«Η εκμάθηση είναι κάτι πολύ ξεχωριστό»**, λέει.

Το χειρόγραφο θα επιβιώσει μόνο αν αλλάξει κάτι στα σχολεία;

«Τα πράγματα πρέπει να αλλάξουν στην τάξη», λέει ο Κελ. Στα σχολεία, οι εκπαιδευτικοί θα πρέπει να βρουν τρόπους φιλικούς προς το παιδί για να διδάξουν τους μαθητές τους να γράφουν. Αυτό περιλαμβάνει όχι την αποδυνάμωση της ψηφιοποίησης, αλλά τη σύνδεση και των δύο διαδικασιών. Για παράδειγμα μέσω στυλό που ψηφιοποιούν τη γραφή απευθείας. Ο Μάρκαρντ εργάζεται επίσης σε προγράμματα υπολογιστών που αναλύουν τις δεξιότητες γραφής των μαθητών.

<http://alopsis.gr/%cf%84%ce%b1-%cf%80%ce%b1%ce%b9%ce%b4%ce%b9%ce%ac-%cf%83%cf%84%ce%b1%ce%bc%ce%b1%cf%84%ce%bf%cf%8d%ce%bd-%ce%bd%ce%b1-%ce%b3%cf%81%ce%ac%cf%86%ce%bf%cf%85%ce%bd-%ce%bc%ce%b5-%cf%84%ce%bf-%cf%87%ce%ad/>

ΣΤ. Η χρήση κινητών τηλεφώνων έχει σοβαρές επιπτώσεις στην ατμόσφαιρα (Θεόδωρος Λαΐνας)

Παράγονται μεγάλες ποσότητες διοξειδίου του άνθρακα

Ο σύγχρονος άνθρωπος είναι πλέον άρρηκτα συνδεδεμένος με τα κινητά τηλέφωνα, τους υπολογιστές (φορητούς και PC), τις ταμπλέτες και τις οθόνες. Η χρήση αυτών των συσκευών μας παρέχουν μια σειρά από υπηρεσίες και ευκολίες αλλά έχουν και διάφορες αρνητικές συνέπειες στην ζωή μας.

Επιστήμονες του Πανεπιστημίου McMaster στον Καναδά πραγματοποίησαν μια έρευνα για το οικολογικό αποτύπωμα της ύπαρξης αυτών των ηλεκτρονικών συσκευών. Η εντύπωση που υπήρχε ήταν ότι η χρήση των ηλεκτρονικών συσκευών περιορίζουν με διάφορους τρόπους την εκπομπή βλαβερών αερίων στην ατμόσφαιρα. Για παράδειγμα, η επικοινωνία μέσω κινητών τηλεφώνων ή η χρήση του Διαδικτύου θεωρητικά τουλάχιστον μειώνουν τις μετακινήσεις και άρα την χρήση οχημάτων που εκπέμπουν ρύπους.

Τα αποτελέσματα της μελέτης ανατρέπουν αυτή την πεποίθηση και προκαλούν αίσθηση αφού όπως αναφέρεται σε αυτή η κατασκευή αλλά και χρήση των κινητών τηλεφώνων, των υπολογιστών, των tablets και των μόνιτορ έχει αξιοσημείωτη συμβολή στις εκπομπές διοξειδίου του άνθρακα.

Σύμφωνα με την έρευνα μέχρι το 2020 οι ηλεκτρονικές συσκευές θα στείλουν 125 μεγατόνους διοξειδίου του άνθρακα στην ατμόσφαιρα. Η εκπομπή διοξειδίου του άνθρακα γίνεται και από την παραγωγή των συσκευών αλλά και από την λειτουργία των κέντρων διαχείρισης των δεδομένων από την χρήση των κινητών τηλεφώνων και των υπολογιστών.

Στην έρευνα σημειώνεται ότι ανάμεσα στις ηλεκτρονικές συσκευές εκείνα που δημιουργούν το μεγαλύτερο πρόβλημα είναι τα κινητά τηλέφωνα. Σύμφωνα με τους ερευνητές το συντριπτικά μεγαλύτερο μέρος των 125 μεγατόνων διοξειδίου του άνθρακα θα είναι προϊόν της κατασκευής και χρήσης των κινητών τηλεφώνων.

Η συμβολή των κινητών τηλεφώνων στην παραγωγή διοξειδίου του άνθρακα οφείλεται σύμφωνα με τους ερευνητές σε ποσοστό 85%-90% στην κατασκευή και όχι στην χρήση τους. Οι ερευνητές αναφέρουν ότι το μεγάλο πρόβλημα δεν είναι η ενέργεια που καταναλώνεται στα εργοστάσια κατασκευής των κινητών τηλεφώνων αλλά στην ενέργεια που καταναλώνεται για την εξόρυξη διαφόρων υλικών που υπάρχουν στα κινητά τηλέφωνα όπως ο χρυσός αλλά και κάποια σπάνια μέταλλα και στοιχεία όπως το λανθάνιο και το ύτριο. Ορισμένα από αυτά μάλιστα υπάρχουν μόνο στην Κίνα. Η κατάσταση επιβαρύνεται και το δυσμενές οικολογικό αποτύπωμα από την παρουσία των κινητών τηλεφώνων διογκώνεται συνεχώς από την τάση που υπάρχει να αλλάζουν οι καταναλωτές συσκευές αγοράζοντας καινούργιες ανά περίπου δύο χρόνια. Οι ειδικοί αναφέρουν ότι μια λύση σε αυτό το πρόβλημα θα ήταν όταν αγοράζουμε ένα καινούργιο κινητό τηλέφωνο να ανακυκλώνουμε αυτό που δεν θα χρησιμοποιούμε πλέον.

Η δεύτερη μετά τα κινητά τηλέφωνα μεγαλύτερη πηγή εκπομπής διοξειδίου του άνθρακα στον ηλεκτρονικό κόσμο είναι τα κέντρα διαχείρισης δεδομένων στα οποία λειτουργούν διακομιστές. Κάθε ενέργεια που κάνουμε με τους υπολογιστές μας και ειδικότερα οτιδήποτε κάνουμε μέσα στο Διαδίκτυο καταλήγει σε κάποιο διακομιστή. Οι γίγαντες της βιομηχανίας των υπολογιστών και του Internet όπως η Microsoft, η Google, η Amazon και η Yahoo δημιουργούν τεράστιες εγκαταστάσεις που περιλαμβάνουν αμέτρητους διακομιστές. Σε αυτή την περίπτωση οι ειδικοί προτείνουν οι εγκαταστάσεις με τους διακομιστές να λειτουργούν με ανανεώσιμες πηγές ενέργειας.

<http://alopsis.gr/%ce%b7-%cf%87%cf%81%ce%ae%cf%83%ce%b7-%ce%ba%ce%b0%ce%bd%ce%b7%cf%84%cf%8e%ce%bd-%cf%84%ce%b7%ce%bb%ce%b7%cf%86%cf%8e%ce%bd%cf%89%ce%bd-%ce%ad%cf%87%ce%b5%ce%b9-%cf%83%ce%bf%ce%b2%ce%b1%cf%81%ce%ad/>

Ζ.«Χωρίς κινητό δεν υπάρχεις πλέον σήμερα» (Γιάννης Ελαφρός)

Οι επιστήμονες σε Ελλάδα και εξωτερικό επισημαίνουν τους κινδύνους των κινητών για παιδιά και εφήβους: «Είχαμε πάει ημερήσια εκδρομή με την Α' Γυμνασίου. Όταν φτάσαμε στον προορισμό μας, ζητήσαμε από όσα παιδιά είχαν κινητό τηλέφωνο να μας δώσουν τον αριθμό τους σε περίπτωση ανάγκης. Από τα 65 παιδιά κινητό δεν είχαν μόλις επτά». Η αφήγηση καθηγητή Γυμνασίου της Δυτικής Αθήνας είναι ενδεικτική της διάδοσης που έχουν τα κινητά τηλέφωνα μεταξύ των μαθητών. Παλαιότερα στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ ανέφεραν πως περίπου 80%-85% των εφήβων 12-15 ετών έχουν κινητό, ενώ το 90% αυτών κάνει καθημερινή χρήση, με ένα σημαντικό τμήμα (20%) να μιλάει στο τηλέφωνο πάνω από πέντε λεπτά την ημέρα.

«Χωρίς κινητό δεν υπάρχεις σήμερα», λέει στην «Κ» ο 13χρονος Κωστής. Η συσκευή του κινητού για τους εφήβους είναι κάτι παραπάνω από τηλέφωνο: είναι μια πλατφόρμα πολλαπλών επιλογών, από το Ιντερνέτ και τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης μέχρι εφαρμογές μουσικής, φωτογραφίας, βίντεο και παιχνιδιών. Μιλώντας με γονείς μαθητών δημοτικών σχολείων ανακαλύπτουμε πως η χρήση των κινητών τηλεφώνων αρχίζει σε μερίδα παιδιών από τις τελευταίες τάξεις του δημοτικού!

Τι συνέπειες, όμως, έχει στην υγεία των μικρών παιδιών και των εφήβων η χρήση των κινητών;

«Το 2011 ο Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας παρουσίασε την εκτίμηση της Διεθνούς Υπηρεσίας Ερευνών για τον Καρκίνο, σύμφωνα με την οποία η **ακτινοβολία των κινητών τηλεφώνων είναι «πιθανώς καρκινογόνος για τον άνθρωπο»**. Αναφέρθηκε μάλιστα ειδικά στην αύξηση της χρήσης των κινητών μεταξύ των παιδιών και των εφήβων», λέει στην «Κ» ο κ. **Χρήστος Γεωργίου, καθηγητής Βιοχημείας στο Πανεπιστήμιο Πατρών**. Ο κ. Γεωργίου τονίζει πως η χρήση κινητών στα παιδιά **μπορεί να αποδειχθεί ιδιαίτερα επιβαρυντική**. «Το ανοσοποιητικό σύστημα των παιδιών βρίσκεται σε εξέλιξη, δεν έχει αναπτυχθεί επαρκώς. Επίσης, το μεγαλύτερο μέρος της ακτινοβολίας το δέχεται ο εγκέφαλος. Τα οστά του παιδικού κρανίου, όμως, είναι πολύ πιο λεπτά. Επίσης, το μέγεθος του παιδικού κεφαλιού είναι μικρότερο, με αποτέλεσμα η ακτινοβολία να το διαπερνά. Για όλους αυτούς τους λόγους, στις 2 Δεκεμβρίου 2012, η **Αμερικανική Ακαδημία Παιδιατρικής** προχώρησε σε σύσταση για μείωση των ορίων εκπομπής συσκευών και κεραιών κινητής τηλεφωνίας», εξηγεί ο κ. Γεωργίου. «**Υπάρχουν έρευνες που καταγράφουν αύξηση των κρουσμάτων λευχαιμίας σε παιδιά, ύστερα από αυξημένη έκθεση σε ακτινοβολία**», τονίζει ο κ. Γεωργίου. Επιπροσθέτως, Γάλλοι ερευνητές του **Πανεπιστημίου του Μπορντό** δημοσίευσαν έρευνα στη βρετανική επιθεώρηση «**Occupational and Environmental Medicine**», σύμφωνα με την οποία η **βαριά χρήση κινητού τηλεφώνου (πάνω από μισή ώρα την ημέρα) αυξάνει τρεις φορές την απειλή εκδήλωσης καρκίνου του εγκεφάλου**.

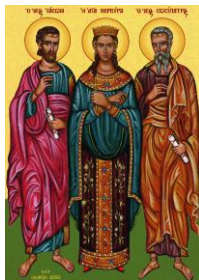
Ο **καθηγητής Λόουρι Τσάλις**, πρώην επικεφαλής του χρηματοδοτούμενου από τη βρετανική κυβέρνηση ερευνητικού προγράμματος για τις επιπτώσεις στην υγεία από τις τηλεπικοινωνίες, τονίζει πως «**σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να υπάρχει χρήση κινητού τηλεφώνου σε**

παιδιά κάτω των 12 ετών. Το ανοσοποιητικό σύστημα των παιδιών δεν είναι ανεπτυγμένο. Για παράδειγμα, έχουμε δει ότι τα παιδιά επηρεάζονται πολύ περισσότερο από τους ενήλικες από την υπερϊώδη ακτινοβολία».

Βεβαίως, υπάρχουν και μελέτες με καθησυχαστικά αποτελέσματα, αλλά καθώς η ανησυχία για τις επιπτώσεις στην ευαίσθητη παιδική και εφηβική ηλικία είναι μεγάλη, οι επιστημονικές έρευνες κλιμακώνονται. Από τον Σεπτέμβριο φέτος ξεκίνησε σε 160 σχολεία του Λονδίνου μεγάλη τριετής έρευνα, με συμμετοχή 2.500 παιδιών ηλικίας 11-12 ετών.

Οι περισσότεροι επιστήμονες συστήνουν αποφυγή της χρήσης κινητού τηλεφώνου πριν από τα 12 έτη και πολύ περιορισμένη χρήση μέχρι τα 16-17. Η **χρήση hands free** και των άλλων μέτρων προφύλαξης θεωρείται απολύτως απαραίτητη.

(Πηγή: kathimerini.gr)

Η. Άγιοι του τόπου μας μάς δείχνουν ότι υπάρχει ένας άλλος τρόπος ζωής

Η αγία Κερκύρα ήταν θυγατέρα του ειδωλολάτρη βασιλιά της Κέρκυρας Κερκυλίνου. Ήταν καλοπροαίρετη και γι' αυτό ευδόκησε ο Θεός να γνωρίσει την αληθινή πίστη, και διά του αγίου Βαπτίσματος να γίνει μέλος της Εκκλησίας. Σταθμό στην ζωή της αποτέλεσε η γνωριμία της με τους Αποστόλους Ιάσωνα και Σωσίπατρο.

Ο Ιάσων φαίνεται ότι διατηρούσε μικρό εργαστήριο υφαντουργίας στη Θεσσαλονίκη. Πιθανόν καταγόταν από την Ταρσό της Κιλικίας, όπως και ο απόστολος Παύλος. Όταν ο συμπατριώτης του ο Παύλος στα πρώτα χρόνια της ιεραποστολικής δράσεώς του, επισκέφθηκε τη Θεσσαλονίκη, ο Ιάσωνας άκουσε το κήρυγμά του και πίστεψε στο Χριστό. Φιλοξενεί τον Παύλο στο σπίτι του, προσφέρει στον δάσκαλο και στους πρώτους Χριστιανούς τη βοήθειά του, διαθέτει το ίδιο του το σπίτι για τις συνάξεις και υφίσταται διώξεις χάρη του Ευαγγελίου. Ο Παύλος αναχωρεί γρήγορα για την Βέροια. Πρωτοστάτης για τη φυγάδευση του διδασκάλου τους ήταν ο Ιάσων, ο οποίος έμεινε στη Θεσσαλονίκη διοργανώνοντας την πρώτη Εκκλησία. Ο Σωσίπατρος ήταν Βεροιώτης. Ο απόστολος Παύλος τους ανέθεσε την ιεραποστολή προς τη Δύση. Τότε ο Ιάσων και ο Σωσίπατρος ήλθαν στην Κέρκυρα, όπου ανέπτυξαν πλούσια δράση.

Ο ηγεμόνας Κερκυλίνος τους συνέλαβε, τους ανέκρινε και όταν είδε ότι δεν εγκατέλειπαν την πίστη στο Χριστό, διέταξε να τους βασανίσουν και να τους παραδώσουν στον έπαρχο Καπριανό, ο οποίος μην μπορώντας να τους μεταπείσει, τους έριξε στην φυλακή. Η αγία Κερκύρα δοκίμασε θαυμασμό και κυριολεκτικά συγκλονίστηκε από την ανδρεία, τό θάρρος και την παρρησία των αγίων, από την καρτερία και την υπομονή που έδειξαν στα μαρτύρια και κυρίως από τα φωτεινά πρόσωπά τους, τα οποία την στιγμή της απολογίας τους έλαμπαν «ως πρόσωπον αγγέλου».

Στην φυλακή μετέστρεψαν επτά ληστές στον Χριστό, οι οποίοι αργότερα μαρτύρησαν για την πίστη τους, και το δεσμοφύλακα Αντώνιο. Οι ληστές αυτοί είναι οι άγιοι Σατορνίνος, Ιακισχόλος, Φαυστιανός, Ιανουάριος, Μαρσάλιος, Ευφράσιος και Μάμμινος. Μαρτύρησαν μέσα σε βρασμένη πίσσα και προστέθηκαν στην ομάδα των ανθρώπων που βρήκαν [το θάρρος να μετανοήσουν](#) και από αμαρτωλοί και εγκληματίες να γίνουν άνθρωποι του Θεού και άγιοι.

Τότε και η Κερκύρα πίστεψε στο Χριστό. Πούλησε όλα της τα κοσμήματα, και τα χρήματα τα έδωσε στους φτωχούς. Το γεγονός ότι η Κερκύρα έγινε Χριστιανή προξένησε μεγάλη εντύπωση στον λαό, με αποτέλεσμα να αυξηθεί σημαντικά ο αριθμός των πιστών στο νησί. Ο Κερκυλίνος, μόλις πληροφορήθηκε τό γεγονός, κάλεσε την κόρη του και προσπάθησε να την μεταπείσει. Αυτό όμως στάθηκε αδύνατο, και τότε σε έξαλλη κατάσταση διέταξε να την φυλακίσουν, και μάλιστα έφθασε στο σημείο να στείλει στην φυλακή έναν Αιθίοπα για να την κακοποιήσει. Αλλά μόλις ο Αιθίοπας πλησίασε την θύρα της φυλακής δέχθηκε επίθεση από ένα θηρίο και τραυματίστηκε σοβαρά. Η αγία με την προσευχή της τόν θεράπευσε και στην συνέχεια τόν κατήχησε. Τό αποτέλεσμα ήταν να γίνη και αυτός ομολογητής της αληθινής πίστεως και μάρτυρας του Χριστού.

Η αγία Κερκύρα βασανίστηκε σκληρά από τόν ειδωλολάτρη πατέρα της, και έτσι επαληθεύθηκε για μία ακόμη φορά ο λόγος του Χριστού «και εχθροί του ανθρώπου οι οικιακοί αυτού». Παρέμεινε «πιστή άχρι θανάτου». Την θανάτωσαν με βέλη και έτσι παρέδωσε την αγία ψυχή της «εις χείρας Θεού ζώντος».

Οι δύο Απόστολοι ρίχτηκαν σε ένα σιδερένιο καζάνι, όπου υπήρχε πίσσα και ρητίνη. Ο Ιάσων εξήλθε αβλαβής, ενώ ο Σωσίπατρος πέθανε. Από τη δοκιμασία αυτή των δύο Αποστόλων, ο

ηγεμόνας μετανόησε, κατηχήθηκε, βαπτίσθηκε και μετονομάσθηκε Σεβαστιανός. Ο Απόστολος Ιάσων έζησε μέχρι τα βαθειά γεράματα, διακονώντας την Εκκλησία της Κέρκυρας και χτίζοντας ναούς. Οι Κερκυραίοι για την προσφορά των δύο Αποστόλων, τους ευλαβούνται και προς τιμήν τους υπάρχει περικαλλής ναός, που θεωρείται ο αρχαιότερος στην πόλη.

Οι τίμιες κάρες των Αγίων Αποστόλων Ιάσονος και Σωσιπάτρου φυλάσσονται με ευλάβεια στην ιερά μονή Οσίου Λουκά Βοιωτίας, ενώ τμήματα των λειψάνων τους σώζονται στο ναό τους στην Κέρκυρα.

Η Εκκλησία τιμά την μνήμη τόσο των αγίων Ιάσονος και Σωσιπάτρου, όσο και της αγίας Κερκύρας, αλλά και των ληστών και του δεσμοφύλακα και του Αιθίοπα, ο οποίος ονομάστηκε Χριστόδουλος, στις 29 Απριλίου κάθε χρόνο.

Ο ακίνδυνος και ο επικίνδυνος Χριστός

Κείμενο 1 και σχόλια:

Όταν ιδρύθηκε το Κοινόβιο του Οσίου Θεοδοσίου στην Παλαιστίνη, ήταν τόσο φτωχό που συχνά δεν υπήρχαν ούτε τα απολύτως αναγκαία για την συντήρηση των Μοναχών.

Ήταν Μέγα Σάββατο απόγευμα. Περίμεναν να γιορτάσουν το Άγιο Πάσχα. Οι Αδελφοί έψαχναν απελπισμένοι ολόκληρο το μοναστήρι. Δεν ζητούσαν μεγάλα πράγματα. Για τίποτα φαγώσιμο, ούτε συζήτηση πια δεν γινόταν. Μια μικρή προσφορά κοίταζαν να βρουν, ξεχασμένη από άλλη φορά, για να μη στερηθούν τη Θεία Κοινωνία. Αδύνατον ν' ανακαλύψουν. Κι εδώ στέρηση, συλλογίζονταν. Το είπαν στο Γέροντά τους, στον Όσιο Θεοδόσιο. Τους άκουσε με απόλυτη ηρεμία σαν να συνέβαιναν όλα αυτά σε ξένη περιοχή. Ούτε την ανησυχία τους φαινόταν να συμμερίζεται ο ουράνιος εκείνος άνθρωπος και διαταγή έδωσε να είναι έτοιμο για τη νυκτερινή Λειτουργία το Άγιο Βήμα, ακόμη κι η τράπεζα για το πασχαλινό γεύμα.

-Μάταιη παρηγοριά, ψιθύρισαν μερικοί.

Ο Όσιος έκανε πως δεν άκουσε.

-Μήπως έγινε ασθενέστερος στη δύναμη η ατονώτερος στο να χορηγεί και σήμερα Εκείνος που έθρεψε μα το μάννα ολόκληρο λαό στην έρημο και χόρτασε τόσο πλήθος με πέντε ψωμιά;

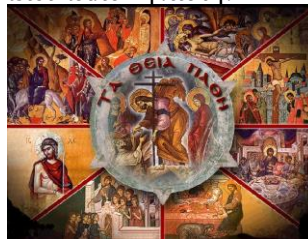
Θαύμαζαν οι Μοναχοί την πεποίθηση του Ηγουμένου τους, μα δε κατόρθωσαν να τη συμμεριστούν.

Βασίλευε ο ήλιος όταν χτύπησε την πόρτα του Μοναστηριού κάποιος άγνωστος. Μαζί του έφερνε δυο καμήλες φορτωμένες.

-Πήγαινα μια μικρή δωρεά σε κάποια σκήτη λίγο πιο πέρα από το Μοναστήρι σας, εξήγησε στους Αδελφούς. Μα μόλις έφθασα εδώ, τα ζώα μου σταμάτησαν και με κανένα τρόπο δεν μπορούσα να τα κάνω να προχωρήσουν βήμα. Λέω μήπως θέλει ο Θεός ν' αφήσω σε σας αυτά τα λίγα τρόφιμα;

Λίγα τρόφιμα! Αυτά έφτασαν ως την Πεντηκοστή και πέρα ακόμα. Ούτε προσφορές έλειπαν για τη Θεία Λειτουργία από την ανέλπιστη δωρεά. -Πολύ μεγάλη η ελπίδα! Έλεγαν μεταξύ τους οι καλόγεροι του Οσίου Θεοδοσίου κι ευλαβούντο τον Άγιο Γέροντά τους που τον στόλιζε κι αυτή.

Να γιορτάσουν το Άγιο Πάσχα: η Εκκλησία δεν απορρίπτει το υλικό μέρος της γιορτής, το τραπέζι, την χαρά, την συνάντηση των προσώπων. Όμως όλα ακολουθούν την χαρά της εορτής, της Ανάστασης, την οδό της πίστης. Γι' αυτό και όλα τα γεγονότα που περιγράφει το Γεροντικό, το θαύμα που συμβαίνει στο μοναστήρι, ξεκινά από την πίστη του αγίου γέροντα στον Θεό και την αγάπη του Χριστού, ο Οποίος δεν μένει μόνο στο πνευματικό περιεχόμενο της γιορτής, αλλά ευλογεί και την τράπεζα της μονής. Κλειδί λοιπόν η πίστη!

Β. Ο Χριστός στον Ολοίο πιστεύουμε ανασταίνεται για να αναστηθούμε

Ο Χριστός ήρθε στη γη έγινε τέλειος άνθρωπος και παράλληλα διατήρησε τη θεότητα στην τέλεια μορφή της. Δεν το έκανε από υποχρέωση, δεν το έκανε γιατί έπρεπε (καθήκον), δεν το έκανε γιατί δεν είχε άλλη επιλογή. Το έκανε από ΑΓΑΠΗ. Αγάπη στην τέλεια και ολοκληρωμένη μορφή της. Αγάπη απόλυτη που φτάνει μέχρι το θάνατο. Αλλά δε σταματά εκεί. Τον νικάει κι αυτόν, τον παρασύρει και τον διαλύει. «Πού σου θάνατε το κέντρον;», λέει ο προφήτης. Έως τότε ο θάνατος ήταν το τέλος, η ταφόπλακα ήταν το τέρμα της ανθρώπινης διαδρομής. Με την Ανάσταση του Χριστού ο θάνατος γίνεται πέρασμα. Απλώς το μέσον ή ο δρόμος ή το ποτάμι, για να διαβεί ο άνθρωπος από τη μία κατάσταση στην άλλη. Από τη μία ζωή στην άλλη. Προϋπόθεση η πίστη, εφόδιο η αγάπη, παράδειγμα ο Χριστός.

Με την είσοδο του Χριστού στα Ιεροσόλυμα προτυπώνεται η Δευτέρα Παρουσία. Οι άνθρωποι επευφημούν τον Άνθρωπο-Χριστό που ανήλθε κάποιον άλλο, το Λάζαρο και μάλιστα τετραήμερο εντός του τάφου. Κάτι τέτοιο δεν έχει ξαναγίνει. Βλέπουν το Λάζαρο αναστημένο και δημιουργούνται οι προϋποθέσεις για να πιστέψουν σε λίγες μέρες την Ανάσταση του Χριστού και όλου του ανθρώπινου γένους. Επευφημούν το Χριστό και ταυτόχρονα γιορτάζουν την Ανάσταση. Δοξάζουν το Χριστό ως βασιλιά, οποίος όμως κάθεται σ' ένα απλό και ταπεινό γαϊδουράκι, αποδεικνύοντας έτσι την άκρα ταπείνωση και την αγάπη Του να δεχτεί με τον ίδιο τρόπο τις επευφημίες αλλά κι να αντέξει λίγο αργότερα την αγωνία στη Γεθσημανή να υπομείνει τη Σταύρωση και να φέρει την Ανάσταση.

Ο Χριστός ερχόμενος στη γη και περνώντας όλα τα μαρτύρια με αποκορύφωμα τη Σταύρωση και την Ανάστασή Του ουσιαστικά μας παρουσιάζει βιωματικά τον τρόπο του πώς να πεθάνουμε πριν πεθάνουμε. Παρουσιάζει με ποιο τρόπο μπορεί ένας άνθρωπος, εφόσον φυσικά το θελήσει και το επιλέξει να ζήσει για το Χριστό, να ζήσει όπως ο Χριστός θέλει, χωρίς απαραίτητα να πρέπει να πεθάνει σήμερα σωματικά αλλά να «σκοτώσει» τον κακό εαυτό του για την αγάπη του Χριστού. Επιλέγοντας το δρόμο που μας έδειξε ο Χριστός με το παράδειγμά του, ακολουθούμε το δρόμο του να θυσιάσουμε ένα- ή μερικά ή όλα αν μπορούμε – κομμάτι από το βόλεμα μας, την ξεκούρασή μας, την ελευθερία μας, τις διακοπές μας, το φαγητό μας.... Για την αγάπη του Χριστού. Εκείνος και οι Άγιοι τα έδωσαν όλα!! Ο εκκλησιασμός αυτές τις μέρες είναι μία καλή αρχή! Το ίδιο και η θεία κοινωνία!

Δεν έχει νόημα το Πάσχα να μείνει μια γιορτή εθίμων, παράδοσης, ξεκούρασης, δώρων, φαγητού. Για όσους πιστεύουμε στο Χριστό το Πάσχα το ζούμε σε κάθε Θεία Λειτουργία, όταν κοινωνούμε το Σώμα και το Αίμα του Χριστού. Γι' αυτό και η Μεγάλη Εβδομάδα, αλλά και όλες οι γιορτές της πίστης μας, έχουν νόημα όταν συνδέονται με την Θεία Κοινωνία, με την ένωσή μας με το Χριστό. Ας μην το λησμονούμε και ας μη μείνουμε στα τυπικά. Ο Χριστός συνδέεται μαζί μας και θέλει να συνδεόμαστε μαζί Του. Καλό είναι να εξομολογούμαστε κιόλας τις αμαρτίες μας σε κάποιον ιερέα-πνευματικό, ώστε να πλησιάζουμε το Χριστό με όσο πιο καθαρή καρδιά γίνεται. Όπως και να 'χει όμως, σημασία είναι να γινόμαστε μέλη του σώματος του Χριστού και να θυμόμαστε Εκείνος τι έκανε για να μας δείξει την αγάπη Του.

Ο θάνατος είναι ο δίδυμος αδελφός του ύπνου έλεγαν οι αρχαίοι. Ο θάνατος είτε ως φυσικός είτε ως ψυχολογικός κοιμίζει τον άνθρωπο και τον αδρανοποιεί. Ποια είναι τα χαρακτηριστικά του; Η μοναξιά, ο φόβος, το κρύο, το σκοτάδι η αδράνεια, η θλίψη, η έλλειψη αγάπης...οποιαδήποτε λοιπόν ανάλογη κατάσταση ομοιάζει του θανάτου. Είναι ξένος για το δημιουργήμα του Θεού. Δεν είναι τυχαίο αλλά μοναδικό το ότι μόνον στο Χριστιανισμό υπάρχει η λέξη Ανάσταση και χρησιμοποιείται όχι αφηρημένα και απρόσωπα αλλά συνδέεται με το «Χριστός Ανέστη!» Χριστός Ανέστη, ο Θεάνθρωπος, ο υιός του Θεού και τότε μιλάμε για Ανάσταση νεκρών κι όχι καύση νεκρών. Ο Άγιός μας Σπυρίδωνας, με την αφθαρσία του σώματός του που του έδωσε ο Θεός, μαρτυρεί κι αυτός με τη σειρά του την Ανάσταση που μας περιμένει.

Καλή Ανάσταση, λοιπόν!

Γ. Ένα τραγούδι:

«Πριν την Παρασκευή δεν έρχεται η Κυριακή, τότε λησμονάς τα μαρτύρια των δρόμων, της Μεγάλης Παρασκευής της ζωής μας» (Ένα τραγούδι του Χρίστου Τσιαμούλη και του του γέροντος μοναχού Μωυσή Αγιορείτη)

Πριν την Παρασκευή δεν έρχεται η Κυριακή: Χωρίς τα Πάθη, τη Σταύρωση, δεν έρχεται η Ανάσταση, αλλά πάντοτε θα έρθει. Όσους μας ενδιαφέρει να ζήσουμε πνευματικά, η Ανάσταση του Κυρίου μας είναι η ελπίδα μας! Μετά την Ανάσταση έρχεται η χαρά της λύτρωσης και της ελπίδας, ξεχνάμε τα βάσανα, τις θλίψεις και τις δοκιμασίες. Ο θάνατος δεν είναι σωματικός μόνο. «Ένεκά σου θανατούμεθα όλην την ημέραν, ελογίσθημεν ως πρόβατα σφαγής», λέει η Γραφή. Κάθε δοκιμασία, κάθε θλίψη, είναι πρόγευση του θανάτου!

Α. Ποιός είναι ο Χριστός στον Όποιο πιστεύουμε:

- Είναι το δεύτερο Πρόσωπο της Αγίας Τριάδος, ο Θεός Υιός που έγινε άνθρωπος για να μάς οδηγήσει στο Θεό, δηλαδή ο Θεάνθρωπος Λυτρωτής μας
- Είναι ο Θεάνθρωπος που έπαθε για χάρη μας, σταυρώθηκε και αναστήθηκε δείχνοντας πώς ο άνθρωπος γίνεται αθάνατος κατά την ύπαρξη, ακόμη κι αν πρέπει να περάσει το μονοπάτι του σωματικού θανάτου
- Είναι ο Θεάνθρωπος που μάς δίδαξε την αγάπη, την πίστη, την ελπίδα, Αυτός που αναπαύει κάθε κουρασμένο από τις θλίψεις και τους κόπους άνθρωπο
- Είναι η Ανάσταση και η Ζωή, τό Φώς του κόσμου, η Αρχή και τό Τέλος, ο Ίδρυτής της Εκκλησίας, την οποία στερέωσε στο Τιμίο Αίμα Του
- Είναι ο Θεάνθρωπος που μάς δίνει τό Σώμα και τό Αίμα Του, είναι διαρκώς παρών στη ζωή μας, αλλά και ταυτόχρονα Ερχόμενος, Αυτός που θα ξαναέρθει για να κρίνει ζώντας και νεκρούς και να βάλει με τά σώματά μας πλέον όσους πιστεύουμε, αγαπούμε και μετανοούμε στην Βασιλεία Του

Ποιός ΔΕΝ είναι ο Χριστός στον Όποιο πιστεύουμε;

- ☞ Δέν είναι ένας κοινωνικός επαναστάτης που σταυρώθηκε από τούς συμπατριώτες Του και την έξουσία του κόσμου
- ☞ Δέν είναι ένας άνθρωπος που δίδαξε την αγάπη και την ταπείνωση και βοήθησε τούς φτωχούς και τούς αδικημένους, τό μήνυμα του όποιου κανείς σήμερα δέν τηρεί
- ☞ Δέν είναι ένας προφήτης που είπε κάποιες αλήθειες για τόν κόσμο και τόν άνθρωπο και πλήρωσε γι' αυτές μέ τή ζωή Του
- ☞ Δέν είναι ένας ιδρυτής μιās θρησκείας ανάμεσα στις πολλές που υπάρχουν στον κόσμο και που αν τίς ενόσουμε θά μπορούσαμε να έχουμε ελπίδα ότι θά βρούμε τήν αλήθεια
- ☞ Δέν είναι ένας καθημερινός άνθρωπος, μέ πάθη και αδυναμίες, τόν τάφο του όποιου και τήν οικογένειά Του κατάφεραν οι χριστιανοί να αποκρύψουν για να Τόν παρουσιάσουν ως Θεό

Πώς μπορούμε να προσεγγίσουμε τήν Αλήθεια για τό πρόσωπο του Χριστού;

- Η Αλήθεια δέν αποδεικνύεται μέ βάση τήν λογική μας, ή όποια φτάνει μέχρις ενός σημείου (έπιστήμη, τεχνική, αίσθησεις), αλλά μέ τήν πίστη, ή όποια είναι «*έλπιζομένων υπόστασις, πραγμάτων έλεγχος ού βλεπομένων*» (σιγουριά γι' αυτά που έλπίζουμε και βεβαιότητα γι' αυτά που δέν βλέπουμε, *Έβραίους*, 11, 1)
- Η πίστη στο Χριστό βρίσκει τήν κορυφαία έκφρασή της στο Σταυρό και τήν Ανάσταση «*Επειδή και Ιουδαίοι σημείον αίτοῦσι και Έλληνες σοφίαν ζητοῦσιν, ήμεῖς δέ κηρύσσομεν Χριστόν Έσταυρωμένον, Ιουδαίοις μέν σκάνδαλον, Έλλησι δέ μωρία*» (*Α΄ Κορινθίους*, 1, 22-23)
- Ο Σταυρός είναι τό σκάνδαλο για όσους ζητοῦν Ένα Θεό τής Έξουσίας, ένα Θεό τής δύναμης, ένα Θεό θαυματοποιό, ένα Θεό που να χορταίνει τούς ανθρώπους ψωμί και να λύνει τά κοινωνικά προβλήματα, έναν Θεό που υπόσχεται μαγικές λύσεις σ' όποιον τόν ακολουθεῖ
- Ο Σταυρός είναι τό μαρτύριο του Θεού, ή παράδοσή Του στον θάνατο, ή υποταγή Του στον χρόνο, που μάς κάνει να έχουμε αρχή και τέλος, αλλά και τό αποκορύφωμα τής παρουσίας του κακού στον κόσμο
- Η Ανάσταση είναι ή μωρία για όσους ζητοῦν έναν Θεό φιλόσοφο, έναν Θεό ιδεολόγο, έναν Θεό άκαταμάχητο, έναν Θεό που περιφρονεί τό ανθρώπινο σώμα και άσχολείται μόνο μέ τό πνεῦμα
- Χωρίς τήν Ανάσταση δέν έχει νόημα ή πίστη μας, γιατί τότε δέν άγκαλιάζει όλόκληρο τόν άνθρωπο (σώμα και ψυχή), γιατί δέν έχει καμία σημασία αν άγωνιζόμαστε για τό καλό ή παραδιδόμαστε στο κακό, άφου όλοι πεθαίνουμε. Χωρίς τήν Ανάσταση ό άνθρωπος νοιάζεται

μόνο για τόν έαυτό του καί προσπαθεῖ νά παρατείνει τήν ἐδῶ ζωή του ὅσο γίνεται, ἐνῶ ὁ θάνατος εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἐχθρός του

➔ Ὁ Χριστός μέ τόν Σταυρό δείχνει ὅτι μπορούμε νά τηρήσουμε τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ, νά θυσιάσουμε τόν έαυτό μας, νά μοιραστοῦμε τή ζωή μας, νά μήν κάνουμε τόν έαυτό μας θεό, νά εἴμαστε ταπεινοί, νά συγχωροῦμε καί νά αγαποῦμε ἀκόμη καί τοὺς ἐχθρούς μας

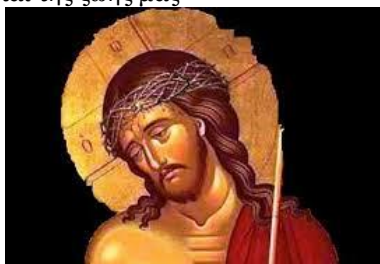
➔ Ὁ Χριστός μέ τήν Ἀνάσταση δείχνει ὅτι ὁ θάνατος καταργεῖται. Μπορεῖ νά ὑπάρχει ὡς σωματική κατάσταση, δέν εἶναι ὅμως πνευματικός καί αἰώνιος γιά ὅποιον πιστεύει στό Θεό, ἀγαπᾷ, μετανοεῖ

➔ Ὁ Χριστός μέ τήν Ἀνάσταση δείχνει ὅτι ἀξίζει νά ἀγωνιζόμαστε στή ζωή μας γιά τήν ἀρετή καί τό καλό. Ὅτι ἐνῶ εἴμαστε ἴσοι μπροστά στό θάνατο, δέν τερματίζεται ἡ ζωή μας, ἀλλά ἀνοίγεται μπροστά μας ἕνας ἄλλος δρόμος, αὐτός τῆς αἰωνιότητος

➔ Ὁ Χριστός μέ τήν Ἀνάσταση μᾶς δείχνει ὅτι μπορούμε στό Θεανθρώπινο Πρόσωπό Του νά ἀναγνωρίσουμε τόν Τριαδικό Θεό καί νά ζήσουμε μαζί Του

➔ Ὁ Χριστός μέ τήν Ἀνάστασή Του ζητᾷ νά ἀνοίξουμε τήν καρδιά μας, τήν σκέψη μας, τή ζωή μας στό Πρόσωπό Του καί νά ἀναπτύξουμε σχέση μαζί Του, ἀφήνοντάς Τον νά ἀναγεννήσει τήν ὑπαρξή μας

➔ Ὁ Χριστός μέ τήν Ἀνάσταση μᾶς δείχνει ὅτι ὁ τρόπος τῆς ζωῆς στήν Ἐκκλησία (τά μυστήρια, ἡ Θεία Κοινωνία, ἡ Μετάνοια, ἡ Εὐλογία τοῦ Θεοῦ σέ κάθε ἔργο μας) μᾶς κάνουν νά βρίσκουμε τό ἀληθινό νόημα τοῦ Εὐαγγελίου καί τῆς ζωῆς μας

Ε. Η Ζωή μας ένα διαρκές Πάσχα

Μεγάλη Δευτέρα: Θυμόμαστε την ιστορία του Παγκάλου Ιωσήφ, ο οποίος πουλήθηκε ως δούλος από τα αδέρφια του στην Αίγυπτο, αντιμετώπισε τον πειρασμό της γυναίκας του Πετεφρή διατηρώντας την αγνότητά του και δοξάσθηκε από το Θεό, γενόμενος άρχοντας της Αιγύπτου. Παράλληλα, θυμόμαστε την συκιά, που ενώ ήταν γεμάτη φύλλωμα και ομορφιά δεν είχε καρπούς όταν ο Χριστός πείνασε, με αποτέλεσμα με τον λόγο του Κυρίου να ξεραθεί. Η Εκκλησία μας επισημαίνει ότι δεν πρέπει να στεκόμαστε στην εξωτερική ομορφιά, αλλά να βλέπουμε την εσωτερική, να έχουμε καρπούς αγάπης, αγνότητας, αγώνα, καθώς αυτά ζητά ο Θεός από τον άνθρωπο και τον κόσμο.

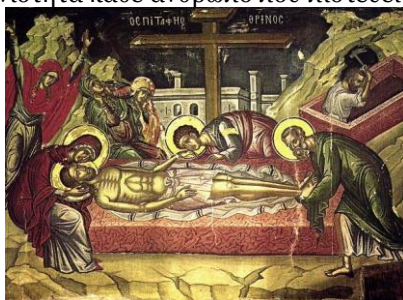
Μεγάλη Τρίτη: Θυμόμαστε την παραβολή των ταλάντων και των δέκα παρθένων. Τάλαντα είναι τα χαρίσματα που μας δίνει ο Θεός. Η Εκκλησία μας λέει ότι τα χαρίσματά μας δεν πρέπει να τα κρατάμε για τον εαυτό μας, αλλά να τα προσφέρουμε και στους άλλους. Ο τρόπος ζωής της Εκκλησίας είναι όχι «εγώ», αλλά «εμείς». Δεν αρκεί ακόμη να τηρούμε εξωτερικά τις εντολές, αν δεν έχουμε το λάδι της πίστης και της αγάπης και την ετοιμότητα να ακολουθήσουμε τον Κύριο. Γιατί αλλιώς, όπως οι πέντε μωρές παρθένες, θα μείνουμε έξω από τον νυμφώνα του Χριστού, που είναι η αιώνια Βασιλεία Του.

Μεγάλη Τετάρτη: Θυμόμαστε την πόρνη γυναίκα που άλειψε με μύρο και δάκρυα μετάνοιας τα πόδια του Χριστού και έλαβε την άφεση για τις αμαρτίες της. Παράλληλα, γίνεται λόγος για τα άλλα δάκρυα, της υποκρισίας, του Ιούδα, που ήθελε το μύρο να πουληθεί για να δοθεί δήθεν στους φτωχούς, στην ουσία όμως για να καταχραστεί τα χρήματα. Η Εκκλησία μας προτρέπει να μετανοούμε ειλικρινά και να εμπιστευόμαστε τη ζωή και τα λάθη μας στον Κύριο και όχι να υποκρινόμαστε ότι είμαστε καλοί και άγιοι. Στον Όρθρο ψάλλεται το περίφημο τροπάριο της Κασσιανής (μεγάλης υμνογράφου και Αγίας του Βυζαντίου), που αναφέρεται στην «εν πολλαῖς αμαρτίαις περιπεσούσα γυνή», που μετάνιωσε και σώθηκε.

Μεγάλη Πέμπτη: Θυμόμαστε τέσσερα γεγονότα **1. Το Νυττήρα**, όπου ο Κύριος έπλυνε τα πόδια των μαθητών Του **2. Τον Μυστικό Δείπνο**, όπου ο Κύριος μας παρέδωσε το μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, το Σώμα Του και το Αίμα Του. **3. Την Προσευχή του Χριστού** στον κήπο της Γεθσημανή, όπου φάνηκε η τέλεια υπακοή Του στο θέλημα του Θεού. **4. Την προδοσία του Ιούδα**, ο οποίος παρέδωσε τον εαυτό του στον διάβολο και στο πάθος της φιλαργυρίας. Η Εκκλησία μας επισημαίνει ότι η γνήσια στάση ζωής βρίσκεται στην ταπείνωση και την αγάπη και όχι στην εξουσία, ενώ αν θέλουμε να ζήσουμε αιώνια, χρειάζεται να συμμετέχουμε στο μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας όχι όπως ο Ιούδας, παραδομένοι στα πάθη, αλλά με την τήρηση των εντολών του Θεού, με μετάνοια, εξομολόγηση, αγάπη.

Μεγάλη Παρασκευή: Θυμόμαστε τα Άχραντα Πάθη του Κυρίου μας, αυτά που υπέστη για την σωτηρία μας. Την σύλληψη, την δίκη, την καταδίκη, τα βασανιστήρια, τον εμπαιγμό και τον εξευτελισμό, το μοίρασμα των υπάρχόντων Του, την εγκατάλειψή Του από όλους, την Σταύρωση, τις βλασφημίες, τις προκλήσεις, τον θάνατο και την Ταφή Του. Η Εκκλησία μας επισημαίνει ότι ο Σταυρός του Κυρίου αποτελεί το αποκορύφωμα της Δόξας Του, γιατί επάνω σ' αυτόν νίκησε τον θάνατο της ανυπακοής, συγχώρεσε τους ανθρώπους που τον θανάτωσαν, υπέμεινε τα πάντα και πέθανε από αγάπη προς εμάς. Ο Χριστός είναι ο Σωτήρας προσωπικά για τον καθένα μας. Είναι Αυτός ο οποίος καλεί τον καθέναν μας να μην ταυτίσει τη ζωή του με τους σταυρωτές, μ' αυτούς που συνεχίζουν να αμαρτάνουν, αλλά με τον ληστή, να μετανιώσει για τα λάθη του, να Τον αποδεχτεί ως Σωτήρα, να σταυρώσει με τη σειρά του τις αμαρτίες του και να αναστηθεί για να ζήσει αιώνια μαζί Του. Ένας όμορφος λόγος λέει: «Αν πεθάνεις πριν πεθάνεις, δεν θα πεθάνεις όταν πεθάνεις». Αυτό θέλει ο Χριστός από μας, να πεθάνουμε ως προς την αμαρτία για να ζήσουμε αιώνια κοντά Του.

Μεγάλο Σάββατο: Θυμόμαστε την Ταφή του Χριστού και την κάθοδό Του στον Άδη. Ο Θεός δημιούργησε τον κόσμο και τον άνθρωπο σε έξι ημέρες, μας λέει η Παλαιά Διαθήκη. Την έβδομη ξεκουράστηκε και άφησε τον άνθρωπο πλέον διαχειριστή και συν-δημιουργό στον κόσμο. Ο άνθρωπος αμάρτησε και έφερε στον κόσμο το θάνατο. Ο Θεός στέλνει στο τέλος της έβδομης ημέρας τον Υιό Του, τον Ιησού Χριστό, ο οποίος κηρύττει μετάνοια και αγάπη στον κόσμο των ζώντων, αλλά και με το θάνατό Του, και στο βασίλειο του Άδη, στον κόσμο των κεκοιμημένων. Και θα γίνει πρωτότοκος των νεκρών. Με την Ανάστασή Του θα ξεκινήσει την καινούρια ημέρα της Δημιουργίας, την όγδοη, στην οποία ζούμε όσοι πιστεύουμε σ' Αυτόν. Ο θάνατος υπάρχει σωματικά, αλλά πλέον δεν χωρίζει τον άνθρωπο από το Θεό. Όποιος ζει μέσα στην Εκκλησία, χαίρεται το Φως και τη Χαρά της Ανάστασης. Κι όλα τα οφείλουμε στην αγάπη του Κυρίου μας. Το πρωί του Μεγάλου Σαββάτου θυμόμαστε την ιστορία του Ιωνά, ο οποίος έμεινε στην κοιλιά του κήτους τρεις ημέρες και τους τρεις Παιδες, που μπήκαν στο καμίνι και δεν έπαθαν τίποτα. Έτσι και ο Χριστός, έμεινε τρεις ημέρες στον Άδη, χωρίς να πάθει τίποτα και ανασταίνεται, παίρνοντας μαζί Του στην αναστάσιμη αιωνιότητα κάθε άνθρωπο που πιστεύει σ' Αυτόν και όλους εμάς.

ΣΤ. Πρακτικές οδηγίες για την συμμετοχή μας στη Θεία Κοινωνία

☞ Έχουμε συμβουλευτεί τον Πνευματικό μας για το κάθε πότε μπορούμε να κοινωνούμε. Αυτό δεν σημαίνει ότι κάθε φορά που θέλουμε να κοινωνήσουμε πρέπει να εξομολογούμαστε. Χρειάζεται όμως να έχουμε Ιερέα- Πνευματικό και να συζητούμε μαζί του σχετικά, για να παίρνουμε ευλογία από αυτόν

☞ Προετοιμαζόμαστε με τη νηστεία, που είναι διπλή: αυτή που περιλαμβάνει τις αρτύσιμες τροφές (γάλα, κρέας, ψάρι, τυρί, αυγό) και αυτή που περιλαμβάνει τις αμαρτίες (κατάκριση, εγωισμός, κακία, θυμός, έλλειψη αγάπης κ.ο.κ.)

☞ Από βραδύς κάνουμε προσευχή. Μπορούμε να διαβάσουμε από την Καινή Διαθήκη ή κάποιο πνευματικό βιβλίο. Αποφεύγουμε τις εξόδους, την τηλεόραση, τις κακές μας συνήθειες, όσο είναι δυνατόν.

☞ Στην Εκκλησία προσερχόμαστε με τάξη και ευπρέπεια. Συμμετέχουμε και στη Θεία Λειτουργία. Δεν πηγαίνουμε απλώς για να κοινωνήσουμε. Η προσευχή στη Λειτουργία μάς βοηθά να έρθουμε πιο κοντά στο Θεό και να προετοιμαστούμε καλύτερα για τη Θεία Κοινωνία, για την υπαρξιακή ένωσή μας με το Θεάνθρωπο Ιησού Χριστό.

☞ Προσέχουμε την εμφάνισή μας. Οι κοπέλες δε φορούν κραγιόν στα χείλη. Περιμένουμε προσευχόμενοι, υπομονετικά να έρθει η σειρά μας.

☞ Όταν έρθει η στιγμή της Θείας Κοινωνίας, κάνουμε με ευλάβεια το Σταυρό μας, λέμε το όνομά μας στον Ιερέα, κρατάμε το Μανδήλιο κάτω από το σαγόνι μας και ανοίγουμε καλά το στόμα μας. Μόλις ο ιερέας μας μεταλάβει, σκουπιζόμαστε προσεκτικά, για να μην μείνει ούτε ίχνος της Θείας Κοινωνίας στα χείλη μας, και, φεύγοντας, κάνουμε το σταυρό μας.

☞ Φροντίζουμε η μέρα μας να προχωρεί ανάλογα με την Χάρη του Θεού που λαμβάνουμε όταν κοινωνούμε. Προσπαθούμε να είμαστε ειρηνικοί και να πορευόμαστε με αγάπη, για να ζούμε την παρουσία του Χριστού διαρκώς ανάμεσά μας.

☞ Δεν μένουμε μόνο στην Θεία Κοινωνία των Μεγάλων Εορτών της Εκκλησίας (Χριστούγεννα, Πάσχα). Είναι κρίμα να είμαστε μακριά από το Χριστό τον υπόλοιπο χρόνο. Καλλιεργούμε στην

ψυχή μας τον πόθο της Θείας Κοινωνίας και ζούμε έτσι την Εκκλησία ως αγία ενότητα με το Χριστό και μεταξύ μας. Διότι μόνο όταν κοινωνούμε συμμετέχουμε σ' αυτό που πραγματικά είναι η Εκκλησία, δηλαδή Σώμα Χριστού, Βασιλεία του Θεού στη γη.

Ζ. Ο αστρονομικός προσδιορισμός της εορτής του Πάσχα

Ο προσδιορισμός της Κυριακής του Πάσχα αποτέλεσε περίπλοκο πρόβλημα για τις Εκκλησίες και προκάλεσε σφοδρές έριδες. Η Α' Οικουμενική σύνοδος της Νίκαιας (325) όρισε ως μέρα του Πάσχα την πρώτη Κυριακή μετά την πανσέληνο που ακολουθεί την εαρινή ισημερία της 21ης Μαρτίου. Καθόρισε επίσης ότι, εφόσον η πανσέληνος είναι Κυριακή, το Πάσχα θα γιορτάζεται την αμέσως επόμενη Κυριακή. Επειδή η πρώτη μέρα της Σελήνης τοποθετείται μεταξύ 8ης Μαρτίου και 5ης Απριλίου, το Πάσχα μπορεί να πέσει στο διάστημα μεταξύ 22ας Μαρτίου και 25ης Απριλίου.

Οι ημερομηνίες αυτές υπολογίζονται με το παλαιό ημερολόγιο (Γρηγοριανό), γιατί μ' αυτό καθορίζεται η εαρινή ισημερία. Για να βρούμε τα όρια μέσα στα οποία γιορτάζεται το Πάσχα, σύμφωνα με το νέο ημερολόγιο, προσθέτουμε 13 μέρες.

Έτσι βρίσκουμε ότι οι ημερομηνίες του ορθόδοξου Πάσχα κυμαίνονται από τις 4 Απριλίου ως τις 8 Μαΐου. Επειδή για τον καθορισμό του ορθόδοξου Πάσχα η εαρινή ισημερία υπολογίζεται με βάση το παλαιό ημερολόγιο, οι παλαιοημερολογίτες και οι νεοημερολογίτες γιορτάζουν το Πάσχα την ίδια μέρα. Αντίθετα, οι ρωμαιοκαθολικοί και οι προτεστάντες καθορίζουν την εαρινή ισημερία με βάση το νέο ημερολόγιο και γι' αυτό γιορτάζουν συνήθως το Πάσχα μια βδομάδα νωρίτερα από τους Ορθόδοξους.

Το Πάσχα συμβαίνει να γιορτάζεται ταυτόχρονα από τις Δυτικές εκκλησίες και την Ορθόδοξη, όταν η πρώτη πανσέληνος μετά την εαρινή ισημερία πέφτει μετά τις 28 Μαρτίου.

Το Ιουδαϊκό (Εβραϊκό) Πάσχα γιορτάζεται σήμερα κατά την πανσέληνο της εαρινής ισημερίας, δηλ. μεταξύ 30 Μαρτίου και 27 Απριλίου. Παλιότερα το ιουδαϊκό Πάσχα (γνωστό ως Νομικό Πάσχα) γιορταζόταν σύμφωνα με το Μωσαϊκό νόμο μεταξύ 3ης Απριλίου και 1ης Μαΐου.

Η. Οι άγιοι Επτά Παίδες εν Εφέσω

Στα μέσα του 3ου αιώνα μ.Χ., όταν ο αυτοκράτορας Δέκιος κυνηγούσε τους χριστιανούς και βασάνιζε και σκότωνε χωρίς καμία διάκριση νέους και γέροντες, στην περιοχή της Εφέσου στην Μικρά Ασία ζούσαν επτά φίλοι. Τα ονόματά τους ήταν Μαξιμιλιανός, Εξακουστοδιανός, Ιάμβλιχος, Μαρτινιανός, Διονύσιος, Αντωνίνος και Κωνσταντίνος. Ο Δέκιος επισκέφτηκε την Έφεσο και έδωσε διαταγή να συγκεντρωθεί όλος ο πληθυσμός, για να θυσιάσει στους θεούς. Παράλληλα, έδωσε την εντολή να συλληφθούν όλοι οι χριστιανοί. Ο Μαξιμιλιανός, που ήταν γιος του επάρχου της πόλης και υπηρετούσε με τους άλλους έξι φίλους στη φρουρά της περιοχής, στενοχωρούνταν ιδιαίτερα με την κατάσταση αυτή και κάθε φορά που αναγγέλλονταν η τέλεση της θυσίας, πήγαινε σε έναν μικρό ναό, μαζί με τους φίλους του, και προσεύχονταν όχι μόνο για να έχουν κουράγιο οι χριστιανοί που αντιμετώπιζαν τον διωγμό, αλλά και να μην χαθούν οι ψυχές των ειδωλολατρών.

Ο Δέκιος τους συνέλαβε. Τους είδε όμως νέους και αποφάσισε να τους δώσει προθεσμία λίγες ημέρες, προκειμένου να το ξανασκεφτούνε. Οι επτά φίλοι αποφάσισαν να καταφύγουν σε ένα σπήλαιο, που βρισκόταν έξω από την πόλη, να κάνουν την προσευχή τους και να περιμένουν την ώρα του μαρτυρίου. Όταν ο αυτοκράτορας επέστρεψε στην Έφεσο, διέταξε να παρουσιαστούν μπροστά του. Το προηγούμενο βράδυ, οι νέοι προσευχήθηκαν μέχρι αργά και κουρασμένοι αποκοιμήθηκαν. Ο Θεός όμως επέτρεψε να μην ξυπνήσουν καθόλου. Ο Δέκιος μάταια τους περίμενε. Όταν πληροφορήθηκε από τους γονείς των παιδιών, παρά το ότι αρχικά εκείνοι δεν ήθελαν να το πούνε, πού είχαν καταφύγει οι επτά φίλοι, διέταξε να σφραγίσουν την είσοδο του σπηλαίου και να βάλουν πολλές πέτρες, για να μην μπορούν να βγούνε από εκεί. Δύο χριστιανοί ιερείς κατάφεραν μετά από λίγες ημέρες να πάνε στο σπήλαιο και να χαράξουν σε δύο μολυβένιες πλάκες τα ονόματα των επτά φίλων και να τις τοποθετήσουν σε ένα σεντούκι, το οποίο το έκρυψαν κάπου εκεί κοντά.

Μετά 194 χρόνια, όταν αυτοκράτορας πλέον στο Βυζάντιο ήταν ο Θεοδόσιος ο Μικρός και οι διωγμοί είχαν σταματήσει καθώς ο χριστιανισμός είχε γίνει επίσημη θρησκεία του κράτους, κάποια αίρεση διακήρυττε ότι δεν υπάρχει ανάσταση των νεκρών. Ο αυτοκράτορας παρακαλούσε το Θεό να δώσει ένα σημείο, για να αντιληφθεί ο κόσμος ότι η αίρεση δεν είχε δίκιο. Τότε ο ιδιοκτήτης του κτήματος στο οποίο βρισκόταν το σπήλαιο στο οποίο ήταν οι επτά φίλοι, αποφάσισε να φτιάξει μάνδρα για τα πρόβατά του. Βρήκε ως πρόσφορο υλικό τις πέτρες, που είχαν σφραγισμένη την είσοδο του σπηλαίου. Ο Θεός, εκείνη την ώρα, επέτρεψε να ξυπνήσουν τα παιδιά από τον βαθύ τους ύπνο. Αισθάνθηκαν να πεινούν. Αποφάσισαν να στείλουν έναν από αυτούς, τον Ιάμβλιχο, να πάει στην Έφεσο να πάρει ψωμί για να φάνε και να δει τι σκόπευε να κάνει ο Δέκιος, τη στιγμή που θα παρουσιάζονταν μπροστά του.

Φτάνοντας στην είσοδο της πόλης, ο Ιάμβλιχος απόρησε βλέποντας το σημείο του Σταυρού στις πόρτες των σπιτιών. Ακόμη, έμεινε έκπληκτος από το γεγονός ότι δεν αναγνώριζε την ίδια την πόλη. Πήγε στην αγορά, αγόρασε ψωμί και έδωσε στον φούρναρη ένα νόμισμα που είχε. Εκείνος τον ρώτησε μήπως είχε βρει κάποιον θησαυρό, διότι το νόμισμα είχε το ομοίωμα ενός πολύ παλιού αυτοκράτορα. Μαζεύτηκε κόσμος γύρω του και τον έπιασαν και τον πήγαν στον διοικητή της περιοχής. Αυτός του ζήτησε να του αποκαλύψει πού βρήκε τον θησαυρό. Ο Ιάμβλιχος του απάντησε ότι τα νομίσματα ανήκαν στους γονείς του και όταν του είπε τα ονόματά τους, ο διοικητής απόρησε γιατί αυτά τα ονόματα του ήταν παντελώς άγνωστα. Ο Ιάμβλιχος τότε του ζήτησε να πάνε στο σπήλαιο. Ο διοικητής πήρε τον Επίσκοπο της περιοχής και με πλήθη πιστών μετέβησαν εκεί.

Στην είσοδο της σπηλιάς βρήκαν τις μολυβένιες πλάκες, που διηγούνταν το μαρτύριο των αγίων. Μπήκαν μέσα και βρήκαν και τους άλλους έξι νέους. Ο επίσκοπος και ο διοικητής έγραψαν στον αυτοκράτορα Θεοδόσιο, αναγγέλλοντάς του την ανάσταση των επτά παιδιών και εκείνος πήγε στην Έφεσο, έπεσε στα πόδια των παιδιών, άκουσε την θαυμαστή ιστορία τους και την διέδωσε σε όλο τον κόσμο, για να μάθουν όλοι ότι υπάρχει ανάσταση. Οι επτά νέοι όμως έγειραν στο πλάι και αποκοιμήθηκαν, αυτή τη φορά για πάντα. Το επόμενο βράδυ εμφανίστηκαν στον ύπνο του αυτοκράτορα και του ζήτησαν να αφήσει τα σώματά τους μέσα στο σπήλαιο, για να περιμένουν την ανάσταση όλων των ανθρώπων στην δεύτερα παρουσία του Χριστού.

Το σπήλαιο υπάρχει μέχρι και σήμερα και το ευλαβούνται ακόμη και οι μουσουλμάνοι, γιατί η Έφεσος ανήκει στους Τούρκους.

Η Εκκλησία μας τιμά την μνήμη των επτά παιδιών κάθε χρόνο στις 4 Αυγούστου.

Θ. Ο ακίνδυνος και ο επικίνδυνος (π. Θ.Μ.)

Ο Χριστός που βλέπουμε στην τηλεόραση τις ημέρες του Πάσχα είναι ένας άνοστος, γλυκερός, συναισθηματικός, ξανθωπός, γαλανός, ένας Χριστός βγαλμένος μέσα από τις χολιγουντιανές υπερπαραγωγές του Ιησού από την Ναζαρέτ, του Χιτώνα, του Μπεν Χουρ, του Βασιλιά, του Βαραββά, ένα παραμύθι φερμένο και παιγμένος δεκαετίες τώρα, με την ίδια μονότονη επανάληψη. Ένας ακίνδυνος Χριστός της βιομηχανίας των λαμπάδων, των δώρων, των

αυγών, ένας Χριστός άνθρωπος και τίποτε άλλο, ένας σπουδαίος άνθρωπος που ήρθε και πέρασε και που η θρησκευτική μονομανία και οι δεισιδαιμονίες που για το καλό του χρόνου μας επιβάλλουν να παρακολουθούμε τις ταινίες του, να πηγαίνουμε την Μεγάλη Παρασκευή να χαιρετίσουμε τον Επιτάφιο και να αφήσουμε και κανένα δάκρυ, έτσι για το καλό, να τον συνοδεύσουμε με τις λαμπάδες μας (ή με τις φιλαρμονικές) στην πορεία του Επιταφίου και μετά να τσιμπήσουμε και κάτι θαλασσινό ή και κρεατικό, δεν έχει σημασία, αφού τα πάντα περνούν από το στομάχι.

Αλλά αν μείνουμε μόνο σ' αυτά θα χάσουμε αυτόν τον Χριστό που η Εκκλησία ζει και προβάλλει, τον επικίνδυνο Χριστό για το βόλεμά μας, για την ζωή μας, για τη νοοτροπία μας, για τον πολιτισμό μας. Και είναι επικίνδυνος ο Χριστός γιατί στην εγωιστική παντοδυναμία του ανθρώπου προβάλλει την θυσία του Θεανθρώπου. Ο Χριστός της Εκκλησίας δεν είναι ο δάσκαλος τω ανθρώπων, αλλά ο Σωτήρας όλων μας, δεν είναι αυτός που μιλά για Αγάπη αλλά κάνει πράξη την Αγάπη, θυσιάζοντας την ύπαρξη Του για να ζήσουμε αιώνια, θυσιάζοντας τον εαυτό Του με την απόλυτη γνώση ότι και οι μετά απ' Αυτόν θα εξακολουθούν καθημερινά να τον Σταυρώνουν με τις αμαρτίες τους και να μην νιώθουν ότι υπάρχει σωτηρία.

Είναι επικίνδυνος ο Χριστός της Εκκλησίας γιατί ενώ είναι Θεός γίνεται άνθρωπος και πεθαίνει για μας, ενώ σήμερα ο άνθρωπος γίνεται θεός του εαυτού του αγνοώντας τον Χριστό. Είναι επικίνδυνος ο Χριστός της Εκκλησίας γιατί ξέρει να συγχωρεί και να βάζει τον Ληστή στον Παράδεισο, ενώ σήμερα ο άνθρωπος ξέρει μονάχα να κατακρίνει τον άλλο και να τον κάνει κόλασή του. Είναι επικίνδυνος ο Χριστός της Εκκλησίας γιατί δέχεται τον άνθρωπο όπως είναι, με τα τραύματά του, με τις πληγές του, με τις αδυναμίες του και τον μεταμορφώνει, ενώ ο σύγχρονος άνθρωπος δέχεται μόνο τους τέλειους της διαφήμισης κι αυτούς που κάνουν τα θελήματά του.

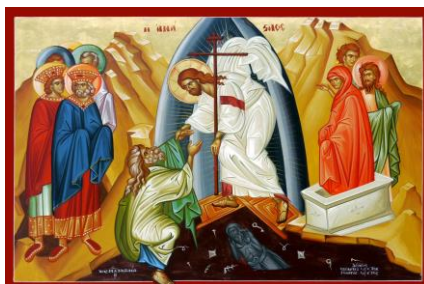
Είναι επικίνδυνος ο Χριστός γιατί προσφέρει την αναρχία της Αγάπης, ενώ η ανθρώπινη εξουσία στηρίζεται στο δίκιο του οικονομικά ισχυρού. Είναι επικίνδυνος ο Χριστός της Εκκλησίας γιατί προτείνει μια αλλιώτικη ζωή βασισμένη στην ευαισθησία για τον Άλλο, ενώ η εποχή μας μιλάει μόνο για τα ατομικά δικαιώματα που μετριούνται με μεζούρες. Είναι επικίνδυνος ο Χριστός της Εκκλησίας γιατί μιλάει για Πόνο και Κόπο, ενώ οι άνθρωποι τα θέλουν όλα χωρίς να κοπιάσουν για τίποτα.

Είναι επικίνδυνος ο Χριστός της Εκκλησίας γιατί δίνει σ' όλους μας το χέρι της Ανάστασης κι εμείς μάθαμε να βασιζόμαστε μόνο στα δικά μας χέρια. Είναι επικίνδυνος ο Χριστός της Εκκλησίας γιατί δεν είναι απλώς ένα ιστορικό γεγονός, αλλά μία καθημερινή πραγματικότητα. Είναι επικίνδυνος ο Χριστός της Εκκλησίας, γιατί μας δίνει το Σώμα και το Αίμα του που μάθαμε να τρεφόμαστε με τα άχυρα της κατευθυνόμενης ζωής. Μα πάνω απ' όλα είναι επικίνδυνος ο Χριστός της Εκκλησίας γιατί μας έδωσε την ελευθερία αντί να είμαστε δούλοι των παθών, της αμαρτίας, της αδιαφορίας, της καλοπέρασης.

Ζούμε οι περισσότεροι έναν ακίνδυνο Χριστό, έναν γλυκό και συναισθηματικό άνθρωπο. Καιρός να ζήσουμε τον επικίνδυνο Θεάνθρωπο, αυτόν που βάζει μαχαίρι στις καρδιές μας και τις κάνει κομμάτια, κομμάτια που μοιράζονται σε όλους γιατί οι πληγωμένες καρδιές μας κοντά του δεν έχουν τίποτε άλλο παρά Αγάπη και Ελευθερία. Κι όσο αυτοί που κατευθύνουν τις ζωές μας νιώθουν πως υπάρχει ο Χριστός της ελευθερίας, τόσο θα αγωνίζονται να κρατήσουν και να κρατήσουμε τον ακίνδυνο Χριστό.

Εμείς ας διαλέξουμε!

Μια προσωπική επανάσταση

Κείμενο 1 και σχόλια:

Έλεγαν για τον αββά Παφνούτιο πως δεν είχε βάλει ποτέ κρασί στο στόμα του και το νερό ακόμη το έπινε με μέτρο. Όμως κάποτε, ενώ περπατούσε στην έρημο, βρέθηκε χωρίς να το θέλει στα λημέρια μιας συμμορίας ληστών που έτυχε εκείνη την ώρα να είναι πεσμένοι όλοι τους στο φαγοπότι. Ο αρχιληστής που γνώριζε τον ερημίτη και ήξερε πως δεν έπινε ποτέ κρασί, γέμισε το μεγάλο ξύλινο ποτήρι του μέχρι τα χείλια και με το σπαθί γυμνό στο άλλο χέρι τον απείλησε πως θα τον έσφαζε εκείνη την στιγμή, αν δεν το άδειαζε ως τον πάτο.

- Θα το πω, είπε άφοβα ο όσιος, όχι για χατίρι της κεφαλής μου, αλλά γιατί πιστεύω ότι χάρη σ' αυτό θα σε ελεήσει ο Θεός και σ' αυτόν τον κόσμο και στον άλλο. Και λέγοντας αυτά άδειασε το ποτήρι.
- Συγχώρησέ με, Αββά, είπε μετανιωμένος για το άσχημο φέρεσίμο του ο ληστής. Σου δίνω τον λόγο μου πως από σήμερα δεν θα κάνω κακό σε άνθρωπο.

Το ίδιο υποσχεθήκανε και οι άλλοι ληστές. Θυσιάζοντας το θέλημά του ο άγιος γέροντας για την αγάπη του πλησίον του κέρδισε για τον Χριστό ολόκληρη την συμμορία.

Δεν είχε βάλει ποτέ κρασί στο στόμα του: ήταν ένας κανόνας που ακολουθούσε ο γέροντας. Η άσκηση είναι ανταπόδοση, παραίτηση δηλαδή από τα δικαιώματά μας. Το να πει κάποιος κρασί δεν είναι κακό. Όμως ο γέροντας ήθελε να δείξει ε τον τρόπο αυτό ότι πιο πάνω από το δικαίωμά του ήταν η αγάπη για τον Χριστό. Έτσι, για λόγους πνευματικής προπόνησης και για να αποδείξει στον εαυτό του ότι ήθελε να αγαπά τον Χριστό πιο πάνω από το «εγώ» του, έκοψε το κρασί.

Γέμισε το μεγάλο ξύλινο ποτήρι: ο αρχιληστής ήθελε να κοροϊδέψει τον άγιο, να του δείξει ότι μπροστά στην ζωή παραιτείσαι από κάθε άσκηση, ακόμη και από την πίστη στον Χριστό. Ο ληστής λειτουργούσε ως κακέκτυπο του διαβόλου, που μας λέει ότι «όλα είναι μάταια», ότι δεν χρειάζεται να παλεύουμε για πολλά, διότι μία στιγμή όλα θα καταρρεύσουν, ότι τίποτε δεν έχει νόημα, μόνο το να γλεντάς την ζωή σου.

Θα σε ελεήσει ο Θεός: ο άγιος δεν θέλει ο ληστής να κάνει ένα ακόμη έγκλημα. Πίνοντας του δείχνει ότι υπάρχουν όντως σημαντικά και ασήμαντα πράγματα, όμως δεν είναι η εξουσία που προηγείται αλλά η αγάπη. Ο άγιος επειδή αγαπά τον ληστή, δεν θέλει να του φορτώσει μία ακόμη αμαρτία.

Κέρδισε για τον Χριστό ολόκληρη την συμμορία: ο ληστής καταλαβαίνει ότι ο άγιος αγαπά τον Χριστό και επομένως και εκείνον. Συγκλονίζεται και αυτός και ολόκληρη η συμμορία του. Η ληστεία δεν είναι επανάσταση, αλλά η αγάπη. Έτσι θα κάνει την δική του επανάσταση αγάπης και θα αλλάξει!

Κείμενο 2 και σχόλια:

Ένας από τους γέροντες της σκήτης αρρώστησε κάποτε και επεθύμησε, ως άνθρωπος, να φάει λίγο ζεστό ψωμί. Πού να βρεθεί όμως τέτοιο πράγμα σ' εκείνη την έρημο;

Όταν το έμαθε ένας από τους νέους μοναχούς έβαλε στο δισάκι του όλα τα ξερά ψωμιά που είχε και ξεκίνησε για τη Αλεξάνδρεια. Η πόλη απείχε δύο ημερών δρόμο από τη έρημο. Ο καλός νέος αφήφησε τον κόπο. Κατέβηκε, άλλαξε τα ψωμιά κι επέστρεψε όσο πιο γρήγορα μπορούσε στην σκήτη.

- Πού βρήκες φρέσκο ψωμί; Τον ρωτούσαν με απορία οι άλλοι μοναχοί.
- Στη Αλεξάνδρεια, απαντούσε με πολλή φυσικότητα εκείνος, σαν να επρόκειτο για το γειτονικό χωριό.

Όταν το άκουσε ο γέροντας δεν ήθελε με κανέναν τρόπο να το κρατήσει.

- Πώς να το φάγω; έλεγε. Αυτό είναι το αίμα του αδελφού μου.

Οι άλλοι όμως τον ανάγκασαν να το φάει για να μην πάει χαμένη η θυσία του νέου μοναχού.

Λίγο ζεστό ψωμί: κάποτε ούτε τα πιο μικρά πράγματα δεν μπορούμε να έχουμε. Γι' αυτά όμως τσακωνόμαστε με τους δικούς μας, με τους γονείς, τα αδέρφια μας, τους συμμαθητές μας, τους οικείους μας. Δεν μας νοιάζουν τα μεγάλα, αλλά τα μικρά. Ο γέροντας επιθυμεί λίγο ζεστό ψωμί, αλλά αυτό δεν υπάρχει. Εννοείται ότι δεν θα τσακωνόταν με κανέναν. Θα μείνει όμως με το παράπονο για κάτι που δεν μπορεί να έχει.

Ο καλός νέος αφήφησε τον κόπο: βρίσκεται ένας νέος μοναχός που δεν υπολογίζει τον κόπο. Ξεκινά και πηγαίνει για τη αγάπη του αρρώστου μοναχού στην Αλεξάνδρεια, σε απόσταση τεσσάρων ημερών να πας και να έρθεις με τα πόδια. Η χαρά της αγάπης νικά τον κόπο!

Αυτό είναι το αίμα του αδερφού μου: ο γέροντας συνειδητοποιεί τι ήταν αυτό που ζήτησε και ντρέπεται. Όμως οι άλλοι μοναχοί του λένε ότι θα περιφρονήσει τον κόπο και την θυσία του νέου μοναχού και αυτό θα είναι τραγικό. Ο γέροντας ήθελε κάτι το οποίο δεν γινόταν. Κανείς δεν μπορούσε να του το εκπληρώσει, γιατί θεωρούσαν άσκοπο τον κόπο τεσσάρων ημερών. Μόνο ένας που αγαπούσε όμως αληθινά δεν υπολόγισε τον κόπο και πήγε και έφερε λίγο ζεστό ψωμί. Αυτή είναι επανάσταση της αγάπης!

Β. Επανάσταση και επαναστάσεις

Οι άνθρωποι και ιδίως οι νεότεροι ονειρευόμαστε επαναστάσεις που θα αλλάξουν τον κόσμο. **Όμως η αυθεντική επανάσταση είναι προσωπική και είναι αυτή της αγάπης!** Πηγάζει από την ανάσταση του Χριστού και έγκειται στην παραίτηση από τον εαυτό μας, από το θέλημά μας, έγκειται στον κόπο για τους άλλους.

Αυτός ο δρόμος ανοίγει μόνο με την πίστη στον Χριστό! Όταν βλέπουμε τον άλλο ως αφορμή για να αγαπήσουμε και να προσφέρουμε, ως ευκαιρία να παραιτηθούμε από το εγώ μας, ως ευκαιρία να κοπιάσουμε. Ο δρόμος αυτός δεν έχει να κάνει τόσο με το σήμερα, διότι ο πολιτισμός μας είναι ατομοκεντρικός. Ας μην ξεχνάμε όμως ότι την μεγαλύτερη χαρά που μπορούμε να πάρουμε μας την δίνει η προσφορά στον άλλο, η παραίτησή μας από το θέλημά μας, από τα δικαιώματά μας, όταν ο άλλος νιώθει ότι τον αγαπούμε.

Όταν κάνουμε λίγες δουλειές στο σπίτι με προθυμία, όταν είμαστε συνεπείς στις υποχρεώσεις μας, όταν κρίνουμε τον κόσμο με γνώμονα το κοινό καλό, όταν δεν λέμε ότι προηγούμαστε εμείς, αλλά ότι χρειάζεται να υπηρετήσουμε ό,τι αξίζει για όλους, τότε ήδη έχουμε αρχίσει να κάνουμε τη επανάστασή μας.

Επανάσταση είναι η ταπείνωση. Είναι η προσευχή. Είναι το αίσθημα ότι δεν είμαστε εμείς που κερδίζουμε, αλλά ο Θεός που μας βοηθά.

Επανάσταση είναι να μην μας αρέσει η αδικία και να υπερασπιζόμαστε με τον λόγο, τα έργα, την προσευχή αυτόν που αδικείται. Γενικά όμως επανάσταση με βία δεν έχει νόημα.

Επανάσταση είναι τελικά η συγχώρεση! Όμως αυτοί οι δρόμοι προϋποθέτουν την ΑΓΑΠΗ! Γι' αυτό η επανάσταση στην Εκκλησία πηγάζει από τη μίμηση του Χριστού, από την απουσία συμβιβασμού με το κακό!

Γ. Ένα τραγούδι:

«Μια σκέψη μου 'ρθε στο μυαλό μ' αυτήν σ' αφήνω, γεια σου! Μονάχα όσα έδωσες για πάντα είναι δικά σου» (Ένα τραγούδι του Σταμάτη Σπανουδάκη)

Για πάντα είναι δικά σου: αν παραιτηθούμε από την κτητικότητα, να κρατάμε για τον εαυτό μας τα δικαιώματά μας, όσα μας συμφέρουν, όσα θεωρούμε δικά μας, αν αρχίζουμε να δίνουμε τότε κάνουμε την πραγματική επανάσταση. Προϋπόθεση η πίστη στον Θεό!

Δ. Παράιτηση από το θέλημά μας(του Αγίου Σιλουανού του Αθωνίτου)

Όταν η χάρη είναι μαζί μας, είμαστε δυνατοί στο πνεύμα . Όταν όμως την χάσουμε, βλέπουμε την αδυναμία μας, βλέπουμε πως χωρίς τον Θεό δεν μπορούμε ούτε να σκεφτούμε το καλό. Πώς μπορείς να ξέρεις αν ζεις σύμφωνα με το θέλημα του Θεού; Να η ένδειξη: Αν στενοχωριέσαι για κάτι, αυτό σημαίνει πως δεν παραδόθηκες τελείως στο θέλημα του Θεού, έστω κι αν σου φαίνεται πως ζεις σύμφωνα με το θέλημα του Θεού. Όποιος ζει κατά το θέλημα του Θεού, αυτός δεν μεριμνά για τίποτε. Κι αν κάτι του χρειάζεται, παραδίνει τον εαυτό του και την ανάγκη του στον Θεό. Κι αν πάρει ότι θέλει, μένει ήρεμος, σαν να το είχε. Ψυχή που παραδόθηκε στο θέλημα του Θεού δεν φοβάται τίποτε: ούτε θύελλες, ούτε ληστές, ούτε τίποτα άλλο. Ότι κι αν έλθει, λέγει: «Έτσι ευδοκεί ο Θεός», κι έτσι διατηρείται η ειρήνη στην ψυχή και στο σώμα. Το καλύτερο έργο είναι να παραδοθούμε στο θέλημα του Θεού και να βαστάζουμε τις θλίψεις με ελπίδα. Ο Κύριος βλέποντας τις θλίψεις μας δεν θα επιτρέψει ποτέ κάτι που να ξεπερνά τις δυνάμεις μας. Αν οι θλίψεις μας φαίνονται υπερβολικές, αυτό σημαίνει πως δεν έχουμε παραδοθεί στο θέλημα του Θεού. ...

... Όποιος κάνει το θέλημα του Θεού, είναι ευχαριστημένος με όλα , έστω κι αν είναι φτωχός και ίσως ασθενής και πάσχει, γιατί τον ευφραίνει η χάρη του Θεού. Όποιος όμως δεν είναι ικανοποιημένος με την μοίρα του και γογγύζει για την αρρώστια του ή εναντίον εκείνου που τον προσέβαλε, αυτός να ξέρει πως κατέχεται από υπερήφανο πνεύμα και έχασε την ευγνωμοσύνη για τον Θεό. Αλλ' ακόμα και σε μια τέτοια περίπτωση μη στενοχωριέσαι, αλλά ζήτησε μ' επιμονή από τον Κύριο πνεύμα ταπεινό. Κι όταν έλθει σ' εσέ το ταπεινό Πνεύμα του Θεού που αναζητάς, τότε θα Τον αγαπήσεις και θα έχεις βρει ανάπαυση, παρ' όλες τις θλίψεις σου. Ψυχή που απέκτησε την ταπείνωση θυμάται πάντα τον Θεό και αναλογίζεται: «Ο Θεός με έκτισε' έπαθε για μένα' συγχωρεί τις αμαρτίες μου και με παρηγορεί' με τρέφει και φροντίζει για μένα. Γιατί λοιπόν να μεριμνώ εγώ για τον εαυτό μου ή τι έχω να φοβηθώ, έστω κι αν με απειλή ο θάνατος». ...

... Κάθε ψυχή που ταραζεται από οποιαδήποτε αιτία πρέπει να καταφεύγει στον Κύριο και ο Κύριος θα την καθοδηγήσει. Αυτό όμως γίνεται κυρίως σε καιρό συμφοράς και απροσδόκητου συγχύσεως – κανονικά πρέπει να ρωτάμε τον πνευματικό , γιατί αυτό είναι ταπεινότερο. ...

Και όλα, όλα δίνουν τότε αγάπη στην καρδιά, διότι όλα είναι του Θεού. Ο Κύριος νοθετεί με το έλεός Του τον άνθρωπο, για να δέχεται μ' ευγνωμοσύνη τις θλίψεις. Ποτέ σ' όλη μου τη ζωή, ούτε μια φορά δεν εγόγγυσα για τις θλίψεις, αλλά τα δεχόμουν όλα σαν φάρμακο από τα χέρια του Θεού και πάντα Τον ευχαριστούσα και γι' αυτό ο Κύριος μου έδωσε να υπομένω ελαφρά τον αγαθό ζυγό Του. Όλοι οι κάτοικοι της γης υφίστανται αναπόφευκτα θλίψεις. Και παρόλο που δεν είναι μεγάλες οι θλίψεις που παραχωρεί ο Κύριος, όμως φαίνονται στους ανθρώπους αφόρητες και συντριπτικές. Κι αυτό γίνεται, διότι οι άνθρωποι δεν θέλουν να ταπεινωθούν ενώπιον του Θεού και να παραδοθούν στο θέλημά Του. Όσοι όμως άφησαν τον εαυτό τους στο θέλημα του Θεού, αυτούς

τους καθοδηγεί ο Ίδιος ο Κύριος με τη χάρη Του και υπομένουν με ανδρεία τα πάντα για χάρη του Θεού, τον Οποίο αγάπησαν και με τον Οποίο θα δοξάζονται αιώνια.

Όταν η Παναγία βρισκόταν κοντά στον Σταυρό, η θλίψη Της ήταν ακατάληπτα μεγάλη, επειδή Αυτή αγαπούσε τον Υιό της περισσότερο απ' ό,τι μπορεί κανείς να φαντασθεί. Κι εμείς ξέρομε πως όσο μεγαλύτερη είναι η αγάπη, τόσο μεγαλύτερη είναι και η λύπη. Κατά την ανθρώπινη φύση η Θεοτόκος δεν θα μπορούσε με κανένα τρόπο να μην υποκύψει στις θλίψεις Της' παραδόθηκε όμως στο θέλημα του Θεού και το Άγιο Πνεύμα Την ενίσχυσε ν' αντέξει στον πόνο της. Μετά την Ανάληψη του Κυρίου η Παναγία έγινε η μεγάλη παρηγοριά στις θλίψεις για όλο τον λαό του Θεού. Ο Κύριος έδωσε επί γης το Άγιο Πνεύμα και όσοι Το έλαβαν αισθάνονται τον παράδεισο μέσα τους. Ίσως πεις: Γιατί λοιπόν δεν έχω κι εγώ μια τέτοια χάρη; Διότι συ δεν παραδόθηκες στο θέλημα του Θεού, αλλά ζεις κατά δικό σου θέλημα. Παρατηρήστε εκείνον που αγαπά το θέλημά του. Αυτός δεν έχει ποτέ ειρήνη στην ψυχή και δεν ευχαριστείται με τίποτα' γι' αυτόν όλα γίνονται όπως δεν έπρεπε. Όποιος όμως δόθηκε ολοκληρωτικά στο θέλημα του Θεού, έχει την καθαρή προσευχή και η ψυχή του αγαπά τον Κύριο.

<https://www.pentapostagma.gr/2015/10/%CF%84%CE%BF-%CE%B8%CE%AD%CE%BB%CE%B7%CE%BC%CE%B1-%CF%84%CE%BF%CF%85-%CE%B8%CE%B5%CE%BF%CF%8D-%CE%BA%CE%B1%CE%B9-%CE%B7-%CE%B6%CF%89%CE%AE-%CE%BC%CE%B1%CF%82-%CE%AC%CE%B3%CE%B9%CE%BF%CF%82-%CF%83.html>

Ε. Η επανάσταση της συνείδησης

Αν ρίξουμε μια ματιά στα γεγονότα που διαδραματίζονται στον κόσμο μας σήμερα, θα συνειδητοποιήσουμε εύκολα ότι ζούμε σε επαναστατικούς καιρούς. Η επανάσταση των ημερών μας όμως, είναι εντελώς διαφορετική από οποιαδήποτε άλλη επανάσταση στην ιστορία της ανθρωπότητας. Η επανάσταση αυτή, δεν ξεκίνησε για να αναδιατάξει τις μορφές και τα σχήματα, ώστε να αντικατασταθούν τα παλιά και ξεπερασμένα με νέα, δυναμικά και πιο ζωηρά. Η επανάσταση αυτή, είναι σε θέση να οδηγήσει την ανθρωπότητα πέρα από τις μορφές και τα σχήματα. Η επανάσταση της εποχής μας είναι η επανάσταση της Συνείδησης.

Η Συνείδηση, η οποία κοιμάται αιώνες τώρα, κάτω από τα μάγια της ταύτισης με την ύλη, ξυπνά στις μέρες μας. Υπάρχει μια ολοένα και πιο ισχυρή παρόρμηση και ο αριθμός των ατόμων που ευαισθητοποιούνται στο ξύπνημα γίνεται όλο και μεγαλύτερος. Τα αποτελέσματα αυτής της παρόρμησης, ξυπνώντας από το όνειρο της ταύτισης με τον εξωτερικό κόσμο, γίνεται αισθητό από όλους και συνέχεια. Αλλά πολλοί από μάς αγνοούμε τι πραγματικά βιώνουμε. Όλοι αισθανόμαστε πως οι επιτυχίες που μπορούν να επιτευχθούν στον κόσμο αυτόν είναι όλο και λιγότερο ελκυστικές για μας. Αναγνωρίζουμε ότι πίσω από τις γήινες επιτυχίες και τις αποτυχίες πρέπει να υπάρχει κάτι βαθύτερο, κάτι πιο ουσιαστικό στην ζωή μας.

Το βλέπουμε μέρα με τη μέρα, ένας αυξανόμενος αριθμός νέων ανθρώπων, αμφισβητούν την καταλληλότητα των στόχων που προσφέρονται από την κοινωνική και θρησκευτική εκπαίδευση. Το σύστημα τους δείχνει τον 'σωστό' δρόμο και οι νέοι άνθρωποι εκτίθενται στην εμπειρία της κενότητας και της απελπισίας. Η κοινωνία προσφέρει μια «λύση» για το πρόβλημα με τη μορφή των προϊόντων της ψυχαγωγίας και της φαρμακευτικής βιομηχανίας και παρόχων υπηρεσιών κατανάλωσης και αγαθών. Σήμερα, όλες αυτές οι βιομηχανίες ευημερούν και είναι εξαιρετικά προσοδοφόρες. Προσφέρουν "βοήθεια" στους νέους στην καταπολέμηση του φόβου και στην θεραπεία άλλων επιφανειακών συμπτωμάτων.

Υπάρχει μόνο μια πύλη που οδηγεί έξω από αυτή την κατάσταση: και αυτή είναι η παρούσα στιγμή. Είμαστε σε θέση να μετατοπίσουμε το κέντρο βάρους της ζωής μας από τις περιφέρειες προς το κέντρο. Τι σημαίνει αυτό;

Η παρούσα κατάσταση της συνείδησης είναι αυτή στην οποία η συντριπτική πλειοψηφία των ανθρώπων ζουν. Αυτή είναι η κατάσταση της ταύτισης με τον νου, της κοιμισμένης συνείδησης που ονειρεύεται και αφηγείται την προσωπική μας ιστορία. Αυτή είναι η κατάσταση της τέλει ταύτισης με την σκέψη, τα συναισθήματα και τις επιθυμίες, όπου επιδιώκουμε τους στόχους της ζωής μας κοιτώντας μόνο στον κόσμο των μορφών και σχημάτων, είτε πρόκειται για μορφές ακατέργαστου υλικού (ο κόσμος που γνωρίζουμε με τα αισθητήρια όργανά μας) είτε για μορφές λεπτεπίλεπτου υλικού (σκέψεις, συναισθήματα). Η κινητήριος δύναμη της ύπαρξής μας σε αυτή την συνειδησιακή κατάσταση είναι η φιλοδοξία να γίνουμε κάτι ή κάποιοι και να έχουμε τον έλεγχο όλη την ώρα.

Η αφυπνισμένη συνείδηση και ο κόσμος της εσωτερικής σιωπής είναι πέρα από τον νου. Αυτή η η σιωπή, δεν έχει τίποτα να κάνει με την εσωτερική σιωπή που επιβάλλεις στον εαυτό σου με διάφορες τεχνικές διαλογισμού ή συγκέντρωσης, αλλά είναι μια απερίγραπτα ζωντανή, εσωτερική κενότητα. Εκεί δεν υπάρχει καμία προσπάθεια, καμία επιθυμία και φιλοδοξία και παραδίνουμε το τελευταίο προπύργιο που θέλει να έχει τον έλεγχο. Αυτή είναι η κατάσταση της τέλει παράδοσης και υποβολής, την υποβολή των εαυτών μας στην παρούσα στιγμή, στο τώρα.

Η επανάσταση της Συνείδησης, επομένως, πραγματοποιείται στο παρόν, στο τώρα, στην παρούσα στιγμή. Δεν υπάρχουν στρατηγικές, δεν υπάρχουν μεγάλοι ηγέτες, μόνο ήρωες οι οποίοι κατανοούν την εξελικτική πορεία της συνείδησης και επιτρέπουν στις διεργασίες του σύμπαντος να πραγματοποιηθούν μέσα τους.

Μετάφραση [Επιστήμη του Πνεύματος](http://epistimitoupneumatosis.com/2017/08/23/%CE%B5%CF%80%CE%B1%CE%BD%CE%AC%CF%83%CF%84%CE%B1%CF%83%CE%B7-%CF%84%CE%B7%CF%82-%CF%83%CF%85%CE%BD%CE%B5%CE%AF%CE%B4%CE%B7%CF%83%CE%B7%CF%82/) Από το βιβλίο: FrankM. Wanderer: The Revolution of Consciousness: Deconditioning

<http://epistimitoupneumatosis.com/2017/08/23/%CE%B5%CF%80%CE%B1%CE%BD%CE%AC%CF%83%CF%84%CE%B1%CF%83%CE%B7-%CF%84%CE%B7%CF%82-%CF%83%CF%85%CE%BD%CE%B5%CE%AF%CE%B4%CE%B7%CF%83%CE%B7%CF%82/>

ΣΤ. V for Vendetta

Η κινηματογραφική ταινία **V for Vendetta** είναι αμερικανικό δυστοπικό περιπετειώδες θρίλερ, παραγωγής 2005 σε σκηνοθεσία Τζέιμς ΜακΤιγκ. Το σενάριο έγραψαν οι Λίλι και Λάνα Γουατσόφσκι οι οποίες ανέλαβαν και την παραγωγή μαζί με τον Τζόελ Σίλβερ. Αποτελεί κινηματογραφική μεταφορά του ομότιτλου βιβλίου κόμικ των Άλαν Μουρ και Ντρίβιντ Λόιντ. Η ταινία διαδραματίζεται στο Λονδίνο του κοντινού μέλλοντος. Πρωταγωνιστεί η Νάταλι Πόρτμαν στο ρόλο της Ίβι, μιας εργαζόμενης κοπέλας που πρέπει να καθορίσει αν ο ήρωας της έχει γίνει η ίδια η απειλή την οποία μάχεται. Ο Χιούγκο Γουίβινγκ υποδύεται τον V, έναν θαρραλέο, χαρισματικό μαχητή της ελευθερίας που θέλει να εκδικηθεί αυτούς που τον παραμόρφωσαν. Ο Στίβεν Ρία υποδύεται τον ντετέκτιβ που ηγείται μιας απεγνωσμένης έρευνας να συλληφθεί ο V πριν ξεκινήσει επανάσταση.

Η ταινία είχε αρχικά προγραμματιστεί να κυκλοφορήσει στις 4 Νοεμβρίου 2005, μία μέρα πριν την 400ή επέτειο της Νύχτας του Γκάι Φωκς, αλλά καθυστέρησε μέχρι τις 17 Μαρτίου 2006. Παρά τα θετικά σχόλια που έλαβε από τους κριτικούς^[1], ο Άλαν Μουρ, έχοντας ήδη απογοητευτεί με τις κινηματογραφικές μεταφορές των κόμικ του *From Hell* και *The League of Extraordinary Gentlemen*, αφού διάβασε το σενάριο του *V for Vendetta* αρνήθηκε να δει την ταινία και αποστασιοποιήθηκε από αυτή.

Η ταινία έχει θεωρηθεί από πολλές πολιτικές ομάδες ως μια αλληγορία της καταπίεσης από την κυβέρνηση, με ελευθεριακούς και αναρχικούς να την έχουν χρησιμοποιήσει για να προωθήσουν τις πεποιθήσεις τους. Οι ακτιβιστές που ανήκουν στην ομάδα Ανώνυμοι (Anonymous) χρησιμοποιούν την ίδια μάσκα του Γκάι Φωκς, που έγινε δημοφιλής από την ταινία, όταν εμφανίζονται δημοσίως σε πολλές εκδηλώσεις υψηλού προφίλ, μιμούμενοι μία από τις βασικές σκηνές της. Ο Λόιντ έχει δηλώσει: "Η μάσκα του Γκάι Φωκς έχει πλέον γίνει ένα κοινό εμπορικό σήμα και ένα βολικό πλακάτ για χρήση σε διαμαρτυρία κατά της τυραννίας - και είμαι χαρούμενος με τους ανθρώπους που τη χρησιμοποιούν, φαίνεται αρκετά μοναδικό, ένα πρότυπο της λαϊκής κουλτούρας να χρησιμοποιείται κατά αυτό το τρόπο".^[2]

Τη δεκαετία του 2030, ο κόσμος είναι σε αναταραχή και σε πόλεμο, ενώ το Ηνωμένο Βασίλειο παραμένει σταθερό κάτω από το φασιστικό καθεστώς του κόμματος Νορσφάιρ. Πολιτικοί κρατούμενοι, ομοφυλόφιλοι και άλλοι ανεπιθύμητοι είναι φυλακισμένοι σε στρατόπεδα συγκέντρωσης. Η Ίβι Χάμοντ, μια κοπέλα που εργάζεται στο Βρετανικό Δίκτυο Τηλεόρασης, σώζεται από βιασμό των μελών της μυστικής αστυνομίας "Fingermen" από έναν μασκοφόρο εκδικητή γνωστό ως "V". Την οδηγεί σε μια στέγη για να παρακολουθήσει την καταστροφή του Κεντρικού Δικαστηρίου. Ο Νορσφάιρ εξηγεί το περιστατικό ως μια "επείγουσα κατεδάφιση" ενός δομικά ασταθούς κτιρίου, αλλά ο V διεκδικεί την ευθύνη καταλαμβάνοντας το τηλεοπτικό δίκτυο. Παροτρύνει τους πολίτες της Βρετανίας να ξεσηκωθούν κατά της κυβέρνησής τους και να τον

συναντήσουν σε ένα χρόνο, στις 5 Νοεμβρίου, έξω από τη Βουλή, την οποία υπόσχεται να καταστρέψει. Η Ίβι βοηθά τον V να ξεφύγει αλλά η ίδια χάνει τις αισθήσεις της κατά τη διάρκεια.

Ο V πηγαίνει την Ίβι στο λημέρι του, όπου της λέει ότι πρέπει να μείνει κρυμμένη μέχρι την 5η Νοεμβρίου της επόμενης χρονιάς για την ασφάλειά της. Αφού μαθαίνει ότι ο V σκοτώνει κυβερνητικούς αξιωματούχους, δραπετεύει στο σπίτι του αφεντικού της, του κωμικού και παρουσιαστή Γκόρντον Ντίτριχ. Ως αντάλλαγμα της εμπιστοσύνης που του έδειξε, ο Ντίτριχ της αποκαλύπτει μια συλλογή από απαγορευμένα υλικά όπως ανατρεπτικούς πίνακες, ένα Κοράνι αντίκα και ομοφυλοφιλικές φωτογραφίες του Ρόμπερτ Μέλπελθορπ. Ο Ντίτριχ εξηγεί ότι πρέπει να κρύβει τις σεξουαλικές του προτιμήσεις ώστε να διατηρήσει την τηλεοπτική του καριέρα. Ο Γκόρντον παρουσιάζει μια υπερβολική σάτιρα της κυβέρνησης στην εκπομπή του και το σπίτι του δέχεται εισβολή, στην οποία ο ίδιος και η Ίβι συλλαμβάνονται. Η Ίβι φυλακίζεται και βασανίζεται για μέρες ώστε να παραχωρήσει πληροφορίες σχετικές με τον V. Η μόνη της παρηγοριά είναι οι σημειώσεις μιας άλλης κρατούμενης, της ηθοποιού Βάλερι Πέιτζ, η οποία συνελήφθη επειδή ήταν λεσβία.

Λένε στην Ίβι ότι θα την εκτελέσουν εκτός αν αποκαλύψει που κρύβεται ο V. Μια εξαντλημένη αλλά θαρραλέα Ίβι, τους λέει ότι προτιμά να πεθάνει. Σε αυτό το σημείο αποκαλύπτεται ότι η φυλάκισή της αλλά και οι βασανισμοί είχαν στηθεί από τον V ως μία άσκηση να την απελευθερώσει από τους φόβους της. Οι σημειώσεις όμως της Βάλερι ήταν αληθινές, οι οποίες είχαν περάσει στην κατοχή του V από την ίδια τη Βάλερι χρόνια πριν, όταν ήταν και οι δύο φυλακισμένοι. Παρ' όλο που αρχικά η Ίβι μισεί τον V για αυτά που της έκανε, συνειδητοποιεί ότι είναι ένα δυνατό άτομο. Φεύγει με την υπόσχεση να επιστρέψει στις 5 Νοεμβρίου.

Ο επιθεωρητής Φιντς, αρχηγός της Σκότλαντ Γαρντ, ψάχνει να ανακαλύψει την πραγματική ταυτότητα του V και καταφέρνει να τον εντοπίσει πίσω σε ένα πρόγραμμα βιολογικών όπλων σε ένα κέντρο κράτησης για τους "κοινωνικά αποκλίνοντες" και τους πολιτικά διαφωνούντες στην πόλη Λάρκχιλ. Ο Φιντς τελικά συνειδητοποιεί ότι το πρόγραμμα, το οποίο διεύθυνε ο τότε-γενικός γραμματέας Άνταμ Σάτλερ, οδήγησε στη δημιουργία του "Ιού της Αγίας Μαρίς". Ο θάνατος 80.000 ανθρώπων και ο φόβος που ακολούθησε επέτρεψαν στο κόμμα Νορσφάιρ να κερδίσει τις εκλογές και να φимώσει κάθε αντιπολίτευση, στρέφοντας το Ηνωμένο Βασίλειο σε ολοκληρωτικό καθεστώς.

Καθώς η 5η Νοεμβρίου πλησιάζει, ο V διανέμει χιλιάδες μάσκες Γκάι Φωκς. Η κίνηση αυτή προκαλεί χάος στο Ηνωμένο Βασίλειο και ο πληθυσμός αρχίζει να αμφισβητεί τον Νορσφάιρ. Την παραμονή της 5ης Νοεμβρίου, η Ίβι επισκέπτεται τον V, ο οποίος της δείχνει το γεμάτο εκρηκτικά τρένο που βρίσκεται σε ένα εγκαταλελειμμένο μετρό του Λονδίνου και με το οποίο σχεδιάζει να καταστρέψει τη Βουλή. Το αφήνει στην κρίση της Ίβι να αποφασίσει αν θα το χρησιμοποιήσει ή όχι, θεωρώντας ότι ο ίδιος δεν είναι ικανός να αποφασίσει. Ο V φεύγει για να συναντήσει τον Κρίντι, τον αρχηγό της μυστικής αστυνομίας, ο οποίος έκανε συμφωνία με τον V να του παραδώσει τον Σάτλερ με αντάλλαγμα ο V να παραδοθεί. Παρά το γεγονός ότι ο Κρίντι σκοτώνει τον Σάτλερ μπροστά στα μάτια του V, ο V αρνείται να παραδοθεί και πυροβολείται από τους σωματοφύλακες του Κρίντι. Ο V επιβιώνει, εξαιτίας της θωρακισμένης του στολής και σκοτώνει τον Κρίντι και τους άνδρες του. Θανάσιμα τραυματισμένος επιστρέφει στην Ίβι και παραδέχεται την αγάπη του γι' αυτήν λίγο πριν πεθάνει στα χέρια της.

Καθώς η Ίβι τοποθετεί το σώμα του V στο τρένο, την ανακαλύπτει ο Φιντς. Έχοντας μάθει αρκετά για τη διαφθορά του Νορσφάιρ, ο Φιντς επιτρέπει στην Ίβι να στείλει το τρένο στον προορισμό του. Χιλιάδες Λονδρέζοι, όλοι φορώντας τις μάσκες του Γκάι Φωκς και άοπλοι, αρχίζουν πορεία προς τη Βουλή για να παρακολουθήσουν το γεγονός. Επειδή οι Σάτλερ και Κρίντι είναι νεκροί, ο στρατός υποχωρεί στο πρόσωπο της αστικής επανάστασης. Με τη συνοδεία της εισαγωγής "1812" του Τσαϊκόφσκι, η Βουλή και το Μπιγκ Μπεν καταστρέφονται καθώς η Ίβι και ο Φιντς παρακολουθούν. Ο Φιντς ρωτάει την Ίβι για την ταυτότητα του V και η Ίβι απαντάει "Ήταν όλοι μας".

[https://el.wikipedia.org/wiki/V_for_Vendetta \(%CF%84%CE%B1%CE%B9%CE%BD%CE%AF%CE%B1\)](https://el.wikipedia.org/wiki/V_for_Vendetta_(%CF%84%CE%B1%CE%B9%CE%BD%CE%AF%CE%B1))

Z. Ο αναρχισμός και άλλα εμπόδια στην αναρχία [Bob Black]

Δε βρίσκω το λόγο αυτή τη στιγμή να φτιάξουμε νέους ορισμούς για τον αναρχισμό-θα ήταν δύσκολο να βελτιώσουμε αυτούς που ήδη υπάρχουν και επινόησαν προ πολλού κάποιοι σπουδαίοι και πλέον νεκροί άγνωστοι. Ούτε χρειάζεται να χάνουμε χρόνο μιλώντας για τις γνωστές εκφάνσεις του αναρχισμού, κομμουνιστικός και ατομικιστικός και ούτω καθεξής, υπάρχουν στα βιβλία όλα αυτά. Είναι πιο σημαντικό να δούμε γιατί σήμερα δεν είμαστε πιο κοντά στην αναρχία από ότι ήταν ο Godwin, ο Proudhon, ο Kropotkin και η Goldman στην εποχή τους. Υπάρχουν πολλοί λόγοι, αλλά αυτοί που χρειάζεται να μας απασχολήσουν περισσότερο, είναι οι λόγοι για τους οποίους ευθύνονται οι ίδιοι οι αναρχιστές, αφού αν κάποιοι θα μπορούσαν πιο εύκολα να ξεπεραστούν, θα έπρεπε να είναι αυτοί, κάτι που δε βλέπω όμως να γίνεται.

Ερευνώντας για χρόνια την συχνά φρικτή και απογοητευτική δραστηριότητα στο χώρο των αναρχιστών, πιστεύω ότι οι αναρχιστές είναι ένας βασικός λόγος – και μάλλον και ένας επαρκής λόγος – που η αναρχία παραμένει μια ιδέα χωρίς ελπίδα να πραγματοποιηθεί. Οι περισσότεροι αναρχιστές είναι, ειλικρινά, ανίκανοι να ζήσουν με έναν αυτόνομο συνεργατικό τρόπο. Πολλοί από αυτούς δεν είναι και πολύ οξυδερκείς. Μελετούν τους δικούς τους κλασσικούς και τη δική τους λογοτεχνία αρνούμενοι οποιαδήποτε άλλη γνώση από τον υπόλοιπο κόσμο. Ουσιαστικά είναι δειλοί, δρουν με άλλους σαν αυτούς με τη σιωπηρή συμφωνία ότι κανένας δεν θα κρίνει τις απόψεις και τις δράσεις του άλλου απέναντι σε κάποιο πρότυπο πρακτικής και κριτικής ευφυΐας, ότι κανένας δε θα ξεπεράσει ένα δεδομένο επίπεδο μέσω των ατομικών επιτευγμάτων του και πάνω απ' όλα ότι κανένας δεν αμφισβητεί τα εμβλήματα της αναρχικής ιδεολογίας.

Ο αναρχισμός, σαν χώρος, δεν απειλεί τόσο την υπάρχουσα τάξη, όσο είναι ένας ιδιαίτερος τρόπος προσαρμογής σε αυτήν. Είναι ένας τρόπος ζωής, ή ένα συμπλήρωμα της, με τις δικές του ιδιαίτερες ανταμοιβές και θυσίες. Η ένδειξη είναι αναπόφευκτη, μα γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο δε σ' αφήνει να αναρωτηθείς αν εκείνος ή ο άλλος αναρχιστής θα μπορούσε να είναι κάτι παραπάνω από ένας αποτυχημένος, ανεξάρτητα από την ιδεολογία του. Η ιστορία του αναρχισμού είναι μια ιστορία ασυναγώνιστης ήττας και μαρτυρίου, κι όμως οι αναρχιστές τιμούν τους προγόνους τους που έγιναν θύματα με μια νοσηρή αφοσίωση που προκαλεί την υποψία ότι και οι αναρχιστές, όπως όλοι οι υπόλοιποι, πιστεύουν ότι ο μόνος καλός αναρχικός είναι ο νεκρός αναρχικός. Η επανάσταση, η ηττημένη επανάσταση είναι λαμπρή, αλλά ανήκει στα βιβλία. Σε αυτόν τον αιώνα – η Ισπανία το 1936 και η Γαλλία το 1968 είναι σαφή παραδείγματα – η επαναστατική ορμή βρήκε τους επίσημους, τους οργανωμένους αναρχικούς απροετοίμαστους και γι' αυτό αρχικά δεν την υποστήριξαν ή και χειρότερα. Η αιτία δεν είναι δύσκολο να βρεθεί. Δεν είναι επειδή όλοι αυτοί οι ιδεολόγοι ήταν υποκριτές (μερικοί ήταν). Αντίθετα, είχαν βρει μια καθημερινή ρουτίνα αναρχικής μαχητικότητας, που υποσυνείδητα υπολόγιζαν ότι θα κρατήσει επ' αόριστον, αλλά μιας και η επανάσταση δεν είναι φανταστική στο εδώ και τώρα, αντέδρασαν με φόβο και άμυνα όταν τα γεγονότα ξεπέρασαν τη ρητορική τους.

Με άλλα λόγια, αν είχαν να επιλέξουν ανάμεσα στον αναρχισμό και την αναρχία, οι περισσότεροι αναρχικοί θα διάλεγαν την ιδεολογία και υποκοιλούσαν τον αναρχισμό από το να κάνουν ένα επικίνδυνο άλμα προς το άγνωστο, σε έναν κόσμο ακρατικής ελευθερίας. Αλλά μιας και οι αναρχικοί είναι σχεδόν οι μόνοι επικριτές του κράτους ως τέτοιο, αυτοί οι ελευθερόφοβοι αναπόφευκτα θα αναλάμβαναν περίοπτες θέσεις σε οποιαδήποτε εξέγερση πραγματικά αντικρατική. Όντας οι ίδιοι τύποι που τους αρέσει να ακολουθούν, θα βρίσκονταν ηγέτες μιας επανάστασης που θα απειλούσε τη σιγουριά τους όχι λιγότερο από ότι τους πολιτικούς και τους ιδιοκτήτες. Οι αναρχιστές θα υπονόμουν την επανάσταση, συνειδητά ή μη, η οποία χωρίς αυτούς θα μπορούσε να έχει ξεμπερδέψει με το κράτος, χωρίς καν να σταθεί για να επαναλάβει το γνωστό καυγά Μαρξ/Μπακούνιν.

Στην πραγματικότητα, οι αναρχικοί στο όνομα δεν έχουν κάνει τίποτα για να αμφισβητήσουν το κράτος, όχι με κείμενα που δε διαβάζονται και είναι γεμάτα βαρύγδουπες ορολογίες, αλλά μεταδίδοντας το παράδειγμα ενός άλλου τρόπου να αναπτύσσεις σχέσεις με τους ανθρώπους. Οι αναρχιστές με τον τρόπο που κατευθύνουν την «επιχείρηση» του αναρχισμού είναι η καλύτερη διάψευση των αξιών τους. Πράγματι, στη Βόρεια Αμερική, τουλάχιστον οι μεγαλύτερες «ομοσπονδίες» των εργατιστών οργανώτων έχουν καταρρεύσει στην ανία και την εχθρότητα, κάτι που είναι καλό, αλλά η άτυπη κοινωνική δομή του αναρχισμού είναι ακόμα πέρα για πέρα ιεραρχική. Οι αναρχιστές αποδέχονται με απάθεια αυτό που ο Μπακούνιν ονόμασε «αόρατη κυβέρνηση», το οποίο στην περίπτωσή τους αποτελείται από τους συντάκτες (στην πραγματικότητα, αν όχι στο όνομα) μιας χούφτας από τις μεγαλύτερες και πιο μακροχρόνιες εκδόσεις αναρχιστών.

Οι εκδόσεις αυτές, παρά τις φαινομενικά βαθιές ιδεολογικές διαφορές τους, έχουν παρόμοιες νοοτροπίες του τύπου «ο πατέρας-ξέρει-καλύτερα» απέναντι στους αναγνώστες τους, καθώς και μια συμφωνία κυρίων που δεν επιτρέπει επιθέσεις της μιας στην άλλη, που θα φανέρωνε τις διαφορές τους και που διαφορετικά θα υπονόμει το κοινό συμφέρον τους για την ηγεμονία στο κυρίως σώμα των αναρχιστών. Παραδόξως, μπορείτε πιο εύκολα να κατακρίνετε το *Fifth Estate* ή το *Kick It Over* στις σελίδες τους από ότι μπορείτε να κατακρίνετε, για παράδειγμα, το *Processed World*. Κάθε οργάνωση έχει περισσότερα κοινά με οποιαδήποτε άλλη οργάνωση από ότι με

οτιδήποτε ανοργάνωτο. Η αναρχική κριτική πάνω στο κράτος, εάν οι αναρχιστές την καταλάβουν, δεν είναι παρά μια ειδική περίπτωση κριτικής πάνω στην οργάνωση. Και σε κάποιο βαθμό, ακόμα και οι αναρχικές οργανώσεις το αντιλαμβάνονται αυτό.

Οι αντι-αναρχικοί μπορούν κάλλιστα να ισχυριστούν ότι, εάν πρόκειται να υπάρξει ιεραρχία και καταπίεση, ας υπάρχει ανοιχτά και ας χαρακτηρίζεται ως τέτοια. Σε αντίθεση με αυτές τις αυθεντίες (τους δεξιούς «ελευθεριακούς», όπως είναι για παράδειγμα οι minarchists (ελάχιστοι κρατιστές), εγώ πεισματικά επιμένω στην εναντίωση μου στο κράτος. Όχι όμως επειδή, όπως οι αναρχιστές τόσο συχνά και αλόγιστα λένε, το κράτος δεν είναι «απαραίτητο». Οι απλοί άνθρωποι απορρίπτουν αυτόν τον ισχυρισμό των αναρχιστών ως γελοίο, και καλά κάνουν. Προφανώς, σε μια βιομηχανοποιημένη ταξική κοινωνία, όπως η δική μας, το κράτος είναι απαραίτητο. Το θέμα είναι ότι το κράτος έχει δημιουργήσει τις συνθήκες στις οποίες είναι όντως απαραίτητο, με την απογύμνωση των ατομικτήτων και των -πρόσωπο με πρόσωπο- σχέσεων τους. Ουσιαστικά, τα θεμέλια του κράτους (εργασία, ηθικολογία, βιομηχανική τεχνολογία, ιεραρχικές οργανώσεις) δεν είναι απαραίτητα, αλλά εναντιώνονται κιόλας στην ικανοποίηση των πραγματικών αναγκών και επιθυμιών. Δυστυχώς, τα περισσότερα είδη του αναρχισμού αποδέχονται όλες αυτές τις λειτουργίες, αν και εναντιώνονται στη λογική κατάληξη τους: το κράτος.

Εάν δεν υπήρχαν αναρχιστές το κράτος θα έπρεπε να τους εφεύρει. Γνωρίζουμε ότι σε αρκετές περιπτώσεις έχει κάνει ακριβώς αυτό. Χρειαζόμαστε αναρχικούς απαλλαγμένους από τον αναρχισμό. Τότε, και μόνο τότε, μπορούμε να αρχίσουμε να παίρνουμε στα σοβαρά την προώθηση της αναρχίας.

<https://adamasto.squat.gr/%CE%BF-%CE%B1%CE%BD%CE%B1%CF%81%CF%87%CE%B9%CF%83%CE%BC%CF%8C%CF%82-%CE%BA%CE%B1%CE%B9-%CE%AC%CE%BB%CE%BB%CE%B1-%CE%B5%CE%BC%CF%80%CF%8C%CE%B4%CE%B9%CE%B1-%CF%83%CF%84%CE%B7%CE%BD-%CE%B1%CE%BD%CE%B1/>

Η. Η ανάσταση η μόνη επανάσταση! (του π. Ηλία Υφαντή)

Κάποιοι αριστερός, με τον συνήθη ανατρεπτικό λόγο και τρόπο των αριστερών, μου είπε: «Πάτερ για μας τους αριστερούς η αληθινή ανάσταση είναι η επανάσταση»! Κι όμως η πραγματικότητα φωνάζει ότι ισχύει το τελείως αντίθετο: Ότι, δηλαδή, η αληθινή και μοναδική επανάσταση είναι η Ανάσταση. Ισχύει, δηλαδή, και εδώ ο, τι και στο «δος μοι πα σρω και ταν γαν κινάσω» του Αρχιμήδη. Που σημαίνει «δώσε μου ένα στηριγμα, για να σταθώ έξω από τη Γη και θα τη μετακινήσω». Και το , σχετικό με τους μοχλούς, απόφθεγμα αυτό, μεταφερόμενο στον πνευματικό χώρο, ταιριάζει απόλυτα στην περίπτωση της Ανάστασης. Η οποία είναι το μοναδικό έξω από τη Γη βάθρο, που αν στηριχτούμε πάνω του μπορούμε να λύσουμε όλα τα γήινα προβλήματα.

Κι αυτό μπορούμε να το καταλάβουμε, αν λάβουμε υπόψη μας ότι, κατά κανόνα, οι κοσμικές επαναστάσεις αποβλέπουν στο να επικρατήσει κάθε φορά η μία κοινωνική ή πολιτική παράταξη σε βάρος της άλλης. Επιβάλλοντας επαχθή κοινωνικά, νομικά, οικονομικά, κλπ μέτρα και βάρη. Πραγματικότητα, η οποία δεν είναι τίποτε άλλο παρά η διαλεκτική της ανακυκλούμενης βίας. Η οποία συνιστά ακριβώς το φαύλο κύκλο της αδιέξοδης γήινης πραγματικότητας. Ενώ η επανάσταση του Ευαγγελίου αποβλέπει στο να επικρατήσει για χάρη όλων των ανθρώπων το δίκαιο και η αλήθεια, που οδηγούν στην ειρήνη, την ευημερία και την ευτυχία. Κι όχι μόνο την επίγεια αλλά-σύμφωνα με τη χριστιανική μας πίστη- και την αιώνια. Δεδομένου ότι η οριστική νίκη του ανθρώπου απέναντι στο κακό είναι η νίκη του απέναντι στον έσχατο εξευτελισμό του θανάτου.

Αξίζει όμως να υπογραμμιστεί ότι η ευαγγελική επανάσταση δεν είναι-όπως κοινά πιστεύεται-απλά και μόνο μεταφυσική. Με αποτέλεσμα να κινείται στα πλαίσια του πνευματικού και μόνο χώρου. Αλλά αγκαλιάζει το σύνολο των ανθρώπινων προβλημάτων. Από τα πλέον υλικά, μέχρι τα πλέον πνευματικά. Δεδομένου ότι, σε τελική ανάλυση, ο απώτερος στόχος της ευαγγελικής επανάστασης είναι να νικήσει το θάνατο σε όλα τα επίπεδα.

Όταν, για παράδειγμα, έκαμε ο Χριστός το πρώτο του κήρυγμα στην ιδιαίτερη πατρίδα του, τη Ναζαρέτ, είτε στους συμπατριώτες του ότι σκοπός της δικής του επανάστασης ήταν να αντιμετωπίσει όλα τα προβλήματα της ανθρώπινης κοινωνίας και ύπαρξης: Τη φτώχεια, δηλαδή, την αρρώστια, τη σκλαβιά και συνολικά την αμαρτία, που είναι η μητέρα όλων των ανθρώπινων δεινών. Και σε τελική ανάλυση του ίδιου του θανάτου. Όταν στην έρημο χόρτασε το λαό με την

διδασκαλία του, οι μαθητές του τού υπενθύμισαν ότι οι άνθρωποι εκτός από το νου και την καρδιά έχουν και στομάχια, που χρειάζονται τροφή. Και ο Χριστός τους αποκρίθηκε πως και τα στομάχια τους «εσείς πρέπει να τα χορτάσετε»! Για να επιβεβαιώσει τα λεγόμενά του με το θαύμα του πολλαπλασιασμού των πέντε άρτων και των δυο ψαριών. Και να τους δείξει ότι η ευαγγελική πολιτεία δεν είναι μονοφυσική και μονόπλευρη, αλλά, όπως προαναφέραμε, αγκαλιάζει το σύνολο των ανθρωπίνων προβλημάτων.

Αλλά και με τη συνολική διδασκαλία του ο Χριστός καταπολέμησε τη διαστροφή και την αφροσύνη του πλούτου και την μαμωνολατρία του φαρισαϊκού κατεστημένου. Είναι δε χαρακτηριστικό ότι οχτακόσια και περισσότερα χρόνια πριν απ' το Χριστό τον ίδιο αγώνα είχαν κάμει και οι θαυμάσιοι προφήτες. Και λέω θαυμάσιοι, γιατί δύσκολα θα συναντήσει κανείς στις μέρες μας κοινωνικούς επαναστάτες της εμβέλειας ενός Ωσή ή ενός Αμώς. Παρότι με τα δεδομένα της εποχής εκείνης δεν ήταν τίποτε περισσότερο από γεωργοκτηνοτρόφοι. Που όμως η διδασκαλία τους βρίσκεται σε διαμετρική αντίθεση και ασύγκριτη υπεροχή σε σύγκριση με την τοκογλυφική διαστροφή των τωρινών σιωνιστών απογόνων τους. Άλλωστε και ο λόγος της σταυρικής καταδίκης του Χριστού δεν ήταν βέβαια το ότι τάχα βλασφήμησε, επειδή είπε ότι είναι γιος του Θεού, αλλά το γεγονός ότι ήρθε σε μετωπική σύγκρουση με τα ωμά συμφέροντα του φαρισαϊκού κατεστημένου.

Μέσα στα πλαίσια της ευαγγελικής επανάστασης κινήθηκε και η πρώτη χριστιανική κοινότητα. Όπου ήταν όλα για όλους κοινά και δεν υπήρχε κανένας φτωχός ανάμεσά τους. Βέβαια το καθεστώς αυτό δεν διατηρήθηκε για πολύ. Δεδομένου ότι οι χριστιανοί προϊόντος του χρόνου αλλοτριώθηκαν και συγχρωτίστηκαν με το ειδωλολατρικό κατεστημένο, αλλά και το καθεστώς της μαμωνολατρίας των φαρισαίων. Με θαυμαστές εξαιρέσεις τις μοναστικές πολιτείες και τους μεγάλους Πατέρες της εκκλησίας. Οι οποίοι και αυτοί βρέθηκαν αντιμέτωποι με το κατεστημένο της εποχής τους και είχαν τις ανάλογες δυσάρεστες συνέπειες.

Γεγονός που σημαίνει ότι η ευαγγελική επανάσταση δεν επιτυγχάνεται με τη ραστώνη και την αδιαφορία για την πραγματικότητα μέσα στην οποία ζούμε. Γιατί, αν φτάσαμε εδώ, που μας κατάντησαν σήμερα, αν γίναμε «άλας μωρόν» (Ματθαίου: 5,13), με αποτέλεσμα να μας ποδοπατούν οι τοκογλύφοι, οι ναζί και οι ντόπιοι δωσίλογοι, είναι γιατί, όχι μόνο δεν επωμιστήκαμε, αλλά και ποδοπατήσαμε το σταυρό της δικαιοσύνης. Κι όχι μόνο οι κοσμικοί αλλά και εμείς οι κληρικοί. Που σημαίνει ότι το «Χριστός Ανέστη», που θ' ακούσουμε το βράδυ της αναστάσιμης ακολουθίας και που κάποιοι το επαναλαμβάνουν για σαράντα-μέχρι της αναλήψεως-μέρες είναι οπωσδήποτε πρωταρχικά η ιαχή του θριάμβου της Ανάστασης του Χριστού απέναντι στην τραγωδία του θανάτου. Αλλά παράλληλα είναι και ένα δριμύ κατηγορώ, ένα αδυσώπητο «ουαί» για τους, λεγόμενους, χριστιανούς, που επιμένουν να προδίδουν την ωραιότερη και ωραιότερη και μοναδική επανάσταση, που είναι η Ανάσταση.

Την επανάσταση της αλήθειας και της δικαιοσύνης. Που κάποιοι επιμένουν να τη συμβιβάζουν με την επαίσχυντη σκλαβιά του ψεύδους και της αδικίας. Όπως το τωρινό κατεστημένο την έχει μεθοδεύσει, προκειμένου να οδηγηθεί η πατρίδα μας στην καταστροφή και ο λαός μας στην αργή αλλά νομοτελειακή γενοκτονία....

<https://papailiasyfantis.wordpress.com/2015/04/14/%CE%B1%CE%BD%CE%AC%CF%83%CF%84%CE%B1%CF%83%CE%B7-%CE%B7-%CE%BC%CE%BF%CE%BD%CE%B1%CE%B4%CE%B9%CE%BA%CE%AE-%CE%B5%CF%80%CE%B1%CE%BD%CE%AC%CF%83%CF%84%CE%B1%CF%83%CE%B7/>

Θ. Ένας ξεχωριστός επαναστάτης!

Ο λαοφιλής Άγιος Γεώργιος ο μεγαλομάρτυρας και Τροπαιοφόρος γεννήθηκε περίπου το 275 μ.Χ. στην Καππαδοκία, από γονείς χριστιανούς. Ο πατέρας του, μάλιστα, πέθανε μαρτυρικά για το Χριστό όταν ο Γεώργιος ήταν δέκα χρονών. Η μητέρα του τότε τον πήρε μαζί της στην πατρίδα της την Παλαιστίνη, όπου είχε και τα κτήματα της. Όταν έγινε 18 χρονών, στρατεύθηκε στο ρωμαϊκό στρατό. Αν και νέος στην ηλικία, διεκπεραίωνε τις στρατιωτικές του υποχρεώσεις τέλεια. Όλοι τον θαύμαζαν για το παράστημα του. Γι' αυτό, γρήγορα τον προήγαγαν σε ανώτερα αξιώματα και του έδωσαν τον τίτλο του κόμη και ο Διοκλητιανός τον εκτιμούσε πολύ.

Από την εποχή του αυτοκράτορα Δεκίου μέχρι την εποχή που ανέβηκε στον θρόνο ο Διοκλητιανός, το 283 μ.χ., η Χριστιανική Εκκλησία μεγάλωσε πάρα πολύ, γιατί επικρατούσε ειρήνη. Οι Χριστιανοί πήραν πολλές δημόσιες θέσεις, έκτισαν πολλούς και μεγάλους ναούς,

διάφορα σχολεία και οργάνωσαν την διοίκηση και τη διαχείριση των εκκλησιών και της φιλανθρωπίας.

Ο Διοκλητιανός αρχικά εργάστηκε για την οργάνωση του κράτους του. Προσέλαβε στρατηγούς για βοηθούς του που τους ονόμασε αυτοκράτορες και Καίσαρες κι αφού πέτυχε να υποτάξει τους εχθρούς του κράτους και να σταθεροποιήσει τα σύνορα του, στράφηκε στα εσωτερικά ζητήματα. Δυστυχώς, στράφηκε εναντίον της Χριστιανικής Θρησκείας για να ανορθώσει την ειδωλολατρία. Γι' αυτό το λόγο λοιπόν, κάλεσε τους βοηθούς του Καίσαρες το 303 μ.χ. και τους στρατηγούς στην πρωτεύουσα του ανατολικού Ρωμαϊκού κράτους σε τρεις γενικές συγκεντρώσεις. Ανάμεσα τους βρισκόταν και ο 28χρονος Γεώργιος, που διακρίθηκε πολλές φορές στους πολέμους.

Συγκεντρώθηκαν λοιπόν όλοι, για να πάρουν αποφάσεις για την εξόντωση και τον αφανισμό της Χριστιανικής πίστης. Πρώτος μίλησε ο Διοκλητιανός και επέβαλε σε όλους ν' αναλάβουν τον εξοντωτικό αγώνα εναντίον του Χριστιανισμού. Όλοι υποσχέθηκαν ότι θα καταβάλουν κάθε προσπάθεια, για να εξαλείψουν την Χριστιανική Θρησκεία από το Ρωμαϊκό κράτος. Τότε ο γενναίος Γεώργιος σηκώθηκε και είπε: «Γιατί, βασιλιά και άρχοντες, θέλετε να χυθεί αίμα δίκαιο και άγιο και να εξαναγκάσετε τους Χριστιανούς να προσκυνούν και να λατρεύουν τα είδωλα»; Και διακήρυξε την αλήθεια της Χριστιανικής Θρησκείας και την Θεότητα του Χριστού.

Μόλις τέλειωσε, όλοι συγχυστήκανε μ' αυτή την ομολογία του και προσπάθησαν να τον πείσουν να μετανοήσει για όσα είπε, καταπραΰνοντας έτσι και τον Διοκλητιανό. Αλλά ο Γεώργιος ήταν σταθερός και με θάρρος διακήρυξε την Χριστιανική του πίστη. Οργισμένος ο Διοκλητιανός διέταξε να τον κλείσουν στην φυλακή και να τον περισφίγουν τα πόδια στο ξύλο και αφού τον ξαπλώσουν ανάσκελα, να βάλουν πάνω στο στήθος του μεγάλη και βαριά πέτρα.

Το άλλο πρωί ο Διοκλητιανός διέταξε να του παρουσιάσουν τον Γεώργιο για να τον ανακρίνει. Και πάλι αυτός έμεινε ακλόνητος στην ομολογία του και παρ' όλες τις κολακείες και τις υποσχέσεις του αυτοκράτορα διακήρυττε την πίστη του και μιλούσε για τους ουράνιους θησαυρούς. Ο Διοκλητιανός οργίστηκε από τα λόγια του και διέταξε τους δήμευς να δέσουν τον Άγιο σε ένα μεγάλο τροχό για να κομματιαστεί το σώμα του. Μάλιστα ειρωνεύτηκε την ανδρεία του Αγίου και τον κάλεσε να προσκυνήσει τα είδωλα. Ο Γεώργιος ευχαρίστησε τον Θεό που τον αξίωνε να δοκιμαστεί και δέχτηκε με ευχαρίστηση να υποστεί το φοβερό αυτό μαρτύριο, που χώριζε σε μικρά λεπτά κομμάτια ολόκληρο το σώμα του, επειδή γύρω γύρω από τον τροχό υπήρχαν μπηγμένα κοφτερά σίδερα, που μοιάζανε με μαχαίρια. Πραγματικά μόλις ο τροχός κινήθηκε τα κοφτερά σίδερα άρχισαν να κόβουν το σώμα του. Τότε ακούστηκε μια φωνή από τον ουρανό που έλεγε : «Μη φοβάσαι, Γεώργιε, γιατί εγώ είμαι μαζί σου» και αμέσως ένας άγγελος ελευθέρωσε τον Άγιο, λύνοντας τον από τον τροχό και θεραπεύτηκε όλο το καταπληγωμένο σώμα του.

Ο Γεώργιος αφού απέκτησε το θαυμάσιο παράστημα του, με όψη αγγελική, παρουσιάστηκε στον Διοκλητιανό που είχε πάει με άλλους να κάνει θυσία. Μόλις τον είδαν έμειναν όλοι έκθαμβοι και απορημένοι. Μερικοί δε ισχυριζόντουσαν ότι είναι κάποιος που του μοιάζει και άλλοι ότι είναι φάντασμα. Καθώς όμως σχολιάζανε το γεγονός, εμφανίστηκαν μπροστά στον βασιλιά δύο από τους αξιωματικούς του, ο Πρωτολέοντας και ο Ανατόλιος με χίλιους στρατιώτες και ομολόγησαν την πίστη τους στον Χριστό. Ο Διοκλητιανός θύμωσε τόσο που έγινε έξαλλος και διέταξε να τους σκοτώσουν, πράγμα που έγινε αμέσως.

Έπειτα διέταξε να γεμίσουν αμέσως ένα λάκκο με ασβέστη και νερό και αφού ρίξουν μέσα τον Γεώργιο, να τον αφήσουν μέσα τρεις μέρες και τρεις νύχτες έτσι που να διαλυθούν και τα κόκκαλα του. Πραγματικά οι δήμιοι ρίξαν τον Άγιο στον ζεματιστό ασβέστη και κλείσανε το στόμα του λάκκου. Μετά από τρεις μέρες ο Διοκλητιανός έστειλε στρατιώτες να ανοίξουν το λάκκο. Με μεγάλη τους έκπληξη όμως βρήκαν τον Γεώργιο όρθιο, μέσα στον ασβέστη και προσευχόταν. Το γεγονός εντυπωσίασε και προκάλεσε θαυμασμό και ενθουσιασμό στο λαό, που φώναζε: «Ο Θεός του Γεωργίου είναι μεγάλος». Ο Διοκλητιανός ζήτησε εξηγήσεις από τον Γεώργιο, που έμαθε τις μαντικές τέχνες και πως τις χρησιμοποιεί. Ο Γεώργιος τότε του απάντησε ότι τα γεγονότα ήταν αποτέλεσμα της θείας χάρης και δύναμης και όχι μαγείας και γοητείας.

Ο Διοκλητιανός οργισμένος διέταξε να του φορέσουν πυρακτωμένα παπούτσια με σιδερένια καρφιά και τον εξαναγκάσουν να περπατά. Ο Άγιος προσευχόταν και περπατούσε χωρίς να πάθει τίποτα. Πάλι διέταξε να τον φυλακίσουν και σκέφτηκε να φωνάξει του άρχοντες για να συσκεφτούν τι έπρεπε να κάνουν στον Γεώργιο. Και αφού τον δείρναν τόσο πολύ με μαστίγια και καταπληγώσαν ολόκληρο το σώμα του Αγίου, τον παρουσίασαν στον Διοκλητιανό, που έμεινε έκπληκτος βλέποντας τον Γεώργιο να λάμπει σαν Άγγελος. Σκέφτηκε, λοιπόν, ότι το φαινόμενο αυτό οφειλόταν στις μαγικές του ικανότητες. Γι' αυτό κάλεσε τον μάγο Αθανάσιο, για να λύσει τα μάγια του Γεωργίου. Ήλθε, λοιπόν ο μάγος Αθανάσιος, κρατώντας στα χέρια του δύο πήλινα αγγεία, όπου υπήρχε δηλητήριο. Στο πρώτο αγγείο το δηλητήριο προξενούσε τρέλα, ενώ στο δεύτερο τον θάνατο.

Αμέσως οδήγησαν τον Άγιο στον Διοκλητιανό και στον μάγο Αθανάσιο. Ο βασιλιάς διέταξε να του δώσουν να πει το πρώτο δηλητήριο. Ο Άγιος χωρίς δισταγμό ήπια το δηλητήριο του πρώτου δοχείου, αφού προηγουμένως προσευχήθηκε, λέγοντας: «Κύριε Ιησού Χριστέ, ο Θεός ημών, ο ειπών καν θανάσιμον τι πίνω, ου μη αυτούς βλάψει, θαυμάστωσον νυν τα ελέη σου». Και δεν έπαθε απολύτως τίποτα!

Μόλις είδαν ότι δεν έπαθε απολύτως τίποτα, ο βασιλιάς διέταξε να του δώσει ο μάγος και το δεύτερο αγγείο. Το ήπια και αυτό χωρίς να πάθει το παραμικρό. Τότε όλοι έμειναν έκπληκτοι από αυτό το θαύμα. Ο Διοκλητιανός εξακολουθούσε να επειμένει ότι για να μην πεθάνει ο Γεώργιος είχε δικά του μάγια. Ο μάγος Αθανάσιος που ήξερε πόσο δραστικά ήταν τα δηλητήρια, αφού γονάτισε μπροστά στον μάρτυρα, ομολόγησε την πίστη του στον αληθινό Θεό. Τότε ο Διοκλητιανός διέταξε και φόνευσαν τον Αθανάσιο αμέσως. Εκείνη την στιγμή έφθασε και η γυναίκα του Διοκλητιανού Αλεξάνδρα, που ομολόγησε την πίστη της στον αληθινό Θεό. Και ο σκληρός και άκαρδος Διοκλητιανός διέταξε να την φυλακίσουν και την επομένη να της κόψουν το κεφάλι. Η Αλεξάνδρα ενώ προσευχόταν στην φυλακή, παρέδωσε την ψυχή της στα χέρια του Θεού.

Ο Άγιος Γεώργιος κλείστηκε στην φυλακή και την νύκτα είδε στ' όνειρο του τον Χριστό, που του ανάγγειλε ότι θα πάρει το στεφάνι του μαρτυρίου και θα αξιωθεί της αιωνίου ζωής. Σαν ξημέρωσε διατάχτηκαν οι στρατιώτες από τον ο Διοκλητιανό να παρουσιάσουν μπροστά του τον Άγιο. Πραγματικά ο Άγιος βάδιζε γεμάτος χαρά προς τον βασιλέα, επειδή προγνώριζε ότι έφτασε το τέλος του. Μόλις λοιπόν τον αντίκρισε ο Διοκλητιανός, του πρότεινε να πάνε στον ναό του Απόλλωνα για να θυσιάσει στο είδωλο του. Όταν μπήκε ο Άγιος στον ναό, σήκωσε το χέρι και αφού έκανε το σημείο του σταυρού διέταξε το είδωλο να πέσει. Αμέσως τούτο έπεσε και έγινε κομμάτια.

Ο ιερέας των ειδώλων και ο λαός τόσο πολύ θύμωσαν, που φώναζαν στον βασιλέα να θανατώσει τον Γεώργιο. Ο Διοκλητιανός έβγαλε διαταγή και του έκοψε το κεφάλι. Ο πιστός υπηρέτης του Αγίου, Πασικράτης, εκτελώντας την επιθυμία του Αγίου, παρέλαβε το Άγιο λείψανο του Μάρτυρα μαζί με αυτό της μητέρας του Αγίας Πολυχρονίας και το μετέφερε στη Λύδδα της Παλαιστίνης. Από εκεί, όπως βεβαιώνουν οι πηγές, οι Σταυροφόροι πήραν τα ιερά λείψανα της Αγίας Πολυχρονίας και τα μετέφεραν στη Δύση.

Η Εκκλησία μας τιμά την μνήμη του Αγίου και όσων υπέφεραν μαζί του στις 23 Απριλίου κάθε χρόνο.

I. "Ανάσταση, μια γιορτή απέναντι στον θάνατο...." (γράφει ο π. Λίβνος)

Ακόμη και την στιγμή της πιο μεγάλης χαράς μια θλίψη πολιορκεί την ψυχή μας, έτοιμη να την αλώσει. Είναι εκεί στο βάθος του είναι μας, που στέκει ο θάνατος. Θνητοί βλέπεις. Μας κοιτάει και σαν πάμε να χαρούμε, να πάρουμε μια βαθιά ανάσα ζωής, προσπαθεί να την ρουφήξει μέσα από το στόμα μας. Αυτός είναι ο θάνατος, ένας ζηλιάρης της ζωής. Του αρέσει να μαδάει τα φύλλα των ημερολογίων, να γυρίζει γρήγορα τους δείχτες των ρολογιών, να βάζει τους ανθρώπους να τρέχουν, να σκορπούν τις στιγμές τους δίχως νόημα. Και όπου δει χέρια αγκαλιασμένα προσπαθεί να τα ραγίσει. Να μπορούσε λέει, να άδειαζε όλες τις αγκαλιές που κρατούν μέσα τους αγαπημένα πρόσωπα. Η δική του ανάσα, η τροφή του, είναι οι απώλειες. Με αυτές τρέφεται. Όσο μπορεί να γεμίζει των ζωή των ανθρώπων με οδυνηρές απώλειες, όποιος μορφής και τρόπου.

Αυτό το έργο βέβαια, αυτή την διαστροφή, του την γκρέμισε ο Χριστός. Γιατί με την Ανάσταση του, παραμένει μεν ιστορικά ο βιολογικός θάνατος, ως σημείο κτιστότητας, αλλά δεν απειλείται πλέον ο άνθρωπος από αφανισμό και μηδενισμό. Η ύπαρξη δεν χάνεται. Οι αγάπες δεν καταλύονται. Οι μοναδικότητες δεν εξαφανίζονται. Οι σχέσεις δεν καταλύονται. Πλέον όπως πολύ όμορφα αναφέρει ο μακαριστός π. Δημήτριος Στανιλοάε, «Ολόκληρος ο χρόνος κι ολόκληρος ο κόσμος δεν φαντάζουν πιά σαν αδιάκοπη ροή ανάμεσα στις γεννήσεις και στους θανάτους, αλλά σαν μια πραγματικότητα φωτισμένη από νόημα, σαν μια οδός προς την ανακεφαλαίωση των πάντων μέσα στην Ανάσταση και την αιώνια και πλήρη ζωή, σαν παραμονές της μεγάλης δίχως τέλος γιορτής....» Αυτό είναι η εκκλησία μας, μια γιορτή της ζωής απέναντι στην ήττα του θανάτου. Γιατί ανάσταση σημαίνει να ζω κάθε μέρα με τέτοιο τρόπο την καθημερινότητα μου, ώστε ο

θάνατος να μην μπορεί να φωλιάσει. Να ζω παρόν και δυνατά, τις στιγμές που μου χαρίζει ο Θεός, μέχρι εκείνη την ώρα που η Ανάσταση θα καταργήσει την ιστορία φανερώνοντας την Βασιλεία Του Θεού.

<http://plibvos.blogspot.gr/>

Οι αληθινοί ήρωες

Α. Η αγία Μαρίνα

Η αγία Μαρίνα έζησε κατά τα χρόνια του αυτοκράτορα Κλαυδίου (γύρω στο 270 μ. Χ.) Καταγόταν από την Αντιόχεια της Μικράς Ασίας και ήταν κόρη ενός ειδωλολάτρη ιερέα, του Αιδεσίμου. Η μητέρα της πέθανε όταν η Μαρίνα ήταν δώδεκα χρονών και ο πατέρας της την εμπιστευθηκε σε μία τροφό που ζούσε στην εξοχή. Η τροφός ήταν χριστιανή και αρκετοί κάτοικοι της εξοχής. Η Μαρίνα κατάλαβε ότι ο Χριστός ήταν ο αληθινός Θεός. Βαπτίστηκε και διακήρυττε μεγαλόφωνα ότι πίστευε στο Χριστό, χωρίς να φοβάται τον διωγμό που είχε ξεσπάσει εναντίον των χριστιανών.

Ο έπαρχος της Ασίας Ολύμβριος, πήγαινε τότε να επισκεφθεί τις κτήσεις του αυτοκράτορα. Λίγο πριν την Αντιόχεια συνάντησε την αγία να βόσκει ένα κοπάδι πρόβατα, μαζί με άλλες γυναίκες του χωριού. Σαγηνευμένος από το κάλλος της κόρης που ήταν δεκαπέντε χρονών, διέταξε τους ανθρώπους του να την οδηγήσουν ενώπιόν του, με σκοπό να την παντρευτεί. Φθάνοντας εκείνη στο παλάτι, του είπε ξεκάθαρα ότι ήταν χριστιανή. Αφού φυλακίστηκε, την άλλη μέρα ο Ολύμβριος της ζήτησε να θυσιάσει στα είδωλα. Εκείνη αρνήθηκε. Στις προτροπές του Ολυμβρίου να λυπηθεί τα νιάτα και την ομορφιά της, αποκρίθηκε ότι όλες οι ομορφιές χάνονται και μαραίνονται από το χρόνο, μόνο η πίστη στο Χριστό κρατά τον άνθρωπο αιώνια νέο. Ο διοικητής διέταξε να την βασανίσουν απάνθρωπα. Μέσα σε μεγάλους πόνους η αγία μεταφέρθηκε στη φυλακή, χωρίς να πάψει να προσεύχεται. Τότε εμφανίστηκε ένας τερατώδης δράκος, που όρμησε στο κελί της να την καταπιεί. Η Μαρίνα δεν έπαψε να κάνει την προσευχή της στο Χριστό και ο δράκος μεταμορφώθηκε σε έναν μεγάλο σκύλο, μαύρο και αποκρουστικό. Η Μαρίνα, χωρίς να χάσει το θάρρος, βρήκε ένα σφυρί που ήταν πεταμένο στο κελί και μ' αυτό σκότωσε το ζώο. Τότε ένα φως λαμπρό, που ξεπηδούσε από έναν πελώριο σταυρό, πάνω στο οποίο ένα λευκό περιστέρι την κοιτούσε με ηρεμία, φάνηκε στο κελί της. Τότε το περιστέρι κάθισε στο πλευρό της Μαρίνας και της είπε: «Χαίρε, Μαρίνα, πνευματική περιστέρα του Θεού, γιατί νίκησες τον διάβολο και τον καταντρόπιασες. Χαίρε πιστή δούλη του Κυρίου, που Τον αγαπάς με όλη την ψυχή σου και που για χάρη Του εγκατέλειψες όλες τις εφημερες χαρές της γης. Χαίρε και αγάλλου γιατί έφτασε για σένα η ημέρα που θα πάρεις το στεφάνι της νίκης και θα εισέλθεις στη χαρά του Κυρίου».

Το πρωί η Μαρίνα οδηγήθηκε για δεύτερη φορά στον διοικητή. Μετά από κάποια φοβερά μαρτύρια, ο Ολύμβριος διέταξε να την βάλουν ανάποδα με το κεφάλι σε έναν κουβά νερό. Το περιστέρι εμφανίστηκε πάλι φέροντας στο ράμφος του ένα κλαδάκι και φωτεινός σταυρός υψώθηκε πάνω από τον κάδο, από τον οποίο η αγία βγήκε ελεύθερη. Ακούστηκε τότε πάλι η φωνή του περιστεριού να λέει: «Έλα, Μαρίνα, να χαρείς την ανάπαυση την προοριζόμενη για τους δικαίους». Πολλοί ειδωλολάτρες που ήταν παρόντες στα βασανιστήρια της αγίας ομολόγησαν την πίστη τους στο Χριστό, βλέποντας το ακαταμάχητο θάρρος της αγίας. Ο Ολύμβριος οργίστηκε και διέταξε να αποκεφαλιστεί τόσο η αγία όσο και όσοι πίστεψαν χάρη σ' αυτήν στο Χριστό.

Η Μαρίνα στον τόπο του μαρτυρίου της προσευχήθηκε στο Χριστό. Ο δήμιος όμως αρνήθηκε να την αποκεφαλίζει και της ζήτησε να γίνει χριστιανός. Η Μαρίνα τότε τον παρακάλεσε να κάνει ό,τι του είχαν αναθέσει και να την οδηγήσει στο θάνατο και μετά να δει ξανά τη ζωή του. Με χέρι τρεμάμενο εκείνος την αποκεφάλισε. Ένας χριστιανός ονόματι Θεότιμος πήρε το σώμα της και το ενταφίασε με τιμή. Μέχρι την άλωση της Κωνσταντινούπολης από τους Φράγκους το 1204 τα

λείψανα της αγίας είχαν μεταφερθεί και τιμώνταν στην Πόλη, στο ναό του Παντεπόπτη Χριστού. Μετά, μεταφέρθηκαν στη Δύση, η δε Μαρίνα τιμάται εκεί με το όνομα της αγίας Μαργαρίτας. Η Ορθόδοξη Εκκλησία τιμά τη μνήμη της στις 17 Ιουλίου.

Β. Ερμηνευτικά σχόλια

Κατάλαβε ότι ο Χριστός ήταν ο αληθινός Θεός: η Μαρίνα χρειαζόταν την συντροφιά των χριστιανών για να γίνει χριστιανή. Δεν είναι εύκολο κάποιος από μόνος του να βρει την αλήθεια, εκτός αν έχει πνεύμα φιλοσοφίας και αναζήτησης της αλήθειας. Το ίδιο και η ζωή της Εκκλησίας είναι ωραία όταν έχουμε κι άλλους που μας κάνουν παρέα και δεν νιώθουμε μόνοι μας. Αυτό άλλωστε είναι η Εκκλησία. Συνάντηση πιστών. Συνάντηση ανθρώπων που αγαπούνε το Χριστό και θέλουν να είναι κοντά και σε άλλους ανθρώπους που σκέφτονται και ζούνε με τις ίδιες αρχές. Αυτή η στάση ζωής είναι σπουδαία και για τους νεώτερους, που δε νιώθουν μόνοι τους.

να λυπηθεί τα νιάτα και την ομορφιά της: αυτά τα δύο στοιχεία ανέκαθεν ήταν τα χαρακτηριστικά της νεότητας. Μ' αυτά το κοσμικό πνεύμα, ο διάβολος, αλλά και η νοοτροπία κάθε εποχής θέλουν να καθυποτάξουν τους νέους. Να τους πείσουν ότι δεν πρέπει να τα θυσιάσουν χάριν ενός Θεού ή μιας πίστης. Είναι προτιμότερη η καλοπέραση, η δόξα, η ευχαρίστηση και όχι η θυσία για τον όποιο Θεό και την όποια πίστη.

ένας τερατώδης δράκος: ο διάβολος μεταμορφώθηκε σε δράκοντα και σε σκύλο για να τρομάξει την αγία και να την κάνει να πιστέψει ότι δεν υπάρχει άλλος δρόμος από το να πιστέψει στα είδωλα. Η Αγία όμως, οπλισμένη με την δύναμη της πίστης, θα συντρίψει τον διάβολο (όπως φαίνεται και στην εικόνα της), δείχνοντας ότι ο Θεός δίνει δύναμη σε εκείνους που Τον εμπιστεύονται, ακόμη κι αν η οδός είναι μαρτυρική.

περιστέρα του Κυρίου: το περιστέρι δείχνει την παρουσία του Αγίου Πνεύματος. Ο χριστιανός είναι αληθινός ήρωας, μόνο που ο ηρωισμός του δεν προέρχεται αποκλειστικά από τις δικές του δυνάμεις, αλλά από τη σχέση του με το Χριστό. Το Άγιο Πνεύμα φωτίζει τον άγιο να παλέψει στη ζωή του και να αντέξει την κακία των ανθρώπων και του διαβόλου.

ο δῆμιος: ο χριστιανός κάνει χριστιανούς και άλλους ανθρώπους που βλέπουν την πίστη του, την δύναμη που παίρνει από τον Χριστό, το ανυποχώρητο του χαρακτήρα του και των επιλογών του και το ότι πιστεύει μέχρι το θάνατο. Αυτός είναι ο αληθινός ήρωας, που δεν κάνει πίσω ό,τι κι αν συμβεί.

Γ. Η ιστορία πίσω από δυο ήρωες – Ποιοι ήταν οι δυο μετανάστες που σκοτώθηκαν βοηθώντας ζευγάρι Ελλήνων

Η θυσία τους έκανε το γύρο του κόσμου. Δε σκέφτηκαν τίποτα. Είδαν το ηλικιωμένο ζευγάρι να κινδυνεύει και έτρεξαν, ενώ άλλοι, Έλληνες και μετανάστες, απλά κοιτούσαν... Δεν είδαν ούτε άκουσαν το τρένο. Πέθαναν στην προσπάθεια να σώσουν δυο συνανθρώπους τους. Δεν υπολόγισαν ούτε θρησκεία, ούτε χρώμα, ούτε εθνικότητα.

Είναι οι δυο Πακιστανοί που έχασαν τη ζωή τους την περασμένη Παρασκευή στο Κρουονέρι Αττικής, όταν τρένο παρέσυρε αυτοκίνητο που είχε μείνει πάνω στις γραμμές. Είναι δυο σύγχρονοι ήρωες, που η θυσία τους ήρθε την ώρα που έχει ανοίξει η μεγάλη συζήτηση για το μεταναστευτικό...

Το αμάξι του ηλικιωμένου ζευγαριού ανατράπηκε πάνω στις ράγες γιατί «έχασε» μια αριστερή στροφή. Άρχισαν να καλούν για βοήθεια. Συγκεντρώθηκαν σχεδόν 30 άνθρωποι. Μόνο τέσσερις πήγαν να βοηθήσουν. Ήταν όλοι από το Πακιστάν. Γύρισαν το αυτοκίνητο, έσπασαν το τζάμι αλλά δεν άκουσαν ούτε και είδαν το τρένο που ερχόταν. Κι εκείνο, δε σφύριξε εκείνη τη μέρα. Παρέσυρε το ζευγάρι και δυο από τους τέσσερις που έσπευσαν να βοηθήσουν. Ο Αχμάντ και ο Μασσούντ κατάφεραν να σωθούν. Τραυματίστηκαν, αλλά σώθηκαν γιατί κάποιος φώναξε τρένο και πρόλαβαν να απομακρυνθούν.

Ο 18χρονος Χομαγιούν Ανγουάρ και ο 33χρονος Βακάρ Αχμέντ, έχασαν τη ζωή τους κάνοντας το αυτονόητο, βοηθώντας δυο συνανθρώπους τους. Κατάγονταν από την πόλη Νταλγκάϊρ, που βρίσκεται ανάμεσα στη Λαχώρη και το Ισλαμαμπάντ.

Ο Χομαγιούν βρέθηκε ανάμεσα στο τρένο και το αυτοκίνητο. Το μόνο που πρόλαβε ήταν να σηκώσει τα χέρια ψηλά.

Είχε έρθει στην Ελλάδα το 2009. Πρωτότοκος μιας οικογένειας με 4 παιδιά, οι γονείς του τον έστειλαν στην Ελλάδα να βρει δουλειά και να τους βοηθήσει οικονομικά. Πλήρωσαν 7.500 ευρώ στους διακινητές για να τον φέρουν στη χώρα μας. Ο θείος του δεν τον άφησε να κυκλοφορεί πολύ γιατί δεν είχε χαρτιά και μπορεί να τον έπιαναν και να τον έδιωχναν. Άρχισε να μαθαίνει ελληνικά στον Πολιτιστικό Σύλλογο Δροσιάς. Βρήκε δουλειά, σε ένα ξυλάδικο. Επτά μέρες τη βδομάδα, χωρίς ένσημα, 10 ώρες τη μέρα για 25 ευρώ. Μετά το θάνατο του, ο εργοδότης του, κατέβαλε όλα τα χρήματα που του χρωστούσε.

Ο Βακάρ ήταν στην Ελλάδα από το 2004. Δούλευε ως κηπουρός. Ήταν εκείνος που ειδοποίησε άλλους τέσσερις. Ήταν εκείνος που έσπασε το τζάμι του αυτοκινήτου με έναν κασμά και προσπάθησε να βγάλει τον οδηγό, που είχε τραυματιστεί στο πόδι. Ήταν ο μοναδικός από τα τέσσερα θύματα που δεν έχασε τη ζωή του ακαριαία. Πολλοί τον θυμούνται να καλεί σε βοήθεια μέσα από τα συντρίμια.

Τα άσχημα νέα ταξίδεψαν γρήγορα ως το Πακιστάν. Εκεί θα βρίσκονται την Τετάρτη και οι σοροί τους. Τα 6.000 ευρώ που θα κοστίσει η μεταφορά, θα καλυφθούν από δωρεές Ελλήνων. Είναι το λιγότερο που θα μπορούσαν να κάνουν άλλωστε. Το ταξίδι ως την πατρίδα θα κρατήσει 30 ώρες. Οι γονείς και οι συγγενείς τους, περιμένουν πως και πως να τους αποχαιρετίσουν. Ο θείος του Ανγούάρ, Κασέρ, θα συνοδέψει τις σορούς. «Είμαστε περήφανοι για τα παιδιά μας. Πέθαναν βοηθώντας», είπε.

ΠΗΓΗ: ΤΑ ΝΕΑ

Δ. Παιδικοί ήρωες και junk food

Δεν είναι λίγες οι συσκευασίες των τροφίμων πάνω στις οποίες απεικονίζονται διάσημοι παιδικοί ήρωες ταινιών. Ο Σρεκ, η Ντόρα η Εξερευνήτρια, ο Σκούμπι Ντου και άλλοι αγαπημένοι ήρωες των παιδιών πρωταγωνιστούν τελευταία εκτός από την τηλεόραση και στα σούπερ μάρκετ, τα περίπτερα, τις γνωστές αλυσίδες ταχυεστιατορίων και όπως είναι φυσικό κλέβουν την παράσταση. Παρόλο που τα τελευταία χρόνια οι παιδικοί ήρωες εμφανίζονται ολοένα και συχνότερα στις συσκευασίες των τροφίμων, η έρευνα σχετικά με την επίδραση που μπορεί να έχουν στις διατροφικές επιλογές των παιδιών είναι αρκετά περιορισμένη. Τα αποτελέσματα μίας πολύ πρόσφατης σχετικής μελέτης αποδεικνύουν πως η πλειοψηφία των παιδιών θεωρεί τα τρόφιμα που περιέχονται σε συσκευασίες στολισμένες με κάποιον παιδικό ήρωα πιο νόστιμα σε σχέση με πανομοιότυπα τρόφιμα που τους προσφέρονται σε απλές συσκευασίες, ενώ όταν τους δίνεται η επιλογή τα περισσότερα παιδιά διαλέγουν το τρόφιμο που βρίσκεται στη συσκευασία με τον παιδικό χαρακτήρα ως σνακ.

Ειδικότερα, ο στόχος της συγκεκριμένης μελέτης ήταν να αξιολογήσει τον τρόπο με τον οποίο η παρουσία αγαπημένων παιδικών χαρακτήρων στις συσκευασίες των τροφίμων μπορεί να επηρεάσει τις γευστικές και τις προτιμήσεις για σνακ των παιδιών. Στην έρευνα συμμετείχαν 40 παιδιά ηλικίας 4 έως 6 ετών τα οποία δοκίμασαν τρία διαφορετικά ζεύγη τροφίμων –κρακεράκια, ζελεδάκια και καρότα- τα οποία τους δίνονταν είτε σε απλές είτε σε συσκευασίες στις οποίες απεικονίζονταν διάφοροι διάσημοι παιδικοί ήρωες καρτούν (Σρεκ, Ντόρα η Εξερευνήτρια και Σκούμπι Ντου). Από τα παιδιά, που δοκίμασαν και τα δύο τρόφιμα του κάθε ζεύγους, ζητήθηκε αρχικά να δηλώσουν κατά πόσο αυτά είχαν την ίδια γεύση, αλλά και να επιλέξουν κάποιο ως σνακ. Το 50-55% των παιδιών δήλωσαν πως τα τρόφιμα που περιέχονταν στις συσκευασίες με τους ήρωες είχαν καλύτερη γεύση. Επιπλέον, το 73-85% των συμμετεχόντων επέλεξε σαν σνακ το τρόφιμο που περιέχονταν στη συσκευασία με τους ήρωες. Σε αυτό το σημείο αξίζει να σημειωθεί πως τα περισσότερα παιδιά επέλεξαν σαν σνακ είτε τα κρακεράκια είτε τα ζελεδάκια και όχι τα καρότα.

Φαίνεται δηλαδή πως η παρουσία των αγαπημένων τηλεοπτικών ηρώων των παιδιών στις συσκευασίες των τροφίμων επηρεάζει σημαντικά τις διατροφικές τους επιλογές και μάλιστα σε βαθμό μεγαλύτερο για τα junk foods απ' ό τι για τα λαχανικά. Όπως τονίζει ο Dr. Thomas Robinson, M.D., καθηγητής της Ιατρικής Σχολής του πανεπιστημίου του Stanford “η χρήση των παιδικών ηρώων στις συσκευασίες των τροφίμων στοχεύει στην πρόκληση συγκεκριμένων συναισθημάτων, αναμνήσεων και συσχετίσεων. Έτσι, η συσχέτιση ενός προϊόντος με πράγματα που θεωρούνται διασκεδαστικά αυτόματα το καθιστά πιο επιθυμητό”. Η συγγραφέας του άρθρου Roberto CA, διδακτορική φοιτήτρια στο πανεπιστήμιο του Yale σχολιάζει πως “τα παιδιά δεν κατανοούν τις προθέσεις του μάρκετινγκ με αποτέλεσμα να γίνονται ιδιαίτερα πειστικά απέναντι στους γονείς, οι οποίοι συχνά υποκύπτουν σε αυτές προκειμένου να αποφεύγουν τις μάχες μέσα στα καταστήματα τροφίμων”. Κατανοούμε, λοιπόν, πόσο σημαντική είναι η απαγόρευση της χρήσης των παιδικών ηρώων στις συσκευασίες των junk food που απευθύνονται στα παιδιά.

Πηγή:

Roberto CA, Baik J, Harris JL, Brownell KD. Influence of Licensed Characters on Children's Taste and Snack Preferences. **Pediatrics.** 2010 Jun

http://www.superfoods.gr/holistic_life/2010/07/%CF%80%CE%B1%CE%B9%CE%B4%CE%B9%CE%BA%CE%BF%CE%AF-%CE%AE%CF%81%CF%89%CE%B5%CF%82-%CE%BA%CE%B1%CE%B9-junk-food/

Ε. Οι ήρωες της τέχνης που διασκεδάζει

Από την Τέχνη που ψυχαγωγεί στην προ 1990 εποχή φτάσαμε στην Τέχνη που διασκεδάζει. Από τα τηλεοπτικά shows και τις κινηματογραφικές ταινίες, μέχρι τα video clips και τις σύγχρονες διαφημίσεις σκοπός είναι η διασκέδαση και το «φθηνό» θέαμα. Όμορφες γυναίκες με αποκαλυπτικά ρούχα, αστραφτερά κοσμήματα, πολυτελή αυτοκίνητα και γιότ, πάρτι με σαμπάνιες, ρούχα γνωστών σχεδιαστών, κορμιά γυμνασμένα και μαυρισμένα είναι μερικά από τα σύγχρονα προϊόντα που διασκεδάζουν τις τεράστιες μάζες τηλεθεατών και αναγνωστών περιοδικών, και με τη σειρά τους «πουλάνε» όλων των ειδών τα προϊόντα: από αυτοκίνητα μέχρι απορρυπαντικά πιάτων.

Και ενώ ως εδώ όλα είναι σχετικά αποδεκτά, η σύγχρονη Τέχνη έχει προχωρήσει ακόμη περισσότερο. Από το '90 και μετά έχουν πολλαπλασιαστεί σε ανησυχητικό βαθμό τα θρίλερ που παρουσιάζουν απόλυτα διεστραμμένους serial killers, οι ερωτικές ταινίες δείχνουν αποκλειστικά σχεδόν τα γεννητικά όργανα των συμμετεχόντων, τα video clips του MTV κατακλύστηκαν από νεαρούς που τελούν παράνομες πράξεις, παίρνουν ναρκωτικά, χρησιμοποιούν όπλα, μοιράζουν λεφτά και προκαλούν σεξουαλικούς συνειρμούς, και τα σύγχρονα video games βάζουν το χρήστη σε θέση αυτοκινητιστή που χτυπά πεζούς ή στρατιώτη που σκοτώνει εχθρούς.

Η κατάσταση αυτή έχει ανησυχήσει όλους τους συνειδητοποιημένους πολίτες, γονείς και εκπαιδευτικούς, δεδομένου ότι αυτή η μορφή «τέχνης» απευθύνεται σε παιδιά, εφήβους και νεαρούς ενήλικες. Και πράγματι, στην πρώτη δεκαετία του 21^{ου} αιώνα έχουν αυξηθεί πολύ οι ψυχοπαθολογικές εκδηλώσεις, οι αυτοκτονίες, οι ανθρωποκτονίες, τα σεξουαλικά μεταδιδόμενα νοσήματα και οι ανεπιθύμητες εγκυμοσύνες, η χρήση ναρκωτικών, ο εθισμός στον τζόγο και στα βιντεοπαιχνίδια και οι παράνομες πράξεις που αφορούν σε εφήβους και νεαρούς ενήλικες. Αλλά και στην ευρύτερη ομάδα των εφήβων και των νεαρών ενηλίκων που αποφεύγουν αυτές τις ακραίες συνέπειες κυριαρχούν, παρ' αυτά, η ψυχολογική πίεση, το άγχος και τα «νεύρα», η απάθεια στην πολιτική και στον πόνο του διπλανού, η απληστία στην κατανάλωση διασκέδασων, ρούχων και γενικότερα μέσων επίδειξης, ο εθισμός στην τηλεόραση και στο διαδίκτυο, και η στροφή στη φαντασίωση και την εσωστρέφεια αντί της εργασίας και της κοινωνικής δράσης.

Το φαινόμενο αυτό, εξηγείται συνήθως με δύο τρόπους, τον επιστημονικό και τον μη – επιστημονικό:

Η επιστημονική εξήγηση έχει δύο σκέλη:

α) τα έντονα ερεθίσματα (αίμα, σεξ, θάνατος, αυτοκινητικά ατυχήματα) τραβούν αμέσως την προσοχή του κοινού σε σχέση με αυτά των υπολοίπων ανταγωνιστικών πηγών και έτσι «πουλούν»

περισσότερο. Για παράδειγμα, ένα βίντεο κλιπ που δεν θα δείξει μια ωραία γυναίκα σε σεξουαλική διάθεση, ή μια δυνατή τράκα αυτοκινήτων έχει στατιστικά πολύ λιγότερες πιθανότητες να μείνει στο μυαλό του τηλεθεατή μετά από μερικές ώρες.

β) τα έντονα ερεθίσματα κινητοποιούν τα ένστικτα του κοινού τόσο έντονα, που οι ανώτερες λειτουργίες της κρίσης και της σκέψης γίνονται από ασήμαντες ως αδύνατες. Οι νέοι, (που συνήθως είναι και ο στόχος αυτών των «τεχνημάτων»), μετά το συνεχή βομβαρδισμό τους με αυτού του είδους τα θεάματα, δεν έχουν χρόνο και λόγο να σκεφτούν για θέματα κοινωνικών ανισοτήτων, αδικιών, κατοχής του πλούτου και των πλουτοπαραγωγικών πηγών, οικολογικής καταστροφής, υποβάθμισης των ατομικών και κοινωνικών τους δικαιωμάτων κ.ο.κ. Έτσι, η κοινωνική ελίτ που ελέγχει και χρηματοδοτεί αυτές τις «τέχνες» μπορεί και διατηρεί χωρίς αμφισβητήσεις τα προνόμια της, έχοντας εκμηδενίσει ουσιαστικά την «δύναμη πυρός» της παγκόσμιας κοινότητας που δεν είναι άλλη από τους νέους.

Η μη – επιστημονική εξήγηση αφορά στην ενοχοποίηση συγκεκριμένων πολιτισμικών και φιλοσοφικών ομάδων, οι οποίοι υποτίθεται ότι βρίσκονται πίσω από την ενορχηστρωμένη αυτή προσπάθεια διαφθοράς της κοινωνίας, και μπορούν να το κάνουν όντας οι ίδιοι κάτοχοι μεγάλου πλούτου και των εταιρειών παραγωγής αυτών των ερεθισμάτων (π.χ. κινηματογραφικών, δημογραφικών ή εκδοτικών εταιρειών). Σύμφωνα με αυτήν την άποψη, που σχετικά στοιχεία μπορεί να βρει (ακόμη) ο καθένας στο διαδίκτυο, πίσω από αυτήν την διεστραμμένη λειτουργία της Τέχνης βρίσκονται Σατανιστές, οι οποίοι προβάλλουν με κάθε τρόπο τα τρία δέλεαρ του Σατανά (το χρήμα, τη φήμη και το σεξ), και σε οποιονδήποτε δεν συμμορφώνεται επιβάλλουν απομόνωση, διαπόμπευση (με πλαστές κατηγορίες), βασανισμό ως και θάνατο.

Η ακραία, με λογικούς όρους, αυτή άποψη είναι, καλώς ή κακώς, αρκετά καλά τεκμηριωμένη... Όντως σε υπερβολικά πολλά σύγχρονα ραπ «τραγούδια» ακούγεται η φράση «rain man» (ο άνθρωπος της βροχής), η «νέα τάξη πραγμάτων» ή το «με παρακολουθούν» ώστε να είναι μια σύμπτωση. Σύμφωνα με τους ανθρώπους που ισχυρίζονται τα περί Σατανισμού ο «rain man» είναι ο ίδιος ο διάβολος, και οι Σατανιστές είναι αυτοί που ελέγχουν τους καλλιτέχνες: αν παράγουν έργα που προωθούν τον Σατανισμό, αυτοί οι καλλιτέχνες αμείβονται πλουσιοπάροχα (με χρήμα, φήμη και σεξ), ενώ αν επιχειρήσουν να γίνουν θρήσκοι ή ελεύθεροι απομονώνονται, διαπομπεύονται (όπως ο Michael Jackson που κατηγορήθηκε για παιδοφιλία), ή φονεύονται. Μάλιστα, είναι εκπληκτικά τα στοιχεία θανάτων (αυτοκτονίες, ατυχήματα ή φόνοι) σε καλλιτέχνες πασίγνωστους που φαίνεται να τελειώνει η ζωή τους σε συγκεκριμένες ημερομηνίες (π.χ. την 25^η μέρα του μήνα). Επίσης εκπληκτικά είναι τα υπερβολικά πολλά «παράξενα» σύμβολα που εμφανίζονται στα video clips και τις κινηματογραφικές ταινίες και, κατά τους υπερασπιστές αυτής της άποψης, συμβολίζουν με κάθε τρόπο τον Σατανά.

Σε κάθε περίπτωση, και όποια και αν είναι η ορθή εξήγηση (επιστημονική ή μη) της διεστραμμένης λειτουργίας της παγκόσμιας Τέχνης των αρχών του 21^{ου} αιώνα, το αποτέλεσμα είναι ένα: η πλειονότητα των νέων όλου του κόσμου σήμερα εκτίθεται σε μια ακραία διεστραμμένη και άρρωστη Τέχνη, που απευθύνεται αποκλειστικά στα ένστικτα και απενεργοποιεί τη σκέψη! Και ως γνωστόν, ο Bandura απέδειξε ότι το κοινωνικό modeling και η ταύτιση με τα πρότυπα είναι πανίσχυρες δυνάμεις από τις οποίες λίγοι νέοι θα ξεφύγουν.

Και η συνεπαγόμενη ερώτηση είναι επίσης μια: ποιός αλήθεια θα τα βάλει με τα παντοδύναμα Mass Media και θα αλλάξει αυτήν την κατάσταση;

Γιάννης Βελίκης

<http://technovas.wordpress.com/2012/05/11/art-and-entertainment-the-perverse-modeling/>

ΣΤ. Το αίσθημα του ανικανοποίητου και οι ήρωες του αποκρυφισμού

Παιδιά και έφηβοι, μετά από πολύωρη παραμονή μπροστά στις οθόνες, εκδηλώνουν το συναίσθημα του ανικανοποίητου. Όλα τα θεωρούν ανιαρά και γίνονται, οπαδοί μιας περισσότερο καταναλωτικής κοινωνίας.

Τα τελευταία χρόνια, κυρίως τα ιδιωτικά κανάλια, συχνά προβάλλουν αστρολόγους, μάντιμ, μάγους, υπνωτιστές και πνευματιστές, οι οποίοι προπαγανδίζουν παντός είδους αποκρυφιστικές θεωρίες και ισχυρίζονται ότι δίνουν λύσεις σε συναισθηματικά, ερωτικά και σ' άλλα εφηβικά προβλήματα.

Η κατάληξη πολλών εφήβων και νέων στον αποκρυφισμό οφείλεται και στην προβολή κινηματογραφικών ταινιών με περιεχόμενο αποκρυφιστικό. Μεγάλος αριθμός κινηματογραφικών ταινιών με αποκρυφιστικό περιεχόμενο γίνονται video-games και computer-games. Είναι μία εύκολη μέθοδος για να εισχωρήσουν στα σπίτια και με κατάλληλη διαφήμιση να γίνουν καθημερινή «τροφή» των παιδιών και των εφήβων. Να αναφέρουμε μερικούς χαρακτηριστικούς τίτλους κινηματογραφικών ταινιών με αποκρυφιστικό περιεχόμενο: «Η τριλογία του Αντίχριστου», «Μικρός Αντίχριστος», «Κάτω από τον ήλιο του Σατανά», «Ο δαίμονας», «Το πνεύμα του κακού», «Ο σαρκοφάγος βρυκόλακας», «Το σπίτι του διαβόλου», «Ο διάβολος δεν κάνει πίσωση», «Ο δράκουλας διψά για φρέσκο αίμα», «Ο Αντίχριστος», «Μαύρη μαγεία», «Δαιμονομανία», «Η κατάρα του Εωσφόρου» και «Το πνεύμα του δαίμονα». Υπάρχουν και τίτλοι

ταινιών τους οποίους δεν υποψιάζονται οι ώριμοι άνθρωποι, πολύ δε περισσότερο τα παιδιά και οι έφηβοι, όπως είναι: «Δαιμονισμένος Άγγελος», «Μάτα Χάρι», «Η πύλη των τεράτων», «Η δαιμονισμένη», «Η μαγική νύχτα», «Οι μάγισσες του Τσγουϊκ» και «Η πανσέληνος του τρόμου». Μέσα από τις ταινίες αυτές ο αποκρυφισμός διοχετεύει θεωρίες και τεχνικές του σατανισμού. Αντιπροσωπευτικά αναφέρουμε και τις ακόλουθες: «Ο Μπάτμαν επιστρέφει», «Ο Μπάτμαν για πάντα», «Ο βυθός», «Κριστίν», «Μετεμψύχωση», «Η ομίχλη», «Η ωραία και το τέρας», «Τα παιδιά της νύχτας» κ.ά.

Οι κινηματογραφικές ταινίες «Ο Μπάτμαν», «Το τζουράσικ παρκ», «Τα χελονιτζάκια», «Οι φαντασματοκυνηγοί», «Οι μεταμορφωτές» και «Οι κυρίαρχοι του Σύμπαντος» απευθύνονται ειδικά σε παιδιά και έφηβους και έχουν επιτύχει ρεκόρ εισπράξεων και τηλεθέασης, όπως μας πληροφορούν ειδικοί.

Άλλος τρόπος με τον οποίο οι ομάδες του αποκρυφισμού διαδίδουν από την τηλεόραση τις ιδέες του είναι οι ιστορίες με κινούμενα σχέδια. Στα περισσότερα απ' αυτά πρωτοστατούν «ήρωες» με τη μορφή του διαβόλου, του δράκουλα, του μάγου και της μάγισσας με υπερφυσικές δυνάμεις, που κυβερνούν το σύμπαν.

Προβληματίζει η επισήμανση άλλου ειδικού ερευνητή-κοινωνιολόγου, ο οποίος αναφέρει μεταξύ άλλων: «Η τηλεόραση ευθύνεται σε πολύ μεγάλο βαθμό για την ανάπτυξη μη αποδεκτών ενστίκτων, όπως ο αποκρυφισμός και ο σατανισμός, σε νεαρά άτομα. Με τις ταινίες τρόμου που προβάλλονται από τα τηλεοπτικά κανάλια, τα μικρά παιδιά μυθοποιούν μια κατάσταση σαν πραγματική, χωρίς πολλές φορές να υφίσταται. Οι πυκνές αναφορές εξάπτουν τη φαντασία τους και οδηγούν σε άσχημες επιπτώσεις για τη συμπεριφορά του παιδιού».

Το παιδί και ο έφηβος γίνονται πιστή αντανάκλαση της γενικότερης κοινωνικής ψυχοπαθολογίας και αντίγραφο μιας διαταραχής, η οποία βαθαίνει επικίνδυνα και εξαπλώνεται με ταχείς ρυθμούς. Η σατανική νοοτροπία, ο εθισμός, η μίμηση αποκρυφιστικών τελετών και πράξεων, καθώς και η βία, ο τρόμος και ο φόβος, που παρουσιάζονται από τα Μ.Μ.Ε., εξωθούν σε αντικοινωνικά φαινόμενα με ανεξέλεγκτες επιπτώσεις για το κοινωνικό σύνολο.

<http://www.xristianos.net/?p=2335>

Ζ. Η επίσκεψη του Τζακ Σπάροου

Φανταστείτε να είστε στο σχολείο και να εμφανιστεί από το πουθενά ο Τζόνι Ντεπ. Απίστευτο; Κι όμως συνέβη!! Ο γνωστός ηθοποιός εμφανίστηκε σε ένα δημοτικό σχολείο στο Λονδίνο, και μάλιστα φορώντας τη στολή του Τζακ Σπάροου, από τους «Πειρατές της Καραϊβικής»! Μη νομίζετε ότι ο Τζόνι Ντεπ τρελάθηκε και πήρε σβάρνα τα σχολεία, έτσι στην τύχη! Η εννιάχρονη Μπεατρίς είχε γράψει ένα γράμμα στον Τζακ Σπάροου. Τι του ζητούσε; Να γίνει ο αρχηγός μίας ανταρσίας ενάντια στους δασκάλους!

Ο Τζόνι Ντεπ έκανε τη χάρη στην Μπεατρίς, πήγε στο σχολείο, και μαζί με άλλους ηθοποιούς έδωσε μία μικρή παράσταση για τα παιδιά. Βέβαια, δεν ξεκίνησε την ανταρσία, γιατί, όπως είπε στους μαθητές, μπορεί να έβρισκαν τον μπελά τους.

<http://www.nickelodeon.gr/newz/i-episepsi-tou-tzak-sparouu>

Η. Παλιοί, νέοι και αιώνιοι ήρωες

Στη ζωή μας οι ήρωες μας χρειάζονται. Αποτελούν όνειρο για μας, μας κάνουν να σκεφτόμαστε ότι έχουμε δυνάμεις τις οποίες αν τις αξιοποιήσουμε μπορούμε να γίνουμε ξεχωριστοί άνθρωποι, να προσφέρουμε κάτι αλλιώς στον κόσμο. Ήρωες είναι εκείνοι που πιστεύουν σε ένα σκοπό και λειτουργούν με γνώμονα τη θυσία και την αγάπη και την σταθερότητα πάνω στο σκοπό τους. Ήρωες είναι αυτοί που βοηθούν τους άλλους και την κοινωνία να προχωρήσουν.

Σήμερα, η σύγχρονη δημιουργία, λογοτεχνία, κινηματογράφος, ΜΜΕ, υπολογιστές, δημιουργούν ήρωες που ερωτοτροπούν με το κακό, λειτουργεί πολύ το μαύρο μέσα τους, παλεύουν να διώξουν το κακό από τον κόσμο χρησιμοποιώντας τις μεθόδους του (βία, εκδίκηση, θάνατο). Ακόμη και οι κωμικοί ήρωες χρησιμοποιούν την απάτη, το ψέμα, το χιούμορ, τη βία για να πετύχουν το καλό. Γενικά στους σύγχρονους ήρωες επικρατεί η λογική «ο σκοπός αγιάζει τα μέσα». Και οι ήρωες είναι ενταγμένοι σε ένα πλαίσιο εμπορευματοποίησης και κέρδους, που σημαίνει ότι για να ονειρευτείς, πρέπει να πληρώσεις!

Υπάρχουν ήρωες της διπλανής πόρτας που δεν τους γνωρίζουμε. Είναι εκείνοι που χωρίς να νοιάζονται για τον εαυτό τους παλεύουν να δώσουν αγάπη και χαρά και ζωή στον κόσμο. Ήρωες μπορεί να είναι οι γονείς και οι δάσκαλοι. Ήρωες μπορεί να είναι όσοι αντέχουν τις λοιδορίες των άλλων γι' αυτό που πιστεύουν. Ήρωες είναι αυτοί που τελικά μπορούν να νικήσουν τον εαυτό τους.

Για την Εκκλησία αληθινοί ήρωες είναι οι άγιοι. Η σχέση τους με το Χριστό τους δίνει αγάπη, σταθερότητα, αληθινή ασφάλεια. Ακόμη κι όταν παλεύουν μέχρι το θάνατο με το κακό δεν επιλέγουν να κάνουν κακό στον κόσμο και στους άλλους, αλλά με την δύναμη της πίστης, της προσευχής, της υπομονής, της αγάπης αλλάζουν τον εαυτό τους και τον κόσμο.

Το καλοκαίρι αλλά και σ' όλη τη ζωή μας να θυμόμαστε ότι η νεότητα συνδέεται με την πίστη και το Χριστό, για να έχει νόημα. Να θυμόμαστε τους αληθινούς ήρωες που είναι οι άγιοι μας. Και ο Χριστός δεν θα μας εγκαταλείψει.

